

Thập Lý Hồng Liên Diễm Tửu

Contents

Thập Lý Hồng Liên Diễm Tửu	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22	63
23. Chương 23	66
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	79
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	117
39. Chương 39	121
40. Chương 40	124
41. Chương 41	128

42. Chương 42	131
43. Chương 43	134
44. Chương 44	138
45. Chương 45	141
46. Chương 46	144
47. Chương 47	148
48. Chương 48	151
49. Chương 49	155
50. Chương 50	159
51. Chương 51	162
52. Chương 52	166
53. Chương 53	171
54. Chương 54	174
55. Chương 55	177
56. Chương 56	180
57. Chương 57	184
58. Chương 58	187
59. Chương 59	191
60. Chương 60	194
61. Chương 61	197
62. Chương 62	201
63. Chương 63	204
64. Chương 64	208
65. Chương 65	211
66. Chương 66	214
67. Chương 67	218
68. Chương 68	221
69. Chương 69	225
70. Chương 70	228
71. Chương 71	232
72. Chương 72	235
73. Chương 73	239
74. Chương 74	242
75. Chương 75	245
76. Chương 76	248
77. Chương 77	252
78. Chương 78	255
79. Chương 79	258
80. Chương 80	262
81. Chương 81	266
82. Chương 82	269
83. Chương 83	272
84. Chương 84	276
85. Chương 85	280
86. Chương 86	284

Thập Lý Hồng Liên Diễm Tửu

Giới thiệu

Thể loại: Giang hồ, ngược luyện tàn tâm (ờ, nghi nha), nhất thụ lưỡng công, mà cũng có khi là nhất thụ nhất công, HE.

1. Chương 1

Ánh dương, trời xanh, mây trắng, đào. Trong Dao Tuyết trĩu tràn ngập hoa rơi.

Thân thể nho nhỏ rúc vào ngực ta, ngủ say sưa. Ta nhéo nhéo cái mũi con bé, nhẹ nhàng hỏi:

“Tiểu Tử, ngủ trong phòng không được sao?” Phụng Tử mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, lắc đầu.

Hoa đào nở rộ. Ta phải đi cánh hoa trên trán Phụng Tử, bước nhanh đến Tâm Liên Các. Vừa tới cửa đã thấy Hải Đường vội vã chạy đến. Hải Đường la lên:

“Lâm công tử, cung chủ, cung chủ lại...”

Ta gật gật đầu, đem Phụng Tử đặt lên giường, kéo chăn, rồi tiến vào phòng trong.

Phòng ngủ rộng rãi sáng người, sương mù lãng đãng.

Trên giường có người, dáng người cao gầy, tóc đen rối tung. Trên cổ có một đóa Hồng Liên, yêu dị nở rộ. Vẻ đẹp khuyên thành, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Kể cả biết hắn đã lâu, kể cả chưa gặp bao giờ, và kể cả khi thấy hắn lúc này cũng thấy đẹp đến kinh người. Hắn ôm một cái gối, lúc ẩn lúc hiện. Dáng tươi cười ngây thơ, đồng thời cho chút ngốc dần.

Ta đến ngồi cạnh hắn, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, cảm giác mềm mại, lạnh buốt. Hắn quay lại nhìn ta, ngây ngốc cười:

“Hoàng nhi, Hoàng nhi của ta. Hoàng nhi, Hoàng nhi, Hoàng nhi...” (khiến ta đọc xong bị ám ảnh gần chết)

Muốn giả vờ nổi giận, nhưng không cách nào làm được, ta đành thản nhiên hỏi:

“Sao không ăn cơm?”

Trọng Liên chỉ vào cái gối, hai gò má nhẹ nhàng cọ cọ: “Ta muốn ở cùng Hoàng nhi, không cần ăn cơm.”

Ta thở dài: “Vậy ta mang cơm cho ngươi, cùng Hoàng nhi ăn cơm có được không?”

Khóe mắt Trọng Liên khê cong, dáng tươi cười như làn nước đang gợn sóng, thanh tịnh tú lệ. “Ừ, không được để Hoàng nhi đói.” Rồi hắn quay sang cười cười với cái gối. “Hoàng nhi, hắn lập tức mang cơm ra cho ngươi, đừng vội, đừng vội.”

Đêm hôm đó, ta trở lại Trọng Hỏa cung, mắt Trọng Liên vẫn là màu đen, nhưng sau đó lại chuyển sang màu tím. Hiện tại ta rất sợ màu tím. Mỗi lần thấy màu này thì có cảm giác như thấy thuốc phiện vậy: tà ác, hấp dẫn, trí mạng. Trọng Liên trở nên như thế, tất cả đều tại loại võ công kia, đôi mắt kia. Ta quay đầu nhìn hắn đang cười si ngốc, vừa lúc ánh mắt chạm nhau, hắn hốt hoảng tránh đi, ôm lấy cái gối, thân hình co lại.

Sau khi trở về, ta liền triệu tập tất cả người của Trọng Hỏa cung, miễn cưỡng duy trì tính mạng Trọng Hỏa cung. Thế nhưng, không có Trọng Liên quản lý, Trọng Hỏa cung không khác gì tòa thành chết. Thời gian trôi qua rất bình thản, mỗi ngày chăm sóc Tuyết Chi và Phụng Tử, lại cùng Liên trò chuyện, hắn thi thoảng hỏi đáp, nhất quyết không rời 2 tiếng: Hoàng nhi.

Lâm Vũ Hoàng đứng ngay trước mặt, nhưng vĩnh viễn không thể tiến vào thế giới của hắn.

Đi ra ngoài, xuống bếp, nấu một bát cháo. Tuy còn lâu mới đạt đến tay nghề của Trọng Liên – có thể cả đời này không muốn vượt qua – nhưng chính mình cũng phải học nấu cơm. Ta dùng khăn bao quanh bát, vẩy vẩy tay.

“Ah Ah, bị phỏng chết rồi.”

Phía sau là một đám người đang chuẩn bị cơm chiều, Chu Sa đi dạo ngang qua, thấy ta lập tức hét lên:

“Lâm Vũ Hoàng, ngươi rốt cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần! Cái loại đó phải để nguội mới được cầm lên! Ngốc như heo ấy!”

Ta quay lại cười *** đặng. “Hơ hơ, cuối cùng người cũng quan tâm tới người ta.”

Chu Sa nói. “Ta sợ người làm bỏng Cung chủ!”

Ta làm mặt quỷ. “Người như thế sao lập gia đình, vừa hung dữ vừa háo sắc.”

Thừa lúc Chu Sa vẫn chưa tìm được cái bát nào ném vào đầu ta, ta trốn trong đám người kia rồi lao ra.

Cười tủm tỉm mà bưng lấy bát cháo, ta chạy trở lại Tâm Liên các, Trọng Liên vẫn ở đây cùng cái gối nói chuyện. Ta múc một chén cháo, thổi thổi, rồi đưa đến cạnh miệng Trọng Liên. “Liên, tới giờ ăn cháo rồi ”

Trọng Liên nhìn ta mờ mịt, nhìn vào cái gối trong ngực. “Cho Hoàng Nhi ăn trước.”

Ta bắt đắc dĩ đưa thìa cháo tới cạnh cái gối, nói. “Hoàng nhi, ăn cháo nào.” Rồi làm một động tác giả, xem như Hoàng nhi đã ăn rồi. Sau đó đưa tới bên miệng Trọng Liên, Trọng Liên mới há miệng, thoáng một cái húp vào luôn. Nhưng lập tức hừ một tiếng.

Chết rồi, hồngбет, nóng quá! Ta cuống cuống để bát cháo sang một bên, chìa tay trước mặt Trọng Liên. “Nhả ra.” Trọng Liên bị bỏng đến hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn cố chấp lắc đầu. Ta vội la lên. “Nghe lời đi, nhả ra.” Trọng Liên vẫn lắc đầu, bắt đầu ứa nước mắt vì bị phỏng. Nhất thời không khống chế được, ta lại rống lên. “Bảo người nhả ra mà! Bát cháo này mới nấu xong đó! Người đừng có mà hành động như kẻ ngốc được không?”

Trọng Liên nhìn ta, bất động.

Trong nội tâm ta vang lên một tiếng, cái gì cũng quên, nắm miệng Trọng Liên, kiên quyết bắt hẩn nhả cháo ra, vừa chạm vào tay, ta bỗng tới nỗi cơ hồ muốn hét lên. Ta quả là ngu xuẩn tới cực điểm! Đồ nóng như vậy mà mang cho hẩn ăn. Ngo ngoe ngo ngoe ngu xuẩn!

Cạnh bát chào còn bọc khăn, Trọng Liên vẫn ngồi ngây ngốc bất động. Ta ngồi xuống cạnh hẩn, nhẹ nhàng ôm lấy vai hẩn, hẩn lập tức tránh đi. Ta lắc vai hẩn. “Ta là Hoàng nhi.” Trọng Liên lắc đầu. Ta cầm chặt tay hẩn, hẩn lập tức rút ra. Ta cầm tay hẩn chạm vào mặt mình, nói khẽ. “Nhận ra chưa? Ta là Hoàng nhi. Trước đây người thích nhất là sờ mặt ta, không phải sao?” Trọng Liên vẫn rút lại tay, khuôn mặt vô cùng ngốc trệ.

Nhìn gương mặt *** xảo kia, sự thương tiếc trong lòng bỗng chuyển sang kích thích. Ta ôm lấy cổ hẩn, chậm rãi tiến lại gần, muốn hôn hẩn. Thế nhưng đúng lúc ta đụng môi hẩn, hẩn bỗng đẩy ta ra, nhanh như cắt xoay người trên giường, co rúc về một góc.

Ta nhất thời không thốt lên được gì, chỉ đành ngồi ở đầu giường cười khổ. “Thực xin lỗi, ta không nên ép người.” Ta đứng dậy đắp kín chăn cho hẩn, thổi tắt nến. “Người ngủ đi, cháo đặt ở nơi này, người từ từ ăn, nếu làm bẩn quần áo, cầm lấy đi giặt rửa là được.”

Trọng Liên ôm lấy bản thân, vẫn cứ bất động.

Suốt một năm nay, trên giang hồ xuất hiện phân tranh khắp nơi, đơn giản là có đạo tặc xuất hiện, kéo theo cả gia đình phú quý và danh môn đại phái. Tuy chỉ là giặt tiền, cướp không xem xét, nhưng kim ngân khổng lồ, khiến cho nhiều hào kiệt tái xuất hiện, tiêu biểu như Hoa Di Kiếm. Đến nỗi bắt không bắt được, chỉ biết than trời. Hơn nữa cách đây mấy tháng, Đại hội anh hùng lại muốn bắt đầu, rất muốn đi ra ngoài thăm mấy vị bằng hữu trước kia. Nhưng Trọng Liên, chỉ có thể buông tay. Hẩn sợ hãi bất cứ thứ gì, sợ hãi bất cứ ai tiếp xúc.

Hẩn hiện tại, không có bộ dạng thù mị, không có tư thế oai hùng, không hề cao quý, chẳng hề thanh nhã. Hai chữ Trọng Liên... đã từng là quan thế mỹ nhân, vô bá thiên hạ. Trọng Liên người này đã từng chấn động giang hồ, tung hoành vô lâm.

Bất quá, đó chỉ là đã từng.

2. Chương 2

Tuyết Chi đã bắt đầu cùng Chu Sa và Hải Đường tỷ tỷ học võ công, như vậy dù còn nhỏ, cũng có thể học công phu nhập môn của Trọng Hỏa cung, rất chăm chỉ tu luyện. Đứa nhóc này càng lớn càng giống đại phụ thân của nó, nhất là cặp mắt hồ ly kia, rất có thần. Nhưng dù sao Tuyết Chi cũng chỉ là một tiểu nha đầu, khéo mắt khơi mào, vừa to lại vừa tròn. Hai gò má Trọng Liên lại gầy tới nỗi thấy được xương quai hàm, cảm nhận có thể gọt hành tây (và tui đây bái phục suy nghĩ bạn Hoàng.) còn gò má tiểu nha đầu này lại trắng nõn nà, mập ục ục, tròn căng đầy, lộ ra hai lúm đồng tiền, đáng yêu tới nỗi làm người ta muốn bóp chết con bé.

Cùng Tuyết Chi xuống núi vài lần, ai thấy nó đều có chung một phản ứng. “Ai da da, tiểu cô nương này cực kỳ xinh đẹp, chỉ mười năm nữa có khi làm bao nhiêu nam tử điên đảo.” Trời, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng). Nha đầu này nói bao nhiêu là đáng hận bấy nhiêu. Không mở lời thì đúng là tiên nữ, vừa nói ra là thành lão ma nữ.

Giống như lúc này, ta đây đang thu dọn đồ đạc, Tuyết Chi vụng trộm tiến vào cửa. Nó cho rằng ta không phát hiện, hừ hừ, ta đây cái gì cũng biết đấy. Liếc mắt thấy ngay một con sâu róm, mà tiểu tử kia thì đang muốn nhét nó vào áo ta.

Tiểu tử này đúng là, như thế làm sao mà thành một cô nương?

Quay người, nắm lấy tay con bé, đầu ngón tay hướng tới mu bàn tay bắn ra, con sâu bắn ra ngoài. Lấy nước đổ lên tay con bé, nắm lấy chỗ thịt mập mập, vắn tới vắn lui. Mặt của Tuyết Chi bị ta vắn tới méo mó, vậy mà vẫn không quên kêu thật to: “Hoàng nhi! Sợ rồi hả?” Thế đấy, đáng thì giống Trọng Liên, nhưng tính cách giống hệt ta thuở bé.

Ta xách lấy cổ áo nó, ném lên trên giường. “Nha đầu chết tiết kia, học theo cha ngươi một ít được không? Ôn nhu một chút, tao nhã một chút! Con gái mà hung dữ như vậy, coi chừng không gả đi được.” Tuyết Chi liềm mạng lắc đầu, hai búi tóc cũng xoay tròn xoay tròn xoay tròn. “Con không muốn lấy chồng, muốn gả cho phụ thân! Người đem phụ thân bức điên rồi, con ghét người! Hoàng nhi thôi! Con muốn phụ thân!”

Tiểu tử thối này thực sự quá đáng ghét, hung tàn giảo hoạt không nói, lại còn đặc biệt luyện phụ. Dĩ nhiên, phụ thân đó không phải ta. Duỗi tay vuốt đầu nó, ta lắc lắc đầu: “Cha con không phải do ta bức điên, hẳn nghĩ tới ta rồi phát điên, ha ha, ha ha.” Cười cười, sống mũi cay cay. Nha đầu hỗn láo này, lúc nào rồi mà còn đề cập chuyện này?

Ta ngồi lên giường, giơ tay lên, vẽ mặt nghiêm túc. “Ta không đi, ta sẽ ở lại cùng Liên.” Tuyết Chi quả nhiên không dễ đối phó như khi còn bé, vung một câu:

“Đi thì đi, ai quản người!”

Đúng lúc này, lại đụng vào một người.

Đúng đấy, là đụng đấy.

Không phải ai khác, chính là đứa thương nhị phụ thân ta đây, Phụng Tử. Phụng Tử bước đi lảo đảo, chân nọ đá chân kia, ba bước nghiêng một bước, cuối cùng ngã ngay trước mặt ta. Nha đầu kia lớn lên so ra thì giống ta, nên nhìn rất nhu thuận. Ừ, không sai, rất ngoan. Nó kéo ống tay áo ta, mắt hạnh đào chớp chớp. “Nhị phụ thân muốn ra ngoài sao?”

Quả nhiên là giống ta, đáng yêu vô cùng. Ta ôm lấy con bé, đặt lên đùi. “Nhị phụ thân sẽ sớm trở về, Tiểu Tử ở lại ngoan ngoãn, được không?” Phụng Tử nghe lời gật đầu ôm lấy cổ ta, cả người mềm nhũn. Tuyết Chi hừ một tiếng, nhảy xuống giường chạy ra ngoài. Ta quát: “Nha đầu chết tiết kia, quay lại đây ngay.”

Tuyết Chi dừng lại một chút, rồi lại hừ một tiếng. “Con không muốn!” Nhưng đã đứng nguyên tại chỗ, bất động rồi. Ta đặt Phụng Tử lên chân phải, rồi vỗ chân trái của mình.

“Con có ngồi hay không?”

Tuyết Chi lè mà lè mà đi tới, nhảy lên ngồi.

Ta nhéo nhéo mặt Tuyết Chi. “Nhìn bộ dạng ăn phải dấm chua của tiểu tử con kia, cùng nhị phụ thân ra ngoài.”

Tuyết Chi nói ngay. “Con không có ghen tỵ!”

Hai mắt Phụng Tử bắt đầu rưng rưng: “Nhị phụ thân không muốn mang Phụng Tử đi cùng?”

Ta làm lơ Tuyết Chi. “Tiểu Tử không biết võ công, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, hiểu không?”

Phụng Tử mếu máo, cười miễn cưỡng. “Vâng, được ạ.”

Tuyết Chi vênh mặt, làm mặt quỷ với Phụng Tử. “Nhị phụ thân không thích người rồi.”

Phụng Tử bật khóc.

Ta ôm chặt Phụng Tử. “Tiểu Tử đừng nghe nó nói bậy, nhị phụ thân thích con, không thích nó.”

Tuyết Chi dùng lực đập bả vai ta.

Ta trừng mắt nhìn con bé. “Con đúng là không có hiếu gì cả, dám đánh cả cha, coi chừng bị thiên lôi đánh đó. Nào, giờ giúp lão cha người thu đồ đạc!” Thế là đem Tuyết Chi ném lên giường, nó không can tâm tình nguyện mà ngồi thu đồ đạc. Phụng Tử hai mắt đầm lệ, rưng rưng tựa vào ngực ta.

“Tiểu Tử thích nhị phụ thân nhất.”

Tuyết Chi ở bên cạnh nôn ọe một tiếng.

Thu xếp xong cho Phụng Tử, quần áo cũng thu dọn sạch sẽ, đi Tâm Liên các tìm Trọng Liên. Trọng Liên ngồi xổm cạnh ao nhỏ, ôm lấy hai chân nhìn xuống mặt ao. Ta ngồi xổm xuống cạnh hắn, hỏi nhỏ:

“Đang nhìn gì đó?”

Trọng Liên chỉ chỉ vào nước. “Tôm.”

Ta gật gật đầu. “Ừ, nhìn thấy rồi.”

Trọng Liên nghiêng đầu nhìn ta, tóc nghiêng sang một bên, phiêu diêu trong gió. “Hoàng nhi rất thích ăn tôm.”

Ta há hốc mồm.

Trọng Liên vén tóc ra sau tai, bông tai hình hoa sen lấp lánh. Hắn lại nhìn những con tôm kia, lẩm bẩm. “Ừ, Hoàng nhi thích ăn tôm nhất, ta muốn bóc tôm cho Hoàng nhi.” Nội tâm nhất thời xao động, ta không nhận được.

“Liên, cùng ta ra ngoài giang hồ một chút, được không?”

Trời ơi, ta đang hỏi cái gì thế? Hắn như vậy đi ra ngoài, không bị ăn sạch sẽ mới là có quỷ!

May thay Trọng Liên lắc đầu. “Không, ta phải ở một chỗ với Hoàng nhi.”

Ta suy nghĩ một chút, nói. “Này, người đứng lên một chút được không?” Trọng Liên nghi hoặc liếc ta một cái, chậm rãi đứng lên, ôi cái tư thái kia... ta lâu rồi không có đụng vào hắn, bất giác thấy hoảng. Dù cho lần này ra ngoài mất thời gian ngắn, làm người cũng phải ịch kỷ một lần.

Thò tay, điểm huyết. Trọng Liên bất động rồi. Hắn không thể nói chuyện, mày nhíu lại, tựa hồ không muốn ta đụng vào. Ta chẳng quản được nhiều đến vậy. Đi qua, ôm lấy hắn. Trên môi hắn liếm một vòng, muốn tiến vào, không để ý hắn lùi bước, mạnh mẽ đẩy lưỡi hắn, cuốn lấy. Hôn khoảng được hai chén trà, không thể kiềm chế, có ngọn lửa không thể khống chế. Đầu nóng lên, ôm ngang người hắn, vừa định xông vào phòng thì nghe tiếng Chu Sa gầm gừ.

“Lâm Vũ Hoàng, người kiềm chế chút cho ta! Cung chủ bây giờ thể chất bất ổn, người không cẩn thận làm cho người có con, ta có chết cũng không bỏ qua!”

Mặc dù càng nhiều con càng tốt. Nhưng mà, nhưng mà... nhìn nhìn Trọng Liên mà xem, nhìn gương mặt nhỏ nhắn... Được rồi, lão tử nhẫn!

Mang theo Tuyết Chi, tựa như hai cha con nông thôn xuống vào thành.

Vừa đi vừa cảm thấy kì quái. Rõ ràng Trọng Liên mất hết võ công, nhưng vẫn duy trì bộ dạng mười chín tuổi. Ta cũng vậy, mấy năm qua cả thân cao tướng mạo đều không đổi mấy... Không lẽ ta thật sự thanh xuân vĩnh trú? (tuổi xuân duy trì, giống như trẻ mãi không già.)

Thanh xuân thật là tốt. Nhưng cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ ta không có cách nào trở thành nam tử trung niên tư thế oai hùng nùng bừng phần chấn?

Vừa xuống Tung Sơn, rời khỏi sương mù trận, ta quay đầu lại nhìn Trọng Hỏa cung như ẩn như hiện, cảm thán. “Chi Nhi, ta muốn phụ thân con rồi...”

Tuyết Chi liếc mắt. “Người có phải nam nhân không hả? Thật vô dụng!”

3. Chương 3

Rời khỏi giang hồ đã lâu, quả nhiên không dễ dàng tìm ra bằng hữu. Vốn đã bất lực, lại còn cùng nha đầu Tuyết Chi ở chung một chỗ, cuộc sống của ta ngày càng khổ sở. Những lúc con bé ở chỗ ta gọi tới gọi lui râm rì nhảm chán đời phụ thân, ta lại một lần nữa cảm khái, tiểu nha đầu này rốt cuộc giống ai.

Rời khỏi Tung Sơn, chuyện đầu tiên đương nhiên là truy tìm tung tích của Tư Đồ Tuyết Thiên và Hoa Di Kiếm: Bọn họ đều là người có tiếng trên giang hồ, một ngày không biết có bao nhiêu người đến tìm. Tuy Hoa Di Kiếm trượng nghĩa, nhưng nói một không hai, cũng coi như là thế gia, với tính cách của hắn mà nói thì thật khó tìm, e rằng sẽ bận rộn ở khắp nơi, hành tung bất định, có trời mới biết ở đâu. Tư Đồ Tuyết Thiên thì không như vậy, có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh, bạn bè khắp nơi, cùng người đến tấu lầu hát đối, chơi đùa mặc kệ thời gian trôi. Nhiều người biết hắn là vậy, nhưng nghe nói hôm nay hắn ở đây, ngày mai lại chuyển sang chỗ nào rồi.

Sau khi cân nhắc, vẫn hướng tới kinh sư thì hơn. Trên đường đi bắt gặp bao nhiêu mật thám, người săn tin. Chuyện người ta hay nói ấy, chẳng qua là chuyện của đại hội anh hùng và đám đạo tặc.

Đại hội anh hùng lần này quả thực vắng vẻ, mấy tháng mà chỉ có vài người đăng ký. Nguyên nhân là Trọng Liên xuất hiện mấy năm trước, không ai đánh lại được người này, nên chỉ đi thăm không dự thi. Vì vận động mọi người tham gia, mấy đại biểu quyết định tổ chức đại hội lần này có giải thưởng, phần thưởng chính là Thiên Sơn tuyết liên trăm năm khó gặp, nghe nói có thể trị bách bệnh, không bệnh thì có thể sống lâu trăm tuổi. Hiển nhiên ai nấy đều muốn sống lâu 1 chút, cỡ hiệu cứ thế xuất hiện, đoàn người đi qua đi lại như ong vỡ tổ.

Mà còn có chuyện vui hơn, đó là một đạo tặc ở Giang Dương, tên gọi Huyết Phượng Hoàng. Tên này ta cũng có nghe nói qua, đồn rằng chấp niệm của nàng với bạc đã đạt tới cảnh giới cao nhất, ai cản nàng lấy tiền, nàng giết. Hơn nữa hung khí không phải đao cũng chẳng phải kiếm, mà là một ngọc tiêu, trên ngọc tiêu gắn một Phượng Hoàng trăm.

Chuyện làm người ta không thể tưởng tượng nhất chính là, có lần nàng cướp bạc, ước chừng mấy vạn lượng, có tới năm sáu người thì nàng tha cả mạng lẫn vật. Nhưng một lần khác khi mà có tới hai mươi người, chỉ có mấy ngàn lượng, nàng lại giết sạch. Cũng bởi hành động quá quỷ bí, lại không có quy tắc cho nên không ai thăm dò được lai lịch của nàng ta. Thậm chí không có người biết rõ đó là nam hay nữ. Ta nói nàng là nữ hoàn toàn nhờ trực giác, hành động như mèo, vô ảnh vô tung, bất thường vô cùng, chỉ có nữ nhân mới thích trò này.

Từ Đăng Phong đến kinh sư cũng không xa, đi đường vài ngày là đến. Đến kinh sư ta mới phát hiện mình thành đồ cổ mất rồi (có chết cũng ko nhận mình già à Hoàng nhi?) nhìn phố xá hối hả, rao hành nhộn nhịp, lại cảm thấy không quen. Không quen nhất chính là đi trên đường cứ thấy cái gì đẹp đẹp dành cho trẻ con, họ đều quay sang nhìn Tuyết Chi. Thử rằng Trọng Liên đi thật, không biết liệu có ai đích thân nhào lên phía trước.

Tuyết Chi phớt lờ thành thói quen, lại còn vẫy tay la lớn. “Hoàng nhi, con muốn ăn mút quả!”

Ta bắn ba đồng tiền lên trời: “Xú nha đầu, tự đi mua!”

Con bé nhảy dựng lên, vô cùng điêu luyện bắt được mỗi tay một đồng, tiểu cầu tử trong miệng có một đồng, rất duyên dáng mà đáp xuống. Nếu có đuôi, chắc chắn là đang vẫy vẫy. Ta nhéo nhéo mặt nó: “Bẩn quá ”

Tuyết Chi mang về mặt “con không đi cùng Hoàng nhi”, rồi chạy đi mua mứt quả.

Kết quả khi nha đầu vừa mới đến trước mặt người bán mứt, đằng sau ta chợt có người chạy lên. Đám người quá chen chúc, ta hô to: “Nha đầu, coi chừng!” Tuyết Chi ngây ngô quay đầu lại, ba đồng tiền trong tay bị cướp đi. Ta vừa rút thanh kiếm ra, muốn đâm cho kẻ kia một cái, phát hiện ra chỉ là ăn trộm, thế là thu lại. “Ra nào, nhị phụ thân cho thêm...”

Ai ngờ Tuyết Chi chẳng thèm nghe ta, lại còn làm chuyện khiến ta mất hết mặt mũi. Nha đầu đã nắm lấy một bao mứt quả, ném vào trong miệng nhai đến khi chỉ còn hạt, hai chân đạp một phát, nhảy lên vai một ông đằng trước, đem hạt bắn ra, đánh trúng cổ tay người kia. Người nọ kêu thảm một tiếng, đồng tiền bay ra, tay chảy máu. Tuyết Chi nhảy xuống, một cước đá vào chỗ XX của người nọ, cả giận nói: “Bạc của bà mà người cũng dám trộm, chán sống rồi à?”

Ta cứng ngắc. Đây là con gái của người ưu nhĩ đệ nhất thiên hạ sinh ra... Nó, nó thực sự là do Trọng Liên thân sinh đó hả?

Ta tiến lên, thấy tên kia ôm chỗ XX nằm bò trên đất, một tay nhéo tai Tuyết Chi, còn Tuyết Chi thì la lối kêu gào. Ta túm tay nó lôi về: “May mà võ công của người chưa luyện quá nhiều, không thì tay của hần tàn phế! Cút đi cho ta trả tiền!”

Tuyết Chi nói: “Đừng nghĩ cha với con giống nhau, một bà hai bà!”

Đứa nhỏ này – ta thật sự muốn quất chết nó!

Tuyết Chi cầm lọ mứt, dung dăng dung dẻ bước đi, trông đến buồn cười, cứ như là không biết mệt vậy. Người trên đường quan sát con bé ngày càng nhiều, thế là người ta bắt đầu xì xào bàn tán, cho tới khi ta nghe được âm thanh kia vọng đến tai liền nhất thời sững sờ.

Âm thanh từ phía kia truyền đến: “Tuổi còn nhỏ mà võ công tốt như thế, hiển nhiên cha mẹ vô cùng lợi hại.”

Ta ngẩng đầu lên, ngẩn ra, định quay đi, nhưng vừa nhìn thấy người ngồi ở trà lâu đối diện, mừng rỡ mở to mắt: “Tuyết Thiên?!”

Vị công tử đó ngồi tựa tấm màn che, tay phe phẩy quạt trắng, bộ dạng thản nhiên nhàn nhả: “Bạn nhậu dễ tìm, bạn cùng chung hoạn nạn khó gặp. Vũ Hoàng ca gần đây khỏe không?”

Nghe hai câu trước ta đặc biệt cảm động, nhưng khi cái câu Vũ Hoàng ca kia xuất hiện, ta chảy mồ hôi. Tiểu tử này chắc còn nhớ thù ta đây mà.

Dù sao, cũng là lâu ngày gặp lại, ta một tay ôm Tuyết Chi, nhảy lên phía trà lâu, ngồi trước mặt Tư Đồ Tuyết Thiên, cười nói: “Đang muốn đi tìm người, đến tận đây thật không phí công!”

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Vô sự không lên Điện Tam Bảo, bình thường huynh nghĩ tới ta là tốt rồi.”

Ta tặc lưỡi. “Người không phải bụng dạ hẹp hòi như thế chứ. À, Tuyết Chi, gọi Tuyết Thiên thúc thúc.”

Tuyết Chi nói: “Thúc thúc sao? Nhìn rất giống ca ca.” Đang cảm động nha đầu nhà mình thật biết nói chuyện thì câu tiếp theo nó làm ta tức đến nổi nôn ra máu. “Chẳng lẽ bởi vì Hoàng Nhi quá già rồi?”

Ta đánh đầu nó một cái: “Nghịch chướng, tăng bốc người khác cũng đừng hạ thấp cha mình được không?”

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Lâm Nhị gia, vậy huynh nói hay không ta cũng đã già? Tuyết Chi đã lớn thế này rồi cơ đấy. Chi nhi à, thúc thúc tuy thế mà tận mắt thấy con sinh ra đó.”

Quả nhiên Tuyết Chi chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi: “Con làm sao sinh ra?”

Lời vừa thốt ra, trong lòng ta “Rồi...!” một tiếng.

Tư Đồ Tuyết Thiên cười đến con mắt híp lại: “Chi nhi là do người vĩ đại nhất thế gian sinh ra đó. Đoán xem là ai?”

Tuyết Chi xoa cằm nhìn ta. “Dù sao cũng không phải Hoàng nhi.”

Hừ. Hừ. Hừ hừ hừ.

“Cho con ba cơ hội nhé. Đoán không trúng thì thôi vậy.”

Tuyết Chi lập tức nói: “Là quan thể mỹ nhân, võ bá thiên hạ, hiện tại đã bị Hoàng nhi bức điên, là đại phụ thân Trọng Liên, Cung chủ Trọng Hỏa Cung!”

Ta muốn mắng người rồi. Nha đầu chết tiệt kia.

Quả nhiên nó vừa dứt lời, Tư Đồ Tuyết Thiên ngẩng đầu, chậm rãi hỏi: “Lời con bé là ý gì?”

Ta quay đầu, liếc Tuyết Chi. “Thì là ý trong lời nói ấy.”

4. Chương 4

Nhìn vẻ mặt con nhóc Tuyết Chi kia, liền biết nó hận không thể bới da của ta ra, hủy xương của ta, ăn thịt của ta. Ta vô vô đầu nó, hoàn toàn không để ý đi ánh mắt Tư Đồ Tuyết Thiên đã dần mất nét vui vẻ. Cuối cùng hắn nghiêm túc nói: “Liên Cung chủ điên rồi?” Ta nhún vai, gật gật đầu. Tư Đồ Tuyết Thiên ngừng quạt, nắm tay rất chặt. “Lúc hắn bị điên người không có ở đó?” Ta như cũ gật đầu. Tư Đồ Tuyết Thiên buồn bực, đập tay xuống bàn. “Lâm Vũ Hoàng, người...”

Mọi người xung quanh đều nhìn chúng ta.

Ta cắn môi, nhìn hắn cười gượng. “Hắn điên rồi cũng không có gì không tốt, ít ra không ai có thể tách chúng ta ra.”

Tư Đồ Tuyết Thiên kiềm chế hỏa khí, liên tục gật đầu. “Hắn làm bao chuyện vì người, cuối cùng nhận được hồi đáp như thế? Tốt, tốt, rất tốt.”

Ta nhìn ra cửa sổ, yết hầu như bị chặn, nói chuyện đặc biệt khó khăn. “Người nghĩ ta hy vọng hắn bị như vậy sao? Mỗi ngày hắn đều gọi tên ta, nhưng không hề nhìn thấy đang đứng trước mặt hắn. Người cho rằng ta phải làm sao?”

Tư Đồ Tuyết Thiên nao nao, cúi đầu nói: “Là do ta quá kích động, xin lỗi.”

Ta xoa đầu Tuyết Chi, nói khẽ. “Chi nhi, con nói không sai, phụ thân là do Hoàng nhi bức điên, thế nên Hoàng nhi càng không thể bỏ lại hắn.”

Sau đó, tất cả mọi người đều im lặng.

Chi Nhi nhỏ nước miếng, suýt thì rơi vào chén trà. Ta nghiêng đầu nhìn Tuyết Chi. “Sao thế? Đột nhiên mất hứng như vậy?”

Tuyết Chi nói: “Nhị phụ thân, kỳ thực Chi Nhi cảm thấy bây giờ cũng tốt, ít ra không thấy phụ thân khóc.”

“Đừng nói bậy, cha con làm gì có khóc.”

“Nhị phụ thân không có ở đó, phụ thân vốn là vượt ve Tiểu Tử không nói lời nào, sau lại đến khu vườn đầy trúc. Sau đó nhìn cây trúc đến gần người, nhìn gần người xong sẽ chém, chém như điên, chém xong mỗi ngày đều khóc.”

Ta lại vượt đầu Tuyết Chi, lục phủ ngũ tạng như chao đảo vạn lần.

Rất lâu sau, Tư Đồ Tuyết Thiên đến giảng hòa: “Tốt rồi, Vũ Hoàng, người còn chưa nói cho ta người tìm ta có việc gì đây?”

Mắt có hơi đau. Ta nháy mắt, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt hắn: “Liệu có... phương pháp nào trị được bệnh của Liên?”

Tư Đồ Tuyết Thiên cười khổ. “Vũ Hoàng, hắn không có bệnh. Tình tình Liên Cung chủ vốn quái dị... Người cũng không phải không biết. Dù gặp phải chuyện gì, kể cả người có tái giá, vẫn phải chú ý chiều cố hắn, biết không?”

Ta thở hắt ra, cười nói: “Liên đại mỹ nhân của ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng là vợ tốt nhất thiên hạ, hẳn thích ta như thế, sao ta có thể đi tìm người thứ hai?”

“Thật sự?”

“Người chỉ đang ghen tức với ta.”

Tuyết Chi nói: “Hoàng nhi đúng là mặt dày.”

Ta nhẹ nhàng vuốt tóc con bé, mặt không đỏ, tim không nhảy: “Đâu có, đâu có. Hậu sinh khả úy, Chi nhi sau này nhất định sẽ vượt qua ta.” (ý là bé Chi còn mặt dày hơn? Con rể tương lai của Hoàng mới mặt dày chứ!)

“Chuyện Huyết Phượng Hoàng người có nghe nói không?” Đại khái là bầu không khí thực sự có hơi chút khó thở, Tư Đồ Tuyết Thiên đổi chủ đề sang chuyện khác.

Ta gật gật đầu nói: “Nghe nói Hoa đại ca đang đuổi giết nàng. À phải, đó đích thực là một nữ tử chứ?”

“Không biết là nam hay nữ. Song có điều người này thích đeo mạng che mặt, hơn nữa lại toàn đồ trắng, đeo đai lưng mỏng. Người hẳn đã nghe qua, Huyết Phượng Hoàng giết người thì nhất định máu chảy thành sông, nhưng y phục lại không một lần dính máu. Nếu là một nam tử, thì chắc là muốn khoe khoang võ công của mình. Có thể có năng lực và hành tung như thế, mà nàng lại không để người khác biết nội tình. Sát nhân giết người đầm máu như thế, ăn mặc lại thanh nhã, căn bản không nam tử nào như vậy. Chính thế, đó hẳn là một nữ tử.”

Ta không nhịn được vỗ tay: “Đúng, ta cũng đoán được như thế.”

“Thế nhưng ta có điều không hiểu, Huyết Phượng Hoàng này sao chỉ thích giật tiền, hơn nữa lại còn nhắc nhở người ta, quang minh chính đại chạy vào chém giết. Người thức thời thì bỏ của chạy lấy người, không kịp thì sẽ chết, nếu như nàng không tuân thủ quy tắc, thì có thể bảo vệ cả tiền lẫn mạng.”

“Nếu đã có lá gan lớn thế, sao lại không quy tắc gì?”

“Nàng thường xuyên không tuân thủ quy tắc. Lười nhác như vậy, thật không hiểu võ công luyện thế nào.”

“Người này đúng là thú vị.”

“Với võ công của người, dĩ nhiên là thấy thú vị. Đối lại là người khác, ba chữ kia tựa cơn ác mộng. Nhớ đấy, kể cả Hoa đại hiệp đuổi theo nàng tới ận Triều Châu vẫn không tài nào bắt được.”

Ta suy nghĩ một chút nói: “Ta đây muốn đi Triều Châu một chuyến.”

“Người đi tìm ai?”

“Sắp đến tiết thanh minh, ta muốn thăm mộ phần của Hiên Phượng ca, tiện thể thăm dò tin tức Hoa đại ca.”

Tư Đồ Tuyết Thiên suy nghĩ hồi lâu: “Có muốn ta đi cùng người?”

Ta chớp mắt: “Chỉ sợ làm người sợ.”

Có thêm Tư Đồ Tuyết Thiên, có ba chỗ bất lợi.

Thứ nhất, tốc độ phải chậm hơn rất nhiều. Người này đúng là công tử bột, làm chuyện gì cũng phải lịch sự, mỗi sáng chải đầu phải mất thời gian một chén trà, lại thích du ngoạn sơn thủy, thường quên chúng ta đang phải gấp rút lên đường.

Thứ hai, miễn cưỡng làm đòn gánh miễn phí của hắn. Hắn đi đâu cũng mang theo đồng sách, bằng không thì cả một buổi tối ở khách *** không thấy đáng hắn đâu.

Thứ ba, làm gì cũng phải cẩn thận. Hắn không biết tí võ công, bảo vệ hắn so với bảo vệ Tuyết Chi còn khó hơn.

Nhưng mà hần là một cái nhà sách di động, tên này cái gì kì quái cũng từng nghe qua, cái quái gì cũng biết. Gặp phải thuốc được không biết, tìm Tư Đồ Tuyết Thiên. Gặp phải võ công không biết, tìm Tư Đồ Tuyết Thiên, gặp phải văn tự cổ lạ lùng, gặp Tư Đồ Tuyết Thiên. Chỉ nghĩ tới điều đó, ta phải nhần.

Nửa tháng sau, khi tới Đàm Châu, ta hồ nghi liệu lúc chúng ta đến Triều Châu thì liệu Hoa Di Kiếm có quay lại Trường An rồi hay không. Tư Đồ Tuyết Thiên lại nói ta yên tâm, nói nhất định Huyết Phượng Hoàng trên đường đi cướp, thì Hoa Di Kiếm tức khắc trên đường đuổi theo. Nói đến Huyết Phượng Hoàng võ công, thì riêng khoản chạy trốn, kinh công thì hoàn toàn không giống phượng hoàng... mà là gà bay.

5. Chương 5

Đến Phiên Ngung, liếc mắt nhìn ra thấy một màu lục, nhìn vào con đường ở giữa, dài ời là dài, vừa đủ cho hai người cùng sóng vai đi, mang theo thể ngoại đào viên hương vị. Trên đường đi ánh sáng đủ màu, ngấm trúc nơi này, trúc ảnh đông đưa, tình cờ sẽ thấy phiến lá non nớt, thực xanh ngắt, lại còn tỏa hương dịu nhẹ.

Danh tiếng của Đàm Châu đại mía vốn được nhiều người biết tới, vốn là “Nhất điều ngọc giá diệt lạc địa thượng nhi lập tức toái” (túm lại là rất ngon, cơ mà có ai hiểu nó là gì hăm?) vang danh thiên hạ. Loại mía này thân xanh biếc, vỏ mỏng ruột giòn vô cùng ngon miệng. Lần này ra Áp Lợi thôn, Tiền Mã thôn và Long Cổ thôn, thấy được đủ loại vừa mắt.

Đẹp thì đẹp thật, chỉ là đôi khi người ta cứ khẳng khẳng đôi lời phanh hạc chi ngữ (ý bảo người khác lắm mồm, nhiều chuyện), làm người đau đầu.

“Hoàng nhi! Mua đại mía!” Hiện ta, nha đầu kia lại cùng ta nói chuyện, rõ ràng, trong sáng, đến tự xưng là cao nhân cũng bị lừa.

Ta không biết làm sao, đành móc tiền, bắn bay ra ngoài, Tuyết Chi nhảy lên bắt được, như chuồn chuồn lướt nước, rồi chạy băng qua đường lớn, rất giống tư thế ngọc lạc phù bình của đại phụ thân nó.

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Nghe ta nói này Vũ Hoàng, ngươi có thể đừng cưng chiều con bé quá mức được không?”

Ta lắc đầu: “Không có cách nào khác. Nó và Tiểu Tử là sinh mệnh của ta.”

Tư Đồ Tuyết Thiên học theo bộ dáng lắc đầu của ta, mười phần mắng ta là bác gái, hết phương cứu chữa.

Phiên Ngung là một vùng đất trù phú, thành trấn không lớn, nhưng đồ đạc từ đông sang tây không ít, nhưng dù sao cũng chỉ có vài thứ quý báu, một là đại mía Tuyết Chi ưa thích, hai là đồ cổ Tư Đồ Tuyết Thiên yêu thích, ba là thứ gì ta cũng không thích. Suốt một ngày, Tư Đồ Tuyết Thiên nói với ta Bảo Mặc Viên ở Phiên Ngung, điêu khắc trên gạch tượng, điêu khắc gỗ thạch, điêu khắc trên gốm sứ tổ sứ, tổ vân vân và vân vân, thủ công mỹ nghệ Lĩnh Nam có bao nhiêu *** xảo, rực rỡ muôn màu, rung động lòng người, lại không vương thể tục, ta phải vận dụng hết ý chí để không ngáp. Từ nhỏ ta đã được mệnh danh là siêu cấp nhân ***, song lại không đại làm mất đoàn kết nhân dân. (nói thẳng ra, là ko muốn làm mất hứng Tư Đồ thư sinh.)

Hoạt động trong nội thành gần đây vì lý do nào đó rất đa dạng, hết triển lãm thì đến du ngoạn, toàn thấy đặc sản của Phiên Ngung. Tư Đồ Tuyết Thiên phe phẩy quạt giấy, cười khanh khách nhìn về cái gì mà “Thanh minh thượng hà đồ” (tranh vẽ cảnh sông tiết Thanh Minh.) “Thổ diêm hòa minh bích” (hình bên dưới) ta vội chạy tới chỗ Tuyết Chi, cùng ngắm sông nước.

Ngay cả hoạt động ngắm sông nước này cũng vô cùng long trọng, phú quý bên ngoài cũng đi thuyền đến quan sát. Trên cầu thì trăm người chen chúc, ta đem Tuyết Chi đến trên lan can cầu ngồi xuống, chính mình dựa vào đó nghe người bên trong xướng tuồng, hình như đang diễn “Quý phi phạm lệ”. Mấy chục chiếc thuyền to nhỏ cùng một chỗ, lấy thuyền làm sàn, diễn rất vui vẻ.

Diễn được một nửa, Tuyết Chi đột nhiên nói: “Nếu phụ thân cũng đi cùng chúng ta thì tốt biết mấy.” Ban đầu ta muốn đánh nó, sau đó buồn bã không nói nên lời. Tuyết Chi hỏi: “Hoàng nhi, nữ nhân kia sao lại ở cùng chỗ với nam nhân? Không phải nam nhân mới nên ở cùng một chỗ với nam nhân sao?”

Ta thiếu chút nữa đập đầu vào thành cầu: “Ai nói cho con vậy? Nam nữ kết làm phu thê là thiên đạo.”

Tuyết Chi nói: “Không phải người với phụ thân cùng là nam sao?”

Ta sờ sờ hai búi tóc của Tuyết Chi: “Phụ thân ngươi không phải nam nhân.”

Tuyết Chi hỏi: “Hả? Chẳng lẽ phụ thân là nữ?”

Ta nói: “Cũng không phải. Hắn là tiên tử mà nam và nữ đều không sánh được, không ai đủ tốt để so sánh với hắn.”

Tuyết Chi cắn một miếng mía, nước phun lên: “Cũng đúng, so với phụ thân, tất cả mọi người đều thành rùa đen.” Ta đang chuẩn bị tán dương, nó lại thêm một câu. “Nhất là so với Hoàng nhi, phụ thân là phượng hoàng, Hoàng nhi là chim sẻ.”

Ta nhần. Ta dốc sức liều mạng nhần. Nếu không phải Trọng Liên thích nó, ta nhất định đem nó đánh cho một trận!

Tuyết Chi đem bã mía phun xuống sông, lập tức bị ta đánh. Nó ôm đầu, chuẩn bị đánh nhau với ta, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Oa, thật lợi hại, lễ hội mà cũng có người thi triển khinh công đến diễn.” Ta sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên. Quả thật có hai thân ảnh đang bay đến.

Quái lạ. Kịch về Dương quý phi có lúc đánh nhau sao?

Mắt thấy hai người kia càng ngày càng gần, một thân hồng, một thân bạch, giao đấu trên mặt sông trong trẻo mà lạnh lùng, giống như trong mùa đông có tuyết Xích Viêm (tuyết đỏ), hết sức giật mình. Chân hai người chạm đỉnh thuyền, chạy nhẹ nhàng như bay, có thể đến thuyền mà không chút động tĩnh, trên không lại có âm thanh binh khí chạm nhau. Trong đó nhất định có kiếm, một cái khác không thể nhận biết, giống gỗ mà không phải gỗ, giống ngọc mà không phải ngọc.

Kiếm quang lạnh lẽo, chuôi kiếm mang ánh bích quang, một con bướm bay lên cao, bay tận lên cao thành một điểm, khiến người choáng váng. Hồng y nhân dừng trường kiếm, phóng lên phía trước. Bạch y nhân tay cầm ngọc tiêu, thân sáo quét ngang, cản trở kiếm khí.

Hồng y nhân chỉ công, Bạch y nhân chỉ thủ.

Kiếm quang bích quang cùng kim quang, đó là trâm cài tóc đeo ở ngọc tiêu. Mỗi lần vung lên, kim phượng giương cánh, phần đuôi ở dưới trâm theo chuyển động mà rung động, trên không lưu lại một ánh bạc.

Ta giật mình. Xem ra ta vừa mới gặp hai nhân vật trong truyền thuyết. Nhịn không được vui sướng trong lòng, kêu lên: “Hoa đại ca!”

Vừa hô xong, hồng y nhân ngẩng đầu nhìn ta, lam điệp nơi khóe mắt giống như băng mỏng thảng chập, óng ánh lưu diễm. Cũng trong chớp mắt đó, bạch y nhân kia dừng lại ở con thuyền, nháy mắt phi thiên lên, dừng lại bên người ta, trong tay giống như còn ôm gì đó. Người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, người đã biến mất, chỉ lưu lại dấu vết mờ mịt của lụa trắng.

Mới vừa hãm hoàn, hồng y nhân liền mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn ta, khóe mắt đích lam điệp giống như thảng chập đích miếng băng mỏng, trong suốt lưu tươi đẹp. Cũng chính là này một cái chớp mắt, kia Bạch y nhân chùng điểm con thuyền, khoảnh khắc phi thăng dựng lên, dừng ở ta bên người, trong tay tựa hồ còn ôm cái gì vậy. Người chung quanh còn không có tới kịp phản ứng, nhân đã biến mất, lưu lại lụa trắng mờ mịt đích dấu vết.

Tuy nói như thế, hương thơm vẫn quần mũi không đi.

Chỉ là mùi hương kia... Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Hoa Di Kiếm cũng phi thân lên, đứng cạnh ta, có chút không vui: “Lại để ả ta chạy thoát.”

Ta nhìn nơi người nọ biến mất, nhận xét: “Ngay cả võ công của Hoa đại ca còn đánh không lại nàng, chứng tỏ người này có chút thần bí.”

Hoa Di Kiếm nói: “Nữ nhân này đủ dũng cảm, ta đuổi giết ả mười lượt, ả không một lần thất thủ. Duy nhất một lần ả buông tang vật, cùng là cố ý, ta đến giờ vẫn không hiểu tại sao.”

Ta nói: “Huyết Phượng Hoàng thật sự là nữ tử?”

Hoa Di Kiếm nói: “Phải, ta nghe qua âm thanh của ả, cùng lắm là một cô gái mười sáu tuổi”

Ta cười nham hiểm: “A a a, là một cô gái mười sáu nha.”

Hoa Di Kiếm nói: “Đừng nghĩ lung tung, Hoa mỗ chỉ muốn bắt kẻ thù.”

Ta hăng giọng: “Hoa đại ca không nghĩ lung tung sao biết ta nghĩ lung tung?”

Hoa Di Kiếm nói: “Người há mồm nói chuyện thì toàn... Khoan đã, người sao tới đây.”

Ta nói: “Hoa đại ca không được nói sang chuyện khác.”

Nhìn thấy sắc mặt Hoa Di Kiếm chuyển đen, ta nghiêm mặt nói: “Ta đi dạo chơi ấy mà.”

Hoa Di Kiếm hỏi: “Trọng Liên sao rồi?”

Ai, ai nấy đều hỏi chuyện này.

Song Hoa Di Kiếm so với Tư Đồ Tuyết Thiên thì tốt hơn, thấy ta không nói đã bảo được rồi.

Tuyết Chi nói: “Hoàng nhi, giới thiệu thúc thúc này với con đi.”

Ta và Hoa Di Kiếm nhìn nhau, Hoa Di Kiếm hiển nhiên lộ ra ánh mắt kỳ quái. Ta thở dài: “Huynh nên quen dần với nha đầu này. Thật hy vọng nó lớn sớm một chút, tìm một nam nhân đến quán nó.”

Tuyết Chi nói: “Giống như phụ thân quán Hoàng nhi?”

Ta rút cuộc nhịn không được, quát: “Trọng Tuyết Chi!”

6. Chương 6

Chúng ta tìm một khách *** để ngủ trọ, dàn xếp ổn thỏa cho Tuyết Chi, buổi tối cùng Tư Đồ Tuyết Thiên và Hoa Di Kiếm uống rượu, nghe Hoa Di Kiếm nói những thứ Huyết Phượng Hoàng trộm đi cơ bản đều là đồ cổ đáng giá. “Thanh minh thượng hà đồ” và “thổ diêm hòa minh bích”, những thứ đáng giá đều bị lấy đi.

Ba người nói chuyện tào lao một chút, Hoa Di Kiếm đột nhiên hỏi: “Lâu như vậy không gặp, người biến đi đâu thế?”

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Chiều có hài tử.”

Hoa Di Kiếm lại hỏi: “Thật hay giả?”

Ta nhìn Tuyết Chi ngủ say trên giường, không nói chuyện.

Hoa Di Kiếm nói: “Mấy năm gần đây, giang hồ đánh giá Trọng Hỏa cung không được tốt, nói không hề thấy chiêu mộ đệ tử mới, cũng không có tham gia hoạt động của các đại môn phái. Thậm chí có người nói Trọng Hỏa cung sắp diệt môn rồi. Sao thế, Trọng Liên không quản sao?”

Ta nói: “Hắn đến bây giờ vẫn không khôi phục thần trí, ta chỉ có thể dùng hết sức quản... Chỉ là...” Suy nghĩ hồi lâu, không biết như thế nào mới đúng.

Hoa Di Kiếm nói: “Không ai nghe lời người, đúng không?”

Ta ngăn người, Hoa Di Kiếm quả nhiên là kiếm khách ngay thẳng, cả khi nói chuyện cũng thẳng như ruột ngựa. Song huynh ấy tốt bụng bỏ sung vài câu, làm cho tiểu tâm can của ta càng đau: “Trọng Hỏa Cung vốn là một môn phái có tính bài ngoại, người không mạng họ Trọng, đương nhiên không có thể thay thế Trọng Liên.” Ta đang muốn cảm kích, huynh ấy lại một gậy đánh lên đầu ta: “Dù sao thì Trọng Liên vốn ánh mắt sắc bén, thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách lại tương đối cẩn trọng, đệ tử Trọng Hỏa cung đều coi hắn như thần, người đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Ta cười cười, cạ chén, trốn tránh đề tài. Giận mà không dám nói gì, còn phải liên tiếp cười mạnh mẽ, để tránh người khác nhìn thấu tâm tư. Sau khi Trọng Liên phát điên, ta nghĩ trên giang hồ ngang ngược giương

nanh múa vuốt đều không được, không có ai che chở cho ta. Nếu gặp phải Vũ Văn công tử thứ hai, chỉ sợ ta chẳng những không thể làm bộ người tốt cứu hần, còn phải xử lý hần để phòng trừ hậu họa sau này.

Giống như Hoa Di Kiếm, cũng không thể trăm phần trăm thổ lộ tình cảm. Thanh danh của huynh ấy rất tốt, nói không chừng ngày nào đó người ta gặp chúng ta ở cùng một chỗ, phải giết ta để có được lòng tin, ta có khi cũng không đề phòng, bị chém đôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Dù sao cũng không thể nói chuyện người, có đôi khi sẽ cảm thấy từng chút từng chút tịch mịch, nhưng rất nhanh sẽ qua đi. Hơi mệt mỏi ngẫm lại, chờ một ngày Tiểu Liên nhà ta khôi phục, khi đó đến phiên ta bảo vệ hần.

Hoa Di Kiếm thật sự quyết tâm tiêu diệt Huyết Phượng Hoàng, diệt cùng giết tận. Đáng tiếc lúc huynh ấy bắt đầu đi đuổi giết, Tuyết Chi nhà ta buồn ngủ, ta đương nhiên làm tốt vai trò người cha, không có thời gian quản việc khác. Bằng không thật muốn nhìn bộ dạng của Độc nương tử trong truyền thuyết. Thế nên ngày sau đó, ta liền theo đuôi, Tuyết Thiên đóng vai con ghẻ, liên tục quấy rầy Hoa Di Kiếm, thẳng đến Triều Châu.

Đặc sản của Triều Châu là Từ hoa, nghe qua đang hạ giá, nhưng trên thực tế mứt quả là cực phẩm. Từ hoa có thể tốn tới mấy ngàn lượng bạc, cho nên Hoa Di Kiếm chỉ với lý do đơn giản như thế quyết định, Huyết Phượng Hoàng nhất định sẽ đến nơi này. Hoa Di Kiếm nghiên cứu Huyết Phượng Hoàng, Tư Đồ Tuyết Thiên nghiên cứu từ hoa, ta nghiên cứu như thế nào mới có thể làm cho nha đầu chết tiệt Trọng Tuyết Chi kia ngậm miệng, ba người lại tách ra hoạt động.

Cầu hỉ thước nơi tình nhân gặp gỡ, cầu Lam tác hợp Bùi Vân, cầu ban duyên Bạch Xà, cầu Tương Tử ta mang theo con gái chạy khắp nơi.

Ra cổng phía đông Triều Châu, phải qua cầu Tương Tử của Hàn Giang.

Tháng ba Hàn Giang xuân thủy điều điều, mười tám toa thuyền khóa họa kiều. (chắc tả cảnh sông đẹp.) Tám cảnh Triều Châu nổi tiếng tiên hạ, cảnh nơi cầu này tuyệt đối là hàng thượng phẩm. Người đi trên cầu, phía đông là rừng núi cao cao, phía tây là phố xá sầm uất, phía nam ngắm Phượng Hoàng châu, phía bắc ngắm núi Kim Thành.

Trời xanh mây trắng, cầu in bóng nước. Thiên địa lục hợp, sông núi hữu tình.

Ta ôm Tuyết Chi đứng ở trên cầu, vừa định tán thưởng cảnh sắc sông núi, Tuyết Chi ngáp dài một cái, tựa trên vai ta ngủ.

Ta thở dài một tiếng, nhìn thấy trời nước mênh mông mà ngẩn người.

Hoa mai rơi như tuyết. Người miền nam Triều Châu thích màu trắng thuần của hoa mai. Mỗi khi cánh mai phấp phênh trên mặt nước, mọi người đều tán dương: “Lạc địa bất toái, lạc thủy nhi bất trầm”. (rơi đất không vỡ, rơi nước ko chìm, để bản Hán Việt hay hơn!) Cao ngạo cứng cỏi, niên niên tuế tuế.

(đây rồi, bắt đầu đoạn tan nát tim ta...)

Hoa mai. Người trong giang hồ chỉ cần nhắc tới nó, đều sẽ tự khắc nghĩ đến một người, hay đúng hơn, là một truyền kỳ. Người nọ chết đi đã lâu, nhưng không ai có thể quên hần trước khi chết thiêu đốt sinh mệnh xinh đẹp của mình, càng khiến lòng người kinh sợ. Khi đó, hần so với Trọng Liên còn mạnh hơn rất nhiều.

Lộng Ngọc cùng Trọng Liên, nổi danh Trung Nguyên song hùng, bất phân thắng bại. Bất đắc dĩ, một người chết, một người bị điên.

Tất cả đều bởi vì “Liên Dục.”

(lăn ra đất Lộng Ngọc ơi, Thải nhi ơi, Quỳnh Thương ơi, Diên tỷ ơi...)

Tuyết Chi đúng là dễ ngủ. Một mảnh trắng xóa in trên mặt sông cũng không có gì là đẹp, học người khác tuổi xuân phiên muộn đã qua, vẫn nên quay lại thực tế, làm cha quan trọng nhất. Ta ôm Tuyết Chi xoa người, chuẩn bị quay về khách *** bố trí chỗ ngủ cho nó.

Chính là vừa lúc quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đứng trên cầu Tương Tử. Cách chỗ ta không xa.

Sông núi khói hoa, cỏ mịn cát bằng, nước chảy nhẹ nhàng.

Mắt trong như nước, má tuyết hạnh đào, áo trắng hơn tuyết, tơ vàng trên áo.

Thực sự rất đẹp mắt, dáng người cũng hấp dẫn, đúng là cực phẩm. Chỉ là sao nữ nhân che mặt này nhìn thật quen mắt. Vừa định đi qua, nàng lại bước qua đây. Còn đứng trước mặt ta, hướng tới ta hành lễ: “Công tử.”

Âm thanh mềm mai khiến đầu ta run lên, cả người run lên.

Ta kiềm chế tâm lý khẩn trương của mình, đưa một tay đỡ nàng đứng lên: “Không cần đa lễ, cô nương có gì chỉ giáo?”

Ánh mắt của nàng chuyển qua cổ tay đang bị ta cầm, bỗng nhiên rút tay về. Ta xấu hổ cười trừ: “Thất lễ.”

Nàng lắc đầu, cúi mặt xuống, cười nhẹ: “Công tử là người Triều Châu?”

Ta nói: “Không phải, chỉ đi ngang qua nơi đây.”

Nàng đang định nói tiếp, một thanh âm người khác đầy *** té xuất hiện: “Hoàng nhi, người đang thông đồng với phụ nữ có chồng hả?” Tuyết Chi không biết đã tỉnh khi nào, trợn to mắt, ngẩng đầu nhìn ta.

Ta nói: “Thông đồng cái đầu con, người ta rõ ràng là hoa cúc khuê nữ, con phải xưng hô cho đúng.”

Tuyết Chi nói: “Nếu là hoa cúc khuê nữ, Hoàng nhi càng dễ thông đồng.”

(được, Tuyết Chi, cố lên! đây chính là bản lĩnh của kẻ thuần phục Thương Quan — ý nhằm, lại lượn sang truyện khác rồi.)

Ta, ta muốn giết nha đầu thói này!

Cô nương kia cười nói: “Đây là muội muội của công tử sao?”

Ta nói: “Không, là con gái ta.”

Cô nương kia nói: “Thật sao? Nhìn không ra công tử còn trẻ mà có con gái đáng yêu như thế. Có thể nói cho tiểu nữ biết tên muội ấy không?”

Ta trả lời: “Trọng Tuyết Chi.”

Cô nương kia cân nhắc nói: “Trọng Tuyết Chi... Tuyết Chi, có thể cho ta ôm một cái được không?”

Tuyết Chi quay đầu, liếc nàng khinh thường, nói: “Không được.”

Cô nương kia giật mình. Ta nói: “Tuyết Chi, tỷ tỷ chỉ thích con thôi mà.”

Tuyết Chi trừng mắt liếc ta: “Con ghét nữ nhân lai lịch không rõ ràng. Hoàng nhi, không được lấy tiểu thiếp!”

Ta rút cuộc bị tiểu hài tử này chọc giận: “Sao con không biết phép tắc thế hả?”

Tuyết Chi cũng nổi giận, mắng lại: “Hoàng nhi thôi, đột nhiên mắng con! Bộ dạng nàng ta khó coi, còn cao như thế! Bất nam bất nữ! Giống hồ ly ***! Con ghét lão bà như thế!”

(bất nam bất nữ.... giống hồ ly ***... Chi nhi à, cái này là nói về đại phụ thân nhóc đó...)

Lần này, ta hoàn toàn không có thời gian giáo huấn Tuyết Chi, vội ngẩng đầu nhìn cô nương kia. Nàng đang lùi từng bước, cách khăn che mặt cũng có thể nàng đang cắn răng. Ta vội la lên: “Cô nương, thực xin lỗi, tính cách con gái ta thực sự rất...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã nhảy xuống cầu Tương Tử.

Ta kinh hãi, tiến lên phía trước, thấy nàng đập nước mà đi. Thở hắt một hơi, ta lại tự hỏi đây là loại người gì.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói của Hoa Di Kiếm: “Vũ Hoàng, người biết Huyết Phượng Hoàng?”

7. Chương 7

Sự xuất hiện của Hoa Di Kiếm ở nơi này quả là một bất ngờ. Kỳ thực, ta cũng sớm nên nhận ra người này chính là Huyết Phượng Hoàng. Lúc nàng xoay người, ta còn thấy trên đầu nàng cài một cái Phượng Hoàng trâm. Ta lại không chịu mình bị sắc đẹp mê hoặc, chỉ có thể nói không biết.

Hoa Di Kiếm xưa nay đa nghi, khi thu kiếm không quên liếc ta vài phát.

Biểu hiện trên mặt Tuyết Chi hợp thành muôn dạng, ánh mắt sắc bén giống như lão phụ năm mươi tuổi.

Ta bị bọn họ kẹp ở giữa, dở khóc dở cười.

Cho đến đêm, mọi vật đều im lặng.

Khó có thể tin Tuyết Chi và Hoa Di Kiếm có thể hòa bình chung sống, vừa khéo đúng lúc Tuyết Thiên đi dò hỏi tin tức. Thời cơ tốt, ta tự nhiên lưu lại nghỉ ngơi.

Trong khách *** vẫn có du hiệp tìm nơi ngủ trọ, ca nữ xướng văn, rượu ngon một ly nhạc một khúc.

Bôn ba trên giang hồ cả nam lẫn nữ, nếu là người có tài, tất không ảnh hưởng tuổi tác. Có khi thấy thiếu niên hăng hái nói chuyện giang hồ, tán gẫu vô lâm, chỉ cảm thấy vạn phần kinh ngạc. Nhưng lấy lại *** thần nghĩ lại, năm đó khi ta và Lâm Hiên Phượng rời khỏi Loạn Táng thôn, đại để cũng ở tuổi này.

Là vật đổi sao dời.

Vài năm trôi qua, hiện tại nghe những người này trà trước rượu sau nói chuyện phiếm, ta đều thấy mờ mịt, lại hận năm đó lưu lạc giang hồ mà không tìm hiểu.

Giang hồ hưng vong thay đổi, người mới xuất hiện, người cũ thối lui.

Có người bảy mươi mặt còn trẻ, có người bảy thước lưng tóc mai.

Có lẽ tại bởi đêm yên lặng, đèn nơi khách *** ngắt ngưỡng, trừ tiếng mọi người nói nhỏ, chỉ còn lại âm thanh của rượu.

Từ đầu tới đuôi, những người bọn họ đề cập, ta chỉ biết Huyết Phượng Hoàng.

Từ lúc Trọng Liên tại đại hội anh hùng tái nhậm chức, bị thua, vô lâm lại tung tin vịt, thần thoại đều kết thúc bằng cái chết, lời đồn đại chuyện nhảm nhí, danh chấn nhất thời, sẽ thành việc đã qua.

Huyết Phượng Hoàng thường xuyên xuất đầu lộ diện lại không mất đi tính thần bí, chính là hợp với khẩu vị của họ. Lại có không ít người phỏng đoán nàng là nữ tử, khiến họ lại càng trở nên sài lang hổ báo.

Cho nên, ngay từ đầu bọn họ đề cập đến Huyết Phượng Hoàng, chủ đề sau vẫn sẽ là nàng.

Ta không quan tâm chuyện đó, xách bình rượu đi ra ngoài.

Sông lặng, trúc lạnh, gió đêm quất vào mặt.

Ao xuân ngân nga bát cữu khúc, thuyền hoa thuyền văn tam lưỡng thuyền.

Mặt sông sóng quang liễm diễm, đông đưa nghiêng ảnh sơ lâu. Bờ bên kia là một đồng phong nguyệt lâu (ở thì mọi người biết chuyện phong nguyệt...) tiếng cười tiếng ca truyền khắp bốn phương.

Ta đuổi người, ngáp lớn, thông thả lấy lại *** thần, phát hiện ra trên mặt đất có một thân ảnh nhật nhòa.

Cao thủ sở dĩ được gọi là cao thủ, là bởi vì bọn họ có thể không nhìn mà nói người sau lưng là ai. Hiện giờ tốt xấu gì ta cũng coi như trong tình huống đó, dĩ nhiên không thể quay đầu.

Đèn đỏ và đèn nho nhỏ lác lác, Phượng Hoàng trâm trên tóc người nọ khẽ vẩy tay ngoắc đuôi.

Nàng quả nhiên lá gan không nhỏ, vẫn chưa rời khỏi Triều Châu.

“Thời gian không còn sớm, một cô nương đơn độc lại ở bên ngoài, thực không an toàn.”

“Công tử võ công tuyệt luân, nhất định hội bảo vệ tiểu nữ.”

Âm thanh vừa mềm vừa dịu, duy chỉ thiếu sự mãnh mai của thiếu nữ.

Trên thực tế, nữ nhân biết võ công hằng năm sống trong cảnh chém chém giết giết, không lớn giọng cũng khó. Nàng tính ra cũng là kỳ tích.

“Võ công của ta so với cô nương, chẳng khác nào tiểu vũ kiến đại vũ (1). Cô nương cần gì phải làm khó ta.”

“Lâm công tử không hiểu kỳ ta là người như thế nào sao?”

Cả người ta co rút.

Lúc ấy thân phận của ta trên võ lâm bất quá cũng chỉ là nội sủng của Trọng Liên. Võ công của ta thắng tiến thế nào cũng không người biết, ta theo hẩn ẩn cư cũng rất ít xuất hiện. Là nàng đã sớm nhận ra tướng mạo của ta, hay chính ta bất tri bất giác làm bại lộ thân phận của mình? Hay là.... ta căn bản là mục tiêu của nàng?

Ta tự nhiên một thân nhẹ, không sợ bị áp chế.

Nhưng nếu mục tiêu của nàng là Trọng Hỏa cung, Trọng Liên và Tuyết Chi chẳng phải...

Một thuyền hoa du qua, ánh sáng mang bóng nàng lùi về chiều dài vốn có, sau đó lại trải dài. Nàng buộc lại tơ lụa bên hông, mềm mại, *** tế, dài tới chân. Tơ lụa bị gió đêm thổi quật, trông giống như trường dương liên miên.

Ta đứng dậy, quay sang nàng cười nhạt: “Xin hỏi cô nương họ gì?”

“Trọng.”

“À, nguyên lai là Trọng cô nương.” Nếu không phải cực kỳ áp lực, ta chắc chắn lộ ra dấu vết. “Khuê danh cô nương là?”

Mưa phùn mờ mờ, một mảnh mê ly trước mắt say.

Bức rèm che đưa tình, đôi mắt *** quang loạn hồng.

Huyết Phượng Hoàng ngẩng đầu, khoe mắt đôi mày xinh đẹp làm người ta không dám nhìn thẳng. Khăn che mặt của nàng động đậy, ba chữ chậm chậm nói ra:

“Tên một chữ Liên.” (nguyên văn là “ .” – đúng ba chữ còn gì.)

Thân hình hơi hơi chấn động, lập tức trấn tĩnh.

Nàng nói cho ta tên này, muốn xem phản ứng của ta, nhất định là bởi vì có chỗ không xác định.

“À, Trọng Liên cô nương.” Ta nghiêng ngẫm mà cười, làm bộ như lơ đãng liếc nhìn ngực nàng, lẩm bẩm nói: “Thật sự là một cái tên êm tai đến nỗi kẻ khác kinh ngạc” (êm quá ấy...)

Eo của nàng rất mảnh, không doanh nắm chặt (ko hiểu, chắc là tả dáng người yêu kiều.) bộ ngực lại thấp phần ngọt ngào, no đủ.

“Lâm công tử thích tên này sao?”

“Hoa mà không tầm thường, thanh mà không đậm, hơn nữa nam nữ đều có thể dùng, là tên tốt. Đáng tiếc là đã có người dùng qua. Song cô nương với người kia thật ra cũng giống, dung mạo khuynh thành, thân thủ tuyệt thế. Ha, biết thế ta đã đặt cho con gái mình tên này.”

Nửa ngày bạch nguyệt, lạnh lẽo mấy phần.

Huyết Phượng Hoàng một thân bạch y, trừ mái tóc đen và đôi mắt như nước, chỉ có sắc bạch.

“Nếu ta chính là người công tử nói, công tử sẽ làm thế nào?” Nàng đến gần hai bước, mười ngón tay chạm lên vai ta. Ta nhất thời thất thần. Nàng ghé sát vào, hương thơm ngát, lông mi khẽ động: “Công tử có thể hay không hôn ta.”

Tay ta không nghe sai bảo, ngay cả khí lực nâng lên cũng không có.

Được một nữ tử chủ động tiếp cận, nam nhi nào sẽ cự tuyệt?

Rất khó khăn.

Lắc lắc đầu, nhất cổ tác khí (2) muốn đẩy nàng ra, giọng nàng như lại từ xa xôi vọng lại. “Lâm công tử, tiểu nữ nhưng nhớ công tử đã lâu, có một yêu cầu quá đáng, mong công tử thành toàn.”

“Mời nói.”

“Cùng tiểu nữ một đêm uyên ương, có được không?”

Bộ ngực của nàng dâng lên, mềm mại, nhu du, mùi hương nồng theo mũi thâm nhập vào trong đầu.

Cả ngày mệt mỏi, ngay cả máu cũng tỏa ra hương vị mê người. Ta thở nhẹ một hơi, tay nâng lên, theo sợi tóc lạnh lẽo của nàng mà đi xuống.

Nàng ở trong lòng ta nhẹ nhàng thả dài.

Ta bỗng thu tay lại, thiếu chút nữa là đem nó vả ngay vào miệng.

Cầm dục bao lâu, nhưng lại nhanh như vậy thành đồ đệ bọn đạo chích.

“Thực xin lỗi, cô nương, ta đã lập gia đình.”

“Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, công tử cần gì phải để ý chuyện đó.

“Không, ta chung thủy với vợ của ta.”

Mắt nàng như xuân thủy, dịu dàng nhìn ta.

“Lâm công tử, người được công tử yêu thương thật hạnh phúc.”

Nàng dò xét một lúc, cách khăn che mặt, nhẹ nhàng chạm môi ta, rồi biến mất trong bóng đêm.

Sau đó, ta giật mình lùi lại mấy bước, đá ngã bình rượu trên mặt đất. Rượu đổ vào dòng nước, cuốn đi giấy hồng.

=====

(1) Tiểu vu kiến đại vu:

Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng”.

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một người làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhận nhìn thấy một chiếc gối bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra cho mọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: “Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó”. Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là “Vô khổ phú” và “Ứng cơ luận” đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trần Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: “Tôi ở phương bắc đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ, tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu, không thể bày trò pháp thuật được nữa “.

(2): Nhất cổ tác khí.

Chữ “cổ” ở đây là chỉ trống trận, còn “Tác khí” có nghĩa là *** thần hăng hái. Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ khi bắt đầu chiến đấu thì *** thần binh sĩ rất hăng hái. Nay thường dùng để ví về nhân lúc *** thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc. Đây có hàm ý khuyến khích. Câu thành ngữ này

có xuất xứ từ “Tả truyện-Trang Công thập niên”. Thời Xuân Thu, chiến tranh xảy ra liên miên. Năm 684 trước công nguyên, nước Tề khởi binh tiến đánh nước Lỗ. Lỗ Trang Công dẫn quân ra Trường Chúc để quyết một trận tử chiến với quân Tề. Khi nghe quân Tề nổi trống trận chuẩn bị tấn công. Lỗ Trang Công liền vừa định dẫn quân ra nghênh chiến thì bị Tào Khoái ngăn lại, ông cho rằng thời cơ chưa tới, khuyên Lỗ Trang Công hãy chờ đợi xem sao đã. Quân Tề thấy quân Lỗ không có động tĩnh gì lại nổi trống trận lần nữa, nhưng Tào Khoái vẫn cho là thời cơ chưa đến. Quân Tề vẫn thấy quân Lỗ án binh bất động, lại nổi trống trận lần thứ ba để khiêu chiến. Bấy giờ, Tào Khoái mới bảo Lỗ Trang Công rằng: “Thời cơ tấn công đã đến”, kể đó tiếng trống trận của quân Lỗ nổi lên như mưa dồn gió dập, đám quân sĩ đang cố nén chờ đợi nay đã bùng lên như sóng cồn. Quân Tề ba lần định tấn công nhưng không thành, nên *** thần của quân sĩ đã bị tiêu giảm, *** thần rất căng thẳng và mệt mỏi, thậm trí đã có người ngồi xuống nghỉ ngơi, bị quân nước Lỗ đột nhiên xuất kích đánh cho một trận tơi bời. Sau khi giành được thắng lợi, Lỗ Trang Công mới hỏi Tào Khoái rằng: “Vì sao lại phải đợi quân Tề nổi ba lần trống trận rồi ta mới đánh?”. Tào Khoái nói: “Đánh trận là phải nhờ vào *** thần của binh sĩ. Khi đánh trống trận lần thứ nhất là lúc *** thần binh sĩ hăng hái nhất, đánh trống lần thứ hai thì *** thần binh sĩ đã bị tiêu giảm, đánh trống lần thứ ba thì dũng khí của binh lính đã bị hao tận. Bấy giờ, binh lính của ta lao lên trong tiếng trống trận, một đạo quân đang *** thần hăng hái, đánh một đạo quân đã uể oải mệt nhọc thì làm sao mà không thắng”.

8. Chương 8

Tinh thần đui giết của Hoa Di Kiếm với Huyết Phượng Hoàng là tuyệt đối kiên nhẫn. Sau mấy ngày, Huyết Phượng Hoàng không thấy tái xuất hiện, Hoa Di Kiếm mất đi mục tiêu, nói muốn tới đại hội anh hùng. Vừa vặn Tư Đồ Tuyệt Thiên với lối sống rảnh rỗi của hắn, ba chúng ta cộng thêm một nha đầu vất vả mũi chưa sạch, hướng về Phụng Thiên.

Phụng Thiên ở cách xa vạn dặm bên ngoài, phải từ từ đi, trực tiếp tới nơi tổ chức đại hội. Võ công của Tuyệt Chi cũng tốt, không chậm bao nhiêu, nhưng nha đầu tuổi còn nhỏ, luôn phải nghỉ ngơi, vì thế ba chúng ta thay phiên nhau ôm.

Hơn mười ngày sau, chúng ta tới anh vũ châu, buổi tối tới Võ Xương.

Sông lớn ôm ngang thành xuôi theo, tầng lầu cao trì, vạn nhà trùng trùng điệp điệp.

Đêm trước đại hội anh hùng, cách xa nhau mấy thành Võ Xương Hán Khẩu cũng trống nhạc vang trời.

Pháo hoa bắn từ cảng, nguyệt thượng vân thu.

Người vào thành nhiều lắm, thủ vệ đi ba lần thì hai lần phải kiểm tra người. Vừa mới đi vào, lập tức liền nhìn thấy một cửa hàng vô cùng phô trương, Trường Phong yên quán.

Phấn hương ngào ngạt, gió đêm lành lạnh.

Buổi tối người đến người đi, không nhìn rõ dung mạo của cao, thật là một phen mỹ cảm.

Trên đường thuận lợi, lại ở trong ngày gặp những người không nên gặp.

Vốn muốn tìm nơi ngủ trọ ở khách *** Võ Xương, mới vừa vào cửa, cảm thấy bên trong yên tĩnh tới bất thường.

Ánh mắt mọi người đều hội tụ ở một chỗ.

Một thiếu niên, một nữ tử.

Thiếu niên xấp xỉ cùng tuổi Tuyệt Thiên, cũng một thân áo trắng. Có điều, Tuyệt Thiên là hoa quan ngọc bội nạm kim tuyến, hắn lại một thân vô cùng trắng trong thuần khiết (túm lại, chệ tên thư sinh Tư Đồ kia màu mè.)

“Ta vẫn câu nói kia, không lặp lại.”

Thiếu niên tuổi cùng Tuyệt Thiên xấp xỉ, cũng một thân áo trắng. Bất quá, Tuyệt Thiên là hoa quan ngọc bội nạm vàng tuyến, hắn là trắng trong thuần khiết vô sức một thân khinh.

Hơn nữa, cái giọng này của hắn, Tuyết Thiên sợ là còn kém xa.

Hơn nữa, hắn cái loại này dày dích giọng, Tuyết Thiên sợ là ngay cả biên đều đánh không hơn.

“Ta còn là câu nói kia, không nặng phục.”

Nữ tử cùng hắn giằng co hiện lên vẻ kinh ngạc, khẽ nhếch mày. Nhưng ta lại càng kinh ngạc.

Cô nương kia đúng là Chu Sa.

Nàng ta đứng bên kia, tựa như một đốm lửa, tay cầm đao, đao sáng loáng.

“Người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

“Ta nói rồi, ta biết. Một trong tứ đại hộ pháp của Trọng Hỏa cung, Chu Sa đại cô nương.” Thiếu niên kia không chút sợ hãi, còn làm bộ không quan tâm. “Cho dù người đứng chỗ này là Liên cung chủ của các người, ta cũng vẫn nói thế.”

Chu Sa bật cười.

Không cần biết thanh danh thế nào, người gặp người Trọng Hỏa cung mà không run thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng, hắn lại tùy tiện nhắc tới Trọng Liên.

Thiếu niên tên Bạch Quỳnh Ẩn kia liếc nàng một cái, lấy bạch đưa cho chuông quỳ:

“Căn phòng cuối cùng để lại cho ta.”

Chuông quỳ sợ đến phát run, đừng nói lấy tiền, nhìn ông ta còn không dám.

Chu Sa ngăn hắn lại: “Đệ tử Trọng Hỏa cung còn chưa tới, người cho rằng mang theo cái tên Hoàn Nhã Văn là có thể thắng ta?”

Hoàn Nhã Văn?

Sao lại có Hoàn Nhã Văn?

(lẫn lộn Quỳnh thương, Quỳnh thương, Hoàn Lộng Ngọc – chả liên quan nhưng vẫn thích nhảy vô.)

Bạch Quỳnh Ẩn dùng đầu ngón tay gạt gạt tay nàng, than nhẹ một tiếng: “Có vẻ như cô không hiểu ta đang nói gì. Chu Sa cô nương, Hoàn công tử của chúng ta là gì trong mắt Trọng Liên? Đương nhiên, hắn sẽ lập tức đem phòng tặng cho ta.”

“Ta nhìn không ra võ công của người rất cao.”

“Cô lầm rồi.”

Chu Sa cười lạnh: “Che dấu nội lực là không được, trừ phi võ công của người cao hơn cung chủ.”

“Ta đã nói, ta không biết võ công.”

“Không biết võ công mà người còn dám làm càn!” Chu Sa tức giận, lấy đao kề cổ hắn. “Lập tức biến khỏi khách ***, nếu không ta giết người!”

“Bạch công tử, không cần nhiều lời với bọn họ.”

Giọng nói người này ta đã từng nghe qua. Không phải là dễ nghe nhất, nhưng nhất định là ôn nhu nhất. Hắn từ ghế đứng dậy, không nhìn Chu Sa lấy một cái, nhìn Bạch Quỳnh Ẩn đầy ẩn ý.

Trong chốn giang hồ những kẻ tuần tú điểm lệ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chỉ bằng khuôn mặt và công phu nổi là nổi tiếng tới hậu thế. Nhưng những kẻ trong ngoài không đồng nhất cũng nhiều không đếm xuể. Về bên ngoài xinh đẹp lại mang tính cách cực đoan vô cùng, nổi tiếng nhất đương nhiên là Trọng Liên và Lộng Ngọc.

(mỗi lần nhắc Lộng Ngọc, ta lại 1 lần đau tim. Có ai hiểu cho ta?)

Nhưng Hoàn Nhã Văn là công tử văn nhã chân chính.

Hắn một lòng si tình, tâm trí khó đoạt, lòng luôn hướng một chỗ, vĩnh viễn là danh môn chính phái.

Hoàn Nhã Văn là quân tử quang minh chính đại. Cho nên, hắn cùng với huynh trưởng mình, cùng với Trọng Hỏa cùng là địch.

(cơ mà Hoàng không biết huynh trưởng Văn công tử là ai...)

Bạch Quỳnh Ẩn hoàn toàn không nhìn hắn, gõ thỏi bạc lên mặt bàn bang bang: “Chưởng quầy, cô nương kia nói phòng ở tầng chúng ta, còn không nhanh chuẩn bị phòng?”

“Này, này, công tử à, ngài cùng vị cô nương kia hảo hảo thương lượng rồi hãy tìm tới chỗ chúng tôi, có được không?” Chưởng quầy run giọng, lùi lại mấy bước.

Khi võ lâm nhân sĩ ở khách *** xảy ra tranh chấp, người gặp tai họa nhất chính là chưởng quầy tiểu nhị.

Ai nói người trong khách *** là kẻ yếu đuối vô năng, là nhân vật phụ? Tại nơi sống còn tanh mùi máu này, họ là những người tỉnh táo linh mẫn nhất.

Mấy người chúng ta đều ăn vận bình thường, hơn nữa lại mang theo một tiểu cô nương, tiểu nhị mãi mới phát hiện, chạy tới, khúm núm:

“Mấy vị khách quan thật xin lỗi, chúng tôi nơi này đã chật người...” Cái mũi còn thính hơn loài chó, chỉ cần động đậy là biết người trước mặt có nên đối phó hay không.

“Chúng ta chỉ muốn ăn cơm...”

Hoa Di Kiếm vừa mở miệng, Hoàn Nhã Văn và Chu Sa đều quay đầu. Chỉ có Bạch Quỳnh Ẩn vẫn còn sót ruột gỗ bàn.

“Tuyệt Thiên?”

“Lâm Vũ Hoàng?”

Cơ hồ đồng thời thốt lên. Nghe như thế nào cũng thấy nha đầu Chu Sa kia thật không lễ phép. Vai trò của ta đây, không gọi phó cung chủ, tốt xấu gì cũng phải gọi Lâm công tử chứ, đâu có chết người.

Tư Đồ Tuyệt Thiên nhanh nhẹn hơn người, bước nhanh đến, vẻ mặt tươi cười: “Quý nhân, quý nhân, ta còn tưởng huynh bệnh nặng không xuống giường được, không ngờ hồi phục nhanh như vậy.”

“Đều nhờ Bạch Công Tử.”

Bạch Quỳnh Ẩn không để tâm lắm, liếc hắn rồi lại tiếp tục gõ bàn, giục chưởng quầy.

Hoàn Nhã Văn nhìn sang Hoa Di Kiếm, kinh hỉ nói: “Hoa đại hiệp cũng tới.”

Hoa Di Kiếm lãnh khốc nghiêm túc theo thói quen, chấp tay đáp lễ: “Hoa mỗ đang muốn đi tới Phụng Thiên. Hoàn công tử thì sao?”

“Vừa khéo, chúng ta cũng đi Phụng Thiên.”

“Như vậy, gặp trên lối đi.”

Hoàn Nhã Văn cười nói: “Ta chỉ muốn đi tới đó xem náo nhiệt, không nghĩ sẽ dự thi. Nếu gặp mặt, sao không đồng hành?”

Bạch Quỳnh Ẩn lúc này mới dừng động tác gõ bàn, hướng tới Hoàn Nhã Văn nhẹ giọng nói.

“Nhã Văn, năm đó khi ngươi xuất phát cùng Ôn Thải (tâm trạng xuống dốc), ngươi ước gì tất cả mọi người đều biến mất cơ mà. Hóa ra, ngươi không muốn ngủ cùng ta. Vì sao không nói sớm?”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Bạch công tử, huynh không nên nói những chuyện khiến người ta hiểu lầm.”

“Hoàn lang, lúc thoát khổ ngươi ôn nhu như nước, sẵn sàng tử mĩ, mặc vào liền trở mặt, ta hảo hận.”

9. Chương 9

Chu Sa lấy ra một thỏi vàng từ trong lòng, đặc biệt xa hoa đập trước mặt chưởng quầy: “Nói lần cuối, phòng này cho ta!”

Tiểu nhị xem xét thỏi vàng, ánh mắt phóng ra *** quang. Muốn tiến đến lấy tiền, lại bị chưởng quầy dùng bàn tính đập vào tay.

Ta vội đi lên phía trước, thu lại thỏi vàng: “Chu Sa, là ai tới trước?”

“Cùng lúc.”

Bạch Quỳnh Ân nói: “Chu Sa đại tiểu thư, nói dối cũng không làm thế. Người trong khách *** đều thấy cô đoạt phòng người ta. Nếu đến cùng chỗ, ta đúng là đã bắt nạt nữ tử yếu đuối là cô.”

Chu Sa nói: “Người cầm miệng cho ta!”

“Nếu là bọn họ tới trước thì đừng cướp. Chúng ta đi nơi khác tìm phòng.”

“Nhìn đi, nhìn đi, Lâm công tử quả nhiên hiểu chuyện. Liên cung chủ của các người cũng đâu có như thế. Chỉ có nữ tử tiểu nhân khó dò.”

Chu Sa muốn vung dao chém, ta một chưởng cản đao, lao đến bên nàng, nhỏ giọng hỏi: “Có bao nhiêu người ra ngoài?”

“Hơn phân nửa.”

“Trời ơi, nha đầu Chu Sa à, võ công Liên mất hết, các người đều đi thì hấn ra sao?”

“Sẽ không sao, muốn xông vào Trọng Hỏa cảnh, tối thiểu phải có trên trăm tính mạng, cộng thêm thời gian một tháng. Không người nào biết cung chủ mất võ công. Hơn nữa hai năm này Trọng Hỏa cung luôn im lặng, hiện tại là đêm trước đại hội anh hùng, cũng sẽ không có ai muốn tìm chúng ta gây phiền toái.”

“Các người đi ra làm cái gì?”

“Chuyện này không tiện nói ra.”

Ta nhất thời tức giận.

“Các người không tin ta?”

“Không phải!” Chu Sa vội xua tay. “Một ngày nào đó người sẽ biết, hiện tại thật sự không thể nói.”

Thôi. Hoa hồng còn khác, lòng người tự nhiên bất đồng. Nếu không có cái công phu Liên Dực khỉ gió kia, cũng không có Trọng Hỏa cung độc môn võ công. Thân phận của ta, ngoại trừ việc quan tâm Trọng Liên, thì không thể quản nhiều.

Chu Sa vừa định đi tới chỗ chưởng quầy, ta liền ngăn lại: “Chậm đã, người lấy bạc ở đâu ra?”

“Đương nhiên là trong cung!”

Sau khi Trọng Liên *** thần thất thường, tài sản trong Trọng Hỏa cung trở nên khan hiếm, nàng ta lại tiêu số tiền lớn như vậy. Ta nhú mày, nói: “Đây chính là lí do bạc trong cung không đủ dùng?”

Chu Sa có hơi tội lỗi.

“Chu Sa, chuyện của Trọng Hỏa cung ta không có quyền nhúng tay. Nhưng người tốt nhân nên hiểu rõ, Trọng Liên có thể vĩnh viễn không khôi phục thần trí, cũng có thể ngày mai là khôi phục. Các người cảm có xứng bậy.” Ta trở lại chỗ Hoa Di Kiếm và Tuyết Thiên. “Đi, chúng ta tìm khách *** khác.”

Tên tuổi của Hoa Di Kiếm đại hiệp quả không phải để trưng bày, đi theo huynh ấy gặp toàn ngày lành. Khách *** Phúc Thọ, khách *** tốt nhất Võ Xương: phòng chữ thiên, phòng chữ địa, một trong phòng tốt nhất của khách ***. Chúng ta đó. Dù vậy, phòng vẫn không đủ, Hoa Di Kiếm đi tìm nhà huynh đệ, để lại Tuyết Thiên cùng ta.

Phòng chữ thiên lấy màu trắng làm chủ đạo, là phòng lớn nhất trong khách ***; trong phòng treo đầy danh gia tranh chữ, cảnh trời mây sông nước, đúng là nhân gian tiên cảnh. Phòng chữ địa bên ngoài trồng đầy thúy trúc xanh mẫm, bàn giường quỹ đều làm từ trúc, đầu giường còn được khảm phỉ thúy ngọc bích, trong phòng còn có cây cảnh giả sơn, trông rất thực.

Tuyết Thiên ở phòng chữ thiên, ta ở phòng chữ địa.

Tuy nói hai phòng này cùng phòng chữ Kim xưng là phòng tốt nhất Phúc Thọ khách ***, lại không thể xa hoa như phòng chữ Kim.

Phòng chữ Kim lấy màu đỏ là chủ đạo, bên trong rải đầy hoa. Nghe nói để đúng với danh chữ “Kim” từ giường đến bàn tới giá áo không chỗ nào không nạm vàng khảm bạch. Khách nhân ăn cơm trong này cũng dùng đồ vàng đồ bạc.

Xa hoa như thế, một đêm ở đây đáng giá bằng tiền đủ mua căn nhà trệt.

Lại nói, có thể ở trong phòng chữ Kim này thì chỉ có tiền vẫn không đủ. Nếu chỉ có thế, nơi này có không ít người cướp.

Cái gọi là người nghèo cầu cơm ăn, người giàu có lại trướng bụng. Người một khi có tiền, cái gì cũng muốn xem qua. Đừng nói là loại phòng này đúng là chỉ tốn tiền, càng kỳ quái hơn là người chuyện gì cũng làm. Nghe nói Trường An có nhà giàu nổi tiếng, nguyện vọng lớn nhất trước khi chết muốn ăn bánh nướng tươi sốt, sau đó lại phát tiền của phi nghĩa, tự nhiên gọi người đến nhà vệ sinh chọn giò đến ăn, còn mỹ danh nói đó là dinh dưỡng phong phú. Đúng là buồn nôn!

Lúc Hoa Di Kiếm vừa tới, thậm chí muốn đem chúng ta đến phòng chữ “Kim” trước khi đến Phụng Thiên, ta lập tức từ chối, lại nghe thấy phòng chữ Kim đã có người khác chiếm lĩnh, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Chính huynh ấy cũng bản tính tiết kiệm, nhưng đối với bằng hữu không có chuyện phản đối. Biết ta ở Trọng Hỏa cung lâu nay cơm no áo ấm, cho nên chuyên môn đem ta tới cái nơi đốt bạc này.

Trên thực tế là một tiểu mao tặc tử từ Loạn Táng thôn đi ra, đang ngủ thì dù bị muỗi hút cặn máu cũng không nhăn mặt phát nào.

Nói đến muỗi, ta lại nghĩ đến phòng tắm của Hồng Đình thúc thúc.

Hồng Đình lão quái, Thất Sát Dao cùng Bách Thôi Hoa mỗi người đều có một phòng tắm. Điều kiện cũng không nổi nào, trong đó phòng của Hồng Đình lão quái là ác liệt nhất. Thùng gỗ nhỏ, bồn rửa chân không nói, vừa vào hạ, muỗi còn đặc biệt nhiều.

Trọng Liên cùng Lâm Hiên Phượng vốn là hai kẻ yêu sạch sẽ — nhất là Trọng Liên, mùi hương trên người làm cho người ta nghĩ hẳn có chút mê hoặc, kỳ quái, riêng ta lại siêu cấp coi thường. Cho tới bây giờ, một lần giặt rửa hai lần tắm, đến lần thứ ba lại lặp lại. Tật xấu này bị vô số người thóa mạ, thực tế là do bóng ma thời thơ ấu sinh ra.

Lúc thần trí Trọng Liên còn bình thường thường xuyên uy hiếp ta nói, nếu ta không chịu tắm rửa, thì đừng hòng động vào hắn. Ta mỗi lần đều mỉm cười mà bỏ nhào qua, chà xát lung tung trên người hắn, đem một thân đầy mồ hôi cọ, còn gãi chân gọi hắn giúp ta tháo tất.

Cá nhân ta cho rằng, trên người nam nhân không có mùi, thì không gọi là nam nhân vị (ặc ặc). Mùi chân thối cũng là một loại mỹ vị.

(xỉu)

Chỉ là dù Trọng Liên ném khổ không ít, nhưng nói thế nào cũng được nuông chiều từ bé, kêu hắn làm việc này quả là khiến hắn khó xử. Cho nên mỗi lần hắn giúp ta cởi tất, ta đều tính thưởng hắn một nụ hôn của Lâm nhị công tử, hắn luôn cau mày, đem ta đá đảo.

10. Chương 10

Lúc nhỏ, ta cùng Hiên Phượng ca ca luôn thay phiên đi tắm rửa ở phòng tắm của bọn họ, ba lần thì có một lần sẽ bị biến thành bao dính muối. Mỗi lần tắm rửa xong, trên người còn ngứa hơn lúc chưa tắm rửa. Ta dùng sức gãi, Lâm Hiên Phượng cùng thái độ với ta.

Khi mười hai tuổi, ta chỉ cần gãi một cái, kêu lên dung nhan tuyệt thế lại bị muối hủy, Lâm Hiên Phượng luôn che miệng của ta lại, nói nếu vô tình đánh thức nhóm thúc thúc, huynh ấy sẽ đem ta đá ra. Nếu vớ phải ngày tâm trạng huynh ấy không tốt, huynh ấy thậm chí còn nhằm cái đỉnh đầu xinh đẹp đáng yêu của ta mà đánh. Huynh ấy bắt nạt tiểu đệ như thế, ta đây không chấp mà con tha thứ, chỉ đem vài con sâu róm để vào bát cơm huynh ấy.

Mười hai tuổi đến mười bốn tuổi, mỗi lần ta ngứa đều luôn dùng dùng nổi giận, không thèm nói chuyện, huynh ấy đều chủ động hỏi han, còn tìm thuốc cho ta. Đặc biệt ôn nhu. Cái gọi là nhân tính bản thiện, đại khái chính là Lâm Hiên Phượng lúc đó.

Mười bốn đến mười lăm tuổi, ta ngứa rồi gãi, nhưng không nói. Lúc đó, chúng ta chỉ cần cùng nhau tắm rửa đã không dám nhìn mặt đối phương. Suốt một năm này ta hối hận không nói cho huynh ấy, đến cuối cùng cả hai biến thành tôm luộc.

Sau mười lăm tuổi, chỉ cần ta gãi ngứa, Lâm Hiên Phượng sẽ đặc biệt ân cần chạy tới, tìm ra chỗ bị muỗi đốt, nhẹ nhàng hôn lên, vừa liếm vừa hút, sau đó cặp mắt đào hoa kia nhìn lên, lập tức làm ta tăng huyết áp. Vô luận là ta bị cắn ở đâu, huynh ấy kiểu gì cũng mò được đến hai chân ta.

Khi đó hai ta đã có một chân. Lúc ấy chỉ cần nhìn thấy huynh ấy, sẽ cảm thấy thế giới đều tràn ngập hạnh phúc. Người cũng bay bay.

Hiện tại thì lại nghĩ, nếu Lâm Hiên Phượng quay về kinh sư làm tứ hoàng tử, mọi chuyện sẽ hạnh phúc yên vui hơn rất nhiều.

Tuy nói chường quây ở ngay phòng bên cạnh, nhưng cả một buổi tối ta không có nghe được động tĩnh gì bên kia.

Vừa ngủ thẳng đến buổi trưa ngày hôm sau, ngoài cửa khua chiêng gõ trống.

Ta xoay người đi ra ngoài, thấy khách *** vắng không. Chỉ có đám tiểu nhị dưới lầu vội vàng vàng lau bàn, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Ta mặc quần áo đi xuống, mắt mãi mới mở ra được:

“Tiểu nhị ca, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Tỉ võ kén rể.”

Ta ngẩn ngơ: “Tỉ võ kén rể? Khách đều đi tham gia sao?”

“Nếu không công tử nghĩ hôm qua chúng tôi tăng giá vì cái gì?” Tiểu nhị lau lau cây cảnh. “Tư Đồ công tử hôm qua cùng ngài tới đã đi xem rồi.”

“Rốt cuộc là cô nương nhà ai mà thích nghe ngóng thế?”

“Ai nói cho ngài là cô nương?”

“Vậy chẳng lẽ là một công tử?”

“Ngài không biết võ đăng là ai sao?”

“Tại hạ là Đăng Phong nhân sĩ, đối với quý địa hiểu biết hạn hẹp, mong được chỉ giáo.” Nói lời hai tay cung kính.

“Bị Đỗ lang thuyết phục đó, không chỉ có khuê nữ, thiếu phụ, nay cả nam nhi bảy thước cũng khó tránh ma chướng người này. Võ Xương chúng ta có một câu. “Hỏa trung Trọng Liên, võ trung Đỗ Viêm”. Tướng mạo của Đỗ lang, sợ là người bình thường đều không thể so sánh.”

Ta suýt nữa thì sặc chết.

Giang hồ này làm sao vậy? Khích lệ người võ công cao, tán dương ai dung mạo đẹp, liền nhất định phải đem Trọng Liên ra so sánh sao? Ta thấy Võ Xương này, nam nhi bảy thước sợ rằng da mặt cũng bảy thước dày.

“Đúng rồi, công tử vừa mới nói là Đổng Phong nhân sĩ? Vậy ngài hẳn gặp qua Trọng Liên?” Nói đến đây, ánh mắt bỗng thay đổi, “Vẫn là nói...”

Đổng Phong nguyên là một cái thôn nhỏ, vùng khỉ ho cò gày, lại càng không có kỳ danh thắng địa, chỉ có ở phía bắc Tung Sơn, liền lấy kiến trúc Tung Sơn nổi danh thiên hạ.

“Tại hạ là từ Trọng Hỏa cung.”

Đám tiểu nhị chấn động. “Người đi cùng Hoa Đại hiệp, quả nhiên là nhân trung chi long (người kiệt xuất) Công tử, lời kia là nói cho bọn trẻ con thấy thú vị, ngàn vạn lần đừng để ý. Mọi người chưa hề gặp qua Liên cung chủ, tự nhiên đem người tốt nhất so sánh với ngài ấy...”

“Không sao, không sao.” Ta khoát tay. “Cung chủ chúng ta gần đây quy ẩn giang hồ, lời người bên ngoài, với ngài không hề ảnh hưởng.”

Đám tiểu nhị một phen sợ hãi. Phỏng chừng trong lòng cân nhắc xem người này có phải người Trọng Hỏa cung thật không, nói chuyện tốt như vậy.

Ta lên lầu kêu khuê nữ, nó không chịu dậy. Ta nói bên ngoài có tử võ kén rể, nghe nói là mỹ nam tử, so với phụ thân con còn hơn, ta chờ con ngoài cửa.

Ta vừa mới bước chân tới cửa, đã thấy nó chạy tới bên.

Vì thế đến nơi kén rể. Rèm che đỏ thắm quanh giáo đài, bình khí bố trí xung quanh, ở giữa viết chữ “Đỗ”, người xem đông đúc.

Mới biết được Đỗ làng này cũng là con nhà thế gia, lão cha từng là Võ Trạng Nguyên, bắt đắc dĩ chốn kinh thành lẫn lộn không được tốt, cáo quan về ở ẩn. Đỗ lang trời sinh thích chơi chữ, lão cha bị bệnh đa nghi lại sủng nịnh, không tín nhiệm người ngoài, quyết định tìm cho con trai một hội tử võ chiêu thân, tìm ra một nương tử hoặc tướng công như ý.

Lại nghe người bên ngoài nói, vô luận là nam hay nữ, đều có thể có song phượng hí nguyệt châu.

Một nam tử trẻ tuổi, dáng người cao gầy đứng trên đài. Tóc đen dài, búi thành một búi trên đỉnh đầu, cùng với một cây trâm vàng hình rồng. Lụa mỏng trên mặt, như chỉ có một chút động, gió sẽ tung bay, lộ ra khuôn mặt như ẩn như hiện.

Như vậy nhìn lại, có lẽ thật sự là một mỹ nhân.

Chỉ là rõ ràng là nam nhi, lại đeo loại khăn voan này che mặt, còn liễu yếu vịn phong mà đứng nơi đó tiếp đáp người tới cửa cầu thân. Nhìn bộ dáng này của hắn, đại khái cũng biết lão cha hắn chỉ muốn đem hắn gả đi.

Ta ôm Tuyết Chi đến gần đài, muốn nhìn cho rõ.

Lão cha Đỗ Lang đứng cạnh võ tay hoan nghênh.

Đỗ lang hai tay nắm lấy khăn che mặt, cởi ra.

Ta xem ngây người.

Vị công tử đứng bên cạnh ta cũng ngây người.

Ngoại trừ hai chúng ta, người bên ngoài đều phát ra âm thanh ồn ào kinh thiên động địa.

Thật sự là ngoài dự kiến của ta.

“Chắc chắn, “Hỏa trung Trọng Liên, võ trung Đỗ Viêm”. Đúng là sĩ nhục Trọng Liên mà.” Công tử bên cạnh thu quạt lại, thở dài mà gõ vào lòng bàn tay.

Ta vừa nghe thấy âm thành này, liền biết tại sao mình và hấn là đồng minh.

“Người dám bỏ ta lại khách ***, một mình chạy đến.” Ta quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn hấn.

Tư Đồ Tuyết Thiên quay đầu lại cười, không chút giật mình. “Sáng nay ta đã gọi người, chính người ngủ say như chết. Hoa đại hiệp nói hấn có việc, chiều sẽ tìm chúng ta.”

“Huynh ấy có nói việc gì không?”

“Không. Tuy nếu đoán mò, thì hấn có quan hệ với Huyết Phượng Hoàng.”

“Cho nên hôm nay chúng ta được ngày đứng đây xem nam nhân xấu xí này múa võ sao?”

Khóe miệng Tư Đồ Tuyết Thiên khẽ nhếch, phe phẩy quạt. “Người nói thế là không đúng rồi. Kỳ thật người nhìn kỹ dung mạo Đỗ Lang, sẽ thấy ngũ quan đoan chính, mi thanh mục tú, hơn nữa khí chất nhu nhược thanh lịch trời sinh, tại nơi những kẻ thô thiển giang hồ tụ tập thế này, quả thật xứng là đệ nhất mỹ nam tử.”

Chẳng lẽ là tại ta mỗi ngày đều thấy mặt Trọng Liên nên nhìn ai cũng thành ra dung mạo bình thường? Đỗ Viêm này thanh tú thì thanh tú, nhưng chỉ thanh tú thôi mà cũng có thể so với Trọng Liên sao?

“Nhưng nếu đem Liên cung chủ ra so sánh, thì đúng là sỉ nhục.”

Câu này nói lên tiếng lòng của ta.

Song, nếu Trọng Liên thật muốn xuất hiện ở đây, người bên ngoài chẳng còn sức mà ôn ào. Phỏng chừng hội ôn ào sẽ là ta và Tuyết Thiên.

“Đúng rồi, bảo bối Thượng Hoàng của người hôm nay sao ít nói vậy?” Tuyết Thiên lại dùng giọng điệu bình thường nói, chỉ chỉ Tuyết Chi.

(Trọng Tuyết Chi, tự Thượng Hoàng, Thượng thượng nhân, nhân trung hoàng, Trọng Thượng Hoàng, hảo danh do Liên đặt cho. Há há.)

Ta nhìn hấn, quyết định giữ im lặng.

“Người kia xấu như vậy, Lâm Vũ Hoàng, người gạt con!” Tuyết Chi bắt đầu hướng tới mặt ta mà cào.

Ta ngăn tay nó: “Đây là đẹp nhất đó, đừng bắt bẻ.”

“Trọng Thượng Hoàng, tên này kỳ thực dễ nghe hơn Tuyết Chi.”

“Ừ, ta cũng thấy vậy.” Ta im lặng, nhìn về phía trước.

Liều xuân Vô Xương theo gió lắc lư.

Đỗ lang nhẹ nhàng mỉm cười, đem khăn che mặt phủ lên. Tuy nói tao nhã khéo léo, cũng có chút nữ khí, nhưng khách quan mà nói, quả thật là một người đẹp.

Kế tiếp, tỉ vũ bắt đầu. Người cuối cùng trụ lại, chính là lang quân hoặc nương tử của hấn.

Bởi vì không hạn chế số người, cho nên trên đài loạn như ong vỡ tổ.

Nữ tử luyện võ vốn không nhiều lắm, cộng thêm Đỗ Viêm này cũng lại hoan nghênh nam nhân. Không ít đại hấn cơ bắp cường tráng vì hấn đánh nhau người chết ta sống, đầu rơi máu chảy. Nhìn Đỗ Viêm bộ dạng kia, quyến rũ tới nỗi ngay cả nữ nhân cũng thấy không bằng... ở trên giường nhất định nhuyễn ngọc ôn hương, phong tình vạn chủng, cộng thêm lão cha hấn bày ra rất nhiều đồ chơi, cũng khó trách nhiều người không muốn sống như vậy.

Một tiếng sáo vang, dương liễu xuân phong.

Cơ hồ là một luồng đạo quang, dù rất nhỏ.

Có người mũi chân điểm nhẹ, bước qua đầu mọi người, dừng ở trung tâm đài.

Gió thổi qua, hương thơm ngát.

Mọi người cơ hồ còn chưa nhìn rõ người nọ là nam hay nữ, đã có người lăn xuống đài, chỉ vì cây tiêu trong tay người kia.

Một thân bạch y, khinh công này, mặc dù người khách không biết, nhưng ta nhận ra được.

11. Chương 11

Mọi nơi trở nên im lặng.

Cơ hồ ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người kia. Cũng không phải bởi vì thân pháp nhanh đến nỗi làm người ta choáng váng, mà là động tác lúc tấn công đối thủ.

Nếu nói đó là nam tử, chưa từng có nam tử nào động tác nhẹ nhàng như thế, nếu nói đó là nữ tử, chưa từng nữ tử nào động tác lại lưu loát dương cương đến vậy.

Ta nghĩ, ở đây chắc chắn không ít người dành thời gian rất lâu để phán định đó là nam hay nữ.

Nhưng ta biết người nọ là một nữ tử. Nàng có một đôi mắt cực kì xinh đẹp, quyến rũ nhưng không nhu nhược. Thân thể nàng thuần tha lẫn lướt, nhưng vóc dáng rất cao, vai cũng rộng.

Theo lẽ thường mà nói, một nữ tử như vậy sẽ mất đi sự mềm mại của nữ nhân, sẽ không đẹp.

Nhưng sự thật kẻ khác không thể tưởng tượng.

Huyết Phượng Hoàng xinh đẹp đến kinh người, thậm chí, phong hoa tuyệt đại.

Động tác của nàng không chỉ có nhanh, còn rất tao nhã.

Phượng hoàng trên ngọc tiêu không ngừng lóe kim quang, tay áo của nàng bay lên.

Khoảnh khắc đó, nàng đã đánh rơi bảy tám người.

Các nam nhân dự thi thấy được sự uy hiếp từ nàng, liếc mắt nhìn nhau, lòng chung suy nghĩ, cùng nhau hướng tới nàng mà tấn công. Nàng tả ngăn hữu chặn, vô cùng thành thạo.

Cho đến khi tất cả mọi người vây quanh nàng, nàng tựa hồ đã mệt mỏi, nhún chân, phóng vụt lên không trung.

Lần nữa tiếp đất, đám người kia giống như bị vật nặng đánh trung, ngã vật trên mặt đất.

Dù vậy, ta cảm thấy nàng đã không xuất toàn lực – một người nội lực thâm hậu như vậy, nhưng chiêu thức lại không rõ xuất xứ, nhìn theo động tác của nàng, cũng không phát hiện đã luyện qua tâm pháp gì.

“Huyết Phượng Hoàng này thực không đơn giản.” Tư Đồ Tuyết Thiên lẩm bẩm nói. “Đối phó nhiều người như vậy, thế nhưng không để lộ ra chiêu thức, còn đánh thoải mái như thế. Người là người tập võ, hẳn biết rõ hơn ta, mỗi động tác mà đều đè nén lại tâm pháp, cơ hồ không thể.”

“Võ công như vậy, hoàn toàn có thể sánh ngang danh môn. Nàng cần gì phải giấu diếm chính mình với thân phận trộm đạo?”

“Ta cảm thấy võ công của nàng ta có lẽ không đơn giản như chúng suy đoán. Lực sát thương rất lớn, nhưng bước chân vô cùng vững vàng. Nàng lý ra là người thân kinh bách chiến, nhưng lại cố ý không lộ dấu vết.”

“Như thế nào?”

“Người chú ý tới đuôi và đầu gối của nàng.”

Ta nhìn chằm chằm hồi lâu: “Nàng hạn chế phạm vi động tác của mình.”

“Nguyên lai nàng không chịu cùng Hoa đại hiệp trực tiếp giao chiến, có lẽ không phải bởi vì đánh không lại.”

“Sợ bị bại lộ thân phận?”

“Đúng vậy.”

Ngay tại phía sau, người cuối cùng trên hồng đài đã bị Huyết Phượng Hoàng một cước đá xuống.

Võ công cao thấp bất đồng, mặc dù cùng xuất phát từ kiến thức cơ bản, cũng sẽ hoàn toàn bất đồng. Mỗi một động tác của nàng đều phối hợp đúng lúc đúng chỗ.

Chính tông võ học đều như thế — xem qua thân thủ của Huyết Phượng Hoàng, chắc cũng theo ý tưởng này.

Ngọc tiêu của nàng xoay một vòng, thu về, tiêu sái lưu loát.

Nàng đi đến chỗ Đỗ Viêm.

Nếu như nàng không đi qua, chỉ sợ người ở đây sớm đã quên đệ nhất mỹ nam này.

Ánh mắt Đỗ Viêm lộ ra sắc thái phức tạp.

Như sợ hại, hoặc sợ hãi thật. Chỉ là, không để lộ ra.

Đỗ lão gia nhìn nàng, cũng với ánh mắt đó.

Nhưng nàng bước qua Đỗ Viêm, không có tới một cái liếc mắt, dùng ngọc tiêu chỉ lên Song phượng hí nguyệt châu trên mặt bàn.

“Ta chỉ lấy thứ này.”

Thời gian giống như ngừng lại.

Đỗ gia phụ tử không thể tin mà nhìn nàng.

May mà Đỗ lão gia phản ứng nhanh, biết người trước mặt không thể đắc tội, ý cười tràn đầy nói:

“Vị cô nương này, đây là sinh lễ, không tặng người ngoài.”

“Một, đưa nó cho ta. Hai, ta lấy con ông, giết hắn, nó là của ta. Tự mình chọn đi.” Nàng nhàn nhạt nói.

Một cô nương xinh đẹp tuyên bố muốn thành thân với nam nhân, lời này thực sự buồn cười.

Chỉ là, không ai cười nổi.

Không ít người nhận ra nàng.

Huyết Phượng Hoàng nói giết, nhất định sẽ giết.

“Hảo hảo hảo... Cô nương có thể mang đi, chúc mừng cô nương.”

Đỗ lão gia đương nhiên biết điều, cho nên biết rõ nữ tử này đang uy hiếp.

Nhưng đứa con của ông ta thì không biết. Thói quen được người sủng ái, khi nào chịu qua loại ủy khuất này? Đỗ Viêm đứng chắn trước mặt nàng, nhàn nhạt cười:

“Cô nương là người trong giang hồ, theo lý nên biết rõ đạo nghĩa giang hồ.”

Đỗ Viêm nhìn ít nhất cũng phải bảy thước ba bốn, nhưng đứng cùng Huyết Phượng Hoàng, lại thấp hơn một đoạn.

Lần trước nàng đứng trước mặt ta, nhưng lại không biết nàng cao như vậy.

“Được rồi.” Mắt Huyết Phượng Hoàng khe cong, cực kì giống Thiên Sơn tuyết hồ.

Ta nghe thấy bên cạnh người người nín thở.

Chỉ là, nàng là một đóa hoa độc. Hoa nở càng đẹp, càng chết người.

Ngọc tiêu trong tay nàng vừa nhắc, ta cơ hồ có thể nhìn thấy thảm cảnh yết hầu Đỗ Viêm bị chọc thủng. Tuyết Thiên cùng lúc phát hiện, chính là không kịp kêu lên.

Ta giật cúc áo trên người Tuyết Chi, bắn ra.

Âm thanh leng keng, Huyết Phượng Hoàng hơi chấn động, lui về đằng sau vài bước.

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn khắp xung quanh, cuối cùng lớn tiếng nói: “Lâm Vũ Hoàng, lăn ra đây cho ta!”

Ta còn không biết, danh tiếng của mình đại chấn như thế. Thời khắc nàng gọi tên này ra, không ít người kinh ngạc.

Tuyết Thiên liếc nhìn ta, lập tức nhắm mắt. Tuyết Chi muốn nói, bị ta che miệng.

Chính là ta cảm thấy chút quái dị. Trong ấn tượng của ta, nữ nhân này vẫn đoan trang cao nhã, hôm nay sao lại lãnh khốc kỳ quái như thế?

Hay là nàng có tới hai tính cách.

Điểm này, sao với bảo bối Liên của ta có chút giống.

“Lâm Vũ Hoàng, ta biết người ở đó, lần ra đây cho ta.”

Mắt thấy nàng muốn động thủ, ta nghĩ rốt cuộc chạy không thoát, đành phải đem Tuyết Chi giao cho Tuyết Thiên, phóng lên đài.

Ta ở trước mặt nàng ổn định, hai tay chấp lễ, cười nói:

“Cô nương xưng hô thế nào?”

Lại im lặng.

Huyết Phượng Hoàng thế nhưng cũng cười, cười đến nỗi lông tơ ta dựng thẳng. Nếu đem khăn che mặt kia của nàng tháo ra, có lẽ tốt hơn một chút.

“Người tự nhiên nhận ra ta.”

“Cô nương dung mạo khuynh thành, sao tại hạ có thể quên?”

Lời vừa xong, trước mặt là một bàn tay, kinh thiên vang dội.

Ta còn chưa hiểu được, ôm lấy khuôn mặt đau nhức, kinh ngạc nhìn nàng. Nàng vẫy vẫy tay, lạnh nhạt nói:

“Còn có lời gì muốn nói?”

Ta xác định, nữ nhân này điên rồi.

Nàng gọi ta lên, lại không nói muốn làm cái gì. Ta khen nàng xinh đẹp, nàng lại đánh ta. Đánh không nói, còn muốn ta nói chuyện.

Đầu óc nàng có vấn đề sao?

Nếu nàng không phải nữ nhân, nếu Trọng Liên không phải đang thần trí hỗn loạn, ta nhất định sẽ tiến lên, xé khăn che mặt kia, kêu một tiếng bảo bối Tiểu Liên của ta, ngay trước mặt mọi người cường hôn nàng.

Ta chán ghét nhất nữ tử khuôn mặt diễm lệ nhưng bạo lực ngang ngược, lại không có não, không muốn lãng phí thời gian với nàng.

“Cô nương nếu không muốn thành thân, thì sẽ không thành thân, cần gì phải đả thương người khác.”

“Ta hôm nay liền giết hắc!”

Dứt lời xông lên, tiếp tục dùng ngọc tiêu ám sát hắc.

Ta vội ngăn trước mặt nàng, cười nói: “Đừng đừng, cô nương tâm địa thiện lương, không nên làm chuyện không nên.”

Huyết Phượng Hoàng tạm thời không động tĩnh. Nhưng Đỗ lang thực đáng thương, bị dọa đến muốn khóc, thật sự diễm đạm đáng yêu. Ta liếc hắc đây thông cảm, lại quay đầu ngay, lại trúng ngay một bạt tai.

Ta thật sự nổi giận.

Tính tình nàng ta so với Chu Sa còn ác liệt hơn.

Ít nhất Chu Sa chỉ rống lên, không động thủ đánh người.

“Tiểu nha đầu bộ dạng xinh đẹp, sao lại đánh người tàn nhẫn. Cha mẹ cô dạy cô thế nào hả?” Ta đè nén lửa giận, bặm mặt.

Rất muốn trả lại cái tát vừa rồi. Chính là, đánh nữ nhân không phải tác phong của ta.

“Ai kêu người không né?”

“Mặc dù tại hạ không biết vì sao cô nương tâm tình không tốt, nhưng đối với tính đó, tại hạ có thể thừa nhận.” Ta làm bộ như đang ủy khuất, thống khổ nhìn nàng.

Nàng tốc độ phi thường, kêu ta trốn thế nào?

Ai ngờ, nữ nhân cường hãn này lại buông ra một câu kinh thiên động địa.

“Người liếc hần lần nữa, ta giết luôn người.”

Ôi mẹ ơi...

Nàng sao giống sát thủ máu lạnh trong lời đồn? Căn bản không chịu nổi tương tư, lại còn không chịu thừa nhận ghen tuông.

Ta đang muốn nói tiếp gì đó, nàng bỗng nhiên nhìn phía sau ta, bước lại gần, rồi phi đi: “Cẩn thận cái mạng nhỏ của người.”

Sau đó, biến mất hoàn toàn.

Ta vừa quay đầu lại, nhìn thấy Hoa Di Kiếm đang phi lên đài, phản ứng mau lẹ, chỉ vào vị trí biến mất của Huyết Phượng Hoàng: “Nơi đó, nơi đó!”

Hoa Di Kiếm làm việc luôn luôn rõ ràng, không nói hai lời, phi thiên đuổi theo.

Ta nhảy xuống từ đài cao, xoa mặt, buồn bực nhìn Tuyết Chi và Tuyết Thiên.

“Mông khỉ.” Tuyết Chi nói.

“Đêm nay chắc sẽ sương. Đùng dọa đứa nhỏ, đêm nay Tuyết Chi ngủ với ta.”

12. Chương 12

Đêm.

Khách *** Phúc Thọ.

Trong buổi tối này, luôn thích uống một vò rượu. Đáng tiếc khuynh đàn ẩm chi, khó biết được mùi vị. Dựa vào hành lang, bắt quả lâu ngày, cái bình ôm trong ngực cũng mất đi nhiệt độ.

Liếc mắt nhìn lại, ngọn đèn ngoài lâu vẫn sáng, ngàn nhà một màu đỏ thắm.

Phòng chữ thiên bên trái ta đèn vẫn sáng, thân ảnh của nha đầu Tuyết Chi bên cửa sổ lúc sáng lúc tối. Ta chạm nhẹ mặt của mình, đau đến nhe răng trợn mắt.

Mới nhớ tối không ít truyền thuyết trong dân chúng, giá cả của phòng chữ Kim là cao nhất, nhưng chưa bao giờ bỏ trống. Đưa mắt một cái sang bên phải, bên trong một mảnh tối đen.

Trùng hợp đúng lúc tiểu nhị đi tới, ta hướng tới hần lớn tiếng hỏi: “Tiểu nhị ca, sao phòng cách vách này lại không có người?”

Tiểu nhị khách *** ánh mắt gian tà đảo qua phòng chữ Kim, cười nói: “Phòng này có người đặt trước, thế nhưng mà được trả giá gấp bội.” Nói xong vươn ra ba đầu ngón tay.

“Đặt trước lại không ở, không phải lãng phí tiền quá sao?”

“Vị khách quan kia chỉ nói không ai được vào, những cái khác tiểu nhân không rõ.”

“Đạo lý này... kẻ có tiền thật đúng không ít.”

“Xem cách cô nương đó ăn mặc, có chút không giống như một kẻ có tiền.”

“Hà? Là một cô nương sao?”

“Đúng vậy. Cô nương ấy rất xinh đẹp, nói chuyện cũng rất nhỏ, một thân bạch y, chính là trong chỗ tay áo này có một bạch hồ, có ba cái đuôi.” Hắc chỉ chỉ chính ống quần của mình. “Hồ ly tuy nhỏ, nhưng gây chú ý vô cùng. Ngay cả tiểu nhân cũng ít thấy thứ đặc biệt như vậy...”

“Khoan đã, người nói, nơi này có hồ ly?”

“Đúng vậy.”

Trên tay xăm bạch hồ, chuyện như vậy, ta nghĩ hẳn là sẽ không lặp lại.

Cô nương kia hẳn là người Thiên Sơn.

Người trên Thiên Sơn, có thể nói là chốn thần bí nhất trong vô lâm. Tin về Thiên Sơn, một năm có thể có tới vài cái vô cùng kỳ lạ.

Thiên Sơn, Yên Ảnh thành, nhất cung tam quan, ngũ môn, nhị thập bát lâu, vị trí cụ thể nơi nào, khi nào xuất hiện, không người biết. Nhưng đối với dấu hiệu của Thiên Sơn, mọi người đều biết.

Lời người nói thì tam sao thất bản, nhưng riêng chuyện về Thiên Sơn phái thì đúng là ít.

Hồ ly là dấu hiệu của nhân sĩ Thiên Sơn, là người từ nhị thập bát lâu, dấu hiệu là Nhất Vĩ Linh Hồ xuất thân từ ngũ môn, là Tam Vĩ Yêu Hồ xuất phát từ tam quan là Lục Vĩ Ma Hồ còn từ Nhất cung, là Cửu Vĩ Thiên Hồ. Chủ tử thêu Hỏa Hồ, cấp dưới thêu Tuyết Hồ, cấp bậc cao nhất dĩ nhiên là Cửu Vĩ Hỏa Hồ.

Nhưng xuất hiện trên giang hồ cùng lắm là tam vĩ bạch hồ. Xuất hiện lại xuất hiện, cũng chỉ là xuất hiện. Có người gặp qua, cũng không thấy gọi lên gọi sóng.

Cũng bởi vì sự thần bí hiếm thấy này, không ai sẽ quên Thiên Sơn. Lại bởi vì xuất hiện quá ít, không ai nhắc tới Thiên Sơn. Người Thiên Sơn đúng là giống như một hòn núi lớn, đứng ở nơi đó, không ai biết đó là gì, nhưng ai cũng quan tâm.

Thực lực Thiên Sơn quả thực không thể đánh giá, có người đó mới là vô lâm đệ nhất chính phái, cũng có người nói, thực tế Thiên Sơn căn bản không thể tính là một môn phái, bởi vì người từ nơi đó, không mấy tham dự giang hồ phân tranh.

Đương nhiên cũng có không ít người nói, Thiên Sơn “Kiến vĩ khuy cấp” bất quá chỉ là lời đồn, thực tế Yên Ảnh thành thật sự là yên ảnh, nhất cung ba quan ngũ môn nhị thập bát lâu, còn về Cửu Vĩ Thiên Hồ vân vân, căn bản không tồn tại.

Thế nhưng hôm nay, thực sự có người mang Tam Vĩ Yêu Hồ xuất hiện.

Tiểu nhị nói một câu đó, ánh mắt cũng dần dần trở to: “Cái này, cái này...”

“Tiểu nhị ca, cái này không có gì kinh ngạc. Có rất nhiều người vì muốn người khác chú ý, sẽ làm một số chuyện kỳ quái.”

Lần cuối nghe nói tin tức Thiên Sơn là một năm rưỡi trước, tựa hồ nói có người thêu Nhất Vĩ Bạch Hồ trên lưng mang trọng trách, đi từ bắc xuống nam. Có người chặn đường, lại bị vị này đánh lui. Chỉ có thể thôi.

Tin tức không thú vị như vậy, cứ nhiên rơi vào tay Trọng Hỏa cung, đây là cái gọi uy lực thần bí.

Có tiểu nhị giải sầu chút, ta với chuyện này cũng không có nhiều hứng thú, bảo hắn đi đi.

Đúng lúc ban đêm mây bay nhẹ nhàng, lộ ra ánh trăng rằm, ánh sáng bạc chiếu vào cửa sổ phòng chữ kim, sau đó ta phát hiện chính mình đã say rồi.

Ta bắt gặp bóng dáng một thanh kiếm, ngay tại cửa sổ.

Hơn nữa, lại còn là một thanh kiếm đang bay.

Nhưng ta chỉ chớp mắt một cái, nó đã biến mất.

Nhất thời sờ hết gai ốc, lắc lắc đầu chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Kết quả ta đen đui, dưới lầu truyền lên một tiếng cười. Nhẹ nhàng khoan khoái lại xinh đẹp, lại khiến ta mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ta theo hành lang thăm dò đi xuống.

Trong đình viện rộng mở, một bạch y thiếu niên ngồi ở trên hành lang, đối với một phòng cửa đang mở nói chuyện:

“Người đâu rồi, lá gan vĩnh viễn nhỏ như vậy. Cái này không dám nói, cái kia không dám nói, lúc trước dùng cái dũng khí gì ngủ cùng ta?”

Cái giọng nói chuyện này, ta muốn quên cũng khó.

“Tại hạ chỉ cảm thấy như vậy không ổn, cũng không ép Bạch công tử. Nếu công tử không hài lòng, có thể tự rời đi.” Giọng nói bên trong kia, vừa nghe đã biết là người nào.

Người mà Hoàn Nhã Văn công tử tao nhã nho nhã không thể chịu nổi, phỏng chừng cũng chỉ có Bạch Quỳnh Ẩn. Chỉ là ta không rõ, hai người này tính cách một trời một vực, như thế nào lại cùng nhau.

“Tốt thôi, tốt thôi, thân thể người chưa khôi phục, đừng tức giận rồi phát bệnh. Kiên trì đến Thiên Sơn, người có thể giải thoát rồi.”

“Đa tạ công tử. Nhưng tại hạ gần đây thấy thân thể khá lên nhiều, kỳ thật không cần đuổi xa như vậy...”

“Khỏe lên nhiều vẫn không được, nhất định phải khỏi hẳn.”

Bên trong không có tiếng trả lời.

“Người không cần cảm kích ta. Ta chỉ là vì chính mình.” Nói đến đây liền chuyển giọng. “Hoàn lang nếu không khôi phục, như thế nào cùng ta đêm xuân?”

“Người.....”

Tiếng cười lại một lần truyền ra.

Ta lặng lẽ uống rượu, nói xuống bên dưới: “Vị công tử dưới lầu, ta vừa nghe huynh nhắc đến Thiên Sơn, không biết là Thiên Sơn nào?”

“Đào nguyên tiên cảnh, yên hà vạn tượng. Giang hồ nhỏ bé này, có mấy Yên Ảnh Thiên Sơn?”

“Công tử biết người Thiên Sơn sao?”

“Thiên Sơn thần cung, tam quan Phong Tước, Quỷ Mẫu, Hồng Thường, ngũ môn Phi Kính, Thiên Lang, Cửu Ly, Bạch Diệu, Hàn Thủy, Nhị Thập bát tú lâu, phụ thuộc chủ tử, từ trên xuống dưới cũng trăm ngàn người, huynh đài muốn hỏi vị nào?”

“Công tử biết vị nào?”

“Ai cũng biết.”

Ta sửng sốt, nào ngờ hắn lại bổ sung một câu: “Bất quả, bọn họ không ai biết ta.”

“Vậy là rất lợi hại rồi, những tên này ta đều không nhớ được đầy đủ.”

“Đó là do người đầu óc nhiễm nước, can hệ gì đến ta?”

“Nghe khẩu khí của các hạ, tựa hồ biết rõ người bên trong là ai.”

“Đương nhiên.”

“Xin hỏi.....”

Hắn lắc lắc ngón tay: “Không thể nói.”

Ta đột nhiên phát hiện, Bạch Quỳnh Ẩn này quả không sợ chết.

Ở nơi giang hồ ngư long hỗn tạp này, dám can đảm nói nhiều như thế, chỉ có ba loại người: kẻ điên, võ bá, muốn chết.

Nhìn hắn loại người nào cũng không giống, tuyệt không đơn giản.

“Bất quá, ta có thể nói cho người bốn việc.” Bạch Quỳnh Ẩn dựa vào cột ở hành lang, miễn cưỡng nói. “Thứ nhất, có mấy người ở Thiên Sơn không theo hồ ly trên người.”

Ta còn chưa nói tiếp, Hoàn Nhã Văn bên trong liền thăm dò hỏi: “Bạch công tử, mấy ngày trước ta có hỏi người Huyết Phượng Hoàng có hay không thuộc Thiên Sơn Phong Tước Quan, người không trả lời, hiện tại xem như có đáp án.”

“Hoàn lang, ngài rốt cuộc như thế nào lại đưa ra kết luận này?”

“Ta nghe nói người trong Phong Tước quan đều mang điều danh.” (tên của chim.)

“Ai nói thế? Tôn chủ Phong Tước Quan không mang điều danh.”

“Bách Linh không tính sao?”

“Là Bạch Linh thì sao?”

“Thì ra là thế. Ta còn nói là Bách Linh.” Hoàn Nhã Văn tính tình cũng quá tốt, cười yếu ớt nói, “Bạch công tử không nói cũng không sao, ta bất quá tùy tiện hỏi thôi.”

Bạch Quỳnh Ẩn cuối cùng hiểu được quay đầu liếc ta một cái: “Chuyện thứ hai, chính là về người trong phòng chữ Kim, giấu đầu lòi đuôi.”

“Sao có thể? Có người ta không có khả năng phát hiện sao?”

“Lâm công tử, thế giới này so với người tưởng tượng lớn hơn nhiều.”

Họ Bạch này đại khái không có ý định tích đức. Ta mặc dù kinh ngạc, nhưng thật sự không muốn biểu lộ trước mặt tiểu tử thối này, vì thế hai tai tự động đóng cửa(giả diếc thì làm gì?) thản nhiên nói: “Người Thiên Sơn tới nơi này làm gì?”

“Ta cũng không phải bọn họ, ta biết sao được?” Bạch Quỳnh Ẩn nói. “Bất quá, ta nghĩ đáp án sáu mươi ngày sau sẽ rõ.”

“Ừ. Chuyện thứ ba đâu?”

“Chuyện thứ ba, người nhảy xuống trước, phòng chữ Kim có Tam Vĩ Hồng Hồ.”

Ta vội quay đầu lại, không cần nhìn mà nhắc chân, Bạch Quỳnh Ẩn liền nói:

“Điều cuối cùng — hiện tại, trong phòng chữ Kim một cái đuôi không có.”

13. Chương 13

Ta quay đầu lại nhìn hắn, rất có mong muốn giết người diệt khẩu vì bị đùa giỡn. Nhưng dù sao cũng hơn bọn đạo chích giang hồ, thanh liêm mới là cử chỉ sáng suốt.

Vội vàng cùng hắn nói lời từ biệt, quay về trên lầu.

Tuy nhiên, nếu những gì hắn nói là sự thật, ta cũng thấy hơi buồn bực một chút. Tuy rằng được vận may khi gió kia, ta học xong thiên hạ cực mạnh võ công, nhưng bởi vì nội lực không đủ, bản lĩnh chính mình cũng chỉ đủ lưu trên giang hồ. Muốn đạt tới trình độ Trọng Liên trước khi mất đi võ công, đừng nói tới thêm ba mươi năm không đạt được, căn bản cả đời không đạt được. Vợ ta từ nhỏ đã được định là thành thiên hạ đệ nhất rồi.

Nói đến nội lực, ta đột nhiên nhớ tới hai tên cướp mà Tuyết Thiên từng nói qua.

Một người trong đó trời sinh nội lực hùng hậu, người bình thường không thể địch nổi, song vật cực tất phản (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại) hắn từ nhỏ không thể luyện nửa chiêu võ công, sau đó cha mẹ hắn vì bảo vệ hắn, đem hắn giấu trong thâm sơn lão lâm, cũng không biết là bị chim thú bắt đi hay không, dù sao cũng không có tin tức.

Người còn lại là một nữ tử, tương phản với người kia. Tư chất của nàng kinh người, có thể trong một tháng học được mười ba loại võ công, nhưng vấn đề thể chất, nội lực nông cạn tới cơ hồ không có, cho nên kết quả như nhau. Cha mẹ sợ nàng gây chuyện, đem đi ly khai.

Có người nói, đem hai kỳ nhân này hợp lại, Trọng Liên thứ hai sẽ được sinh ra.

Cửa phòng chữ Thiên ngời sáng, nhìn thấy bóng dáng Trọng Tuyết Chi, nó tay cầm cành hoa, dùng hoa như cành trúc, hung hăng đánh tới Tư Đồ công tử tay không tác sát.

Ta kinh hãi, phá cửa mà vào, nhìn Tuyết Thiên trong bộ dáng cam chịu, lắc đầu muốn thoái lui, bị Tuyết Thiên cản lại. Hắn đại thể muốn thông báo một chút, Hoa Di Kiếm sáng sớm mai sẽ cùng chúng ta gặp lại, ta gật gật đầu, lại nhắc cho hắn chuyện Thiên Sơn. Tuyết Thiên nói Bạch Quỳnh Ẩn tám chín phần mười là lấy ta đùa giỡn. Người tên Thiên Sơn mà dễ dàng xuất hiện như thế đã chẳng gọi là Thiên Sơn.

Từ khi có Tuyết Chi, khi ngủ luôn bất an. Đứa nhỏ này vóc dáng phát triển nhanh, thân thể loạn đá chân mềm, còn thường thường nói mớ những chuyện không ai hiểu được. Ẩn tượng sâu sắc nhất là vào một lần, nó nửa đêm rống to: “Lâm Vũ Hoàng, tên nghịch tặc bắt nhân bắt nghĩa nhà ngươi, sớm hàng phục thành thuộc hạ của Trọng nữ hiệp đi!” Từ đó về sau ta hạ quyết tâm, chờ khi Trọng Liên tỉnh lại, ta nhất định phải dứt khoát yêu cầu để Phụng Tử mang họ ta.

Bị Tuyết Chi giày vò nhiều, tự nhiên thành thói quen. Trời còn chưa sáng, ta đã bị người gõ chung ngoài đường đánh thức dậy. Kéo lấy chăn bông trùm đầu, trần trọc, không thể đi vào giấc ngủ.

Ta choàng đại một bộ y phục, dây lưng cũng không cài, chỉ ngáy ngốc ngồi ở cửa sổ, bỗng nhiên nhìn đến Võ Xương khách *** cao ngất phía đối diện. Nhớ tới mấy ngày trước nói chuyện với Chu Sa, vì thế nhảy ra ngoài cửa sổ, võ nghệ cao cường, nhảy vài cái là tới mái nhà của Võ Xương khách ***.

Trên đường vắng tanh.

Hiệu cầm đồ cùng quán trà tranh với biển hiệu chữ viết phong tình mềm yếu, run run đón gió.

Ta dọc theo mái nhà đi đến, mở từng mái ngói ra, rốt cuộc cũng tìm được phòng Chu Sa. Nhìn nàng ngủ còn hơn con lợn, nhớ lại bộ dáng nàng cùng Bạch Quỳnh Ẩn cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, ta cười khổ, để lại mái khói, định rời đi.

Nhưng vào đúng lúc này, trong hậu viện truyền tới một tiếng vang.

Ta nhẹ nhàng tiến đến, nhìn thấy một nam tử trang phục thổ sắc từ nhà vệ sinh đi ra. Hậu viện này chỉ có hai nhà vệ sinh, nhìn bên ngoài cũng biết, cái mà người đó đi vào, thối hơn cái kia gấp mười lần.

Mà người này dưới lầu, thừ người ra, trong mắt cơ hồ chỉ thấy mỗi cái trụ nhà, không phải Xa Cừ thì là ai?

Không nghĩ tới lần này người Trọng Hỏa cung xuất môn lại không phải phạm vi nhỏ. Chỉ là, phòng đã hết, Xa Cừ ngủ ở nơi nào?

Không bao lâu, ta chợt nghe dưới mái ngói truyền đến âm thanh cửa mở.

Ta cứng ngắc một lát.

Xa Cừ cùng Chu Sa, từ khi nào đã đạt đến cảnh giới quan hệ hòa hảo tới mức này?

Ta vẫn không nhúc nhích, đợi thời gian khoảng một chén trà, đem mái ngói mở ra.

Chu Sa vẫn như cũ ngủ.

Xa Cừ không thấy đâu.

Sau đó một lúc, dưới lầu lại truyền đến âm thanh.

Người tới lần này là Lưu Ly.

Sau đó hắn lập lại trình tự làm việc của Xa Cừ. Lần này mái ngói không có hạ, Lưu Ly va vào chân giường Chu Sa.

Ta phủ phục tiến lên, nhảy đến phía sau nhà tranh, đẩy rơm rạ ra, thấy bên trong không có ai, mới đẩy cửa đi vào.

Quả nhiên là bị ta đoán trúng. Bên trong thúi tới nỗi ta không thở nổi. Người bình thường ở trong này lâu, phỏng chừng sẽ hít thở không thông mà chết, làm gì còn có nhân tình ngồi xổm xuống giải quyết.

Ta nắm cái mũi, quan sát đồ bên trong.

Một cái thùng phân, một đồng rơm rạ bấn thủ, một cái chổi.

Ta nhấc cái chổi, quét rạ.

Bên trong rơm rạ, vẫn là rơm rạ.

Rốt cuộc đối mặt sự thật, nhịn về phía thùng phân kia. Bên trong tràn đầy, như là nhẹ đựng thôi thì đám ô vật bên trong sẽ đổ xuống.

Lại dùng cái chổi gầy gầy thùng phân. Ta phát hiện, bên trong đông cứng lại. Sau đó liền đẩy, nặng không thể tưởng tượng.

Sử dụng nội lực, nhẹ nhàng đẩy ra, vạch trần đá phiến bên dưới, quả nhiên là có động thiên.

Nhảy xuống, một đường hầm. Theo đường hầm mà đi, đường bằng phẳng, đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng rất nhanh nghe được tiếng người nói chuyện:

“Rương bạc này người mang về trước.”

“Được.”

Tiếng của hai nữ nhân. Người trước thì tương đối xa lại. Người sau vừa nghe liền biết, Hải Đường.

“Mặt khác, trước khi anh hùng đại hội chấm dứt, đem người đến lĩnh.”

“Được.”

“Xong việc rồi, người đi đi.”

“Biết rồi.”

Sau đó truyền đến tiếng bước chân. Ta vội dán vách tường đứng thẳng, nín thở.

Lúc Hải Đường đi đến bên người ta, bỗng chốc dừng lại.

Ta nắm chặt hai tay, càng không dám nhúc nhích.

Nàng quay đầu lại, nói với bên trong.

“Đối với trợ giúp của người, ta vô cùng cảm kích, về sau nhất định sẽ hoàn lại gấp bội. Nhưng nếu các hạ có mục đích gì khác, ta nói, thực lực của Trọng Hỏa cung, các hạ hẳn là biết rõ.”

Bên trong im lặng.

Bỗng nhiên có tiếng cười của nam tử truyền đến. “Thực lực của Trọng Hỏa cung? Dựa vào cái gì? Một tên cung chủ vừa điên vừa tàn phế, một tên phó công chủ võ công tầm thường, còn có một tiểu nha đầu không dám nhắc tới? Ban thưởng cho người cũng không tệ, xinh đẹp như vậy, nói ít đi vẫn tốt hơn.

Hô hấp Hải Đường trở nên rất nhanh, nhưng nhịn khí, rời đi.

Ta chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như vậy.

Trọng Hỏa cung quả đang đi xuống. Nhưng ta cũng không hiểu, rõ ràng trong cung có trữ lượng, nhưng lại nhờ vả ngoại lực, còn bị khuất nhục tới mức này.

Ta lại đi phía trước một đoạn, bên trong là một phòng tối, sàn nhà trơn bóng, ở giữa là một cái hương đỉnh.

Hai bên hương đỉnh đứng đầy người, cuối hàng là hai người một nam một nữ. Khói khiến cho không nhìn rõ, nhưng một kẻ hồng y, tương đối rõ ràng.

Hai người đứng cạnh hương đỉnh kia một nam tử thân lam y, một nữ tử tố y trắng thuần.

Kế tiếp, nam tử trên cùng kia nói một câu, ta nhất thời liền đình chỉ hô hấp.

Quả thực khiến người khác không thể tin.

Ta lui về phía sau từng bước.

Bên trong có người lớn tiếng nói: “Người nào?!”

Vừa định chạy trốn, bỗng nhiên như bị nhuyển xuống, quỳ trên mặt đất.

Cảnh sắc trước mặt lắc lắc lắc lắc, mơ mơ màng màng. Ta thấy nữ tử áo trắng kia đi tới chỗ mình, khuôn mặt còn chưa thấy rõ, ta cũng đã mất đi ý thức.

Khi khôi phục thần trí, ta đang ở trong phòng tối kia.

Hương đỉnh sừng thú ngay ở bên cạnh.

Sương khói lượn lờ, trong suốt che khuất người trước mặt.

Dưới lưng lạnh buốt, trên ngực cũng lạnh lạnh.

Dưới lưng là sàn nhà, trước ngực là tóc rũ xuống.

Tóc đen nhánh mà lớn dần, một tia quán quanh ta. Thân thể nữ tử ẩn hiện sau sương khói, giống như đóa hoa đang nở. Nàng ngồi trên người ta, nhẹ nhàng mà lay động vòng eo.

Dục vọng ngủ say nhiều năm, từng chút từng chút tỉnh lại.

Thủy trung đích nguyệt, vụ trung đích hoa. (trăng trong nước, hoa trong khói.) Thân thể lúc đó giáp nhau, ôn nhu mà mơ hồ.

Nàng đỡ ta ngồi dậy, ôm cổ ta, đầu ngón tay lướt trên lưng, từ từ dùng sức, như là hướng tới bên trong.

Rõ ràng là vô cùng đau đớn, ta lại không chú ý. Chỉ còn tham lam.

Trên người nàng có mùi hương làm ta hoài niệm.

Ôm ấp nàng, lại có cảm giác như ôm cổ nhân.

Chỉ một thoáng mà ta nghĩ đến chuyện mấy năm trước.

Nhất cá Thanh Trì, sổ chích Hồng Liên. (nghe hán văn hay hơn, ý đại khái là nhớ lại lần đầu gặp mặt, muốn biết đọc Hoa Dung thiên hạ.)

Ánh trăng bị sóng nước đánh tan, hoa rơi tán loạn đầu thu.

Một đôi mắt tím, tiếng cười thanh nhã vang lên.

Trọng Liên một thân khê đến, mũi chân điểm nhẹ, từ liên trì hướng ta mà đến. Gió nhẹ nhàng, khê tung mái tóc mềm mại của hân.

Bộ dáng hân nghiêng đầu hôn ta, nghĩ đến kiếp này thực khó quên.

Thân thể hai người dung hợp thành một chỗ, mùi hương đỉnh, hay là hương vị của nàng, cũng khó phân biệt rõ.

Ánh mắt có chút mơ hồ, ta nhẹ nhàng hút lấy môi nàng, nhỏ giọng gọi tên hân.

14. Chương 14

Vừa có cảm giác tỉnh ngủ, phát hiện chính mình đã trở lại khách *** Phúc Thọ. Đêm trước tại khách *** Võ Xương xuôi tai nghe được đoạn mẩu chốt, ta thế nhưng một chút cũng không nhớ được. Quá trình ta cùng nữ tử kia triền miên, bất quá ta cũng chỉ nhớ một chút.

Chỉ nhớ rõ khói sương vờn quanh, mây khói rải rác. Mông lung giống như cảnh trong mơ.

Bị người ôm, càng giống như Trọng Liên.

Mưa mới thức dậy không bao lâu, Hoa Di Kiếm cùng Tư Đồ Tuyết Thiên liền gọi ta xuất phát.

Ta đi tới chỗ bọn họ nói chuyện, nhanh chóng đuổi tới khách *** Võ Xương.

Cửa khách *** rộng rang nhón nháo, ta tách mãi mới lên được cầu thang. Trùng hợp gặp một hồng y cô nương đi tới, vành mắt hơi thâm, ôm một cái rượu, đi như gió xuống cầu thang.

Ta một chưởng đánh vào lan can, can đường nàng

“Chu Sa!”

“A.” Chu Sa lập tức dừng bước, hai tay ôm chặt rượu. “Lâm, Lâm công tử?”

Ta đứng bất động, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng tựa hồ cũng phát hiện mình hành xử thất thường, ho khan hai tiếng:

“Lâm Vũ Hoàng, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Ta vẫn nhìn chằm chằm vào nàng.

“Người không nói lời nào, ta liền đi!”

Ta cười hắc hắc hai tiếng, đem nàng kéo sang một bên: “Nha đầu Chu Sa, ta cái gì cũng chưa nói mà. Chính là tại sáng nay nghe trong thành có tặc tử náo loạn, muốn kêu người đề phòng. Bất quá nhìn người như vậy, chắc là đã muốn rời đi. Đêm qua ngủ ngon không?”

“Rất tốt.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Ta tạm thời không thể quay về, người về trước thì xem trọng khuê nữ bảo bối của ta, còn vợ ta nữa.”

“Được.”

Mọi người luôn thiếu kiên nhẫn như thế đột nhiên trở nên tốt tính, thật đúng là tam cử thiên lý đào hoa khai.

“Người đó, cũng phải chú ý thân thể. Không cần vì muốn tiết kiệm tiền mà đối bụng, biết không?”

“Được.”

“Song bạc do Huyết Phượng Hoàng cấp nhất định chưa đủ chi, cho nên vẫn không cần quá lãng phí... Ah, đã kiểm tra rượu bạc hay chưa?”

“Năm ngàn lượng hoàng kim, cũng đủ dùng.”

“Thì ra là thế, vậy nhóm của người phải cẩn thận với Hoa Di Kiếm. Hắn cũng không phải là đèn cạn dầu.”

Chu Sa không nói.

“Nếu bị bắt cũng đừng lo, nhớ rõ cho ta biết. Ngàn vạn lần đừng cho hắn tới gần Liên, bảo vệ hắn thật tốt, biết chưa?”

“Người...”

Ta cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Người, người.....”

“Ta, ta, ta làm sao? Chuyện ta không biết còn bao nhiêu?”

“Lâm Vũ Hoàng, người không cần nóng vội. Chúng ta đây đều vì lợi ích của Trọng Hỏa cung, chúng ta còn cách nào khác?”

“Nếu có một ngày, bọn họ bảo người đem cung chủ tàn phế của người giết chết, đổi lại quay về địa vị lúc đầu của Trọng Hỏa cung, người làm theo, cũng coi như lập công lớn.”

“Ta sao có thể lấy tính mạng của cung chủ ra đùa giỡn? Không có cung chủ, Trọng Hỏa cung khác nào không tồn tại?”

“Nói ta biết mọi chuyện.”

Môi Chu Sa có chút khô.

“Từ khi cung chủ *** thần thất thường, Trọng Hỏa cung không ngừng có người ly khai, đầu nhập các môn phái khác. Năm trước, hơn mười đệ tử tổ chức, thừa dịp cung chủ phát tác mang theo số tiền lớn bỏ trốn. Không ai nguyện ý phục tùng chỉ huy, trưởng lão cũng không quan tâm quản lý chuyện trong cung.”

“Rồi, sau đó?”

“Ôn Cô trưởng lão nói với chúng ta, chỉ cần là chuyện của Huyết Phượng Hoàng, chúng ta phải hết lòng giúp đỡ. Nàng sẽ cho chúng ta bạc...”

“Sau đó?”

“Huyết Phượng Hoàng hành tung bất định, chúng ta ngay cả tướng mạo nàng cũng chưa thấy qua. Mỗi lần cho chúng ta bạc liền rời đi.”

“Lúc rạng sáng, tựa hồ không chỉ một mình nàng ở.”

“Ngày hôm qua là ngoại lệ duy nhất, đến đây có rất nhiều người. Cũng không biết những người kia cho chúng ta thuốc gì, sau khi trở về ngay cả tướng mạo cũng quên.”

Ta thì tướng mạo cũng chẳng nhớ rõ, không thể tính là quên. Nhưng không biết nữ nhân kia trên người ta làm gì, xương sống thắt lưng đều đau không nói được, trong lòng biết rõ cuộc nói chuyện kia là trọng yếu, chỉ là, chỉ là không thể nhớ lại.

Bây giờ nhìn lại, Chu Sa chẳng khác người không biết gì. Ôn Cô Đông Thái là trí giả, hơn nữa đối với Trọng Chân và Trọng Liên lòng son không đổi. Quan trọng nhất là, nghe đâu ông ta lớn tuổi nhất trong số các trưởng lão. Tới tuổi này rồi, cho dù ném một khuê nữ không mặc gì trước mặt ông ta cũng chẳng phản ứng. Người mà niềm vui thú cơ bản nhất cũng không có, làm sao có sức lực đùa với nhau?

Tổng quát mà nói, sự tình không hồng bét như ta nghĩ.

Để cho Chu Sa đi, trở lại khách ***, cảm thấy nhất định phải đi hỏi thăm chút tin tức của danh y. Cứ để tin tức truyền ra như vậy, Trọng Hỏa cung nhất định sẽ bị đám gọi là chính nghĩa nhân sĩ kia san bằng.

Theo Tư Đồ Tuyết Thiên thì nơi đó nghe tới hai cái tên: Hành Xuyên tiên nhân, Bạch Quỳnh Ẩn.

Hành Xuyên tiên nhân cũng không phải thầy thuốc, nhưng chỉ cần thỏa mãn ba điều kiện, hẳn liền nhất định cứu người. Một khi ra tay, liền nhất định có thể làm cho người ta khỏi hẳn. Thậm chí nói, hẳn có thể đứng ở Tuyết Sơn nghe kể về Nam Hải có người sinh bệnh, chỉ cần biết rằng người ta phát bệnh, hẳn đều có thể suy đoán ra loại bệnh, tìm ra đan dược, làm cho người kia khôi phục hoàn toàn khỏe mạnh.

Nghe qua phi thường không tưởng, nhưng không có lửa làm sao có khói.

Chính là hai thầy thuốc này, cũng như chỉ nghe thấy một. Bởi vì Hành Xuyên tiên nhân có ba điều kiện:

Một, không được mang người chết tìm hắn.

Hai, không để cho người bệnh bị thương.

Ba, tìm được hắn.

Tên thật cùng bộ dáng của hắn cũng không mấy người biết, lại càng không nói tới vị trí của hắn.

Trên giang hồ người thần bí có nhiều, đừng nói tới tìm được bọn họ, thậm chí bọn họ tồn tại hay do người ta nhầm chán bịa ra, cũng không thể khẳng định được.

Nếu không phải chính mắt gặp qua Bạch Quỳnh Ẩn, ta càng tin người như vậy là bịa đặt.

Một thần y có năng lực trị liệu phi phàm, nhưng lại là một thiếu niên.

Bạch Quỳnh Ẩn không dễ dàng chữa bệnh cho người khác, hoặc nói, căn bản không chữa. Hắn tự xưng là thầy thuốc, nhưng hãn phẩm mạo của thầy thuốc càng không có.

Người ta mời hắn chữa bệnh, hắn nhất định sẽ nói, ta chữa bệnh cho người ta, kết quả thường có hai, một là thuốc đến bệnh trừ, một là được đến mệnh trừ. Người còn muốn trị sao?

Sau đó, chỉ cần là người bình thường đều bị dọa chạy. Nếu lại kiên trì, đối phương nếu là nam nhân, nếu là mỹ nam tử, điều kiện của hắn nhất định là trên giường, hắn vẫn tiếp tục với cái kia.

Nếu là nữ nhân?

Hắn thân nam tử, nhưng chán ghét nữ nhân. Hết thấy nữ nhân. Nhất là nữ nhân xinh đẹp cao quý. Khác phái mà muốn hấp dẫn hắn là chuyện không thực hiện được.

Bạch Quỳnh Ẩn là quái nhân.

Hắn cùng với tình nhân của Mai Ảnh giáo chủ Hoàn Lộng Ngọc, Ôn Thái giao hảo. Mấy năm trước, Lộng Ngọc chết thảm trong liệt hỏa, năm sau Ôn Thái ở kinh sư qua đời. Yêu người cuối cùng không được gần nhau, vô số người nghe xong chuyện xưa đều rơi lệ, Bạch Quỳnh Ẩn cũng không thấy rơi một giọt lệ. (còn ta vừa đánh máy vừa thấy vạn tiền xuyên tâm!)

Sau khi Ôn Thái qua đời, Hoàn Nhã Văn lâm trọng bệnh, Bạch Quỳnh Ẩn giúp hắn trị liệu, mỗi ngày châm chọc khiêu khích, cũng không một tia đồng tình.

Sau khi Hoàn Nhã Văn dần dần khôi phục, mỗi một ngày đứng trên cây cầu ở kinh sư, nhìn nước sông, trang phục khê bay, phỏng chừng tức cảnh sinh tình, Bạch Quỳnh Ẩn thấy bao sinh ly tử biệt kia tự nhiên khác lớn, còn đem hết nước mắt nước mũi dính lên người Hoàn Nhã Văn, giống hệt tiểu hài tử ba tuổi.

Quái nhân như vậy, thực sự khó tìm.

Nhưng ta đã gặp được hắn. Hơn nữa phát hiện biểu hiện của hắn so với miêu tả của Tư Đồ Tuyết Thiên cũng không khác biệt lắm. Vì thế, ta lập tức đuổi tới khách *** tìm hắn, kết quả khi hỏi thăm chưởng quầy, Bạch Hoàn hai người sớm tới Phụng Thiên.

Vì thế, gia tăng tốc độ, đuổi tới Phụng Thiên, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi.

Trong chốn vô lâm sự tình gì đều có thể tiêu điều xuống dốc, duy một anh hùng đại hội danh bất hư truyền.

Khách *** tại Phụng Thiên, người đến người đi, lần lượt lách vào.

Năm đó ta cùng Trọng Liên, tứ đại hộ pháp, cùng với tùy tùng của Trọng Hỏa cung đến, bắt gặp bao loại người, đủ loại binh khí, giống như nông dân vào thành. Trọng Liên suốt ngày ở Trọng Hỏa cung, ru rú trong nhà, gặp được tình hình này, nhưng lại không hề kinh ngạc. Lúc ấy hắn giải thích cho ta những người này từ đâu đến, môn phái nào, dùng vũ khí gì, luyện tâm pháp gì, sử dụng chiêu thức gì, hết sức kiên nhẫn cẩn thận. Ta nghe xong vỗ vỗ vai hắn, nói rằng người từng trải quả nhiên là khác, tầm nhìn rộng lớn. Hắn không đáp lại, chỉ cười.

Ta đến bây giờ còn nhớ rõ, hắn lúc ấy nói năng phong nhã, mặt mày thâm trầm, mặt mày thâm trầm, mỗi bước chân đều lộ ra khí khái kiêu hùng, là nhân vật kiệt xuất.

Giang hồ thay đổi đến người thường không thể tưởng tượng nổi. Hiện giờ trở lại nơi đây, trong đám người chỉ thấy toàn khuôn mặt xa lạ.

Có người nói, thất bại lớn nhất, chính là sau thành công mà mất đi khoái hoạt.

Trọng Liên mấy năm tiêu ngạo giang hồ, xưng bá thiên hạ. Nhưng năm xưa như nước, trôi qua liền trôi qua, sân khấu đã là sân khấu của người khác, thiên hạ đã là thiên hạ của người khác.

Cả đời phấn đấu, giang hồ vô tình.

Nhưng mỗi người đều hiểu, trong chốn giang hồ vô tình này, hải khoát tòng ngư được, trường không nhâm điều phi, (biển rộng cho cá nhảy, trời rộng mặc chim bay), cũng khoái ý (sảng khoái, thoải mái) nhẹ nhàng vui vẻ.

15. Chương 15

Tham gia đại hội anh hùng, nhất định phải tới Phụng Thiên.

Anh hùng tới Phụng Thiên rồi, nhất định sẽ trọ tại khách *** Phụng Thiên.

Thời gian này, anh hùng đại hội trước sau, bắc đầu thái sơn trên giang hồ, đến nơi này rồi cũng chỉ là một trong nhiều khách nhân.

Phòng hảo hạng của khách *** Phụng Thiên có năm gian, thường thường đều bị đại chưởng môn của chính phái chiếm lấy. Khách *** vốn là không định xử lý, chính là để mấy đại phái này giữ thể diện.

Mà Hoa Di Kiếm cũng là người lẫn lộn trên giang hồ, là chính nghĩa chi sĩ, cùng chính phái có quan hệ thân thiết, tự nhiên không thiếu phần huynh ấy.

Hoa Di Kiếm tham gia đại hội anh hùng, đa số có thể cảm điểm công huân trở về. Cho nên thường thường phòng hảo hạng của khách *** an bài cho năm người sau tùy ý: Không Động chưởng môn, Vũ Đường chưởng môn, Thiệu Lâm phương trượng, Nga Mi sư thái, Thục Sơn chưởng môn, Hoa Sơn chưởng môn, Hoa Di Kiếm, Linh Kiếm sơn trang trang chủ.

Nếu chưởng môn không đến, đại đệ tử, nhị đệ tử, tam đệ tử có thể tự động thay thế từ từ.

Người đến rất nhiều, trong tà giáo, Thanh Sa bang và Nhân Tiên môn lại không thấy đâu, chỉ có ít ỏi mấy người. Thái Liên phong với Kim Môn đạo đều bị bỏ qua một bên, không có tung tích.

Kỳ thật, Kim Môn đạo vốn không phải là tà giáo, chỉ là đạo chủ Vệ Hồng Liên cùng với tiền chưởng môn Vũ Đường là Tu Mi cầu kết, bị tố giác, gièm pha, liên lụy tới cả môn phái, bị đá xuống đài, để lại tiếng xấu muôn đời.

Chính phái tập trung chiếm đa số, các môn phái mới quật khởi cũng nhiều vô số kể.

Mà ta ở trong đám người này, cuối cùng cũng gặp được một người quen biết. Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy, ta hy vọng chính mình chẳng nhìn – trang chủ Linh Kiếm sơn trang.

Ta và Tư Đồ Tuyết Thiên liếc nhau, trăm miệng một lời:

“Hắn còn chưa chết sao?”

Xem ra hắn lại dùng cái lưỡi dài ba tấc kia lừa gạt mọi người, che giấu chân tướng sự việc. Không chừng, lại còn đổ lên đầu Trọng Hỏa cung.

Lâu Thất Chỉ đang cùng Nga Mi chưởng môn Từ Nhẫn sư thái nói chuyện phiếm, ấy nhưng vẫn liên phát hiện ra ta.

Đám người đó thực sảo (nói to lên, nhao nhao), không biết hắn nói với họ những gì. Nhưng hắn vừa nói xong, đệ tử chân truyền của hắn là Tiễn Ngọc Cẩm liền hướng về đây, mời Hoa Di Kiếm cùng Tư Đồ Tuyết Thiên rời đi.

Tốc độ kia quả không phụ tiếng khen “Ngọc khinh yển” dành cho hắn.

Lâu Thất Chỉ đang cùng Nga Mi chưởng môn từ nhẫn sư thái nói chuyện phiếm, bất quá lâu ngày liền phát hiện ta.

Ta không biết Tiễn Ngọc Cẩm, nhưng xem ra chỉ đơn thuần sùng kính Lâu Thất Chỉ, nên không quá bại hoại.

Người đơn thuần thường phá hư đại sự, nhưng nhất định sẽ không làm chuyện xấu.

Tư Đồ Tuyết Thiên sớm biết Lâu Thất Chỉ là cái loại gì, tự nhiên có đề phòng mà đứng yên tại chỗ, quan sát bọn họ.

Hoa Di Kiếm thì không may, đi theo.

Dù sao huynh ấy thấy ánh mắt của Lâu Thất Chỉ chắc cũng không thân thiện gì, có lẽ cũng nghe qua chút chuyện.

Tư Đồ Tuyết Thiên nhỏ giọng nói với ta.

“Bàn có đại rương hòm kia, là người Ngọc Phiêu môn.”

“Từng nghe qua, môn chủ hình như họ Ứng.”

“Ứng Khanh Vy. Âm khí và chủ tử của bọn họ là thiên hạ nhất tuyệt. Nếu sau này chống lại, nhất định phải cẩn thận.”

“Ừ.”

“Bàn mặc xiêm y tơ lụa ở kia, đa số là nữ tử, là người của Bình Hồ Xuân Viên. Môn phái này mới sáng lập năm kia, các nàng dựa vào kinh danh quán trà tử lâu hiệu ăn xuất đạo, võ công cũng không cao, lần này đến, hẳn là giúp đỡ đại hội anh hùng, giành thêm thanh danh.”

“Ừ.”

“Kia một bàn đầy móc câu và bánh răng, là người phía nam. ‘ thất hồn toái mãn luân, lục phách lạc ngân câu ’, người đang nói chính là lão đại bọn họ, Khúc Du Duyên.”

“Hắn rất lợi hại?”

“Hắn vốn là đệ tử Thiếu Lâm, sau lại bởi tư thông với nữ tử nên bị phương trượng xử phạt. Đệ tử thực thi trượng hình với hắn có thù riêng, đem một trăm trượng biến thành năm trăm trượng, đánh đi nửa cái mạng của hắn, lại còn trói hắn ném tới hậu viện, đói bụng bốn ngày năm đêm, lúc hắn trở về phương trượng cũng không đồng tình hắn, còn trách cứ hắn vài câu, hắn mưu toan hãm hại phương trượng, bị người ta trói vào trong bao, ném ra ven đường, lại bị người ta bán đi Ba Tư. Lúc trở về, mắt trái và tay phải đều mất, dùng bánh răng và ngân câu thay thế. Sau đó hắn kết hợp võ công Thiếu Lâm với ngân câu bí kíp, nghiên cứu ra chiêu thức võ học riêng, tự lập môn phái. Đơn độc dễ gãy, người đông tốt hơn, người theo hắn càng đông, hắn càng thuận lời. Mở sòng bạc, phát tài giàu to, mỗi ngày thịt cá nữ nhân xung quang, so với trước kia tiêu điều tự tại hơn nhiều. Người như vậy, người xem coi như thế nào?”

“Thực đáng sợ.”

“Đúng vậy. Cho nên nơi này người có võ công cao hơn hắn cũng phải kị hắn ba phần. Chính hắn còn nói qua, chỉ cần cho hắn bạc và nữ nhân, hắn khẳng định sát hại phụ thân, gian mẹ ruột — đương nhiên, cha mẹ hắn sớm qua đời.”

“Lúc trước hắn thà giết gà, không tòng ngư, bây giờ lại mất nhân tính, sao lại mâu thuẫn như thế?”

“Đúng tại bởi mâu thuẫn, nên mới đáng sợ. Người vĩnh viễn không thể đoán sau đó hắn sẽ làm gì.”

“Người như vậy, sao có cái tên văn nhã thế.”

“Không ai gọi tên thật hắn đâu, tất cả mọi người gọi hắn Khuyết Hữu Nhân.”

“Đây không phải là nguyên rửa người ta hai mắt đều mù sao?”

“Còn cách nào sao? Ai kêu hắn không gọi là Khúc Tả Duyên?”

Ta liếc nhìn Khúc Du Duyên. Hắn dung tay trái ăn gà, móc câu trên tay phải xé gà làm hai nửa, một miếng lớn cắn xuống, miệng đầy dầu. Tiếp theo một chén rượu vào bụng, uống rất vui thích.

Lại nhìn nhìn đám Thiếu Lâm đệ tử yên lặng như đi tang kia.

Hắn trước kia cũng là một trong số bọn họ. Không thể tưởng tượng.

Nhưng những hòa thượng kia ăn chay niệm phật, lại trước sau như một, trong thanh tịch mang theo vài phần cao ngạo. Cũng không biết có phải tại ta quá mẫn cảm hay không.

Trước kia khi ở cùng Trọng Liên, ta từng vô cùng buồn bực mà oán giận nói, may mà những danh môn cao sư này chỉ tìm khách ***, đại hội cũng không hạn chế. Nếu không, chúng ta, những kẻ đeo cái mũ tà giáo lên đầu chỉ sợ không thể bước vào Phụng Thiên nửa bước.

Trọng Liên cười cười nói, điều này không cần lo lắng. Có ta ở đây, không ai có thể khi dễ người.

Biểu tình đó, giọng nói đó, thật ôn nhu tới nỗi cảnh xuân đều phải tự ti mặc cảm.

Lưu Ly đi theo bên cạnh hừ lạnh một tiếng: Chính giáo tà giáo căn bản một nhà.

Ta không hiểu lắm, hỏi Trọng Liên là ý gì, hắn cũng không nói.

Sau lại biết, nguyên lai là trong danh môn, ít nhiều cũng có vài nhân vật mấu chốt thậm chí là cả giáo phái cùng tà giáo thông đồng. Tà giáo phát triển nhanh, ăn uống chơi gái đánh bạc cướp đoạt không chuyện ác không làm, so với Hòa thượng thấp hươu bái phật kiếm tiền rất nhanh. Hơn nữa vào thời điểm hỗn loạn này, cường giả là phú ông, quan phủ cũng chỉ là bày ra để đấy. Vì thế trong chính phái có những người một mắt nhắm một mắt mở, người được tiền ta thành danh, ai cũng không can thiệp ai. Ngầm giúp nhau một phen, còn có thể chia của.

Khi đó ta vẫn chưa trưởng thành, chỉ biết ngốc nghếch theo sát hắn, hấp tấp đuổi theo. Bây giờ nghĩ lại, Trọng Liên với ta có cách làm này thật không được, thật sự là khóa lại trong ngực sợ hắn chân khí tổn thương, cầm trong tay thì sợ đao quang kiếm ảnh, cái gì cũng không cho ta làm, cái gì cũng không cho ta nói, nấp thiếp cũng chưa có giấu như vậy.

Hắn lại được cái vô cùng chăm chỉ, chính là khi ăn cơm thì bóc tôm cho ta, chọn cá cho ta, toàn bộ ném vào bát của ta, ta ăn nhiều, hắn ăn bớt. Cho đến khi ta để ý, nhìn lại bát mình, Châu Mục Lăng Mã Phong (hay hiểu theo bây giờ là Everest), nhìn nhìn bát của hắn, thung lũng Tứ Xuyên. Lúc ấy cảm thấy cái người này thân đã không có tí thịt nào, lại còn hảo tâm tới nỗi giúp người khác mập lên. Vì thế mất kiên nhẫn, mắng chửi hắn một lúc, hắn lại hỏi ta ăn nó như, muốn hay không ăn nhiều thêm một chút.

Lúc hắn dứt cơm cho ta đặc biệt ôn nhu, còn ôn nhu hơn so với mẹ. Mặt khác, lúc ta hung hăng đánh hắn một cái,

Hắn cũng liền tắc cơm cho ta đích thời điểm đặc biệt ôn nhu, so với mẹ còn ôn nhu. Mặt khác thời điểm ta nếu dám hung hắn một chút, hắn kia mặt còn không có suy sụp ta liền bảo đảm trước nhận sai.

Sau khi Trọng Liên điên rồi, ta nắm tay hắn hắn liền khóc, một ngày ta chán đến chết, vì thế tìm đến đại thẩm phòng bếp tây gia thử trình độ. Sau đó, ta nghe đại thẩm đó nói, trong quá trình tu luyện Liên Thần Cửu Thức, đối với dục vọng gì cũng phải hạn chế, trừ tà dục. Trọng Liên với mọi chuyện đều theo đuổi sự hoàn mỹ, sống cũng tương đối vất vả, ăn cũng thật vất vả. Với hắn mà nói, một trong những chuyện hạnh phúc nhất là được ăn cái gì. Nhưng chờ hắn chậm rãi luyện Liên Thần Cửu Thức thành thực, thiếu thời gian tu luyện, hắn mắc phải bệnh dạ dày, chỉ cần ăn nhiều một chút, dạ dày sẽ đau còn hơn hắn phải chết đi một trăm lần. Ta nghe xong liền hiểu được, cái thói quen ép người ăn thì ra như thế mà thành. Vì thế đành cười gượng, nói không bằng trực tiếp đi Thiếu Lâm được rồi, không nghĩ thì không lo, nam mô A di đà phật.

Cười gượng xong rồi quay lại chăm sóc Trọng Liên, hắn ngồi ngẩn ngơ trên giường, cũng không cho ta ôm ấp.

Ta canh giữ ở cửa nguyên ngày, cũng không có gì làm.

Tra tấn nhau bao ngày, nhất thời đêm không hết.

Trọng Liên là người thông minh, nhưng lúc ngu thì không ai bằng. Hắn luôn tự cho mình là trời, nghĩ rằng thiếu hắn ta sẽ sống rất khổ sở.

Kỳ thật không phải như vậy. Lúc hắn bất lực, ta có thể chiếu cố hắn. Cho hắn dựa vào.

16. Chương 16

Tư Đồ Tuyết Thiên tiếp tục giới thiệu cho ta khách nhân khách ***.

“Người ngồi bàn kia là người của Nhưỡng Nguyệt sơn trang. Hay nói đúng hơn, là hài cốt còn lại của sơn trang.”

“Đoạn Trần Thi?”

“Đúng vậy. Nhìn nữ tử bên cạnh hẩn đi.”

“Ừ. Là phu nhân của hẩn sao?”

“Nàng là Đoạn Nhưỡng Nguyệt.”

“Nữ nhân của hẩn sao? Không giống chút nào.”

“Nữ nhân của hẩn từ nhỏ ái mộ Mai Ảnh giáo chủ (cái này thì giống ta, trừ đoạn từ nhỏ, mà sao gặp Ngọc tỷ tỷ hoài thế này? Tim đau lần thứ n), Mai Ảnh giáo chủ tiêu diệt sơn trang, Đoạn Trần Thi vì thế mà gần như nổi điên, nàng cũng không để ý. Sau khi Mai Ảnh giáo chủ mất, nàng ngày càng sa sút *** thần. Nữ nhân không thể trải qua hao tổn *** thần, làm lụng vất vả một chút, thanh xuân mỹ mạo đương nhiên khó giữ.”

“Ta nghe nói khi còn trẻ Đoạn Trần Thi là công tử phong lưu, thiên diêu địa viễn (không thể tưởng tượng.”

“Bây giờ người lại nhìn về bàn lớn trước cửa sổ.”

Lúc này mới phát hiện, cổ quái nhất và bắt mắt nhất tổ hợp là đây.

Bàn kia có năm người. Bốn nam một nữ, không có tùy tùng.

Mà nữ nhân kia không phải nữ nhân. Chỉ là một cô nương. Tuổi còn trẻ, tướng mạo thường thường, là tiểu nha đầu nếu tùy tiện ném vào một đám người sẽ biến mất.

Nàng thậm chí còn cầm đĩa, ở trên bát đập đinh đinh đang đang, rầm rì gọi tiểu nhị mang đồ ăn lên.

Tiểu nhị liên tục lên tiếng trả lời, phản ứng cũng vô cùng bình thường.

Cái cảnh tượng quá bình thường này, cho nhóm người này vào trong, liền trở nên không bình thường.

“Cô nương này vì cái gì đến đây?” Ta thấp giọng hỏi.

“Không biết.” Tư Đồ Tuyết Thiên nói. Hiển nhiên, người xem xung quanh nàng không ít. Ngay cả Hoa Di Kiếm cũng quay đầu lại nhìn nàng.”

“Người cũng không biết?”

“Nếu ta không biết, nơi này đương nhiên không ai biết.”

“Cái này là đương nhiên. Ngay cả Chi nhi vốn là đứa không sợ trời không sợ đất cũng không dám nói chuyện, nàng ta vậy mà lớn tiếng gào to. Người thì lại nói với ta, nàng ta là vô danh tiểu tốt.”

Trọng Tuyết Chi hung hăng nhéo ta một cái, ta kêu lên, cúi đầu trừng mắt nhìn nó, nó trợn trừng nhìn lại ta.

“Không biết nàng là ai, không có nghĩa nàng là vô danh tiểu tốt. Người xem những người bên cạnh nàng đi, không giống như đang phô trương thanh thế.”

Bốn nam nhân ngồi xung quanh nàng.

Trong bốn nam nhân đó, có hai người lớn tuổi, ít nhất phải gấp ba lần so với hai người kia. Hơn nữa, người *** tưởng có thể nhìn ra ngay, bọn họ đã già tới nỗi mất đi năng lực đả thương người khác.

Hai người lớn tuổi này lại có khí chất hoàn toàn tương phản.

Trong đó một người quần áo muốn chết, bên trong mặc một áo ngắn bằng vải lĩnh, cổ áo từ tơ lụa thượng đẳng may nên. Mười ngón tay thì có tới tám ngón mang nhẫn vàng. Nguyên là đồ thô, lại xứng với khuôn mặt lão nhân hiền lành, cũng có chút nói không nên lời.

Người này không giống người lặn lội trên giang hồ, thật giống một thương nhân.

Người còn lại vóc dáng đặc biệt nhỏ, nhỏ đến mức dị nhân. Cộng thêm hăn ăn mặc so với lão xa hoa kia mộc mạc gấp mười, tóc thưa thớt chải ra sau đầu, quả như làm nên.

Ta chỉ liếc hăn một cái, có chút kinh ngạc.

Biết rõ hăn đã mất đi khả năng đả thương người khác, biết rõ hăn vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy có luồng áp lực kì lạ.

“Gần đây luôn ngủ không được, ngủ không được.” Hoa y (ăn mặc xa hoa) lão nhân nói.

Thật lâu không có người đáp lại, trừ tiểu cô nương kia. “Vệ gia gia không thích khí hậu Phụng Thiên sao?”

“Nha đầu ngươi biết cái gì? Khi ta còn trẻ, hằng nam đều tới nơi này, ôi, giống như chuyện đời trước vậy...” Lão nhân họ Vệ than thở. “Già mất rồi. Biết chính mình không còn mấy ngày để sống, bản năng ngủ căn bản cũng mất đi.”

Giống như là sinh hoạt bình thường, cuộc nói chuyện giữ hai ông cháu.

Hai nam nhân trẻ tuổi bên cạnh họ vẫn không mở miệng.

Một người thân hắc sa y, mang thắt lưng lụa trắng, thân hình cao lớn, trong tay cầm một cây quạt nhỏ. Cây quạt kia nhỏ bằng một bàn tay, lúc hăn cầm nó, chỉ dùng đầu ngón trỏ và ngón cái, nhìn giống như đang gảy cưa.

Hăn vừa thưởng thức cây quạt, vừa uống trà, dưới chân chuyển động theo nhịp điệu hỗn loạn, ánh mắt đồng thời quét bốn phía xung quang.

Nam nhân hành sự có một điểm khác nữ nhân hành sự, chính là không thể nhất tâm nhị dụng. (nghĩ một làm hai). Nữ nhân có thể vừa đọc sách vừa nghịch tóc, nam nhân mà muốn làm thế, rất khó.

Mà nam nhân này, nhất tâm tứ dụng.

Nhưng người bên cạnh hăn còn khiến ta kinh ngạc hơn hăn.

Nam nhân trẻ tuổi này xiêm y tơ lụa, cách ăn mặc cũng tương đối gây chú ý. Nhưng cùng Vệ gia gia kia mà so, quả thực là rách nát.

Người này dáng người kiêu tiểu (nhỏ nhắn, xinh xắn, ôi trời ơi...) nhưng tuyệt đối không phải loại teo nhỏ nhưng lão nhân đối diện hăn. Hăn mang khuôn mặt của nữ nhân, dáng người của nữ nhân, bàn tay của nữ nhân. Thắt lưng yếu ớt dường liễu của tiểu cô nương kia, ở trước hăn cũng thành thùng nước.

Nếu không phải hăn có trái cổ kia, ta nhất định sẽ cho rằng hăn là nữ phần nam trang.

Phía sau hăn có đeo một thanh kiếm. Thanh kiếm kia tuyệt không nhỏ. Nếu như hăn là một kẻ đoạn tụ, ta nguyện ý tin tưởng đó là kiếm của một nam nhân cường tráng.

Đó cũng không phải chuyện kỳ quái. Quan trọng là hăn khiến ta thấy quen mắt.

Động tác hăn uống trà, cùng tư thế ngồi, thậm chí biểu tình ánh mắt, đều rất quen mắt.

Lúc tiểu cô nương nói chuyện, hăn từng ngẩng đầu mỉm cười với nàng. Nụ cười không thể nói vạn người mê, nhưng ít nhất có thể điện chết một đám tiểu nha đầu. Sau đó hăn quay đầu nói chuyện với hắc y nam tử kia, ta phát hiện ra, ngay cả khi tươi cười, cùng điệu bộ nói chuyện kia, đều vô cùng quen thuộc.

Hăn gảy trà, khéo môi nhếch lên thành nụ cười bình thản, âm thanh nói chuyện không lớn, lại chữ chữ đều rõ ràng.

“Trì nhi, đừng vội, đồ ăn sắp tới rồi.”

Đoan trang thông dong, thanh nhã cao quý. Lại là người thấp bé, nếu được tu dưỡng như vậy, hẳn là vô cùng có bề thế.

Ban đầu ta nghĩ quả trùng hợp, hẳn thật sự rất giống một người. Nhưng thấy được cổ của hắn, tai, kiểu tóc, ta dám khẳng định, thiên hạ không thể có chuyện trùng hợp như vậy.

Trên cổ hắn có hình xăm thần điêu tử loan. (chim loan màu tím). Nhìn lên, vành tai trái đeo hai bông tai hình điêu. Bên trái không có.

Tóc hắn dài tới thắt lưng, hai bên tóc mai buộc lại, kết lại lỏng lẻo phía sau.

“Người thú vị đến.” Tuyết Thiên gõ quạt vào lòng bàn tay, vẽ mặt nghiêng ngẫm.

Ta cũng cười theo. “Quả rất thú vị, ngay cả kiểu tóc cũng muốn học theo.”

“Người không nói ta cũng không phát hiện. Mỗi lần nhìn thấy vị kia nhà ngươi, hắn đều buộc kiểu tóc đó, không hề thay đổi.”

“Vấn đề này ta cũng đã hỏi qua hắn. Hắn nói trước kia có đổi, đổi nhiều là đằng khác. Nhưng sau lại phát hiện, vô luận hắn đổi như thế nào, người ta đều nhìn chỉ nhìn mặt hắn thôi. Hắn thấy bất lực, thôi thì buộc kiểu đơn giản nhất.

“Người ta nói ta cũng không phát hiện. Mỗi lần ta gặp hắn, đều xem nhẹ trang phục hắn.”

“Khuôn mặt này lớn lên quả không phải chuyện tốt.” Ta cười hắc hắc, hắt cằm về phía nam nhân tể yêu (eo nhỏ) nam nhân. “Người nói, ta có nên hay không đi tìm thùng máu heo gọi lên người hắn, nói với hắn, đây là bộ dáng luyện công của thần tượng người.”

“Người cẩn thận Liên cung chủ nghe xong đánh người.”

“Bây giờ hắn thật sự ôn nhu, nào có sức đánh ta. Hay ta ngang tàng đi qua.”

“Muốn gọi phải gọi máu người, đó mới đủ thảm thiết.”

“Ta lấy bát máu của người được không?”

“Ta không có võ công, lấy của Tuyết Chi đi.”

“Gọi bà cô nhà người ấy!” Ta còn chưa tức giận, Tuyết Chi đã phi thân, cứ thế mà đập. Trên mặt Tư Đồ Tuyết Thiên lập tức hiện vết năm ngón tay. Ta vừa mới vui sướng hả hê khi có người gặp họa, vỗ vai hắn với nụ cười *** đáng, trên mặt vang lên tiếng bập tai kinh thiên động địa.

“Dám nói xấu cha! Hoàng nhi, người cũng không phải thứ tốt gì!”

Tiểu quỷ này càng ngày càng to gan. Ta đang chuẩn bị đánh trả, lại nghe hắc y nam nhân nói:

“Cơ lão đại võ công cao cường, đại hội lần này khẳng định sẽ thắng.”

Người bị gọi là Cơ lão đại chính là tể yêu nam nhân. Hắn vẫn như cũ, cười vân đạm phong khinh, ngay cả động tác cong lên khoe môi sợ không biết luyện tập để bắt chước bao nhiêu lần, như thật.

“Bách Lý Tú, lời đó của người không phải rồi. Mặc kệ nói như thế nào, không thể khiến Trì nhi ủy khuất.”

Ta tự cho rằng bản thân có thể kháng trụ gió táp mưa sa, nhưng nghe đến câu nói vô cùng quen tai này, vẫn không nhịn được mắng một cái.

Ngay cả Tuyết Chi cũng dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn: “Nhị phụ thân, có phải con nhớ phụ thân quá không? Vì thế nên nhìn ai cũng thấy giống hắn.”

Ta im lặng.

Tư Đồ công tử bên cạnh nhìn cười đến dữ dội thống khổ.

“Hậu Trì muội muội rất lợi hại, Cơ lão đại quá quan tâm, quá quan tâm.”

“Tú ca ca, Cơ Khang ca ca nghĩ vậy đâu có sai. Ta thích nhất là Cơ Khang ca ca.”

“Hậu Trì? Bách Lý Tú? Cơ Khang?” Tư Đồ Tuyết Thiên hạ giọng, kinh ngạc nói. “Đều là nhân vật mất tích nhiều năm, như thế nào đều xuất hiện ở đây.”

“Cái gì cái gì?”

“Ta còn nghe nói bọn họ đã chết hết.”

“Tuyết Thiên, rốt cuộc là ý gì?”

“Trùng hợp, quả trùng hợp. Những người này trước kia vô cùng nổi danh, người phải đi về hỏi các lão tiền bối, đều sẽ biết. Nhưng trước kia bọn họ cũng đâu biết nhau, nam bắc phân tán, không hiểu sao lại tụ tập một chỗ.” Tư Đồ Tuyết Thiên bất an gõ gõ quạt. “Bọn họ có điểm giống nhau, nhất định có điểm giống nhau.”

Lúc này tiểu nhị mang đồ ăn lên.

Bắt đầu truyền nhau ánh mắt.

Ánh mắt Cơ Khang nhìn hậu trì hết sức sùng nịch. Hắn dường như không có việc gì đưa đĩa rau cho nàng, nhưng ngón tay không hề đụng đĩa.

“Người này thế mà không dùng đĩa?”

“Hắn trước kia là người Trọng Hỏa cung, võ công được coi là cao thủ của Trọng Hỏa cung. Ở phương diện khinh công, ở Trọng Hỏa cung phải là cao thủ nhất đẳng.”

Ta đột nhiên nhớ tới cảnh Trọng Liên dùng khinh công tát ta một cái.

“Trong chốn võ lâm, hắn là người duy nhất có thể ngự kiếm phi hành.”

“Ngự kiếm phi hành?” Ta cả kinh nói, “Ngự kiếm?”

Lại nghĩ tới chuyện đêm kia ở Phúc Thọ khách ***.

Trong gian chữ Kim hiện ra bóng dáng một thanh kiếm. Bạch Quỳnh Ẩn sau đó lại nhắc nhở ta không ít.

“Ừ.” Tư Đồ Tuyết Thiên nhú mi nhìn bọn họ, xếp quạt thật mạnh. “Ta nhớ ra rồi.”

Ta nói: “Bọn họ là người Thiên Sơn?”

“Những người này đều là kẻ thù của Liên cung chủ.”

Dứt lời, hai người đồng thời thốt lên. “Cái gì cơ?” Sau đó, lại cùng nhìn sang.

Trên quần năm người này đều thêu. Đều là Tam Vĩ Hỏa Hồ.

“Thiên Sơn nhất cung tam quan ngũ môn nhị thập bát tú lâu.” Tư Đồ Tuyết Thiên lẩm bẩm nói. “Năm người này là năm vị môn chủ?”

Cơ Khang vì Hậu Trì gấp trần một bát tôm bóc vỏ, buông đĩa.

“Cơ Khang ca ca nhất định sẽ vì Trì nhi bỏ qua vị trí đệ nhất. Nhưng, Trì nhi không thể đưa ra yêu cầu bốc đồng, hiểu không?”

“Sao? Trì nhi không hiểu.”

Bách Lý Tú ha ha cười. “Muội tử, ý của Cơ lão đại là, muội có thể yêu cầu vị trí đệ nhất, nhưng không thể biến hắn thành quái vật bất nam bất nữ.”

Cơ Khang bưng trà, gầy gầy, khẽ hớp một ngụm:

“Chuyện tổn hại tự tôn của nam nhân, Cơ mỗ không bao giờ làm.”

17. Chương 17

Cùng với tiếng cười thanh thúy của Hậu Trì, chúng ta ba người, cùng với cách danh sĩ bắt chuyện với Hoa Di Kiếm đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

Kỳ thật, mọi người ở đây đều kinh ngạc. Nhưng nguyên nhân khiến mọi người kinh ngạc thì khác nhau.

Người khác có lẽ kinh ngạc vì hắc dâm khiêu khích Trọng Liên. Mà chúng ta thì kinh ngạc vì da mặt hắc.

Ta Lâm Vũ Hoàng tự xưng là thiên hạ đệ nhất mặt dày, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Ở đây lại có người có thể vừa điên cuồng bắt chước một người, vừa nói lời kinh bỉ hắc.

Nếu đổi lại là trước kia, ta nhất định sẽ bỏ nhào qua, rống to tiểu tử nhà ngươi, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, cũng không nhìn lại xem mình là cái loại mặt hàng gì.

Nhưng tôn quý vô thường. Lúc này tại đây không chỗ dựa, đè nén cơn tức là thượng sách.

Hiển nhiên không ít người phát hiện ra thân phận những kẻ này. Người Thiên Sơn luôn luôn trầm mặc bỗng trở nên cao ngạo như thế, không chỉ một chút, khiến rất nhiều người hoài nghi đây là kẻ giả mạo.

Nhưng dám ở khách *** Phụng Thiên mà giả mạo người khác, so với hàng thật còn đáng sợ hơn.

Có lẽ chẳng cần bao nhiêu ngày, tin tức lần này sẽ vang động toàn bộ vô lâm.

Bây giờ ta đã hiểu, hóa ra Bạch Quỳnh Ẩn không phải đang trêu đùa ta. Lúc trước đám người Cơ Khang với ta đúng là cách vách. Cơ Khang có hình thù Tam Vĩ Hồ, mà Bạch Quỳnh Ẩn còn nói cho ta biết, trước khi ta xuống lầu, cách vách ta có Lục Vĩ Hỏa Hồ. Nói cách khác, Thiên Sơn lão Đại ở ngay cạnh ta.

Nhưng mà, tất cả bọn họ rời đi, Lục Vĩ kia lại ở sau. Lúc ta nhìn cây kiếm kia bay lên, Lục Vĩ kia nhất định phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Cơ Khang cũng không phát hiện ra ta. Nói cách khác, võ công của hắc hắc không bằng ta.

Nhưng sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu. (Lớp lớn non xanh lâu nổi lâu => ko hiểu, sao lại có câu thơ này ở đây?)

Chỉ mỗi Lục Vĩ thôi có thể dễ dàng thoát ta, Cửu Vĩ, quả thực không dám tưởng tượng.

Mặc kệ chuyện gì, hai ngày nữa chính là anh hùng đại hội. Đến lúc đó có thể tìm được đáp án.

Buổi tối, Tuyết Chi cùng Hoa Di Kiếm về phòng trước, ta cùng Tư Đồ Tuyết Thiên đi tới bờ sông.

Đêm Phụng Thiên, nguyệt thượng phù vân, thập khoảnh sóng bình.

“Nếu đúng như những gì người nói, lý do những người này tụ tập một chỗ là để trả thù Liên, rất khó nói bọn họ về sau sẽ là người hỗ trợ Thiên Sơn. Nói ra như vậy, thực lực Thiên Sơn thực đáng sợ. Ta lo sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Vũ Hoàng ca, kỳ thực ta lo lắng bọn họ không phải tìm hỗ trợ...”

“Mà là —” Ta chợt cảm thấy sống lưng thật lạnh. “Thiên Sơn căn bản là một môn phái được thành lập để tiêu diệt Trọng Liên?”

Tư Đồ Tuyết Thiên gật gật đầu.

“Bây giờ nên làm gì?”

Tư Đồ Tuyết Thiên không nói.

“Ta nên hay không đi về trước? Hay là nói, yêu cầu Hoa đại ca hỗ trợ?”

“Không cần gấp. Người dù trở về cũng không làm nên chuyện gì. Không bằng ngấm lại biện pháp, tận lực tìm Bạch Quỳnh Ẩn, giúp hắc trị bệnh?”

“Trị không hết được.” Một thanh âm vang lên đằng sau.

Ta cùng Tư Đồ Tuyết Thiên cùng nhau quay đầu lại.

Dưới ánh trăng Bạch Quỳnh Ẩn lại như yêu vật tà khí.

“Tại sao?” Ta nói.

“Liên cung chủ của các ngươi không có bệnh.”

“Hắn bị như vậy, coi như không bệnh?”

“Ngoài việc mất đi võ công hộ thân, toàn thân ngay cả lông tơ cũng không rụng một cọng, làm sao nói có bệnh? Vì biểu hiện của hắn không giống người bình thường, cho nên nói có bệnh? Ta đây thấy người tính cách biến thái điên điên khùng khùng, chẳng lẽ cũng nói người có bệnh? Hoặc nói, người chết mất đi hô hấp, cũng khác với người thường, cũng tính là người bệnh?”

Ta đã sớm biết Bạch Quỳnh Ẩn nhanh mồm nhanh miệng. Ta còn cảm thấy tính cách hắn rất thú vị, muốn cùng hắn kết bằng hữu. Nhưng lúc này nghe được lời hắn nói, ta đang vô cùng bức bối, không có lấy một tia hảo cảm.

“Người không trị thì đừng có đứng đây nói châm chọc, tránh ra!”

“Ách, còn hung hăng gớm. Người lâm vào lưới tình là kẻ ngu xuẩn nhất, người đấy, bị Trọng Liên mê hoặc thành kẻ điên. Người nên đề phòng là người nào cũng không biết. Lúc này nhìn thấy người ta cũng mất hứng đi dạo, người chậm rãi thưởng ngoạn đi, Lâm Nhị thiếu gia.”

Một đoạn vô nghĩa. Ngoại trừ câu Lâm Nhị thiếu gia.

Làm sao hắn biết cái tên này?

Bạch Quỳnh Ẩn vừa đi, Tư Đồ Tuyết Thiên lại hỏi: “Lời hắn có ý gì chứ? Chẳng lẽ, muốn trả thù Liên cung chủ không chỉ có những người này.”

“Không biết.”

“Nếu thực sự nhiều người như vậy, chi bằng mang hắn chạy trốn đi.”

“Thiên hạ đâu lớn như thế, Trọng Liên lại giết nhiều người như vậy. Nếu tin tức hắn mất võ công lan ra, trốn có tác dụng không?”

Lúc ta biết Trọng Liên, hắn hai mươi một tuổi. Một nam tử hai mươi một tuổi, năng lực bẩm sinh cộng thêm chân không rời nhà, nhất định có thể làm hắn phóng túng không ít. Lúc đó, giai đoạn điên cuồng nhất trôi qua, ta cơ hồ không thể chịu được sự tàn nhẫn của hắn.

Ba năm trước đây, Trọng Liên tiêu diệt Hồng Đoạn viên, Ngọc Phiêu môn, Tử Đường sơn trang, tất cả nơi ta đi qua, thậm chí cổ thổ nơi ta lớn lên, Loạn Táng thôn.

Quản môn chủ của Ngọc Phiêu môn may mắn tránh được kiếp này, tái lập môn phái, được không ít nhân sĩ giang hồ ủng hộ.

Trọng Hỏa cung bởi vậy tiếng xấu càng lan xa.

Kỳ thật, đôi khi tĩnh tâm nghĩ tới, ta đến tận cùng là dùng sức mạnh gì, chịu đựng Trọng Liên làm những chuyện như vậy? Đối với người như vậy, không bằng sớm ngày rời đi.

Chỉ là, mỗi lần nhìn hắn ngồi ở đầu giường ngơ ngác gọi Hoàng nhi, luôn sẽ cảm thấy, hết thấy đạo nghĩa cùng trách nhiệm đều không quan trọng bằng hắn.

Trước khi cùng ta xác lập quan hệ, Trọng Liên từng ngồi nói chuyện phiếm với ta một câu: Nếu người yêu thương người nào đó, nhất định sẽ đem mỗi ngày trở thành ngày cuối cùng của sinh mạng.

Lúc ấy ta còn cười hắn, nói hắn đại nam nhân lại thốt lên lời đau xót như vậy.

Hiện tại cuối cùng cũng hiểu, không mất đi vật này người nọ, vĩnh viễn sẽ không hiểu cảm giác mất đi.

Trọng Liên mười hai tuổi bắt đầu giết người, mười lăm tuổi giết cha, hai mươi ba tuổi giết mẹ, suốt mười năm không có ngừng qua. Hoa Di Kiếm đã nói, sát nhân có cảm giác tuyệt vọng. Không cần biết người kia là tốt hay xấu.

Ta hỏi Trọng Liên có cảm giác gì.

Hắn nói, không cảm giác.

Chúng ta nói chuyện phiếm, lần đầu tiên hắn dùng giọng điệu lãnh khốc như thế trả lời ta.

Ta nghĩ lòng hắn đã sớm chết. Đến nỗi trước kia khi muốn giết Tuyết Chi, tựa hồ cũng không có do dự cùng bi thương.

Đã giết bao nhiêu người, chỉ sợ hắn cũng không nhớ rõ.

Cho nên sau khi hắn phát điên, ta cảm thấy như vậy với hắn không phải không tốt. Ít nhất, khi mất đi thần trí, thì trong mơ, hắn có thể tìm được thứ mình muốn. Ta biết một khi hắn khôi phục, hạnh phúc của hắn sẽ chuyển lên ta.

Cách sống vất vả nhất, chính là thanh tĩnh mà sống.

Cho nên, hy vọng hắn khôi phục chỉ là hy vọng, lý trí mà nói, hắn như vậy là tốt nhất. Ta có thể thay hắn quản lý Trọng Hỏa cung, chiếu cố nữ nhi, cùng hắn, thời gian hắn sẽ trôi qua rất nhanh.

Nhân sinh tới tới lui lui, như thế nào cũng đều đem lại một kết quả. Bình thản một chút, chân thật một chút, cũng không cần quá hoàn mỹ.

Nhưng sự thật thường bất toại nhân nguyện. (sự thật không như mình mong muốn.)

Người trong Trọng Hỏa cung không tin ta, một đại phái ngạo khí nghiêm nghị như thế lại đang đường đi xuống. Vô số người đem thù hận ghi tạc trong lòng, chính là chờ ngày này.

Tường đảo người đẩy.

Trọng Liên rơi vào tay những người đó sẽ nhận kết cục gì, ta quả thực không thể tưởng tượng

Trong chốn giang hồ có câu châm ngôn: nợ máu phải trả bằng máu.

Phải chăng cuối cùng sẽ ứng nghiệm?

Trọng Liên bây giờ vẫn còn duy trì bộ dáng xinh đẹp mười chín tuổi. Có bao nhiêu người, thậm chí đến ba mươi tuổi, sinh mệnh đều như vừa mới bắt đầu, mà hắn hai mươi bảy tuổi. Chỉ có hai mươi bảy. Lại giống như đóa hoa nở sớm, quá sớm để trải nghiệm nhân thế bi hoan. Trong nháy mắt, liền như vậy mà tàn.

18. Chương 18

Anh hùng đại hội quả xứng với tên gọi, đều được anh hùng chốn võ lâm hoặc người tự nhận là anh hùng tôn sùng.

Không chỉ như vậy, còn có không ít ngành nghề nhờ vậy mà làm ăn phát đạt. Tửu lâu, sòng bạc, thanh lâu, quán bán binh khí, tiền trang, hiệu cầm đồ, vân vân...

Nhưng bởi vì đại hội ba năm một lần, thật sự là thử thách kiên nhẫn của không ít người. Vì thế, rất nhiều người muốn kiếm tiền liền liên hợp với người tập võ mở rộng bao hoạt động: lục lâm đại hội, nam sơn đại tập, Hoàn Hắc Sốc đường, Võ phong lễ, thất đức luận võ... Nhiều vô số kể. Song, đại bộ phận trong đó lấy buôn bán là việc chính, căn bản không thể bằng đại hội anh hùng chính thức.

Bởi vậy, thanh thế đại hội anh hùng càng ngày càng lớn.

Vừa mới bước ra khỏi khách ***, toàn thành đều là đầu người. Âm thanh rao hàng cuộn cuộn không dứt, cái gì cũng thấy bán. Bất quá những thứ đó, giống hệt vật kỷ niệm khi đi du ngoạn, giá vượt quá chất.

Hai ngày trước, Hoa Di Kiếm đi ghi danh.

Một ngày trước, Tư Đồ Tuyết Thiên còn trêu ghẹo nói muốn ta tham gia. Ta nói Vũ Hoàng ca vô địch thiên hạ của ngươi mà lên sân, sợ nhất thời không cẩn thận, đả bại Hoa đại ca của ngươi, mặt mũi của huynh ấy còn biết giấu vào đâu.

Hoa Di Kiếm luôn luôn kiêu lời. Nhưng lần này quanh lại huynh ấy không chỉ không có phản ứng, lại ngồi lau kiếm cả buổi tối.

Hoa Di Kiếm yêu kiếm như ái thê.

Khi làm một nam nhân sẽ không ngừng âu yếm thê tử chính mình, thường thường khi hấn ở cùng với nàng, một người luôn gặp phải nguy hiểm lớn.

Thiếu âm thì tiết.

Nam, Trầm Thủy Lô, Bắc, Phượng Hoàng Các.

Anh hùng đại hội.

Những trận đấu lấy thời hạn một nén hương. Đến lúc đó nếu song phương vẫn chưa phân thắng bại, cả hai đều bị loại. Cho nên người trên sân đấu cũng không dám sơ sẩy.

Có người ôm kiếm giống ôm con, nhìn xung quanh. Loại này bình thường lên sân đấu sống không quá một phần ba nén hương.

Có người mặt không chút thay đổi, ai cũng không nhìn, nhưng có chút khấn trương. Loại người này tốt hơn một chút.

Có người mặt cười tươi, thậm chí còn lấy ra quạt phe phẩy, tiêu diêu tự tại. Loại người này đa phần đều tính toán trước, nhưng một khi thua, đó là thất bại thảm hại.

Song, có những người lú lú trò chuyện sôi nổi, nhất định không phải tham gia luận võ.

Ví dụ nói, người của sông bạc Phi Long.

Nhóm người này đứng ở phía sau, gào to khắp hội ai ai cũng nghe thấy.

“Đến đến đến, đặt cược đặt cược! Mười lượng mười lượng! Hiện tại là nam khách Sử Tiêm Vũ với Thiết Tiêu của Thanh Sa bang! Bấy với mười hai!”

“Ta cược Thiết Tiêu!”

“Ta cược Sử Tiêm Vũ!”

“Đại ca, ngươi ngốc à, trận này rõ là Sử Tiêm Vũ thắng, sao lại trọng nam khinh nữ như thế? Rút về, rút về!”

“Cũng không phải môn phái tốt đẹp gì, ta không cược!”

Lỗ tai của ta rất đau, quả thật là việc không liên quan đến mình thì không quan trọng.

Tuy nhiên, cũng có người im lặng nhưng không tham gia luận võ.

Ví dụ như ở gần lồi đài nhất, lại luôn tránh sau màn chắn. Đương nhiên những người đó thường thường có quyền uy cấp bậc, tỷ như Vũ Đương Đan Nguyên đạo trưởng, Nga Mi Từ Nhãn sư thái, Thiếu Lâm Thích Huyền phương trưởng.

Kim thu Thái Dương độc lão hồ, ngoại trừ Đan Nguyên đạo trưởng tuổi tương đối trẻ, nhưng so ra, cũng khó xử hai vị lão nhân gia khác. Danh môn chính phái chính là có điểm đó không tốt, cho dù được hưởng phúc, cũng không thể hưởng trước mặt người khác.

Ta nhìn mảnh vải đỏ thắm kia thấy chói mắt, xoay người nhìn Tư Đồ Tuyết Thiên: “Ngươi đoán trận này ai thắng?”

“Thiết Tiêu.”

“Ta đoán Sử Tiêm Vũ.”

“Nhất định là Thiết Tiêu. Cô nương kia tuổi còn nhỏ, chưa bao giờ thượng lôi đài, không có kinh nghiệm.”

“Ta vẫn thấy nàng sẽ thắng. Không tin thì cược.”

“Vũ Hoàng ca đã từng này tuổi, sao còn thịnh khí lăng nhàn (lên mặt nạt người, vênh váo hung hăng)?” Tư Đồ Tuyết Thiên vẻ mặt vui vẻ. “Cược thì cược. Dù sao thua mười lượng, với người mà nói cũng không có gì?”

Ta nắm tay Tuyết Chi, cùng hắn đi đến Lộ Thiên sông bạc, ném mười lượng bạc vào bên Sử Tiêm Vũ.

Tư Đồ Tuyết Thiên phát quát, ngân lượng lả tả rơi xuống, có phần ngã ngớn. “Tư Đồ mỗ tuy không biết võ công, nhưng từ nhỏ theo gia phụ tham gia đại hội anh hùng vô số lần, cũng nhìn ra vài điều. Sử Tiêm Vũ nha đầu kia đáng rất tốt, nếu nàng đánh bại Thiết Tiêu, ta đêm nay cái gì cũng không làm, chỉ theo đuổi nàng.”

Kết quả vừa dứt lời, đã trúng ngay một tát vủa Tuyết Chi.

Tư Đồ Tuyết Thiên bưng lấy khuôn mặt trắng như Tuyết, có chút kinh ngạc. Trọng Tuyết Chi bắt chước ta ném trong ngực ra mười lượng bạc, ném vào chỗ Sử Tiêm Vũ, tư thế thập phần bá vương.

Nửa nén hương qua đi, thắng bại đã phân. Ta đem mười lăm lượng bạc để vào trong ngực, lại ném mười lăm lượng đưa cho Tuyết Chi.

Nửa bên mặt Tư Đồ Tuyết Thiên còn dấu ngũ chỉ sơn hồng hồng, bộ dáng trợn mắt há hốc mồm thật đáng yêu.

Tuyết Chi đem bạc cầm trong tay vứt vài cái, cuối cùng, ném một hai cho hắn: “Phần thưởng của thúc!”

Tư Đồ Tuyết Thiên nhìn nó, nhìn nhìn lại ta: “Vũ Hoàng ca, đây có chuyện gì?”

“Người ở cạnh Trọng Liên mà người cũng dám khinh thị?”

“Không ngờ, Liên cung chủ cũng đề cập với người chuyện võ học. Điểm này ta đã không nghĩ tới.”

Ta cười cười, vẻ mặt bí hiểm.

Kỳ thật rất đơn giản.

Mới vừa đi thăm dò những người kia, Sử Tiêm Vũ là người đầu tiên được Khuyết Hữu Nhân kia phái ra. Dù sao các nhân vật quan trọng của Thiếu Lâm đều ở đây, hắn đến anh hùng đại hội, đơn giản là muốn dương oai với bọn họ. Nếu thua, cái mặt mo của hắn biết giấu vào đâu?

Hai canh giờ sau, ta rốt cuộc cũng biết cái gì là có thể cứu khổ, không thể cứu cước. Ta, Trọng Tuyết Chi, Tư Đồ Tuyết Thiên căn bản là cước võ cước đến nghiện.

Song, mười cước thắng chín là Tuyết Thiên,

Hai cái canh giờ sau, ta rốt cuộc đã biết cái gì kêu con khả cứu khổ, không thể cứu đổ. Ta, Trọng Tuyết Chi, Tư Đồ Tuyết Thiên căn bản là là đổ võ đổ nổi lên nghiện.

Song, mười cước chín thua là Tuyết Thiên, ăn ỏn mà thu là ta và Tuyết Chi.

Tiểu tử này đánh bạc không thắng, hờn dỗi muốn thắng một bữa, đôi khi rõ ràng biết ta đoán đúng người thắng, hắn còn dám phản lại. Khó lắm Tuyết Chi mới đứng cùng chiến tuyến với ta, nên càng đầu tiên đặt cược càng cao, phí sinh hoạt ba tháng của cha con chúng ta tạm thời không cần phải lo.

Hoa Di Kiếm ngồi ở xa, xem xét các nhân vật quan trọng khác chiến đấu, cũng không thèm liếc chúng ta lấy một cái. Đây là tác phong đại hiệp sao? Vậy cũng được.

“Lâm Vũ Hoàng, người nói thật đi, người là lão thiên sao?” Hình tượng công tử ca ca của Tư Đồ Tuyết Thiên rốt cuộc sụp xuống, giật giật tay áo ta mà hỏi.

Ta gạt gạt tay của hắn, tiếp tục ra vẻ thần bí: “Tư Đồ công tử, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn hung hăng như thế?”

Tư Đồ Tuyết Thiên đang muốn mở miệng, phía sau bỗng nhiên có người lớn tiếng nói:

“Ha ha ha, người Thiên Sơn đã đến đây, tiết mục hay sắp đến rồi! Lúc này ai cũng chưa rõ. Áp nào, áp nào! Đánh bạc là gì? Cái này mới thực sự là đánh bạc.”

Mọi người bắt đầu vỗ tay.

Thiên Sơn?

Mọi người cùng nhau quay đầu lại.

Đội ngũ của Thiên Sơn thực khổng lồ, cùng nhau phối hợp thổi một khúc lạnh lẽo.

Lai nghi .

Chi khúc này nguyên bản là do một vị nhạc công cùng ái thể du ngoạn Giang nam một thời sáng tác, vốn là song nhân địch khúc. (địch khúc: khúc nhạc dùng sáo thổi). Cái gọi là “Lai nghi”, ý như phượng hoàng nhảy múa, rất có dung nghi (dáng vẻ), như thay lời phượng hoàng, đáp lời trả lại.

Giang hồ có đồn đại rằng, sau khi Thái Liên Phong Tiết Hồng nghe được nó, cảm thấy khúc phong ôn nhuận ngọt ngào, muốn đưa cho người trong lòng ngưỡng mộ làm lễ vật đêm thất tịch. Mà đêm hôm đó, nam tử kia uống đến bất tỉnh nhân sự, trong miệng nhẩm nói tên của một người khác. Tiết Hồng thương tâm vô cùng, liền ở ngày tình nhân gặp gỡ, một mình thổi sáo.

Tiết Hồng *** thông âm luật, tùy tiện sửa mấy âm, địch khúc từ trong miệng nàng thổi ra liền hoàn toàn biến điệu, bi thương mà ưu thương. Vốn là tình lý hợp khúc mà lại không hợp cho song nhân hợp tấu.

Sau này, nguyên bản vốn không có tiếng tăm gì gặp may trên giang hồ, được không ít lãng tử khách thổi.

Năm trước ta mới biết lời đồn này. Khi đó, lại có không ít người nói, sau khi Tiết Hồng chết không quá hai năm, người trong lòng hắn cũng nhiễm bệnh nặng, vì thế một người trốn nơi rừng trúc, ngay đêm không ngừng, chỉ thổi một khúc lai nghi .

Cho đến khi ho ra máu hôn mê, buồn bực mà chết.

Sau đó, không ít nam nữ si tình lấy khúc này tưởng niệm tình nhân đã chết hoặc rời xa. “Phượng hoàng lai nghi” vốn là một từ chỉ điềm lành, lại vì truyền thuyết của Tiết Hồng và người nàng yêu, biến thành cách gọi ly biệt.

Ta cũng là gần vài năm trong chốn giang hồ nghe qua, dù chỉ là tin đồn được mỹ hóa.

Trên thực tế, Lâm Hiên Phượng ở phượng hoàng trúc lâm thổi một khúc này.

Khi huynh ấy lần cuối cùng gặp ta, nhìn thấy ta cùng Trọng Liên ôm nhau, huynh ấy đứng một mình trên mũi thuyền, cũng thổi một khúc này.

Thiên Sơn đệ tử thân tố y, đoan trang ngồi trên lưng ngựa, lưng đeo kiếm lớn, đúng là người si mê nhưng vô cùng cảm hận Trọng Liên — Cơ Khang.

Mặt khác bốn vị môn chủ đi phía sau hắn, cũng đều cười tuấn mã hăng hái.

Mà đi theo sau tất cả ngựa, là một đại liên màu xanh nhạt. (đại liên: kiệu lớn.)

Trên đại liên ngồi một người. Nhưng khuôn mặt người này lại bị trường liêm màu trắng che khuất.

Trường liêm trong gió bay bay, giống như khói nhẹ thản nhiên tản ra.

Tiếng sáo tựa hồ như từ nơi đó truyền đến. Đứt quãng, không xuất hiện rõ ràng.

Chỉ là hiện giờ nghe khúc này, khó tránh khỏi nhớ tới cố nhân, cùng với chuyện ngày xưa.

Ngày cuối cùng của huynh ấy, không biết là như thế nào vượt qua.

Từng nhiều lần an ủi mình, huynh ấy đi rất nhanh, thống khổ hẳn không lâu.

Nhưng luôn sẽ nhớ tới một chút chuyện không nên nhớ.

Lúc mười lăm mười sáu tuổi, có một lần nửa đêm, ta cùng huynh ấy luận võ, không cẩn thận làm hỏng kiếm, kiếm huynh ấy chỉ vào điểm yếu của ta, nói mình thắng. Ta nói nếu không phải kiếm hỏng, huynh còn lâu

mới thắng. Huynh ấy nói, kiếm là do ta phá, đương nhiên ta thua. Ta nói, nếu không hỏng, huynh thua lâu rồi. Hấn nói, để lại bắt đầu đó, tỉ thí chân chính thì ai quản nhiều như vậy. Ta khi đó chắc đang thời kỳ trưởng thành, tính tình táo bạo, sống chết không nhận thua, còn buộc huynh ấy tìm hộ thợ rèn kiếm, đấu lại lần nữa. Huynh ấy nói trẻ thế này lò rèn đóng rồi, nếu không, ta đấu tay đôi? Ta nói, không được, huynh phá kiếm của ta, không sửa không được. Huynh ấy hỏi, ngày mai được không? Ta nói, không sửa thì đừng nhìn mặt nhau.

Kì thực, nếu đổi thành Trọng Liên, ta nào dám bốc đồng nói thế? Nếu là ôn nhu Liên, hẳn nhất định sẽ nói nếu người thực không muốn nhìn mặt nhau, ta cũng không còn cách nào khác. Sau đó rõ ràng đi theo ta. Nếu là táo bạo Liên, ta sớm bị hấn một chưởng bổ đôi.

Lúc ấy cũng biết chỉ cần mình yêu cầu, Lâm Hiên Phượng nhất định sẽ làm. Mọi người đều được một tác lại tiến một thước, nhưng cuối cùng thương nhất vẫn là mình.

Ngày đó lò rèn quả nhiên đóng, ta buộc huynh ấy sửa cho ta.

Kết quả, Lâm Hiên Phượng bị thương ở tay, chảy rất nhiều máu. Ta lại thay huynh ấy cầm máu, bôi thuốc mỡ, gấp đến độ vã mồ hôi. Lâm Hiên Phượng ngồi tại chỗ không nói gì, thấy ta mò mẫm thấy tội. Bởi vì không thể mở miệng, viết riêng một tờ giấy đưa huynh ấy: Hiên Phượng ca, ta thực sự không đánh lại huynh. Thực xin lỗi.

Lâm Hiên Phượng chỉ nhìn, nửa ngày không nói chuyện. Cho đến khi ta thẹn quá hóa giận, huynh ấy mới nói, Hoàng đệ, trong lòng đệ thương ta sao?

Lúc ấy thiếu chút nữa một quyền đánh bay người ta, nhưng đến cuối cùng vẫn phải thừa nhận.

Cho nên, không dám tưởng tượng bộ dạng huynh ấy trước khi chết. Tưởng tượng sẽ khóc. Nói thế nào thì nói, đường đường là nam tử hán cao bảy thước, cha của hai hài tử, sao ngồi khóc cho được.

Lòng người thật sự dễ thay đổi.

Hai năm trước Hiên Phượng ca nằm ở trong trúc lâm, đại khái là nghĩ, Tiểu Hoàng thật sự đã thay đổi. Bây giờ ta khổ sở, hẳn cũng sẽ không thương tâm.

19. Chương 19

Song, khi nghe thấy khúc “Lai nghi”, ta vẫn thấy thật kỳ lạ, tin tức này sao lại truyền ra ngoài.

Người biết Lâm Hiên Phượng qua đời ở Phượng Hoàng trúc lâm chỉ có ta và Hoa Di Kiếm. Chuyện này ta nhất định sẽ không bao giờ nói ra. Mà Hoa Di Kiếm, chỉ sợ dù ta có nói, Hoa Di Kiếm cũng sẽ không nói.

Cuối cùng, đành phải đưa ra kết luận: không có tường nào cản nổi gió.

Lúc này, vèo một tiếng, một thanh cự kiếm ngang trời bay qua, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Thân thể Cơ Khang nhẹ nhàng nhảy lên, dừng lại trên chuôi của cự kiếm.

Bỗng nhiên, thanh kiếm như có sinh mạng, mang theo hấn, quay trái quay phải, vượt trên đám người, dừng lại chính giữa lôi đài.

Phần lớn Thiên Sơn đệ tử bị để lại phía sau.

Tiếng sáo sớm dừng lại.

Cơ Khang hai tay ôm quyền, mỉm cười với mọi người:

“Thiên Sơn Bách Điều môn, Cơ Khang. Vô tự. Thỉnh xin chỉ giáo.”

“Vô tự. Giới thiệu ngắn gọn mà lại tôn quý.” Tư Đồ Tuyết Thiên thân nhiên nói. “Hồng trần giang hồ, chỉ cần là lãng tử cô hiệp có chút thanh danh, đa số là từ nhỏ không có nhà, phiêu bạt nghèo túng, mới có được danh vị. Ngay cả ngoại hiệu cũng không có người nhớ kỹ, sao có thể mong người khác nhớ rõ tự của mình?”

“Người nha, đại danh đỉnh đỉnh, họ Tư Đồ, tên Tuyết Thiên, tự Ngọc Diện,biểu tự Bạch Diện, tiểu tự Phấn Diện. Hào Phấn Diện Tuyết Thiên.” (ý nói Tư Đồ là thư sinh mặt trắng)

Ta dám cược một ngàn lượng, nếu Tư Đồ Tuyết Thiên biết võ công, ta đã sớm bị chém thành hai nửa.

Tam vĩ Hỏa hồ trên y phục Cơ Khang thập phần chói mắt.

Hắn vừa mới giới thiệu, sông bạc Phi Long phía sau chúng ta có rất nhiều người quay sang Thiên Sơn.

Một thể hệ kiêu hùng khí thế, dù chỉ là một chút, cũng có thể hù dọa không ít vô danh tiểu tốt. Huống chi người này phải học được ít nhất năm phần *** hoa.

Đương nhiên, có thể nhìn thấy bản tôn tao nhã, chỉ sợ không ai cũng có thể.

Mà ngay cả ta, cũng không có cơ hội.

Ta nghe nói khi Trọng Liên mới xuất hiện trên giang hồ, giới thiệu chính mình với người, là lời nói và việc làm này. Hai tay một củng, trong mắt nồng đậm ngạo khí, khi nói chuyện từng chữ rõ ràng.

“Trọng Hỏa cung, Trọng Liên. Vô tự. Thỉnh được chỉ giáo.”

Trọng Liên hai mươi tuổi tái xuất giang hồ, ngũ khí mềm mỏng đi rất nhiều, sớm đã không giận mà uy. Cho dù không hề kiêu ngạo, lại vẫn thanh cao như cũ. Lúc này, hắn rõ ràng dứt khoát nói:

“Bỉ họ Trọng, đơn danh một chữ Liên.”

Bỉ: cách nói khiêm tốn đến mức như khinh bỉ, chắc là muốn nhún nhường giới thiệu.

Hắn trước đây như thế nào ta không biết, nhưng mỗi lần thấy hắn giới thiệu mình với người như thế, ta thấy biểu tình của đối phương thật hứng thú. Trọng Liên chỉ bình thản nói như vậy một câu, là có thể lộ ra thần thái muôn màu muôn vẻ. Tư thế bậc này, không phải Trọng Liên quả thật làm không được.

Tưởng tượng đến bộ dáng hăng hái của hắn, lại sẽ nhớ tới hiện tại. Nếu hắn có thể giống như quá khứ, cùng ta hành tẩu giang hồ, đó mới thật là thú vị, tiêu dao tự tại.

Ta vỗ vỗ đầu, ngẩng đầu lên lại thấy người của Trọng Hỏa cung.

Hơn nữa, lần này ở đây không chỉ có Chu Sa.

Người ở Phúc Thọ khách *** đều tới. Thậm chí, ngay cả Vũ Văn trưởng lão.

Bọn họ đứng ở rất xa, như thể đang xem trò vui. Chỉ cần mở to mắt mọi người đều có thể nhận ra họ, chỉ là không biết họ tới đây vì chuyện gì.

Nếu bọn họ ra ngoài, Trọng Liên và Phụng Tử làm sao đây?

Ta vừa định qua hỏi một chút, lại bị Tư Đồ Tuyết Thiên dùng tay cản lại:

“Suy nghĩ rõ ràng rồi nói sau.”

Ta giật mình, tạm thời coi như không trông thấy.

Cơ Khang rút kiếm, kiếm hoa nhất vãn, quay lại sau lưng, mỉm cười nhìn mọi người.Cao nhân luôn bình tĩnh.

Sau đó khá lâu, một thân ảnh nhẹ nhàng bay lên lôi đài — nói chính xác, như bị thổi lên.

Võ học thâm ý nhất môn luôn là sau rất sau giai đoạn nhập môn, chung cực tức mau, cao cấp chậm lại, chung cực tức vô hình.

Người có thể đem khinh công thi triển cực nhanh, trên giang hồ tùy tay vớ được một nắm to. Người có thể bay bay trên không trung nhẹ như gió thổi, hoặc căn bản không thể thấy, có thể nói là ít ỏi không có mấy.

Lúc Tiễn Ngọc Cẩm thi triển khinh công, tuyệt sẽ không đánh mất tiếng khen “Khinh yển” dành cho hắn.

“Linh Kiếm sơn trang Tiễn Ngọc Cẩm. Thỉnh xin chỉ giáo.”

Hắn vừa mới chạm đất, phía sau sông bạc đã dậy lên tiếng hô:

“Bắt đầu phiên giao dịch bắt đầu phiên giao dịch! Tiền thế chấp một trăm lượng! Ai cược Tiễn Ngọc Cẩm và Cơ Khang thì đến đây.”

“Ta cược Ngọc Kinh Yến.”

“Ván này ta không cược, phải xem trước đã.”

“Cơ Khang kia trông thì giống cao thủ, nhưng sống lưng tỉ mỉ như hành thái thế kia, ai dám cược một trăm lượng lên hắn? Thua không dậy nổi, thua không dậy nổi!”

“Ta cược Cơ tể yêu. (eo nhỏ)! Cái này các bà các chị thú vị!”

Giày da trâu của Cơ Khang vỗ nhẹ trên mặt đất như nhịp trống. Nhìn ra được là hắn muốn đem Tam vĩ Hỏa hồ lộ ra.

Hắn rút kiếm chỉ thẳng:

“Tiễn công tử, mời.”

Tiến Ngọc Cẩm đợi chốc lát, rút kiếm chỉ hướng hắn, bỗng nhiên phi thân phóng lên.

Mắt mọi người đều hướng lên, chuẩn bị nghênh đón một cuộc đấu mãnh liệt mà kích thích.

Đao quang kiếm ảnh xuyên qua, âm thanh binh khí chạm nhau nổ, bang bang bang bang, bốn lần.

Một đạo huyết quang từ không trung hiện ra, chỉ thấy Cơ Khang lại lần nữa nhanh tay thu kiếm, hai tay ôm quyền:

“Đa tạ Tiễn công tử.”

Giọng nói vừa dứt, thân mình Tiễn Ngọc Cẩm rơi thật mạnh trên mặt đất.

“Trận tiếp theo ta cược Cơ tể yêu.”

“Ta cũng cược hắn.”

“Ta cũng vậy.”

Người phía sau trở mặt thật nhanh, một trăm lượng cũng không đau lòng.

Ta cùng Tư Đồ Tuyết Thiên liếc nhau, lại nhìn sang Hoa Di Kiếm.

Cán kiếm xanh ánh đỏ đặt trên vai, tựa như một nữ tử tính tình ôn nhu, hiền hòa. Hoa Di Kiếm mặt không đổi sắc nhìn về phía trước, như thể chẳng chuyện gì quan hệ đến mình.

Đại hiệp quả là đại hiệp, trầm trụ khí.

Chỉ là, sau mấy trận, huynh ấy dường như càng chăm chú.

“Đa tạ.”

“Đoạn tiền bối, đa tạ.”

“Võ công các hạ quả nhiên danh bất hư truyền, đa tạ.”

“Đa tạ.”

“Đa tạ.”

.....

Một hồi lâu vẫn nghe Cơ Khang nói như vậy, nói đến khiến ta đặc biệt phiền lòng.

Không phải vì hắn làm ra vẻ ta đây hay gì. Chỉ là không thể tin được, hắn chỉ có Tam vĩ. Tam vĩ, mà đã đả bại nhiều võ lâm cao thủ như vậy.

Không ít người ôm suy nghĩ. “Lúc này đây đôi mặt người ảo lả như thế, sao đánh không lại” đi cược người khác. Kết quả đều thua trận.

Ta không biết lúc trước ta ở khách ***, lấy suy nghĩ gì mà nói Cơ Khang yếu hơn ta.

Mặt khác, bốn vị môn chủ còn ngồi phía sau, ta thậm chí còn nghe được lão nhân mặc hoa y kia nhắc đi nhắc lại.

“Lớn tuổi, trí nhớ cũng kém. Tiểu tử bị Cơ Khang đánh bại gọi là gì?”

“Vệ gia gia, hẳn là Hồ Hiên. Hồ Hiên của Thục Sơn phái.” Tiểu nha đầu ngọt giọng, không hề phiền hà giải thích.

“Hồ Hiên? Lẽ nào là con của Hồ Nhị Thiên? Lão tử của hắn không phải là người Trọng Hỏa cung sao, sao lại nuôi ra đứa con như thế.” Vệ gia gia kia chặc lưỡi. “Xem ra, kẻ nên phản bội đã phản bội. Lão bà của ta nói thật đúng, tà quả nhiên vĩnh viễn không thắng chính.”

Ta nhin không được quay đầu lại nhìn ông ta.

Miệng lão đang cười, ánh mắt lại trùng lớn đến dọa người, thanh âm lại càng hòa ái tới không thể tin được.

“Ta trở về nhất định phải nói với lão thái bà, nhất định bà ấy sẽ cao hứng đến phát điên. Ha ha.”

“Vệ gia gia, người nói Trọng Liên khi nào thì chết?”

“Cháu gái ngoan, đừng vội. Sắp rồi, sắp rồi.” Lão nhân mặt mũi hiền lành xoa đầu nàng ta.

20. Chương 20

Cơ Khang bách chiến bách thắng, hăng hái đạo lộ, quả thực chỉ thiếu chút nữa là nói các người cùng lên mà đối phó với ta.

Có rất nhiều nhân vật quan trọng muốn kiên trì mà không được. Mà Hoa Di Kiếm vẫn như cũ, án binh bất động, lặng lẽ nhìn Cơ Khang trên lôi đài.

Mà Cơ Khang lại lần nữa chiến thắng mỉm cười nói:

“Sách chiêu vi chiêu, nghênh địch chế địch. Đây là *** túy của võ học Thiên Sơn chúng ta. Mà mục tiêu của chúng ta —”

Lời còn chưa dứt, một vị cao tăng khoác cà sa đỏ là tiến lên lôi đài.

“Lại để bản tăng hội ngộ môn chủ Bách Điều môn, muốn xem Cơ thí chủ như thế nào phá giải Thanh Long xuất hải quyền của Thiếu Lâm.”

Cao tăng này ta đã thấy qua không ít lần, nhất thời không nhớ được tên, nhưng ta nhớ mang máng hắn giỏi nhất dùng quyền thuật Thiếu Lâm. Từ đại tiểu Hồng quyền, đến Thái tổ trường quyền, đến La Hán quyền, đến Tâm Ý Bả, không gì không thể, không gì không giỏi.

Xem ra năng lực của Cơ Khang thật nhanh được đánh đồng ngang với Trọng Liên năm đó, ngay cả Thiếu Lâm hòa thượng luôn luôn cẩn trọng cũng không kiềm chế được phải đi lên.

Ta cơ hồ đã có thể tưởng tượng Cơ tế yêu sắp nói cái gì. Giọng điệu đường hoàng nghẹn lại, cố làm ra vẻ, nói một tiếng. “Đại sư, mời.”

Kết quả hiện thực rất khác biệt so với tưởng tượng của ta.

Cơ Khang còn chưa nói gì, phía sau một hồi y phục tung bay.

Một thân ảnh hồng nhạt dừng ở trước mặt Cơ Khang. Tuy nói Hậu Trì là một tiểu cô nương, nhưng đứng trước mặt Cơ Khang, cũng cao không kém hẳn.

“Cơ Khang ca ca đã mệt rồi, để cho Trì nhi cùng vị đại sư này khoa tay múa chân cùng giao đấu đi.”

“Bản tăng không động thủ với nữ lưu. Thỉnh nữ thí chủ rời đi.”

Hậu Trì điệu đà nói: “Đại sư, ngài khinh thường Trì nhi sao?”

Nói chuyện như thế, Cơ Khang vậy mà trộm lui khỏi lời dài. Hành vi này so với tính cách ngang ngược của hắn thật không phù hợp.

Ta cười: “Tuyệt Thiên, ta đoán, Thiếu Lâm có một khuôn vàng thước ngọc: một khi gặp được vấn đề không thể trả lời hoặc không biết trả lời, nhất định sẽ không thể nói ra không thể trả lời hay trả lời không tốt, mà nói, nói bốn chữ –“

Nói đến đây, ta hai tay tạo thành chữ thập, cao tăng kia hai tay cũng tạo thành chữ thập, vì thế hai chúng ta đồng thanh nói:

“A di đà phật.”

“Thiếu Lâm có gì vui, Vũ Hoàng huynh đều biết. Thậm diệu, thậm diệu!”

“Nhưng mà, tên Cơ tể yêu này rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ta sờ sờ cằm. “Một phút đồng hồ trước còn tràn đầy tự tự, một phút sau tự nhiên thành thùng rỗng?”

“Trên khán đài kia.”

Tiểu cô nương Hậu Trì kia nhất thời thay đổi tính tình. Mấy giấy trước còn nhõng nhẽo như mười sáu đóa hoa cúc, trong chốc lát đã thấy hai mắt đỏ lên, cả người sát khí, trở mặt như lật sách. Khi Hoa Di Kiếm động thủ cũng không có khốc liệt như vậy.

Nàng cùng vị cao tăng kia người tiến ta lui, lấy quyền cước sao nhau, người trước mau người sau chậm, đánh cho không phân biệt được sần sần như nhau.

Chỉ là cao tăng Thiếu Lâm chậm rãi, một tắc cũng nắm chắc. Hậu Trì thì chiêu nào chiêu nấy bức người ta vào tử lộ, từng quyền đánh vào chỗ yếu hại, vô cùng tàn khốc.

Dần dần, thực lực song phương ngang nhau biến thành Hậu Trì lòng có dư mà lực không đủ.

“Hậu Trì này không ngờ nhìn qua lớn như vậy.” Ta nói.

“Như thế nào là không tưởng? Sợ là lớn gấp hai cũng không đủ.”

“Lão như vậy sao? Hay là nàng ta cũng luyện Liên Thần Cửu Thức?”

“Phương pháp lưu lại thanh xuân chỉ có Liên Thần Cửu Thức sao?”

Lúc này, cao tăng Thiếu Lâm đánh một chưởng về phía Hậu Trì, nàng liền lùi lại hai bước, rồi lại liều mạng, lao đến như vồ vập, bắt lấy hai vai của cao tăng, mười ngón tay bấu chặt vào cà sa của hắn.

Cao tăng kia sắc mặt đại biến, bắt đắc dĩ hai tay không thể động đậy.

Ánh mắt của nàng biến thành màu đỏ, mười ngón tay như dài bất bình thường trên người hắn. Một lát sau đó, răng rắc hai tiếng, nghe như tiếng xương bị bẻ gãy.

Đúng lúc này, một thanh kiếm từ trong đám người bay lên, đâm vào tay Hậu Trì.

Hậu Trì hừ một tiếng, lão đảo hai bước, Cơ Khang chạy đến đỡ lấy nàng.

Thanh kiếm kia vẫn cắm trên cánh tay nàng, máu tươi thật lâu mới lượng lớn chảy ra, nhiễm đỏ hồ điệp phỉ thúy trên chuôi kiếm.

Rất nhanh, Hoa Di Kiếm phóng qua bả vai vô số người, dừng ở trước mặt nàng.

“Người, người đây là phạm quy.” Hậu Trì thấp giọng nói.

“Nếu ta không phạm quy, Thích Viêm đại sư sợ là bị người xé thành hai nửa.”

Thích Viêm đề lại miệng vết thương, vẻ mặt khiếp sợ:

“Người đến tội cùng là vì cái gì đến đây?”

“Hậu Trì.”

Lời này vừa nói ra, những người lớn tuổi ở đây phản ứng quả không nhẹ.

“Tư Đồ lão đệ, đây là tình huống gì?”

“Tê Nhân Ma Hậu Trì.” Tư Đồ Tuyết Thiên nói. “Nàng là thứ chính cống biến thái, xé người như xé chỉ. Đáng tiếc một nữ ma đầu như thế, cũng có lúc yêu thương nam nhân. Năm đó khi nàng đem lòng yêu Giang Nam đệ nhất mỹ nam Xuân Tiếu, người có khi còn chưa sinh ra.”

“Ta còn chưa sinh ra?”

“Đúng. Tuổi của nàng là một bí mật. Bởi vì sau khi nàng luyện Huyết Cốt Bách Bằng thảo, chân khí âm hàn, tẩm tận xương tủy. Cho nên hiện tại từ da thịt đến máu, cho đến tim, không có chỗ nào không lạnh như băng.”

“Nàng sao lại hận Trọng Liên?”

“Xuân Tiếu đắc tội Trọng Hỏa cung, bị Vũ Văn Ngọc Khánh giết chết.”

“Vũ Văn công tử dù sao cũng chỉ là sư huynh của Trọng Liên, liên quan gì tới Trọng Liên?”

“Nàng vốn oán hận Vũ Văn. Nhưng không biết Liên cung chủ làm gì khiến mục tiêu oán hận của nàng chuyển sang hắn.”

“Nữ nhân này thật sự là điên cuồng.”

“Ta lại cảm thấy Cơ Khang còn hơn, Hậu Trì không là gì?”

“Cơ Khang sao lại hận Trọng Liên? Ta thấy tên đó sùng bái hắn.”

“Ta cũng chỉ là nghe nói, không biết chính xác mức nào. Cơ Khang trước kia nguyên là công tử phú thương, từ nhỏ cầm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), châu báu vây quanh, lại có tướng mạo xinh đẹp được người khác yêu thích, sau khi người nhà bị sơn tặc sát hại, được Liên cung chủ cứu về. Sau này, hắn trở thành người hầu bên cạnh Liên cung chủ, bởi vì mất đi sự chống đỡ của cha mẹ, hắn tính cách kiêu ngạo đáng người thấp bé thường xuyên bị cười nhạo, chỉ có Liên cung chủ phá lệ chiếu cố, còn tự mình dạy hắn võ công, song đó chỉ là khi tính cách hắn còn bình thường.”

“Vậy là, lúc tính cách Trọng Liên đột biến đã làm chuyện gì thực có lỗi với hắn, sau đó hắn trở mặt thành thù, đúng không?”

“Người sao biết?”

“Kỳ thật hắn oán hận Trọng Liên, cũng không bởi Trọng Liên có lỗi gì với hắn. Tâm lý này, ta có thể hiểu được.”

Tư Đồ Tuyết Thiên nhìn ta, âm thầm cười:

“Vũ Hoàng ca, nếu Trọng Liên không phải tình nhân của ngươi, hắn lại vẫn để ngươi bên người, liệu ngươi có trở thành Cơ Khang thứ hai?”

“Ta từ nhỏ đã là một con gián hoang, điều đó sao để người ta bỏ qua? Song loại sự tình không nói trước được. Điểm chung của người luôn nhiều hơn điểm khác biệt.”

“Người cũng thật thành thực.”

“Quá khen quá khen.”

Thích Viêm đại sư, Hoa Di Kiếm, cùng Hậu Trì đều lui ra sau. Thù oán giữa Thiên Sơn với Thiếu Lâm lại có thể chấm dứt như vậy.

Đại liên tám người khênh kia không biết từ khi nào đã tới cạnh lối đi.

Cơ Khang cũng trở về lối đi, nói:

“Hôm nay đệ tử Thiên Sơn chúng ta đến chỗ này, không muốn cùng mọi người kết thù chuốc oán. Mà là hô hào tất cả anh hùng hào kiệt, cùng nhau tiêu diệt Trung Nguyên đệ nhất tà giáo —— Trọng Hỏa cung!”

Dưới sân đột nhiên im lặng bất thường.

Ta nhìn Tư Đồ Tuyết Thiên, đột nhiên cảm thấy đầu thật nặng.

Mọi người đều nhìn về phía người của Trọng Hỏa cung.

Tứ đại hộ pháp, thậm chí là cả Chu Sa, đều không có phản ứng. Giống như Cơ Khang chỉ đang nói mọi người cùng nhau đi ăn cơm đi.

Người ngồi trong đại liên lệch như tựa lưng vào ghế ngồi. Xuyên thấu qua trường liêm, tựa hồ có thể thấy hắc đang chống cằm.

Hắn dĩ nhiên khiến người chú ý, lại làm như không biết.

Giật dây phiêu động, hắn cũng không động đậy.

“Trọng Hỏa cung là một đại tà phái, chúng ta cũng không hy vọng nó tồn tại. Nhưng chúng ta cũng không hi vọng người tà phái nhân danh chính nghĩa, dụng tâm kín đáo lén tấn công Trọng Hỏa cung.” Hoa Di Kiếm vốn đã đi xuống, lúc này lại đi lên lời dài, ôm quyền nói. “Nếu các hạ không lui ra, tại hạ chỉ có thể sử dụng kiếm nói chuyện.”

Cơ Khang vẻ mặt tức giận:

“Người nghĩ rằng ta sợ người sao?”

“Thỉnh.”

Hoa Di Kiếm giờ kiếm.

Kiếm không rời tay, kiếm rời người chết.

Quy tắc của Hoa Di Kiếm vẫn là như thế.

Mà kiếm phong mới chỉ vừa hướng Cơ Khang, liền nghe thấy một tiếng keng, chuôi kiếm cơ hồ từ trong tay hắn bay ra.

May mà hắn phản ứng kịp thời, tay kia bắt được chuôi kiếm.

Song, đã hết sức chặt vật.

Phía sau giật dây truyền đến một âm thanh khàn khàn:

“Ta đánh với ngươi.”

“Tôn chủ!” Cơ Khang vội la lên, “Xin cho thuộc hạ một cơ hội nữa, cho thuộc hạ giao thủ với hắn.”

“Ngươi đánh không lại hắn. Lui ra.”

Âm thanh khàn khàn của người này cũng không khó nghe, ngược lại còn có chút làm người ta rủ lòng thương. Chỉ là, vừa dứt lời, một bàn tay hắn đưa lên che miệng. Không bao lâu, tiếng ho khan từ bên trong truyền ra, thập phần kịch liệt, giống như người bệnh tính mạng sớm tối.

Hoa Di Kiếm tiến lên hai bước: “Người nào?”

“Thiên Sơn Bạch Linh.”

Tên này ở Phúc Thọ khách *** có nghe Bạch Quỳnh Ân và Hoàn Nhã Văn nhắc đến.

Tôn chủ Phong Tước Quan, Bạch Linh.

Hoa Di Kiếm chấp tay:

“Thỉnh.”

Bạch Linh vẫn chưa đi ra. Nhưng luận võ đã bắt đầu.

Hai người trong gió lạnh khắc nghiệt mà giằng co.

Cao thủ so chiêu, từ xưa đã là như thế.

Địch bất động, ta bất động. Địch vừa động, ta động trước.

Không đánh thì thôi, một kích phải trúng.

Hỏa hồng thân ảnh bay nhanh về phía trưởng liêm.

Trưởng liêm tuyết trắng ở trong gió khê run rẩy.

Trên trời có mấy con qua mang diêm xấu kêu to. Thế gian vạn vật như đọng lại trong nháy mắt.

Một thân ảnh theo trưởng liêm đẩy lùi đi. Thanh âm khàn khàn của Bạch Linh lại lần nữa vang lên:

“Cơ Khang, còn lại giao lại cho ngươi.”

Hoa Di Kiếm ngã thật mạnh xuống đất, cán kiếm cũng ở một bên.

Ta đột nhiên đứng lên.

Đại liễn lại lần nữa dâng lên, di chuyển ra ngoài.

Cơ Khang có chút thất thần. Nhưng đánh bại Hoa Di Kiếm, đây là quang vinh cỡ nào? Mặt mũi cố giữ vững, thần thái hần lần thứ hai dâng cao:

“Thật không phải với Hoa Di Kiếm đại hiệp. Song, các vị cũng chứng kiến bản lĩnh của tôn chủ Phong Tước quan chúng ta. Đã vậy, đánh bại Trọng Liên căn bản không phải giỡn.”

Tuy rằng muốn chọc tức tên Cơ Khang này, nhưng không có thời gian quẩn.

Ta vội chạy lên lôi đài, lật người Hoa Di Kiếm.

Đôi mắt Hoa Di Kiếm mở lớn, ánh mắt kinh ngạc. Trong tay huynh ấy cầm một khăn lụa màu xanh, trên khăn lụa đầy máu.

Không biết Bạch Linh đã làm gì với huynh ấy, lay như thế nào huynh ấy cũng không cử động.

“Xin mọi người ủng hộ chúng ta, chúng ta nhất định sẽ...” Cơ Khang như cố tình không nhìn thấy ta, cứ thế nói tiếp.

“Mặt nữ nhân, ngươi nói xong chưa?” Ta quay đầu lại hỏi.

Cơ Khang ban đầu sững sốt, lập tức cười nói: “Ngươi tính làm gì? Cũng chỉ là một nam sủng do Trọng Liên dưỡng, có tư cách gì mà tới nơi này hô to gọi nhỏ?”

“Ai cũng biết, Trọng Liên là vợ ta. Tên mặt nữ nhân nhà ngươi, vậy thử nói với các vị ở đây, hai chúng ta, ai giống nam sủng?”

Phía dưới có người cười nhẹ.

“Ta không có tâm trạng nói với ngươi chuyện này, ngươi cũng thật đáng thương.” Cơ Khang vẻ mặt thông cảm.

Ta cũng không dư hơi nói với hắn những lời này. Đứng lên, hướng tới chỗ mà đại liễn đang rời đi, hô: “Bạch Linh tôn chủ, xin dừng bước!”

Đại liễn dừng lại.

“Các vị xin hãy tiếp tục nghe ta nói.” Cơ Khang nói. “Mặc kệ nói như thế nào, ta tay mặt Thiên Sơn ở đây tuyên bố — chúng ta nhất định trong hai năm, tiêu diệt Trọng Hỏa cung, cùng với ma đầu Trọng Liên.”

Lúc này, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong đám đông truyền đến.

“Nếu như vậy, Trọng Liên ở đây, làm phiền Cơ môn chủ chỉ giáo.”

21. Chương 21

Muốn so với lực chấn động trong lời này, thế gian này chỉ sợ không có câu thứ hai.

Đám người trong nháy mắt như bị hóa đá, sau đó mọi người chỉnh tề quay đầu lại, hướng về phía âm thanh truyền tới.

Tuy nói đó là giọng của hắn, nhưng trước khi tận mắt thấy, vẫn không thể tin được. Nhìn thấy người đó chậm rãi đi đến, đứng cạnh bên người ta, ta vẫn không lấy lại *** thần.

Nhóm người Thiên Sơn kia đã sợ đến ngây người. Riêng Cơ Khang trực tiếp há hốc mồm, nhất cử nhất động phong nhã ban đầu cũng nhất thời tan thành mây khói.

“Thiếu, thiếu cung... Trọng Liên?”

Trọng Liên cười nhạt, cũng không nói gì.

Giờ phút này, đám người dưới đài như tức nước vỡ bờ, nháy mắt oanh tạc lộn xộn.

Trong cái mớ nhao nhao ồn ào, ta có thể nghe được vài từ, đại khái có “Trọng Liên”, “Trọng Liên như thế nào có thể?”, “Trời ạ”

(Lời Aki lúc đó ấy à: “Cảm tạ trời đất, con biết mẹ Diên không hại chết con mà.”)

Người của Trọng Hỏa cung bên kia, ngoại trừ Chu Sa hưng phấn tới nỗi lắc mạnh cánh tay Lưu Ly, những người khác đều khòe miệng nhếch lên, mọi việc xem ra không ngoài dự tính.

Ra là bọn họ sớm có kế hoạch tốt.

“Cái này rất cuộc... Chuyện gì đang diễn ra?” Ta nhìn Trọng Liên, hạ giọng nói.

“Hoàng nhi, một lúc nữa sẽ nói cho người biết.” Trọng Liên lại quay sang Cơ Khang nói. “Cơ môn chủ, bây giờ có thể xuất thủ hay chưa?”

Không ai biết võ công hiện tại của hắn đã đạt đến mức độ nào.

Trọng Liên thời niên thiếu thực sự như xuất thần nhập thánh, vô luận đi đến đâu cũng thân như mây yên, chân đạp nguyệt, thân pháp mờ mịt hư ảo khiến người ta không thể tưởng tượng.

Mà hắn sau khi thành niên, thói quen khác một trời một vực lúc trước.

Bây giờ, lúc nào hắn có thể không ra tay, tuyệt sẽ không xuất thủ cũng như khi nào hắn có thể đi bộ, tuyệt không thi triển khinh công. Cũng như ta có lúc có thể ngồi xuống thì tuyệt không đứng, lúc có thể nằm thì tuyệt không ngồi.

Hắn đã tới mức không cần động tác để chứng minh thân thủ của mình.

Từ lúc Trọng Liên xuất hiện tới giờ, đều không thấy thi triển nửa điểm công phu.

Ngay cả khi lên lôi đài, hắn cũng đoan chính thông dong, từng bước một đi tới.

Chính là bởi như thế, mới càng khiến kẻ khác khó tưởng tượng, nếu hắn ra tay sẽ có bộ dáng thế nào.

Sòng bạc Phi Long không cần khai mở. Toàn bộ dân cờ bạc đều đổi sang cược cho Trọng Liên, với một tốc độ mà thường nhân không tưởng tượng nổi.

Không có ai cược cho Cơ Khang. Một người cũng không.

Cơ Khang nhìn đám người, có chút không biết làm sao. Mà một vài vị môn chủ khác của Thiên Sơn, Bách Lý Tú về mặt phần nộ, muốn đứng lên, bị Vệ gia gia kia ngăn lại. Hậu Trì băng bó miệng vết thương, trong mắt cơ hồ phát ra lửa. Còn tiểu lão đầu kia, về mặt âm trầm quan sát Trọng Liên.

“Trọng Liên, ta có thể chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

“Các hạ mới là người khiêu chiến, dùng gì khiến tại hạ chấp nhận ba điều kiện của ngươi?” Trọng Liên giờ lên một ngọc bội, cầm lấy dây đỏ mà quơ quơ.

Cơ Khang cả kinh nói: “Ngươi dám trộm ngọc bội của ta!”

“Đồ của Trọng Hỏa cung, xưa nay không cho người ngoài dùng.” Trọng Liên ném ngọc bội lên không trung, lại bình tĩnh bắt lấy, nắm ở trong lòng bàn tay. “Huống chi, thông hành tín vật này, hiện tại không cần dùng nữa.”

Dứt lời, giơ tay lên, một tống bột phấn trắng trong tay từ từ rơi xuống.

“Người... Người không thể làm ta bị thương.” Cơ Khang nói.

“Yên tâm, ta sẽ không dả thương ngươi.” Khóe mắt Trọng Liên khẽ cong lên. “Ta chỉ biết giết ngươi.”

“Ngươi tên diên lục thân không nhận!” (Lục thân: cha mẹ, anh em, con cái, ái nhân, bằng hữu và chính mình.)

“Ngươi hẳn là rõ hơn ai hết, Trọng Liên từ trước tới nay lục thân không nhận.”

Dứt lời, đang định ra tay, một lão nhân đột nhiên nói.

“Khoan đã.” Lão đầu héo rút kia rút cuộc đi tới, từng bước cà nhấc, nhưng đứng trước mặt Trọng Liên, tuyệt không thấp bé, “Liên cung chủ, đã lâu không gặp.”

“Gặp qua Thực lão tiên bối.” Trọng Liên chấp tay, lại đối với Vệ lão nhân phía sau nói. “Vệ lão tiên bối cũng ở đây.”

Vệ lão nhân cười cười, vẻ mặt yêu thương: “Liên cung chủ.”

Kẻ thù gặp lại, quả là một cuộc đoàn tụ hòa thuận vui vẻ như bằng hữu.

Chỉ sợ là năm năm tháng tháng, hận tới thấu xương, chẳng cần biểu hiện ra ngoài. Báo thù, cũng không cần phải nhất thời hành động.

Vệ lão nhân càng cười càng vui vẻ, đôi mắt híp lại thành đường cong: “Liên cung chủ ơi Liên cung chủ, Cơ tiểu tử này là đứa nhỏ không hiểu chuyện, ngươi cũng không cần vì hắn tức giận. Nên biết rằng, năm người chúng ta chỉ là môn chủ nhỏ nhoi, chỉ là con mồi giờ ra phía trước. Ngươi hôm nay có thể giết Cơ Khang, nhưng khi ngươi rơi vào tay ba vị tôn chủ, e rằng có thể sống lâu thêm chút.”

Sống lâu thêm một chút. Uy hiếp hảo biến thái. Chỉ là một môn chủ nhỏ nhoi mà đã hận ý như vậy, nếu Trọng Liên thực sự bị họ bắt lấy, sợ là muốn chết càng nhanh càng tốt.

Có điều quan sát Trọng Liên, thấy *** thần hấn thực sự tốt. Muốn bắt hấn, đại khái là chuyện không có khả năng.

“Ta cũng không sợ tôn chủ của các người. Song, ta sẽ nể mặt hai vị lão tiên bối.” Trọng Liên giơ tay. “Cơ môn chủ, mời.”

Cơ Khang không cam lòng rời đi.

Hậu Trì vẫn hung tợn nhìn Trọng Liên, không nói một lời mà đi.

Ta lúc này mới lấy lại *** thần, nhìn xuống Hoa Di Kiếm, lại ngẩng đầu, phát hiện đoàn người Bạch Linh đang từ từ di chuyển. Ta lập tức chạy theo, hô:

“Bạch Linh ——”

Rèm châu bay lên, giống như đại tuyết vào đông, tản mát phong lưu.

Người trên đại liên quay đầu lại, ngẩng lên nhìn ta. Ta rất ít khi được thấy ánh mắt sáng người như thế, thủy linh xinh đẹp giống như một cô nương — nói không chừng, chính là một cô nương.

Bạch Linh chống tay lên tay vịn, nắm chặt lại.

“Hoàng nhi.”

Một tiếng này thốt lên, bảy hồn đã đi mất sáu hồn. Từ đầu đến chân, thậm chí lông tơ, không một chỗ không trở nên mềm yếu, vô hạn mất hồn.

Trong thời khắc này, làm sao nhớ rõ người khác?

Mới vừa quay đầu lại, một đạo mãnh liệt như đoán trước lao xuống.

Gần ba năm, chưa từng âu yếm, Trọng Liên ôm chặt thắt lưng, cúi đầu mà hôn, chúng ta không biết là đã bay đến địa phương nào.

Chờ đến khi hần buông lỏng, Bạch Linh cùng đám người Thiên Sơn không biết đi nơi nào. Còn lại chỉ lại một đôi song đại giống như mắt lớn tròn xoe.

Ta lắc lư đi sát cạnh Liên, đừng nói tới Tư Đồ Tuyết Thiên hay Hoa Di Kiếm, ngay cả con gái ta cũng quên.

Chỉ là vừa rời hội trường của đại hội anh hùng, Trọng Liên dề lại ngực, hồi lâu không nhúc nhích. Ta đang muốn hỏi hần, trước ngực hần chấn động, phun ra một ngụm máu lớn.

22. Chương 22

Trời tối, Tư Đồ Tuyết Thiên mời người công Hoa Di Kiếm về khách *** Phụng Thiên. Tuyết Chi đi phía sau bọn họ, mang về mặt của hắc ***. Vừa vào tới cửa, nó nhằm ngay bắt chân ta mà đá mạnh.

Ta thân làm cha, không khỏi có chút mất uy tín. Vừa mới định đáp trả lại nó, đã thấy nó hốc mắt đỏ lên, vô cùng ủy khuất nói:

“Hoàng nhi đi chết đi, nếu không có Tư Đồ thúc thúc, người hần đem ta ném đi đâu rồi!”

“Ai ai, phụ thân con sinh bệnh, ta đương nhiên phải chiều cố. Huống hồ Tuyết Thiên không phải luôn theo con sao? Không khóc nữa, ngoan ngoan.” Ta sờ sờ đầu nó, hôn trán nó, quay đầu lại nhìn Trọng Liên.

Trọng Liên nằm trên giường, môi tái nhợt sắp bằng màu da.

Tuyết Chi bỏ nhào qua, ghé cạnh người Trọng Liên:

“Phụ thân, người có chỗ nào không thoải mái? Tuyết Chi xoa bóp cho người.”

Nha đầu kia, gặp Trọng Liên liền thay đổi thái độ.

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: Vũ Hoàng ca,ta sang phòng bên cạnh trông coi Hoa đại hiệp. Đại hội anh hùng ngày mai ta sẽ không đi.”

“Đại hội anh hùng còn chưa kết thúc sao?”

“Đúng vậy, kẻ mạnh đều bỏ đi. Năm nay quan quế nhất định sẽ rơi trên đầu vô danh tiểu tốt.”

Ta gật gật đầu. “Một lát nữa sẽ quay lại tìm người. Người tìm đại phu tới khám cho huynh ấy.”

Tư Đồ Tuyết Thiên ra ngoài, mang theo Tuyết Chi cùng đi. Ta lại vội đứng lên. Đương quy, thực địa, hà thủ ô, bạch thực, cầu kỷ tử, một đồng thuốc bổ huyết đặt ở một bên. Sau đó dùng một lọ gốm sứ tràn đầy dược liệu. Sau đó đổ nước lạnh vào, có hơn thuốc bột một chút.

Trọng Liên ở phía sau nhẹ giọng hỏi: “Hoàng nhi, người đang làm gì đó?”

“Nấu thuốc cho người?”

“Vì sao?”

Ta ngồi xuống bên cạnh hần, dùng chân đắp kỹ cho hần một chút: “Không có gì, chỉ là bổ huyết dược, độc không chết được người.”

“Ta không có bệnh, chỉ là ——”

Ta dề lại miệng hần. “Ta biết là vấn đề Liên Thần Cửu Thức, nên ta không có hứng thú biết. Trước hết cứ nghỉ đi, mai nói cho ta biết, được không?”

Rút tay lại, Trọng Liên nháy mắt mấy cái, không nói gì.

“Cảm động rồi phải không? Cảm động thì thơm một cái.”

Ta đưa đầu về gần, mặt gần miệng hắn. Hắn cử động thân mình, vẫn là muốn hôn môi ta. Ta nhẹ nhàng cắn môi dưới của hắn, đẩy cánh môi hắn ra, liếm đầu lưỡi hắn. Trong môi hắn ả ả truyền đến tiếng cười. Ta không bỏ qua, cuốn lấy hắn, quần quít lấy hắn, cuối cùng hắn thật sự không nhận được ý cười, ôm lấy ta, môi chạm môi, ăn nói hàm hồ:

“Người học xấu.”

“Là người càng ngày càng ngây thơ.” Ta đẩy hắn xuống giường, hạ giọng thật thấp. “Vận động thích hợp tuyệt đối có thể dưỡng sinh.”

Trọng Liên nao nao:

“Có thể phải qua một thời gian mới có thể.”

Ta buông hắn ra, xoa xoa mặt hắn. “Ta đùa ngươi đấy. Ngươi bây giờ bệnh ra như thế, ta sao có thể tra tấn ngươi được?”

Nói xong, đi kiểm tra lại thảo dược, rồi quay lại bên cạnh hắn.

“Vì sao phải đem thuốc cho vào nước?”

“Để nấu cho ngươi.”

“Cứ thế bỏ vào, nấu không là được mà?”

Ta sững sờ.

“Liên, ngươi chưa từng nấu thuốc?”

“Ừ, trong Trọng Hỏa cung có được sư. Ta từng nghe bọn họ nói qua.”

Thật không nghĩ tới, Trọng Liên ngay cả cái này cũng không biết. Tên đại thiếu gia được nuông chiều từ bé này!

“Bình thường nấu thuốc phải đun sôi nước lạnh trong khoảng thời gian một chén trà. Thuốc trong có tính nhiệt, hương thơm từng loại thực vật, còn nữa, gỡ được không được quá lâu. Nấu xong được thì sắc thuốc, thời gian khoảng một chén trà. Giống như ta đang làm bây giờ cho ngươi đó, là thuốc bổ, phải đun sôi, sắc khoảng nửa canh giờ. Khi sắc còn phải khuấy dược liệu, sau lại sắc lần nữa, thời gian có thể ngắn hơn một chút...” Nói đến đây lại cảm thấy mình có chút không đúng, bổ sung. “Song ngươi cũng không cần nhớ hết những thứ này, về sau ta sẽ đun thuốc. Dù sao ta đây thân thể tốt, sẽ không nhiễm bệnh.”

“Hoàng nhi.”

“Hử?”

Trọng Liên bỗng dưng xoa xoa đầu ta. “Thật sự trưởng thành.”

Khắp người ta liền lông tơ dựng đứng, co rụt lại. “Ngươi nói chuyện không cần phải như ông già vậy. Huống hồ, nấu thuốc là việc từ nhỏ của ta.”

“Thật sao? Ngươi chưa từng nói với ta. Ai dạy ngươi?”

“A, đến lúc rồi.” Ta chạy tới bên lọ gốm sứ, đem thuốc đổ vào trong nồi.

Đây là từ lúc nhỏ đấy.

Hồng Đình lão quái mắc bệnh phong thấp nghiêm trọng, đôi mùa sẽ đau tới thừa chết thiếu sống. Bách Thôi Hoa tuy điều phối dược không giỏi tới mười phần, cũng nắm chắc tám chín. Đáng tiếc hắn không có lương tâm, suốt ngày nghiên cứu xuân dược lừa dối mấy tiểu cô nương. Ta đến chỗ hắn trộm lấy Thần Nông Thiên Thảo kinh, kết quả bản thân cũng không kiên nhẫn xem hết. Lâm Hiên Phượng yên lặng đọc xong, đem nội dung nói cho ta nghe, ta đi đến thực tế.

Kỳ thật nghiên cứu dược liệu cũng là một môn nghệ thuật, chúng ta lúc ấy phối dược đến kinh khủng, một thân vị thuốc cho rằng mình quả là cao siêu. Ta thậm chí cùng hắn tính toán, sau này một người là độc y, một người là tiên y, thần thần bí bí mà bước chân vào giang hồ, nhắc tới độc y mọi người tự khắc vẫn

phong tang đảm (sợ tới mất mặt), nhắc tới tiên y liền cảm kích thể linh (cảm kích thể linh: cảm động tới rơi nước mắt.) Dĩ nhiên làm độc y là phần của ta. Ta còn nói, về sau người ta phát hiện, thì ra tiên y là vợ độc y, bộ dáng kinh ngạc chắc sẽ đặc biệt thú vị. Lâm Hiên Phượng cao thâm mật trắc (thâm sâu khó dò) mà cười, tay sẽ chọc ta đến phát ngứa, nói ai là trượng phu ai là vợ, cho nói lại. Ta lúc ấy cười lớn, âm vang tới nỗi cơ hồ muốn phá vỡ vật trang trí trên sàn của tòa tiểu lâu.

“Hoàng nhi.”

“Hoàng nhi?”

“Hả hả hả a?” Ta ngạc nhiên quay đầu lại, mới phát hiện mình bê một cái chậu rồng ngẩn người.

“Nghĩ đến chuyện gì mà vui như vậy?”

“Không có, ta chỉ đang nghĩ cái tên Cơ Khang kia thật thú vị. Trước đó với bao nhiêu người thử về mặt nghiêm nghị nghĩa khí, người vừa xuất hiện, hần liền tè ra quần.

“Cơ Khang hận ta là chuyện bình thường. Chỉ là ta không nghĩ tới, việc đó lại có thể khiến hần ghi hận tới bây giờ.”

“Chuyện gì?”

Trọng Liên nói cho ta, đại khái mọi chuyện là thế này: có một khoảng thời gian Trọng Hỏa cung nhận rất nhiều người, ngân khố thiếu hụt, cần dùng gấp tiền. Đúng lúc tất cả các môn phái có thể vay bạc lại thiếu tiền. Cơ Khang nói thúc thúc của hần là lão bản của Đại Kim đồ phường, có thể kiếm tiền thông qua đồ phường. (đồ phường: sòng bạc.). Trọng Chân đồng ý, nhưng Trọng Liên phản đối. Sau đó không biết vì sao Cơ Khang vẫn đem một vạn lượng bạc trắng trộm đi đánh bạc. Kết quả không những không được, lại còn thua lỗ. Trọng Liên sai người đánh hần mất nửa cái mạng, bỏ đói mấy ngày mấy đêm, lại gọi người tìm hiểu chuyện này. Mới biết được thúc thúc của Cơ Khang biết nhà hần lụi bại, trở mặt, còn cố ý hù dọa hần. Lúc sau Trọng Liên nói cho hần, hần chẳng những không nghe, còn vô cùng thái độ với Trọng Liên. Không lâu sau, tiểu tử này liền hận hần tới tận xương,

Chuyện xưa còn chưa nói xong, Trọng Liên đã ôm ngực ho khan.

Ta ôm hần, vỗ vỗ vai hần.

“Sao lại bệnh thành thế này?”

“Ta bóp nát ngọc bội của Cơ Khang.”

“Này, ta biết ngươi bóp ngọc thành phần rất lợi hại, nhưng cái này với ngươi cũng đâu phải chuyện gì khó, sao lại...”

“Ta vận chân khí.”

“Nghĩa là sao?” Ta đột nhiên đẩy hần ra. “Ngươi bây giờ cả chân khí cũng không dùng được?”

“Kỳ thật ta cũng không còn cách nào khác.” Trọng Liên hai má không huyết sắc, tiết phục (áo lót) phong phanh, đôi mắt màu tím đặc biệt sáng ngời, màu da càng thêm trắng bệch. “Võ công của ta khôi phục, nhưng chỉ cần động chân khí là sẽ biến thành cái dạng này. Hơn nữa, thời gian dài, thần trí ta không rõ ràng lắm. Tháng này là tháng có biểu hiện bình thường nhất, nhưng thân thể ngày càng suy bại.”

“Đừng nói nữa, nghỉ ngơi trước đã.” Ta thay hần cởi bỏ thầy cột tóc, mái tóc đen theo bả vai hạ xuống.

“Kỳ thật có rất nhiều người không phải kẻ thù của ta, bọn họ cũng không có nhiều *** thần tượng nghĩa muốn trừng ác trừ gian. Bọn họ đơn giản muốn giết ta, tiêu diệt tà giáo.” Hần sửa sang mái tóc dài, chậm rãi nằm xuống.

“Vì cái gì?”

Hồi ra mới phát hiện nói thừa.

Người chỉ cần thành danh, sẽ không ngừng có người tìm tới cửa. Lý do thì không thể tưởng tượng.

Mặc dù ngươi không muốn, bọn họ vẫn sẽ đến. Đây là định lý không thể đổi.

Không ít người ôm suy nghĩ: người có thể thông qua sự kiện nào đó nổi danh, ta đây cũng có thể thông qua người nổi danh.

Có người thực sự có thể làm cho người ta nhớ kỹ, có người nhân danh khí mà vinh quang, cũng có người nhân danh khí mà diệt vong.

Có người chỉ nhận oán hận, có người chỉ nhận một phần kính ngưỡng, có người nhận gì cũng không suy suyển.

Bình thường, loại thứ nhất rất nhiều, loại thứ hai rất ít. Loại thứ ba lại càng rải rác không có mấy.

Mà Trọng Liên lại là một trong loại rất rải rác này.

Ta nghĩ không phải hần không để ý.

Mà hần thực sự muốn để ý cũng không được.

Sai lầm đã đúc thành, thứ mất đi không thể văn hồi. Vô luận làm chuyện gì, đều kết quả như vậy.

Hần thích mỉm cười, ngôn ngữ mềm mại, ôn hòa, thông dong. Chỉ là một mực thừa nhận, cho đến chết. Chân thật cảm tình, không cách nào quay trở lại.

Hần mỉm cười, mặc năm tháng xói mòn hủy diệt chính mình.

“Tại nó đó.” Trọng Liên cầm tay của ta. “Liên Thần Cửu Thức vốn không có vài người luyện được. Cho nên không ai biết luyện xong sẽ gặp kết quả gì. Kỳ thật trước khi tu luyện, ta cũng đã tính qua, mỗi thức muốn phát uy lực tối đa, đều phải làm việc người bình thường không thể thừa nhận. Hoàng nhi, nghe lời ta, vĩnh viễn đừng dính vào thứ gọi là tà công, Thế gian này đâu phải không có gì tốt, không cần trả giá lớn như vậy.”

“Người đừng nói nữa.”

“Hoàng nhi, ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với người. Thực xin lỗi.”

“Cho dù người giết ta, ta cũng không giận người.”

“Ta đã sống hai mươi bảy năm, lần đầu tiên gặp người tính cũng được mười lăm năm. Cũng đủ dài rồi.” Trọng Liên mỉm cười, cầm chặt tay ta, dùng một chút sức. “Không biết còn có ngày nào. Những ngày còn lại, ta nhất định muốn ở cùng người.”

23. Chương 23

Nhất cung tam quan ngũ môn nhị thập bát lâu, Phong Tước Quỷ Mẫu Hồng Thường chỉ tôn Diễm Tửu.

Thiên Sơn vốn không có tiếng tăm lấy danh khiêu chiến Trọng Hỏa cung, khuếch trương thế lực, biến thành một đại môn phái chạm tay có thể bóng.

Trong nháy mắt, giang hồ đao phong kiếm ảnh, lục lâm *** phong huyết vũ.

Thiên Sơn nhị thập bát lâu, lấy tên của hai mươi tám vì *** tú, phân bố ở các góc trong võ lâm Trung Nguyên.

Ngũ Môn Phi Kính, Thiên Lang, Cửu Ly, Bách Điểu, Hàn Thủy, theo thứ tự do Hậu Trì, Vọng Thực, Bách Lý Tú, Cơ Khang, Vệ Lưu Không năm đại cao thủ chấp chương.

Tam quan Phong Tước, Quỷ Mẫu, Hồng Thường, chỉ có Phong Tước Quan quan chủ đã danh dương (nổi danh) thiên hạ.

Phong Tước Bách Linh, tái sinh cứu mình.

Trong chốn giang hồ mệnh mông mà tài năng vậy, giành được vị trí bao người thừa nhận, thật hiếm có.

Mà Bách Linh này, chính là người mà chúng ta đã gặp ở đại hội anh hùng, nghe danh mà không thấy mặt Bạch Linh. Thanh danh Bạch Linh đại chấn, lời đồn chuyện nhảm cũng tự nhiên mà có. Đại đa số đều bàn

về tướng mạo hần. Tiếng của Bạch Linh khàn khàn, không ít người nói hần từng chịu qua hỏa hoạn, mặt chắc chắn bị cháy sạm cháy nát, không thể gặp ánh sáng, bằng không thì sẽ không mỗi ngày dùng đồ vật này nọ che.

Nhưng đó cũng chỉ là tin tức nhỏ nhoi, chứ bàn về võ công, chỉ có kẻ tâm thần mơ hồ không rõ tình hình mới dám nói hai từ “Không tốt.”

Thiên Sơn võ công hay đổi, nổi tiếng nhất chính là câu của Cơ Khang: sách chiêu vi chiêu, nghênh địch chế địch.

(Aki: Ồi, tâm pháp võ công...)

Hơn nữa, thứ mà bọn họ triệt để phá đi nhất, chính là tâm pháp nhập môn của Trọng Hỏa cung “Cửu Diệu Viêm Ảnh”, cùng với trung cấp chiêu thức “Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp”.

Trọng Hỏa cung nổi tiếng là nhanh, chuẩn, biến hóa khôn lường, tu luyện Cửu Diệu Viêm Ảnh, có thể tăng cường kinh công, Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp lại là kiếm pháp phức tạp nhất của Trọng Hỏa cung, biến sự rối loạn thành chiêu thức. Đem hai thứ này kết hợp, tu luyện đến tầng giữa giữa, đã có thể bề nghề làm cao thủ chốn giang hồ.

Trong Trọng Hỏa cung, từ cung chủ đến trưởng lão đến hộ pháp, từ đệ tử thâm niên đến đệ tử bình thường, đến đệ tử mới tập, mỗi người đều nắm trong tay hai bản bí kíp này.

Không có Cửu Diệu Viêm Ảnh và Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp, đừng mơ tiến vào cửa Trọng Hỏa cung.

“Hạc Minh nhất chỉ đạn” của Phong Tước Quan, lực sát thương bình thường, chiêu thức thường thường, ngoại trừ tốc độ miễn cưỡng có thể coi hơn người, cơ hồ coi là bí kíp bậc thấp. Nhưng chiêu này đối phó với người sử dụng Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp, lập tức biến thành chiêu thức cực mạnh.

Kỳ thực chỉ cần luyện tới Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp tầng thứ tám, Hạc Minh nhất chỉ đạn sẽ bớt đi lực sát thương tu luyện đến tầng cao nhất, Hạc Minh nhất chỉ đạn liền biến thành chiêu thức bình thường.

Chỉ là trong Trọng Hỏa cung, người luyện Hỗn Nguyệt Kiếm Pháp đến tầng thứ tám cùng lắm là bốn mươi hai người. Những năm gần đây luyện đến tầng cao nhất, cùng lắm sáu —— Trọng Liên, Vũ Văn trưởng lão, Xa Cừ, Hải Đường, Thủy Kính, Trọng Chân. Nói cách khác, người sống chỉ có bốn, có thể sử dụng chỉ có ba.

Hạc Minh nhất đạn chỉ của Bạch Linh quả thực xuất thần nhập hóa. Trọng Hỏa cung đệ tử gặp phải hần, không chết, để sống mà mở miệng, đi tìm bọn họ khóc lóc kể lể.

Giờ Quan chủ của Thiên Sơn mới xuất hiện một người, Trọng Hỏa cung đã chịu ảnh hưởng lớn như vậy. Không biết sau khi gặp phải Quan chủ của Quỷ Mẫu Hồng Thường thì sẽ có cảnh tượng thế nào.

Trong giang hồ cũng đã lưu truyền tin tức Quỷ Mẫu Quan và Hồng Thường Quan.

Người của Quỷ Mẫu Quan không thể bì với Phong Tước Hồng Thường, nhưng được tạo thành từ những vụ sư cổ sư lợi hại nhất. Quan chủ Quỷ Mẫu Quan vốn là người ham mê độc dược, nghe nói nàng cùng độc vật tiếp xúc đã lâu, thân thể đã thành vô độc bất xâm vô độc bất nhập, biến bản thân thành nơi bách độc tụ tập. Không những thế, nàng hai ngày một lần lại ngâm mình vào độc thủy trong hai canh giờ, làm cho vụ cổ tiến vào da thịt và máu, lấy chính mình nâng cao độc tính. Cho nên, rất nhiều người đều nói, Thiên Nhai là độc công tử, Quỷ Mẫu chính là Cổ nương tử.

Sắc mặt đen xanh? Người đầy gai bọ?

Ta thật không dám tưởng tượng bộ dáng của Quỷ Mẫu kia.

Mà Hồng Thường Quan còn lại quả là cực kỳ kinh khủng.

Hồng Thường Quan có lực phiến môn, trong có đầy đủ mỹ nhân với sáu loại khí chất: diễm, kiều, lãnh, xảo, nhu, dã, nghe nói tôn chủ Hồng Thường Quan cũng là người đẹp, báu vật trời sinh.

Hồng Thường Quan được chú ý nhiều nhất. Dù giang hồ này lớn cỡ nào, nam nhi vẫn là nhiều. Mà tử huyết của nam nhân chỉ có hai thứ, một là ngân lượng, hai là nữ nhân.

Người tiến vào Thiên Sơn, đại đa số đều tiến về hai chữ Hồng Thường.

Lại nghe đồn nói, người đẹp ở Hồng Thường Quan tuy nhiều, nhưng còn xa mới bằng hai vị tuyệt sắc bên người nọ.

Đứng đầu Thiên Sơn, Thần cung Thiên Hồ, hai vị tôn sủ, một Đại tôn chủ.

Vẻ đẹp của hai vị tôn sủ đã bị người truyền đến rằng chỉ có trên trời, nhân gian không có. Không may thay, chốn vô lâm bấy giờ thịnh hành hai câu nói, một là “Người chán sống rồi à?”, một là “Người nọ đẹp như vậy sao, so ra Trọng Liên còn đẹp hơn.”

Tiểu Liên nhà ta bị mang ra ngoài nói, sao mà bi ai quá.

Mà trùng hợp chính là, đi cùng hai vị tuyệt sắc kia không phải thần võ cao nhân, mà là một tên nam tử xấu vô cùng không màng thế sự.

Cái tên nam nhân xấu xí kia chẳng những phá hư hai mỹ nhân, lại còn vô cùng tự kỷ, thường xuyên mặc hồng y, cầm trong tay quạt trắng, lại còn đặt cho mình cái tên vô cùng êm tai —— Diễm Tửu.

Quan thế mỹ nhân, vô bá thiên hạ. Tám chữ này, nổi danh truyền kì.

Cửu vĩ hỏa hồ, chí tôn diễm sủ. Tám chữ này, cũng là truyền kỳ —— truyền thuyết thật sự là thần kỳ.

Người phía trước là giang hồ nhân sĩ thông qua câu chuyện vĩ đại của vợ ta mà cải biên chuyện xưa, người sau chỉ có thể dùng một câu để giải thích: trí tưởng tượng của nhân loại, vô cùng lớn.

Hiển nhiên môn phái thần bí Thiên Sơn này dự mưu đã lâu, chờ đúng lúc Trọng Hỏa cung mạnh mẽ xuống dốc, ném đá vào giếng. Trọng Hỏa cung từ trước tới nay một mình chiến đấu, chỉ cần không gây hấn với người khác, đã là chuyện vô cùng tốt. Lúc này bốn bề đều là địch, thật không biết tìm viện trợ như thế nào.

Từ khi Hoa Di Kiếm cùng Bách Linh so chiêu, không biết trúng quái chiêu gì của người nọ, nửa tháng nay đều mang bộ dạng chết không nhắm mắt.

Ba người chúng ta, ta, Tư Đồ Tuyết Thiên cùng Tuyết Chi, dùng hết khí lực mới có thể khiến huynh ấy nhắm mắt.

Huynh ấy hô hấp bình thường, tim đập bình thường, chỉ là không thể hoạt động. Cho dù là điểm huyết, cũng không có đạo lý nửa tháng không động đậy.

Bạch Quỳnh Ẩn thì không biết đi nơi nào. Chúng ta tìm kiếm rất nhiều danh y, đáp án của họ đa số đều là lắc đầu xua tay, nói Thiên Sơn võ công quả là cao minh.

Xuôi theo đường cũ trở lại, vừa qua Võ Xương, ta, Tuyết Thiên, Tuyết Chi, Hoa Di Kiếm trên lưng Lưu Ly, Trọng Liên che mặt đứng ở dưới lầu của tửu quán, hai mặt nhìn nhau.

“Hiện tại nên làm gì?”

Trọng Liên nói: “Hồi cung.”

“Được, ta trước theo người về Trọng Hỏa cung, sau đó lại đi ra. Tuyết Thiên tìm người chiêu cố Hoa đại ca, ta sẽ đến kinh sư tìm người.”

“Vì sao?”

“Chuyện Hoa đại ca không thể không lo. Ta tính đi tìm Bạch Linh.”

“Không được.”

“Không cần lo lắng.”

“Khấp thiên hạ đều nói ngươi là người của ta, ngươi nghĩ Bạch Linh không biết?”

Trọng Liên vừa nói ra, Tư Đồ Tuyết Thiên liền bật cười thành tiếng. Ngược lại, hộ pháp cách chúng ta không xa hoàn toàn không có phản ứng.

Ta khước miệng nhếch lên, kéo Trọng Liên vào trong tửu quán.

“Được được được, quay về Trọng Hỏa cung là chuyện chắc chắn. Uống rượu uống rượu.”

Hai canh giờ sau, ta bảo Tư Đồ Tuyết Thiên mang Hoa Di Kiếm về kinh sư trước đường thương. Thuận tiện mang theo Tuyết Chi.

Lý do thực sự là ta cùng Trọng Liên gần đây gặp khó khăn, lại lôi người khác xuống nước, rất thất đức.

Ba người kia rời đi, chúng ta tại Vô Xương ở tạm một ngày. Ta thấy thân thể Trọng Liên có tốt hơn, cảm tình chúng ta cũng coi như ổn định, không khí cũng không tệ, có chút chuyện tất yếu, cũng nên làm cho xong. Chỉ là vừa từ đi tắm xong, khi trở lại trong phòng, phát hiện Trọng Liên biến mất.

24. Chương 24

Chỉ cần một Trọng Liên, vậy mà đã suýt nữa ép chết ta.

Ta suốt một đêm không ngủ, đêm hôm khuya khoắt gọi người Trọng Hỏa cung, mọi người cùng nhau mạo hiểm bắt chấp ma quái nguy hiểm tìm khắp cánh rừng xung quanh Vô Xương, xem Trọng Liên ở nơi nào.

Lúc ấy ta thề, nếu tìm được Trọng Liên, ta nhất định, nhất định phải hành hung hắn, sau đó giam trong phòng mười ngày không cho đi ra.

Nhưng tưởng tượng đến cảnh hắn bị người Thiên Sơn bắt đi, da đầu run lên đến toàn thân lạnh buốt.

Đến hừng đông, tâm tình luôn trở nên táo bạo. Thùng gỗ nơi hậu viện cũng bị ta đá cho mấy cái.

Nếu không phải vì không muốn làm trò giống mấy cô nương, không chừng ta sẽ khóc đến nổi mấy thùng kia cũng không chứa nổi.

Trưa ngày hôm sau, lâu một khách *** đông chật khách, không kê hờ. Ta chạy tới cửa khách điểm, chuẩn bị hướng tới chỗ nhóm Lưu Ly hỏi thăm tin tức Trọng Liên.

Đi qua đám người âm ỉ nhốn nháo, ta bắt gặp bên cạnh cửa sổ lầu một, một đôi mắt hồ ly máu tím.

Nộ khí của ta trong nháy mắt bùng lên.

Vừa muốn tiến vào khách ***, đã bị người bán rượu đuổi ra:

“Hiện tại khách *** có người gây rối, có việc gì cũng không được đi vào.”

“Đại ca, cho ta vào đi, nương tử của ta bệnh rất nặng.”

“Chúng ta cũng không có cách nào khác, cả bên gây sự đều không dễ chọc vào.”

“Loại người gì?”

“Linh Kiếm sơn trang và Nam Khách Lư.”

“Bọn họ gây rối là việc của bọn họ, người cho ta vào đi.”

“Không nên không nên, người mà muốn tiến vào thì ta cũng không khách khí đâu.”

Dùng võ công hiện tại của Lâm đại hiệp ta, còn sợ tiểu lâu la nhà người sao? Chỉ là không thể mang thêm phiền toái đến cho đại mỹ nhân, đành nói:

“Ta quen người của Linh Kiếm sơn trang, người cho ta vào. Ta cùng bọn họ nói chuyện.”

Tên bán rượu đánh giá ta từ trên xuống dưới: “Người quen bọn họ?”

Ta một chưởng đẩy hắn ra, trực tiếp tiến vào.

Hai bên khách *** đều có người, trên lưng những người bên trái đều đeo kiếm dài hơn và nhỏ hơn so với người thường, biết ngay là người của Linh Kiếm sơn trang.

Người đứng phía trước, hình như là nhị đệ tử của Linh Kiếm sơn trang. Hắn đang nổi giận mới một hán tử, sắc mặt đỏ lên:

“Có bản lĩnh thì ra tay đi!”

“Người có phải là nam nhân không thế, sao lại hành xử giống cô nương thế? Nói gì thì nói, lão tử cũng phải ăn xong gà, muốn nói gì để sau.”

Người nói chuyện đúng là bang chủ Nam Khách Lữ, Khuyết Hữu Nhân, Khúc Du Duyên.

Nghĩ đến việc hần từng là hòa thượng, ta không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

“Này, giữa hai người có chuyện gì?” Ta đẩy đẩy người bán rượu.

Người bán rượu dùng cầm hất hất về phía người bên trái.

Ngày hôm nay đúng là dị.

Giang hồ tam đại mỹ nữ Tuyên Uyển Nhân, Lâu Tần Kha, Hải Đường. Uyển Nhi đã chết, hai người kia hiện tại lại hội tụ một nơi.

Hải Đường đang đứng bên cạnh Trọng Liên.

Mà người đứng ở bên trái kia, chính là nữ nhân biết làm nũng nhất mà ta từng gặp qua, Lâu Tần Kha.

Lâu Tần Kha che mặt khóc tới đỏ cả mắt, tựa vào vai Lâu Thất Chỉ. Lâu Thất Chỉ ầy vạy mà cũng có ngày đau lòng vì người khác, vỗ vỗ vai con gái, giận dữ nhìn Khúc Du Duyên.

“Sao, Khuyết Hữu Nhân đùa giỡn Lâu đại tiểu thư?”

“Không phải thế thì còn chuyện gì? Lâu trang chủ nói gì đó phải giáo huấn hần, nhưng hần vẫn ngồi nơi đó ăn, không tính sổ được.”

“Trực tiếp động thủ không phải tốt sao, còn chờ gì?”

“Khách quan, tốt xấu gì Linh Kiếm sơn trang cũng là một đại danh môn chính phái, làm sao có thể làm chuyện nhiều loạn nhân tâm?”

Ta trầm mặc một lát, nói: “Đợi hần an xong, có gì khó?”

“Hần đã ăn suốt một canh giờ rồi.”

“Hần là heo sao?”

“Heo cũng không lợi hại bằng hần.”

“Vị công tử ngồi cạnh cửa sổ kia thì sao?”

“Người nói vị công tử xinh đẹp che mặt sao? Y đến đây cũng không tới một canh giờ, bên người còn một cô nương đẹp mắt thư thế. Bọn họ vừa mới đến, người khách *** đều nhìn bọn họ. Ta không nói giỡn người đâu, ta đời này chưa từng thấy qua người đẹp mắt như vậy.”

Thở dài.

Người bình thường vĩnh viễn không biết, một đại thúc nhìn thấy mà còn hoa mắt, là loại chuyện thống khổ tới mức nào.

Ngày gần đây, trời thêm lạnh.

Bên cửa sổ ánh sáng nhu hòa, ngoài có người thổi sáo ngân nga, hiệu sương lạc mãn hà (sương sớm giăng đầy mặt sông)

Hải Đường đứng hướng kia, thất lừng như dương liễu mùa xuân của Võ Xương.

Trọng Liên ngồi bên cửa sổ, nàng pha cho hần một ly trà.

Trọng Liên khẽ đẩy khăn che mặt, cúi đầu, khẽ uống một ngụm, quả là còn hơn cả tranh thủy mặc, vân mộng nam châu.

Khách *** rối loạn đến như vậy, nhưng bấy phần vẫn là nhìn hai người này.

Người nhìn hai người này, có chín phần đang ngắm Trọng Liên.

Ta ánh mắt không khỏi cong lên, thầm nghĩ vợ ta đúng là quá đẹp. Mới vừa nghĩ thế, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Ta tìm hần vạt và cả buổi sáng, hần lại dám ngồi đây thanh thản uống trà?

Chuyện không chấp dứt nơi này, chỉ sợ ra ngoài cũng bị giày vò. Không bằng chủ động đi lên.

Ta đẩy đẩy đám người, lộ ra cái đầu.

Quả nhiên hơn phân nửa người của Linh Kiếm sơn trang đều nhìn về phía ta. Song lại không ai lên tiếng, không khí quỷ dị.

“Lâu trang chủ, đã lâu không gặp.”

Ta phát hiện lá gan Trọng Liên thực sự càng ngày càng lớn, đem cái mặt kia phủ kín, mắt kia nhìn kĩ cũng không phát hiện được gì. Bằng không để những người này nhìn thấy, không biết chuyện gì xảy ra.

Lâu Thất Chỉ ngẩn người, vẫn trầm khí, cười nói:

“Lâm nhị công tử sao lại ở chỗ này?”

Nói xong nhìn về phía Trọng Liên.

Lâu Thất Chỉ không nhận ra Hải Đường?

“Ta đã lâu không gặp Lâu trang chủ, muốn cùng trang chủ nói chuyện cũ thôi. Lúc ấy Ngạn Hồng công tử của ngài đã ở trang. Là nơi nào, nơi nào nhỉ...”

Lâu Thất Chỉ đảo mắt lại gặp Trọng Liên, sắc mặt đại biến, chấp tay nói: “Sơn trang còn có chuyện cần phải xử lý, lần sau sẽ cùng công tử đàm luận.” Đảo mắt nói. “Đi!”

“Ai ai, từ từ nha.”

Người của Linh Kiếm sơn trang cũng nhanh chóng rút lui.

“Nhìn gì vậy, đi đi.” Ta phát tay ra xung quanh, chạy vội đến bên người Trọng Liên, một tay đập lên bàn. “Người ——”

Trọng Liên đỡ tay ngồi xuống. “Thực xin lỗi, khiến người lo lắng.”

Một câu, dễ dàng xua tan cơn tức ngưng tụ. Ta dùng sức nắm tay hần dưới bàn:

“Người hôm qua đi đâu?”

Trọng Liên không trả lời.

“Liên.” Ta lại hỏi. “Hôm qua người đi đâu?”

Trọng Liên vẫn không nói lời nào.

“Người không nói cho ta phải không?”

“Chuyện này ta tạm thời không thể nói với người. Nhưng mà, ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Không được, ta lo lắng? Người có biết trên giang hồ có bao nhiêu người muốn giết người?” Thanh âm của ta ngày càng cao, Hải Đường làm động tác “Xuyt” với ta, ta mới hạ giọng. “Nếu người tự tiện hành động, người cũng đừng trở về —”

Lúc này, trên bàn lại “phịch” một tiếng.

Ta hoảng sợ. Quay đầu lại lại nhìn thấy Khuyết Hữu Nhân đứng bên cạnh ta.

“Xú tiểu tử, ai kêu người quản chuyện của ta?”

Nhìn gần hần, râu quai nón cùng độc nhãn long, có chút nào giống lão Đại một môn phái? Rõ ràng là sơn tặc.

“Linh Kiếm sơn trang người đông thể mạnh, giúp người có gì sai?”

“Vô nghĩa! Lão tử muốn lấy Lâu Tồn Kha, ngươi lại làm bọn họ chạy mất.”

Ta kinh hãi.

“Ngươi muốn lấy Lâu Tồn Kha? Tại sao???”

“Vì sao? Vì nàng ngày thường xinh đẹp, còn có thể vì cái gì?”

“Này này đại ca, ta không phải đang khiêu khích ngươi. Ngươi có biết người Lâu Tồn Kha thích là ai không?”

“Còn không phải là tên tiểu bạch kiểm Lâm Hiên Phượng kia!”

Thật thần kì, hắn lại điều tra rõ ràng như thế. Thần kỳ nhất là, hắn điều tra rõ ràng còn có thể ngồi nói chuyện này.

Nữ nhân nào đã yêu Lâm Hiên Phượng mà về sau lại yêu hắn, quan thế mỹ nhân cũng có thể thay đổi rồi.

“Ngươi mà theo đuổi được nàng, ta gọi ngươi là cha nuôi.”

“Ngươi là cái thứ gì, muốn làm con nuôi của ta ta cũng không cho.”

“Ngươi dù muốn ta làm con nuôi, ta cũng không thèm!” Ta đang cãi nhau với Trọng Liên, tâm tình không tốt, lại còn gặp phải cái tên gây chuyện này, thật muốn đánh nhau. Ai ngờ thốt ra lời này, Khuyết Hữu Nhân nói:

“Tiểu tử, lão tử thích ngươi!”

Ta sửng sốt, quay đầu lại nhìn hắn: “Vì cái gì?”

“Trên giang hồ này người không sợ Khuyết Hữu Nhân ta rất ít, ngươi rất có cốt khí.” Hắn dừng lại chút, nói thêm. “Hay là, ngươi căn bản không biết ta.”

Ta dở khóc dở cười.

Người đáng sợ nhất thiên hạ đang ngồi ngay cạnh ta, một giây trước còn bị ta uy hiếp, ta sao phải sợ hắn.”

“Ngươi đi mà đuổi theo Lâu cô nương của ngươi đi, thất bại thì cùng thiếu gia ta hát hí khúc.”

“Hắc, ngươi không tin ta làm được? Lâm Hiên Phượng thì sao? Bất quá là bề ngoài nữ nhân, nhiều năm qua đi, thì cốt chắc nát thối —“

Ta nói: “Ngươi tốt nhất là ngừng lời thôi.”

Trọng Liên quay đầu lại nhìn ta, không nói gì.

“Sao? Lâm Hiên Phượng là gì của các hạ? Bị bệnh ho lao nho nhỏ, bảy ngày không xong đã đột tử, thân thể như thế thì ta thí vào!”

Ta đứng dậy, cả giận nói: “Nếu ngươi nói thêm một chữ —“

“Cái thân thể rách nát của hắn đã xấu lắm, ta cứ nói, làm gì?”

“Khoan đã.” Ta bỗng nhiên nói. “Ngươi vừa rồi nói gì?... Đột tử? Bảy ngày?”

25. Chương 25

“Đúng vậy, bảy ngày. Không ít người vì ho lao mất mạng nhỏ, nhưng mà ho lao bảy ngày lại chết, cũng chỉ có Lâm Hiên Phượng.”

Trửu Hậu Bị Cấp Phương , với bệnh ho lao có nói: “Thời gian dài, dần dần đình trệ, dẫn đến tử vong.”

Lao trùng lây bệnh rất mạnh, vấn bệnh điều tang, người thân cốt nhục sớm chiều ở chung với người bệnh, đều sẽ bị lây, thậm chí diệt môn. Nhưng lúc trước vẫn nghĩ cái chết của Lâm Hiên Phượng là do lao tâm quá độ, căn bản không nghĩ tới huynh ấy lây bệnh từ ai, trước khi chết gặp chuyện gì.

Huống hồ, người thường bị ho lao, nếu như thiên chất không đủ, cũng chỉ mất cân bằng, sau bệnh thì yếu đi, hoặc là dinh dưỡng bất thường. Lâm Hiên Phượng chưa từng bị bệnh qua, lại càng khiến ta bối rối thêm, Linh Kiếm sơn trang là môn phái lớn như vậy, sao chỉ có mình huynh ấy mắc bệnh?

Ta hỏi: “Người xác định lời này là thật sao?”

“Trên giang hồ đều truyền như vậy, lão tử biết sao được? Nhưng loại sự tình thế này, bình thường đều không phải tin đồn vô căn cứ.”

“Người nghe ai nói?”

“Một ngày gặp nhiều người như vậy, ai nhớ rõ là ai? Tiểu tử, lão tử hôm nay có việc, lần sau hẹn gặp lại, nhớ rõ phải cùng cha nuôi người chơi đùa.”

Sau khi Khuyết Hữu Nhân đi rồi, ta cùng Trọng Liên ngồi cạnh cửa sổ ước chừng nửa canh giờ, một câu cũng không nói. Có lẽ ai cũng muốn nói chuyện, nhưng người thì không chủ động mở miệng.

Ngón trỏ bên tay phải Trọng Liên quay vài vòng trên miệng bình trà. Chưa từng phát hiện ra các ngón tay hấn góc cạnh rõ ràng như thế, giống như cành trúc đầu xuân, uốn cong cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần, móng tay cái đầy *** tế. Nam tử sinh ra không có bàn tay trắng nõn nhẵn nhụi như thế, ngón tay nữ tử cũng sẽ không thon dài cường tráng như vậy. Trên ngón tay đeo nhẫn bạc, trên nhẫn khắc đồ văn hỏa diễm phượng hoàng, không lớn không nhỏ, đúng là biểu tượng của cung chủ Trọng Hỏa cung.

Hắn từ trước tới nay không thích mặc xiêm y hoa lệ, lúc này vẫn một thân đạm sắc ti y, trên màu áo đỏ sẫm như máu điểm tuyết mặc mai, lộ ra chiếc nhẫn khéo léo *** xảo cùng khuyên tai ngân liên (khuyên tai có hình hoa sen bằng bạc), trông rất đẹp mắt.

Trà Long Tĩnh Hải Đường mang ra từ trong cung đều đổ đi.

Ngón tay Trọng Liên đột nhiên dừng lại. Ta nao nao, còn chưa hoàn hồn lại, hắn liền thấp giọng nói:

“Có việc nói thẳng.”

Ta phản ứng đúng lúc, cầm tay hắn: “Liên, ta cảm thấy ngươi hôm nay thật sự rất đẹp, rất đẹp.”

Lời dạo đầu của ta còn chưa chấm dứt, hắn lập tức kết thúc:

“Ngươi muốn đi điều tra nguyên nhân cái chết của Lâm Hiên Phượng, đúng không?”

“Cũng không hẳn, ta chỉ là muốn xem lời đồn kỳ quái này do đâu mà có.” Ta nắm lấy tay hắn, đột nhiên phát hiện tay hắn còn lớn hơn tay ta. Kinh ngạc mà so lại gần thêm chút, quả thực lớn hơn ta, sau đó lại kinh ngạc ngẩn đầu nhìn hắn.

“Loạn Táng thôn ở trên đường về, ngươi muốn điều tra, có thể trực tiếp trở về.” Trọng Liên dứt khoát rút tay về.

Ta lại xấu xa bắt lấy tay hắn.

“Ngươi tức giận?”

“Không có.”

“Ngươi tức giận.”

“Không có.”

“Ngươi đúng là khẩu thị tâm phi.” (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo)

Trọng Liên vẫn không nhìn ta, dùng hết trà trong tách, thản nhiên nói: “Tình cảm của ngươi cùng Lâm Hiên Phượng ta biết rõ ràng, không cần phải vì chuyện này mà nổi giận.”

“Không có không có, ta thích ngươi nhất, đừng có đoán mò.”

“Chúng ta khởi hành thôi.”

Thật là phi thường bất hạnh, tình cảm mà ta và Trọng Liên cố gắng cải tạo lại một lần nữa sụp đổ.

Ngồi trên xe ngựa, suốt đêm tăng tốc mà đi. Đi nơi nào, ta cũng không dám hỏi.

Mãi đến khi dạ nguyệt hoành ta, phía sau màn che, kỳ chi sơ ảnh.

Trọng Liên một chân khoát lên trên đùi, một tay đặt trên đùi, tay kia đặt ở trên nệm ghế, người theo xe mà lắc qua lắc lại. Ta ở bên cạnh chân bắt chéo, chân để xiên, chân để ngang, nằm ngang nằm ngửa, lăn qua lộn lại, cái tư thế ngồi nằm nào cũng dùng đủ, hấn lại duy trì tư thế này, cả ngày.

“Liên.”

“Ân?”

“Liên Liên.”

“Ân?”

“Liên Liên Liên Liên Liên.”

“Sao thế?”

“Không được không để ý tới ta.” Ta cọ qua, ôm lấy thắt lưng hấn. “Người không nói chuyện với ta, ta thấy đời thật nhàm chán.”

Trọng Liên cười nhạt: “Nói cái gì thế?”

Ta lại ở càn cổ hấn cọ cọ: “Mỗi lần ta và người cãi nhau, người liên không nói lời nào. Nếu người tức giận, thì cứ nói ra. Dùng ưu điểm của người đối phó khuyết điểm của ta, rất không công bằng.”

Bóng hoa đầu cành, trên người Trọng Liên pha tạp hoa ảnh.

Hấn nắm mặt ta, nhẹ nhàng lôi kéo:

“Hôm nay ta không vui, người có biết nguyên nhân.”

“Ta chỉ tò mò nguyên nhân cái chết của Hiên Phượng ca ca...”

“Ta biết.” Hấn ngắt lời ta. “Bây giờ chúng ta đi Loạn Táng thôn, điều tra kĩ một chút, giải quyết xong xuôi, người sẽ không còn nghĩ tới hấn.”

Ta thiêu mi: “Cái đó không thể nói trước.”

Trọng Liên nhăn mày, tay trên mặt ta dùng sức mà nắn. Đúng lúc đó xe ngựa lắc lư, mà cái kéo kia cũng không phải nhẹ nhàng. Ta kêu thảm thiết một tiếng, gạt tay hấn ra: “Ôi mẹ của ta!”

Trọng Liên vội vàng dựa lại: “Sao thế? Rất đau?”

Ta trở nên phàn nàn: “Người thực sự mất đi vô công? Sao có thể xuống tay mạnh thế chứ?”

“Ta xem xem.” Trọng Liên cúi đầu kiểm tra hai má của ta, vuốt vuốt, lại hỏi xem ta có ổn không. Khoảng cách gần gũi kia mà không thể tới gần, mùi hương lại cứ thế bay ra, khiến ta đầu óc choáng váng, thú tính bạo phát. (Aki: Ra cũng biết mình có thú tính.) Vì thế kiềm chế không được, đầu hơi nhấc lên, hôn hấn.

Trọng Liên lúc đầu còn sững sốt, tiếng cười nhẹ nhàng lập tức từ trong miệng truyền ra. Bất tri bất giác, tay hấn thâm nhập vào góc áo ta, chạm rãi du lên trên. Trong lòng ta nghĩ này cũng tốt, liếc trộm bên ngoài, trừ bỏ người thúc ngựa, người bên ngoài đều cách chúng ta rất xa.

Đang chuẩn bị đem hấn đả đảo, hấn hơi thở trầm đục, đem ta ôm vào chân của hấn.

“Hoàng nhi, đến.”

Nhất thời một đạo oanh lôi đánh vào đầu ta. Ta lắc lắc đầu: “Đến cái gì mà đến? Tư thế này không đúng.”

Trọng Liên không hiểu nhìn ta.

Ta giãy giụa nhảy ra: “Trái lại, trái lại, để quan gia đây hảo hảo yêu thương người.”

“Cái gì?”

Nam tử hán đại trượng phu, lão tử phải kiên cường đứng lên.

“Bây giờ võ công ngươi còn chưa khôi phục, ta sợ ngươi mệt, vẫn nên để cho ta tới đi.” Nói xong đã muốn áp hấn. Ai ngờ ta còn chưa qua, hấn đã làm phản, nắm chặt tay ta.

Đạo lực đó, làm gì giống một người mất đi võ công?

“Sao lại thế?”

“Những năm qua, Hoàng nhi không chỉ lớn, mà gan cũng to lên.” Trọng Liên mỉm cười nói. “Như thế này đã muốn tạo phản?”

Ta dùng sức vung tay hấn, vung không được, mặt nóng lên, bắt đầu sinh nhiệt: “Ngươi lừa ta!”

“Ta không thể vận chuyển chân khí, nhưng không có nghĩa khí lực không còn.”

Hình như lúc này Trọng Liên có chút hưng phấn, bằng không thì chắc chắn không cười dễ tiện như thế. Ta muốn vận chân khí, nhất định có thể đánh bại hấn, nhưng hấn có thể hay không cho ta khi dễ?

Thế nhưng nếu ta không đánh trả, sau này không còn cơ hội đổi đời.

Đang giữa lúc mâu thuẫn giày vò, Trọng Liên đã đem ta đẩy lên ghế. Đầu vừa chạm vào nệm ghế mềm, cả người hấn đã che trên người ta.

Chẳng lẽ ngay cả khi hấn mất võ công, ta cũng phải chịu hấn áp chế?

Đang định phản kích, tiếng cười của Trọng Liên bỗng trở nên tương đương *** đang:

“Ha ha.”

Ta hoảng.

Đây là tình huống gì đây?

Hấn kéo mạnh chân ta ra:

“Bản cung hôm nay tâm tình không tốt, ngươi tốt nhất không phản kháng.”

Ta kinh hãi.

Hấn, hấn, hấn không phải đã sớm song tính hợp nhất sao? Sao có thể còn trở nên biến thái như thế này.

(Aki: Thực tế vẫn luôn biến thái mà....)

Khóe miệng Trọng Liên hơi nhếch lên, một tay bắt lấy cả hai tay ta, đem tay ta giơ qua đỉnh đầu, như cầm thú loạn cắn miệng ta.

Nếu là tảo bạo Liên, ta còn bắn khoắn cái gì? Ta Lâm nhi thiếu gia cái gì không biết, chứ luôn hiểu được lấy cứng sợ mềm, lấy bạo chế bạo.

Ta sử dụng chân khí, rút tay ra, đẩy hấn. Nào ngờ hấn phản ứng nhanh chóng, một chưởng đón tay của ta, ngược lại còn chụp ở sau lưng. Ta đá hấn, xe ngựa xóc lên một cái, hiển nhiên gục ở ghế trên.

Quần bị hấn giật ra, hấn ở phía sau càn rỡ cười nói:

“Hôm nay bản cung phải ở trên người ngươi đào thành động, đánh cho ngươi rút cuộc hô không ra ba chữ ‘Lâm Hiên Phượng’!”

26. Chương 26

Ta vẫn đang há hốc mồm.

Rõ ràng Trọng Liên dùng nội lực không được, sao có thể biến đổi tính cách?

Tuy nói rằng Trọng Liên mang hai tính cách, nhưng trên thực tế, chủ tính của hắn là bên ôn hòa. Táo bạo Liên này, chẳng qua chỉ là sản phẩm biến thái do Liên Thần Cửu Thức phân liệt mà ra. Tính cách phân liệt tuy rằng kỳ quái, lại tương đối đơn thuần, tuyệt không có tâm cơ, tuyệt không gạt người.

Chẳng có lẽ... Trọng Liên gạt ta?

Hắn đánh vào lòng ta:

“Nâng lên một chút!”

Lần này thì ta thực sự nổi giận. Đang chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng ngay khi quay đầu lại thì trợn mắt há mồm — phía sau Trọng Liên là rừng hoa đêm khuya, bóng trùng trùng điệp điệp, xe ngựa chạy khiến đá bay tán loạn.

Một đôi mắt hẹp dài ngoài cửa sổ.

Mái tóc đen dài hạ xuống, bị gió thổi loạn.

Ban đêm như vậy, ngay trong núi hoang rừng già, nhìn thấy một đôi mắt cùng tóc dài như vậy, thật là mao cốt từng nhiên không nói lên lời.

Nếu không phải cây trâm phượng hoàng trên đầu nàng, ta nhất định cho rằng đã gặp quỷ.

Trong giây lát, một tiếng kinh vang, Huyết Phượng Hoàng rút ra trường kiếm, hướng đến sau lưng Trọng Liên.

Ta vươn tay, bắt lấy thanh kiếm kia.

Sắc bén như một dây đao, tử điện thanh sương.

Bàn tay vừa mới nắm lại, máu tươi lập tức chảy ra. Ta cắn răng, đẩy kiếm ra, kéo lại quần, vươn tay rút Vũ Hoàng đao, chống người đứng lên, tiếp chiêu của nàng.

Lúc ta nảy được lên nóc xe ngựa, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm chói tai va chạm mười hai lần.

Ta lên đầu xe ngựa, thanh âm dừng lại.

Huyết Phượng Hoàng này quả nhiên võ công kinh người, ta trọng kích mười hai lần như vậy, nàng ta lại lần lượt tiếp được.

Móng ngựa đá trên đường nhỏ, cảnh sắc bên người cũng biến hóa thật nhanh.

Nàng nhảy lên không trung, muốn trốn trên cây.

Dưới chân điểm phát, ta nhảy lên cành cây, cầm đao đuổi theo. Hôm nay nhất định phải xóc lên cái khăn che mặt quanh năm không lộ ra kia của nàng.

Ai ngờ ta mới theo được vài bước, thấy một bóng đen nhảy vào xe ngựa.

Không ổn rồi! Người này dùng kế điệu hổ ly sơn.

Ta lập tức bỏ qua việc đuổi giết, chạy vội lại xe ngựa. Một thân ảnh màu lam nhạt lại nhảy ra khỏi cửa sổ.

Trọng Liên nằm ngã trên ghế, dường như mất đi thần trí.

Ta ném đao, quỳ gối bên người hắn, phát hiện người không bị đánh tráo. Hắn chỉ bị điểm huyết ngủ.

Ta ôm hắn dựa trên vai, giúp hắn giải huyết đạo. Ai ngờ ta mới nhắm mắt đi ngủ, hắn lại đứng lên, đem ta đè lên trên chỗ ngồi.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta đã tới gần ngã rẽ.

Mọi người tùy tiện tìm một tiệm cơm để ăn sáng, Trọng Liên lại đuổi theo ta từ trong tiệm ăn ra.

“Hoàng nhi, làm sao vậy?”

“Hoàng nhi?”

“Hoàng nhi, Hoàng nhi.”

“Cút!” Ta nóng mắt, rít lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, vừa rồi khi ăn ngô, Chu Sa ăn phải ngô thúi khiến Hải Đường bật cười. Chu Sa ném ngô sang một bên, cúi kính. Ôn Cô trưởng lão lại nói ăn ngô cũng không dễ, lấy đũa gầy gầy, gầy hết hạt ra mới ăn được. Cũng không biết bọn họ cố ý hay cố tình, Lưu Ly còn bổ sung một câu: Nếu gặm nguyên cũng chẳng sao, nếu vớ được ngô non, ăn rất dễ dàng.

(Aki: Ăn ngô cũng phải có nghệ thuật.)

Vừa sáng sớm *** thần ta đã suy sụp, nghe đến mấy lời này mặt trở nên vừa lạnh vừa nóng.

Hơn nữa vào đúng thời khắc mấu chốt, Trọng Liên còn ra vẻ Cung chủ, đem ngô ném lên không trung, lấy đũa đâm ra, một tay tiếp được.

Thân thủ đó, thực xinh đẹp đến nỗi không thể phản đối.

Nhưng sắc thái trên mặt ta vô cùng rực rỡ.

Trọng Liên còn cố ý làm mấu cho Chu Sa xem, nhẹ nhàng cắn ngô, ăn như hưởng thụ. Cái mặt dày của ta không nhịn được nữa, vùi đầu gặm bánh bao.

Khi tất cả mọi người nói chuyện phiếm, Trọng Liên bỗng nhiên vỗ vỗ vai ta, ta quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn vươn đầu lưỡi, liếm liếm, cắn ngô vang cả tiếng.

Hạt ngô nóng bỏng nóng bỏng, bốc lên khói mờ mờ, tựa như bị thiêu cháy.

Ta tiếp tục nhin.

Trọng Liên ăn xong phía trên rồi, cầm chắc, lấy ra chiếc đũa, lại chọc chọc vào bên trong. Ngô kia không biết vì cái gì, giống như là thấy đau đớn, ở trong tay hắn khẽ run rẩy.

Ta hạ quyết tâm ngay lập tức, nếu hắn nói thêm câu nữa chọc giận ta, ta sẽ trở mặt với hắn.

Trọng Liên chỉ vào ngô nói hai câu giống y chang nhau, rốt cuộc làm ta bạo phát.

Câu đầu tiên là: Ăn ngon lắm, Hoàng nhi.

Câu thứ hai là: Hoàng nhi ăn ngon lắm.

Lúc vừa thức dậy, Trọng Liên với ta xem ra cũng có chút áy náy. Ngoan ngoãn mặc quần áo, ngoan ngoãn giúp ta mặc quần áo, lại dùng đôi mắt vô tội mê hoặc người khác mà dò xét ta.

Ta không thể chịu nổi ánh mắt này, liếc ta thêm chút nữa, ta nhất định sẽ bị điện giật mà chết.

Nhưng đối với hành vi một ngày trước của hắn, ta nhất định không tha thứ dễ dàng như vậy. Tuy là nói khi tính cách thay đổi thì Trọng Liên không thể tự khống chế, nhưng nếu chính hắn không muốn, cho dù thay sẽ không làm loại chuyện này.

Cho nên ta quyết định, duy trì tư tưởng thượng hân, áp đảo hân. Bằng không không chỉ lúc này, còn có tiếp theo, tiếp theo nữa, tiếp theo nữa nữa...

Kết quả là chiến tranh lạnh một canh giờ, đến tiệm ăn, cũng không biết có phải hân thấy Vũ Văn trưởng lão chọc ngô thật vui, cũng chạy tới góp vui.

Nguyên một buổi sáng, trong đầu đều là chuyện phát sinh đêm trước.

Trọng Liên chiếm lấy giữa hai chân ta, ngón tay đặt trong miệng ta. Hoa ảnh lung lay. Trong lúc mê loạn, Hồng Liên trên cần cổ Trọng Liên cũng lung lay.

Tóc dài lần lượt trượt xuống dưới sau lưng, rốt cuộc vẫn dính mồ hôi, rơi không nổi.

Chỉ là hồi tưởng, vậy mà vẫn thấy bị lực mạnh đánh vào, khiến thần kinh căng thẳng đến nỗi gần như tê liệt.

“Hoàng nhi?”

“Hoàng cái đầu ngươi! Cút ngay!”

Không khí buổi sáng sớm cũng đặc biệt tốt, tươi mát mát mẻ. Trọng Liên, mang bộ dáng “Ta là chính nhân quân tử”, trước mặt ta mang biểu tình hiên ngang凛凛:

“Ai khiến ngươi tức giận? Ta đi giáo huấn hắn.”

“Cút cút cút cút cút!”

Thật sự không thể nhìn hắn được mà, vừa thấy hắn, trong đầu trừ bỏ chuyện kia sẽ không còn gì.

Lại về Huyết Phượng Hoàng, nghi vấn của ta còn nhiều hơn.

Chuyện kì quái nhất trên thế gian cũng chẳng so được với chuyện này.

Trọng Liên có thể sử dụng võ công, nhưng đêm trước hắn rõ ràng không phát hiện ra Huyết Phượng Hoàng. Hơn nữa khi lam y nhân kia tiến vào, có thể nhẹ nhàng điểm huyết hắn.

Huyết Phượng Hoàng muốn giết Trọng Liên, lam y nhân kia lại điểm huyết ngũ của hắn. Hai người có mục đích không giống nhau, hắn là không phải cùng nhau hành động.

Nói như vậy, đuổi giết người ngựa bọn ta, không chỉ có một đường.

Sao lại có người dám đuổi giết Trọng Liên? Chẳng lẽ tin Trọng Liên mất đi võ công, đã...

Mặc kệ nói thế nào thì nói, Huyết Phượng Hoàng vẫn tận mắt chứng kiến một việc, ta ra tay bảo vệ Trọng Liên.

Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta nên xử lý sao đây?

“Liên, ngươi phải nói thật cho ta biết, tình trạng thân thể ngươi như thế nào?”

“Mấy ngày này đỡ hơn chút, sao thế?”

“Ngươi khẳng định võ công của ngươi không có vấn đề? Đêm qua khi có người tới, ngươi sao lại chút phản ứng cũng không có?”

“Đêm qua có người đến? Tay ngươi là do kẻ khác đã thương?”

Ta sững sờ. Chẳng lẽ khi Trọng Liên biến đổi tính cách, thần trí cũng ở trong trạng thái mơ hồ?

“Đối với người trong Thiên Sơn, ngươi hiểu biết được bao nhiêu?”

“Với ba vị quan chủ, ta không rõ. Ta biết năm môn chủ đều là kẻ thù của ta.”

Ngay cả quan chủ cũng không biết, như vậy cái tên Diêm Tửu kia khẳng định cũng chẳng biết.

Ta hỏi: “Ngoại trừ Cơ Khang và Hậu Trì, còn có ba người khác đến đây, họ có thù gì với ngươi?”

“Bách Lý Tú vốn là bang chủ Đồng Phiến Bang, ái mộ Bàn Tư Tư, theo đuổi lại bị cự tuyệt, lý do là không thích tà giáo. Vì thế, hắn giải tán Đồng Phiến Bang, một lần nữa theo đuổi, nhưng sau đó nghe nói Bàn Tư Tư đã chết.”

“Mà lại còn là vì giáo chủ của đệ nhất tà giáo mà chết.”

“Đúng.”

“Lòng người khó lường thật. Nghĩ tới ta trước đây cũng sẽ không bao giờ lui tới với người tà giáo, đừng có nói là quan hệ thân mật. Hiện giờ thì, thật sa đọa...”

Trọng Liên cười nói: “Ừ, thật không nghĩ rằng Loạn Táng thôn lại có một đứa nhỏ tâm linh thuần khiết, hảo tính tình.”

“Đúng đó. Ai.”

“Lâm công tử hào nhiên chính khí, là ta vậy bản ngươi.”

Ta bị ghen lời, đành nói sang chuyện khác: “Vong Thực kia thì sao?”

“Cháu của Vong Thực là đệ tử Võ Đang, cùng ta giao thủ khi tranh đoạt bí kíp.”

“Thì làm sao?”

“Ta đem hấn giết.”

“Ta cảm thấy người đúng là máu lạnh.”

“Ta không phải máu lạnh, chỉ là trước kia, người chết người sống với ta không có gì khác nhau.”

Cái này không phải máu lạnh thì là gì?

“Cò Vệ lão gia?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Ta từng điều tra, nhưng tra không được.”

“Thì ra là thế. “Ta ấp úng nói. “Kỳ thật giờ ta có một tin cực kỳ không tốt muốn nói cho người.”

“Là gì?”

“Chính là chuyện người mất võ công, có thể, có thể,…”

“Có thể cả thiên hạ đều biết rồi.”

Ta ngạc nhiên: “Sao người biết?”

“Có người nói ra.”

“Là ai?”

“Hoàng nhi, chỉ sợ về sau chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền toái.”

“Không cần lo lắng.” Ta vỗ vỗ ngực. “Người nào muốn giết người, trước hết phải bước qua thi thể của Lâm thiếu gia ta!”

Trọng Liên bước lại gần hai bước:

“Người sẽ bảo vệ ta?”

Thực sự là ngoài ý muốn mà. Trọng Liên đó, vô luận là ăn nói ôn nhu, lời nói việc làm tao nhã, ta đều nhìn thấu trái tim hắn. Vừa mạnh mẽ, vừa tối tăm. Nhưng mà, bây giờ hắn lại nói những lời này.

Ta còn chưa trả lời, hắn đã nói: “Nếu ta cần, người nhất định phải bảo vệ ta, đem ta bọc thật kỹ, gói thật chặt, thật ấm, biết chưa?”

Ta lại lần nữa kinh ngạc:

“A, a, được.”

“Giống như đêm qua vậy.”

“.....”

27. Chương 27

Đi thêm đoạn đường nữa sẽ tới Loạn Táng thôn. Ăn sáng xong, đoàn người lên xe ngựa.

Ngồi xuống đi tiếp, không khí bắt đầu trở nên quỷ dị.

Trọng Liên cầm tay ta. Trong nháy mắt, ta cơ hồ muốn rút tay ra.

Thật sự là một loại phản xạ đáng sợ.

Hơi ngửi được chút mùi hương của hắc, nhìn thẳng hắc, hoặc là chạm vào hắc, trong đầu lập tức tưởng tượng này nọ.

“Cho ta xem tay ngươi.”

Tay Trọng Liên rất lạnh, khi đầu ngón tay chạm vào da ta, có chút ngứa.

Xe ngựa giật dây cương, lọt vào khe núi bên được.

Gió lạnh vượt Thiên Sơn, chim bay chẳng nấn ná.

Rừng sơ đông lạnh lùng, phía sau có mùi hương nhẹ nhẹ.

Cây rậm um tùm, xanh nối tiếp xanh.

Làn da Trọng Liên như sương tuyết Thanh Trì, có thể phá vỡ trong nháy mắt.

Ta nhất thời không nhịn được, chọc chọc hai má hắc. Hắc ngẩng đầu nhìn ta, không biểu lộ cảm tình gì. Ta lại nhất thời tâm tình bồn loạn, nháy mắt quên luôn chuyện hắc đã làm, đưa đầu lên phía trước, hôn hắc một cái.

(Aki: Tiểu Hoàng điều thật không có định lực, bị sắc dụ!)

“Xem tay trước.”

Ba chữ của Trọng Liên làm ta ngao ngán.

Sáng sớm đã xử lý vệ sinh xong xuôi, rồi lại tìm đồ băng bó. Thực ra, vết thương nhỏ kiểu này gió thổi là tốt rồi, cũng đâu có cần băng.

Trọng Liên không biết lúc nào mua về một quyển trục băng vai, nhanh nhẹn mà chuẩn xác mà băng lên tay ta, động tác tương đối nhẹ nhàng.

Vòng thứ nhất băng nghiêng, vòng thứ hai thứ ba băng tròn, đề lên vòng nghiêng thứ nhất trong vòng tròn. Cuối cùng xé phần đuôi, thắt hai đầu.

“Chắc chắc.” Ta nói. “Không ngờ Liên cung chủ không nấu thuốc, lại đi băng bó.”

Hắc vẻ mặt chính khí anh phong. “Người tập võ, sao có thể không băng bó?”

“Săn sóc ôn nhu như thế, trước kia hắc thay nhiều cho tình lang?”

“Ngươi lại nói bừa.”

“Vốn thế mà. Ta cũng là người tập võ, nhưng sẽ không băng bó.”

Trọng Liên ‘a’ một tiếng qua loa, chậm rãi tới gần ta. Hai tay ta khoanh trước ngực: “Ngươi muốn làm gì? Mưu sát chồng a.”

“Tiếp tục.” Trọng Liên gạt hai tay ta xuống, đặt cạnh hai chân ta. Lại sợ như ta đối ý, kim đặc biệt chặt.

Màn xe lắc lư trong gió.

Khuyên tai của Trọng Liên mơ hồ, chợt lóe lấp lánh.

Hoa sen ở hoa tâm là màu đỏ, đoá hoa là màu bạc.

Hoa tâm giống như một đốm lửa, đậm đặc thiêu đốt, lại như bị kim nén, ngưng tụ, vĩnh viễn nở không ra.

Đóa hoa giống như phá vỡ năm tháng, sinh sôi nảy nở, muốn phiêu tán biển cả.

Khuôn mặt hắc chậm rãi lại gần ta. Phía sau hắc là cảnh trúc lâm lá loạn tung bay.

Trải qua việc huyết tẩy lần trước, nơi này sớm biến thành một thôn hoang vắng. Nhưng người thiên hạ luôn di chuyển đến núi rừng yên tĩnh này, bình an hòa thuận ở trong thôn.

Rất xa ở trong Loạn Táng thôn, có khói bếp dâng lên.

Trọng Liên hôn môi ta. Nhẹ nhàng triền miên, như hoa rơi xuống đất, lá về với thổ.

Ánh sáng mặt trời như hoa rơi, cây cối rậm rạp. Ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp lớp cây rừng, chiếu lên chúng ta. Thiên địa vạn vật như đều sinh ra con mắt. Trộm nhìn.

Rời xa chốn thành phồn hoa, tất cả hoa cỏ cây cối đều giống nhau.

Trúc trầm từ lục chuyển vàng, nhiều loại hoa chỉ có thể nở một mùa.

Lá rơi chung quy vẫn trở về.

Ta đã trở về.

Từ nhỏ đã muốn đi ra ngoài. Bước chân vào giang hồ, tự mình khai sáng thiên hạ, lại cực ít chú ý tới nơi mình lớn lên.

Mùa hạ đêm lạnh. Khi trăng sáng, trong rừng trúc, cạnh ao nhỏ, có hai bóng hình.

Ánh trăng trong ao, theo nước lay động. Mà xuất hiện khuôn mặt tươi cười lay lay động động, tại một đoạn năm tháng, đã thành ánh lửa xinh đẹp nhất trong đời ta.

Khuyên tai của Trọng Liên là đá ngân liên (sen bạc) nở rộ.

Nhụy hoa như mai hồng, chồng chất, không biết từ khi nào đã trở thành một khóa.

Một khóa an tĩnh, một mỹ nhân chí *** xảo xinh đẹp.

chí: nốt ruồi.

Ta nhìn không được lấy tay vuốt ve hạt đỗ tươi kia. Tựa như vuốt ve cái trán trơn bóng của người kia. Huynh ấy tựa như còn sống, vẫn sống. Thậm chí chưa từng rời đi. Chỉ có như thế, ta mới không cảm thấy bị thương.

Đứng ở cửa thôn, thế gian như bị sương khói mù mịt bao quanh.

Ta bảo Trọng Liên ở bên ngoài đợi ta, tự mình đi vào.

Bên trong đã có không ít nhà mới, người mới, quán trà mới, tiệm ăn, hiệu cầm đồ, lò rèn binh khí. Thậm chí còn xây tốt hơn trước đây. Chỉ là, những gì cùng ta lớn lên, nay đã không thấy.

Ví dụ như nơi này tên gọi khách *** “Tân Phong”, kỳ thực tên trước kia là “Tiệm cầm đồ Bồn Đản.” Tên ngốc, chủ tiệm cũng ngốc. Ngoại hiệu của chủ tiệm là Đản Đản, tên thật thì không nhiều người biết. Lâm Hiên Phượng gọi gã là Đản thúc thúc, ta gọi là Đản đệ đệ. Đản Đản vận khí không tốt, rõ ràng mở tiệm cầm đồ đều là kẻ có tiền, từ lúc ta bốn tuổi gã mở tiệm, mãi cho đến khi ta mười bốn tuổi, vấn đề tài chính của gã vẫn vòng quay như thế. Dựa theo lời Bách Thôi Hoa, thì là. “Đản Đản, tiệm của người bị Lâm Vũ Hoàng ám rồi.”

Cửa tiệm của Đản Đản là nơi ta cùng Lâm Hiên Phượng hay tới. Bởi vì chuyện dè dặt không sửa chuồng, thì chỉ có Đản Đản làm được. Tiệm cầm đồ có một cánh cửa, là cánh cửa chuyên bị người ta phá. Mỗi lần bị ta phá, gã cũng một lần sửa. Thợ mộc nói cửa này không còn cách nào sửa, gã lại cố tình không nghe, không chịu đem tiền đi đổi cái mới. Vì thế gã không ngừng sửa, ta không ngừng phá. Lâm Hiên Phượng đi theo, thuần túy là để giải quyết hậu quả giúp ta. Vì chuyện này, Lâm Hiên Phượng nói ta rất rất nhiều lần, chỉ còn thiếu nước bắn ra lửa. Nhưng ta ngồi trên ghế, chân vắt chéo, dùng quạt hương bồ che một bên mắt, ra vẻ thanh liêm, thoát xác thành tiên, rất tự tại.

Nguyên bên cạnh cái cửa này còn một cửa sổ, mỗi lần ta ngồi xổm xuống muốn dựng lại cửa kia lên, đều sẽ củng đầu phải. Hiện tại nhìn cánh cửa mới *** của khách *** ‘Tân Phong’, thoáng có chút thích ứng không được. Cửa sổ kia cũng không thấy rồi.

Khi ta cùng Hiên Phượng ca so chiều cao, thường xuyên dùng cửa sổ đó. Xem đầu ai vượt qua cửa sổ nhiều hay ít, thì thắng. Kết quả thường thường là hai người đều chỉ có thể vượt qua nửa cái đầu.

Đản Đản thường xuyên tìm đến Hồng Đình thúc thúc tố khổ, nói đôi khi gã xoay người trở mình đi tính vốn, xoay người lại, thường sẽ nhìn thấy trên bàn dài xuất hiện bốn con mắt to, thường khiến sợ chết khiếp. Mắt của Tiểu Hiên Phượng thì hoàn hảo, dài nhỏ, quyến rũ. Mắt của Tiểu Vũ Hoàng thì lớn kinh người,

hơn nữa không chỉ đơn giản là to, mà tròn tròn. Con mắt tròn vo đặc biệt lóe sáng, ngậy thơ nhìn gã, còn sáng hơn. Nếu gã không biết đó là Lâm Vũ Hoàng, đảm bảo làm loạn.

Hiện tại đặt tay lên chỗ đó, giống như động tới hai cái đầu nho nhỏ. Như thể nếu xoa xoa nữa, tiểu Hiên Phượng sẽ đột nhiên tò mò quay đầu nhìn ta. Sau đó huynh ấy sẽ chạy trốn, thân ảnh nho nhỏ càng ngày càng cao, cuối cùng trở thành một thiếu niên mỹ lệ phong nhã, lại biến mất trong sương mù.

“Có phải... Tiểu Vũ Hoàng không?” Nghe được tiếng nói già nua, ta lập tức quay đầu lại.

Người đứng phía sau ta nhìn quen mắt đến thế. Ta cũng không dám gọi tên gã.

“Sao vậy, ngay cả lão Đản cũng không quen.”

Theo lý mà nói, hắc hắc mới chỉ đến bốn mươi tuổi. Chỉ là, toàn bộ tóc đã bạc trắng.

“Ta lâu chưa trở về, nên...”

“Gì, Tiểu Vũ Hoàng còn biết cả lễ phép.” Đản Đản cười, vẻ mặt đầy nếp nhăn. “Chuyện trong thôn, có vẻ người cũng nghe nói. Cung chủ Trọng Hỏa cung giết tất cả mọi người. Giết hết. Ta lúc ấy đi nhập hàng, tránh được một kiếp. Song khi trở về, cái gì cũng đã không còn.”

Ta không biết trả lời như thế nào.

“Ba vị thúc thúc bá bá của người đều chôn ở ngoài thôn, có rãnh thì đi thăm. Còn có, sau vách tường cạnh giường của nhà gỗ nhỏ trong rừng trúc, có đồ mà Hiên Phượng ca của người để lại.”

“Ta giờ phải đi rồi.” Ta nói. “Sau đó ta sẽ về gặp người, còn có rất nhiều điều muốn hỏi người, người chờ ta.”

Gã cười. Ngoại trừ nếp nhăn và đầu bạc, so với bộ dáng hiền lành năm đó cũng không khác là bao.

Ta rất nhanh chạy tới Phượng Hoàng trúc lâm, Trọng Liên theo đuôi mà đến.

Rừng trúc mùa này, là một mảnh hoang vu.

Lá rụng phiêu tán đầy trời, lá nhỏ khô vàng, bị gió thổi bay, vỡ tan, lưu lại bụi trong không trung.

Ta đi vào nhà gỗ nhỏ. Nơi này so với trước đây hoàn toàn không có gì thay đổi. Trừ bỏ có chút bụi bặm. Thời gian này Hoa Di Kiếm không thể tới.

Ta gõ gõ vách tường, có chút lỏng, phía sau lộ ra chữ viết.

Ta dứt khoát đẩy khối tường trúc ra.

Hoàng đệ, nhìn trúc ảnh phiêu thật, phủ che trắng nước, thú vị khôn cùng.

Ta thổi sáo, đệ đến cạnh mép nước.

Sâu trong rừng trúc, thân tâm đều ở chốn thế ngoại đào nguyên, thanh phong từ từ, thi tình họa ý.

Những ngày còn lại không còn mấy, triều dương (ánh mặt trời) chiếu xuống, ta ở chỗ này.

Hồi ức cũ, ta đã lớn. Nhân thế vô thường, do ký thiếu niên.

Tiểu Thành nói, hoa rơi cỏ thơm, buồn đến chết người.

Xuân bán bất tri xuân. Nhâm bàng nhân tiểu ngã.

Khán na giang sơn dịch cải, hồng trần tự hải, nguyệt bạn phong tùy.

Nhược lai thế, nguyện ngô tự phượng lai quân tự hoàng, bỉ dục liên chi, song túc song phi.

(Xuân đến một nửa còn không biết. Chàng màng người ngoài cười ta.

Nhìn giang sơn thay đổi, hồng trần như nước, phong nguyệt làm bạn.

Nếu có kiếp sau, ta phượng quân hoàng, bỉ dục liên cánh, song túc song phi.

—Rõ là bản Hán Việt hay hơn—)

Lâm Hiên Phượng tuyệt bút.

28. Chương 28

Đầu đông, trời luôn tối đặc biệt sớm.

Ta ngồi ở trong phòng trúc, mãi cho tới lúc hoàng hôn, vẫn còn đang nhìn thứ Lâm Hiên Phượng lưu lại.

Kỳ thật đôi khi thật không rõ, lúc trước sao có thể đem cái chết của Lâm Hiên Phượng đổ lên đầu Trọng Liên. Con người, sinh vật này, quả nhiên đối tượng dễ dàng tha thứ nhất chính là bản thân mình. Khi gặp phải chuyện gì, luôn thích đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác.

Trọng Liên thật ra không làm gì sai, còn ta sai ở chỗ không đủ tin tưởng với Hiên Phượng ca.

Thế mà lúc trước tại Trọng Hỏa cung ta còn đâm Trọng Liên một đao, thật sự là quá tùy hứng.

Nếu lúc ấy không quá ngây thơ, không quá thiếu hiểu chuyện, không quá dễ tin người, có lẽ kết quả sẽ không như vậy.

Không cần biết khi còn sống người hận ta như thế nào, ta đều muốn người.

Người chết không thể sống lại, quên đi mới là sự trả thù lớn nhất. Có người đã chết, có thể huynh ấy còn sống. Có người còn sống, có thể huynh ấy đã chết rồi.

Lâm Hiên Phượng sẽ vẫn sống.

Ta lật chiếu ra, đem di vật của Lâm Hiên Phượng đặt ở mặt trên. Cuối cùng, không quên dùng đao muốn lấy bức di thư trên tường xuống dưới. Nhưng trúc bản quá lớn, chọc không nổi, chỉ có nước kéo sang một bên.

Nhưng lúc xoay người, nhìn thấy Trọng Liên đứng ở cửa.

Ta có chút xấu hổ:

“Liên, người giúp ta thù đồ được không? Đồ vật không nhiều, nhưng thực sự bừa bộn.”

Trọng Liên dường như không hề không vui, yên lặng giúp ta gói đồ. Một ít món đồ chơi nhằm chán, đều bị ta sống chết đòi lưu lại — nghiền mực cũ nát, một bí kíp võ công kỳ quái nào đó trộm từ chỗ sư phụ, trăm cài tóc phai cả màu bạc, kiếm gỗ mất chuôi, còn có hai cái gối có lỗ nhỏ nhỏ...

Trọng Liên cầm cái gối kia lên, nhìn thật lâu.

“Ha ha ha ha, trước kia ta rất nghèo, người hân là chưa thấy ra gối có lỗ bao giờ.” Ta lấy lại cái gối, đặt xuống.

Càng tiếp tục càng thấy quá phận, ta đang đầu lại gọi hân làm cái việc này. Hân vốn chẳng có trách nhiệm thu thập lại quá khứ của ta cùng Lâm Hiên Phượng. Bảo hân cùng ta điều tra nguyên nhân cái chết, đã là một yêu cầu quá đáng rồi.

Không biết hân sao dễ dàng dung túng ta tới tận bây giờ.

Trọng Liên vẫn nhìn hai cái lỗ trên gối kia, vô hỉ vô ưu.

Hân từ nhỏ chịu nhiều áp lực, đến nỗi không biết biểu đạt cảm tình. Khi hân khổ sở, thường thường một chữ cũng không nói.

Lại nghĩ tới hân trong tuyết lớn chăm chú nhìn ta. Còn ta khi đó gào lên kêu muốn giết hân, không biết lúc đó hân nghĩ gì.

Ta nhẹ nhàng đập tay lên vai hân:

“Còn đau không?”

Trọng Liên quay đầu lại: “Cái gì?”

“Nơi này còn đau không? Ý ta là, miệng vết thương.”

Hắn lắc đầu, tiếp tục giúp ta thu thập đồ vật.

Lúc lâu sau, ta mới nói:

“Bọn họ nói Lâm Hiên Phượng đột ngột chết, chỉ e là lời đồn. Ta cũng thực ngốc, ban đầu cảm thấy khẳng định có người giết huynh ấy, chỉ là, người đột ngột chết làm sao có thời gian viết lên thế này.”

Ta vuốt ve phiến trúc, thấp giọng nói: “Chung quy, cảm giác có người giết huynh ấy thì cái chết của huynh ấy liền không liên quan tới ta. Ta lại không nghĩ huynh ấy hận ta, đúng là đang trốn trách nhiệm.”

“Chuyện này còn nhiều điều chưa biết, chút nữa quay về trong thôn điều tra chút đi. Nếu quả thực là người khác, giết hẳn.”

“Sẽ không. Chữ này ta nhận ra, là tận tay huynh ấy viết.”

Trọng Liên trầm mặc một lát, nói:

“Hoàng nhi, liệu người có thể nhận ra chữ ta?”

Ta nhất thời sửng sốt.

“Không có gì, ta chỉ hỏi thế thôi.”

Trọng Liên cuộn chăn lên, buộc vào, sau đó khiêng lên người. Ta ngăn cản hắn đứng lên, muốn nhận lấy cái cái bọc. Trọng Liên không chịu cho ta, cứng rắn đứng lên. Ta lại cố cứng ản hắn xuống. Trọng Liên bỗng nhiên nở nụ cười, đem bọc đặt lên tay ta:

“Đồ của y, nhất định phải tự tay mang đi, đúng không?”

Ta kinh ngạc, liên tục lắc đầu:

“Người đừng có hiểu lầm, chỉ là do võ công của người chưa khôi phục, ta sợ người mệt.”

“Ta đến cửa thôn chờ người, người xong việc thì tới tìm ta.”

“Từ từ! Liên!”

Hắn đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại. Ta vội vàng chạy qua, thiếu chút nữa bị cửa trúc đập trở về. Ta theo bản năng kéo cửa vào trong, lại phát hiện kéo thế nào cũng không ra. Ta lại đẩy, cửa mở.

Trọng Liên đi phía trước, thân ảnh cơ hồ như bị bao phủ bởi lá khô bay múa.

Ta vội vàng đuổi theo, thứ trên lưng không nặng bình thường.

Đến khi chạy ra trúc lâm, ta mới đuổi kịp hắn.

“Liên, người đừng có giận ta. Xin người đó! Xin người!” Ta thở hổn hển, bắt lấy cánh tay hắn. “Tuy rằng ta biết làm thế này thật quá phận, nhưng mà, ta có lỗi với Hiên Phượng ca. Nếu ta không tuyệt tình như vậy, huynh ấy cũng sẽ không dứt khoát từ bỏ hy vọng sống như thế... Ta thực sự áy náy, không thể quên huynh ấy được.”

“Ta không bảo người quên y.”

“Bây giờ ta không có thân nhân trên thế gian này, người là người thân nhất của ta. Nếu người cũng rời bỏ ta, ta thực sự không còn là người nữa.” Ta cười cười, đem cái bọc vung lên lưng, khiến chính mình gào lên một tiếng.

Trọng Liên cúp mắt, lông mi đặc biệt dài, hai má lại đặc biệt nhỏ.

“Thực xin lỗi.”

“Sao vậy, sao lại xin lỗi! Ta đâu có giận người.”

“Hoàng nhi.” Hắn ngừng đầu nhìn ta, trong mắt ánh lên thủy quang nhàn nhạt. “Để có được người, ta chuyện gì cũng có thể làm.”

Phía sau hấn, lá rụng bị gió xé rách, hóa thành bột mịn, bay đầy hoàng hôn.

Lời nói như thế, nói không khiếp sợ thì đúng là nói dối. Nhất là áp lực lại thốt ra từ trong miệng Trọng Liên.

Nhưng ta tận lực biểu hiện vẻ hi hi ha ha, còn vỗ vỗ vai hấn:

“Được, về sau hai vợ chồng chúng ta sống nương tựa vào nhau.”

“Quan nhân, đêm nay bồi ta được không?”

Ta đột nhiên kinh hãi, bắt đầu hoài nghi đây có thật là Trọng Liên hay không. Tuy rằng khi hấn tâm tình không tốt, hay là rầu rĩ, nhưng gần đây ngày càng sáng sủa, thật không bình thường. Ta sờ sờ trán hấn, hít hà một tiếng, lại kéo kéo da mặt hấn.

“Người dịch dung?”

“Vì sao?”

“Người không giống vợ ta, vợ ta không biết đùa.”

“Cái giọng nói chuyện này nói với ta, người học ai đó?”

Ta sửng sốt, thanh thanh yết hầu, xấu hổ cúi xuống.

Lúc trước khi ta mới quen hấn, hấn còn ngây thơ lắm. Trời xanh có mắt, ta thực sự không muốn Tiểu Liên tiên tử bình thường biến thành một nửa lưu manh. A di đà phật. A di đà phật.

Nhưng vừa mới đi được không lâu, ta đột nhiên nhớ tới, ít nhất trước khi đi phải tạm biệt Đản Đản một tiếng, liền nói cho Trọng Liên.

Ta đi với Trọng Liên đến cửa Đông, hấn bảo chờ ta ở đây.

Ta vừa mới vào thôn, thấy cửa phía Tây một đạo ánh sáng vọt lên không.

Đây là.....

Đạn tín hiệu?

Lập tức hiểu ra, gần đây có chuyện.

Tay vội chạy tới hiệu cầm đồ, nhìn thấy bóng người mới ngã xuống đất. Sương mù trong thôn thật dày, lại là tầm trời chiều, chạy ngay trước mặt người đó, ta mới phát hiện, là Đản Đản.

Yết hầu của gã đã bị cắt, miệng vết thương không rộng không dài, máu cũng vừa mới chảy ra.

Vũ khí là chủy thủ hoặc đoản kiếm.

Lại nhìn quanh, lúc này người đều về nhà ăn cơm. Chung quanh không một bóng người.

“Đản Đản, người còn có thể nói không? Ai đã ra tay?”

“Nghĩ, nghĩ..... Hai, hai, hai.....” Đản Đản nói.

“Cái gì, người từ từ nói, không cần gấp.”

“Hoàng nhi, cứu mạng quan trọng hơn. Trước phải thông khí cho gã.”

Không biết Trọng Liên đuổi tới lúc nào. Chắc là thấy được đạn tín hiệu kia. Hấn lấy ra một cái ống như thân lúa, ngồi xổm xuống, rút ra đao nhỏ, cắt vào yết hầu của Đản Đản.

Ta cả kinh hỏi: “Người làm gì thế?”

“Tin tưởng ta.” Trọng Liên cầm ống lúa đặt sát yết hầu gã, thổi một hơi vào trong.

Máu đỏ nhiễm cả ống lúa, lưu lại ven miệng vết thương. Mạch máu của Đản Đản đập lên, ta cũng không dám nhìn tiếp.

Trong ống truyền đến tiếng thở hồng hộc.

Gã thế mà hô hấp trở lại nhờ mạch ống.

Trọng Liên nói: “Cầm máu cho gã.”

Ta vội vàng điểm huyết gã. Máu gã lập tức ngừng chảy.

“Bây giờ phải xử lí sao đây? Phải xử lí sao?” Ta sốt ruột. “Đản lão đệ, người không được chết, người mà chết ta tuyệt đối không tha cho người!”

“Hoàng nhi, đừng hoảng, còn cứu được. Hiện tại ta đi tìm đại phu, người chờ.”

“Không không, ta không biết cứu người, để ta đi tìm.”

Ta vội vã đứng lên, tay lại bị người bắt lấy.

Ta nhìn lại, khuôn mặt Đản Đản đã tái xanh.

“Không ổn.” Trọng Liên kinh ngạc. “Gã trúng độc.”

Đản Đản chậm rãi nâng tay lên. Yết hầu của gã bị tắc, nói không thành tiếng. Chỉ là dùng hết khí lực cuối cùng nhắc tay lên.

Nhưng gã đã thất bại.

Tay chưa nâng được một tắc, liền rơi xuống mặt đất.

Đản lão đệ đã chết.

Thậm chí thời gian bị thương ta cũng chẳng có, đã bị Trọng Liên mạnh mẽ đưa ra khỏi Loạn Táng thôn.

Xem ra, tin Trọng Liên mất đi vô công mọi người đều đã biết. Loạn Táng thôn đã sớm không an toàn.

Xe ngựa vừa mới rời khỏi Loạn Táng thôn, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện:

Lúc Trọng Liên vừa từ nhà trúc đi ra, lúc ta đuổi theo hắn, cửa kéo không được.

Ta lớn lên ở Loạn Táng thôn, từ nhỏ đã cùng Lâm Hiên Phượng phát hiện ra “Căn cứ bí mật” này, tuyệt không nhớ lầm một việc — người ở trong đó, phải kéo cửa ra ngoài.

Ta mặc kệ Trọng Liên phản đối, vùng vằng nhảy xuống xe ngựa, chạy về Phượng Hoàng Trúc lâm.

Nhưng còn chưa tới trúc lâm, ta đã vội trở về.

Từ thật xa, ta đã nhìn thấy ánh lửa ngút tận trời. Ánh đỏ sáng quắc cả bầu trời.

Trúc lâm đã bị thiêu hủy, mọi chứng cứ đều không còn.

Hơn nữa, kẻ địch còn ở ngay cạnh.

29. Chương 29

Khi chúng ta đến cửa tây, trời đã chuyển hết thành màu đen.

Sương mù xanh xám, rộng lớn dày đặc. Tại nơi tối đen như mực này, sương mù dày đặc ẩn hiện mấy nhà tranh tiểu quán hoặc chữ viết. Sau đó, bốn phía đều là vách núi, gió thổi như rít, cái lạnh thấm vào, thẳng đến tận bên trong.

Lúc còn nhỏ thường xuyên trốn ra chơi, nhưng chưa bao giờ phát hiện cửa thôn âm trầm như thế.

Xe ngựa chạy rất lâu, mới nhìn thấy có người.

Hai nam nhân đứng ven đường, một người khoảng ba mươi tuổi dáng nhỏ, một nam tử khác cường tráng nhưng nhỏ tuổi hơn. Hai người bọn họ đều thổi thổi hơi vào hai tay, tay một người đầy nếp nhăn, tay người kia lại trắng như tuyết.

“Mấy vị khách quý, đến mua đặc sản của Loạn Táng thôn sao?” Vóc dáng cao cao kia đứng đó hô.

Xe ngựa dừng lại. Ta đuổi đầu ra.

“Tiểu ca, vừa rồi ngươi có thấy ai đi qua không?”

“Không có.” Người dáng nhỏ nói.

“Có.” Người dáng cao nói.

“Ai nha, ta không có nhìn thấy.”

“Công tử, ta có thấy. Nhưng người nọ thân pháp rất nhanh, nhoáng cái liền không thấy đâu.”

“Đi hướng nào?”

“Trong thôn.”

“Trong thôn?”

“Đúng vậy. Người nọ đi từ phía đó qua.” Gã chỉ chỉ phía tây.

“Nghe ta nói này lão đệ, ngươi có nhất thiết chuyện gì cũng phải ganh đua với ta không? Giống như ngươi cứ ương bướng nói Trọng Liên không phải con Trọng Chân, ta cảm thấy thật vô lý.” Người vóc dáng nhỏ nói.

“Sao lại vô lý? Ngươi biết nữ nhân Tiết Hồng kia được bao nhiêu? Vừa mới ở cùng Trọng Chân chưa tới một năm, đã có con với hắn? Chuyện này quá bậy bạ.”

Ta quay đầu lại nhìn Trọng Liên. Trọng Liên cũng đang nhìn ta.

“Sống với nhau một năm rồi có con thì có gì lạ? Huống hồ trước kia, kẻ cầu dẫn trước là nam nhân đó.”

“Ngươi sao lại nói giúp cho họ? Ngươi coi trọng Tiết Hồng?”

“Tiết Hồng ta chưa gặp qua, chết cũng được mấy năm rồi.”

Trọng Liên kéo ta vào bên trong, nói với xe phu: “Đi.”

“Đi luôn sao?”

“Chuyện này nghe nhiều cũng vô ích.”

Vốn là định nhiều lời thêm chút nữa, vẫn nhịn xuống. Xe ngựa vẫn chưa chạy, người dáng cao bên kia nói: “Mua đặc sản của Loạn Táng thôn đi? Cam đoan công tử sẽ hài lòng, ngươi không hài lòng ta tặng không ngươi.”

Việc này thì lạ. Ta sống ở Loạn Táng thôn mười bảy mười tám thôn, lần đầu tiên nghe nói thôn này có đặc sản, trừ bỏ mấy thứ đồ hơi bên ngoài. Song hơn phân nửa là đồ dỏm.

“Công tử, xem đi. Nếu không hài lòng với Loạn Táng thôn, chúng ta còn có đặc sản của Trọng Hỏa Cảnh.”

Ta lập tức chui đầu ra:

“Cái gì? Lấy ta xem.”

Người dáng cao kia ném cái gói to duy nhất trên mặt đất tới tay ta:

“Chỉ có thể này thôi.”

Túi to không nhẹ. Ta xách lại nhìn, thấy bên trong dường như có thứ gì đó trắng trắng. Đếm đếm, đại khái có sáu. Nhưng tia sáng quá tối, thấy không rõ, đành phải đưa tay vào. Kéo lên vật cứng lạnh như băng, nhìn kỹ, mới phát hiện đó là một đầu lâu.

Xương đầu lâu của người.

Chỉ có vài điểm *** quang. Trên đầu lâu trắng, có hai lỗ đen to, càng nhìn càng thâm xương.

Ta lập tức đem đầu lâu ném đi.

“Vị công tử à người nhìn đi, Bắc Đẩu Thất Tinh hôm nay chỉ còn sáu. Công tử, ngài cùng vị công tử trong xe kia, ai nguyện ý đi làm sao thứ bảy?”

Ta ném cái túi ra, quay đầu liếc Trọng Liên.

Xe ngựa chạy như bay về phía trước.

Hai người phía sau cười ha hả, tiếng cười quanh quẩn trong vách núi.

Ta không ngừng nhìn lại xem Trọng Liên, hẳn lại không hề có phản ứng. Giống như những lời vừa rồi không phải nói với chúng ta, và hẳn cũng chỉ đang tiếp tục lễ trình của mình.

Sương mù ngoài cửa càng ngày càng dày, tứ đại hộ pháp cùng các trưởng lão từng người từng người biến mất.

Khi ta kịp phản ứng, người cuối cùng cũng không thấy đâu nữa.

“Chuyện gì đây?”

“Chúng ta bị vây trong sương mù trận.” Trọng Liên nói. “Hôm nay chạy không được rồi.”

Bốn phía chỉ còn là sương trắng.

Ngay sau đó, xe ngựa đột nhiên chậm lại.

Ta nói: “Xa phu, phiền người nhanh lên được không?”

“Hắn đã chết.”

Ta sửng sốt, vén rèm lên. Xa phu nằm ngang trên chỗ ngồi, thất khiếu chảy máu.

Trong núi truyền đến tiếng chim hót bi thương.

Van vật trở nên yên tĩnh.

Ta ôm chặt di vật của Lâm Hiên Phượng, cầm tay Trọng Liên: “Không kịp rồi, ta lái xe, người thừa lúc ta lái xe nhảy ra, trốn đi. Ta sẽ quay lại đón người.”

“Không. Bọn họ nhiều người lắm, người sẽ chết.”

“Sẽ không đâu, nói gì thì thân thủ bây giờ của ta cũng không quá tệ —”

Ngay sau đó, hai thanh âm đồng thời vang lên.

Một ở phía trước. Là thanh âm xé vải, bẻ xương.

Một ở ngay lòng bàn chân.

Cái túi lớn kia lại được ném dưới chân chúng ta.

Hai cái đầu lâu lăn ra.

Bên trong xe tĩnh mịch.

Gió lạnh thổi tới, thi thể xa phu xa kia đã tan thành mảnh nhỏ, máu thịt bay tứ tung.

Bánh xe ngựa kêu rỗng rọc. Cánh tay của xa phu cùng đầu theo đà rơi xuống trên mặt đất, hai mắt hai đường máu dài, hoảng sợ trợn to, nhìn về chúng ta.

“Thiên... Thiên Sơn.” Ta lớn tiếng. “Mẹ nó, chết kiểu này thật không anh hùng khí khái, ta không thèm! Thiếu gia đi ra ngoài quyết đấu với họ!”

Vừa muốn nhảy ra cửa xe, Trọng Liên bỗng ôm lấy ta: “Đừng sợ. Ta ở cùng người.”

“Liên, cái mạng nhỏ của hai ta sắp không còn đó!”

“Trong Thiên Sơn, chỉ Bạch Linh có thân pháp nhanh hơn người. Hoàng nhi, người vẫn có thể chạy trốn.”

“Được, ta đi, người chết ở chỗ này đi.”

Trọng Liên không nói hai lời đẩy ta ra ngoài.

“Người đừng có phát bệnh được không?” Ta ương bướng quay lại. “Chạy nhanh rồi nghĩ biện pháp đối phó họ đi.”

“Trong sáu cái đầu lâu bên trong, ba cái là sư phụ người.”

“Bọn hắc đào mộ?”

“Phải, bọn họ giết Nam Cung. Hai cái khác, hẳn là của Trọng Hỏa cung, chỉ là không biết của ai.”

“Nam Cung? Nam Cung trưởng lão?”

“Ừ. Bọn họ làm thế chỉ vì muốn lấy mạng ta, người muốn chạy trốn, bọn họ cũng sẽ không đuổi giết quá gắt gao.”

“Nghĩ ra biện pháp khác được không?”

“Mang theo một người không có võ công, dù là người cao cường, cũng không thể chạy thoát.”

Ta đang muốn cãi lại, một đôi mắt hơi hơi đỏ xuất hiện ở cửa sổ.

“Liên cung chủ, cùng ta, đi, được không?”

Đôi mắt kia đang cười. Mắt loan loan, trông thật giống trăng khuyết. Nữ tử này, từng xuất hiện ở đại hội anh hùng.

Ta lập tức bỏ Trọng Liên ra, ngón tay hướng muốn chọc mắt nàng. Nàng thân hình khẽ động, tránh đi. Lập tức không thấy tăm hơi.

Ta đổi vị trí với Trọng Liên.

“Ha hã, quả nhiên già rồi, ngay cả một tiểu nha đầu cũng không đuổi kịp. Trọng Liên, cầm tim gan của người ra, bồi bổ cho lão nhân gia, được không?”

Đầu của Vệ Lưu Không lại xuất hiện bên người Trọng Liên. Trọng Liên không phản ứng nhiều, nhưng ta sốt ruột tới độ cả người đầy mồ hôi. Đợi tới lúc ta đổi qua rồi, mới phát hiện y phục mà Vệ lão đang mặc, chính là của người đáng cao kia.

Vậy thì người đáng thấp kia, tám phần là Vọng Thực.

Chung quanh chỗ này, rốt cuộc ẩn núp bao nhiêu người?

Ta vừa qua, liền cảm đao chém Vệ Lưu Không. Vệ Lưu Không cũng không tránh, còn rút ra quả trượng (gậy chống) ngăn cản. Hai người đối đầu một lúc, lão không bằng ta, bên cạnh Trọng Liên lại xuất hiện thêm một người.

Là tên Bách Lý Tú cầm quạt kia.

Cây quạt trong tay hắn tuy nhỏ, nhưng dưới bàn tay lớn của hắn mà xoay tròn cực nhanh.

Trọng Liên nói đúng, nếu một mình ta đối phó, hoàn toàn không có vấn đề. Chỉ là muốn bảo vệ Trọng Liên, quả thực khó như lên trời.

Ta đối phó không xuể, còn bị cái quạt kia tặng cho một vết thương trên tay.

Cuối cùng, chỉ còn nước chống đỡ trên ghế, đao đối phó Vệ Lưu Không, tay đối phó Bách Lý Tú.

Dần dần, thể lực không chống đỡ nổi, tay cũng bắt đầu run lên. Ta nghĩ biểu tình của ta thực sự rất khó coi, bằng không Trọng Liên sẽ không nhăn mặt cau mày thành như vậy.

Nhưng đúng lúc này, lại có người vọt đến, thanh trường kiếm hướng tới trước ngực Trọng Liên.

Phản ứng thứ nhất của ta chính là bổ nhào lên người Trọng Liên.

Trọng Liên kinh ngạc, vội vàng đẩy ta ra.

Cơ Khang rút kiếm trên lưng, chuẩn bị tấn công lần thứ hai. Một thanh âm của nữ nhân vang lên:

“Dừng tay!”

Thanh âm nghe qua không già, nhưng uy nghiêm trong ngữ điệu, thật sự không giống một cô gái hai mấy tuổi.

Ta vội vàng nhảy lên phía trước, đẩy thi thể xa phu, giục ngựa lên đường.

Sương mù thật dày, núi non trùng trùng điệp điệp.

Trong thời khắc tối đen, một thân ảnh trắng như tuyết bay xuống, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp (Aki: Parabol???) giống như bạch điều giương cánh. Ta chưa kịp định thần, một mực tiến lên.

Ngay sau đó, một vật màu trắng từ trong xe bay ra, rơi xuống sơn cốc.

Trong nháy mắt giống như mất hồn, ta quay đầu lại, không tìm được kêu to. Kêu cái gì, ngay cả chính mình cũng không biết.

Đó là di vật của Hiên Phượng ca.

Còn có di thư của huynh ấy.

Một đôi tay đặt lên vai ta:

“Hoàng nhi, đừng quá đau buồn, trốn khỏi cái chết quan trọng hơn.”

Ta cơ hồ không thể bình tĩnh. Nhưng trong đầu bỗng nhiên hiện lên hai chữ —— di thư.

Trước khi chết, Đản Đản nói một chữ: Nghi.

30. Chương 30

Chúng ta trốn tra được núi sương mù. Chỉ chăm chăm chạy thật nhanh tới thị trấn trong thành.

Nhưng Trọng Liên vẫn không nói câu nào, chỉ giúp ta băng bó. Khi ngã xuống đất vẫn là ta chủ động:

“Vừa rồi có người đến sao? Ta thấy nàng mặc bạch y, là Huyết Phượng Hoàng à?”

“Đó là nam nhân.”

“Nam nhân, sao người nhận ra được?”

“Xem thân hình.”

“Tốc độ y nhanh như vậy, người có thể xác định? Người có thân pháp nhanh như vậy, trừ Huyết Phượng Hoàng chỉ có người, ta không nghĩ được người nào khác.”

“Có thể.”

Ta giờ mới phát hiện mắt mình đúng là bị vón cục. Trọng Liên là ai nào, cho dù mất đi võ công, nhìn người chưa bao giờ sai.

Nếu không phải Huyết Phượng Hoàng, như vậy, chuyện Huyết Phượng Hoàng là địch nhân xem ra chưa thể loạn trù.

Ta dừng một chút, nói: “Liên, người nói y có thể hay không là Bạch Linh?”

“Có thể. Khuôn mặt người đó ta cũng không nhìn rõ.”

“Nói vậy, người bảo chúng dừng tay không phải bạch y nhân này?”

“Không phải, người bảo dừng tay, có lẽ là một trong ba vị quan chủ của Thiên Sơn.”

“Hong Thường, hay Quỷ Mẫu?” Ta hỏi. “Không phải vẫn nói Hong Thường là mỹ nữ sao, người này thanh âm lãnh khốc, rất có khí phách, hẳn là Quỷ Mẫu rồi.”

“Hoa độc có hương, rượu mạnh rất nồng. Chưa chắc.”

“Đúng rồi, sao người nhận ra đầu lâu đó là của ai.”

“Trên cầm của Thất Sát Dao có một vết đao, rất dài, vào tận cốt tủy. Ta không biết Loạn Táng thôn còn người nào giống hắc nữa không, nhưng Hồng Đình lão quái và Bách Thôi Hoa là hai cái, một lớn nhất, một nhỏ nhất, ba cái đặt cùng một chỗ, xương cốt lại giống như vừa đào lên, khẳng định là ba người họ.”

Ta có chút hậm hực. Trọng Liên chỉ giao thủ với bọn họ có một lần, vậy mà nhớ kỹ hết đặc thù này. Ta ở cùng bọn họ ở cùng chỗ nhiều năm như thế, Trọng Liên nếu không nói về cầm của Thất Sát Dao, ta chắc chắn là xem nhẹ vết sẹo kia.

Xem ra anh hùng không chỉ có võ công mà tiến lên được.

“Nam Cung trưởng lão thì sao?”

“Đầu lâu của ông ta còn mới, còn tơ máu. Nhưng xương tươi, đây là đầu người già. Trọng Hỏa cung chỉ có năm trưởng lão, trong đó nào sau nhô ra thì chỉ có Nam Cung và Vũ Văn. Vũ Văn đi theo chúng ta.”

Ta nghe nói vài vị trưởng lão đã nhìn Trọng Liên lớn lên. Nghĩ vậy, bỗng nhiên nhin không được, quay đầu lại nhìn hắc:

“Liên, người ổn chứ?”

“Không cần lo lắng cho ta. Người chết do mệnh, thương cảm hơn nữa cũng không được gì.”

“Thật sự không chút nào khổ sở?”

“Có thời gian khổ sở vì người chết, không bằng tiếp tục sống tốt.”

Lập tức, là xấu hổ cùng trầm mặc.

Ta rõ ràng biết những lời này của hắc không có ý nhắm vào ta, nhưng câu này, thật sự là hung hăng đánh ta một quyền.

Một lúc lâu, Trọng Liên mới nói:

“Từ nay về sau, người của Thiên Sơn và Trọng Hỏa cung không thể đụng mặt, dù có, cũng chỉ được giết một người.”

“Ai?”

“Ta.”

Vừa ra khỏi dãy núi, thấy được một khách *** nhỏ. Đi vào, quả nhiên thấy người của Trọng Hỏa cung đang chờ ở lầu một.

Trọng Liên ngồi xuống:

“Dùng cơm trước, sáng sớm mai trở về.”

Mọi người đáp ứng, đều ngồi xuống. Sau khi ăn sáng, Trọng Liên uống trà, Xa Cừ và Lưu Ly so tiểu đao.

Ta còn mãi suy nghĩ lời của Đản Đản trước khi chết.

Nghi, hai.

“Nghi”, là chỉ di thư sao?

Còn có, gã giương tay, là muốn làm gì?

Di thư của Hiên Phượng ca ta đã thuộc nằm lòng, nhưng càng nghĩ về nội dung kia, càng cảm thấy không có vấn đề.

Nhưng huynh ấy luôn có thói quen: nếu là viết thơ, sẽ viết thành một hàng, nếu là văn ngôn bình thường, huynh ấy sẽ viết thành đoạn dài cực dài.

Vì sao phải viết như thế?

Ta im lặng ăn cơm, dùng chiếc đũa khua khua trên bàn.

“Hoàng nhi, làm sao vậy?”

“Không có, chỉ thấy lạ vì sao người nọ phải ném đi di vật của Hiên Phượng ca.”

“Không phải là muốn ném, mà là muốn giết ta. Đó là do bất cần mà ném đi thôi.”

“Sao họ lại buông tha cho?”

“Không biết.”

Ta ‘nga’ một tiếng, tiếp tục vẽ lên bàn.

Không bao lâu, Trọng Liên lại hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy di thư của Hiên Phượng ca có chút kỳ quái. Người nói xem, có phải trước khi chết, Đản Đản cố nói cho ta về chuyện di thư? Gã còn nói hai, hai, rốt cuộc là ý gì?”

“Nếu gã có bí mật, đã nên sớm nói cho người, sao phải đợi lúc sắp chết mới nói?”

“Cũng phải.”

Tuy nói thế, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái.

Ánh nến giao nhau, hương mỏng như sương.

Trọng Liên cầm ấm trà, khê lắc, lại chậm rãi uống. Tay trắng mịn, ngay cả trẻ nhỏ cũng không bằng.

Ấm trà khê động, âm vang trong sự im lặng của khách ***, âm thanh liên biến lớn. Hẳn như là giật mình, lập tức dậy nắp lại.

Ta nhin không được mỉm cười. “Liên, ta thật không dám nghĩ người là lãnh huyết cung chủ đó.”

“A, sao cơ?”

“Người vẫn biết sợ. Vừa rồi trong núi, biểu hiện của người thật khác người thường, hại ta nghĩ máu của người đều bị tháo nước, đứng trước mặt ta chỉ là cương thi.”

“À.”

Tâm tình hỗn loạn chợt tan thành mây khói. Nếu nơi này không có ai, ta nhất định sẽ ôm chầm hắn, an ủi một chút.

Cơm nước xong xuôi, tìm đến chưởng quầy để đăng ký phòng. Ta mượn giấy bút, Trọng Liên hỏi ta làm cái gì. Ta lắc đầu, viết lại di thư của Hiên Phượng ca lên giấy.

Trọng Liên nắm lấy tay phải ta.

Ta vừa ngẩng đầu, tiếng cười lớn từ cửa truyền đến:

“Ha ha ha ha, ma đầu Trọng Liên mất hết võ công! Giờ võ lâm Trung Nguyên lại thanh bình. Người trong thiên hạ cứ chờ mà chém giết đi!”

Chu Sa nắm lấy chuôi đao, thiếu chút nữa là xông lên chém người.

Hải Đường giữ nàng ta lại, lắc đầu.

Ta thu lại bút giấy, nhìn Trọng Liên. Tâm trạng của Trọng Liên không hề biểu hiện trên mặt, chỉ nhìn chăm chăm tay ta.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Biểu hiện của hắn rất thất thường.

Nhóm người lên lầu, Trọng Liên an bài tùy tùng vào các phòng, chỉ gọi các trưởng lão và hộ pháp ở trong phòng mình.

“Xa Cừ, người nói giờ nên làm gì?”

“Cung chủ muốn làm gì?”

“Việc đã xảy ra rồi, chúng ta nói kết quả thôi.”

Xa Cừ bỗng nhiên ngẩng đầu, cứng ngắc đến nói không nên lời.

Ta khó hiểu mà nhìn họ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dù sao trước đây ngươi luôn trung thành với ta, giờ ta cho ngươi hai con đường: một, ở lại trong cung, cắt lưỡi, chấp nhận biếm thành đệ tử bình thường. Hai, xuất cung, chết.”

Trọng Liên luôn có thói quen dùng ngữ khí ôn nhu bình thản để nói lời tàn nhẫn. Ta nghe mà mao cốt tung tung.

mao cốt tung tung: sờn gai ốc.

“Sao vậy?”

Hải Đường nói: “Xa Cừ bán đứng cung chủ, cậy nhờ Thiên Sơn, đem tin cung chủ mất võ công truyền ra ngoài.”

“Cái gì.” Ta ngạc nhiên. “Sao có thể?”

Trọng Liên nói: “Chọn đi.”

“Phương án thứ hai.”

“Ngày mai cho ta kết quả.”

Ta nhìn họ, mặc danh kỳ diệu. Trước khi ta kịp hồi phục *** thần, Trọng Liên đã bảo mọi người ra đi, cầm một quyển sách lên giường đọc.

mặc danh kỳ diệu: không hiểu gì cả, quái lạ.

Ta thực không thể tin được, một thuộc hạ hơn mình trung thành với mình hơn mười năm, nói giết là giết sao?

“Liên, hắn bán đứng ngươi khi nào? Ngươi có trách lầm người không thể? Hắn với ngươi... vẫn tốt mà.”

Dưới ánh nến, lông mi Trọng Liên đen nhánh, phủ lên đôi mắt màu tím đậm. Hắn lật một trang sách, không đáp lại ta.

“Này, ngươi không phải đã nói, không được tổn thương người Trọng Hỏa cung sao?”

“Hắn đã không còn là người của Trọng Hỏa cung.”

“Đối với sự phản bội của người khác, ngươi nhất định phải trả thù như vậy sao? Ngươi sao không hỏi lý do của hắn?”

“Lý do của hắn rất rõ ràng.”

“Là gì?”

Ta để bản chép lại di thư trên bàn, cỡi y phục, ném ở một bên. Nhưng hắn không liếc ta lấy một cái. Ta giận, giật lấy sách hắn, ném lên bàn, vừa vặn đè lên di thư.

Trọng Liên giương mắt nhìn ta, như đã bất động trên giường.

Ta quay đầu lại, mạn bất kinh tâm mà liếc, lại thấy quyển sách nghiêng nghiêng đè lên dòng chữ trên di thư.

mạn bất kinh tâm: làm việc tùy tiện, thờ ơ, không để ý.

Sau đó, sáu chữ gần rìa nhất, xếp thành một câu.

Trong lòng ta chấn động, rút trang giấy lên, nhớ tới lời Đản Đản. Nguyên lai gã muốn nói:

Di thư, dòng thứ hai.

Dòng chữ thứ hai bắt đầu từ chữ “Hoàng đệ”, từ từ nhìn xuống.

Đó là một câu.

Trọng Liên từ từ ngồi thẳng dậy. Ra cả ngày nay hắn suy nghĩ, không phải vì kẻ địch, mà vì cái này.

31. Chương 31

“Chữ ta quả nhiên xấu như quỷ.” Ta cất kỹ trang giấy, dùng quyển sách chặn lại. “Phía dưới cái vách núi đen kia cái gì cũng không thấy. Tuy rằng cao, nhưng lấy khinh công của ta, đi xuống hẳn không có vấn đề gì.”

“Ừ.” Trọng Liên lại dựa vào thành giường.

Nguyên bản vốn rất dễ tin tưởng. Nhưng việc này còn có rất nhiều chỗ cổ quái.

Đầu tiên, người bên cạnh khi Lâm Hiên Phượng qua đời là Hoa Di Kiếm. Sự tin cậy của Lâm Hiên Phượng với Hoa Di Kiếm khẳng định là hơn đối với Đản lão đệ. Nhưng huynh ấy lại không nói cho Hoa Di Kiếm, cũng không phải không có lý do.

Nếu Hoa Di Kiếm biết là do Trọng Liên, nhất định sẽ đi trả thù. Hiện tại thì đại khái rõ ràng, nếu những gì ta suy đoán là thật, Lâm Hiên Phượng trước khi qua đời nhắc Hoa Di Kiếm không được đi tìm Trọng Liên, là sợ Hoa Di Kiếm sẽ gặp nguy hiểm.

Tiếp theo, cửa căn phòng có vấn đề. Chỗ đó đã được xây dựng lại. Lâm Hiên Phượng trước khi qua đời nhất định là lưu lại vật gì đó, đã bị hủy. Nếu người giết Lâm Hiên Phượng là Trọng Liên, thì người hủy phòng nhất định là Trọng Liên. Một khi đã thế, vì sao hắn lưu lại vật quan trọng nhất này, để cho ta tới mà phát hiện?

Còn nữa, cái túi sao như thế nào lại rơi xuống vách núi? Rốt cuộc là do Bạch y nhân kia, hay là do Trọng Liên ‘không cẩn thận’ đánh rơi? Nếu thật là Trọng Liên, Trọng Liên vì cớ gì phải mang trách nhiệm đổ lên đầu mình.

Cuối cùng, khi Đản lão đại chết, Trọng Liên đã muốn cứu gã. Nhưng gã lại trúng độc mà chết. Nếu hung thủ là Trọng Liên, độc chắc chắn do hắn hạ. Nhưng quan trọng nhất là, lúc đó Trọng Liên đang ở cửa thôn phía đông, đạn tín hiệu phát ra ở phía cửa tây, hung thủ đã chạy thoát. Dù là Trọng Liên, chuyện này cũng không thể giải thích được.

Kỳ thật, đại bộ phận chứng cứ đều nói lên, không phải Trọng Liên.

Nhưng có một điều, khiến tim ta hoàn toàn băng giá — thái độ của Trọng Liên.

Đương nhiên cũng có thể vì hắn không muốn ta nhớ tới Lâm Hiên Phượng. Chỉ là, có người sẽ vì ghen tỵ mà kích động sao?

Trọng Liên thối đèn, trong chăn nhẹ nhàng cầm tay ta, nhắm mắt. Trong đêm đen, khuôn mặt xinh đẹp kia giống như từ bạch ngọc tạo ra.

Ta đã bao lần vì khuôn mặt này mà tâm thần nhộn nhạo.

Trọng Liên lại nói, độc hoa có hương, rượu mạnh tất nồng.

Lại hồi tưởng khi hắn vừa mới quen ta. Chỉ cần ta có quan hệ với cô nương nào thôi, hắn đều giết. Cho nên ta vẫn thấy rất kỳ quái, Lâm Hiên Phượng thân với ta nhất, hắn lại không hề đụng vào.

Còn có lời của Bạch Quỳnh Ân.

Người ta nên đề phòng nhất... Chính là Trọng Liên sao?”

“Hoàng nhi, Hoàng nhi.” Trọng Liên cúi đầu, thanh âm quanh quẩn bên tai ta. Ta vẫn chưa trả lời, một chân hắn đã lướt qua cơ thể ta, đẩy lại, vòng hai tay ôm ta. Sau đó, cúi đầu cắn lên tai ta. Ta bị hắn cắn đến mặt đỏ tai hồng, vẫn chưa hoãn hòa lại được, hai tay hắn hơi hơi buông lỏng, đặt trên người ta.

Mặt cách mặt rất gần, môi cách môi cũng chỉ bằng một tờ giấy mỏng. Hắn không hôn ta, mà hơi hơi lắc lư hạ thân, dùng vật cứng ma xát chỗ bắt đầu ngẩng lên của ta.

Hắn lúc nào cũng thích dùng phương pháp này câu nhân. Không bức ta, cũng chẳng hỏi ta, chờ ta bị hắn quấy đến không thể chịu nổi, phải chủ động tìm tới hắn. Ta từng muốn đối kháng lại hắn, mặc cho hắn cọ cọ. Mà biểu hiện của ta, theo như hắn nói sau đó, chính là: “Hoàng nhi, mặt của người càng ngày càng hồng, hồng đến nỗi tối đen mà vẫn nhìn thấy, hảo đáng yêu.”

Lúc còn nhỏ nghe Bách Thôi Hoa nói, luyện võ giỏi vào, luyện tốt võ công mới tán tỉnh được các cô nương. Ta ban đầu còn tưởng người luyện võ phải tiêu sái suốt khí thì mới được mọi người ưa thích, sau mới biết được, người có võ công cao thể lực tốt khí lực lớn, biết điều khiển năng lực mới tốt. Biểu hiện trên giường cũng tự nhiên như bên ngoài cũng khiến người khác thích. Khó trách nhiều nữ nhân thà rằng cùng người vạm vỡ, chứ không cùng văn nhược thư sinh. Nhưng khi ta hiểu đạo lý này là lúc mười lăm tuổi, hơi muộn rồi. Khi đó ta nghĩ chuyện luyện võ công như thế thà đi luyện với Hiên Phương ca, dù sao đời này ta cũng không tìm được cô nương.

Trọng Liên là cao thủ trong cao thủ, kẻ cướp trong kẻ cướp, cộng thêm luyện cái võ công biến thái cái gì cũng phải kiểm chế, sức chịu đựng quả nhiên không cần bàn. Hắn cứ duy trì cọ xát như thế, tần suất không hề đổi, ta cũng không biết hắn có thể kiên trì tới bao lâu, bởi vì ta chỉ thắng đúng một lần.

Kết quả của lần đó là, ta khiến hắn bắn ra. Ban đầu hắn không biết, còn khiêu khích ta. Không bao lâu, hắn phát hiện quần ta cũng ẩm ướt, sưng sốt cả buổi. Nói bao nhiêu xấu hổ thì có bấy nhiêu.

Trọng Liên lại tra tấn ta. Nhưng lần này ta quyết không thỏa hiệp.

Ta cau mày nói: “Nếu người muốn, thì ngoan ngoãn nằm xuống, chân mở ra, bằng không thì sẽ giống như lần đó, đừng hồng ai thoải mái.”

Biết rõ đây là yêu cầu không có khả năng cho phép, thế nhưng Trọng Liên lại đáp ứng.

Nhất thời, biểu tình thay đổi thành cường thế, dụ dỗ. Trọng Liên tựa vào thành giường, quần áo nửa vắt lên cánh tay, ngẩng đầu lên, tóc dài rơi xuống gối.

“Đến.”

Ta thiếu chút nữa thú tính mà bổ nhào lên người hắn. Tuy rằng biểu hiện không khoa trương như vậy, nhưng hưng phấn thì rõ là có. Quần áo đều cởi xuống, tan tóc, thoát luôn y phục hắn. Hắn thật sự vô cùng hào phóng, chủ động hạ tay ngồi thẳng, thuận tiện để ta kéo hắn xuống.

Sau khi cởi y phục xong, tùy tay ném xuống giường, chồng chất lên y phục ta thành đống.

Hắn ngồi thẳng, ôm vai ta, nói khẽ:

“Ôn nhu một chút.”

Máu tức thì sôi trào. Ta dùng sức gật đầu, cắn vành tai hắn. Khẽ liếm dọc theo vành tai đến khuyên tai, thổi thổi vào trong. Trọng Liên thở dốc, ôm sát ta. Đầu lưỡi cuốn lấy da thịt hắn, cho tới khi cắn tới hồng điểm trước ngực, hắn mới khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Thật may mắn, ta phát hiện bản thân mình khiến người khác vui vẻ cũng không khó lắm.

Nhưng khi ta giúp hắn bôi trơn, cầm chính bộ phận nam tính của mình muốn tiến vào hắn, hắn làm một chuyện khiến ta thiếu chút nữa bạo phát — hắn đẩy ra ta một chút, cúi người xuống, trên đỉnh của ta mà liếm. Sau đó ngồi dậy, tách hai chân ra, mị nhân như tở:

“Hoàng nhi, đừng có tiến vào ngay, chậm một chút.”

Hắn không nói câu này đã đành, nói xong, dục vọng lớn nhất của ta là trực tiếp phá hỏng hắn. Nhưng ta nhịn xuống, chậm rãi tiến nhập.

Hắn đem ta từng chút từng chút một chiếm lấy, dần dần dung hợp với ta. Khi ta tiếp xúc với chỗ sâu nhất, hắn nắm lấy vai ta, đầu ngửa ra sau.

Ta rút ra một chút, lại tiến vào, không biết là đụng phải chỗ nào, thân thể Trọng Liên run lên, ngực đập phồng liên tục. Ta dùng sức thắt lưng. Ai ngờ được vài lần, Trọng Liên đã rên rỉ thành tiếng.

Không biết hắn trở nên miễn cảm như thế từ khi nào. Nhưng mà, ta có một tật xấu khác hẳn so với nam nhân khác: ta nhất định không được nghe rên rỉ. Có lẽ là tại Trọng Liên, hắn vừa mới rên, ta đã muốn bắt. Vì thế dứt khoát dùng môi ngăn chặn hắn, động kịch liệt. Mặc dù như vậy, thanh âm của hắn vẫn rơi vào miệng ta. Cuối cùng, ta dứt khoát buông tha, mặc hắn kêu.

“Hoàng nhi, thật thoải mái.” Trọng Liên dứt quãng nói, “Lại... dùng chút lực nữa.”

Ta rút cục bùng nổ:

“Đừng có nói, người nói nữa là ta tiết!”

“Người xong thì đến lượt ta.”

“Người... Người cố ý phải không?”

“Ta muốn người nhớ kỹ ta.” Hắn rất nhanh, đã ngồi lên người ta, lay động vòng eo, chủ động nhận lấy thả ra dục vọng của ta. “Cho dù người là của ta, hay thân thể là của ta. Vô luận người ở cùng ai, đều không quên được ta.”

Ta sửng sốt, cả thân thể cũng sửng sốt theo.

“Hoàng nhi, người người thích chính là ta.” Dáng vẻ phong tình vạn chủng bỗng nhiên biến mất, vẻ mặt bình thản, lại như đang hôn dỗi, hung hăng lay động thân thể. “Người người thích là ta, người biết không?”

Ngay cả ta cũng cảm thấy đau đớn, không biết hắn khó chịu tới mức nào.

Hắn nghiêng chặt răng, cố nén thống khổ, làm chính mình bị thương.

Ta đã từng chịu qua hành vi tự mình hại mình của hắn, dứt khoát đẩy hắn ra:

“Vốn đang rất tốt, sao lại phải thành ra thế này?”

Có chất lỏng theo cơ thể hắn chảy ra, Trọng Liên tựa vào đầu giường không nhúc nhích. Ta ôm chân ngồi một bên, cảm xúc vô cùng tốt ban đầu đều bị mấy câu của hắn đánh tan.

Không biết ngồi bao lâu, ta mặc quần áo, dùng lý do giải sầu đẩy cửa ra ngoài.

Trong phòng Xa Cừ, ngọn đèn dầu vẫn sáng.

Ta gõ cửa, hắn rất nhanh đã mở:

“Công tử có chuyện gì?”

“Người hiện tại có vội không? Không thì ta vào ngồi.”

“Mời.”

Đi vào, nhìn thấy bên giường có một chậu nhỏ, trong nước ngâm một chủ tử sáng loáng. Hắn thật sự nghe theo lời Trọng Liên.

Ta im lặng một lát. “Liên chỉ nhất thời tức giận, không nên tưởng thật.”

“Cung chủ khi hạ quyết định, vẫn luôn liên tục suy nghĩ.”

“Người đã cùng hắn nhiều năm, hắn sẽ không máu lạnh như thế. Nhanh thu dọn đồ đạc đi.”

“Cung chủ lãnh huyết hay không, người hẳn rõ hơn ta.”

Ta nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn thấy vách đá cạnh chậu có tơ máu. Quay đầu lại nhìn Xa Cừ, trên người hắn không có máu.

Miệng vết thương của Đản Đản, là do chủ tử hoặc đoản kiếm tạo ra.

Trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ta thử nói:

“Cũng đúng. Đản lão đệ cơ hồ nhìn ta lớn lên, hấn nói giết là giết. Song hấn vẫn ngốc như cũ, không biết ta sẽ tha thứ cho hấn.”

Xa Cừ không nói gì.

“Hấn còn hao hết tâm tư, đặc biệt để người từ phía tây lao ra.”

Vốn không thay đổi nét mặt, Xa Cừ bỗng cười lạnh đứng lên:

“Hấn nói với ta, chết cũng phải bảo vệ bí mật này. Không nghĩ rằng chính mình lại chủ động nói cho người.”

32. Chương 32

Đối với những hiểu biết trong quá khứ về Xa Cừ, đó là hướng nội, ít lời, giết người không chớp mắt. Có thể nói, trong tứ đại hộ pháp nếu có người muốn phản bội Trọng Liên, không có khả năng nhất chính là Xa Cừ.

Trong ấn tượng của ta, người này còn trung thành hơn khuyển.

“Xa Cừ, ta rất muốn biết, sao người lại nói ra chuyện hấn mất võ công? Người luôn luôn trung với Trọng Liên.”

“Ta chỉ trung với Trọng Hỏa cung.”

“Người bán đứng Trọng Liên, cũng đồng nghĩa bán đứng Trọng Hỏa cung.”

“Nếu hấn không phải Cung chủ, cái đồng nghĩa này không thể lập ra.”

“Trọng Liên không thể không là Cung chủ.”

“Trọng Hỏa cung lịch sử trên trăm năm, có hơn mười vị Cung chủ, Trọng Liên chỉ là một trong số đó. Hấn vốn là người tốt nhất, ngược lại bây giờ biến thành người phế nhất.”

“Thật không nghĩ tới, Xa Cừ hộ pháp là người vừa nhu lại vừa cương để nói xấu người khác.”

“Thế gian này vốn là kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết — những lời này, là chính hấn nói. Ta cũng do chính hấn đùn đúc. Lúc hấn mất đi võ công, cũng đã biết cái gì đang đợi mình.”

“Người nói không sai. Nhưng vì sao gần đây người vẫn thay hấn làm việc? Ta chỉ không thể tưởng tượng nổi. Nếu nói Trọng Liên mất võ công, người phản bội hấn trước nhất có thể là Lưu Ly, có thể là Hải Đường, ta trăm triệu lần không thể nghĩ, lại là người.”

Xa Cừ rút chủy thủ trong chấu ra, dùng khăn lau. Thật lâu, mới thấp giọng nói: “Chính người đi hỏi hấn.”

“Trên thực tế, nguyên nhân không phải võ công.”

Xa Cừ không nói gì.

“Người phát hiện, lãnh huyết cung chủ của người bắt đầu có tình cảm. Người muốn đại thành, thứ không thể có nhất, chính là tình cảm. Mà người ảnh hưởng tới hấn là ta, trên thực tế, trong cung có rất nhiều kẻ hận ta, chỉ là sợ Trọng Liên mà không dám xuống tay với ta nói.”

“Chu Sa nói người chỉ là tiểu quỷ khôn vặt, xem ra không phải. Trong lòng người cũng hiểu rõ đấy.”

“Cho nên, về việc người mới nói mình giết Đản lão đệ, ta có thể coi như người đang châm ngòi ly gián hay không?”

“Người có thể cho rằng như vậy. Nhưng ta nghĩ, trong mắt người, Lâm Hiên Phượng có thể là bảo bối, nhưng trong mắt chúng ta, y bất quá chỉ là một người. Sống hay chết, căn bản không ảnh hưởng. Về chuyện Cung chủ để ý y như vậy, người biết lý do. Cho dù Cung chủ không giết y, chúng ta cũng động thủ giết y.”

“Lâm Hiên Phượng rốt cuộc có phải do Trọng Liên giết không?”

“Người hủy Cung chủ, cũng hủy Trọng Hỏa cung. Câu trả lời do ta nói ra, người có tin nổi không?”

Nguyên lai vẫn là không có kết quả.

Ta trở lại trong phòng, nhẹ nhàng khép cửa. Tựa lưng vào cửa, nhìn bóng tối đến gần người.

“Đã về rồi?”

“A!” Ta bị hoảng sợ. “Người còn chưa ngủ?”

“Ừ.”

Ta đi qua, nhảy lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh hắn: “Vừa rồi ta cùng Xa Cừ nói chuyện. Nói về cái chết của Đản Đản. Liên, người nói, Đản lão đệ có phải do người sai giết không?”

“Không phải.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Được. Ta tin tưởng người.”

Trọng Liên không nói gì. Trong bóng tối ta gãi gãi đầu, cười gượng, lại nói: “Cái chết của Hiên Phượng ca có quan hệ với người không?”

“Có.”

“Như thế nào?”

“Bởi vì ta đoạt người.”

“Là cái dạng đó sao?”

“Chính là như vậy.”

“Nếu như vậy, ta nói thẳng ra: ta phát hiện di thư của Hiên Phượng ca có ẩn một câu, vừa vặn giống với những lời Đản lão đệ nói. Huynh ấy nói, người trong lòng ta giết huynh ấy.”

“Ừ.”

Ta hít một hơi, không dám thở mạnh:

“Lời trên di thư, là thật sao?”

Trong phòng đen như mực, nước ngừng tụ ngoài cửa như đang tẩy, chim đen cô độc đậu trên đỉnh, bóng cây đan xen, phản chiếu lên tường liêm.

Trọng Liên thở rất nhẹ:

“Người trong lòng của người là ai?”

“Người.”

Trọng Liên không nói gì.

Ta lại hỏi: “Huynh ấy nói thật sao?”

“Không phải.”

“Được, ta vẫn tin tưởng người.”

Vì đêm rồi, ta nhìn không rõ vẻ mặt hắn. Ánh trăng mờ mờ, chỉ có thể hắt lên một nửa nghiêng nghiêng. Để lộ khuôn mặt khiến người ta ngừng thở. Đôi mắt khiến tim kẻ khác ngừng đập.

Trong đôi mắt tím của hắn tựa như ó khối, xinh đẹp đến độ chỉ cần đôi mắt này thôi, cũng mê đảo chúng sinh.

Chính vì trong đêm tối, rất nhiều vấn đề không cần phải đối mặt đều trở nên dễ hiểu.

“Người nói gì ta cũng tin, cho dù người gạt ta nhiều chuyện, ta vẫn tin. Nhưng điều này nhất định không thể.” Ta vuốt ve hai má hắn, cười nói. “Nếu ta phát hiện người gạt ta, ta sẽ không trả thù người, năng lực

của ta không thể trả thù người. Nhưng ta sẽ rất chán ghét người, chán ghét, chán ghét vô cùng — không phải hận, mà là chán ghét.”

Thân thể Trọng Liên rõ ràng là trở nên cứng ngắc. Nhưng hắn vẫn không lên tiếng.

Ta vỗ vỗ vai hắn, đã đùa cợt trở lại:

“Ta biết người không làm, cho nên uy hiếp hơi quá. Không còn sớm, ngủ đi, sáng mai còn phải tiếp tục lên đường, sẽ mệt đấy.”

Ta ôm hắn mà nằm xuống, an tâm nhắm mắt lại, lại phát hiện trên giường có chút ướt át. Lập tức hiểu ra là cái gì, ta thanh thanh yết hầu: “Tùy tiện xoa xoa một cái cũng không thích, người lại muốn ngủ trên giường bẩn mà ngủ sao?”

Trọng Liên không nói gì.

Ta xoay người tìm khăn lau, nhưng sờ soạng mãi vì không thấy gì. Thanh âm của Trọng Liên vang lên phía sau:

“Nếu thực sự như thế, người sẽ làm gì?”

Lần này đến lượt ta câm điếc. Ta sẽ làm gì? Nghĩ cũng chưa dám nghĩ.

“Hoàng nhi, nếu thực sự thế, người có hay không sẽ rời bỏ ta?”

Hắn bây giờ không có võ công, người trong cung không thể cứ túc trực bên hắn mười hai canh giờ liên tục. Hôm nay mà rời đi hắn, không chừng ngày mai chỉ có uống canh hạt sen.

“Sẽ không.” Ta chen chân vào, đá hắn một cái. “Người suốt ngày lấy việc này dọa ta.”

“Là thật đó.”

Trong nháy mắt, ta thất thần. Ta lắc lắc đầu, tiếp tục lục lọi tìm khăn lau.

Trọng Liên không nói lại lần thứ hai, cũng không cử động.

Ta tìm được khăn lau, lau qua loa một chút, rồi ném xuống dưới đất, sau đó chui vào trong chăn: “Hôm nay thật lạnh, đầu óc lạnh đến nổi thành đau. Vừa rồi ta còn sinh ra ảo giác.”

“Khi ta ở cửa đông của Loạn Táng thôn, sai người truyền tin tức cho Hải Đường ở cửa tây, cũng không khó. Ở phía tây, nang phóng tín hiệu thư khẩn lên, Xa Cừ chạy trốn, sau đó chính là cảnh người nhìn thấy.

“Lạnh quá, lạnh quá, hôm nay thật lạnh.”

Ta co lại trong chăn. Giống như là mất đi sự bảo vệ, bốn phía thân thể trống trơn, giống như nơi nơi đều có khí lạnh xâm nhập.

Trọng Liên không đáp lời. Ta cũng không biết hắn có ngủ hay không. Nhất thời chỉ chú ý bản thân đang lặn qua lặn lại trên giường, lặn lộn một hồi, bỗng nhiên nhớ tới cái túi bị ném xuống cốc. Còn có cái đầu gối rách trong túi.

Giường trong nhà trúc nhỏ ấy không có trường liêm, không gian lại chật. Nếu là buổi tối, một người nằm trên đó, nhìn thấy cành trúc, lá trúc theo gió lay động không ngừng, nghe tiếng gió đêm, còn trùng kêu ngày hè, nhất định sẽ gặp ác mộng.

Nhưng ta từ nhỏ đã ở chỗ này, nhiều năm như vậy, chưa từng thấy sợ hãi. Nhưng thật ra Hiên Phượng ca còn bị ta dọa. Khi đó, ta cùng y ngồi ở chỗ một đại thẩm, nghe kể lại chuyện nữ quý áo trắng đeo mặt nạ soi gương, ban ngày nghe thì không có cảm nhận gì nhiều lắm, nhưng đến tối, khác biệt chính là đây. Nửa đêm, ta nói muốn đi mao xí, lúc về, lấy cái chiếu đang phơi ở ngoài khoác vào, nhẹ nhàng lướt đến. Y vừa nhìn thấy ta, đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia lập tức còn mở lớn hơn cả chuông đồng. Ta hừ hừ ha ha hai tiếng như quỷ kêu, giọng như tiểu cô nương phối hợp với cảnh rừng u ám. Y bị ta dọa sợ tới mức kêu to. Lúc đó y mới bắt đầu vỗ giọng, thanh âm có chút khàn khàn, lúc đó, giọng như vịt đục khiến da đầu ta run lên. Ta lập tức ném cái chiếu xuống, sờ sờ lỗ tai. Y ôm ta rất chặt.

(Aki: Tiểu Hoàng diệu, khi nào mi vỗ giọng cũng thế thôi, sao không thấy ai nói giọng mi giống vịt đục?)

Sau ba bốn năm, ta lại làm chuyện này. Không ngoài dự đoán, tiểu tử kia bị ta dọa cho kêu toáng lên. Ta dương dương đắc ý, nói tiểu tức phụ (vợ) như huynh mà đòi làm tướng công ta, huynh thôi đi. Lâm Hiên Phượng lại ôm chặt ta, vẻ mặt tươi cười xấu xa. Lòng ta nghĩ thối hỏng rồi, trùng kếp, tiểu tử Lâm Hiên Phượng không còn thanh thuần (trong sáng, thuần khiết) như năm đó, đã bắt đầu gạt người. (Aki: Ảnh hưởng từ tiểu Hoàng đế cả thôi.) Y dùng ngón trỏ nâng nâng cằm ta, giọng nói mang từ tính thật dễ nghe: “Hiện tại tướng công trở nên thật tướng công, nương tử lại không giống nương tử thật sự. Tướng công sẽ dạy nương tử, nương tử tốt phải hầu hạ tướng công thật tốt.”

Lời này có bao nhiêu không thuận miệng thì bấy nhiêu không thuận. Ta run run, nổi da gà tập thể, bắt đầu ầu ầu ỷ ỷ.

Bây giờ nghĩ lại, ở trong phòng của tiểu trúc kia, quả thật chưa từng thấy sợ. Có lẽ vì mình gan lớn. Ngày cuối cùng của Hiên Phượng ca ở trong tiểu trúc đó, có phải hay không mỗi tối đều giống như trước đây, đắp chăn không dám mở mắt?”

Buổi tối, lúc chỉ có một người, chưa hề thấy sợ.

Giờ này khắc này, cả ngón tay cũng lạnh như băng.

Người ta mắc nợ nhiều nhất là Lâm Hiên Phượng. Mà bây giờ, ta đang ngủ cùng người giết huynh ấy.

Nếu đổi lại là người khác, ta sớm một đao chấm dứt hần.

Nhưng người đó là Trọng Liên.

Là Trọng Liên.

Ánh trăng xuyên qua tầng mây, ôn nhuận trong sáng chiếu qua cửa sổ.

Trên khăn lau ta ném xuống, có một mảnh hồng đến ghê người. Ta quay đầu nhìn Trọng Liên, hần đưa lưng về phía ta, nhìn lưng lại càng đặc biệt cô độc.

Hần đã mất đi quá nhiều rồi.

Hiên Phượng ca đã chết.

Hần đã mất đi quá nhiều rồi.

Hiên Phượng ca, bị hần giết.

33. Chương 33

Ngày kế tiếp, Xa Cừ không thấy đâu. Ta không hỏi Trọng Liên. Bọn họ đi về đâu, ta liền đi theo hướng đó.

Hướng đông nam là Trọng Hỏa cung, mà xe ngựa lại chạy theo hướng ngược lại. Trọng Liên hần đã tính toán đi kinh sư đón Tuyệt Chi.

Buổi sáng, ăn một chút điểm tâm canh gà lót bụng, trước khi ngồi lên xe ngựa, ta chỉ vào xe của hộ pháp, câu đầu tiên nói với Trọng Liên là:

“Ta ngồi đây.”

“Được.”

Trọng Liên nhìn qua rất tốt, giống như là đêm trước không hề phát sinh chuyện gì — ngoại trừ tư thế đi đường có vẻ mất tự nhiên.

Ta trèo lên xe ngựa.

Lưu Ly liếc ta một cái, không mấy hữu hảo. Hải Đường cũng liếc ta một cái, không nói lời nào.

Chu Sa thì thẳng tắp trừng mắt nhìn ta:

“Chỗ cung chủ bên kia rộng như vậy, sao cứ phải lách vào chỗ chúng ta?”

“Càng nhiều càng vui mà. Bằng không ta đi nói với Vũ Văn trưởng lão, bảo ông ấy đổi vị trí cho ta?”

“Không không không, người về chỗ cũ đi.” Chu Sa túm ta lôi về. “Từ chỗ này đến kinh sư phải mất ba canh giờ, người không thể ngồi suốt với chúng ta được. Ngồi trong không chịu đựng được đâu.”

“Có mỹ nữ làm bạn, có gì không chịu được?”

(Aki: Ý tiểu Hoàng đế là Liên tỷ tỷ không phải ‘mỹ nữ’?)

“Lâm Vũ Hoàng, người...” Chu Sa nói một câu, máu như nóng lên, từ từ dâng lên hai bên má.

“Có Hải Đường tỷ tỷ, nhân sinh còn cần theo đuổi điều gì.”

Chu Sa không cần đun nóng, trực tiếp sôi trào.

Hải Đường chỉ e lệ mà cười.

Trong Trọng Hỏa cung này, nếu muốn nói người nào bình thường nhất, đó là Hải Đường. Nhưng nói tới người không bình thường nhất, cũng chính là Hải Đường. Tính cách của nàng có một đặc điểm nổi bật, đó là không có đặc điểm gì cả. Cách nói năng không ôn hòa, không tức giận, nói chuyện không nhiều không ít, cố gắng không lớn không nhỏ, hơn nữa, còn không có ham mê.

Ngay cả người như Xa Cừ, cũng có nhược điểm lớn nhất — quá mức chấp nhất với Trọng Hỏa cung.

Kỳ thực đây là chuyện vô cùng đáng sợ.

Không có đam mê, trên tính cách không có nhược điểm. Người khác ngoại trừ giết nàng, tuyệt không có cách chế trụ nàng.

Hải Đường sợ dĩ trở thành người đứng đầu tứ đại hộ pháp, cũng là vì vậy.

Lưu Ly nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm hoài xuân thu:

“Cùng ở một chỗ với Lâm Vũ Hoàng ba canh giờ, một tác cũng không rời. Chỉ nghĩ muốn thôi, cũng thấy đáng sợ.”

Sau khi ta lên xe ngựa, người oán hận nhiều nhất chính là Chu Sa, nói nhiều nhất cũng là Chu Sa.

“Trong chốn giang hồ này mỹ nữ vô số, các người có thể kể được bao nhiêu người? Có thể không? Có thể không? Lâm Vũ Hoàng, người không thể sao? Ta biết người không thể mà.”

“Hải Đường tỷ tỷ kìa.”

“Ừ, ừ, ách, Hải Đường thì đương nhiên. Song, đừng để cho nha đầu họ Sở kia nghe được, bằng không sắc mặt nàng ta sẽ tối lại đó. Còn có còn có, ta nói mỹ nữ, là nhân vật thành danh.”

“Hải Đường tỷ tỷ cũng vô cùng nổi danh.” Ta loay loay mắt nhìn về phía Hải Đường. “Một trong tam đại mỹ nữ.”

Hải Đường vẫn cười nhạt.

Đại tỷ này, lãnh khốc vô cùng. Không biết có phải do ở cùng Trọng Liên quá lâu hay không mới biến thành như vậy, không quan tâm chuyện nhân sinh.

“Mỹ nữ là những nhân vật truyền kì đó, không chỉ dựa vào mỹ mạo mà nổi danh. Giống như năm đó có Thượng Quan Nhã Ngọc (chả trách Thái nhi sao yêu thía!!!), sau đó còn có Bàn Tư Tư, còn có Hách Liên Kinh Hồng (cảm khái: tiểu Hoàng đế cũng coi như được cái mã), còn có mỹ nhân nổi danh rần rết nổi danh nhất Tiết Hồng, cùng băng sơn Bộ Sơ.”

“Hách Liên Kinh Hồng và Bộ Sơ chưa hề nghe qua. Có địa vị gì?”

“Hách Liên Kinh Hồng là tiểu thư khuê các nổi danh. Có thể nói, vô lâm thời đó, không ai có thể tìm ra nữ tử có điều kiện tốt hơn nàng. Phụ thân của nàng là vô lâm minh chủ, mẫu thân là ái nữ của tướng quân, thúc thúc là Đại tướng quân, thúc thúc khác là Võ Trạng nguyên, có một đại cữu cữu là phó chương môn Vũ Dương.”

(Aki: Wow... gia thế này.... liếc tiểu Hoàng điều. Ôi, cuộc đời đưa đẩy a....)

Ta thở dài: “Loại gia đình này, nam nhân đều ao ước.”

Hải Đường nói. “Chính là vì điều kiện quá tốt, nam tử theo đuổi tới cửa đều bị phụ thân nàng đuổi ra. Nàng hai mươi một tuổi còn chưa xuất giá. Sau đó, nàng yêu thương một nam nhân chơi bởi lâu lổ, nam nhân kia võ công không phải xuất sắc, tuổi còn nhỏ hơn nàng. Và quan trọng nhất, hắn có thể thất.”

“Sau đó phụ thân nàng liền đem tức phụ của nam nhân kia lên giết, để hắn danh chính ngôn thuận thú nàng về, đúng không?”

“Không có. Phụ thân nàng muốn giết nam nhân kia, kết quả nam nhân đó thuyết phục nàng ăn trộm bí kíp võ công trong nhà, cùng hắn bỏ trốn. Nàng làm theo. Một năm sau, nhân mã của phụ thân nàng rút cuộc phát hiện nàng ở một thôn nhỏ. Khi đó nàng còn đang mang thai, nam nhân kia không ở đó.”

“Cặn bã!” Ta đại thán. “Sau đó thì sao?”

“Nàng biết phụ thân nàng sẽ không cho nàng giữ đứa nhỏ này, tại thôn đó cưỡng ép mình sinh con, sau đó theo họ trở về.”

“Sau đó?”

“Sau đó nàng chết.”

“Đã chết?”

“Ừ, chuyện của nàng huyền ảo cả giang hồ, quét rác vào mặt phụ thân nàng, thế nên hạ lệnh giết nàng.”

“Nam nhân kia rút cuộc bị gì vậy? Nữ nhân này mà không hảo hảo quý trọng.”

“Ban đầu hắn đương nhiên không, sau khi học võ công của nàng trộm được, rất nhanh trở thành phó bang chủ của Thái Liên Phong.”

Thoáng chốc trên lưng chợt lạnh, ta thấp giọng hỏi: “Hắn tên gì?”

“Lâm Lập Đường.”

Trên lưng ta hoàn toàn mát mẻ.

Hách Liên Kinh Hồng này, là lão mẫu của ta.

Lão cha của ta khác ta tới long trời lở đất, đời này của ta a, thật sự là không có thói quen sống cùng người thân. Bây giờ đột nhiên lại mọc ra một lão mẫu, không phải bởi vì ghét ta mà vứt bỏ ta, mà là vì muốn bảo vệ ta. Chỉ bằng tình cảm lúc ấy của nàng với cha ta, nhất định không nỡ bỏ rơi một tiểu hài tử đáng yêu như vậy.

Đứa trẻ trên thế gian này bị vứt bỏ, nếu không phải do xuất thân quá tốt, thì là sinh ra số đã xui. Ta bắt đầu nghĩ, tiểu tử Lâm Hiên Phượng kia là kim chi ngọc diệp rồi, vậy ta khẳng định là loại sinh ra số xui đi.

Không nghĩ tới, ta lại có một người mẹ nổi danh như truyền kỳ. Tuy rằng danh nổi không sáng sủa gì, nhưng ít nhất ta cũng biết mẹ mình tên gì.

Giờ nói với ta chuyện này, cảm giác như có người nói với ta rằng: trước khi chết có người để lại cho ta một ngàn vạn lượng hoàng kim, nhưng đến cuối cùng hoàng kim vẫn sẽ bị cướp đi, đó là đạo lý.

Trọng Liên giết chết cha ta, không, Lâm Lập Đường, thực sự là giết tốt, giết tuyệt.

Ta hỏi: “Vậy, Bộ Sơ là người như thế nào?”

Hải Đường nói: “Thánh nữ của Song Thành lâu.”

“Song Thành lâu? Chưa nghe bao giờ.”

“Đương nhiên là người chưa nghe bao giờ. Ai cũng nói Song Thành lâu là ảo ảnh. Vừa thành lập được một tháng, liền tan thành mây khói.”

“Sao lại thế?”

“Chính nàng ta đốt.”

“Bộ Sơ? Bộ Sơ! Bộ Sơ là nữ nhân tàn nhẫn nhất, biến thái nhất trên thế gian!” Chu Sa chen miệng vào. “Võ công của ả không cao, chỉ có cái bộ dáng xinh đẹp, đã vênh vào hung hăng như thể mình cái gì cũng có! Lại còn tự mình tạo một giáo phái, đặt tên Song Thành, tự phong Thánh nữ, coi mọi người như cái rắm vậy, thật sự quá mà. Ả thiêu hủy Song Thành lâu, giết hết thuộc hạ của mình, đơn giản vì tâm tình ả không tốt.”

Hải Đường nói: “Cũng không thể nói như vậy. Người của Song Thành lâu đều là những nữ nhân như hoa như ngọc, võ công chiêu thức cũng tao nhã hoa lệ, có bao nhiêu người nói võ công Bộ Sơ giống như múa vậy. Nhưng võ công của nàng không chỉ đẹp, khinh công cùng thân pháp nhất lưu, có khả năng tiêu diệt những đẳng đồ tử [1] thèm khát mĩ mạo của nàng trong nháy mắt.”

“Ta vẫn chưa hiểu được, sao Bộ Sơ này lại tự hủy hết thấy?”

“Bởi vì trước đó Cung chủ muốn chiếm đoạt Song Thành lâu.”

“Cung chủ? Tỷ nói Trọng Liên? Việc Trọng Liên muốn chiếm lâu có quan hệ gì với việc nàng ta đốt lâu?”

“Câu trả lời của nàng với Cung chủ là: Đã không phải của ta, người khác cũng đừng hòng có.”

“Vậy bây giờ nàng sao rồi?”

Lưu Ly cười lạnh. “Nữ nhân thì còn có thể ra sao? Không gả cho ai, thì chắc chết rồi.

” Kết quả lại cãi nhau với nữ cường nhân Chu Sa kia.

Ta giữ im lặng.

Người xinh đẹp quả nhiên không có ai bình thường.

(Aki: nhìn trời)

Đến Trường An, bốn phía đều là nhà lầu cao ngất, đèn ***g đỏ thắm. Phong cảnh kinh sư quả nhiên phồn hoa hơn nhiều so với các đô thị tầm thường.

Chúng ta dừng lại trước một tòa lầu chiếm vị trí cực lớn.

Phía trên mái cong trước hiên đều có trang trí, treo những chiêu bài hình thoi, năm hình thoi, năm chữ:

Trường An xuân tiệm cơm.

Gió thổi tối, gió thổi khiến những chiêu bài lắc lắc lắc lắc. Trước tiệm cơm không xa, có nhiều tráng hán đang diễn tập kĩ, bánh xe dưới chân nhanh như chớp văng.

Ta vừa mới vén rèm xe lên, đã thấy Trọng Liên chờ ngoài cửa.

“Hoàng nhi, mỗi lần đến Trường An đều sẽ tới tiệm ăn này. Đi thử thôi.”

Hắn lại bịt kín khăn che mặt. Thực là khiến ta thêm rối bời. Bởi vì trong dạng này, ngoại trừ ánh mắt hắn ra, không thể nhìn ra chỗ khác.

Nhưng mà sau một tối không ngủ, ta đều suy nghĩ chuyện này. Đến hừng đông, ta rốt cuộc biết mình nên làm như thế nào.

Hắn muốn dắt ta, ta rút tay về:

“Không cần, mọi người đi đi. Ta trông xe ngựa.”

Hắn bây giờ, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, ta sẽ không đi. Ta cố gắng hết sức, bảo vệ hắn đến cùng, cho đến khi võ công hắn hồi phục.

Còn về phần tình cảm này, vẫn nên lưu lại cho Hiên Phượng ca.

[1] Đẳng Đồ Tử: Đẳng Đồ Tử: từ thời Tần Hán đến nay, “Đẳng Đồ Tử” là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sắc. Nguyên nhân cũng chính vì > của Tống Ngọc. Có một lần, Đẳng Đồ Tử tới gặp Sở vương cáo rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc, khuyên sở vương không nên dẫn hắn vào hậu cung. Tống Ngọc sau khi biết

chuyện ghi hận trong lòng, trước mặt Sở vương ra sức biện giải, trái lại công kích nói rằng Đổng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc, còn viết ra những lời hoa mỹ, giai cú trong > Trong bài này có một đoạn nói, “Giai nhân thiên hạ có đâu bằng Sở quốc, giai nhân sở quốc có đâu bằng ở quê thần, người đẹp ở quê thần có ai bằng nữ tử phía đông nhà thần, người này nếu cao thêm một chút thì thành cao quá, nếu thấp một chút thì thành thấp quá. Nếu đánh thêm một lớp phấn lại ra trắng quá, nếu tô thêm một lớp son thì ra đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng đều đẹp, không gì sánh nổi. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến biết bao công tử si mê, nhưng thần chưa bao giờ động lòng. Còn Đổng Đồ Tử thì ngược lại, có vợ xấu xí, còn có với nhau 5 đứa con. Thế nên, Đổng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc.” (Aki: Thực tế, chuyện Tống Ngọc với Đổng đồ tử có nhiều dị bản lắm, nhưng ý nghĩa vẫn thế thôi.)

34. Chương 34

Bên trong tiệm cơm Trường An xuân, chuông quầy đang ở quầy tiền đánh bàn tính, vội đến lúng túng xoàng xĩnh. Trên đình tử cao phía sau gã, chắt đầy bình bình lọ lọ, là rượu lâu năm thượng hạng.

Không qua nổi sự tàn phá của đói khát, rốt cuộc vẫn đi vào.

Lối vào tiệm cơm có treo hai đèn ***g lớn màu vàng, vòng quanh là hàng hiên với vòng đèn ***g đỏ thắm, không khí vui mừng này được bày ra đến quá nhiều.

Kinh sư là đầu mối then chốt của giao thông Trung Nguyên, người đến người đi, dạng người gì đều đã lẫn lộn qua. Trọng Liên tuy che mặt, các hộ pháp trưởng lão cũng có đổi trang phục đôi chút, nhưng quý nhân vẫn là quý nhân, tư thế đi đường đều thể hiện ra. Những tiểu thương ở nơi này lẫn lộn bao năm, người tới lui có tiền hay không, chỉ cần dùng mũi ngửi là đủ biết.

Trọng Liên vừa vào tiệm cơm, một đám tiểu tiểu thương liền tí tách chạy lại, một người giới thiệu thương phẩm, giọng địa phương rõ mồn một: hộp gấm Trường An, huyền huyền được kinh, Vô Tướng phật châu, quạt hoa đào, bí kíp võ công... Thậm chí cả cái yếm cũng có.

Vớ vẫn nhất chính là, chúng ta vừa mới ngồi xuống, có tên tiểu thương mặc lam y nhạt thêch, nhỏ giọng nói bên tai Trọng Liên:

“Vị công tử này, tôi thấy ngài bản lĩnh không kém, sao không thử tu luyện bản sao Liên Thần Cửu Thức của đại ca ta chép lại?”

Trọng Liên nhìn biểu tình của tên tiểu thương này, giống như nhìn một nữ nhân còn tốt hơn hẳn.

“Thật hay giả?” Ta đi qua, ngạc nhiên nói. “Liên Thần Cửu Thức? Ta không tin. Ca ca ngươi là ai.”

“Huynh đệ, ngươi có thể không mua, nhưng đừng vũ nhục ta. Ta làm buôn bán, kiêng kị nhất là việc người khác coi ta là kẻ lừa đảo.”

“Không không, ta chỉ là tò mò, ca ca ngươi là ai?”

Tên tiểu thương nhìn khắp bốn phía, thấp giọng nói: “Tiểu nhân tên thật là Lâm Vũ Phượng.”

(Aki: Xong rồi, ta bảo đoạn này ta ko được cười, cuối cùng lại bò ra cười =)]

“Lâm Vũ Phượng?” Ta cả kinh nói. “Hắn là, ngươi là, hắn là...”

Gã nhắm mắt, dứt khoát nói. “Công tử khẳng định là quen với cảnh này, ta giống ca ca, xuất thân từ Loạn Táng thôn. Song thân thể ta yếu, cho nên võ công đều do huynh ấy học. Chuyện Trọng Hoa cung gần đây người hẳn nghe rồi, Trọng Liên mất hết võ công. Tính cách của ca ta thì người trong thiên hạ đều biết, thực tế vô cùng. Lúc này Trọng Liên như vậy, tính cầm bán vài đồ vật, sớm ngày thoát khi bể khổ, tìm kiếm khoảng trời khác.”

“Thật hay giả? Cái tên Lâm Vũ Hoàng này quá không lương tâm rồi. Ngươi sao lại không lương tâm giống hắn.”

“Không có biện pháp, chỉ là muốn sống.”

Tên tiểu thương này, vẫn chưa đề cập tới Liên Thần Cửu Thức.

“Liên Thần Cửu Thúc, chính là chí bảo của Trọng Hỏa cung. E là... vô giá hả?”

“Không có không có, huynh ấy sai người sao mấy trăm bản, chuẩn bị bán khắp thiên hạ, cho nên sẽ không rất quý. Nói thật, bản bí kíp này truyền ra ngoài, chỉ sợ thiên hạ đại loạn. Đừng trách tiểu đệ ta đây đã kích người, người cầm nó, về sau lẩn lộn giang hồ có thể bảo vệ tính mạng, nhưng muốn thống nhất thiên hạ, là chuyện tuyệt không thể.”

“Ai ai ai.” Ta vỗ tay thật lớn. “Nếu bọn họ đều mua, người nói xem còn chỗ trống không?”

Ngoại trừ Trọng Liên, đều nhin cười.

Chỉ có Trọng Liên, hẳn luyện công từ nhỏ, chăm chú cũng tới đỉnh điểm. Lại còn thực sự chăm chú nghe hai người đối thoại.

“Này, người tính mua toàn bộ?”

“Nếu ta mua toàn bộ, người cũng nên tính ít đi cho ta chứ nhỉ?”

“Chỉ là, chỉ là, mệnh lệnh của đại ca ta...”

“Kiếm tiền quan trọng hơn, quản ca ca người làm gì? Một quyển bao nhiêu tiền?”

Tiểu thương kia nhìn ta, tròn mắt chuyển liên hồi, ta biết trong cái bụng đen thui của hắn chứa chiêu gì rồi.

“Ba nghìn lượng.”

“Ba nghìn lượng?” Ta nói. “Quá đắt, quá đắt.”

“Như vậy đi, nếu công tử muốn mua hết, vậy hai ngàn.”

Ta rút đũa, gõ gõ lên bàn. “Vẫn quá đắt.”

“Điểm chốt là một ngàn năm, ít hơn ta không bán. Dù sao người muốn mua còn rất nhiều...”

“Một trăm.” Ta nói. “Nếu ta mua hết, một trăm lượng một quyển.”

Tên tiểu thương kia xoay người rời đi.

Đồ ăn sáng được bày lên.

Ta quay đầu lại dùng đũa chọc chọc củ lạc, ném lên không trung, dùng miệng tiếp được. Nhìn nhìn lại bọn họ, Trọng Liên nhìn ta, không chớp mắt.

Đứa nhỏ này thật đáng thương, lớn như thế, mà chưa gặp qua loại người này sao?”

“Ăn cơm, ăn cơm.” Ta dùng đũa chìa chìa củ lạc.

Vừa dứt lời, tên tiểu thương kia đã quay trở lại. Ta coi gã như không khí, tiếp tục trò ném lạc của mình.

“Ta thật sự chịu đủ người rồi. Ta bán nhiều bản như thế, chỉ có người dám kì kèo với ta. Ta là người bán ưa chọn khách hàng, ta thấy vị công tử cạnh người khí vũ bất phàm, nhất định là kỳ tài luyện võ. Cho các người, so ra còn tốt hơn để tên ma đầu Trọng Liên kia tiếp tục tiêu dao.”

Lại tiếp một viên lạc.

“Như vậy đi, ba trăm lượng. Không ít hơn.”

Ta cười hắc hắc với gã. “Ta bây giờ không muốn.”

“Một trăm năm, một trăm năm!”

“Một trăm ta cũng không cần.”

“Được được được, ta phục người, một trăm đi.”

“Một trăm sao?” Ta nghiền một viên lạc thành phấn, để lên mặt bàn, thổi một cái, Vũ Văn trưởng lão ngồi đối diện nhăn mặt. Ta nói: “Một trăm cũng không được.”

“Người, người nói mà không giữ lời?”

“Ta không giữ lời lúc nào?”

“Người nói nếu ta để giá một trăm cho người, người sẽ mua hết.”

“Đúng rồi, người nói đó thôi ‘nếu.’”

Mặt của tên tiểu thương trắng đỏ liên tục, đặc biệt thú vị.

“Độn Địa cửu thức, là võ công hạng ba thông thường nhất trong giang hồ. Bởi vì nội dung quá mức bình thường, bình thường tới nỗi không ai muốn tu luyện, cho nên chỉ lưu hành trong đám người nghèo nhất, võ công yếu nhất. Người có chút bạc chưa từng gặp qua bản bí kíp này, cho nên mang đến lừa người có tiền, đúng là không còn gì tốt hơn.” Ta nắm lấy bản Liên Thần Cửu Thức kia, xé bốn chữ làm nhãn hiệu này, quả nhiên lộ ra hai chữ Độn Địa. “Người thấy chưa, dán cũng dán không xong. Phí nhiều nhất là ba mươi văn, người nói ba ngàn lượng. Kẻ lừa đảo thì ít nhất cũng có tí đạo đức nghề nghiệp chứ?”

Lâm Vũ Phụng kia cướp lại “Liên Thần Cửu Thức”, chạy trốn trong một đám tiểu thương khác.

Nếu hôm nay ta không vạch trần hắn, lời đồn đại ta rất không lương tâm mà phản bội Trọng Liên kiểu gì cũng truyền ra.

Mà ta biết Trọng Liên lâu như vậy, lần đầu tiên hắn lộ ra biểu tình khâm phục với ta. Chú ý, là khâm phục, không phải cổ vũ, không phải an ủi. Tuy rằng trong phương diện này hắn là tên tay mơ, nhưng có thể khiến hắn bội phục, hiếm thấy vô cùng.

Càng hiếm thấy hơn là, Chu Sa cũng bắt đầu khâm phục ta: “Lâm Vũ Hoàng, sao người biết nhiều thế?”

Ai, một đám công tử kiêu nữ sống an nhàn sung sướng.

“Tên này muốn gạt người, ngay cả vốn gốc cũng không có, trình độ quá kém. Nhớ ngày đó, ta bán được nhiều ‘Liên Thần Cửu Thức’ nhất’. Bán đi ba mươi hai bản, khách nhân nhìn thấu đếm trên đầu ngón tay.”

Chẳng qua là sau khi phát hiện bị lừa, quay lại tính hành hung ta, mười tám lần. Hành hung thành công, ba lần.

“Có người tin sao?”

“Liên Thần Cửu Thức là bí kíp thần bí nhất, cho nên bịa sao có người tin. Song, ta cùng Hiên.... cùng một bằng hữu đi làm đồ dỏm, có đọc qua sách sử võ học, mất năm mươi lượng tiền phí làm thành bìa cứng, nói không phải sản phẩm phục chế đều có người tin.”

Trọng Liên muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng giống ta, ăn củ lạc.

Đồ ăn lại được bày lên. Nhữ Nhưông ngư.

Mấy tên chào hàng bên ngoài vơi được một nửa, lại có một tên đi lên nói: “Tiểu ca, nhãn lực bắt phàm, ta không bán đồ dỏm. Giá cả cũng công bằng.”

“Ừm, người bán cái gì?”

“Hộp gấm Trường An, mười lượng một cái. Người địa phương khác đều nhìn, mười hai lượng có thể đến, đều tính rẻ rồi.”

“Được. Lấy ra ta xem xem.”

Nhận hộp gấm, mặt trên được khảm trân châu và ngọc thạch, tuy rằng không phải thật, nhưng còn tốt hơn hộp gấm vàng bạc thật. Trong những hộp gấm bình thường, cái này cũng tốt rồi.

“Ừ. Ta mua.” Ta đưa mười lượng bạc cho gã. “Buôn bán ấy à, quả thực không dễ dàng.”

“Buôn bán, rất vui vẻ.” Ánh mắt gã cong thành khe hở.

“Đúng, rất vui.”

Người nọ bỗng nhiên biến sắc, chạy.

Ngay sau đó, một nửa đám tiểu thương còn lại cũng chạy đi mất, chỉ một người ngây ngốc lưu lại nhìn ta.

Hải Đường hỏi: “Sao họ lại chạy?”

Ta đem một bảo ngọc chạm trở phượng văn trên bàn: “Sinh ý không xong, đương nhiên phải tẩu vi thượng sách.”

Chu Sa nói: “Cung chủ, ngài lại bị trộm đồ!”

Trọng Liên nao nao, đem bảo ngọc thu hồi, một lần nữa đeo bên hông: “Cám ơn.”

Người lưu lại kia run giọng nói: “Đại ca, người lẫn lộn nhiều vậy sao? Ta lẫn lộn bao năm như vậy, chưa bao giờ gặp phải cao thủ như người.”

Ta nháy mắt mấy cái. “Người nói gì thế? Ta nghe không hiểu.”

“Khó trách lừa được hai cô nương xinh đẹp như vậy, truyền thụ chút bí quyết đi!”

Chu Sa quả nhiên phản ứng kịch liệt, đã rút đao muốn chém người.

Cuối cùng tên đó cũng chạy mất.

Ta lấy dưa gồ gồ bát: “Ăn cơm ăn cơm.”

35. Chương 35

Người lẫn lộn trên giang hồ đều nói, võ công cao, không có nghĩa là sẽ không bị bọn trộm sờ túi. Ta kỳ thật rất muốn hỏi chút, Trọng Liên trước kia sao lại bị trộm, sao công tác phòng trộm đơn giản nhất cũng không biết.

Nhưng mà, nhin.

Ai ngờ ngay sau đó, Vũ Văn trưởng lão liền hỏi. “Cung chủ, người lại mất cái gì nữa vậy? Rất nhiều lần sao?”

Hắn chậm rãi gấp thịt bò, chậm rãi để trong bát, chậm rãi nuốt vào. Người già ăn cái gì, luôn khiến người ta thực không muốn ăn.

“Không có mấy lần. Chỉ là vật nhỏ.”

Hải Đường nói: “Mười ba khối ngọc bội, hai chín lần là bạc, tám lần Tử Tinh Thạch, ba mươi ba khối hoàng kim, sáu viên Bạch Hổ nội đan. Đây là lúc ta đi theo cung chủ thấy người bỏ đi đấy. Trong đó, sáu viên nội đan là khi người mười bốn tuổi giữ hộ lão cung chủ, một lần mất hết.”

Ta nhìn Trọng Liên, hắn không có phản ứng.

Một viên nội đan này, có thể tăng tiến mười năm công lực. Sáu mươi năm công lực, hắn cứ thế mà làm mất.

Lại nghĩ lại, năm đó sau khi ca ca của Tiểu Hoa Thái bước chân vào giang hồ có về qua, từng nói với ta rằng gã tại Phụng Thiên trộm bạc của Trọng Liên, còn bị ta hung hăng châm chọc.

Sao lúc trước ta ngốc thế nhỉ, không lẫn lộn cùng họ?

Còn nữa, khi Trọng Liên mười bốn tuổi, không phải là một tên rất hung hăng vênh váo sao?

Kết quả bị người ta sờ túi, trăm sờ trăm trúng.

Ta thật sự muốn nói, quên đi, người kém cỏi như thế, về sau Lâm Nhị gia chiếu cố người, để khỏi sau này bị lừa dễ dàng vậy. Kết quả, mở miệng ra nói lại thành:

“Võ công người cao để làm cái gì vậy, sớm muộn cũng bị người ta trộm hết lừa sạch.”

Trọng Liên liếc mắt nhìn ta, xốc khăn che mặt lên ăn cá.

Chu Sa cảm giận nói: “Tối, người nào bị lừa trộm, cũng chỉ đồ vật thôi mà, cung chủ cũng đâu lạ.”

“Nha đầu điên, lấy thì phải đánh!”

Trọng Liên nói: “Chu Sa, im miệng.”

Chu Sa im miệng, Trọng Liên tiếp tục ăn cá. Ta liếc hần, thấy hần đang nuốt tới một nửa liền dừng lại, như bất động. Nhìn cái bộ dạng kia, dùng bàn chân nghĩ cùng biết, hóc xương cá rồi. Quả nhiên là khác với khi ta ghen, chết xanh mặt mũi cũng không nói lời nào.

Ai, không thể cẩn thận một chút sao. Ta đến ta đến.

Ta xúc một thìa cơm, đưa vào bát hần: “Dứt khoát nuốt vào đi.”

Da mặt Trọng Liên dày tới bất thường, cũng không thấy ngứa, nuốt cơm.

Ta gấp cá, lựa ra, kiểm tra đi kiểm tra lại, gấp vào bát hần. Muốn nói lúc ăn cẩn thận đừng để bị hóc xương, kết quả mở miệng ra giọng điệu lại biến dạng:

“Ngốc như vậy, sao ngươi có thể sinh tồn tới bây giờ thế?”

Trọng Liên hình như vẫn còn nghĩ đã tổn thương ta, hiện tại ta nói gì hần cũng không đáp lại. Buồn đến nỗi ta đây thực muốn chộp lấy hần mà đánh.

Im lặng ăn xong một chút cơm, ta càng ngày càng muốn đánh mình. Đối với tên Trọng Liên không có tâm can này thì phải lãnh khốc, lãnh khốc. Kết quả cuối cùng vẫn là gấp cá lọc xương, ngay cả nịnh nọt cũng không tới mức vậy.

Tiểu tử Tư Đồ Tuyết Thiên kia cũng có năng lực, xây dựng lại Tử Đường sơn trang xong, còn khiến người trong sơn trang trở thành nô bộc trung thành.

Ta đi Tử Đường sơn trang đón Tuyết Chi, Trọng Liên vẫn chờ bên ngoài. Dù sao, hần mà gặp Tư Đồ Tuyết Thiên ít nhiều cũng có chút xấu hổ. Tuyết Thiên vừa nghe ta tới, lập tức đưa Tuyết Chi ra đón. Ta đang chuẩn bị một cuộc trùng phùng giữa phụ tử với Tuyết Chi, Tuyết Chi dùng Vô Ảnh cước đá vào cẳng chân ta, ta đau đến ôm chân nhảy loạn, đánh vào mông nó.

Nó ôm mông, nước mắt lưng tròng nói:

“Tên hồn trưởng Lâm Vũ Hoàng ngươi, mãi mới đón ta!”

Ánh mắt của Tuyết Chi quả là phiên bản của Trọng Liên. Tiểu hài tử mà dùng loại ánh mắt này, không những yêu mị, lại còn không thể đánh nổi. Ta ngồi xổm xuống, nắm mặt nó, xoay xoay nắn nắn:

“Nhớ nhị phụ thân thì cứ việc nói thẳng, giả bộ cái gì chứ?”

“Con nhớ phụ thân!”

“Con gạt ta, con nhớ nhị phụ thân.”

“Là phụ thân!”

“Được rồi, mai nhị phụ thân đi rồi, đưa con tới chỗ phụ thân, con gặp phụ thân đi.”

Tuyết Chi cầm lấy tay ta mà lắc: “Không được!”

“Vậy là con nhớ nhị phụ thân?”

Tuyết Chi bỏ nhào vào lòng ta mà khóc. Ta nháy mắt với Tư Đồ Tuyết Thiên, Tư Đồ Tuyết Thiên lắc đầu nói: “Với tiểu hài tử, phải dễ dàng tha thứ.”

Đón Tuyết Chi rồi, đi tìm Trọng Liên. Ta phát hiện ra đứa nhỏ này thật sự rất bất công. Theo ta thì âm ức khóc, đến chỗ Trọng Liên thì cất lớn tiếng mà khóc, còn thích làm nũng làm nũng cọ cọ nước mũi. Trọng Liên vuốt vuốt đầu nó, mi mắt cũng buông, bộ dáng ôn nhu thật là đẹp — phi phi, cái gì cũng chưa có nhìn.

Biệt viện mà Trọng Liên ở bên sông Trường An quả là quá rộng.

Lúc trước hần dùng tên giả là Hàn Đạm Y, mê đảo hết thiếu phụ thiếu nữ kinh sư, vốn không thấy lâu quá, nhưng thực tế cũng năm năm rồi.

Đêm nay ở lại biệt viện. Ta cùng Trọng Liên cũng phân giường.

Ta đến sương phòng phía Tây, bảo Tuyết Chi ngủ cùng ta. Tuyết Chi nói muốn ngủ cùng Trọng Liên, ta thấy thật mất mặt muốn đẹp nó đi, Trọng Liên lại nói: “Chi nhi, con ngủ với nhị phụ thân đi.”

Vì thế, Tuyết Chi ngủ cùng ta.

Ngày tiếp theo lại đến Tử Đường sơn trang, thăm Hoa Di Kiếm.

Sau khi Tử Đường sơn trang được trùng tu, cảnh trong sân cũng thay đổi rất nhiều.

Trước bờ hồ, một cây cầu nhỏ nổi thẳng vào đại viện, người hầu đưa ta vào. Hành lang hiên đình, cầu nhỏ nước chảy, Tư Đồ tiểu công tử nằm trên tháp thưởng cảnh.

tháp: giường nhỏ.

“Hoàng ca ca, ta nghĩ huynh cứ thế mà đi, ra là còn có chút lương tâm.”

“Tuyết đệ đệ, ta với đệ một mảnh chân tình, sao có thể không có lương tâm.”

Hai người nhìn nhau thật lâu, đột nhiên rất tự giác mà hướng sang bên khác nôn khan.

Nôn khan xong, hần đưa ta đi thăm Hoa Di Kiếm.

Hoa Di Kiếm vẫn không thể cử động. Ngoại trừ tư thế tay chân thẳng ra, không có gì thay đổi, giống như người chết vậy. Ta kiểm tra thân thể huynh ấy, không bao lâu, Tư Đồ Tuyết Thiên liền lôi ta ra khỏi cửa:

“Bỏ cuộc đi. Ta đưa tất cả các đại phu tốt nhất Trường An xem qua, đều bảo hần không có cách.”

“Đại phu nói sao?”

“Phía ngoài sơn trang có một hiệu thuốc, đại phu ở nơi đó cung cấp manh mối cho chúng ta, người đến hỏi đi.”

“Bạch Quỳnh Ân thì có thể.” Đại phu ngừng nghiền nát hoạt thạch, ngẩng đầu nói. “Một thiếu niên mười mấy tuổi tự xưng thần y, ta sống nhiều năm như vậy chưa nghe qua chuyện buồn cười như thế. Hần đánh gãy cở hiệu thần y, nhìn thấy bệnh có thể trị thì trị, không thể trị thì là do tâm tình không tốt không muốn trị, như thế tỉ lệ khỏi dưới tay hần là mười phần mười. Người trẻ tuổi thích náo động ta có thể hỏi, nhưng gạt người thì không hay.”

“Ý đại phu là?”

“Hành Xuyên tiên nhân.”

“Người này không phải không dễ tìm sao?”

“Quả thật không dễ, nhưng người này dùng thuốc như thần, tìm được là có thể cứu được.”

“Đại phu, xin cho chút gợi ý.”

“Lúc ta còn trẻ có ở cùng học đường đọc sách với hần. Tên này quái gở vô cùng, gia cảnh giàu có, tướng mạo anh tuấn, doanh khoa hậu tiến, là người trẻ nhất trong học đường. Hần cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu bằng hữu. Ngay cả một bằng hữu cũng không có.”

Ta biết hần quái, ta đang cần manh mối cơ. Nói mà như không nói.

“Hần họ Ân, tự Hành Xuyên. Nguyên danh thì ta không rõ.”

“Ân Hành Xuyên, ra vậy.” Ta quay đầu lại, cười với Tư Đồ Tuyết Thiên. “Ta nói, hay cứ trực tiếp đến Thiên Sơn, tìm cái người tên Bạch Linh đến.”

Vừa dứt lời, kỳ tích đã xảy ra.

Đại phu kia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta.

Một đám người vọt vào hiệu thuốc, bày đồ bừa bãi trong cửa hàng.

Một lão nhân râu dài chỉ vào một quan tài, cười nói: “Công tử, phòng trước vô họa, mua một tặng một.”

Một đại thẩm cầm áo vải trắng, khoa chân múa tay trên người ta. “Áo liệm bằng gấm, làm theo kích cỡ. Giảm giá tám phần, giảm giá tám phần.”

(Aki: Muốn ghi giảm 80% quá!!!)

Một thư sinh cầm bút và giấy: “Tú tài viết hộ di thư, năm lượng bạc một phong, đảm bảo thương tâm, đảm bảo giá cả.”

Ta phát tay. “Đi đi đi, ta vội!”

“Công tử, phơi thầy đầu đường rất không phong cảnh, tội gì phải thế?”

Một đám người ồn ào trong hiệu thuốc như gà bay chó sủa, đột nhiên một người vào đây, nói với đại phu:

“Đại phu, cho ta mua thuốc. Đông trùng hạ thảo năm lượng, hoa hồng một cân.”

Thanh âm như bị nghẽn, cũng không khó nghe. Thậm chí nghe rồi còn khiến người khác muốn nghe lại. Nghe người có giọng như thế nói xong, sẽ không quên.

“Này, công tử, nếu ngài không hiểu phối dược, tốt nhất nói ta nghe bệnh trạng, có lẽ...”

“Ta mua hai loại dược thảo này.” Người nọ đội khăn che mặt và đầu lạp, ném một túi tiền trên quầy. “Phiền ngài nhanh một chút.”

đầu lạp: nón rộng vành.

Đại phu đành phải đi bốc thuốc.

Cầm lấy thuốc, y xoay người bước đi.

Ta theo sau: “Bạch, không, vị công tử phía trước, đi từ từ thôi.”

36. Chương 36

Người phía trước dừng bước.

Tay áo y buộc chặt, bởi vậy ngón tay có vẻ càng thêm thon dài. Chỉ là, trên cổ tay phải, có một vết bồng rõ ràng.

Ta vỗ vỗ Tuyết Thiên, đi tới chỗ người nọ, nhỏ giọng nói:

“Ta và các hạ đã từng gặp qua ở Phụng Thiên, không biết các hạ còn nhớ rõ hay không?”

Khăn che mặt của y màu đen. Nhưng không việc gì, ta vẫn như cũ có thể ẩn ẩn nhìn ra khuôn mặt y.

Lông mi tương đối dày, đôi mắt thực sáng ngời.

Lúc gió thổi tới, lụa đen trên đầu lạp nhẹ nhàng rung động.

Y giống như đang chăm chú nhìn ta. Nhưng y không nói lời nào.

“Các hạ không tiện mở miệng sao?” Ta lại hỏi.

“Người..... Người có chuyện gì?”

Lúc y lên tiếng, thanh âm có chút run rẩy, chắc là cố nhịn hoa khan. Xem ra cao nhân trong truyền thuyết giỏi khinh công, cộng thêm là quan chủ Thiên Sơn, thật sự chỉ là một tên bệnh, kiêm ầm sắc thuốc.

“Ta có chuyện muốn nói với công tử, công tử có thể vừa đi vừa nói không?”

“Không có khả năng.”

“Người biết ta muốn hỏi gì?”

“Phải.”

“Ta không muốn bảo người giúp. Chúng ta có thể dùng điều kiện trao đổi.”

“Người hẳn biết chuyện chúng ta muốn làm nhất.”

Nếu là ‘chúng ta’, thì hẳn là Thiên Sơn. Người Thiên Sơn đều là kẻ điên.

“Ngoại trừ cái đó, còn cái khác không?”

“Không có.”

“Thực không có?”

“Không có.”

“Thật sự thật sự không có?”

Hình như Bạch Linh bị ta làm phiền, nhìn hồi lâu, xoay người muốn ra khỏi quán thuốc. Bấy giờ ta gọi nửa ngày, y cũng không thèm đếm xỉa. Vì thế dứt khoát là lao ra, chắn trước mặt y. Y không nói hai lời, bay lên mái hiên.

Người biết khinh công, ta thì không à?

Ta xông lên, thuận tiện đá xuống mấy viên ngói, ngói rơi xuống, tiếng kêu thảm liên tục.

Rốt cuộc chúng ta nhận được sự chiếu cố của một lượng lớn nhân sĩ kinh sư.

Bạch Linh rốt cuộc cũng dừng, quay đầu nói:

“Người đánh không lại ta, bỏ cuộc đi.”

“Người không cùng ta đánh qua, sao biết ta đánh không lại người?”

“Ta nói là đã biết rồi.”

“Được rồi, dù ta không đánh lại người cũng thế, ta có thể chạy theo người. Khinh công người dù tốt, nhưng đuổi theo người mà nói, với ta không khó. Không quá nửa canh giờ, ta bảo đảm cả Trường An đều sẽ nói Thiên Sơn Bạch Linh cầm đầu lạng lặc.”

“Người, người muốn cứu Hoa Di Kiếm, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Hoa Di Kiếm thấy được mặt của ta, như thế nào ta cũng không cứu.”

“Vì sao huynh ấy biết mặt người, người lại không cứu?” Ta dừng lại một chút. “Bộ dáng nam nhân xấu đẹp không có vấn đề gì, chỉ cần võ công cao, nghiệp lớn là tốt rồi.”

“Ai bảo người bộ dạng ta xấu?”

“Giống ta a, có lúc cảm thấy bộ dạng mình thật khó coi, cũng không muốn nguyện ý đi gặp người...”

Bạch Linh ngắt lời ta. “Bộ dáng người không khó coi.”

“Đương nhiên không khó coi. Giờ ta nhìn chính mình, càng nhìn càng anh tuấn, càng nhìn càng thấy phong lưu, trên thế gian quả nhiên không có ai so được với ta.” Ta cười cười. “Song, người ấy à, luôn luôn có giai đoạn tự kỷ như vậy. Lúc ấy có người nói, nam nhân khác nữ nhân, xấu đẹp không quan trọng, nghiệp lớn, nữ nhân vẫn sẽ tìm đến.”

Mặt sau của những lời này là thế này: song, nữ nhân đến đây cũng vô dụng, người là của ta.

“Người kia... là bằng hữu của người?”

“Không phải. Là tình nhân.”

Bạch Linh bỗng nhiên xoay người, thấp giọng nói: “Vậy chuyện giữa người và Trọng Liên tính sao?”

“Người kia đã chết.” Ta dừng lại. “Là bị ta và Trọng Liên hại chết. Ta đời này làm nhiều chuyện có lỗi lắm rồi, nhưng không có việc nào giống như việc này, khiến cho ta cảm thấy được mọi chuyện đều đã muộn.”

Cách một lúc, ta lại nói: “Trước khi y chết, người bên cạnh y chỉ có Hoa Di Kiếm. Hoa Di Kiếm là người rất quan trọng với y.”

“Nếu người coi trọng y như vậy, vì sao lại hại chết y? Bởi vì Trọng Liên trông đẹp, võ công cao?”

“Không phải, tuyệt đối không phải.” Nguyên bản cũng có chút hảo cảm với Bạch Linh, nghe ngữ khí của y nói về Trọng Liên, lại nhin không được phải khiêu khích. “Trọng Liên biến thành cái dạng gì, ta sẽ ở cùng hắn.”

Trọng Liên là người kiêu ngạo nhất mà ta đã gặp qua, cũng là người đáng thương nhất. Mặc kệ thần thái hấn sáng láng, hay là trầm mặc không nói, ta đều cảm thấy nếu ly khai hấn, hấn sẽ biến thành khối mỏng, nháy mắt tiêu tán.

Có thể cũng là lo lắng quá độ.

“Tình yêu cũng thật vĩ đại. Đừng có lấy những người khác để nguy trang. Để tình nhân cũ của người chết an tâm một chút, Diệp Công hiểu long, làm ít thì tốt hơn.”

Diệp Công hiểu long: Diệp Công thích rồng chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không) (Do tích Diệp Công rất thích rồng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rồng. Rồng thật biết được, đến thờ đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy)

Ngay sau đó khói trắng nổi lên bốn phía, ta bị sặc đến phải ho vài tiếng.

Bạch Linh biến mất.

Lại một lần nữa người thất bại.

Khi ta một lần nữa trở lại tìm Bạch Quỳnh Ẩn, người bán quan tài di thư vân vân đều đã chạy trốn hết. Tư Đồ Tuyết Thiên đứng ở đó phe phẩy quạt chờ ta, thấy ta vừa đến, trực tiếp một câu phủ đầu:

“Ta nghĩ Bạch Linh kia là đồ dỏm.”

“Ta cũng hiểu, ngoại trừ giọng nói giống, những chỗ khác đều không giống.”

Tư Đồ Tuyết Thiên thu quạt lại, lắc lắc cán quạt: “Không không, ta đang nói, nếu thật sự là Bạch Linh, sao lại một thân một mình chạy đến nơi kinh sư ngư long hỗn tạp này để mua thuốc? Y chỉ cần lắc lắc ngón út, thì một đám tiểu hồ ly chạy tới.”

“Cũng phải.” Ta lẩm bẩm nói. “Lần trước nhìn thấy Bạch Linh, tựa hồ là một người lãnh khốc ít nói. Nhưng hôm nay đặc biệt xử trí theo cảm tính, còn có hứng thú hỏi thăm việc tư của người khác.”

“Sao, hấn hỏi cái gì?”

“Ừm, là bằng hữu của ta, Trọng Liên và vân vân...”

“Hừm, vậy cho dù không phải Bạch Linh, cũng tính là kẻ địch.”

“Ta biết.”

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, lại thấy cực kỳ không thích hợp. Chuyện Trọng Liên, y tựa hồ không có lấy một chút hứng thú.

Lại nghĩ tới loại thuốc mà y mua.

Đông trùng hạ thảo có thể trị ho cùng tổn thương cơ, còn có thể tắm bổ cho phụ nữ có thai sau khi sinh. Còn hoa hồng có hiệu quả trị liệu với xương gãy sưng tấy, thất lưng xương sống, còn có thể cố tình hại phụ nữ có thai, sau khi phụ nữ có thai dùng, rất dễ sinh non.

Bạch Linh kia bị ho, người nào cũng nhìn ra. Nếu y mua cho mình dùng, hoàn toàn có thể sai người khác mua cho mình.

Nếu là trị liệu, trên người y hoàn toàn không có miệng vết thương, chỉ là lúc đi đường có chút không ổn. Cho dù thực sự bị thương, cũng không có gì phải giấu.

Mặt khác, nếu là phá thai rồi lại tắm bổ cho phụ nữ, lại càng không thể. Bạch Linh nếu đã lỡ làm lớn bụng nữ nhân nào, chẳng lẽ không chịu trách nhiệm sao?

(Aki: Kiểu tiểu Hoàng diệu làm lớn bụng Liên tỷ tỷ sau đó còn đâm người ta 1 nhát, sau đó mới gặp Phụng Tử, ái chà. Đừng để ý tiểu nữ, quý vị cứ tiếp tục.)

Trừ phi, nữ nhân kia là đại nhân vật không thể đụng đến. Quan hệ của y và nàng lại không thể để người khác biết. Nữ nhân này có thể là Quỷ Mẫu hoặc Hồng Thường.

Nếu y không phải Bạch Linh, lý do y mua thuốc thì dễ rồi.

Một nam nhân bình thường muốn bỏ đi thai của một nữ nhân, rồi tắm bổ, tắm bổ.

Nhưng, thanh âm này người thường học được sao?

Hơn nữa, người bình thường có gan chọc đến Thiên Sơn?

Nếu dám trêu Thiên Sơn, tất nhiên không phải người bình thường.

“Nghĩ đi đâu đấy? Chạy nhanh về chiếu cổ lão bà hài tử.” Tư Đồ Tuyết Thiên túm ta, lôi ra khỏi hiệu thuốc.

Trở lại biệt viện của Trọng Liên, Tuyết Chi cùng Ôn Cô Đông Thái đang ở trong sân chơi chơi dế. Hai người, một già một nhỏ, đều chịu bỏ túi. Xung quanh là vài người xúm lại, quả rất thú vị.

Đi ngang qua phòng Trọng Liên, bên trong phòng truyền ra thanh âm kỳ quái. Tựa hồ là có người nhảy lên giường, giẫm dậm chân.

Theo thói quen vốn muốn phá cửa mà vào, nhưng vẫn nhìn xuống, chỉ là chọc một lỗ trên giấy dán cửa.

Trọng Liên đứng ở trên giường, nhìn xuống mặt đất, vẫn không nhúc nhích. (tưởng tượng Liên nhảy nhảy trên giường....)

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định đi gọi bọn Lưu Ly tới hỏi hấn xảy ra chuyện gì.

Đi qua một tiểu viện, đi ngang qua phòng Hải Đường, nghe thấy bên trong có người nói chuyện. (đời tiểu Hoàng diệu rất hay dính tới việc nghe lén.)

“Ta cũng thấy thật ngạc nhiên, thế mà hấn vẫn lưu lại.” Là giọng Lưu Ly.

“Ta nghĩ là, Lâm Vũ Hoàng khẳng định không biết cung chủ ra tay như thế nào, đã biết mà còn không chạy sao?” Đây là Chu Sa.

Nhưng mà, bọn họ đang nói cái gì?

“Cung chủ cũng đủ nhân từ rồi. Họ Lâm kia còn muốn như thế nào nữa.”

“Nhân từ? Ta đưa lão bà ngươi tới một khu rừng nhỏ, khiến cho nàng ở đó một tháng thì tự sát, còn cố ý tạo thành như nàng tình nguyện, nàng nếu không đáp ứng, ta sẽ giết ngươi. Sau đó ta sinh cho ngươi hai tiểu hài tử, ngươi còn có thể không ở cạnh bên người ta?”

Hải Đường nói: “Chu Sa, ngươi cũng là một đại cô nương rồi, sao còn nói chuyện như vậy?”

Lưu Ly hừ một tiếng. “Ngươi có được một nửa xinh đẹp như cung chủ, ta cũng nguyện ý.”

“Ngươi!” Thanh âm vũ khí chạm nhau, Chu Sa rút gào. “Dù sao, ngươi giống Lâm Vũ Hoàng, đều là loại sói đáng khinh, cô nãi nãi hôm nay phải diệt tên không có tim gan nhà ngươi!”

Ta gõ gõ cửa, bên trong đột nhiên im lặng.

“Trọng Liên hình như có chút vấn đề, các người đi xem sao.”

37. Chương 37

Ta trở lại trong phòng, ngồi xuống, thật lâu mà vẫn không có cách nào tiêu hóa cuộc đối thoại vừa nghe.

Ba hộ pháp liệu có ý ly gián, hy vọng ta rời khỏi Trọng Liên?

Nếu là như vậy, bọn họ thà rằng Trọng Liên gặp phải nguy hiểm, đều muốn đuổi ta đi. Trọng Liên rời khỏi cảm tình, tuyệt đối là một nam nhân. Quyết định của các hộ pháp, chưa chắc đã sai.

Không loại trừ khả năng này, nhưng bọn họ sẽ không nói dối. Trừ phi bọn họ muốn tự sát tập thể.

Trọng Liên thế mà lại bức tử huynh ấy.

Ta dùng sức lắc đầu, nhưng tình cảnh kia như thế nào cũng không biết đi.

Một lúc sau, đẩy cửa mà ra, đi thẳng đến phòng Trọng Liên.

Trọng Liên ngồi cạnh cửa sổ, ngâm một bình trà nhỏ, xiêm áo chỉnh tề, đang đánh cờ cùng Vũ Văn trưởng lão. Vũ Văn trưởng lão nhăn mày nhíu chặt, trông càng thêm già, ngón trở ngón giữa kẹp quân trắng, mãi chưa quyết định. Trọng Liên thì vô cùng thông dong, gảy gảy quân đen, mặt đang mỉm cười.

Ta tiến vào, hẩn nhật quân đen lên, nhìn thấy ta.

Ta đi đến ngồi phía sau hắn: “Không có gì, người hạ cờ đi.”

Trọng Liên ậm ừ, rồi bất động thanh sắc nhắc quân đen.

Vũ Văn trưởng lão hạ một quân.

Trọng Liên hạ.

Vũ Văn trưởng lão lại hạ tiếp.

Trọng Liên hạ lần nữa.

Vũ Văn trưởng lão cười hắc hắc, cầm quân cờ lên cao: “Cung chủ, người xác định đi như thế? Không hối hận?”

Trọng Liên nao nao: “Thì ra là thế, Vũ Văn trưởng lão quả nhiên cao minh.”

“Ván cờ này ta thắng cũng không cao minh.” Vũ Văn trưởng lão liếc ta, hít một hơi, thu bàn cờ lại. “Xem ra Lâm công tử có việc muốn thương lượng với cung chủ. Lão hủ xin cáo từ.”

Vũ Văn trưởng lão đi rồi. Trọng Liên vẫn không chậm không nhanh, rót cho ta một ly trà, chỉ chỗ của Vũ Văn trưởng lão.

“Ngồi ở đây đi.”

Ta ngồi qua: “Người giờ tính thế nào?”

“Ta đang bảo thuộc hạ thu dọn đồ đạc. Chúng ta phải lập tức đi thôi.”

“Vì sao?”

“Hành tung của chúng ta đã bị Linh Kiếm sơn trang phát hiện. Bọn họ đã nghe tin ta mất võ công, mang theo rất nhiều danh môn đệ tử đuổi theo. Số lượng không nhỏ.”

“Cung chủ quả nhiên độ lượng rộng rãi, thời khắc này còn có tâm tư chơi cờ.” Ta vội vàng đứng lên. “Còn không chạy nhanh lên?”

“Ngoài thành Trường An đã bị bao vây. Dù chạy đi đâu cũng không tránh được đánh nhau một hồi.”

“Đây là kinh sư, triều đình chẳng lẽ mặc bọn họ làm bậy?”

“Lục vương gia là vì giang hồ phân tranh mà qua đời, trưởng tử của Lục vương gia lại đứng đầu tà giáo nổi danh ngang với Trọng Hỏa cung. Người cho rằng triều đình sẽ giúp đỡ chúng ta sao?”

Giờ phút này không hợp để giải quyết ân oán cá nhân. Trọng Liên đi lại bình tĩnh, lòng ta lại nóng như lửa đốt. Một số đông nhân mã từ sông Trường An đi thẳng ra cửa nam kinh sư.

Bên ngoài hoang vu, sắc trời bắt đầu tối.

Bỏ lại xe ngựa cùng đồng hành lý, ta với Trọng Liên cưỡi một ngựa.

“Hoàng nhi, đêm qua ta mơ một giấc mộng rất kì quái.” Trọng Liên cầm dây cương, thấp giọng nói. “Ta mơ thấy ta nấu cơm cho người, người ở cạnh dùng đũa gõ bát chờ. Chờ ta bê nồi tới rồi, người xem thứ bên trong rồi ngừng nói luôn.”

“Bên trong không phải đầu người đó chứ?”

“Không phải, là gà. Một đám gà con chưa giết mà bị ném trực tiếp vào nồi. Gà này chưa chết, chỉ là sắp chết. Có một con gà nửa chín đột ngột vùng lên, kéo đồng bạn của nó xuống ăn thịt. Ăn một miếng, lại xé một khối thịt của mình, phóng tới miệng người, kị kị kêu vài tiếng. Người không nói nổi, ăn cũng không vô. Ta nói, đây đều là gà ta nuôi, cho nên chúng nó rất nghe lời, ta bảo chúng nó làm gì thì chúng nó làm cái đó, cho nên cứ ăn hết mình, không có vấn đề gì.”

Nghe những lời này của hắn khiến ta lạnh người. (Aki: Nghe những lời này của Liên tỷ tỷ khiến ta không dám ăn thịt gà!)

“Ta có phản ứng gì?”

“Người bị ta dọa khóc, chạy đi. Sau đó, một mình ta ăn hết lũ gà.”

Ta không nói gì.

“Giấc mộng rất kì quái, có phải hay không?” Trọng Liên cười khê.

Im lặng một lát, trong rừng ẩn hiện có tiếng vang.

Ta nói: “Ta cũng mơ. Người muốn nghe không?”

“Ừ.”

“Ta mơ thấy hôm qua ta sử dụng tuyệt kĩ tất sát của Thanh Liên Hoa Mục, ‘Tuyệt Cung Vô Ảnh Chưởng’, ta không có nhớ mình lại là người đề tiện như thế. Thật là đáng sợ.”

“Thật sao? Ta chưa bao giờ nghe qua.”

“Liên cung chủ đã bao giờ luyện qua Thanh Liên Hoa Mục đâu, làm sao biết ảo diệu trong đó.”

“Lâm công tử cứ nói đừng ngại.”

“Thanh Liên Hoa Mục chú trọng chưởng pháp, đao pháp là phụ, xuất chưởng thực ra là xuất đao, xuất đao thực ra là xuất chưởng. Hai thứ cùng kết hợp, võ công tầm thường tuyệt không thể so sánh. Hình như võ công của Trọng Hỏa cung đều là đến tầng thứ chín, đúng không?”

Trọng Liên gật gật đầu.

“Mà ‘Tuyệt Cung Vô Ảnh chưởng này’, là tầng thứ mười được giấu của Thanh Liên Hoa Mục. Ta không hề dọa người, chiêu này khủng bố hơn Liên Thần cửu thức nhiều. Đáng tiếc chiêu thức kinh thiên động địa bậc nhất này, có một khuyết điểm vô cùng lớn, đó là không có tác dụng với nữ nhân.”

“Sao thế?”

“Ta cho nó cái tên, gọi là ‘Tự Cung Vô Ảnh chưởng’”. Ta cười hắc hắc, tay áo lắc như đuôi cá. “Thế trận của nó cực khổng lồ, chỉ cần phóng ra, trong phạm vi năm dặm sẽ phát sinh cảnh tượng kì dị: dương x bay loạn, *** huyết như bão, lập tức gục trên mặt đất, là một thi thể thái giám đã chảy khô máu.”

(Aki: mặt nhăn: Có định cho người ta ăn cơm không thế? lược bỏ 1000 từ muốn nói)

Trọng Liên cười nói: “Người đừng xuất chiêu lúc này, ta cho dù phải chết, cũng không muốn cái chết kiểu này.”

“Yên tâm, không đánh của người.” Ta phóng chưởng rít gào. “Xem Tuyệt Cung Vô Ảnh chưởng của ta — A!”

Trong phút chốc, người cưỡi ngựa giục ngựa, người trên cây bay vọt, trong rừng tán loạn, trên mấy chục thân ảnh té trồn tứ phương.

Ta cầm lấy tay Trọng Liên, dùng sức vung dây cương. Con ngựa chạy như bay, ta quay đầu hét với đệ tử Trọng Hỏa cùng: “Chạy mau!”

Những người chạy ra này, có mấy người, ta nhìn bóng dáng là nhận ra rồi.

Linh Kiếm sơn trang Khinh Yên Tiễn Ngọc Cẩm, khoái kiếm Vô Cầm ti.

Vũ Đương đại đệ tử Đàm Dịch.

Thục Sơn Hồ Hiên.

Hoa Sơn phó chủ môn Trương Ngư Nhạc.

Ai ngờ không chạy được mấy dặm, một loạt trường kiếm từ trong cây cối lao ra.

Ta thấy phía trước lóe lên, trường kiếm kia đâm thẳng vào khe hở giữa ta và Trọng Liên. Ta ngang tay đánh một chưởng, chân nhấc lên trên, đá rơi thanh kiếm kia.

Xem tay áo choàng kia, ta bỗng nhớ ra, thế gian này còn có một môn phái tên Nga My.

Nhu giả cương chi bản, cương giả nhu chi dụng. Chính là bản truyền của Nga My.

Nhu giả cương chi bản, cương giả nhu chi dụng: tạm hiểu: nhu là cái gốc của cương, cương là cách dùng của nhu.

Trốn cũng không kịp rồi, mới vừa hoãn đôi chút, một nhóm đệ tử Nga My xuyên qua, từ cây cối mà ra, thoáng chốc kiếm bay liên tục. Cực cương cực nhu, cương nhu hỗ trợ, nhẹ nhàng phiêu dật, như gần như xa.

Trận pháp Nga My bày ra, ta nhìn đến hoa mắt. Hoặc là không làm, đã làm phải làm tới cùng, múa đao chém lung tung, không ngờ không chém trúng một người, đại thương lòng tự tôn.

“Bình tĩnh một chút.” Trọng Liên nói. “Trận pháp của các nàng nhìn qua sơ hở liên tục, kì thực là mở cửa dụ địch vào, lấy giả đánh trá. Lấy tiến làm lùi, là phương pháp chiến thắng.”

(Aki: Liên tỷ tỷ giảng bài quá cao siêu => mình ko có tư chất học võ công.)

Ta gật gật đầu, dưới tay điểm, liêu, câu, thu. (vén lên, móc vào, thu được. Gì trời?)

Thân hình đám người giống như mũi tên, quanh thân là kinh lực.

Phía trước khói xanh nổi lên, sắp qua quan khẩu.

Tả ngăn hữu chắn, nếu không tiến công, hai bên giằng co liên tục tới hơn một nén hương cho xem.

Cuối cùng có người chịu không nổi cảm dỗ, khi tay ta thu lại, đột nhiên một kiếm đâm ra. Ta nhìn thấy cơ hội tốt, một đao chém vào cánh tay của đệ tử Nga My, trước khi nàng kịp né, thu lại, rồi lại đâm vào tay nàng. Nàng kêu thảm thiết, ném kiếm.

Phá trận.

Ta giục ngựa vọt tới trước.

“Hoàng nhi, mới vừa rồi ngươi nên chém tay nàng.”

Ta không nói gì.

Mắt thấy cây cối chạy ra.

“Ta biết đối lại là người, người sẽ làm như vậy.”

“Người không chém nàng, trốn không thoát.”

“Chém nàng, mười năm sau ta sẽ biến thành người thứ hai của bây giờ.”

Lãnh huyết vô tình, bốn bề là địch. Nếu mất đi sức mạnh to lớn, người khắp thiên hạ, sẽ đến mà giết.

Trọng Liên không nói.

Nhưng hắn nói không sai.

Đã nhìn thấy được cảnh sắc bình nguyên rồi, người đột nhiên xuất hiện hơn trăm. Ta kinh hãi: “Sao có thể như vậy?”

Trọng Liên vẫn như cũ không trả lời ta.

Kỳ thật trong lòng sớm rõ. Tay nữ nhân kia vẫn còn, trận pháp có thể duy trì.

Nam tôn Vũ Đương, bắc sùng Thiếu Lâm.

Ta nhìn thấy đệ tử Vũ Đương

Nhưng hắn nói được đúng vậy.

Thái Ất huyền môn kiếm trận.

Kiểm tùy thân, thân mang kiếm. Thần hình bên trong, hình cùng ý hợp, ý cùng khí hợp, khí cùng thần hợp. Động như giao long nổi trên mặt nước, tĩnh như linh miêu bắt chuột. Bên trong hoạt động, tay phân âm dương, thân tàng bát quái, bước đạp cửu cung. Chỉ bảo trấn sơn của Vũ Đương, bí truyền phương pháp, cùng bù trừ cho khuyết điểm của kiếm pháp Nga My, trận pháp tối cao.

Chúng ta bị đại địch kiếm trận vây quanh.

Đệ tử Trọng Hỏa cung phía sau đã sớm đình chỉ hành động, chờ đợi chỉ lệnh của Trọng Liên.

Trọng Liên hỏi: “Mấy phần thắng?”

“Không.”

Vừa dứt lời, có người phóng ra. Ta chỉ có thể ngăn hai cái, chỉ hai cái. Một trường kiếm thứ ba như rắn, lòng tham không đáy, đâm vào bụng ta.

“Hoàng nhi!!” Trọng Liên kinh hãi, ôm chặt lấy ta.

Đúng lúc người nọ đâm kiếm thứ hai lên, hắn một chưởng phản lại, khiến người nọ bắn ra mấy chục thước.

“Ta biết mà.” Ta ho vài tiếng, máu tươi tuôn ra. “Người gạt ta.”

38. Chương 38

Trọng Liên vừa định mở miệng, ta đã giành nói: “Người không phải đang nghĩ muốn làm bị thương một lần, phun ra một búng máu nói với ta là người miễn cưỡng sử dụng nội lực?”

Lần này hắn hoàn toàn trầm mặc. Người bên cạnh lại không cho hắn do dự.

Thái Ất huyền môn kiếm trận cùng trận pháp của Nga My càng ngày càng khiến người ta hoa mắt. Bọn họ vờn quanh chúng ta, tạo áp lực thật mạnh. Nhưng mà, Trọng Liên vừa rồi đánh bay một đệ tử, đã khiến cho họ có chút lo lắng.

Đương nhiên, người bình thường không thể phá giải trận pháp này.

Nhưng người bọn họ đối phó là Trọng Liên.

Võ công Trọng Liên đánh ra cũng không phải Liên Thần Cửu Thức.

Hắn đưa ta vòng lại trước ngực, rút đao của ta, lấy đao thay kiếm, sử dụng Hồn Nguyệt Kiếm Pháp.

Hồn Nguyệt Kiếm Pháp lấy chú trọng nhẹ nhàng, lại đi phối hợp với đao ngu độn, cơ bản là tử huyết vô học. Nhưng mà, dưới tay Trọng Liên, không có cách nào nhìn ra sơ hở.

Ta thấy có kẻ xuất ra Hạc Minh Nhất Chỉ Đạn.

Người của Thiên Sơn đã tới.

Nhưng đối với Trọng Liên, mười đạn chỉ cũng đừng hòng phá được kiếm pháp phá không này.

Hỗn Nguyệt Kiếm tàng cao nhất, tuyệt đối không phải chỉ là nói lên cho dễ nghe.

Võ công hần sử dụng từ trước tới nay không chỉ xinh đẹp, mà cũng là dễ coi nhất trong chốn võ lâm.

Chiêu thức có thể một chiêu lấy máu, ra tay đoạt mệnh, vĩnh viễn là dễ coi nhất.

Nhưng ngày hôm nay, võ công của Trọng Liên không đẹp như trong quá khứ. Hần mỗi lần ra tay, dường như đang giữ lại. Cũng không giống như trong truyền thuyết huyết tẩy đại môn phái, chỉ cần một cái phất tay, là có đầu lâu bay ra.

Cho dù như thế, động tác của Trọng Liên vẫn như cũ kiên luyện phiêu lượng. (lão luyện xinh đẹp). Người có dáng thon dài, vô luận là dùng vũ khí gì, võ công gì, đều vô cùng tiêu sái tự nhiên.

Tiếng đao rét lạnh, gió lớn phàn phật.

Máu tươi đã chảy đầy lưng ngựa.

Ta xé một miếng vải trên quần áo, đặt trên miệng vết thương.

Rất nhanh, vải cũng biến thành đỏ tươi.

Trọng Liên tập trung nghênh chiến, tựa hồ không hề để ý đến ta.

Ta nghe được người trong trận pháp nói chuyện:

“Trọng Liên không phải mất đi võ công sao?”

“Sự đệ, không cần nói —— ô!”

“Tình hình không ổn, chúng ta nên lui trước...”

Cực lực duy trì, nhưng cũng chỉ giữ mình trong trạng thái mơ mơ hồ hồ. Sau đó nghe được Trọng Liên bên tai gọi tên ta, đầu tiên thực ôn nhu, rất nhanh mà bắt đầu kích động.

Chưa từng thấy hần có bộ dáng sốt ruột như thế.

Lơ mơ, mê mê đờ đờ. Ta nghĩ lại trầm thủy Phụng Thiên, tiết vũ nhuận, đầu thu lành lạnh.

Trọng Liên cầm ô trúc, dưới ô lẳng lặng nhìn ta, trong mắt là thư thái nhàn nhạt.

Có người nói, biểu tình bi thương nhất trên đời, chính là không biểu tình.

Mặt hần không chút thay đổi, tự thuật lại chuyện xưa của phù du.

Sáng sinh chiều tử, phù dung sớm nở tối tàn.

Cảm xúc Trọng Liên không dễ dàng phát giác, cho nên ta dốc sức liều mạng muốn biết hần có phải đang khổ sở không. Nhưng mà chưa kịp phát hiện, trong mệnh môn mưa phùn, cả thế giới đều vang vọng một khúc tiêu duy nhất, Lai Nghi.

Thanh phong ẩm ướt, khói trà khê bay.

Ôn chuyện cũ, cố nhân đã không còn.

Nếu hần có thể sử dụng võ công, chuyện trước sau có thể liên hệ, tất cả sáng tỏ.

Lúc hần mất đi võ công, mắt sẽ thành màu đen. Còn võ công vẫn còn đó, *** thân khôi phục, cũng không biết là chuyện bao lâu rồi.

Lời đồn về khúc tiêu kia, không cần phải nói, dĩ nhiên là Trọng Liên sai người đồn ra.

Mấy hộ pháp, quả thật là cố ý nói ta nghe. Bức ta đi, đại khái vì Trọng Liên không chịu ra tay trước mặt ta.

Bán đứng của Xa Cừ cũng nằm trong tính toán của hần. Hần bình tĩnh như thế, dù là khi đối mặt với mai phục của Thiên Sơn, cũng không hề động dung, bởi vì hần có lòng tin.

Bị người bán đứng, tự nhiên sẽ có người tìm tới cửa, hấn bắt giữ một thể, tiêu diệt một thể. Thả dây dài, câu sẽ được cá lớn. Đến cùng hấn có thể nói, bản thân mình bất quá là biết thời biết thế.

Đêm ba mươi tết, Trường An.

Trọng Liên vẫn như cũ ở đây, không người tới quấy rầy.

Ta ngồi trên giường, bụng băng bó. Nghe thấy ngoài cửa sổ nổ ba tiếng pháo hoa, đột nhiên thấy thế gian náo nhiệt rất nhiều. Trên hai trang giấy đỏ thăm dán cửa, chữ Phúc do Trọng Liên tự tay viết, chữ dài phiêu dật, phản chiếu ánh sao ngoài sân chiếu vào.

Chỉ chốc lát, có gã sai vặt tiến vào thông báo Trọng Liên trở về, hỏi ta có muốn ra ngoài ăn bữa cơm đoàn viên hay không. Ta còn chưa đáp lời, Trọng Liên đã mặc áo khoác tiến vào. Chớp mũi hấn có hơi hơi đỏ, lập tức an vị ngồi cạnh người ta, nghĩ muốn nắm tay ta rồi lại thu lại, chọc tay mình vài cái:

“Ta vừa mua cho Tuyết Chi rất nhiều pháo hoa nhỏ, người muốn ra chơi không?”

“Nha đầu Tuyết Chi kia cầm pháo sao?” Ta lập tức nhảy xuống giường, lôi Trọng Liên ra ngoài.

Năm nay tuyết rơi thật nhiều dã man, ngay cả ngày thối nhẹ thôi, trên mặt đất cũng chồng cao ít nhất một thước.

Trên không trung là một mảng tối đen xa xăm trống trải, tuyết trắng như lông ngỗng rơi xung quanh. Vừa giữa đầu, bông tuyết rơi trên mặt, giây phút tan đi.

Tuyết Chi cùng Tư Đồ Tuyết Thiên ném tuyết trong sân. Ta ngạc nhiên phát hiện, tiểu tử Tuyết Thiên kia lại để Tuyết Chi đồn khắp nơi. Không bao lâu, Tuyết Chi tự nhiên trực tiếp đốt pháo hoa trong tay, ném lên người Tuyết Thiên.

“Trọng Tuyết Chi, con nhanh dừng tay cho lão tử!” Ta lao tới phía trước, đạp chân vào tuyết. Trọng Liên giữ chặt cánh tay ta, vừa lấy áo khoác choàng lên người ta. Ta quay đầu lại cười cười, vỗ vỗ cánh tay hấn: “Tạ ơn.” Sau đó, thay hấn buộc áo khoác lại, lại hơi hơi tới gần một chút, hôn lên môi hấn.

Trọng Liên chớp chớp mắt, dùng ngón trỏ xoa xoa môi, cúi đầu hôn lại.

Kết quả không hôn được bao lâu, trên gáy vù vù một trận, Tuyết Chi dùng nội lực ném quả cầu ném lên đầu cha già là ta:

“Có người ở đây đó, Hoàng nhi! Biết ngưng đi!”

Tuyết tan thành nước vào xiêm y, lạnh tới muốn xỉu. Trọng Liên lập tức giúp ta giữ bột tuyết ra. Ta quay đầu lại rít gào:

“Là phụ thân con hôn ta đó, con có biết nhìn không hả? Nếu con dùng sức mạnh hơn chút, là mắc tội mưu sát cha ruột đó, biết không?”

“Đừng cho là con không nhìn thấy! Rõ ràng là người làm trước!” Lại quả cầu tuyết bay tới.

Ta ngồi thụp xuống, né tránh.

Cầu tuyết đánh thẳng vào Trọng Liên, Trọng Liên dùng tay nghênh đón, cổ tay vừa chuyển, cầu tuyết còn nguyên xoay một vòng xung quanh. Hấn ném lại cầu tuyết, tay không ẩm ướt.

Tuyết Chi nhảy dựng lên tiếp, thực chuẩn, nhưng tuyết cầu bị đánh trúng nát bấy.

Ta nhảy lên bậc thang, lập thành một đội với Trọng Liên. Tuyết Thiên nhìn thấy nhịn không được, ném cầu tuyết về phía chúng ta. Ta lại trốn, Trọng Liên lại đánh trả. Ta nhảy tiếp lên bậc thang, nhìn hai dấu chân thật sâu trên mặt đất, lắc lắc đầu:

“Liên cung chủ, khi nào dùng bữa?”

“Bây giờ. Ý Lâm công tử như thế nào?”

“Tuyệt vời. Tuyệt vời.”

Ta vừa định chuyển mình rời đi, Trọng Liên đã giữ chặt tay ta:

“Xin hỏi Lâm công tử, xử phạt khi nào chấm dứt?”

“Lâm mỗ ngu muội, hi vọng cung chủ chỉ giáo.”

Trọng Liên kéo ta lại gần hẳn: “Tại hạ cô tề đã lâu, hy vọng công tử lấy nước rửa má, lên đường hồi phủ.”

“Không”

“Hoàng nhi.”

“Không.”

“Hoàng nhi.”

Chữ không kế tiếp còn chưa kịp nói, hắn đã cúi xuống cắn lên tai ta. Ta như bị giạt tề, *** thần đột nhiên phần chân run rẩy.

“Hoàng nhi, tối nay đến phòng ta đi.”

Ta lại bắt đầu choáng váng, lắc lắc lắc lắc:

“Hảo.....”

Có Tuyết Chi, bữa cơm đoàn viên tất nhiên là có họa. Miếng cơm rau dưa thịt bay đầy trời, đứa nhỏ này thực hưng phấn quá độ, ngay cả lời Trọng Liên cũng không thèm nghe. Trọng Liên sùng nó, sùng đến cực kỳ, đối với nghiệp chứng nó tạo ra đều là nhắm một con mắt cho qua. Nha đầu kia lão cha nó dung túng, càng làm càn, trực tiếp cười lên đầu ta.

Một lúc lâu sau ta mới có chút khí lực nói:

“Ta có lẽ nên đi đón Tử nha đầu đến.”

Trọng Liên hết sức tập trung bóc tôm cho ta: “Hải Đường các nàng đã đi đón rồi, khoảng vài ngày nữa là tới thôi.”

Tôm bóc vỏ, trắng nõn chồng lên như núi, ta ăn từng miếng từng miếng thật khùng. Hai trưởng lão Vũ Văn cùng Ôn Cô, có cả Tư Đồ Tuyết Thiên nhìn ta, đều nhin không được lắc đầu.

Bữa cơm ăn đến siêu cấp bình thản, xong việc để Tuyết Chi lại với Tuyết Thiên và hai ông già diên. Ta cùng Trọng Liên về phòng, những gì nên làm đều làm. Nhấn nhin hơn mấy tháng mới sinh hoạt vợ chồng, quả nhiên có tư vị khác hẳn.

Nửa đêm rời giường, điểm huyết ngủ của Trọng Liên.

Ta trộm trở mình tới bên Tuyết Chi, kéo kéo cái tay nhỏ bé. Nó nhú mào, dùng sức chụp lên tay ta. Ta nắm cái mũi nó, nó hừ ra một tiếng Hoàng nhi đáng ghét, rồi lại ngủ.

“Chi nhi, Chi nhi.” Ta thấp giọng nói, “Nhị phụ thân hỏi con một chuyện: người có thích nhị phụ thân không?”

“Không thích.”

“Thật sự không thích?”

“Không được chọc con!”

Ta dùng sức lay nó: “Trả lời nhị phụ thân.”

“..... Thích.”

“Vậy con thích phụ thân, hay là nhị phụ thân?”

“Đều thích.”

“Nếu phải chọn đi cùng một người, con sẽ đi với ai?”

(Aki: Câu này nghe giống hệt khi bố mẹ tui cãi nhau....)

“Đi với cả hai.”

“Nhất định phải chọn một người thì sao?”

“Phụ thân.” Miệng Tuyết Chi động động, như đang nhai kẹo đường. “Phụ thân chịu khổ nhiều rồi. Chi nhi lớn lên phải chăm sóc người.”

Một lúc sau, ta nhẹ nhàng gật đầu, hôn lên tóc Tuyết Chi. Lại ngồi thật lâu thân lâu. Lúc quyết định trở mình, vốn nghĩ quay lại nhìn Trọng Liên, ngẫm kỹ vẫn nên quên đi.

Ta mang hành lý đã sớm thu dọn, lặng lẽ mở cửa, đi ra ngoài. Lại lặng lẽ đóng cửa.

39. Chương 39

Sau này Phụng Tử nhất định sẽ trách tội ta. Ta cho Tuyết Chi cơ hội lựa chọn, nhưng ngay cả khi đi cũng không muốn gặp lại nó.

Chỉ là, vừa nhìn thấy khuôn mặt nó, ta rất khó không nghĩ tới Hiên Phượng ca.

Vẫn quyết định rời đi.

Trước kia muốn lưu lại, có thể tự nói với mình, Trọng Liên đã trở nên nhu nhược, cần ta bảo vệ. Kết quả, người mạnh nhất vẫn là hấn.

Hấn hiểu ta như thế, cũng đoán chắc khi võ công hấn khôi phục ta nhất định sẽ rời đi.

Rất muốn thuyết phục bản thân ở lại. Nhưng gánh nặng quá nặng.

Hấn làm nhiều chuyện như vậy, đều chỉ vì một lý do: là vì ta.

Rốt cuộc, Lâm Vũ Hoàng vẫn chỉ là một phạm nhân. Phạm nhân có yếu đuối và khiếp đảm của phạm nhân, không có cách nào chấp nhận cho hấn tất cả.

Muốn ta ở cạnh hấn mà không thân cận hấn, là thật sự quá khó khăn.

Ta đứng ở bên cạnh ao nhỏ trong biệt viện, nhìn mặt nước kết thành băng, buộc chặt hành lý lại, nhảy lên tường, rồi nhảy xuống.

“Khuya khoắt như vậy, Hoàng nhi muốn đi nơi nào?”

Ta sững sốt, kinh ngạc quay đầu lại.

Tuyết trắng lấp loáng, Trọng Liên đứng phía sau ta, trên người khoác áo khoác mỏng. Ta lúc này mới kịp phản ứng, Liên Thần Cửu Thức thứ tư là tự động giải huyết, thức thứ bảy là phản điểm huyết. Xem ra vừa rồi Trọng Liên còn chừa lại cho ta chút mặt mũi, không phản lại điểm huyết ta.

Ta đi qua, vội vàng đẩy hấn vào trong:

“Người muốn đông chết à? Vào mặc thêm quần áo đi.”

“Đi, người đi theo ta.”

“Ta ở trong tuyết chờ người, nhanh đi nhanh đi.”

Trọng Liên đứng bất động tại chỗ.”

“Người không đi? Thực không đi?” Thấy hấn không phản ứng, ta quay đầu bước đi. “Ta đi đây.”

Sau đó ta rút ra một kết luận: chuyện ngu xuẩn nhất trên thế gian này, chính là so thân pháp với Trọng Liên.

Hấn chặn ngay trước mặt ta, hai khuyên tai xinh đẹp trong ánh tuyết lóe lên.

Ta đổi hướng vòng qua cạnh hấn, hấn lại ngăn lại. Ta đẩy đẩy tay hấn, hấn dứt khoát ôm chặt ta. Ta dùng sức đẩy hấn, hấn buông ra, nhưng vẫn như cũ ngăn cản ta.

Cuối cùng, ta biết chạy không thoát, ghen khí nói:

“Người đây là bắt kẻ cầm ca hát! Cho dù ta lưu lại, tâm cũng không ở lại.”

“Không sao cả.” Trọng Liên khí tức vững vàng. “Cho dù lưu người, cũng muốn người ở lại.”

“Vậy không bằng người trực tiếp giết ta!”

Trọng Liên rõ ràng không đáp lại, chỉ phong tỏa đường đi. Ta cùng hắn giằng co, muốn xem thân thể hắn có thể duy trì bao lâu trong gió tuyết.

Kết quả, ta quá xem thường hắn. Áo khoác của hắn, căn bản là vật trang trí.

Không biết bao lâu, tay ta đã tê rần như sắp đóng băng, tay hắn vẫn cứ chặn đường. Rùng mình cũng chưa tới một lần.

“Như vậy, ta có chuyện muốn hỏi người.” Ta đẩy tay hắn ra. “Người nổi điên, là giả sao?”

Trọng Liên lắc đầu:

“Lúc ngươi ngẩn là giả, mặt khác không nhớ được lúc khác.”

“Người không nhớ chuyện khi tính cách thay đổi — ta đang nói, lúc Huyết Phượng Hoàng ám sát người, cũng là giả?”

Trọng Liên không trả lời.

“Lúc ở đại hội anh hùng, người học máu, là chuyện gì xảy ra?”

Vẫn không có câu trả lời.

“Người dùng nội lực bức ra, đúng không?”

“Hoàng nhi, theo ta trở về.” Hắn kéo ta vào bên trong.

Ta giãy giụa. “Ta không có thích nói giỡn.”

“Ta cũng không thích nói giỡn. Nếu người đi, tứ đại hộ pháp, một móng cũng không còn.”

“Người điên rồi à? Dùng thuộc hạ của người uy hiếp ta? Nói đi, bọn họ thì liên quan gì?”

“Bọn họ tiết lộ bí mật.”

“Người còn không biết xấu hổ mà nói thế sao?” Ta nắm cổ áo hắn. “Người bức tử Hiên Phượng ca, người — đây là người nói, để có được ta, chuyện gì cũng có thể làm?”

Trọng Liên thần nhiên nở nụ cười: “Lâm Hiên Phượng, hắn đúng là đáng chết.”

“Trọng Liên, ta không biết người giữ ta lại là vì cái gì.” Ta càng nói càng thấy tức giận, ngay cả mình nói cái gì cũng không biết. “Người muốn ta nhớ kỹ người? Ta nhớ kỹ rồi. Nhưng muốn ta nhớ người như nhớ Hiên Phượng ca, cả đời cũng không thể.”

“Thật sao.” Trọng Liên vẻ mặt bất cần. “Người nói ta lừa người, người cũng gạt ta. Người nói với ta đó là lần đầu tiên của người. Thực tế thì sao?”

Ta nhú mày: “Cái gì?”

“Lần đầu tiên chúng ta qua đêm, người nói với ta người chỉ ngủ qua cùng ta, thực tế thì sao?”

“Người..... Người rõ ràng biết ta khi đó cái gì cũng không biết!”

“Người là bất đắc dĩ, ta lại không thể?”

Biểu lộ trên mặt quả nhìn không ra chỗ giận dữ, nhưng lần đầu tiên Trọng Liên dùng nguyên bản tính cách mà nổi giận. Nói không sợ hãi là nói dối, nếu hắn không khống chế cảm xúc xuất chúng, ta nhất định thắng thiên.

Không biết là có phải tức hấn quá hay không, miệng vết thương trên miệng vô cùng đau đớn. Giữa băng thiên tuyết địa này, trên đầu lại toát ra đầy mồ hôi lạnh, thật sự là chuyện lạ kinh thiên.

“Được rồi, người đã không chịu được việc ta ngủ cùng người khác, ta đây đi.”

“Hoàng nhi.” Trọng Liên lại giữ chặt ta. “Đừng đi.”

Ta vùng thoát khỏi hấn. Hấn vẫn tiếp tục cản:

“Nếu Lâm Hiên Phượng không chết, người có thể tha thứ cho ta không?”

“Sẽ.” Ta không chút do dự nói, “Sau đó ta sẽ cùng y cao chạy xa bay, đi đến nơi người không thể tìm thấy, bình ổn an tâm mà sống cả đời.”

Trọng Liên cứng ngắc hồi lâu, lại vẫn như cũ không chịu để ta đi.

“Ta nợ người, ta bây giờ vẫn còn.”

Ta rút Vũ Hoàng đao, một đao đâm xuống chính bụng mình.

Miệng vết thương mới hồi phục như cũ lại chảy máu lớn.

Trọng Liên vừa mới rảo bước lên một bước, ta dùng mũi đao chỉ vào chính mình:

“Nếu người cảm thấy vẫn không đủ, ta có thể đâm thêm đao nữa.”

Trọng Liên vội la lên: “Không!”

“Người giờ quay lại.”

Trọng Liên cắn chặt răng, xoay người rời đi. Thật dứt khoát, thật nhanh. Chỉ là trước khi đi hốc mắt đỏ lên.

“Không cần đi tìm ta.”

“Ta biết.”

Nước sông đóng băng, nhánh cây chết yếu.

Ta nhìn tuyết trắng xóa, đại tuyết nhẹ rơi, một đôi dấu chân trên đường lan tới tận chân trời.

Kinh sư hiếm khi có tuyết lớn như vậy. Loạn Táng thôn nằm ở trong vách núi băng hàn, rất dễ bị tuyết đọng kết băng. Đọng tuyết đó mà bị đạp lên, một nửa chân nhất định sẽ bị vùi.

Lúc còn nhỏ rất có ấn tượng với tuyết đọng ngoài thôn. Mùa xuân là đầy ắp cảnh xuân tươi đẹp của núi đồi, mùa đông thì thiên địa đều mờ mịt tuyết trắng. Leo lên sườn núi nhìn Thiên Sơn, sẽ cảm thấy núi và trời hòa thành một thể, lộ vẻ yên hải sương bạch. Ta và y mỗi đứa ngắt một cành cây, vẽ tranh trên mặt đất. Sau đó ném lên mấy quả táo gai của mùa thu vẫn còn, một dãy tuyết đọng, đặc biệt đẹp.

Vô luận thời tiết hàn cỡ nào, lạnh cỡ nào, thổi tới mặt đất, trong tâm đều ấm áp. Bộ dáng Hiên Phượng ca đứng trong gió lạnh, thổi thổi hai lòng bàn tay, ta đến bây giờ vẫn nhớ rõ.

Khi đó y nói, Hoàng đệ, tuy cùng sự phụ đi qua vài nơi, nhưng phát hiện không nơi nào đẹp bằng nhà chúng ta. Đệ đứng chỗ này nhìn xuống, có phải có cảm giác mọi vật đều bị dẫm nát dưới chân?

Ta nói, ta có chút ước muốn đem huynh dẫm nát dưới chân.

Sở trường lớn nhất của y chính là giả đáng thương, đầu tiên là chọc chọc ta, sau đó ra vẻ khổ sở động lòng người hỏi ta lại làm sai chỗ nào. Ta còn chưa kịp nôn mửa, y đã phá ra cười. Người cười to thành tiếng, rất ít ai dễ coi như y.

Y cùng ta khoác áo choàng, tay cả hai đều lạnh đến gần như đông cứng, chỉ cần chà xát chà xát cho nhau, rất nhanh sẽ ổn thôi.

Y nói, chờ đệ hai mươi tuổi, chúng ta lại tới đây chơi. Nghĩ nghĩ, lại nói thêm, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, cho dù già tới eo cong lưng còng, vẫn tới nơi này chơi.

Ta bị y khiến cho buồn nôn ghê tởm, nâng tay đến đánh y. Y vội vàng nhảy ra, một nhảy là xa mười thước. Đứng ở bên kia phát tay nói với ta, huynh đi tìm một vài quả thông để chơi.

Y từng nói, mùa đông tìm người là tiện nhất, có dấu chân. Ta nhìn y chậm rãi đi xa, dấu chân thật sâu trong tuyết, xiêu xiêu vẹo vẹo như lan tới chân trời. Ta theo dấu chân y, từng bước từng bước đi tới.

Chỉ cần đi theo dấu chân, luôn có thể tìm thấy y.

Kinh sư lại không như thế. Toàn thành hỗn loạn, dấu chân bị tuyết lớn bao trùm. Dù các loại lớn nhỏ, dẫn tới những chỗ khác nhau.

Thân ảnh của Trọng Liên đã biến mất trong gió tuyết.

Ta dùng vai lau đi máu trên đao, để lại miệng vết thương, từng bước dẫm lên những dấu chân hỗn độn.

Đến bây giờ, ta phát hiện khi không tìm thấy Hiên Phượng ca, còn có thể nhớ tới khuôn mặt tươi cười của y trong tuyết năm đó.

Y nói, chờ đệ hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi..... Cho dù già tới eo cong lưng còng, chúng ta vẫn tới nơi này chơi.

40. Chương 40

Rời kinh sư, tạm thời ở tại Lạc Dương. Lạc Dương và Trường An cách nhau không xa, nhưng không khí hoàn toàn khác nhau. Trường An phồn hoa, Lạc Dương nhiệt tình.

Đường Lạc Dương rộng mà sạch sẽ. Mặc dù là mùa đông, đèn đuốc vẫn sáng trưng, ngựa xe như nước (Aki: áo quần như nêm). Nhất là buổi tối, mừng một tết âm lịch vừa qua, mọi người đều ra ngoài. Cổ đô nổi danh này không chỉ có mẫu đơn là đẹp, ngay cả hoa đăng pháo hoa cũng là thiên hạ nhất tuyệt.

Trường An tụ tập quyền thế, Lạc Dương tụ tập tiền bạc.

Phương diện nổi tiếng của Trường An là quán rượu, quán trà, hiệu cầm đồ, nơi rèn binh khí, khách ***, phường hát, thư phường. Toàn thành Lạc Dương nghề chính có buôn gạo, tư nhân, nơi buôn đồ cổ, được quán, kỹ viện, sông bạc... những nơi mà người nghèo chúng ta chỉ có thể nghĩ không thể đi, tất cả đều có.

Ngoài thành mới tổ chức hội chùa, đám người ra vào không dứt.

Thời gian ăn tết, tin tức nho nhỏ mà đám người trao đổi kia không thể theo kịp yêu cầu. Lăn qua lộn lại nghe ngóng tin tức, cũng chỉ được có mấy.

Trọng Liên đã tái xuất giang hồ, đồn đại mất đi võ công tự sụp đổ. Mọi người nói chuyện say sưa thảo luận, xem Thiên Sơn và Trọng Hỏa, bên nào mới là người thắng cuối cùng.

Còn có một tin tức, chính là Đỗ Viêm mất tích.

Lúc ta nghe được tên Đỗ Viêm này, trong lúc nhất thời chẳng nhớ nổi là ai. Tìm người hỏi nửa ngày, mới nhớ ra ở Võ Xương từng nghe qua đệ nhất nhân vật này, nhược liễu phù phong y hệt nữ nhân, còn có người đem đánh đồng hán với Trọng Liên. Cái gì mà hỏa trung Trọng Liên võ trung Đỗ Viêm. Ta thật không nghĩ tới tên yêu nhân này mất tích có gì khiến mọi người thảo luận nhiệt tình như thế. Lời đồn đúng là đáng sợ. nhược liễu phù phong: dáng vẻ yếu điệu như cành liễu đung đưa trong gió.

Còn tin tức về Thiên Sơn, năm vị quan chủ dẫn theo các đệ tử cùng giao đấu với các đệ tử rải rác của Trọng Hỏa cung. Nhưng năm hết tết đến, đối kháng cũng phải nghỉ. Ba lời thì có tới một nói về Bạch Linh. Còn về phần Diễm Tửu thần bí kia, thường xuyên nghe người ta nhắc, bình thường đều nói hán xấu, như thể hán không phải thành viên Thiên Sơn vậy. Thỉnh thoảng cũng có người nói, võ công của hán không kém Trọng Liên, thậm chí có thể đối kháng Trọng Liên. Ta cân nhắc đi cân nhắc lại cảm thấy đây quả là chuyện. Diễm Tửu ghi hận Trọng Liên, vì trả thù hán mà thành lập một môn phái, võ công lại cao thế, sao khi nghe Trọng Liên tái xuất giang hồ còn án binh bất động? Nói không chừng, người này cũng chỉ dọa người mà thôi.

Này, lại không có tin tức đệ tử Trọng Hỏa cung làm phản.

Mặt khác nghe nói phái Hoa Sơn có người phát hiện một quyển sách xưa, bên trong ghi lại bản đồ dẫn tới bảo tàng nào đó. Không có hứng thú.

Tết âm lịch vừa qua, đề tài võ lâm đảo mắt chuyển thành thanh lâu.

Trần an lão bà hài tử xong, Lạc Dương đệ nhất câu lan Hoa Mãn Lâu lại sinh ý chật ních.

Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

Hoa Mãn Lâu là nơi mà ai đến cũng tuyệt đối không cự tuyệt. Trình độ thể lực, ví dụ như: Giáp công tử tìm một ngàn lượng bao đệ tam mỹ nữ Tiên Cơ của Hoa Mãn Lâu bồi rượu, Ất quan nhân đi ra hai ngàn lượng, nói Tiên Cơ cùng ta ngủ, Tiên Cơ sẽ không chút do dự đá người ra ngoài cửa, ngủ cùng Ất quan nhân. Tiền của Giáp công tử cũng không trả. Chờ Ất quan nhân và Tiên Cơ đang xử lý chuyện được một nửa, bỗng nhiên mọc ra một Bính tướng công, Bính tướng công gia rá ba ngàn lượng, Tiên Cơ hầu ta ngủ. Tiên Cơ lập tức đưa Ất quan nhân ra ngoài, đuổi đi, tẩy tẩy thân mình, phong tình vạn chủng nằm trên giường chờ Bính tướng công.

Hơn nữa, đó cũng không phải do tú bà bắt buộc. Các nàng tự nguyện. Vì tiền có chín phần là vào tay các nàng.

Cho nên, nếu nam nhân nào muốn một buổi tối không mất hứng an tâm ngủ cùng mỹ nhân, ra giá phải thật cao.

Nữ nhân của Hoa Mãn lâu có trăm kế, bán mình chiếm chín phần. Đầu bảng sáu người, tú bà hai người, tiểu tú bà bảy người. Trên phương diện bán mình, năm tên đầu bảng vô điều kiện, một người có điều kiện. Chủ tú bà có một phụ trách quản lý, một phụ trách kiểm tiền. Tiểu tú bà thì một phụ trách nhận người, sáu phụ trách phân phối tiếp khách.

Cho dù tú bà chỉ nhận một thành, nhưng số bạc chồng chất này thì người bình thường không thể tưởng tượng.

Nữ nhân của Hoa Mãn lâu cũng không phải nữ nhân, phân công phân đến còn nhanh gấp mấy so với một đại phái trăm năm mới trả hết nợ, hay lão thái thái ở tiền trang.

Ta ở thành Lạc Dương nghe được vấn đề tiền lương của Hoa Mãn lâu. Nghe nói nam nhân cả thành, kiếm tiền nhiều nhất là nam kỹ của Hoa Mãn lâu, hai là đầu bếp Hoa Mãn lâu, ba là ẩm trà lớn của Hoa Mãn lâu, cũng chính là quy công.

quy công: người hay dẫn khách tới phòng các cô nương.

Thời gian ở khách ***, càng ngày càng khổ sở. Trước kia tất cả quần áo đều do nha hoàn giặt, nha hoàn không có Trọng Liên giặt, hoặc chính mình giặt thì đập vài cái qua loa. Hơn nữa, miệng vết thương không tốt, khi giặt quần áo run rẩy tới nỗi không người thường nào có thể so sánh. Đôi khi, giặt xong quần áo còn thấy mồ hôi đầy mặt, thật là hổ thẹn. Nhìn thấy túi tiền còn ngưng ngưng hơn, sau đó làm một tính toán lâu dài, thể lực mệt, muốn kiếm tiền, chỉ bằng đi Hoa Mãn lâu thử xem.

Trước khi đi soi soi gương, thấy râu dài ra, cạo sạch sẽ, *** thần hưng phấn, đi nhận việc.

Tới Hoa Mãn lâu, ta liền đại thán, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất kỹ viện. Sơn phần hương thơm, mỹ nữ như mây, trang hoàng còn hoa lệ hơn hoàng ung.

Hương diễm thì hương diễm, nhưng tuyệt không sắc tình. Xiêm y đều là lụa là tốt nhất, đẹp để lại không lộ liễu. Hơn nữa động tác các nàng không khiêu khích, chỉ là vừa đi vừa lay động, tô cốt mị nhân.

Một nữ tử đi tới.

Váy xếp đỏ tươi, cổ tay lụa mỏng, ngón tay thon dài như ngọc, nghiêng người đứng trước mặt ta.

“Công tử mới tới lần đầu tiên?”

“Phải, ta muốn —“

“Thật sao?” Mỹ nữ eo nhỏ khẽ quay tay, phe phẩy quạt hương bồ quyền rũ: “Công tử thích loại cô nương nào? Chỉ cần ngài nói, thì Hoa Mãn lâu không thể không tìm ra?”

“Cô nương, có thể mời tú bà tới?”

“Ha ha ha ha, công tử thực thích nói giỡn, ta chính là tú bà. Song đại tú bà của chúng ta không ở đây, công tử cần gì ta đều có thể chiêu đãi.”

Thế nhưng không có đề cập tới giá cả.

“Từ từ, là thế này, ta không phải đến tiêu tiền...”

Vừa dứt lời, khuôn mặt tươi cười của mỹ nữ trầm xuống như âm quỷ trở mặt, hai tay ba chụp, thanh âm lớn:

“Người tới, kéo ra ngoài.”

Ta cả kinh, còn chưa kịp mở miệng, đã có một nhóm người xông tới đây. Ứng phó với những người này không khó, ta mấy cước là giải quyết được. Mỹ nữ không chút nào sợ hãi, nâng cao âm lượng:

“Dám ở Hoa Mãn lâu giương oai? Tập Xuân, Cổ Hạ, Thượng Thu, Y Đông! Đem hần ra chém cho ta!”

“Khoan, khoan!” Ta giành nói: “Ta tới tìm việc.”

Mỹ nữ phát tay, bốn nữ tử sau màn chuẩn bị lao ra phút chốc dừng lại.

Nàng tới gần một chút, ngẩng đầu híp mắt quan sát ta, đem ta kéo sang một bên, tay nắn nắn cầm ta, trái một tý, phải một chút, vỗ vỗ lưng ta, bóp cánh tay ta, rồi chân ta, tựa như đang chọn một cây củ cải lớn.

“Người tháo tóc xuống.”

Ta nghe theo.

Nàng làm gì đó trên đầu ta, lấy ra một dây thừng, vắt quanh đầu ta. Ta nghĩ Hoa Mãn lâu này cũng lại thật, ngay cả tuyển quy công cũng chú trọng vẻ ngoài như thế. Thôi thì nhin, để nàng kiểm tra.

“Khuôn mặt và thân cao đều được.” Nàng vỗ tay vài cái. “Đưa hần tới xảo môn.”

Ta không rõ ràng cho lắm.

Nàng quay đầu lại, nói: “Ồ Hoa Mãn Lâu không thể dùng tên thật, người hần đã biết. Tự mình nghĩ một cái tên, còn có, ta tên Do Lãnh.”

Ta sửng sốt.

Do Lãnh?

Do Lãnh không phải là một trong những người đầu bảng sao? Sao thành tú bà rồi?

Ta nghĩ nửa ngày không nổi một tên, nhìn xung quanh thấy trên bàn có một khay hoa quả, bên cạnh hay hoa quả có người thu một vỏ chuối tiêu, ta nói:

“Ta gọi Bì Tử là được.”

“Không được. Đổi một tên dễ nghe.”

“Hương Tiêu đi.”

hương tiêu: quả chuối tiêu. Tiểu Hoàng điều nhận mình chuối?

“Không được.”

“Sao phải dễ nghe chứ?”

“Làm việc ở thanh lâu, sao người có thể lấy cái tên khó nghe vậy? Tình thơ ý họa một chút đi.”

“Vậy, gọi Trọng Liên đi.” (Aki: rõ ràng là bí tên!!!)

“Tên này rất được, cam đoan tiền công cao. Nhưng nếu bị người Trọng Hỏa cung phát hiện, tự gánh hậu quả.”

“Không thành vấn đề.”

“Giờ người đi lấy quần áo với Tập Xuân, ký khế ước, tối nay có thể bắt đầu làm việc.”

Đại tỷ tỷ ôn nhu biết bao a.

Ta cười tủm tỉm đi ra.

Hậu viện Hoa Mãn lâu lớn như hậu cung. Ta không nghĩ ngay cả quy công cũng có phòng riêng. Không lớn, nhưng tương đối sạch sẽ. Chỉ là ta không thích màu sắc. Trắng hồng trắng hồng, giống hệt phòng khuê nữ.

Cổ Hạ thay ta sửa sang chần. Thượng Thu thay ta mặc quần áo.

Quả nhiên là người trong thiên đường, mỹ nữ vờn quanh, có mỹ nữ thay ta mặc quần áo, Y Đông còn giúp ta lau mặt.

“Tỷ tỷ, nếu về sau ta phải giặt quần áo, thì giặt ở đâu.” Ta nhảy mắt hỏi. Chiêu mị nhãn của tiểu tử Lâm Hiên Phượng kia ta còn phải dùng nhiều. Thượng Thu ôn nhu xoa xoa mặt ta.

“Tỷ tỷ sẽ giúp người giặt.”

Ta hạnh phúc suýt xỉu.

“Tỷ tỷ, tiền công thì sao?”

“Vừa mới bắt đầu tiền công không cao, nhưng người là nam hài tử, bình thường tiếp khách nhân được một trăm lượng, đã rất tốt rồi.”

Một trăm lượng?

Ta có phải hay không vào nhầm hoàng cung?

Không chỉ là gian phòng, cả thế giới của ta đều đang phát sáng rực rỡ.

“Tỷ tỷ, khi nào mới xong vậy?” Xem ra ta trong thời gian này quả thực bản tính không giống người, lâu như thế còn không xong, còn dùng bàn chải nhỏ xoa xoa.

“Liên nhi đệ đệ ngoan, lập tức sẽ xong.”

Ta sợ run cả người. (Aki: Mùa hè cũng có thể nổi da gà.)

Liên nhi đệ đệ!

Sau đó thật lâu, nàng thay ta gỡ tóc.

“Tỷ tỷ, sao phải thả tóc xuống?”

“Như vậy đẹp hơn.”

“Nhưng mà không tiện làm việc.”

“Khách nhân thích tóc thả ra, tóc người tốt vậy, không cần lo lắng.” Nàng đưa gương ra.”Thế nào? Đẹp không?”

Ta cầm gương soi, trầm mặc.

Yêu nghiệt.

Đúng là yêu nghiệt.

Nàng lau gì trên mặt ta vậy? Ta đứng lên, mấy nha đầu bị dọa đến lùi hai bước.

Thượng Thu đánh giá ta một lúc: “Thả tóc là biến thành người khác. Ta thấy nên để hắt vào sai cửa rồi.”

“Chuyển tới Diễm môn đi. Khách nhân cũng thích chọn nơi đó.”

Như thế nào... Sao càng nghe càng không đúng?

Ta tiến vào cái gì và vân vân?

“Liên nhi đệ đệ, Diễm môn thu nhập cao nhất. Ví dụ là bồi ngữ, nữ nhân giá là năm trăm. Chúng ta giờ đang thiếu nam nhân, người muốn làm, có thể tới tám trăm.

Ta phá cửa chạy ra.

41. Chương 41

Kết quả của việc phá cửa mà ra chính là bị mạnh bạo lôi về. Bốn nữ nhân xuân hạ thu đông kia nhìn thì không cao, sức lực lại không nhỏ. Miệng vết thương trên bụng ta còn chưa khỏi hẳn, vận động hơi kịch liệt chút sẽ nứt ra. Cứ tiếp tục giãy giụa, cái bụng này của ta đảm bảo kêu hồng.

Không nghĩ rằng Lâm nhị thiếu gia ta đây đánh mấy tên tráng hán không thành vấn đề, một đời anh danh lại bị hủy trên tay mấy cô nương.

“Liên nhi đệ đệ, người đã ký khế ước bán mình. Nếu làm việc chưa đầy một năm đã rời đi, chỉ sợ phải đưa ra một vạn lượng chuộc thân.”

Một vạn lượng? Không bằng người trực tiếp chém chết ta.

Cái khế ước bán mình kia viết thật hàm hồ, ta sao biết là nam kĩ?

Nhưng mà, nam kĩ cũng không quan trọng, nơi này bán mình là tuyển chính mình, bồi mấy đại lão gia nói chuyện phiếm còn kiếm được nhiều tiền hơn quy công, tương đối có lãi.

Ta theo mấy cô nương đi tới trung đình.

Một đình thai, chạm khắc kim văn, thông tới bảy đầu đường lớn. Mỗi đầu đường lớn đều nối với một cánh cửa, tường vây cao cao ngăn trở cảnh vật phía sau cánh cửa. Bảy cánh cửa, đồ cam vàng lục lam chàm tím, cửa tím thông với đại sảnh, ta theo cửa lục đi ra. Bên cạnh mỗi cánh cửa đều có một pho tượng sư tử vàng. Thượng Thu đi qua, xoay xoay đầu của con sư tử vàng cạnh cửa màu đỏ.

Bên trong truyền đến thanh âm đều đặn của hai nữ tử.

“Ngọc bản nhuộm đỏ thắm.”

“Diễm lệ thường khó tốt.” Cổ Hạ nói xong, quay đầu cười với ta: “Đây là tiếp lời, về sau tiến vào thường hay dùng câu này.”

Cửa mở ra.

Cảnh đồ bừa trước mặt đập vào mắt. Đúng là một sân toàn mẫu đơn.

“Tỷ tỷ, giờ đang mùa đông, sao lại có mẫu đơn.”

Tập Xuân nói: “Nuôi trồng thích đáng, mẫu đơn cũng có thể mùa đông nở rộ.”

Ta ‘a’ một tiếng, đi vào cùng các nàng.

Nhìn mỹ nhân thướt tha bước đi khắp sân, ta càng cảm thấy không ổn. Hoa Mãn lâu này rốt cuộc do ai mở, lại có cả cơ quan tiếp lời. Hơn nữa, ta rất ít khi nghe nói bản thân kỹ nữ còn là tú bà, mỗi người lắt chín phần tiền công.

Lại nghĩ tới ngay trước đã nghe nói, Hồng Thường Quan, Lục Phiến Môn.

Lục Phiến Môn có các mỹ nhân bắt đồng khí chất, trong đó quan chủ Hồng Thường Quan xuất thân từ Diễm môn.

Chẳng lẽ là, ta bước nhầm vào Hồng Thường Quan?

Các nàng mà phát hiện ta biết bí mật này, ta đại khái không còn thấy thái dương ngày mai.

Một đường theo vào, tiến vào tiểu lâu lớn nhất tại nơi sâu nhất của đình viện. Ta bước qua cửa, nhìn thấy bóng dáng một nữ tử cực đẹp. Mỹ nữ của Hoa Mãn lâu rất nhiều, nhưng người có thể khiến người ta liếc mắt là trúng, thật sự quá ít.

Nữ tử này eo nhỏ, bờ mông nở nang. Từ mặt sau nhìn lại, đường cong dịu dàng, hồ điệp cốt cách, phần eo như chén nhỏ, lồi rất ít. Nữ nhân gầy thì không ít, nữ nhân có ngực có mông không ít, nhưng nữ nhân lớn lên có cốt cách như vậy, ít ỏi không có mấy.

Nữ nhân này hẳn là người đứng đầu Diễm môn. Nếu đúng như ta nghĩ, nàng chính là quan chủ Hồng Thường Quan.

Lục Phiến Môn do Diễm môn cầm đầu, người đứng đầu Diễm môn không biết lớn lên thành bộ dáng tai họa nhân gian gì.

Trong lòng ta nhảy loạn, vô cùng chờ mong.

Khi nàng quay đầu, ta lại hoàn toàn suy sụp — năm nay, sao ai cũng thích dùng khăn sa che mặt vậy?

“Trọng Liên, thật không?” Thanh âm của nàng mềm nhẹ như nước suối. “Người đã ký khế ước, thời hạn làm việc ngắn nhất là một năm. Bởi vì bây giờ Diễm môn đình viện không đủ, người lại không thích hợp ở môn khác, ta an bài cho người ở cùng người khác được không?”

“Được.”

“Nam tử ở cùng người tên Băng Ngữ, vừa từ Nhu môn chuyển tới, tính cách rất được, hẳn là không khó ở chung.”

“Được.”

Nàng lại chỉ đạo một số việc vụn vặt lẻ tẻ, ta nhất nhất nghe xong, gật đầu.

“À, đúng rồi. Ta là một trong những chủ tú bà ở Hoa Mãn lâu, người gọi ta là tôn chủ là được rồi.”

“Được, được rồi.”

Đi theo Thượng Thu tới phòng của ta. Thượng Thu nói: “Vừa rồi những lời tôn chủ nói, người nghe rõ chứ?”

“Đúng vậy.”

“Nàng nói gì đó?”

“Nàng nói ta ở cùng một người tên Băng Ngữ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, à....”

Thượng Thu nhìn ta. Ta cứ ‘à’ nửa ngày, nói: “Nàng nói rất đúng.”

“Ta thật không rõ, vì sao người muốn làm việc ở Hoa Mãn lâu?” Thượng Thu thở dài nói: “Nam nhân đường đường chính chính tới nơi này công tác, nếu không phải điền thì cũng thành đoạn tụ.”

“Đoạn tụ thì không đứng đắn sao?”

“Đại bộ phận đoạn tụ tại nơi này đều rất mỹ khí.” (quyến rũ, xinh đẹp.) (Aki: mơ màng Như 2 vị tỷ ... ấy nhằm, Mai Ảnh giáo chủ và Liên cung chủ ấy hả?)

“Tỷ sao biết người ta không mỹ khí? Tỷ tỷ.” Ta chớp chớp mắt, đã quyết định ở lại chỗ này, phải tìm hiểu kỹ địa vị trong Hoa Mãn lâu.

“Người mà mỹ khí, vậy sao khi tôn chủ nói chuyện lại không tập trung *** thần, ánh mắt thì bay trên người tôn chủ, trên miệng còn có cái nụ cười vi diệu như thế?”

Ta sững sờ, lại cười nói: “Tỷ tỷ, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Không cần nói người ta giống như bọn *** ma vậy.”

“Không cần lo lắng, tất cả nam nhân nhìn mỹ nữ đều như vậy, xem qua biểu tình cũng biết trong đầu nghĩ gì. Chỉ là có người sẽ giấu giếm, có người sẽ không. Nếu một nữ nhân xinh đẹp đang nói, hẳn lại chỉ nghe vào được năm câu, thì hẳn chỉ có thể là đoạn tụ.”

Ta trầm mặc.

Thật sự là những lời nói không có sức thuyết phục.

Mới vừa đi đến cửa, ta chợt nghe thấy thanh âm của một nam tử trẻ tuổi. Nhẹ nhàng, bay bổng, ôn nhu:

“Lạc hoa vô hạn tuyết, tàn tấn kỷ đa ti. Mặc thuyết thương tâm sự, xuân ông dịch tử bi.”

Trích từ bài Tần Xuân Vịnh Hoài của Bạch Cư Dị. Tạm dịch: Hoa rơi vô tận như tuyết, tóc mai mất mấy sợi rồi. Chớ nói chuyện thương tâm, xuân này rượu chẳng hết bị thương. Không tìm thấy bản dịch thơ nào cả.

Cuối cùng, lại còn nói một câu: “Ai, lang quân, ngài khi nào quay lại.”

Ta nổi da gà rụng rời trong nháy mắt, run rẩy đi vào.

Ngồi cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía chúng ta, nam nhân như lan hoa chỉ, đại khái chính là Băng Ngữ kia. Nam nhân này gầy đến đáng sợ, quả thực chỉ có da bọc xương. Không sai, vừa quay sang, ta ngạc nhiên phát hiện hẳn có một khuôn mặt coi như dễ nhìn.

Trong Hoa Mãn lâu là nơi mỹ nhân tập trung, gặp được mỹ nhân cũng không phải chuyện lạ.

Chỉ là người mà ta đang thấy này.

Hỏa trung Trọng Liên, võ trung Đỗ Viêm.

Thượng Thu tiến lên, nhìn thức ăn vẫn đầy trước mặt hẳn: “Băng Ngữ đệ đệ, người nếu không ăn cơm, thì sẽ phải quay về Nhu môn.”

“Nhưng mà, ăn không vô.” Đỗ Viêm lắc đầu. “Tỷ tỷ, người yên tâm đi, ta hiểu mà. Phóng túng chính mình, làm chính mình càng quyến rũ, diễm lệ, lưu luyến trong lòng nam nhân...”

Ta kinh hãi.

Đỗ Lang rốt cuộc lộ xác. Từ một yêu nhân bán nam bán nữ, biến thành một nữ nhân triệt để hoàn toàn.

“Băng Ngữ đệ đệ, không cần nói vậy, tỷ tỷ sẽ đau lòng.” Thượng Thu vuốt tóc hẳn, vô hạn nhu tình. “Ngoan ngoan ăn cơm, tỷ tỷ bây giờ có việc, người cùng Trọng Liên đệ đệ hảo hảo ở chung.”

Ta vẫn như cũ đứng chết lặng tại chỗ.

Thượng Thu đi rồi, Đỗ Viêm cũng không thèm nhìn ta, lại thở dài một hơi.

Ta nhìn Thượng Thu.

Nàng không đi ra đại sảnh, mà mặt sau đình viện.

Ta đi theo nàng, nhìn nàng đứng trước một tường đá. Phía trước tường đá có một sư tử bằng đá, nàng gõ quả chuông của sư tử.

Thần kỳ là, mặt sau bức tường lại truyền tới thanh âm của hai nữ nhân:

“Ngọc bản nhuộm đỏ thắm.”

“Diễm lệ thường khó tốt.”

Nàng đi vào.

Cửa đá đóng lại.

Nếu đây là một căn cứ bí mật, dùng cái tiếp lời này, cũng quá không thận trọng.

Ta nghĩ, lại chạy về phòng.

Đột nhiên phát hiện trong phòng đã nhiều nam kĩ hơn. Mỗi người bộ dáng như yêu ***, nữ nhân theo chân bọn họ chắc hổ thẹn mà chết. Bọn họ ngồi cùng nhau, nếu không phải là tay nâng son phấn, thì cũng là đầu cắm trâm vàng, kim trâm đầu nữa, rơi cũng không để ts. Danh hiệu đệ nhất nam tử của Đỗ Viêm quả nhiên không phải để không, ở cùng một nơi, quả thực đẹp hơn người khác.

Ta nói: “Các vị.”

Tất cả nam kĩ ngẩng đầu nhìn ta.

“Các người biết tôn chủ Diễm môn trông thế nào không?”

“Không biết nha.”

“Người ta chỉ biết nàng dùng tên giả Hồng Thường, bộ dạng, chưa từng thấy qua.”

Hồng Thường? Chẳng lẽ, nơi này thật là.....

“Tôn chủ Hồng Thường Quan dùng tên giả khẳng định là Hồng Thường đó, Yên Yên, người đúng là gốc mà.”

“Này, vì sao các người đều biết?”

“Hoa Mãn lâu còn gọi là Hồng Thường quan, bộ phận của Thiên Sơn, khắp thiên hạ đều biết a.”

Ta vội chạy đến đại môn của Hoa Mãn lâu. Bên cạnh ba chữ Khải tự “Hoa Mãn lâu” có một bảng hiệu, trên bảng hiệu viết rõ:

Hồng Thường Quan.

Khải tự: chữ Khải (một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung, Đỉnh Văn)

Bên cạnh lại dựng một bảng chữ màu đỏ rất lớn: Người Trọng Hỏa cùng chó, tuyệt không tiến vào.

42. Chương 42

“Tỏa Xuân đệ đệ, đưa son của ta lại đây.” Một cánh tay yêu kiều như hoa lan vươn vươn trước mặt ta.

“Tiêm ca ca, người xem mỹ nhân chí của ta thế này được rồi chứ.”

“Ta nghe gia người ta nói, gần đây Trọng Liên thích nhất kiểu đầu giống như ta vậy. Kéo nhẹ nhàng từ trái sang phải, treo một cái móc nhỏ phía trên. Chỉ là, hấn không có lông tuyết trên đầu như ta, nhìn lại tự nhiên mất vài phần quyến rũ. Mà kiểu tóc này, là do ba năm trước ta tự mình thiết kế...”

Tỏa Xuân quay đầu cười: “Đạm Trang đệ đệ, Hàn công tử Hàn Đạm Y ở kinh sư nói không chừng là tên lấy theo người đó. Phải biết, hai năm trước, nam nhân trên giang hồ không ai không muốn thú người, danh khí của người nổi danh cả Giang Nam, kẻ khác rất hâm mộ.”

“Thật mà. Lúc trước Thiết Tiêu công tử muốn nạp ta làm thiếp, nhưng lúc đó ta khờ, không biết quý trọng, cho tới hai tháng trước gặp lại, người đã có ái thiếp, nhưng còn yêu ta. Ta... ta không đồng ý đi cùng y, ta là người chìm đắm vào phong trần, thân mình ô uế, sao có thể xứng đôi với y? Ai, tiếc là số phận chuyển dời, nhân thế tiêu tụy...”

Đỗ Lang lê hoa đài vũ, thân hình mảnh mai:

“Người giống chúng ta, cả đời lưu luyến trong phong nguyệt yên hoa, có hạnh phúc gì đáng nói?”

.....

.....

“Ai, phải sống tốt chứ, sao phải khổ sở? Không phải nói không khốc nữa sao. Mau mau đừng nói chuyện thương tâm này nữa... Nghe nói mấy ngày trước Đoạn trang chủ có mang vài đến. Ta nhìn tư thật mềm mại

nhấn nhụi, mỏng lạnh, làm thành áo choàng ngoài nhất định là thoải mái, hay là, ta gọi Y Đông muối muối làm cho người mặc?”

“Người như chúng ta, trời sinh bạc mệnh, không phải để hưởng phúc, đồ vật cao quý, vẫn lưu lại cho những đệ đệ khác dùng. Người xem ta cầm của ta, nhón thật...”

.....

.....

“Đệ đệ đứng kia là ai vậy? Có cần nhanh chiều đãi gặp mặt?”

“Là tân đệ đệ, mau tới. Đệ đệ, một khi bước vào con đường này, sẽ không thể quay đầu...”

“Không không, các người tán gẫu chuyện các người đi, ta đi ra ngoài một lát, một hồi sẽ về.” Ta chạy trốn.

Sau nửa canh giờ trở lại, vẫn nghe bên trong nói:

“Trọng Liên, Trọng Liên thì thế nào? Hắn chỉ là lớn lên có cái mặt đẹp, nam không ra nam nữ không ra nữ!” Nghe thanh âm giống như Tỏa Xuân, y hung hăng đập bàn. “Ta nói, người gọi Trọng Liên kia cũng chỉ có như thế, lớn lên để ra bộ mặt của hồ ly ***, vừa nhìn thấy đã biết trời sinh dụ hoặc, người như thế không thể chấp nhận nhất, am hiểu câu dẫn nam nhân nhất, thấp hèn!”

“Ta nghĩ hắn là người hâm mộ Trọng Liên, cũng không cần bắt chước như vậy, thực ghê tởm.”

“Tự cho là đến Diễm môn này nên phong tao (lãng lợ, thích làm dáng.). Phong tao cái gì chứ, nam nhân vĩnh viễn thích thanh thần.”

“Siêu phàm thoát tục, tinh như xử nữ, hoa sen trong rừng vắng, thanh cao thoát tục. Đây mới là báu vật.”

Ta ở cửa cười đến miệng vết thương bắt đầu đau, nhin nửa ngày mới đi được.

Lại vòng vo trong sân nửa canh giờ, trời cũng chưa tối lắm. Đại khái tìm người hỏi thăm quy củ Hoa Mãn lâu.

Cô nương tướng công tiếp khách ở đại viện, trừ bỏ bồi ngữ còn có nhiều việc khác. Ắm trà phẩm rượu, ngắm hoa xem thảo, thấu nhạc đánh cờ, cầm kỳ thi họa, thậm chí ca hát đánh bạc, mặt chước xúc xắc, không gì không làm.

Mỗi khi chuyển mùa, Hoa Mãn lâu lại tổ chức một lần chọn lại hoa khô. Đứng đầu mỗi môn chọn một người, nam nữ đều có. Lại để khách làng chơi đặt bạc cho họ, ai được nhiều bạc nhất, chính là hoa khô mùa đó.

Ta nói, anh hùng đại hội luận võ công, hoa khô thì luận dung mạo?

Đáp án người ta cho ta là: không chỉ xinh đẹp là đủ, còn phải tổng hợp khí chất?

Tổng hợp khí chất? Là chỉ như Tỏa Xuân phải quyến rũ động lòng người hả.

Còn nghe mấy nam kĩ nói, làm tướng công ấy, nhất định mỗi ngày phải cạo râu, trên mặt không thể lưu lại dù chỉ một mảnh vụn. Một khi bị phát hiện, tại chỗ khấu trừ một trăm tiền công. Đương nhiên, mấy người ở Dã Môn không bị trói buộc thì ngoại lệ.

Nguyên lai còn có nam kĩ có thể để râu, ta còn nghĩ bọn họ sẽ nuôi ngực sữa.

Lúc vào phòng, người rót cuộc cũng quang đi.

Ta ở trong phòng quay trái quay phải, kiểm tra đồ dùng. Đỗ Lang còn ngồi bên cửa sổ, cảm hoài xuân thu, phí hoài năm tháng.

Tất cả đồ vật đều đủ, nhưng không thấy Vũ Hoàng đao.

Ta có chút nổi giận, đứng lên nói: “Băng Ngữ huynh, người có thấy đao của ta không?”

“Đi vào phong trần, người còn trông cậy sử dụng đồ vật chạm nam nhân sao?” Đỗ Viêm nhẹ nhàng nói. “Người biết không, lễ chọn hoa khô mùa xuân này, hoa khô mùa đông sẽ tới?”

“Các nàng đó để thanh đao chỗ nào rồi?”

“Không biết.” Đỗ Viêm nói. “Lang quân của ta, nhất định sẽ bị sắc đẹp nàng mê hoặc. Người ta đều nói, y thích nàng...”

“Ai, đao của ta đâu? Sao bọn họ lại như vậy?”

“Lang quân, thiếp cố ý, quân vô tình...”

“Tìm không thấy rồi, thanh đao kia với ta rất quan trọng.”

“Chờ lúc người rời khỏi đây, chúng ta sẽ trả lại cho người.” Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Y Đông.
“Trọng Liên, có người chọn người, đi tiếp khách đi.”

“Nhanh như vậy? Ai thế? Ta không bán thân.”

“Không bán thân, người nọ nói chỉ muốn nhìn người một chút. Ra giá chính là năm trăm lượng, người có lãi đó. Nếu bồi ngủ, phòng chừng phải tới ba ngàn.”

Ta quả thực là chạy vội tới đại sảnh.

Tuy nói là miệng vết thương đau, nhưng khinh công không giảm sút. Mấy nha đầu đuổi sau thở hồng hộc, phía sau hô to nhất định phải thanh lịch đứng mực, ngàn vạn lần đừng biểu hiện bộ dáng thấy tiền là sáng mắt.

Lúc ta tới cửa, đứng thẳng, cao đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Vừa nhìn thấy khách nhân mới tới, ta xoay người vào trong.

Mới vừa nãy mấy cô nương còn nói thầm về trang chủ Nhược Nguyệt sơn trang, giờ người thật đã đứng ở nơi này. Ta cúi đầu, đoán như thế là ra vẻ mấy phần then thùng.

Đoạn Trần thi nói: “Người... nhìn qua có chút quen mắt?”

Lòng ta thầm rên chuyện lớn rồi đây, khuôn mặt này của ta, có nhiều người giang hồ đã thấy qua. Nếu để Hồng Thường biết ta là Lâm Vũ Hoàng, phòng chừng ta sẽ bị chém làm đôi đem cho chó ăn.

“Trang chủ đáng ghét, dùng phương pháp này tiếp cận người ta.”

Ta suýt bị thanh âm của chính mình dọa ngất. Đoạn Trần thi vậy mà không thấy buồn nôn:

“Người biết ta?”

“Trang chủ nổi danh, người ta như thế nào có thể chưa từng nghe qua?”

“Thì ra là thế.”

“Trang chủ, mau vào trong phòng, chúng ta nhẹ nhàng nói chuyện.”

“Được.”

Đoạn Trần Thi quả nhiên là phong lưu lãng tử có tiếng, ở tuổi này còn tán gái khắp nơi, ngay cả mấy tên ẻo lả cũng không buông tha. Ta cùng hắn vào phòng, ngồi trên ghế, tự rót trà cho mình.

“Nói đi, người muốn chơi cái gì? Ta không bồi ngủ.”

“Người... sao thay đổi nhanh vậy?”

Ta ngẩng đầu, thiêu mi: “Hả, người không vừa lòng? Không hài lòng thì ta đi bồi người khác, đứng dịp Liên thiếu gia ta đây hiếm có vô cùng.”

Đoạn Trần Thi cười cười, từ từ thong thả bước tới, cầm lấy cầm của ta:

“Bộ dáng khá tốt, sao lại hung hãn vậy? Người là người Diễm môn sao, ta thấy, nên tới Dã môn.”

Ta đột nhiên nhớ ra ta ở đây để kiếm tiền, vì thế lại cười nói:

“Đoạn trang chủ, người muốn chơi gì, ta bồi.”

“Ta muốn chơi trên giường.”

“Cáo từ.” Ta đứng dậy, chấp tay.

“Chậm đã, người biết Đoạn Trần Thi ta là ai không?”

“Trần Thi tác kiếm vũ tác nhận, nhường nguyệt phong lưu bất triêm hoa. (Trần Thi tung kiếm là mưa dao, nhường nguyệt phong lưu không dính hoa.) Vừa rồi đã nói, đã kính đại danh của Đoạn trang chủ lâu rồi.”

“Ta xem người như người, nhất định phải ăn tươi.”

“Thiếu gia ta không bán thân!”

Ta mới vừa bước đi, tay hần đã vươn tới muốn bóp cổ. Ta xoay người, tốc tốc bốn chưởng đánh tới trong nháy mắt. Hần chỉ cản được hai chưởng, ngã va vào tường. Ta nhún chân, nhảy đến trước mặt hần, lặng yên không tiếng động. Rút kiếm của hần, chỉ vào cổ hần:

“Sau khi đi ra ngoài, nói với họ, bốn thiếu gia hầu hạ rất tốt, có biết hay không?”

“Biết, biết.”

“Một ngàn lượng.”

“Được được.”

“Người nếu không cho, cẩn thận nữ nhi của người...” Ta cười *** đặng, sờ sờ miệng.

“Biết biết biết, người mau thả ta đi.”

Ta mở cửa, một cước đá hần ra ngoài.

Chân còn chưa thu về, liền thấy Do Lãnh đứng ở cửa.

Ta lập tức cúi xuống mặt đất, nắm lấy tay Đoạn Trần Thi:

“Đoạn lang, ngài có khỏe không?”

“Ừ, ừ, ta rất ổn. Rất ổn, ổn đến không thể hơn.”

“Do Lãnh tỷ tỷ, Đoạn Lang nói ngài ấy rất ổn, hôm nay ngài ấy mệt, ta dìu ngài ấy đi nghỉ ngơi...”

“Có người ra ba vạn lượng chọn người.” Do Lãnh thần nhiên nói, “Nhưng người không thể đi.”

“A? Vì sao?”

Do Lãnh nhìn Đoạn Trần Thi trên mặt đất: “Người nói xem vì sao?”

“Người nợ tên gì?”

“Bạch Linh.”

43. Chương 43

“Ta đi.”

Ta lại bị Do Lãnh kéo trở lại.

“Ta nói, người không thể đi.”

Đột nhiên có rất nhiều vấn đề.

Đầu tiên, Phong Tước, Hồng Thường, Quỷ Mẫu, Phong Tước xem như đứng đầu cả ba. Bạch Linh quản Phong Tước, cũng chẳng khác nào quản Hồng Thường và Quỷ Mẫu. Y tới nơi này phiêu kỹ, sao còn phải trả tiền? Tiếp theo, vừa nhìn thấy cái tên Trọng Liên, đã khiến y tung ra một lũ tiền đi nhìn mặt? Thêm nữa, Bạch Linh biết ta. Nếu y vạch mặt ta tại trận, ta thật sự sẽ phơi thây đầu đường.

“Được rồi, ta không đi.” Ta nói. “Song, ta thực muốn biết. Sao Bạch Linh lại tung ra nhiều tiền vậy?”

“Điều này người không cần biết.”

Do Lân đi rồi.

Đến tối, Hoa Mãn Lâu thực sự là núi người biến người. Ta lách người quay về phòng mình, trùng hợp nhìn thấy Đỗ Viêm cầm châu hoa chạy vội ra cửa, vừa chạy vừa cài lên đầu. Phía sau hắn là một nhóm cả nam và nữ, dường như đều thi chạy, rất có hứng thú.

Không ngờ hắn bình thường vô cùng nhu nhược, tốc độ chạy lại nhanh như vậy.

Ta đi theo đám người ra ngoài, đến cửa đại sảnh thì dừng bước. Trên thang lầu đứng đầy cô nương tướng công, giữa đại sảnh ngồi rất nhiều người, có nữ nhân, có nam nhân.

Nữ tử ngồi đầu nhóm nữ nhân kia đưa lưng về phía ta, song ta nhìn ra là Hồng Thường.

Nhóm nam nhân kia đều mặc y phục trắng viền xanh, chỉnh tề chấp tay sau lưng đứng thẳng. Mà nam tử đứng trước mặt đối mặt với Hồng Thường, khẽ nghiêng chân, trên đùi có thêu lục vĩ hỏa hồ.

Lần này Bạch Linh không mang đầu lạp. Nhưng mà khoảng cách quá xa, đầu người lại nghiêng tới nghiêng lui, căn bản nhìn không tới.

Bọn họ nói chuyện gì ta cũng không nghe tới, hai khách làng chơi bên ngoài nói chuyện thì thật đình tai nhức óc:

“Nói thật, nữ nhân này càng xinh đẹp càng khó chơi. Nữ nhân của Hoa Mãn lâu là đẹp nhất mà ta từng thấy, nhưng cũng là quý nhất đắt nhất quyền lực nhất.”

(Aki: câu này dành chém.)

“Quả thật, lúc đầu ta còn không tin nổi chuyện đã giương. Lần trước ta muốn Nhiễm Nhiễm liền cho nàng đây. Người nói, đột nhiên rút giường ra như thế, nàng không đau sao? Nàng vẫn là tên đầu bảng của Nhu môn. Nhu cái rắm!”

“Rượu, kiếm, nữ nhân, bằng hữu. Nam nhân có được bốn điều này, là tiêu dao tự tại. Nào biết mỗi điều không như ý? Người nói, nữ nhân muốn gì? Đơn giản là nam nhân. Sao nữ nhân nơi này lại khó kéo vậy chứ?”

“Được rồi, ai bảo Hồng Thường Quan có Thiên Sơn chống đỡ? Hôm nay Bạch Linh đến, nói là chơi kỹ nữ, thực tế không phải là ra oai phủ đầu các khách làng chơi, nói cho chúng ta biết chúng ta là ai mà đụng tới các nàng.”

“Ít nhất người Hoa Mãn lâu còn cho nam nhân ôm ấp, có bạc là đủ rồi. Người sao không nghĩ tới Song Thành lâu năm đó? Cho dù là con kiến, cũng đừng nghĩ đi vào.”

“Người nói Bộ Sơ? Con mẹ nó, nữ nhân này đúng là thiếu phẩm hạnh.”

Ta nghe hăng say, vỗ vai một người trong đó:

“Đại ca, người gặp qua Bộ Sơ?”

“Sao chưa gặp qua? Nữ nhân kia hận nhất là không thể để tất cả người thiên hạ biết mặt mình. Nàng ta là nữ nhân ti tiện nhất mà ta gặp qua, nhưng bộ dạng xinh đẹp thì luôn có biện pháp.”

“Sao lại nói ti tiện? Mong đại ca chỉ giáo.”

Đại thể là hắn nói qua một chút, câu nói thật thô lỗ, có chút hàm hồ. Sửa sang lại ý tứ đại khái rõ ràng là:

Hoa Mãn lâu có Lục Phiến Môn, mỗi Phiến Môn có một người đứng đầu. Diễm môn Hồng Thường, Kiều môn Do Lân, Lân môn Tiên Cơ, Xảo môn Nhân Ngâm, Nhu môn Nhiễm Nhiễm, Dã môn Phi Mạc. Mà Hoa Mãn lâu sáu người đầu bảng ta trước đây đã nghe qua. Hồng Thường là tú bà, không bán thân. Mặt khác người đứng đầu năm môn kia theo thứ tự là năm tên đứng đầu bảng. Nhưng còn có một tên đứng đầu bảng, đứng đầu của đứng đầu, đại hoa khôi một mùa, Bộ Sơ.

Bộ Sơ là tên duy nhất trong sáu tên bán mình có điều kiện.

Có yêu cầu không phải là tội, nàng cũng chỉ có hai yêu cầu. Nhưng vì vậy, nàng bị vô số nam nhân thóa mạ.

Một, Diễm Tửu.

Hai, Trọng Liên.

Đây là điều kiện cầu nàng.

Hai nam nhân đó, nàng như vậy chi bằng không bán.

Bộ Sơ bây giờ không ở trong Hoa Mãn lâu. Nghiêm túc mà nói, nàng không phải người trong Hồng Thường Quan.

Nàng là người của Diễm Tửu

Nàng tới tham gia đại hội hoa khôi là chuyện rõ ràng, nhưng mục tiêu của nàng không phải là tuyên bố mỹ mạo của mình. Mà là quyền lợi của nàng.

Nữ nhân lần vào anh hùng đá đấu và võ lâm phân tranh, luôn thật dễ dàng nổi danh.

Diễm Tửu thần bí, khiến mọi người kỳ vọng rất cao đối với Bộ Sơ.

Nhưng mà, nàng chưa từng làm cho người ta thất vọng.

Ta càng nghĩ càng thấy Bộ Sơ là một nữ tử hiếm thấy. Nàng tựa như một cực phẩm bình hoa giá cả đắt đỏ, chỉ cảm hai loại thực vật.

Một là hồng mẫu đơn khuynh quốc khuynh thành.

Một là cỏ dại lớn lên vùng hoang.

Phẩm vị kém lớn như thế, quả không phải phàm nhân.

Nhưng mà ta thấy Diễm Tửu còn lạ hơn.

Đến tốt cùng là nam nhân dạng gì, xấu như vậy sao có thể hấp dẫn tuyệt thế giai lệ.

Đến tốt cùng là nam nhân dạng gì, có thể giữ lấy một mỹ nhân mà người ngoài truyền đại rằng nàng còn thích nam nhân khác. Huống hồ, nam nhân này còn là Trọng Liên.

Có lẽ hắn muốn thu hút sự chú ý của người khác, để người khác nhìn thấy, nữ nhân xinh đẹp nhất đồng thời yêu hắn và Trọng Liên. Hắn và Trọng Liên cùng ngồi vào bàn ăn.

Thiên Sơn muốn đối phó Trọng Liên?

Mộng tưởng hảo huyền.

Đám người thật sự quá chật, đã thế còn có người chặn không cho đi tìm người. Ta nghĩ đó quả là thời cơ tốt, chạy nhanh về Diễm môn.

Quả nhiên đình viện đã trống không.

Ta vụng trộm chạy tới chỗ tường đá, lắc lắc chuông đồng của sư tử đá.

Quả nhiên, thanh âm của hai nữ nhân, một trái một phải truyền tới.

“Ngọc bản nhuộm đỏ thắm.”

“Diễm lệ thường khó tốt.” Ta nói tiếp.

“Tiếp lời sai. Thỉnh rời đi.”

Ta không hiểu.

Rõ ràng hai lần nghe đều là ‘Diễm lệ thường khó tốt’, sao lại sai? Hay là các nàng có thể nghe ra thanh âm? Tiếp lời này dùng để làm gì?

Nhưng không dám thử thêm, trở về phòng.

Một năm vừa qua, xuân hàn se lạnh, thời tiết hơi thay đổi, miệng vết thương của ta sẽ đau đớn khó chịu. Không còn sức lực ra ngoài xem, ở trên giường lăn lộn cả buổi tối.

Cho tới khi Đỗ Viêm trở về, ta vẫn không ngủ được.

Hắn đẩy cửa ra, hỏn hển nói:

“Tất cả mọi người đang tìm người, người ở trong này làm gì?”

“Tìm ta?”

“Đại tôn chủ chỉ định người, người sao lại thế?”

Thật sự là không ổn. Nếu bị y phát hiện, ta tuyệt đối chết chắc. Ta hắng giọng nói:

“Nói với y ta và Trọng Liên một chỗ cũng không giống. Ta chỉ là tùy tiện lấy bữa tên. Nếu có chỗ nào mạo phạm, thay ta giải thích. Dạ dày của ta không thoải mái...”

“Ta hiểu, người là cố ý thu hút sự chú ý của tôn chủ?”

“Bị người phát hiện.”

“Người đứng lên! Nói thật rõ ràng tới ta, người cùng y đã xảy ra chuyện gì?”

Ta đặc biệt muốn hỏi hắn một câu: cô nương, ta và cô rất thân quen à? Nhưng chung quy vẫn nhịn. Hắn còn chưa nói tiếp, ở cửa có nha hoàn nói:

“Băng Ngữ, nhị tôn chủ tìm ngài.”

Sắc mặt Đỗ Viêm trở nên rất khó coi, nhưng lại không dám nhiều lời, đi ra cửa.

Nhị tôn chủ?

Ta biết đại tôn chủ là Bạch Linh. Nhưng không biết Quỷ Mẩu và Hồng Thường, ai là lão nhị?

“Còn nữa, nhị tôn chủ nói, người tiếp lời vừa rồi cũng tới đi.”

“Được được, ta đi ta đi.” Ta lập tức nhảy dựng lên.

Đỗ Viêm nói: “Nhưng đại tôn chủ tìm hắn, nếu hắn không đi, chỉ sợ...”

“Người không nói, ai sẽ biết?”

Đỗ Viêm đành phải cúi đầu bước đi.

Chúng ta lại tới trước mặt sư tử đá.

Thanh âm hai nữ nhân vang lên: “Ngọc bản nhuộm đỏ thẫm.”

“Tuyệt sắc thường khó tại.”

Cửa đá mở ra.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Rõ ràng là cùng một câu để tiếp lời, vì sao đáp án không giống nhau?

Chỉ là sau khi đi vào, giống như là từ tiên cảnh xuống mười tám tầng địa ngục.

Bên này đèn dầu huy hoàng, bên kia tối như bưng. Một đường hẹp quanh co âm trầm, quay co khúc khuỷu nổi thẳng vào bóng đêm vô tận.

Trái phải hai bên truyền đến thanh âm kỳ quái, như là bụi cỏ, nhìn lại thì là vực sâu.

Hai bên đường là những ngọn nến màu đỏ yếu ớt, giống như bước trên đường tới Hoàng Tuyền.

Đỗ Viêm hiển nhiên không phải lần đầu đến, nhưng đầu cũng không được tự chủ mà rút vào.

Đã quên đi mất bao lâu, chỉ nhớ rõ quanh mấy chục lần, khoảng hơn mười ngã rẽ. Nếu không phải đi theo người khác, đảm bảo lạc đường.

Đột nhiên dừng lại, một tiểu đình màu đen.

Một nữ tử ngồi trong đình, thanh âm trầm ồm mà thông thả:

“Đỗ Viêm, lá gan ngươi thật không nhỏ. Ta đã nói qua với ngươi, ngươi quên hết rồi à?”

Thanh âm rất quan thuộc, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

“Ta.....”

“Còn nữa, tiểu tử thử tiếp lời bên ngoài kia,” Nàng ngắt lời. “Trên lưng ngươi có một Di Vong cổ, nếu không lấy ra, chỉ sợ đã dung nhập cốt tủy, tính toán như thế, đã quên điều gì rồi?”

Ra vậy, lúc trước khi Huyết Phượng Hoàng cùng ta mập hợp có ẩn lên lưng ta, một loại cổ.

“Cái gì? Cổ?” Ta ngạc nhiên nói. “Sao ngươi biết?”

“Ta tiếp xúc với độc vật bao năm rồi? Căn bản không cần nhìn, trong phạm vi mười dặm chỉ cần có cái gì tương tự thổi qua, ta dùng mũi ngửi là ngửi ra độc gì.” Nàng cười lạnh. “Nhưng mà, cổ của tiểu tử Ân Tứ kia, ta không giải được.”

44. Chương 44

Ta nghe nàng nói mà không hiểu ra sao.

Thứ nhất, ta lơ mơ nhớ rõ tại đường hầm dưới nhà vệ sinh, nghe được tin gì đó vô cùng quan trọng, nhưng sau khi cùng Huyết Phượng Hoàng mập hợp, quên luôn cuộc đối thoại mấu chốt. Ta chỉ nhớ được một câu, nhưng vô luận muốn thế nào nó cũng không gọi dậy. Nguyên nhân là vì nàng ta hạ cổ trên người ta.

Thứ hai, không thể nghi ngờ, người này là Quỷ Mẫu. Nhưng thanh âm của nàng như đã nghe qua ở nơi nào.

Thứ ba, Ân Tứ là ai?

Ba vấn đề này, hỏi cái cuối cùng dường như an toàn hơn.

“Ân Tứ?” Nàng chậm rãi nói. “Y là một đại phu. Cứu người không ràng buộc, giết người không ràng buộc.”

“Tự của y là Hành Xuyên?”

“Nhìn không ra, ngươi vậy mà nghe qua tên y.”

Thân ảnh của nàng chậm rãi chuyển tới đây, ta ngửi thấy cỗ hương thanh nhã. Nhưng vẫn như cũ không nhìn rõ mặt nàng.

“Cổ y hạ trên người ta, rất nghiêm trọng?”

“Không nghiêm trọng. Chỉ khiến ngươi quên đi chuyện hoặc lời nói đã xảy ra trong nháy mắt. Đương nhiên, câu này nhất định tương đối quan trọng. Bởi vì tất cả cổ đều có hại với thân thể, mà trên người ngươi là vô hại. Cổ mà vô hại có thể nói là vô giá.”

“Người hạ cổ là nữ nhân, hẳn không phải Ân Tứ?”

“Y chỉ phụ trách chế cổ, còn về phần có phải y hạ hay không, cái này không nói được. Chắc có nhiều người.” Nàng dứt lời, quay đầu sang Đỗ Viêm nói: “Đỗ Viêm, tự ngươi nói xem nên làm gì?”

Đỗ Viêm không nói hai lời, bắt đầu tát lên mặt mình.

Tay kia phải nói là nặng. Bình thường tính cách Đỗ Viêm tự tiếc mình như thế, không biết tại sao xuống tay như không.

Quỷ Mẫu vẫn không nói gì, đợi tới khi hắn đánh được tầm năm sáu mươi cái, nàng nói:

“Dừng tay lại. Đi phân loại độc cổ cho ta.”

Đỗ Viêm vừa lùi ra, ta đột nhiên nhớ ra thanh âm của nàng.

Hai tiếng ‘Dừng tay’ này, nàng đã ở chỗ đó nói qua.

Khi ta cùng Trọng Liên chạy ra từ Loạn Táng thôn, bị người Thiên Sơn bao vây, nàng khi đó đã nói những lời này.

Song, vì sao mà nàng phải cứu? Nàng hẳn là kẻ địch của Trọng Liên.

Không ngoại trừ khả năng khác: nàng cảm thấy giết chết Trọng Liên ngay quả là quá tiện nghi, hoặc nàng muốn độc chiếm Trọng Liên.

Đương nhiên, ta không thể cứ dưới tình huống này mà hỏi nàng.

“Nhị tôn chủ không thể thay văn bối giải cổ sao?”

“Không phải không thể, là không muốn.”

“Vì cái gì?”

“Ân Tứ và ta nước giếng không phạm nước sông. Người y quen hạ cổ, ta không muốn quẫn. Huống hồ, người cũng không nhất thiết phải giải.”

Nước giếng không phạm nước sông?

Xem ra, Hành Xuyên tiên nhân không phải người Thiên Sơn.

Hơn nữa, câu nói cuối cùng kia của nàng nghe thật nhẹ nhàng. Dự cảm không tốt, xoay người bước đi:

“Được rồi, ta tự mình tìm y. Đa tạ tiền bối.”

“Khoan đã. Người tới nơi này rồi, còn muốn sống ra ngoài sao?”

“Vì sao không thể? Ta không biết ta ở chỗ nào?”

“Người còn giả ngu với ta? Có tin ta khiến người chết rất khó coi.”

Không giả ngu chết càng khó coi.

“Ta thật không biết, tiền bối chớ cho là ta nói giỡn.”

“Người ở Quỷ Mẫu Quan.”

“Trời!” Ta cố ý hít một hơi. “Ta trước khi chết đã biết được, Quỷ Mẫu Quan là nơi thần kỳ thế này.”

Quỷ Mẫu hừ lạnh một tiếng.

“Càng không nghĩ tới, tôn chủ Quỷ Mẫu lại là nữ nhân trẻ tuổi.”

“Sao người biết ta trẻ tuổi?”

“Nghe giọng là biết, ngài nhiều nhất là hai lăm.”

Lời khuyên của Hồng Đình thúc thúc: khi đoán tuổi của một nữ nhân, không cần suy nghĩ, cứ đoán theo chiều nhỏ. Nhưng khoa trương quá cũng không tốt, tốt nhất là so với tuổi Tiểu Ngũ.

“Vậy sao?” Quỷ Mẫu nhẹ cười ra tiếng. “Hai lăm là một tiểu nha đầu.”

Ta ngẩn người, ta nghe giọng nàng cũng đã ba mươi.

Nhưng khi nàng xuất hiện dưới ánh sáng, ta phát hiện mình vô cùng sai.

Nghe nói nàng tiếp xúc với độc vật trường kỳ, ngâm nước tắm với cổ, hẳn là người đã nát vụn rồi.

Nhưng làn da nàng tốt đến kinh người, đừng nói nếp nhăn, ngay cả nữ tử đôi tám còn thấy tự ti. Hai gò má thực gầy, mắt nửa mở, thập phần mỉa mai.

Ánh mắt vĩnh viễn không lừa người.

Người đã già nua, ánh mắt luôn thiếu đi ánh sáng, mất đi sự quan tâm với mọi vật.

“Tiền bối, ngài, ngài rốt cuộc là bao nhiêu?” Ta thừa nhận ta có chút khoa trương. Nhưng thật sự kinh ngạc.

Khi nàng chậm rãi đi dưới ngọn đèn, ta phát hiện bước đi có chút không ổn.

Thật sự mà nói, một cái chân cứng ngắc, như vật chết.

Ta tận lực không chú ý tới chân nàng.

Nàng nói, nhẹ nhàng băng quơ: “Chân giả đó.”

“Sao có thể cản trở vẻ đẹp của chủ nhân. Vốn không biết, nhị tôn chủ thường xuyên giao tiếp với độc vật lại xinh đẹp như thế.” Ta nghĩ nghĩ. “Lại còn thơm như vậy.”

“Thật sao.” Khóe miệng nàng hơi nhếch lên. “Phần lớn độc vật đều có hương. Người mà phát ra mùi hương như vậy, đại bộ phận đều rất độc.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới Trọng Liên.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, vỗ vỗ vai ta. Ta nghĩ đến việc cả người nàng là độc, liền rất muốn lui lại. Nhưng vẫn nhịn.

Nàng nếu muốn giết ta, sớm muộn gì cũng sẽ xuống tay.

“Tiểu tử, người vậy mà không sợ ta.”

“Tại sao phải sợ? Người xinh đẹp trẻ tuổi, ta chưa bao giờ sợ.”

“Nữ nhân thân ở giang hồ, thì có đủ gì?” Nàng nhợt nhạt cười, nhìn ta nửa ngày, ánh mắt đặc biệt tang thương. “Kiếm, son, hộp phấn, độc dược, nam nhân. Tuổi trẻ xinh đẹp, chỉ hại người thôi.”

“Nếu không xinh đẹp, cần son phấn làm gì?”

“Đối phó nam nhân cần nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi — là nam nhân, không phải tình nhân.” Nàng dừng một chút, lại nói, “Người trở về đi.”

Ta không kịp phản ứng. Nàng cứ thế ta cho ta.

“Đổi lại là người khác, ta đã sớm giết.” Nàng chuyển giọng, nhẹ nhàng nói. “Nếu con ta không chết, cũng lớn như ngươi.”

“Tôn chủ, ta còn một chuyện.”

“Nói.”

“Vì sao tiếp lời của ta không đúng? Hơn nữa về trên giống nhau, về dưới trả lời của các nàng lại khác nhau.”

“Ngươi biết vì sao Quý Mẫu Quan và Hồng Thường Quan lại liên tiếp ở khu nam kỹ này không?”

“Không biết.”

“Lúc người đang nghe, có lẽ là hai thanh âm, từ hai bên trái phải phát ra câu giống nhau: ‘Ngọc bản nhuộm đỏ thắm’.”

“Đúng vậy.”

“Trên thực tế, hai người chỉ có một người nói như vậy. Một người khác đang nói ‘ngọc bản nhuộm trầm hồng’, ‘ngọc bản nhuộm liễu hồng’, ‘ngọc bản nhuộm xích hồng’ lần lượt.”

“Sao có thể? Ta chỉ nghe có một.”

“Đây là sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Nữ nhân nghe được hai âm thanh, đối ứng ra khẩu hiệu khác nhau. Nam nhân thì lại không thể. Mà khu nam kỹ không có nữ nhân tiến vào, nam nhân lại không phân biệt được, cũng không sợ xuất hiện gian tế.”

“Thế mà ta lại chưa từng phát hiện điều này.”

“Đương nhiên, có một ngoại lệ.”

“Ai?”

“Trọng Liên.” Quý Mầu thản nhiên nói, “Hắn không phải nam nhân.”

Hảo cảm đối với nàng nhất thời trời sụp đất nứt. Ta không nói hai lời, rút khỏi Quý Mầu Quan.

“Phong Tước Quan?” Đỗ Viêm mệt mỏi dựa trên giường. “Chỉ có Quý Mầu Quan cùng Hồng Thường Quan ở Lạc Dương. Tất cả mọi người đều biết Quý Mầu Quan cạnh Hồng Thường Quan, nhưng Phong Tước Quan hẳn là ở phụ cận Yên Ảnh thành. Đại tôn chủ mỗi lần ở đây đều từ đó tới.”

“Yên Ảnh thành?”

“Đại bản doanh của Thiên Sơn, thần cung cũng ở đó. Nghe nói võ công đại tôn chủ cao như vậy, phần lớn là do Diễm Tửu dạy. Ngưng y cùng Diễm Tửu thích Bộ Sơ, cho nên gần đây có nội chiến. Đây đều là tin đồn, ta không biết.” Hắn xoa xoa đầu.”Người ta ngủ.”

Mấy ngày tiếp đó, không biết Bạch Linh đi nơi nào. Đỗ Viêm nói, Bạch Linh tới tức liễu miên hoa chỉ là cái cớ, y thực tế là cấp bạc cho Hồng Thường Quý Mầu. Ba vạn lượng chính là con số mặt ngoài, còn số tiền phía dưới, không ai dám tưởng tượng.

Ta nghĩ trước tiên phải kiếm chi phí, một hơi tiếp không dưới ba mươi khách nhân. Sau đó ta kinh ngạc phát hiện, phần lớn ta đều nghe qua tên. Sau đó, có những người nhận ra ta. Phần lớn những kẻ nhận ra ta đều bị ta uy hiếp, sau đó đá ra cửa.

Trước mắt, đại hội hoa khôi sắp bắt đầu, Hồng Thường Quan vô cùng náo nhiệt.

45. Chương 45

Quý Mầu lại gọi ta đi tới chỗ bà ta.

Rõ ràng là giữa ban ngày, trên đường ta tới Quý Mầu Quan, vẫn thấy trời u ám u ám, ám đến tận xương. Trên đường vốn không rõ ràng, lúc này đã nhìn rõ. Nguyên lai Quý Mầu Quan ngoại trừ có đường, còn có phòng ở lương đình, dĩ nhiên còn có độc vật.

Nghĩ đến lần trước tới đây, nghe được thanh âm rơi ra từ trong cây cối, ta còn có mong muốn tìm hiểu. Bây giờ nhớ tới, sau lưng chỉ thấy lạnh lạnh.

Ban mao, bán hạ, mạn đà la, đoạn tràng thảo, cả sân tràn ngập hương nồng.

Thiêm thìu, dương lạt tử, hoạt lạt tử, ban mâu, phúc xà, sái vĩ.... Độc vật nhiều đến độ không có chỗ nào đi, đành phải trèo lên đầu nhau mà sống, lúc nhúc loi nhoi.

Tùy tiện đựng vào bọc cạp, có tay lớn. Tùy tiện đựng đầu rắn, có tay thô.

Trên đường còn có mạng nhỏ, bên trong chằng chịt có ong bắp cày và ong vò vẽ. Mấy thứ này đều có sức lách ra ngoài lưới, trông như sắp làm rách mạng. Trên mặt đất một đồng ong chết.

Vào phòng Quý Mầu, vốn tưởng sẽ thấy một tường đầy thi thể trùng độc, không nghĩ tới phòng của bà ta so với bên ngoài quả là một trời một vực.

Một bó hoa bách hợp, trào phúng mà cắm ở đầu giường Quý Mầu.

Chung quanh bà ta tiểu quan vây một vòng, có vài người ta đã thấy qua.

Ngay cả ta cũng thấy buồn nôn, cũng không biết mấy tiểu quý khi vào đây có phải sợ phát khóc hay không.

“Ta hôm nay mới phát hiện, lá gan người không nhỏ, vui đùa chạy trên đầu Hồng Thường Quan.” Trên tay Quý Mầu cầm giấy, từ mặt sau tà nhìn thấy chữ xấu như gà bới trên giấy, trong lòng đã nghĩ thôi xong rồi. Quý Mầu cầm lấy nó run rẩy, không nhanh không chậm nói: “Cổ Minh. Đây là tên người?”

Ta cười gượng: “Nhị tôn chủ ngay cả lời ta viết cũng có thể nhìn ra, thật sự là tài nữ.”

“Loại trò trẻ con này, ở Hồng Thường Quan là vô ích thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Ban đầu nghĩ là một tiểu kỹ viện dễ khi dễ, ai biết là Hồng Thường Quan? Hối hận đến ruột sắp thành màu xanh.

“Như vậy, ta thấy ngươi không thích hợp làm nam kỹ. Dứt khoát ở cạnh ta, làm việc cho ta.”

Ta nhìn nhìn nam sủng vây quanh bà, vừa xoa bóp vừa đưa nước quả, nuốt nuốt nước miếng:

“Ai nói ta không thích hợp làm nam kỹ? Ta mới đến vài ngày đã tiếp ba mươi khách nhân.”

Quý Mẫu cầm sổ ghi chép, lật từng trang: “Ba mươi khách nhân đều là khách quen. Kết quả tới hôm nay không có ai quay lại đến một lần. Nếu ngươi thật sự có tâm là nam kỹ, không bồi ngủ, ít nhất cũng nên cho người ta ôm hôn. Cái này cũng không làm, gọi là nam kỹ gì?”

Ta ngẩn người, lão yêu quái này hiểu biết quá nhiều về Hồng Thường Quan.

“Tò mò sao, ta là một tú bà của Hồng Thường Quan.”

Nữ nhân này biết đọc tâm thuật sao? Ta nghĩ gì là bà ta đoán ra cái đó?

“Thì ra vậy, ta cuối cùng cũng sáng tỏ. Chỉ là mỹ nam bên người Quý Mẫu không ít, thiếu ta cũng không sao?”

“Mỹ nam?” Quý Mẫu cười cười, cầm cầm Đổ Viêm. “Mỹ nữ đi.”

Đổ Viêm nước mắt đầy mắt, xấu hổ và giận dữ tới nỗi cơ hồ muốn cắn lưỡi tự sát.

“Ai, nha đầu Hồng Thường kia, thật khiến nam nhân tổn thương sâu sắc. Ta bảo nàng ta tìm mấy nam nhân đến, nàng cho ta một đồng nhân yêu.” Quý Mẫu xoa xoa huyết thái dương. “Ồ trên giường đều co lại, giống như ta sắp cưỡng gian ấy, có phần thỏa mãn dục vọng chinh phục.”

Nhóm nhân yêu xung quanh, không ai dám hé răng.

Quý Mẫu này cũng đủ phóng khoáng. Ta cố nhịn không cười.

“Có gì đáng cười? Tìm lũ nhân yêu đến, không bằng gọi mấy cô nương hậu hạ.” Bà ta vỗ vỗ chỗ bên người. “Ngồi đây.”

Ta ngồi qua.

Bà ta sai bọn tiểu quan lui ra.

“Ngươi không cần phải sợ hãi, ta chỉ là một lão thái bà, muốn tìm chân ái, cũng phải tìm một nam nhân thành thực ổn trọng so với ta. Ngươi làm con nuôi ta đi.”

“Không được. Vậy ta rất bị thiệt.”

“Sao nói thế?”

“Một cô nương chẳng hơn ta bao lâu đòi làm mẹ nuôi ta, đổi lại là ngài, ngài có làm không?”

Quý Mẫu cười, vỗ vỗ mặt ta: “Ngươi tiểu tử này thật giỏi nói. Dù vậy ngươi cũng nên suy nghĩ, đúng không?”

Đột nhiên nhớ tới bác gái trừ phòng của Trọng Hỏa cung cũng đặc biệt thích ta.

Hay là ta lớn lên có khuôn mặt khiến các bác gái ưa thích? Sao lại có nhiều bác gái thích ta như vậy?

Lúc này có tiếng gõ cửa.

“Nhị tôn chủ.”

“Vào đi.”

Một hắc y nhân mang tin tức về, liếc ta một cái, chấp tay với nàng: “Có tin tức mới.”

“Không phải lo, người nói.”

“Cuối tháng này, Vũ Văn Trung Tung muốn đi hàng binh khí ở Quỳnh Châu giao dịch, số lượng hình như không nhỏ.”

“Vũ Văn sao.” Quỷ Mẫu chắc lưỡi. “Lão này thật sự vương vít. Lão mang bao nhiêu người?”

“Bây giờ xác định mười lăm người.

“Đi, người đi thông báo Hậu Trì và Vệ Lưu Không, bảo họ mang nhiều người chút, mai phục ở hải cảng Quỳnh Châu. Lão vừa tới, trực tiếp xử lí.”

“Vâng.”

“Nếu Vũ Văn dẫn theo người, kêu Cơ Khang đi cùng.”

“Vâng.”

“Nhớ kĩ, làm tử trạng thăm một chút. ” Quỷ Mẫu lại tựa lên ghế, nhắm mắt dưỡng thần. “Ta muốn xem xem, Trọng Liên có thể ổn tới khi nào.”

“Vâng.”

“Lui ra đi.”

Nếu không phải trên người lão yêu bà này có độc, ta tuyệt đối lao qua bóp chết bà ta. Tính tình Vũ Văn trưởng lão không thể nói là hiền lành, nhưng ít nhất cũng nhìn Trọng Liên lớn lên.

Nhưng mà, không thể giận.

Phải biểu hiện như thế nào, mới làm nàng không thể hoài nghi?

Một lát sau, ta nói:

“Nhị tôn chủ, vì sao phải chọc giận Trọng Liên? Thú bị dồn khó đối phó.”

“Trong nháy mắt kia, ta đã xác định người là gian tế.” Quỷ Mẫu rút ra một cây châm dài nhỏ màu đen. “Người mở miệng trễ một khắc, thứ này sẽ đâm vào huyệt đạo người.”

“Oa, đừng làm ta sợ.” Ta ra vẻ ủy khuất. “Ban đầu các người nói chuyện ta nghĩ không nên hỏi. Nhưng rất tò mò.”

Bà ta cười cười, thu lại cây châm:

“Người không chọc giận hần, sẽ không biết mật thám hần ở nơi nào.” Quỷ Mẫu thở dài, lại nhắm mắt. “Tiểu tử Trọng Liên này tuổi trẻ, lòng dạ lại sâu. Vốn tưởng giết chết Nam Cung, hần sẽ phản nộ. Không hề đoán được bây giờ, hần vẫn không phản ứng nhiều lắm. Người nói xem, tính tình Trọng Chân cũng không tệ, sao lại sinh ra đứa con máu lạnh thế chứ?”

“Trọng Liên lãnh huyết sao? Ta chỉ biết hần đẹp.”

“A, tiểu tử đó quả thật xinh đẹp. Nhìn qua giống kẻ chung tình, ban đầu ta cũng nghĩ hần chung tình. Không nghĩ tới, người âu yếm cũng nói giết là giết.”

“Người âu yếm?”

“Tên là Lâm Vũ Hoàng, người hần đã nghe qua.”

“Nghe qua. Lâm Vũ Hoàng bị giết?”

“Đúng vậy.” Quỷ Mẫu lấy tay che mắt, nhẹ giọng nói: “Giết nhược điểm duy nhất của mình.”

“À, ta nghe nói Lâm Vũ Hoàng xuất hiện ở đại hội anh hùng?”

“Là giả đó.” Quỷ Mẫu trở mình, giọng nói mang chút âm mưu. “Ta thấy thực không thoải mái. Người trở về đi.”

Trong nháy mắt, ta cơ hồ là từ ghế bay ra.

Trời cũng giúp ta!

Không đúng, hẳn là Liên giúp ta.

Tin tức này khẳng định là Trọng Liên tung ra, hẳn chắc lo lắng người khác uy hiếp ta. Nói thật, thân trong chốn giang hồ, quả thật an toàn hơn bên người hẳn. Không cần mỗi ngày đối mặt với tính cách âm tình bất định kia, còn có thể biết được nhiều người đáng biết.

Lập tức trở về phòng, cầm bút viết thư. Mới viết được hai dòng, bỗng nhiên nhớ tới chữ mình thật sự rất đặc biệt. Trọng Liên không thể không nhận ra. Vì thế, nhờ Đỗ Viêm viết giúp chữ ‘Tiểu’, lại nhờ hai người khác viết hai chữ ‘Tâm’, ‘Quỳnh’. Lý do là mình không biết nhiều chữ lắm, sau đó đám này lập tức cảm thấy ưu việt hơn hẳn so với ta.

Trọng Liên luôn luôn thông minh, khẳng định xem là hiểu.

Đi đến dịch trạm gửi thư, không ngừng cầu thần bái phạt, Trọng Liên nhất định phải nhận được. Đây là ý định mà ta mảo hiểm tính mạng vượt nguy hiểm, có khi sẽ bị Quỷ Mấu độc chết, nhưng Vũ Văn trưởng lão lại không được cứu sống, đó mới là sinh ý lỗ vốn nghiêm trọng.

Nhìn xe ngựa chạy qua chạy lại trên đường, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái.

Ta mới đi được bao lâu mà bắt đầu đã nhớ vợ rồi. Hẳn thật sự giữ lời, không hề tới tìm ta, phòng chừng tám chín phần mười quên sạch ta rồi.

Quên cũng tốt. Hẳn đỡ phải suốt ngày lo lắng cho ngôi sao gây họa ta đây.

Ta lắc lắc đầu, đẩy Trọng Liên trong đầu đi ra ngoài, quay trở lại Hoa Mãn lâu.

Mới đi được chưa tới nửa canh giờ, trước cửa Hoa Mãn lâu đã bao vai đụng vai, mọi người thất ngôn bát ngữ không biết đang nói gì. Ta hùng hổ chen vào trong đám người, vừa hô ta là người làm trong Hoa Mãn lâu, rất nhanh đã tới mặt trước.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy một xe ngựa, trưởng liêm rủ xuống.

Phía sau trưởng liêm truyền đến thanh âm sâu kín của một nữ tử:

“Ai đang thét to đó?”

Trong lòng ta đột nhiên kinh hoàng. Thanh âm này không khỏi có chút quá êm tai.

Lúc này mới phát hiện trên lầu Hoa Mãn lâu đứng vô số tướng quân hoa phấn, đều nhìn xuống nơi này.

“Người là tiểu quan của Hoa Mãn lâu?” Người sau liêm trưởng hỏi.

“Cô nương hỏi ta sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì đúng rồi.”

“Gần đây Hồng Thường làm gì vậy, tuyển người càng ngày càng xấu.” Nàng kia không kiên nhẫn nói. “Loại mặt này mà có thể vào Hoa Mãn lâu?”

“Vậy sao? Cô nương cảm thấy như thế nào mới được trâm trở ngồi khen?”

Nàng kia hừ nhẹ một tiếng:

“Ta và Diễm Tửu.”

46. Chương 46

Ta nhất thời muốn thực hiện nghi thức đổ nước lên đầu. Trước kia, ta luôn cho rằng Trọng Liên là một tên biến thái.

Nhưng lại không đoán được, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, biến thái ngoại hoàn hữu đại biến thái.

(Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn, biến thái còn có đại biến thái.)

Lúc này nếu còn không biết nữ nhân này là ai, ta tuyệt đối *** thần bất thường.

Trên đời này, chỉ có nữ nhân này sẽ đem chính mình phối với kẻ quái dị kia, còn dương dương tự đắc bọn họ xứng đôi.

Ban đầu nghe nàng nói ta trông xấu, trong lòng chỉ có chút mất hứng. Nói gì thì nói người ta cũng là đại mỹ nhân, chẳng sao.

Hiện tại mới hiểu, nữ nhân này quái dị hơn người, dám cho rằng ta xấu.

Nàng cùng Diễm Tử mới là tuyệt phối. Được, được, được.

Ta nguyên bản còn nghĩ Bộ Sơ cô nương sẽ dùng ngón tay nhỏ dài như ngọc, kéo ra trướng liêm để ta ngắm khuôn mặt đẹp tuyệt thế của nàng. Kết quả nàng chỉ dựa vào, vỗ tay, trực tiếp bảo người đưa xe ngựa quay đầu, chạy đi.

Buổi tối tiếp khách, lại gặp người quen.

Ta đẩy cửa, vẻ mặt lẳng lơ nụ cười *** dâng, ánh mắt phát ra *** quang quyền rũ, lại phát hiện người đứng ở đại môn là Khuyết Hữu Nhân.

“Ra là tiểu tử ngươi —” Hắn cao giọng, ta lập tức lao qua bịt miệng hắn, tránh né ánh mắt nghi hoặc của Do Lãnh, lượn lờ kéo hắn vào phòng. “Khuyết đại gia mời ngồi mời ngồi.”

“Khuyết đại gia mẹ ngươi, là Khúc đại gia!” Cửa vừa đóng, ta lập tức buông hắn ra, cũng không quản có ăn mặc hăn hoai không, nhảy lên ghế, đặt hai chân lên bàn.

“Ta nói, ngươi nhàm chán quá à, chơi nam nhân?”

“Nữ nhân chơi chán rồi, không nghĩ gặp phải tiểu tử ngươi.” Hắn đánh giá ta từ trên xuống dưới. “Cách ăn mặc thì như cầu nhân, nhưng mà lão tử vừa thấy ngươi, cảm thấy như là bị liệt dương. Ngươi nói coi, sao lại rơi vào nơi hỗn loạn này.”

“Thân thể đau khổ, lưu lạc phong trần, Khúc đại gia ngài thấy ta số khổ vô cùng, mặt ta này, gầy rộc...”

Khuyết Hữu Nhân đập bàn: “Ngươi muốn lão tử nôn chết à?”

“Được được. Ta vào kiếm tiền, được chưa.” Ta cười nói. “Ngươi lại không biết trước đây ta làm gì.”

“Ngươi không phải Lâm Vũ Hoàng sao?”

Ta sững sốt, trên lưng chợt lạnh, buông chân xuống: “Đừng tiết lộ tên ta, được không?”

“Lão tử muốn để lộ, đã sớm lộ. Ta ban đầu còn tưởng ngươi chết thật, không nghĩ rằng... Chắc chắn, Trọng Liên thật lợi hại.” Hắn nghĩ nghĩ, lại nói: “Tiểu bạch kiểm lần trước đi cùng ngươi đâu?”

“Tiểu bạch kiểm nào.”

“Mang khuyên tai ấy.”

“Mang khuyên tai?”

Hắn chỉ chỉ cổ: “Nơi này còn có hoa.”

“Ngươi nói người che mặt?”

“Đúng.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một lúc, rốt cuộc quyết định không nói gì.

Trọng Liên ơi Trọng Liên, phí người cái danh thiên hạ đệ nhất nhân, thế nhưng lại làm người khác nhận thành tiểu bạch kiểm.

Hắn hỏi: “Sao không nói?”

“Ngươi có biết bản danh của Thiên Sơn ở chỗ nào không?”

“Người nói Yên Ảnh thành?” Khuyết Hữu Nhân sờ sờ cái cằm bị thương. “Hình như ở hướng đông bắc, đi từ Phụng Thiên, đi xe khoảng mười ngày.”

“Xa vậy sao?”

“Đúng, hơn nữa ở đó có sương mù trận, đi không tốt đâu. Sao, người muốn đi?”

“Ta chỉ là tò mò, Thiên Sơn hủy chiêu nổi tiếng như vậy, võ học thiên hạ sắp bị họ hủy hết rồi. Chẳng lẽ võ công của họ không có nhược điểm?”

“Không không, Tiểu Vũ Hoàng, bọn họ vẫn có nhiều võ công không hủy được. Ví dụ như Phù Dung Tâm Kinh và quyền thuật Thiếu Lâm.”

“Chỉ hai cái này? Họ có cách hủy Liên Thần Cửu Thức sao?”

“Diễm sửu đã thả tin tức, nói hắc đã có thể hủy đi tam thức của Liên Thần cửu thức, không tới nửa năm, hắc có thể hủy thêm hai thức nữa.”

Ta trầm tư một lát.

“Diễm Tửu này đến tột cùng là ai?”

“Ai biết? Lời hắc nói thường đều là thật. Năm trước hắc mới tuyên bố phá được Cửu Cung Bát Quái Kiếm của Vũ Đường, năm nay Thiên Sơn thật sự có không ít người đánh bại đệ tử Vũ Đường. Nhưng lại có người nói hắc không biết võ công, chỉ biết hủy võ công.”

“Đâu chỉ là không có cách, quả thực rất sợ. Không biết là người để ý hay không, đại hội anh hùng năm ngoái, Cơ Khang lên đài khiêu chiến quần hùng, lần đầu hạ đài là khi nào?”

“Hình như là... Có hòa thượng lên đài?”

“Đúng vậy. Tam quan ngũ môn nhị thập bát lâu, chỉ có hai người không sợ võ công Thiếu Lâm: Hậu Trì và Bạch Linh.”

“Khó trách Thiên Sơn cố ý nói mình là chính phái, là sợ đắc tội Thiếu Lâm.”

“Phải”

Ta nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Kia, đại ca, trước kia người hắc là lẩn lộn ở Thiếu Lâm?”

“Sao? Muốn lấy lão tử làm bia đỡ? Không có cửa đâu!”

“Không không, ta chỉ muốn trộm vào Thiếu Lâm chơi chút, người đi theo ta, lo trước khỏi họa.”

“Trốn vào chơi? Lão tử nhìn người thuộc loại sắc mê, muốn giữ gìn cho Trọng mỹ nhân.”

“Làm gì có, người suy nghĩ nhiều.”

“Được được, cùng người đi Thiên Sơn không phải không thể, lão tử ta còn ngại đời không đủ kích thích. Song, hôm nay ta có việc, muốn tìm ta, viết thư tới Nam Khách Lữ. Ta chuẩn bị tốt đón người đi chơi.”

“Ta nói xú tiểu tử, thì đại hội hoa khôi, đi hộ ta.”

Hai ngày sau ta đi đấm bóp cho Quỷ Mẫu, bà ta nói với ta như vậy.

“Bác gái, ta và ngài quen nhau sao? Cho dù muốn tranh thì cũng nên tự mình tranh mới ý nghĩa chứ?”

Quỷ Mẫu nhắc bọ cạp trên áo thả lên đầu ta:

“Nói chuyện với người càng ngày càng thú vị đấy.”

“Bọ cạp có độc đó, ngài định hù chết ta?”

“Bóp chân đi.”

Ta đi bóp chân.

“Nói thật, tốt xấu cũng cầm lấy một thứ tự, nói luôn ngươi là người Quỷ Mẫu quan, mẹ nuôi sẽ không bạc đãi ngươi.”

Mẹ nuôi?

Ta đây còn chưa đồng ý, bà ta lại coi như ta ngầm đồng ý.

Có thật bà lão này vì tranh giành bề ngoài nên mới bảo ta đi? Hoa khô trong Tam quan, không khác gì có tác dụng quảng cáo, người xem lại càng nhiều. Thực lực của Quỷ Mẫu quan không tồi, nhưng có mấy người nguyện ý chạy tới chỗ độc trùng này?

“Cái gì gọi là không bạc đãi con? Mẹ nuôi xin nói rõ ràng, không cần khi dễ hậu sinh văn bối.”

“Được được, cho ngươi vũ khí.”

“Dạ? Gió lớn quá, nghe không thấy.”

“Là Long Uyên kiếm giá tiền vượt bốn vạn lượng, có thể đó.”

“Mẹ nuôi, con chỉ dùng đao.”

“Ta có đao tốt, Du Long. Giá ba vạn, cũng không sai mấy.”

“Không phải mẹ nuôi không dùng đao sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người dùng giá cao mua Thiên Quỷ Thần đao, nhất định là muốn sưu tầm.”

Quỷ Mẫu chợt bật cười, cuối cùng nghiêng răng, vỗ đầu ta. “Được, tiểu tử ngươi có khí phách. Ngươi mà không được hoa khô, ta dù không dùng đao, cũng sẽ dùng Thiên Quỷ Thần đao cắt ngươi thành hai đoạn.”

“Đừng bỏ qua đề tài, thưởng cho con là gì?”

“Thiên Quỷ Thần đao, được chưa?”

“Đa tạ mẹ.”

“Xú tiểu tử, bình thường kêu bác gái vui vẻ lắm mà. Giờ mới có lợi, lời ngươi cũng tiết kiệm sao?”

“Mẹ à, người một nhà, cần gì quá khách khí.”

Thiên Quỷ Thần đao, thanh đao trong truyền thuyết quỷ thấy cũng sợ, nghe nói là chưa ai nhìn thấy. Bởi vì người nhìn thấy, nhất định chết dưới đao.

Muốn cầm lấy thanh đao này, cũng cần người có cánh tay thật mạnh. Ta dùng Vũ Hoàng đao nhiều năm, đã quen vũ khí hạng nhẹ, không biết cầm thay đao này có liều mạng hay không. Nhưng mà, dù gì thì ta cũng đem bán, chợ đêm chắc có thể tới hai mươi vạn lượng bạc.

Tự tôn của nam nhân tính là gì! Hoa khô thì hoa khô!

Nhưng mà, khi thực sự tới ngày thi, ta thấy thật muộn.

Đỗ nương (À, hẳn là Đỗ ‘nương’) đã trang điểm thật đậm, phủ tay ra ngoài, vừa thấy đã biết phần của hẳn muốn lau phải hơn canh giờ.

Một đêm trước Khuyết Hữu Nhân có tới thăm ta, hai ta uống rượu, hò hét đến khi ngủ. Sáng nhìn gương, quả nhiên mắt sưng húp. Xoa nhẹ nửa ngày, ta nghĩ Thiên Quỷ Thần bay luôn rồi.

Lúc này Quỷ Mẫu phá cửa mà vào, ném một đồng quần áo lên giường. Lại dùng chân giả đập đập ta.

Công phu của nửa canh giờ, nàng lôi ta tới đại sảnh lầu hai. Trong đại sảnh đứng rất nhiều nữ nhân, khắp nơi toàn đầu là đầu, tiếng trầm trồ khen ngợi kinh thiên động địa.

Phần đông nhân số Hoa Mãn lâu, theo lý mà nói, cạnh tranh của nữ tử hẳn là kịch liệt hơn nam tử rất nhiều.

Chỉ là trận đấu này lại không kích động lòng người.

Bởi vì Bộ Sơ xuất hiện.

Về phần tại sao ta biết đó là Bộ Sơ, không cần đa nghi.

Nàng cũng không đứng ở giữa, mà là người thứ nhất bên phải. Mọi người, vô luận nam nữ, đều nhìn sang phải.

Quỷ Mẫu nói, nàng ta lấy danh nghĩa của Diễm môn dự thi, bởi vì thích chữ Diễm này. Vẻ đẹp của nàng, không cần dùng Lục Phiến Môn phân chia.

Nếu trên thế gian này có dung nhan nữ tử nào xứng đôi Trọng Liên, nữ nhân đó, nhất định là Bộ Sơ.

47. Chương 47

Ta hiểu đạo lý nghe lời đồn bậy, có khuyết điểm thì người ta nói ưu điểm, có ưu điểm thì người ta nói khuyết điểm.

Ta hiện tại hoài nghi tên Diễm Tử kia là một cực phẩm.

Đại sảnh của Hoa Mãn lâu cũng tính vào loại có khí phái, nhưng người lách vào lại tuyệt không khí phái. Trong lâu ngoài lâu ba tầng lại ba tầng, khiến người ta bị vây như nêm cối. Người không biết còn tưởng nơi này có sự cố nghiêm trọng, thị dân vây xem.

Đến loại địa phương này tán gái, nhất định đều là người có bạc.

Nhưng vẫn có câu nói rất hay, cao nhân chân chính không cần chi phòng.

Trên lầu hai là một căn phòng chạm trổ hoa lan, trước phòng có trướng liềm rủ xuống. Căn cứ vào kinh nghiệm từng trải, người ở trong nếu không là cao thủ, thì cũng mâu thuẫn với lão cha cao thủ. (em ko hiểu lắm...) Hoặc là, nhân vật quan trọng của Thiên Sơn.

Quả nhiên, Quỷ Mẫu kéo ta vào một phòng.

Đáng thương cho các cô nương của Diễm môn.

Trải qua bao chọn kỹ lựa khéo, rốt cuộc cũng tới lúc tuyển ra tiểu hoa khôi của Diễm môn. Bộ Sơ dùng thân phận Diễm môn, đừng nói hoa khôi, ngay cả danh vị tiểu hoa khôi các nàng cũng không lấy được.

Người chủ trì tuyên bố: “Giờ xin mọi người cầm ngân bài trong tay ném vào rương.”

Đám người một loạt tiến lên, trong nháy mắt rương của Bộ Sơ chật ních.

Bởi vì rương làm từ thủy tinh, trông suốt. Cô nương bên cạnh bởi vậy có vẻ càng thêm đáng thương. Một rương lớn, bên trong chỉ có mấy bài tử ít ỏi.

Người chủ trì cho Bộ Sơ thêm hai cái rương, trận đấu rốt cuộc chấm dứt.

Không có gì không như mong đợi, Bộ Sơ trở thành tiểu hoa khôi của Diễm môn.

Kỳ thật mọi người đều nói nữ nhân khẩu thị tâm phi, nam nhân thì không phải cũng thế? Bình thường mắng Bộ Sơ là tiện nhân quyến rũ nam nhân, kết quả đến lúc mấu chốt, vẫn sẽ đến với nàng ta.

Những trận sau thì bắt đầu có chút thú vị. Bởi vì một khi người đứng đầu các môn tuyển hoa khôi, vị trí lão đại cùng tú bà, cùng với danh hiệu từng đầu bảng cũng phải nhường đi. Mỗi nữ tử đều biểu diễn mọi tài nghệ của mình.

Lúc này đây, Nhiễm Nhiễm cùng Tiên Cơ vẫn bảo vệ vị trí hoa khôi. Nhân Ngâm, Phi Mạc, còn có Do Lãnh tử tử vẫn luôn trông nom ta chẳng ngờ danh lạc tôn sơn.

danh lạc tôn sơn: thi rớt thi trượt tên xếp dưới Tôn Sơn (Tôn Sơn là người thi đỗ cuối bảng ở thời Tống. Khi thi đỗ về làng, có người hỏi: “Người cùng thi với anh ra sao?”. Tôn Sơn đáp: “Tên cuối bảng là tôi, anh ta không có tên trong bảng vàng” nghĩa là anh ta thi trượt)

Thi đấu chọn tiểu hoa khôi chấm dứt, lập tức đến lượt đại hoa khôi.

Trình tự chọn lựa đại hoa khôi không phức tạp như tiểu hoa khôi. Sáu người chỉ cần vào căn phòng lớn nhất ở lầu hai, lần lượt ở trong đó một nén hương rồi ra, cuối cùng người trong phòng sẽ tuyên bố ai là đại hoa khôi.

Ta tựa lưng vào ghế, nói: “Bày ra thế này không phải sắc dụ sao?”

“Ai nói không phải?” Quý Mầu tùy tiện lấy một chuỗi nhỏ, kiểu ăn Lan Hoa chỉ kia đặc biệt giống tú bà. (tay cong thành hình hoa lan đó hả?). “Dù sao cũng có thứ che, bên ngoài không nhìn đã xảy ra gì. Hơn nữa xa như vậy, cho dù có tiếng người ta cũng không nghe thấy.”

“Đây không phải trận chính sao?”

“Đây là chọn kỹ nữ, không phải chọn tân nương.”

Tân nhậm hoa khôi của Dĩ môn bước lên. Bước vào căn phòng lớn nhất ngay cạnh chúng ta.

“Nam nhân nào bên cạnh chúng ta là ai đây? Hôm nay hưởng hết phúc.”

“Hưởng phúc? Không hẳn.”

“Vì sao?”

“Người rất nhanh sẽ biết.” Quý Mầu ném vỏ nho sang một bên, lau lau tay. “Đáng thương chính là cô nương đó. Ta lớn tuổi như vậy rồi, cho ta đi hấp dẫn một nam nhân như thế, ta cũng chịu không nổi. Phòng chường người duy nhất cao hứng là Bộ Sơ.”

“Vậy, cái người bên trong là....” Ta chỉ chỉ bên cạnh.

“Đúng, là người đó.”

“Vậy, những gì người nói, hắn không nghe thấy sao?”

“Hắn nghe thấy chứ.”

“Vậy người còn...”

“Hắn sẽ không để ý.” Quý Mầu nghĩ nghĩ, cười nói. “Người trên thế gian này, người ta tin tưởng đương nhiên có. Nhưng có bốn loại ta trước kia chết cũng không tin. Một là xấu đến cực hạn, nhưng cô nương cùng hắn nói qua mấy câu đều yêu thương hắn hai là không năng lực, lại mỗi ngày có một đám muốn lên giường với hắn ba là người không biểu lộ cảm xúc. Cuối cùng, là người không quan tâm gì cả. Nhưng sau khi biết Diễm Tửu, ta phát hiện thế gian này loại nào cũng có. Người như hắn ấy à, không để ý gì cả. Bất luận kẻ nào, hắn cũng không để ý. Người căn bản không nhận ra hắn muốn gì.”

Ta cũng cười:

“Nghe người nói con cũng hiểu. Song người nói nữ nhân cùng hắn nói chuyện đều sẽ yêu hắn, vậy còn người?”

Quý Mầu cười khê: “Ta đời này sẽ không yêu thương nam nhân nào nữa.”

Nữa?

Quên đi. Chuyện người khác nên hỏi ít thôi.

“Vậy sao người biết hắn không có năng lực?”

“Khi nào người gặp hắn sẽ biết.”

“Thần kỳ vậy sao? Chỉ nhìn ra là biết.”

“Đúng.”

“Vậy người nói hắn không quan tâm bất luận kẻ nào, Bộ Sơ thì sao? Con nghe nói hắn vì Bộ Sơ mà trở mặt với Bạch Linh.”

“Nếu hắn thực sự để ý Bộ Sơ, Bộ Sơ sẽ không nói nàng ta cũng thích Trọng liên — nếu hắn để ý nàng, căn bản không cho phép lời này.”

“Bộ Sơ thật đáng thương, sinh ra xinh đẹp như vậy, lại yêu thương một người không yêu mình.”

“Người sai rồi. Nếu Diễm Tửu thực thích nàng ta, nàng ta cũng sẽ không thích hấn. Người như nàng ta, chính bởi vì quá xinh đẹp, không tin chân ái. Nàng cho rằng nam nhân yêu thương nàng đều vì vẻ ngoài. Cho nên, chỉ có người không thương nàng mới đáng để nàng yêu.”

“Nữ nhân này có tính cách thật đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Quỷ Mẫu nói. “Đây gọi là ti tiện. Tất cả mọi người đều ti tiện, người càng dễ coi càng ti tiện.”

Ta ngẩn người, vừa định nói chuyện, cách vách liền truyền tới tiếng rên rỉ của nữ nhân — không, không thể tính rên rỉ, nghe như là tiếng rống vậy. Nghe thanh âm này, chỉ biết là Dã môn.

Nhưng tiếng nam nhân, một chút cũng không.

Song một lát sau, nữ nhân của Dã môn ra ngoài. Lúc đi ra, còn không quên quay đầu lại nhìn trướng liềm rũ xuống kia, mị nhãn nhìn về, rồi đi.

Kế tiếp là Nhiễm Nhiễm của Nhu môn.

Quả nhiên là kiểu bất đồng, tiếng rên rỉ cũng không giống.

Thanh âm của Nhiễm Nhiễm mềm mại tới nỗi cả người ta tê rần.

“Cung chủ, thiếp yêu say đắm cung chủ đã lâu, lại không đạt được hồi báo, ô... Nhẹ, nhẹ một chút.”

Nam nhân bình thường, chỉ sợ nàng không cần làm gì, nghe mấy câu là chọn nàng.

Nhưng từ khi Nhiễm Nhiễm đi vào rồi đi ra, bên cạnh không hề có tiếng nói.

Người Xảo môn đi vào:

“Cung chủ, thiếp lần đầu diện kiến, cảm thấy rất căng thẳng, nếu làm sai chuyện gì, cung chủ cần phải tha thứ đó.”

Tiếp sau vẫn là ư a a.

Ta nói: “Không phải hấn không có năng lực sao, sao lại...”

“Không phải không có, mà là không tốt. Nữ nhân Hoa Mãn lâu những cái khác chưa chắc tốt, nhưng kêu trên giường nhất định không phản đối.”

Cho dù các nàng giả trang, nhưng nam nhân năng lực không tốt, có thể kiên trì như thế nhiều lần sao? Nhưng mà hỏi nữ nhân vấn đề này, hình như không tốt lắm. Lại nói, Quỷ Mẫu mặt không đỏ, tim không nhảy, ni cô quan âm có khi cũng chẳng cường hãn mức đó.

Lãnh môn đi vào, có chút hơi thu mình. Không thấy nói gì, ngay cả tiếng ‘hừ’ cũng thật nhẹ.

Sau đó tới lượt Kiều môn:

“Tuyển người ta nhé... A, a, cung chủ, người ta đau quá, chọn người ta nhé...”

Dù sao, ngoại trừ Bộ Sơ, không có ai không bồi giường.

Chỉ còn người cuối cùng là Bộ Sơ. Nàng đi tới, nhưng Diễm Tửu lại mở miệng nói chuyện:

“Khuê nữ, người tới rồi?” Dứt lời, tiếng tách trà va chạm. Hấn còn có tâm tư uống trà, ngữ điệu còn bình thản vô cùng.

Chỉ là nghe thấy thanh âm này, thì không biết là người xấu xí đâu, thậm chí, còn nghĩ là một nam tử ngọc thụ lâm phong.

“Ta muốn làm hoa khôi.”

Tiếng cười trong trẻo vang lên: “Được, vậy là người.”

“Không phải nói Diễm Tửu không thêm để ý người khác sao?”

“Sủng ái cùng để ý là hai việc khác nhau.” Quỷ Mẫu nói, “Hắn quả thực rất sủng Bộ Sơ, nhưng nếu muốn nói hắn để ý ai, hẳn là Bạch Linh.”

“Bạch Linh?”

“Đúng. Lần trước Bạch Linh bị thương, Diễm Tửu đưa y vào thân cung dưỡng rất nhiều ngày. Có nhiều người hoài nghi quan hệ của họ là loại này, nhưng không có chứng cứ, lại kiêng kỵ bọn họ vài phần, sẽ không nói nhiều. Nhưng Diễm Tửu đối với ai cũng tốt, chỉ là có chút đặc thù, cũng không thể nói rõ.”

Không ngoài dự đoán, hoa khô là Bộ Sơ. Vòng cuối cùng, là trận đấu ném tiền.

Hướng sáu hoa khô mà đưa tiền, ai đầu tư nhiều nhất, là có thể ở cùng nàng — đương nhiên, không phải cưỡng chế, thời gian do nàng tự định.

Có chút giống phách mại (bán đấu giá), nhưng cũng có chỗ khác. Bạc ném ra không thể thu về.

Cho nên đối với hoa khô mà nói, đây là phương thức kiếm tiền tốt nhất.

Bộ Sơ lại không tham gia.

Mọi người bắt đầu kêu gọi.

Không phải người gia tài bạc triệu, đều tự động rời đi.

“Nhiễm Nhiễm, ba vạn!”

“Nhiễm Nhiễm, ba vạn năm!”

“Tiên Cơ, bốn vạn năm!”

“Nhiễm Nhiễm, bảy vạn!”

Bộ Sơ là vô giá, thân giá Nhiễm Nhiễm vẫn là cao nhất.

“Một trăm vạn, Bộ Sơ.”

Lời này vừa nói, không ai lên tiếng.

Ta nghĩ lỗ tai của mình bị hủy rồi. Cho dù Bộ Sơ thật sự bán, cũng không nhất định bán được nhiều tiền như vậy. Nhanh chóng, thanh âm Bộ Sơ vang lên:

“Ta sớm nói qua, không thỏa mãn điều kiện, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Chưa đủ điều kiện, sao lại dám tìm tới khuynh quốc Song Thành, thiên hương Bộ Sơ?”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Ta cùng Bộ Sơ trăm miệng một lời.

Quỷ Mẫu đứng lên lớn tiếng nói:

“Người nào?”

“Trọng Hỏa cung. Tùy Châu, Kinh Ngọc.”

48. Chương 48

Bộ Sơ đứng lên, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Người muốn mua ta, là Trọng Liên sao?”

“Đúng vậy.”

Nha đầu Bộ Sơ kia quả là xinh đẹp. Nàng ta đi hai bước, thanh âm mềm mại có lực hấp dẫn vô cùng.

Khó trách người ta vẫn nói, mỹ nữ thiên hạ nhiều, Bộ Sơ nếu nói mình đệ nhị, không ai dám tự xưng đệ nhất.

Nàng nói:

“Các người đưa hân tới gặp ta.”

“Cung chủ ngay tại ngoài lầu, còn thỉnh Bộ Sơ cô nương đi theo chúng ta.”

Bộ Sơ khẽ nở nụ cười, nhất thời trăm hoa nở rộ, vạn vật thất sắc:

“Liên cung chủ quả thật là giấc mộng của mọi nữ nhân, có lẽ hân quá mức ưu việt, ngược lại không muốn chủ động theo đuổi người khác, nhưng ta không như vậy. Cùng là người kiệt xuất, dựa vào cái gì muốn ta đi gặp hân? Hân là nam nhân, ta không phải.”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới thanh âm một nam tử:

“Trọng Liên ở đây. Bộ cô nương mời đi theo ta.”

Ta ngẩn ra, vội vàng vén rèm ra, một nam tử đang đi vào bên dưới lầu. Vóc dáng y rất cao, phông chừng không khác biệt so với Trọng Liên. Nam tử này tóc dài xõa vai, xiêm y sắc thủy lam làm nổi bật làn da trắng. Bộ dáng rất văn tú, không chút nào không mị khí, từng động tác bước đi đều khiến người ta sinh ra loại ảo giác: người này là tiên nhân hạ phàm.

Y có lẽ không có khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh của Trọng Liên, nhưng khí chất tuyệt trần bất tục lại khiến kẻ khác khắc sâu ấn tượng.

Gặp bao nhân yêu của Hoa Mãn lâu, đột nhiên nhìn thấy một nam nhân chân chân chính chính như vậy, nhất thời cảm thấy trên thế gian này không ai đẹp được như thế.

Bộ Sơ không chút kinh ngạc, ngoài cười nhưng trong không cười:

“Ta còn đang nói Trọng Liên thật đến đây, ra là đại tiên nhân.”

Quả nhiên mắt ta không có vấn đề, ngay cả Bộ Sơ cũng gọi y như vậy.

“Ta đến người không vui? Bộ Sơ cô nương thật khác khí.” Ai ngờ, đại tiên nhân này vừa mở miệng nói, liền trở nên giống một công tử phong lưu. “Trọng Liên đang ở ngoài cửa, chỉ là các người lập tấm biển kia, bảo người khác thế nào tiến vào?”

“Người cùng Trọng Liên quen bao lâu rồi? Ta đang nói người chỉ thích nữ nhân. Còn nữa, nơi này là Hồng Thường Quan, không phải Yên Ảnh thành, lập tấm biển đó, các người đi mà hỏi Hồng Thường và Quỷ Mẫu.”

Ta quay đầu lại nói: “Bác gái, đại tiên nhân kia là ai? Bộ Sơ quen y sao?”

Đúng như ta đoán, vỏ quả nho bay vào cổ áo ta. Ta run run nửa ngày để gỡ ra, mới nghe Quỷ Mẫu từ tốn nói:

“Ân Tứ. Người nghe qua rồi.”

“Y chính là Hành Xuyên tiên nhân?”

“Cái gì mà tiên nhân với không tiên nhân? Chỉ là một tên tiểu đại phu chế được, cứu mấy mạng người. Người ta chỉ thích khuyếch đại sự thật.” Bà nghĩ nghĩ lại nói, “Người có thể tìm y giúp người giải cổ.”

“Được. Con đi tìm y.”

“Giờ đừng đi. Còn có trò hay đang diễn.” Quỷ Mẫu cũng đi ra, nói với dưới lầu. “Các cô nương, cất tấm biển ngoài cửa đi, đã thất lễ với Liên cung chủ rồi.”

Ta nói: “Bỏ đi dễ vậy sao?”

“Hồng Thường Quan viết Trọng Hỏa cung không thể vào. Nhưng Trọng Liên muốn vào Hoa Mãn lâu, không phải Hồng Thường Quan. Người đã từng thấy qua kỹ nữ cự tuyệt tiếp khách chưa?”

Lý do này đủ tuyệt. Chỉ là khó tránh khỏi trong lòng không yên.

Thật lâu không thấy ai ở cửa ra vào, ta còn đang chăm chú nhìn xa, đã nghe tiếng Trọng Liên vang lên dưới lầu.

“Bộ cô nương.”

Ta dứt khoát hoài nghi Trọng Liên không chỉ khôi phục võ công, mà còn võ công tinh tiến. Ta căn bản chưa có thấy hấn vào cửa, hấn đã vọt đến trước mặt Bộ Sơ.

Bộ Sơ liếc Trọng Liên một cái, lại nhìn đại phòng trên lầu hai:

“Người chính là Trọng Liên?”

“Đúng vậy.”

“Ta đi theo người.”

Đây là trường hợp quý dị tới cỡ nào.

Bình thần, vạn vật bình thần.

Tại đây trong nháy mắt ngắn ngủi này, ai cũng chẳng kịp tự hỏi. Ánh mắt mọi người từ trên người Bộ Sơ chuyển sang Trọng Liên. Nhất là nữ nhân, quả thực là nhìn đến si ngốc.

Nam nhân càng già càng có ý vị. Khuôn mặt Trọng Liên vẫn y nguyên từ khi mười chín tới hai mươi bảy tuổi, nhưng hấn khi mười chín tuổi có thể so với bây giờ?

Lúc trước hấn hơi cười một chút sẽ có người choáng ngợp, đừng nói tới bây giờ.

Một cô nương đứng cạnh Trọng Liên mặt đỏ tới kinh người, đoán chừng sắp hôn mê tới nơi.

Nhưng Bộ Sơ nhìn hấn, ngoại trừ chút tôn kính, lại không có phản ứng gì.

Càng quý dị chính là, Diễm Quỷ ngay bên cạnh, Trọng Liên ngay dưới lầu. Hai đầu sở dĩ đầu Thiên Sơn cùng Trọng Hỏa, thế mà không có xô xát.

Bộ Sơ chính là nữ nhân của Diễm Tửu, mọi người đều biết. Nhưng Trọng Liên cứ vậy mà công khai muốn mang nàng đi.

Chờ một lúc sau khi hấn đi rồi, ta mới nhớ tới, xin phép Quỷ Mẫu đi phương tiện, hấp tấp đuổi theo.

Trọng Liên đỡ Bộ Sơ, lên xe ngựa.

Ta lao tới, đá văng mấy sọt trái cây: “Người, đi theo ta một chút.”

Trọng Liên quay đầu nhìn ta, giống như không biết ta vậy:

“Công tử có chuyện gì?”

Ta ngày hôm nay đã bị quá nhiều kích thích, nhưng tuyệt đối không thứ nào kích thích bằng câu này. Ta lắc lắc tay trước mặt hấn:

“Người mất trí nhớ à”

“Vì sao hỏi vậy.” Trọng Liên nhìn Bộ Sơ trong xe. “Hôm nay ta có việc phải đi trước, cáo từ.”

“Từ từ —” Ta kéo hấn từ trên xe xuống, kéo sang một bên. Lại phát hiện rất nhiều người đang nhìn chúng ta, liền kéo hấn xuống dưới tầng cây. “Người thực không nhớ ta là ai?”

Hấn cười cười, nhìn ta từ đầu tới chân: “Lâm công tử không phải là thay đổi hình dạng, không nói tới tên cũ sao. Không sợ ta nói ra ngoài?”

“Ra người còn nhớ rõ ta họ Lâm.”

“Dĩ nhiên nhớ rõ.”

“Ta dùng tên của người, rất xin lỗi. Lúc trước chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ bọn họ lại dùng.”

“Không cần để ý. Không ai quy định tên Trọng Liên này chỉ mình ta có thể dùng.”

Ta nhất thời im lặng, nửa ngày lại nói: “Được được, ta chỉ là muốn nói với người về chuyện của Bộ Sơ.”

“Người cứ nói.”

“Nàng là người bên cạnh Diễm Tử?”

“Sau đó thì sao?”

“Không, chỉ là muốn nói với người, người cẩn thận chút.”

“Đa tạ Lâm công tử. Ta sẽ cẩn thận.” Trọng Liên nhìn xe ngựa, lại nhìn ta. “Còn việc gì không?”

“Không có.”

Hắn chấp tay cười: “Vây tạm biệt.”

Bóng dáng Trọng Liên biến mất trong đám người, vào trong xe ngựa.

Ta hình như lo quá nhiều rồi. Hắn làm thế, hẳn là muốn thông qua Bộ Sơ kiểm chế Thiên Sơn.

Nhưng mà, vẫn có chút kinh ngạc. Hắn khôi phục nhanh thật, mới không bao lâu, có thể dùng ánh mắt như thể nhìn ta — như đang trên đường ngẫu nhiên gặp người xa lạ.

Trọng Liên đúng là Trọng Liên, rất khác người thường. Nếu hắn không dứt tình, sao có thể từng bước đi tới hôm nay?

Đột nhiên nhớ tới trước kia khi hắn nhìn ta trong đám người, căn bản là con chuột mập chui vào trong đồng bọ, chồn bắt được thịt gà (?). Trong chốc lát, bình bình đạm đạm.

Kỳ thật, đây là chuyện tốt.

Nếu hắn còn có chút lưu luyến ta, nói không chừng ta liền kéo hắn bỏ trốn. Như vậy càng không xong.

Hơn nữa ta cũng vô cùng nóng tính, nếu Bộ Sơ là nam, nói không chừng ta đã động thủ đánh người. Thực không có cách nào có thể làm người tương tư đau khổ im lặng gì gì đó, mặc kệ có cảm tình hay không, chỉ cần chiếm lấy một lần, sẽ nghĩ tiếp tục chiếm lấy. Phương diện này, nam nhân thật không bằng nữ nhân.

Sau khi trở về, đúng lúc người chủ trì vừa vặn tuyên bố: “Trọng Liên!”

Ta vội đứng lên đài cao, ưỡn ngực ngẩng đầu.

Ta nhìn đến Quý Mẩu trên lầu hai. Nàn dùng tay che mắt, qua kẽ ngón tay mà nhìn ta.

Ta nhìn nhìn người khác, lại nhìn mình.

Nhóm hoa cô nương xung quanh thực giống cô nương, chân ngay ngắn, hai tay đặt trên chân hoặc là vuốt tóc. Mà ta đứng như một đại hán đông bắc.

Bọn họ dáng vẻ thướt tha, còn ta dã man thô tục.

Ta còn hoa khôi đây này.

Nhưng mà, nghe nói trận đấu bên nam không giống như bên nữ chỉ nhìn vẻ bên ngoài, còn phải thi văn thi võ, tốt nhất là có tuyệt kỹ và vân vân.

Nghe nói vài lần thi trước, nam hoa khôi đều là của Dã môn. Bởi vì nam nhân ở Dã môn rất nhiều, không phải nam nhân nào cũng hai tay võ công.

“Tiểu Hoàng đế!” Thanh âm sáng khoải từ trong đám người truyền tới. “Cố lên, tiểu Hoàng đế!”

Ta mở to mắt nhìn Khuyết Hữu Nhân, cơ mặt đều bị kéo tới phát đau. Hắn không biết tìm ai viết một cái biểu ngữ, viết theo lối viết thảo: “Tiểu Hoàng đế!”

lối viết thảo: kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh.

Hắn không thích gọi ta Trọng Liên, gọi “Tiểu Hoàng” với “Tiểu Hoàng” lại sợ khiến người khác nhận ra, vì thế dứt khoát lấy cái tên yếu kém như vậy.

Số lượng nam không nhiều bằng nữ, cũng không phân tổ, người của từng môn cứ thế mà lên, có vẻ đặc biệt ồn ào. Giám khảo đưa cho một nửa bài thơ, nhóm tiểu quan phải làm nốt nửa còn lại. Đề mục như sau:

Bằng sương lâm phát, độc áp quần hoa, khinh yên tùy hỏa huỳnh. Vân tống thanh già, hoa cảnh văn tẫn, khắp tự phong thính linh.

Ta vừa thấy mục đề này, biến ngay lần này bị chọc đúng tử huyệt.

Đỗ Viêm rốt cuộc vẫn là thư hương thế gia, đi lên gõ nhẹ trán, phóng túng phong lưu.

“Giang lưu khúc chiết, niên hoa nhiễm nhiễm, lãng loạn diêu sơ thúy. Lộ hà châu chuế, tuế mạc du du, dẫn kiến uyên ương thụy”.

Ta xoa xoa trán, Quỷ Mẫu bắt đầu lắc đầu. Phỏng chừng nàng cũng không lường trước ta sẽ bị hạ ngay từ trận đầu.

Kỳ thật ta đã nghĩ tới một cái, nhưng thật sự không dám nói.

Tỏa Xuân công tử không cam lòng yếu thế, vừa tiến lên vừa chấp tay, hết sức lả lướt.

“Hoàng hoa thâm hạng, hồng diệp đề song, đậu vũ thanh trung giáp. Ngư chu thủy ảnh, dịch lộ linh thanh, thả giác xuy nguyệt trụy”.

Ta rốt cuộc còn gì để nói.

Quỷ Mẫu làm khẩu hình với ta:

Thiên Quỷ Thần đao. Thiên Quỷ Thần đao. Thiên Quỷ Thần đao.

Tiêm ca ca cũng lên rồi:

“Trường không *** điểm, xuân phong nguyệt bạch, khoái mã thượng thanh vân. Thiên nhập ngâm tiên, sương lạc thiên môn, thế tình bản khứ tri.”

Ta có chết cũng không nói những lời kia ra.

Nhưng, Thiên Quỷ Thần đao...

Ta đứng lên, lớn tiếng nói:

“Sơ ảnh hoành tà, thanh phong hạo nguyệt, khởi liêu ngọc sàng diêu. Dạ thâm ti trúc, xuân ý hoàng minh, canh dẫn vô hạn tình.”

(Aki: sơ sơ thôi, hình như là cảnh đêm xuân....)

Vừa dứt lời, hoàn toàn yên tĩnh. Hình như ta quá kích động.

Người chủ trì vỗ tay:

“Thơ hay, thơ thay! Thơ rất phong lưu!”

Nhờ phúc của Trọng Liên, ta thuận lợi vượt qua ải khó khăn này.

Nhưng mà, người chủ trì kia càng thêm tán dương, lại còn phong lưu gì nữa chứ. Nếu ông ta biết ý nghĩa thực sự của bài thơ này, đại khái sẽ ôm hận mà chết.

49. Chương 49

Ta vừa mới xuống đài, Khuyết Hữu Nhân đã kêu một tiểu đệ của Nam Khách Lữ lại đây, bưng trà đưa nước xoa bóp đám lưng, ân cần vô cùng. Ta ngồi trên ghế, tùy tay nhặt đại miếng dưa, ăn đến toàn miệng là nước.

“Tiểu Hoàng diệu, lão tử nhìn không ra người có chút nho nhã đó.” Khuyết Hữu Nhân ngồi xuống cạnh ta, cùng đưa tay lấy miếng.

“Hừ, nhị thiếu gia ta còn nhiều ưu điểm lắm.”

“Thật không. Vòng tiếp theo chắc người không sợ.”

“So gì vậy?”

“Vô công.”

Không sợ mới có quý. Ta cũng không có thói quen che giấu nội lực. Từ khi luyện Thanh Liên Hoa Mộc, đã hoàn toàn đi theo con đường luyện võ của Trọng Hỏa cung, cộng thêm một chút học trước đây, đều là chiêu thức không ra vào đâu, cái này chẳng giúp gì cho việc che giấu thân phận.

Ta ở trong đây ăn ngon vô cùng, lại nghe cách đó không xa, Đỗ nương tử cùng Tỏa Xuân đệ đệ của hần đang nói luyện thuyên:

“Ai, những người như chúng ta, quả nhiên chịu đựng số phận bị khi dễ.”

“Giả bộ nam nhân gì chứ, rõ là mặt nữ nhân.”

“Đừng, đừng nói vậy, Tỏa Xuân đệ đệ, nói mặt nữ nhân là ca ngợi, dịch thẳng ra là tuần tú. Hần là ảo lả.” Đỗ Viêm vỗ nhẹ vai hần, tay hần gạt đi mớ tóc trên vai. “Huống hồ, hần và Khúc đại hiệp có quan hệ tốt...”

Nghe thấy một tiếng ‘Khúc đại hiệp’, ta và Khuyết Hữu Nhân đều rùng mình.

“Bọn họ cũng chính là có quan hệ dơ bẩn này, buồn nôn!”

Ta và Khuyết Hữu Nhân liếc nhau, ôm ngực, có chút không thở nổi. Thật đúng là tâm hữu linh tê nhất điểm thông. (1)

Đúng lúc ta thấy cảm hần sững, liền hỏi hần sao lại thế này.

“Tiểu Hoàng diệu, ta rất kém.” Hần dùng cánh tay trái còn lại sờ sờ mặt. “Ta vừa từ kinh sư trở về. Ở kinh sư, ta gặp tên tiểu bạch kiểm nhà người, tên Hàn Đạm Y phải không? Hần nhìn không đáng đánh, nào ngờ ta vừa nhắc người với hần, hần liền xoay người rời đi. Vốn ta định giáo huấn hần một chút, không ngờ hần đã thương ta.”

Bằng cái tài của người, cũng muốn đấu với Trọng Liên?

“Vô công của Hàn công tử không kém đâu.”

“Cái đó, lần trước có một mỹ nhân cùng hần. Lần này lại có một nữ nhân khác. Ta thấy hần một người chiếm hai nữ nhân, cũng quá kinh ngạc, ai ngờ hần vừa mới đi, một nữ nhân hung hãn đi tới. Người biết nàng ta nói gì không?”

“Còn khi dễ cung chủ nhà ta, ta sẽ giết người, cút đi!”

“Ôi mẹ ơi, người có cái giọng con mẹ nó giống. Nhưng mà nguyên văn là ‘người nhắc lại Lâm Vũ Hoàng lần nữa, ta sẽ làm thịt người’! Nam cũng chán ghét người, nữ cũng chán ghét người, người đã làm chuyện xấu gì?” Khuyết Hữu Nhân cười cười, bất chợt không cười. “Người vừa nói gì? Cái gì cung chủ?”

“Ta có nói cái gì cung chủ sao? Ta cái gì cũng chưa nói.”

Hần lại gần, nhỏ giọng nói: “Hàn Đạm Y là vị kia nhà người?”

“Giờ đã không phải rồi. Lui ra lui ra.” Ta nói. “Đáng tiếc người tới chậm một bước, bằng không người có thể thấy khi hần rước Bộ Sơ về, rầm rộ, vô cùng đồ sộ.”

Khuyết Hữu Nhân nửa ngày mới nghẹn ra một câu:

“Mẹ nó, bại bởi hần, ta cũng chấp nhận.”

Lúc này, Cổ Hạ đã chạy tới, thay ta pha trà:

“Liên nhi đệ đệ, nhanh chuẩn bị đi, phải luận võ.”

Thượng Thu đẩy nàng sang một bên: “Ta qua cho, người đi chỉ tổ cuồng thêm.”

“Có gì đâu. Thượng tỷ tỷ bận một này, nhất định mệt rồi, để Hạ Nhi làm cho.”

“Ta tự đi, không có vấn đề gì đâu.”

Vừa quay người, Quỷ Mấu bỗng nhiên xuất hiện, kéo tay ta mà lời:

“Đi luận võ.”

“Còn chưa bắt đầu mà, chờ một lát đi.”

“Đi trước đi trước.”

“Mụ nội nó!” Khuyết Hữu Nhân vỗ bàn. “Lão tử lăn lộn nhiều năm ở giang hồ như vậy, còn chưa gặp người nào có nhiều dấm chua bên cạnh như tiểu Hoàng diệu. Thằng nhãi người đúng là có phúc.”

Thượng Thu nói: “Khúc đại gia, ngài nói vậy.”

Cổ Hạ nói: “Người còn dám nói không có.”

“Nói thật ra, cô nương nhà ai cũng không xứng với Liên nhi đệ đệ của chúng ta. Tính cách của Liên nhi đệ đệ thì cô nương nào có thể chống đỡ?” Tập Xuân cười nói. “Theo ta thấy, người xứng với Liên nhi đệ đệ, chỉ có bản thân Trọng Liên.”

Trong phút chốc tim nhảy tới cổ họng.

Thượng Thu nói: “Trọng Liên là nam nhân.”

“Nam nhân thì sao? Trong Hoa Mãn lâu nam phong còn chưa đủ sao?” Tập Xuân ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá ta. “Vừa rồi, có phải Liên nhi đệ đệ ở bên ngoài nói qua mấy câu với Trọng Liên?”

Ta nhìn nhìn Quỷ Mấu, khẩn trương tới nỗi tim cũng đổ mồ hôi:

“Có.”

“Đúng vậy, ngày đầu xuân là phong tình nhất. Hai người đứng dưới tàng cây, ẩn tình đưa tình nhìn đối phương, thật là một họa đồ cực đẹp.”

Y Đông nói tiếp: “Hai người bọn họ chỉ cần đứng cạnh nhau, đều khiến cho người ta thấy thật tốt, không biết có phải ta sinh ảo giác hay không.”

(Aki: gào gào Ta biết mà, tiểu Hoàng diệu đòi giấu ai chứ? Xuân Hạ Thu Đông thật *** mất.)

Ta nghe nàng nói mà nổi da gà toàn thân, nhưng vừa nhìn Quỷ Mấu, lại thanh thanh yểu hâu, vô hạn đau xót:

“Nếu thật là như vậy thì tốt. Đáng tiếc quân có ý, thiếp vô tình...”

Thế mới nói, câu cửa miệng được ta đạo văn không ít.

Quỷ Mấu đập đầu ta: “Học cái gì không giỏi, chỉ biết học những nam nhân giống nữ nhân kia? Đi cùng mẹ nuôi đi.”

Luận võ bắt đầu.

Vận khí ta không tốt, rút thăm rút ngay Tỏa Xuân đệ đệ. Ngậm ngùi bỏ qua đồng dao – binh khí ta thích nhất, chọn tiểu côn. Tỏa Xuân đệ đệ chọn trường kiếm, dáng đứng kia, nếu không nói lời nào, thật có vài phần tư thế của thiếu niên oai hùng bừng bừng phấn chấn. Đáng tiếc cho hắn là ta vừa trợn mắt, bộ dáng nam nhân hoàn toàn bị phá vỡ.

Tiếng chiêng vang lên, người phía dưới hưng phấn vạn phần.

Kỳ thật rất nhiều nam nhân hét to, chỉ là muốn xem động tác so kiếm của nhóm tướng công, tựa như nữ nhân xem nam nhân luận võ, cũng không giống nghiên cứu võ học.

Đáng tiếc bọn họ tính sai. Ta vung côn lên, chỉ cần không cẩn thận sẽ biến thành đao pháp, vừa mở đầu là cho hẳn một côn.

Binh khí tối kỵ là lẫn lộn, nhưng ta cứ thế mà thắng.

Mấy ván sau đều như vậy, phía dưới đã có người hỏi lai lịch của ta.

Ta nhìn nhìn Quỷ Mẫu, nuốt nước bọt.

Quỷ Mẫu vuốt cằm, có chút dăm chiêu. Nhưng vừa thấy ta nhìn bà, lập tức khẽ vỗ tay.

Không cần nói tới cái bài *** thơ kia, võ công của ta lại phải thi triển nơi này, bản thân thấy thật ủy khuất. Hơn nữa, Lâm nhị thiếu ta cũng có vài phần dung tư, muốn thắng cũng không khó.

Cuối cùng, ta nhiều hơn Tỏa Xuân đệ đệ hai phiếu, thành tiểu hoa khôi.

Có chút xuất hồ ý liệu (gây bất ngờ, không đoán trước được), hóa ra nam hoa khôi không phải tuyển mỹ, mà là tuyển tài. Vẻ đẹp nam tính quả nhiên không phải mị khí là đủ, trong lòng ít nhiều cũng có chút an ủi.

Chỉ là trong đám khách nhân của Hoa Mãn Lâu, nam nhân cơ bản đều chọn Tỏa Xuân và Đỗ Viêm.

Chọn ta, chín phần là cô nương.

Nghĩ đến việc Thiên Quỷ Thần đao sắp về tay, đến lúc mấy môn khác tỷ thí, ta xuống dưới với Khuyết Hữu Nhân, vừa uống vừa hét. Từng bầu nữ nhi hồng, hưng phấn đến hoa chân múa tay. Đáng tiếc uống quá nhanh, thiếu chút nữa nôn mửa.

“Sao vậy, muốn nôn?”

“Muốn, không nở. Ở trong này, một bầu rượu nữ nhi hồng bình thường cũng phải ba mươi lượng, đây lại là loại tốt nhất.”

Trên lưng bị vật thể không rõ đập trúng.

“Nôn gì mà nôn? Mau đi thu thu thập thập đi, người một miệng đầy rượu, ta là Bạch Linh cũng sẽ không chọn người.” Quỷ Mẫu đứng sau nói.

“Bạch Linh chọn ai?”

“Đại hoa khôi. Giống như những nữ nhân kia cố hấp dẫn Diễm Tửu, nhưng bên nam tử là do Bạch Linh chọn.”

“Này này, không phải là nói luận võ quyết thắng thua sao?”

“Năm nay sửa lại.”

“Con không đi.”

“Không đi sẽ không có Thiên Quỷ Thần đao.”

“Không, con không bán thân.”

“Đây không phải bán, là tặng.” Quỷ Mẫu vỗ vỗ ta. “Đi nhanh đi, đã tuyển xong tiểu hoa khôi rồi. Bạch Linh ngay tại phòng Diễm Tửu vừa rồi đấy. Đến, ta giúp ngươi sửa sang quần áo.”

(1) Trích từ bài thơ này:

Vô Đề:

Tạc dạ *** thần tạc dạ phong,

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dực,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách toạ tổng câu xuân tửu noãn,

Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng.

Ta dư thính cổ ứng quan khứ,

Tầu mã lan đài loại chuyển bồng

Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa:

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lầu họa, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông

Ngồi xa nhau chuốc chén rượu xuân nồng ấm

Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bồng.

=> Ý nói về tình yêu đôi lứa, chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra.

50. Chương 50

Một nén hương qua đi. Hoa khô của Dã Môn từ sau triêm lương đi ra, hơi thở có chút loạn, còn xoa xoa môi.

Ta bắt chéo hai chân mà ngồi, huyết sáo.

“Tiểu Hoàng điệu, khúc người thổi là lai nghi?”

“Đúng.”

“Sao lại thổi một khúc bi thảm với điệu nhạc đó?”

“Kỳ thật trong lòng con vô cùng bi thương, người không hiểu.”

Quý Mẫu ném thứ gì đó lên bàn. Ta quay đầu nhìn, tiểu bộ cặp, cũng màu tím. Cũng không biết lôi ra từ đâu nữa. Ta lập tức đứng lên:

“Chuẩn bị xuất phát.” Nghĩ nghĩ lại nói. “Mẹ nuôi, con muốn hỏi, vì sao Diễm Tửu kiểm tra nữ nhân mà Bạch Linh lại kiểm tra nam nhân? Vì sao không có người làm?”

“Cái này người hỏi Diễm Tửu, sao ta biết?”

“Diễm Tửu với Bạch Linh, ai giống nữ nhân?”

“Đều không giống.”

“Bạch Linh hẳn giống một chút.”

“Người đã lúc nào gặp qua nữ nhân giết người như thế? Bạch Linh bề ngoài thanh tú, tính tình tàn nhẫn.”

“Thanh tú? Y không bị hủy dung?”

“Người nghe ai nói y hủy dung?”

“Nếu y đẹp, vì sao phải che mặt không cho người xem?”

“Y nói y không muốn một người biết mình còn sống.”

“Là kẻ thù của y?”

“Người nói nhiều lời vô nghĩa làm gì? Đi nhanh.” Quỷ Mẩu đẩy ta, đúng lúc người chủ trì gọi hoa khôi Diễm môn lên.

Ta cầm một vỏ dưa hấu lên, ném lên trời, lại cầm dưa, lẳng không đánh nát. Chộp lại tay, rồi nhảy lên.

Nhị thiếu gia ta quần cùng nam nhân nhiều năm, thật sự mẫn cảm với đoạn tụ. Bạch Linh này tuyệt đối là một tên đoạn tụ nguyên chất, nếu vận khí tốt hơn, có khi ta còn gặp được một tên thích nằm dưới.

Ta đứng trước trướng liêm sửa lại tóc dài, gõ lên vách tường.

“Đại tôn chủ, ta có thể vào không?”

Trong phòng đốt nến đỏ, trướng liêm dưới ánh nến lắc lắc nhẹ, cực giống lau sậy mùa thu. Bóng người nghiêng nghiêng, vãi trên đầu lập của người nọ cũng khẽ lay động. Xa vời như hư ảo, chuyện cũ mênh mông, hương hoa nhuộm hồng cả lục bình.

Gương mặt nghiêng lúc ẩn lúc hiện, vẫn nhìn hướng ta, nhưng thanh âm giống như lắng đọng lại qua năm tháng. Rất lâu sau đó, mới truyền ra:

“Vào đi.”

Ta đẩy trướng liêm. Bạch Linh cổ áo mở ra, tựa trên vách tường.

Ánh nến như đứa trẻ cố ý vui đùa, lập lòe trên vải mỏng. Ta dường như thấy rõ mặt y, nhưng vẫn nhìn không ra.

Ánh nến sáng sáng tối tối thực sự khiến người ta chán ghét.

Bạch Linh khẽ quay đầu, xuyên thấu qua tầng lớp ngăn cách mà nhìn ta. Trong nháy mắt, ta lại nhớ tới chuyện khiến người khác khổ sở.

Vẫn là ta thời niên thiếu, vẫn là Hiên Phượng ca thời niên thiếu.

Mưa to rơi trong rừng trúc, lá trúc bị nước hắt lên óng ánh óng ánh. Tiếng sấm nổ vang, ta cùng y ngồi trong phòng nhỏ. Mọi thứ yên tĩnh tới đáng sợ.

Y lấy ống sáo trong tay, đầu ngón tay ton dài, trắng nõn như ngọc.

Đều là ánh nến, chiếu lên mặt y, chiếu lên mắt y.

Mắt y rất sáng, giống như minh châu biển cả. Đại khái là phát hiện ta đang nhìn y, y bỗng dưng ngẩng đầu nhìn ta.

Mưa châu bay trong gió trở thành yên lặng.

Y buông cây sáo, đi ngồi xuống cạnh ta.

Ta nằm trên đệm, phá phá đám bông trong gối.

Mũi tên suy nghĩ sớm không biết bay về phương trời nào.

Mưa hòa với vạn vật trên đại địa, cửa trúc bị gió thổi lên tường, va chạm không tiết tấu. Ta chỉ nhớ rõ tay y rất lạnh. Cùng y mười ngón đan vào, quấn quít lấy nhau, ai cũng không thoát được ai, ai cũng không quên được ai.

Ánh mắt y ôn nhu tĩnh lặng, ồn ào của thiên nhiên đột ngột dừng lại.

Bên trong yên tĩnh, chỉ có tiếng y hô hấp.

Y cố hết sức duy trì hô hấp.

Ngay cả thứ nhẹ nhàng đến nỗi người ta không thể phát hiện ấy, đều đã được khắc sâu cùng y, ngấm vào tận xương tủy.

Cho nên, cho dù tận mắt nhìn thấy di thư y viết, di vật y lưu lại, cũng không tin tưởng y đã rời đi.

Bởi vì, ta có thể cảm nhận được hơi thở đã từ lâu ngấm vào xương cốt.

“Người gọi Trọng Liên?” Bạch Linh đột nhiên nói.

Ta giờ mới phản ứng được, cười nói:

“Đúng vậy.”

Đôi môi dưới đầu lạp khê nhếch, y không nói nữa.

Điều chỉnh tâm tình, ta bóp nát vỏ dưa hấu ở trên đầu ngón tay, bắn ra. Nén đỏ trong đó vụt tắt.

Bốn phía tối đen.

Bạch Linh đột nhiên đứng lên. Ta tiến lên, ấn y ngồi xuống: “Đại tôn chủ võ công trác tuyệt, ta đương nhiên không dám mạo phạm, nhưng mà ta từ xưa luôn có sở thích — nói chuyện thích cùng người mặt đối mặt, ngài bỏ cái mặt nạ kia ra đi, thật sự gây trở ngại cho chúng ta trao đổi.”

Bạch Linh tháo đầu lạp.

Y tựa hồ có một mái tóc mềm mại, khuôn mặt cũng đặc biệt gầy. Y không đáp lời.

Ta trực tiếp túm lấy cổ y, mạnh mẽ hôn tới.

Thân thể y khê run, cũng không có phản ứng kịch liệt gì.

Ta nắm lấy cằm y, buộc y ngẩng đầu, trong lòng mừng rỡ: tiểu tử này đúng là cam chịu. Vì thế càng thêm làm càn, ngón tay bắt đầu không chịu nhân rồi mà sờ soạng thân thể y, lưng của y, lại sờ đến phía trước, khi mạnh khi nhẹ vuốt ve nơi mẫn cảm của y.

Y khê thở, tựa hồ có chút chịu không được.

Ta bắt đầu nghi ngờ tên này là giả, sao dễ đối phó như vậy? Lại muốn khoa trương, ta muốn thượng y.

Ta nắm lấy cằm y, ôm chặt y, thổi khí vào miệng y:

“Chọn ta, biết không?”

“Được.”

Ta sửng sốt, tên này đồng ý cũng quá nhanh.

Tay y dường như chạm tới khuôn mặt ta. Ta lại cả kinh, đột nhiên nhớ tới trước khi ngọn nến tắt — y đã nhìn thấy mặt ta.

Nói không chừng, y đang suy nghĩ biện pháp giết ta.

Ta căng thẳng tới nỗi cứng người, chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Ai ngờ, y chỉ sờ mặt của ta thôi. Từ giữa trán tới khóe mắt, đến mũi, đến môi, đến cằm... giống như một đứa nhỏ đuôi mèo chưa bao giờ gặp qua ánh mặt trời, tò mò vuốt ve thứ đồ mà nó chỉ có thể thấy một lần, muốn ghi tạc thật sâu trong lòng.

Rõ ràng là không có ánh sáng.

Nhưng ta cảm nhận được y đang nhìn ta, ánh mắt chưa từng rời đi.

Căn bản không biết y định làm gì, ta thấp thỏm không yên, lại nghe y khê thốt lên:

“Lâm Vũ Hoàng.”

Trong nháy mắt, tim ta như ngừng đập. Ngay từ ban đầu đã ngu rồi, Bạch Linh này trí nhớ cũng quá tốt, mới gặp ta một lần, đã nhớ rõ như thế.

Nhưng mà, sau tiếng kêu này, y không nói gì nữa.

Tiếng y khàn khàn, sau khi thốt lên từ này, y liền tựa vai ta mà ho khan. Ho đến kịch liệt, ngay cả ta ngồi bên cạnh cũng thấy đau tim.

Đã bị nhận ra rồi, nhìn dáng vẻ này của y thì khả năng giết ta là không lớn. Ta dứt khoát hỏi:

“Chuyện gì?”

Y ôm ngực, cổ nén lại, cổ hết sức để thở, run rẩy, cổ đè xuống.

Như đã qua mấy canh giờ, y mới khe khẽ nói:

“Vũ Hoàng.”

Ta không nói gì, y giống như không nghe được lời ta nói.

“Vũ Hoàng.”

Ta cũng không còn nghe lời y nói. Không biết vì sao, cùng một chỗ với người này, ta liền trở nên đặc biệt đa sầu đa cảm, giống nữ nhân. Hơn nữa, ta còn dễ nhớ tới Lâm Hiên Phượng. Bộ dáng Lâm Hiên Phượng đứng ở cạnh bờ sông cửa thôn phía tây, phất tay với ta.

Gió mát lạnh, trong làn sương mỏng, lá trúc khẽ phe phẩy, hương thơm ngát.

Thời gian một đi không trở lại.

Thiếu niên hào khí, vui vẻ đa tình.

Nhưng Lâm Hiên Phượng chưa từng dùng giọng điệu này gọi tên ta. Y nắm chặt tay ta, ngăn chặn tiếng ho, một lần nữa gọi:

Vũ Hoàng.

51. Chương 51

Từ chỗ Bạch Linh đi ra, ta lập tức tìm kiếm thân ảnh màu lam trong biển người.

Ân Tứ đứng dưới mái hiên, nhàn nhã khoanh tay.

Tuy nói y tính tình phong lưu, nhưng nghe nói đối mặt với nhân vật cấp ‘Tiên nhân’, vẫn cần tất cung tất kính. Ta chấp tay:

“Hành Xuyên tiên nhân.”

Ân Tứ liếc ta một cái. “Ừm.”

Sao lại cảm thấy không chút thân thiện nào? Ta nghi là mình ở trong phòng tối với Bạch Linh lâu qua, ra ngoài liền quên luôn cách giao tiếp với người rồi.

“Ta có việc muốn nhờ các hạ...”

Ta còn chưa nói xong, y đã che miệng, ngáp một cái thật dài.

Ta sững sờ nhìn y.

“Chuyện gì, nói nhanh.”

“A, là như thế này, ta có bằng hữu ở đại hội anh hùng bị trúng chiêu Bạch Linh, bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, hy vọng các hạ có thể ra tay tương trợ.”

“Không biết có người nói với người chưa, Ân Tứ không trị hai loại người: một, người chiến thương. Hai, người chết.”

“Một khi đã như vậy, tại hạ còn việc muốn nhờ. Mấy tháng trước tại hạ bị một nữ nhân hạ cổ, quên chuyện rất quan trọng. Ta nghe nhị tôn chủ nói cổ này do Hành Xuyên tiên nhân tạo ra, muốn thỉnh các hạ giải cổ.”

“Người nghe không rõ yêu cầu của ta sao.”

“Tại hạ vẫn chưa bị thương.”

“Ta nói, không trị người chết.”

Ta đột nhiên ngẩng đầu:

“Ta vẫn không minh bạch.”

“Ta không trị người chết. Người có phiền hay không?”

Ân Tứ này nói chuyện thế nào vậy?

Ta cười nói: “Người sống và người chết chỉ kém một hơi thở. Đáng tiếc một hơi thở như vậy, đường đường là Hành Xuyên tiên nhân lại không phát hiện ra.

“Người ta nói ta là tiên nhân, ta đương nhiên chính là tiên nhân. Phàm nhân chỉ là đoán không ra khi nào người chết. Ta lại có thể nhìn ra.

“Mong chỉ giáo.”

“Đêm mai.”

“Có gì?”

Y phất tay, chỉ chỉ vào phía trong lầu.

Ta nhìn nhìn xung quanh, rất bình tĩnh đấy. Xem ra ta tìm lầm người, Ân Tứ này hữu danh vô thực. Nghĩ muốn mắng y hai câu, nhưng nghĩ tới y, lại nhớ tới Bộ Sơ. Nhớ tới Bộ Sơ, sẽ nghĩ về Trọng Liên. Nghĩ đến Trọng Liên, ta dường như mắc nghẹn, vừa hờn dỗi vừa tức giận.

Phía sau, bên trong Hoa Mãn lâu bạo phát ra một tràng vỗ tay kinh thiên động địa.

“Diễm môn Trọng Liên! Chúc mừng chúc mừng!”

Quỷ Mẫu kéo cổ áo ta, ném ta lên đài cao.

Vạn chúng nhìn chăm chăm, cả nam lẫn nữ vây quanh.

Ta nhìn người bên dưới, cung kính chấp tay mỉm cười.

Không tồi, Lâm nhị thiếu gia ta lúc sinh thời có cơ hội làm hoa khôi, hoa khôi chính là mỹ nam.

Mỹ nam có người thích.

Có người thích, Trọng Liên kia không tính là gì.

Bàn tay nhỏ bé của Đỗ Viêm cầm khăn, dùng hết sức vắt vắt lắc lắc. Ân Tứ đã không thấy đâu.

“Nam tử Dã môn từ trước tới nay vẫn xưng là đệ nhất Hoa Mãn lâu nam hoa khôi, bởi vì đồng thời có được âm chi tuần mỹ, dương chi cương nghị, mà lúc này đây, Trọng Liên công tử lại cho Diễm môn khẩu khí, chẳng những mỹ mạo khuynh thành, văn võ song toàn, Trọng Liên công tử còn có kỹ thuật mê người tối cao, thuyết phục...”

Bắt đầu thấy nổi da gà. Sau khi nghe đến, ta phát hiện bốn chữ ‘Trọng Liên công tử’ lặp đi lặp lại nhiều tới kinh người. Vì thế lê hoa đài vũ nói, cứu nguy:

“Loạn thế hồng trần luôn chứa nhiều bất hạnh bất đắc dĩ, lưu lạc phong trần, vốn không phải điều ta mong muốn... Cùng một mối cho đại tôn chủ đã nhường nhịn, ta mới một lần nữa tìm lại cảm giác sáng khoái của nam nhân...”

Toàn bộ Hoa Mãn lâu im lặng.

Ta lê hoa đài vũ xuống đài.

Ở đây người lẫn lộn giang hồ không ít. Tin rằng tương lai không lâu, tin Bạch Linh bị Trọng Liên thượng sẽ truyền ra ồn ào huyền ảo.

Nhưng mà, Trọng Liên là nhất vật bậc nào, khiến Bạch Linh cùng hắn có quan hệ, có bao nhiêu không thoải mái.

Mới vừa xuống đài, đã bị người chủ trí kéo lại:

“Được, ngày mai Trọng Liên công tử có thể cùng đại tôn chủ về Thiên Sơn.”

Vỗ tay dậy lên.

Ta cả kinh: “Cái gì?”

“Mọi người cùng nhau chúc mừng Trọng Liên công tử!”

Vỗ tay lại dậy lên.

Ta quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Linh trên lầu hai. Y tựa vào cây cột đỡ thềm, trên áo trắng là thanh lịch hoa văn yên lung thủy nguyệt. (khói trèm trắng và nước). Một thanh kiếm ôm trong ngực.

Có lẽ là do ánh đèn, bất chợt cảm thấy dưới đầu lạp có một đôi mắt mị hoặc sáng trong.

Nhưng mà, cho dù y thường ngày giống thiên tiên thì cũng chẳng được tích sự gì.

Ta bị người ta bán.

Đang chuẩn bị dùng ánh mắt oán độc muốn giết Quỷ Mẫu, Quỷ Mẫu lại lên tiếng:

“Trọng Liên, có thể ngươi không biết quy củ Hoa Mãn lâu. Mỗi năm có hai hoa khôi, phải thuộc sở hữu của một chủ tử ở Thiên Sơn. Bộ Sơ đã đi rồi. Hiện tại chỉ còn mình ngươi.” Nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Bạch Linh nói: “Đại tôn chủ, tiểu tử này là người bên cạnh ta, ngài sẽ không đoạt chứ?”

Quỷ Mẫu còn có chút lương tâm.

“Sẽ không.”

Bạch Linh cũng có chút lương tâm.

“Nhưng mà, Đại tôn chủ đã đặc biệt tới, sao có thể không có mặt mũi không đưa ra.” Quỷ Mẫu quay sang ta. “Trọng Liên, hôm nay ngươi bồi đại tôn chủ một đêm đi.”

Bạch Linh nói: “Giờ ta còn có việc. Trước giờ Hợi chính khắc đến Thanh Khê Mộc Dục đường ở phố tây tìm ta, qua chỗ đó, trực tiếp tới Thâm Tùng Các là tốt rồi.

Một lúc lâu sau, Quỷ Mẫu Quan.

Người bình thường tuyệt đối không thể tưởng tượng, ta sao lại từ Hoa Mãn lâu đi tới nơi này. Hoa khôi Diễm môn, nhị thiếu gia ta thành anh hùng dân tộc. Dọc đường đi không ít người cúi đầu khom lưng, đưa những đồ vật kỳ kỳ quái quái. Khi tới nơi rồi, đếm qua đại khái mười bảy thứ.

Tất cả đều là tiểu bình tiểu vò, tiểu côn, tiểu trúc phiến, đèn, vòng nhạc đeo cổ kỳ kỳ quái quái, đồng cung bảy mươi hai thức, sừng tê ...

Ta ném toàn bộ những thứ này vào đồng bọ cạp, ngồi cạnh Quỷ Mẫu.

“Mẹ nuôi.”

“Hm.”

Bác gái này không phải nghĩ muốn giở trò gì với ta đó chứ? Ta chọc chọc cánh tay bà ta.

Quỷ Mẫu ôm lấy một cánh tay, đặc biệt sâu hiểm khó dò.

“Mẹ nuôi hôm nay thật xinh đẹp.”

“Ừ.”

Bác gái này vẫn không hiểu?

“Mẹ nuôi thân thể không thoải mái sao, có muốn con xoa bóp xoa bóp không?”

“Hiểu lẽ phép là hài tử ngoan, đến.”

Trong khi xoa bóp.

“Mẹ nuôi còn muốn gì nữa?”

“Ta muốn ngủ một lát.”

Nhăn nại chóng tới cực hạn.

“Hôm nay thời tiết tốt, sao mẹ nuôi lại muốn ngủ?”

“Đen sì kìa, tốt chỗ nào.”

Muốn nổi giận.

“Nơi này thời tiết đương nhiên không tốt.”

“Ta đây ra ngoài một chút.”

Quỷ Mẫu vừa định đứng lên, ta đã đứng lên trước, một cước đá bay ghế đầu.

“Tiểu tử ngươi gan lớn rồi, dám khóc lóc om sòm trước mặt lão nương?”

Bác gái khi hung lên thật đáng sợ. Ta khoát tay: “Không có, cái ghế này không nghe lời, ghế nói muốn con ngồi còn kéo mông con, không tuân thủ lời hứa, con mới đập nó. Mẹ nuôi cũng không phải người như vậy, sao con còn khóc lóc om sòm.”

“Tiểu quỷ nhà ngươi, sớm nhìn ra người chờ đến không kiên nhẫn.” Quỷ Mẫu thở dài một hơi, từ dưới ghế dài rút ra một gói to, ném tới.

Ta giơ tay tiếp lấy. Hắc, sức nặng này, cầm trong tay đúng là nặng trĩu.

Ta lập tức đặt nó trên ghế, lại đi bóp chân cho Quỷ Mẫu.

“Ngươi nếu không ngại cái gỗ này làm gãy tay, cứ tiếp tục đấm đi. Đừng đấm gãy của ta là tốt rồi.”

Ta có chút quần bách, đổi sang bóp chân khác.

“Cái chân này của mẹ nuôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Chặt đấy.”

“Con biết là bị chặt.”

“Tiểu tử, không biết ai đã nói qua cho con chưa, biết ít một chút, mới sống được lâu chút.”

Ta vừa nghe giọng điệu này, biết là đã chọc giận bác gái, đành phải duy trì im lặng.

Thật lâu sau.

Ta đấm được một nửa, lặng lẽ dùng giày chọc chọc gói to màu đen.

Thủy *** tím kìa, bầy lỗ hồng, tính chất kìa... Ngoan ngoan, thật sự là Thiên Quỷ Thần đao! Không phải là cái trước đây ta làm ra chơi để lừa người!

Quỷ Mẫu nhắm mắt lại, bỗng nhiên nói:

“Chân này của ta hơn hai mươi tuổi đã không còn.”

“Sao vậy?”

Quỷ Mẫu tựa lưng trên ghế, một tay nắm đuôi con rắn nhỏ, móng tay thật dài cong lên, cứ thế xuyên qua da rắn. Còn chưa thấy máu chảy ra, con rắn quẫy thân một cái, liền bất động. Quỷ Mẫu cầm con rắn ba tấc, cắt đứt, rót máu vào vò nhỏ. Cuối cùng ném nó xuống đất, lau lau tay.

“Khi đó, có người đuổi giết ta, không còn cách nào khác.”

“Cho nên bọn họ chặt chân người.”

“Tự tay ta chặt đấy.”

“À?”

“Chân bị đánh gãy xương, phải kéo một cái chân đã chết, chạy không nhanh.”

“Nhưng mà, người chặt nó, nó sẽ không còn.”

“Ta nếu không chặt nó, mạng ta sẽ không còn.”

Ta nhất thời im lặng.

“Khi đó con ta còn sống, ta không muốn chết.”

Này thật không biết nên nói tiếp gì cho tốt. Ta từ nhỏ đã không cha không mẹ, đối với hai từ cha mẹ này không có khái niệm gì. Thật vất vả mới gặp được cha, đã bị Trọng Liên đâm một kiếm, cũng không cảm thấy khổ sở bao nhiêu. Nhị thiếu gia ta ở Loạn Táng thôn phá sọt mà lớn lên, cũng thấy rất tốt. Người tốt đối đãi cũng không tốt: Khúc Du Duyên thiếu mắt, Quỷ Mẫu thiếu chân, Lâm Hiên Phượng thiếu mạng, Liên cung chủ thiếu tâm can...

Trọng Liên và Lâm Hiên Phượng, nghĩ tới là đau dạ dày. Ta tuổi còn trẻ, sao lại dây dưa không dứt với việc phong hoa tuyết nguyệt này? Nhanh quên đi, tìm kiếm một khoảng trời mới, đợi bình tĩnh, lấy một lão bà rồi sinh con, sống qua ngày.

Sinh con...

Tử bảo bối đáng thương của ta, Chi nha đầu hỗn trướng của ta.

Ta vậy mà bắt đầu hoài niệm nỗi sắt chưởng sét đánh ngang tai mà Tuyết Chi tự nghĩ ra, nữ nhi à, phụ thân nhớ con tới tâm can đều đau!

“Không nói nữa.” Quỷ Mẫu đẩy tay của ta. “Nhìn người bóp chân cũng không tập trung, muốn nhìn đao hả? Về đi về đi.”

“Không có việc gì, con muốn ngồi nhiều một chút.”

“Ngồi cái gì mà ngồi? Buổi tối người còn phải bồi đại tôn chủ, nếu không đi sẽ không có thời gian nghỉ ngơi.”

“Mẹ nuôi, sao người có thể đối đãi con như vậy!”

“Người cũng tiếp nhiều khác như vậy, bồi đại tôn chủ thì là gì?”

Ta cảm thấy rét run. Tuy rằng ta quả thật có việc cần tìm Bạch Linh, nhưng nói như thế nào cũng không muốn dùng cách này.

“Mẹ nuôi, người ta vẫn là tấm thân xử nữ a...”

(Aki: Ko biết xấu hổ!)

“Không sao, đại tôn chủ vừa anh tuấn vừa ôn nhu, sẽ không bạc đãi người. Mau về phòng chải đầu chải tóc đi, chuẩn bị đi tiếp khách!”

“Mẹ nuôi...”

“Cút đi!”

“Tuổi một bó to còn quan tâm chuyện người trẻ tuổi, bác gái người cẩn thận có thêm nếp nhăn đó.”

Ta nhảy dựng lên, vội chạy ra ngoài. Nháy mắt, gáy bị cửa đập, lưng lầy ngã xuống. Có một cái đầu rắn mềm nhũn rơi trước mặt ta.

52. Chương 52

May mắn trốn khỏi chỗ Quỷ Mẫu, nhìn thấy thời gian không còn sớm, ta trực tiếp đi thẳng tới phố tây.

Thanh Khê Mộc Dục đường.

Trên vách đá cẩm thạch được chạm trổ, màu xanh thanh tú, hương thơm ngào ngạt. Đây là nơi hưởng thụ của quan lớn danh sĩ, tuy rằng ta hiện tại bạc cũng không ít, nhưng làm quen với người xa xỉ như thế, cũng có chút không thích ứng. Vừa định lấy bạc, đã có gã sai vặt chạy tới:

“Vị công tử này, tôn chủ Bạch Linh lệnh tôi chiêu đãi ngài khi đợi ngài ấy.”

Quả nhiên là Mộc Dục ”Đường.”

(Aki: Hãy tưởng tượng ra phòng tắm hơi nào...)

Cái tên Bạch Linh kia đúng là tiêu tiền như nước, chọn ngay phòng lớn nhất, nước thì tràn đầy, chỉ có mình y dùng. Chung quanh mỹ nữ không có, nhưng đám tiểu sinh anh tuấn thì một đồng.

Trên bàn chén vàng một tòa, rượu ngon một bình, nơi nơi lựa mỏng lược lờ, *** khiết thơm ngát bốn phía.

Phỏng chừng lúc này Bạch Linh sẽ không trở về, ta cũng không tính toán cùng y uyên ương dục, quần lấy mấy tên tiểu sinh đầu gối kia.

Ai ngờ vừa mới quay người, những tiểu sinh này bị kêu ra ngoài. Ta còn nói là Bạch Linh trở về, chạy nhanh ra đi. Nhưng cửa đóng rồi.

Ta kéo vài cái, mở không được, dứt khoát ngồi trên ghế phía sau lựa mỏng ngăn người.

Ngăn người rồi ngủ. Khi tỉnh lại, nhiệt độ của nước đã hoàn toàn biến mất. Ngồi xồm xuống lấy tay thử, căn bản là hoàn toàn lạnh.

Mới vừa ngẩng đầu, lại đối diện một người.

Người nọ mặc quần áo. Đang mặc quần áo.

Ta thiếu chút nữa thì lao đầu vào trong nước — tuy rằng đưa lưng về phía ta, nhưng da thịt mềm mại lộ ra kia vừa thấy là biết ngay, Bạch Linh.

Bạch Linh đột nhiên ngẩng đầu, dường như rất kinh ngạc. Ta cũng kinh ngạc.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, ta dù sao cũng đã thấy thứ không nên thấy.

Giữa hai chân y có tơ máu.

Mà y, đang dùng khăn mềm lau vết máu.

Nhớ rõ có người từng nói qua, nếu trước mặt có hai nữ tử mặc quần áo giống nha đi tới, làm sao để phân biệt người nào là kỹ nữ, người nào là hoàng hoa khuê nữ — một trận gió thổi tới, hoàng hoa khuê nữ giữ váy trước, kỹ nữ giữ tóc trước.

Thời khắc mấu chốt này, Bạch Linh vậy mà vẫn đưa lưng về phía ta, dùng chướng khơi dậy bọt nước, hướng thẳng mặt ta.

Ta lập tức hồi chướng.

Chờ đến lúc bọt nước biến mất, y đã đội đầu lạp, đang mặc quần.

“Người tỉnh khi nào thế?” Y không nhanh không chậm nói.

“Ta vẫn tỉnh mà.” Ta đến gần hai bước, thiêu mi. “Cho nên, thứ nên nhìn đều đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn.”

Bạch Linh không nói gì, nhưng thân hình rõ ràng chấn động.

Hắc hắc, xú tiểu tử, so với trẻ con còn dễ gạt hơn. Ta chất lưỡi, uể oải nói:

“Vì sao không sớm nói cho ta biết?”

“Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Vì cái gì?”

“Người ít giả bộ đi.”

“Ra là người thâm mến ta đã lâu, là vì... Ai, sao không sớm nói ta biết?”

“Người.....”

“Nói ta hay, vì sao phải gạt ta?”

“Đừng nói nữa!”

Trên miệng ta là nụ cười *** đặng, trong lòng lại kêu lộp bộp. Bạch Linh này mà thâm mến ta, không chừng là người ta quen. Cái này xấu hổ chết mất. Mỗi khi y nhắc tới Trọng Liên, đều vô cùng chua xót. Người không biết có khi còn nghĩ y thâm mến Trọng Liên.

Bị nam nhân mình không thích thương, thật sự là một chuyện vô cùng thống khổ.

Gặp được loại khó chơi này, chạy trốn càng xa càng tốt.

“Hoàng ——”

“Được rồi, được rồi, ta không đùa ngươi, ta chỉ thấy mệnh căn của ngươi. Đều là nam nhân, có cái gì... Hả? Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

“Không có gì.”

Y đi đến một bên, dùng khăn mềm lau đi bọt nước trên tóc.

Mũ khinh ô, áo choàng trắng, chỉnh thể thì tiểu tử này không phải tốt bình thường đâu. Chỉ là khung xương gầy, lại ít thịt, nhìn có chút yếu đuối. Cũng may vóc dáng cao, nói khó nghe một chút thì là cây trúc xanh. Muốn thấp, thì có tên Cơ tể yêu.

Ta rất không minh bạch. Mấy người này đều là nam nhân. Mà Trọng Liên còn không tính là nam nhân đích thực, vai rộng chân dài, khung xương cũng tương đối giãn ra, lột xác thể nào vậy?

“Lâm Vũ Hoàng.” Bạch Linh bỗng dừng quay ra đây.

“Đừng gọi tên này, ta sẽ thấp thỏm lo âu.”

“Ngươi có thể trở về.”

“Ngươi gọi ta tới, không có việc gì muốn nói sao.”

“Vốn muốn ngươi bồi ta ngủ, nhưng khả năng bây giờ không lớn.”

Tiểu tử này nói chuyện thật không hàm súc. Nhưng mà cũng không biết Bồ Tát gia gia nào hảo tâm như vậy, khiến y làm tới nỗi không đứng dậy, bằng không hôm nay ta chịu không nổi.

“Đại tôn chủ, ta có việc muốn nhờ.”

“Chuyện Hoa Di Kiếm, ta không giúp.”

“Được rồi, ta không ép buộc. Là như thế này, trên lưng ta bị người hạ cổ, nghe nói là cổ của Ân T. Y cùng Bộ Sơ quan hệ không tồi, có lẽ quan hệ cùng người cũng không nổi nào, ngươi giúp ta nhờ y đi.”

“Ở chỗ nào, để ta xem.”

Ta kéo áo, lộ ra đằng lưng. “Không rõ ràng lắm, nhưng có vết nốt đỏ như hạt đậu.”

Có thể là do tắm nước lạnh, ngón tay y thực lạnh lẽo, cũng lạnh buốt như lần trước. Ngón tay y đặt trên lưng ta, có chút run rẩy.

“Ừ, ta thấy rồi.”

“Đại tôn chủ, giọng ngươi sao run vậy? Cầm lạnh?”

“Không.....” Lời này còn chưa nói xong, y tựa hồ hít phải một ngụm khí lạnh, sau đó nặng nề ho khan vài tiếng, lại cố nén ho, đến mức ta cũng muốn ho với y.

Y vội vàng lấy bình thuốc bên hông, dốc ra một viên thuốc, nuốt vào, ho khan cũng chưa dừng:

“Ân Tứ giờ đã đi rồi. Đầu tháng sau, ngươi... đến, khụ, đến núi Thiếu Thất tìm ta, ta sẽ tìm thuốc giải cho ngươi.”

Núi Thiếu Thất?

Quả nhiên Khuyết Hữu Nhân nói đúng. Nhược điểm của Thiên Sơn là võ công Thiếu Lâm. Bạch Linh còn vội tới Lạc Dương như vậy, khẳng định là vì muốn tìm nhược điểm của hòa thượng.

“Nhưng mà ta không rời được Lạc Dương.”

“Không có gì, ta sẽ... khụ khụ... thả người.”

Ta thật sự nhịn không được, vỗ vỗ lưng y:

“Ai, người đúng là cái vỏ bệnh.”

Y sưng sốt thật lâu, bỗng nhiên đẩy mạnh ta ra:

“Biến!”

Không đoán ra được người này bệnh không nhẹ, thân thủ cũng không yếu.

Ta vỗ vỗ tay, xoay người bước đi.

Cũng không phải vợ ta, ta để ý làm gì?

Bạch Linh đúng lúc này ho khan. Nhưng mới vừa đi tới cửa, y liền đuổi theo, tiếng ho khan vẫn theo kịp. Rất nhanh đã đến sau lưng, ta bỗng quay người qua:

“Chuyện gì?”

Y dừng tại chỗ, bất động.

“Không có gì thì ta đi trước. Cảm ơn người.”

Y không nói gì.

Ta rất nhanh chạy đi.

Cái này thăm rồi, chọc phải người không dễ chọc. Trên thế giới này người không dễ chọc nhất, chính là người có tình cảm phong phú, người như thế phân thành ba loại: một, nữ nhân. Hai, Trọng Liên. Ba, Lâm Hiên Phượng.

Bạch Linh đại gia nhìn qua cũng dễ biết là người ‘si tình’. Trời xanh phù hộ, y ngàn vạn lần đừng chơi cùng ta, y biến ta thành con thỏ già còn hơn là đi theo ta.

Nghĩ trước thôi cũng đã ăn không tiêu, có khi cái mạng già này của ta cũng chả được bảo vệ.

Thời gian một chén trà nhỏ là đi tới phòng mình.

Trong phòng tối đen, ta đi đến bên cửa sổ, sờ soạng tìm kiếm hộp quẹt.

Đúng lúc đó, ngoài cửa hiện lên một bóng đen.

Đã đụng tới hộp quẹt rồi, nhưng ta đứng không nhúc nhích.

Thời gian như đọng lại, vạn vật yên lặng.

Ta cầm hộp quẹt, chậm rãi tìm đầu nó, tay kia đụng vào ngọn đèn. Ta cầm ngọn đèn lên.

Một thanh kiếm phá tan giấy trên cửa sổ, lao về phía ta.

Ta như chợt lóe, bộ phận sắc nhọn của ngọn đèn cắm vào mu bàn tay người cầm kiếm. Một tiếng kêu thảm thiết. Đúng là nữ nhân. Ta vừa định phản kích, cửa sổ bị lật ra, một nhóm nữ tử xông vào.

Hóa ra Ân Tứ nói tới điều này.

Những nữ tử bao vây ta.

“Đừng giết vội, trước tra tấn hẩn một chút.”

“Vẽ lên mặt đi.”

“Không, cắt hẩn.”

Ta nói: “Chết trên người kỹ nữ, hoạn quan cũng phong lưu. Các người đồng tính luyện ai ta đi.”

Lặng ngắt như tờ.

... Trong đám người này vậy mà còn chen luôn cả Đỗ Viêm, ta đại thán, người sùng bái Bạch Linh thật sự là hùng mạnh.

“Giết tên *** tặc này!”

“Đại tôn chủ sao lại thích hắn! Xấu xa!”

Nữ nhân này thật là kỹ nữ sao? Tiết mục cấp thấp cỡ này mà cũng diễn được sao?

Dứt lời, trường kiếm như mưa đâm xuống. Ta dễ dàng né tránh. Năng lực liệu sự của Ân Hành Xuyên làm sao bằng Bạch công tử, đúng là tiên nhân nói xằng. Ta đang muốn xem Hồng Thường Quan còn bao nhiêu bao cở, lão Đại đến đây.

bao cở: ý nói người có bề ngoài vô cùng xinh đẹp nhưng lại không có tài, không biết làm gì cả

Một thân hồng y dưới ánh trăng, như cánh hoa diên vĩ điểm lệ kinh người.

Mấy kiếm từng đợt từng đợt lao tới, ta vội vàng dùng đèn bàn tiếp chiêu, miễn cưỡng có thể ứng phó.

Nhưng nữ nhân xung quanh lại vây tới.

Miền cưỡng tương đương rồi. Hồng Thường vung tay lên, mấy phi tiêu lấp loáng đánh tới.

Ta tránh ra, lại cùng lúc ngăn cản hai kiếm.

Mấy chùm hồng ảnh châm bay tới.

Lại tránh đi. Nhưng người quá nhiều, đã không còn phản ứng nhanh nữa.

Căn bản không có thời gian đi lấy Thiên Quỷ Thần đao, lại không có Vũ Hoàng đao trên tay.

Một làn cát đen bay tới.

Ta tránh ra, cát đen trong mắt trái. Ta che mắt, nhưng nàng lại một kiếm, ta ngay cả thời gian xoa mắt cũng không có. Một mắt nhắm lại, ánh mắt nóng lên, nước mắt tưởng chừng tuôn ra.

Trong phòng lại không thể thi triển khinh công, ta liên tục lui về phía sau, thẳng đến khi không còn đường thối lui. Người rất nhiều, tóm lại là bức tử.

Ra Ân Tứ mới là thần nhân.

Đáng tiếc ta cũng không biết vì sao người giết mình. Nhưng trước khi chết, ít nhất cũng phải thấy bộ mặt thật của Hồng Thường.

Vì thế, liều chết đánh cược một lần, ném cây đèn ra, đánh thẳng tới vành nón nàng.

Đảo mắt, đã thấy cát ùn ùn kéo đến.

Nhưng lần này là có độc, ta ngửi được mùi Hạc Đỉnh Hồng.

Ngay phía sau, xuất hiện đường kiếm nhanh nhất, tàn nhất nhất mà ta từng thấy trong đời — tương xứng với Trọng Liên.

Ta thậm chí nhìn không ra y đánh thế nào, Hồng Thường đã bị kiếm chỉ vào cổ.

Bên sườn nàng đã bị máu tươi nhuộm dần, chắc lại bị cây đèn làm bị thương. Đồng thời, mặt của nàng cũng lộ ra.

Đời này ta chưa từng thấy qua khuôn mặt nào kinh khủng như vậy.

Không phải xấu, mà là kinh khủng.

Giống như từng bị đốt, giống như từng bị cắt. Cả khuôn mặt, đã không còn nhìn ra mặt người.

“Để cho cầu nữ nhân kia cùng cầu nhân yêu của nàng cùng chết!” Khuôn mặt kia nhần nhần nhúm nhúm híp mắt lại. “Tất cả những kẻ cùng tên cầu nhân yêu đó thông gian, hết thấy đều phải chết.”

Người đứng trước mặt ta, lại là Bạch Linh.

“Hắn tự nhiên sẽ chết. Nhưng, ân oán cá nhân giữa ngươi và Bộ Sơ, tự mình giải quyết.”

“Tự mình giải quyết? Tự mình giải quyết? Một mình ta có thể giải quyết cầu nữ nhân kia sao? Chỉ cần ả cùng một chỗ với Diễm Tửu, ta sẽ không thể làm hại ả! Giờ ả thì chế giễu, một lần nữa trở về tìm tên cầu nhân yêu!” Nàng chỉ vào mặt mình, nghẹn ngào rít chửi ta: “Ngươi nhìn mặt của ta đi! Nhìn mặt của ta!”

53. Chương 53

Bạch Linh mặt không biến sắc, thản nhiên nói:

“Dù Bộ Sơ giết ngươi, cũng là ân oán cá nhân của các người. Muốn tìm nàng báo thù, không ai cản ngươi, nhưng không được dùng nhân mã Thiên Sơn. Ngươi muốn dùng cũng được, lấy tiền ra trước.”

“Được. Ta cho các nàng bạc, một người năm trăm lượng, đủ chưa?”

“Giết chó cũng không đủ.”

“Ngươi cho rằng nên đưa bao nhiêu?”

“Năm vạn cũng xấu hổ gặp ngươi.”

“Bạch Linh, tên đó là tình nhân của Trọng Liên, giết hắn mà còn cần nhiều tiền vậy?”

Lời này có ý tứ. Thân phận của ta bị nhìn thấu khi nào, ngay cả chính ta cũng không biết.

“Thì tính sao?”

“Ngươi không phải muốn hiếu kính cung chủ sao? Ngươi hẳn muốn giết, ngươi còn không giết?”

“Ngươi cho ta đủ bạc, cung chủ ta cũng giết.”

Khuôn mặt Hồng Thường vặn vẹo: “Ngươi... Những lời này, nếu ta nói với hắn, đừng nói bạc, ngươi sau khi chết cả căn bản cũng không nhận được.”

“Hắn sớm biết rồi.”

“Nực cười. Đã biết sao còn dùng ngươi?”

“Hắn biết, nên mới yên tâm. Chỉ có người nghèo khó mới không dùng tiền đổi tâm. Nhưng với hắn mà nói, nhân tài như mới dùng tốt nhất, không phải sao?”

“Ta mặc kệ chuyện ngươi với Diễm Tửu, ta muốn giết tên này.”

Hồng Thường tiến lên từng bước, ta chuẩn bị không kịp, cũng không còn thời gian lo tới cái mắt, vọt tới dưới giường rút ra Thiên Quỷ Thần đao. Nhưng vừa mới chuẩn bị nghênh chiến, lại nghe nàng kêu thảm một tiếng.

Nàng búng mắt, cả người không ngừng co giật.

Nữ nhân xung quanh nàng đều vây quanh.

Bạch Linh vỗ vỗ tay, một đồng bột phấn màu đỏ từ trong tay rơi xuống.

“Cút đi.”

Nhóm người Hồng Thường lần lượt rời đi.

Ta nhìn nhìn người bên cạnh, có chút không nói nổi. Bình thường quen nhìn người này nhẹ nhàng thanh lịch, cơ hồ đã quên y là Bạch Linh.

Bạch Linh một tay nâng cằm ta, tay kia thì nhẹ nhàng gầy gầy mi mắt ta. Ta đau đến thở dốc vì kinh ngạc, đang định nói vài câu với y, y lại khẽ nói:

“Không đau không đau, bôi thuốc thì tốt rồi.”

Ánh trắng mờ mờ ảo ảo, chiếu lên tóc trên vai y, làn da nơi đầu ngón tay nhẵn nhụi chiếu lên rõ ràng, phân phân minh minh.

Từ cửa sổ này, có thể nhìn thấy cảnh thịnh thế phồn hoa, ánh trắng khó gặp.

Cổ hương là một thôn xóm nhỏ. Ngoài thôn thanh sơn như tiểu, lạnh lẽo như sương. Chiếc hòm cũ nát trong phòng, lưu thủy bích hoa tà tà chiếu bóng, ngẫu nhiên nghe tiếng vó ngựa, dường như vang khắp trong phòng ngoài phòng, ánh trắng như sương.

Lúc ấy học tập trúc kiếm của Triệu sư phó trong thôn, không cẩn thận cắt đứt ngón tay, máu chảy thành sông. Ta vung tay, thấy huyết châu bay loạn đầy trời, còn hưng phấn quay sang Lâm Hiên Phương nói, nhìn kia, huyết hoa! Lâm Hiên Phương thiếu chút nữa bị ta dọa cho gần chết, bắt lấy tay ta xem miệng vết thương. Ta đặc biệt không an phận, như một con khỉ nhảy lên nhảy xuống, nhằm chán kéo kéo y. Rốt cuộc sự hưng phấn này cũng ngừng lại khi y bôi thuốc. Ta đau đến run rẩy cả người, ngay cả da trên mặt cũng co rút.

Lúc ấy y nói với ta một câu. Cũng nhiều năm rồi, cụ thể là gì, ta không nhớ rõ ràng. Nhưng đại khái là lời hồng tiểu hài tử, cái gì mà không đau không đau linh *** cả.

Nhưng mà thanh âm của tiểu Hiên Phương ôn nhu vô cùng, mềm vô cùng. Khi nói như mang theo ý cười. Nụ cười kia thật sự là cực kỳ đáng yêu. Đáng yêu giống như đám mây khẽ trôi ngoài thôn, giống như hoa trong mây.

Thanh âm Bạch Linh tuyệt không thanh thúy, còn hơi khàn khàn. Khiến cho người ta hoàn toàn không thể liên tưởng tới thiếu niên năm đó. Thiếu niên phong tình cười trên ngựa của sư phó, bồi hồi say cảnh thanh sơn, ngắt lấy cành hoa.

Nhưng mà, luôn luôn nhớ thời khắc cuối xuân đầu hạ.

Ánh nắng ấm áp, sông chảy róc rách. Ca dao ngầy ngô quanh quẩn trong núi, giống như đến từ chân trời phương xa.

Ta cầm cành cây, y cầm sáo ngọc, một trước một sau, đi trên đường đá. Nhìn chim bay tìm đường, bóng cây chẳng chặt, bao lâu hoa chóng chất bên người. Quay đầu nhìn lại, vết lốm đốm khi xuyên qua khe hở lá cây, tất cả linh *** toái toái chiếu trên người y.

Một mực đi tiếp như thế. Đi đi, vĩnh viễn không có tận cùng.

Người phía trước thanh âm cho dù ôn nhu, lại thiếu đi tình cảm mãnh liệt của người trẻ tuổi. Khẽ vỗ mặt ta, trên mi mắt ta và bôi thuốc:

“Nhịn đi, lập tức sẽ tốt thôi.”

Thuốc vừa rơi xuống mắt ta, trước khoảnh khắc nhắm mắt lại, nhìn thấy ánh mắt y. Cách cát, nên không rõ ràng, nhìn ta biết y đang nhìn ta.

Dường như ta cần chứng rằng mình.

“Thật sự dũng cảm. Rất nhiều người lúc này bôi thuốc sẽ khóc.” Y thấp giọng nói. “Từ từ mở mắt ra, để thuốc đi vào.”

Phỏng chừng mắt ta lúc này đỏ tới đáng sợ, hoặc là tơ máu phủ kín, y có chút nhìn không được. Nhưng vẫn như cũ chuyên tâm ôn nhu xoa xoa khóe mắt ta.

Có thể là thật sự rất đau. Chỉ là khi mở mắt ra, cùng y nhìn nhau, nước mắt liền thẳng tắp rơi xuống.”

“Hiện giờ có thể nhắm mắt.”

Ta nhắm mắt lại. Con mắt nóng rát, nước mắt không thể khống chế mà rơi ra ngoài.

“May mà nàng không dùng Cửu Cổ Sa, bằng không mắt này của ta bị phé rồi.” Ta tựa quây ngồi trên ghế, đau đến nhe răng nhếch miệng: “Nhưng mù cũng chẳng sao. Cho dù mù, Lâm Nhị thiếu gia cũng là Độc Nhân Lang phong lưu phóng khoáng thiên hạ vô song.”

Bạch Linh nhẹ nhàng cười cười: “Lúc này còn không quên tỏ vẻ.”

“Nhưng mà, mặt của Hồng Thường đúng là dọa người, ai hạ thủ thế?”

“Bộ Sơ.”

“Thật sự là nàng? Vì sao?”

“Bây giờ Bộ Sơ đúng là khuynh quốc khuynh thành, nhưng khi Hồng Thường vẫn là mỹ nữ vang danh thiên hạ, nàng ta bắt quả chỉ là một tiểu nha đầu hoàng mao.”

“Mỹ nữ vang danh thiên hạ?” Ta từ từ nhắm mắt cười, cảm thấy thật kỳ lạ. “Chẳng lẽ là Bàn Tư Tư?”

“Đúng vậy.”

“A?” Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Hồng Thường là Bàn Tư Tư? Nàng không phải đã chết sao?”

“Là do cô ta tự tung tin đồn — trở thành cái dạng này, không có nữ nhân nào nguyện ý để người khác biết mình còn sống.”

Thật sự khiến kẻ khác không tin được. Cái này quá mức chênh lệch so với tưởng tượng của ta. Lúc trước khi nghe chuyện xưa của Bàn Tư Tư, ta còn hết sức hướng về mỹ nữ này.

Mất bỗng nhiên đau đớn, ta nhíu mày:

“Vì sao? Nam nhân?”

“Một nữ nhân hủy dung một nữ nhân khác, là vì nam nhân sao? Người đúng là không hiểu nữ nhân.”

“Nói vậy, từ nhỏ nữ hài tử quê ta không ai không thích ta, nhưng ta thấy họ không có gì nổi bật. Chướng mắt.”

Sự thật là, nữ nhân trong Loạn Táng thôn ít càng thêm ít. Hơn nữa, đều là cỡ các a di.

A di đều thích ta.

Bạch Linh bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến ta một thân mồ hôi lạnh. Cười xong, y từ tốn nói: “Bộ Sơ hủy đi mỹ mạo của Hồng Thường, chính là vì mỹ mạo của Hồng Thường.”

Ta nghĩ nghĩ, nếu có ngày một tên nào đó vô cùng kinh diễm xuất hiện như Trọng Liên, liệu hắn có giết người kia? Hắn có lòng đồ kỵ của phụ nữ không?

“Phải chăng còn có nguyên nhân khác, Trọng Liên?”

“Người cho rằng Bộ Sơ yêu Trọng Liên? Không phải. Kỳ thật nàng chẳng yêu ai cả, chỉ yêu bản thân mình. Nữ nhân nào xinh đẹp so với nàng, đều sẽ bị nàng ta hủy dung, hoặc hủy dung rồi giết — nhưng bây giờ nữ nhân xinh đẹp như nàng, rất khó tìm. Tất cả nam nhân đều cầu thân với nàng, nàng cho tới bây giờ vẫn cự tuyệt. Nàng thích Diễm Tửu, vì Diễm Tửu không coi mỹ mạo của nàng là gì. Nàng nghĩ đó mới là chân ái. Hơn nữa từ sau khi biết Diễm Tửu, nàng liền cảm thấy trên thế gian này không ai đẹp hơn Diễm Tửu.”

“Trọng Liên thì sao?”

“Bởi vì hắn là kẻ địch của nàng.”

“Kẻ địch cũng yêu?”

“Nàng nói, chỉ có kẻ địch của nàng mới không yêu nàng, mới xứng đôi với nàng.”

54. Chương 54

Bộ Sơ này đúng là điên. Nghĩ đến cảnh nàng cùng Trọng Liên đứng cạnh nhau, biến thái cùng biến thái, thật sự là tuyệt phối.

Lại tưởng tượng Trọng Liên tiểu tức phụ trước mặt ta thì ôn nhu săn sóc giặt quần áo nấu cơm kia biến thành đại nam nhân, khiến Bộ Sơ vì hắn giặt quần áo nấu cơm còn bất chợt thưởng cho nàng một nụ hôn, cơn tức của ta không cần tiền cũng thăng lên. Lắc lắc đầu, ta nói:

“Đúng rồi, toàn bộ người Thiên Sơn đều phải nghe lời Diễm Tửu sao?”

“Không cần.”

“Hắn không phải cung chủ Thần Cung sao?”

“Hắn chưa bao giờ quản chuyện người khác, tam quan ngũ môn nhị thập bát lâu chỉ cần đúng hạn đưa bạc hiếu kính lão nhân gia hắn, là có thể tự do hành động, hơn nữa còn nhất trí tiêu diệt Trọng Liên. Đương nhiên, Thiên Sơn cũng có chút quy định, không thể làm trái.”

“Nhưng người nói, hắn tiêu tiền mượn của người.”

“Đúng vậy. Trong tất cả quan chủ môn chủ, chỉ có ta là thật sự lấy tiền.”

Đương nhiên ta không ngốc tới nỗi đi hỏi lý do. Cho y tiền, lại cho người buổi tối ngủ cạnh hắn, gây áp lực biến y thành cái dạng này, hơn nữa lại còn mấy tin tức kia của Quỷ Mẫu, không có lửa làm sao có khói... Diễm Tửu thích y, rõ ràng là chuyện thật.

Xem ra, Bạch Linh tự mình đi mua thuốc, nhất định là có lý do khó mở miệng.

“Lần trước ta thấy người đến Trường An mua thuốc... Diễm Tửu trên phương diện kia cũng quá độc ác rồi.”

Bạch Linh cúi đầu, một lát sau lại đột ngột ngẩng đầu: “Nói bậy bạ gì đó?”

Hóa ra sự thật là thế, Diễm Tửu không chỉ là người thần bí, ngay cả trên giường cũng cao thâm mạt trắc. Nhưng ta nhớ rõ, Quỷ Mẫu nói hắn năng lực không tốt.

Chẳng lẽ là nói, hắn còn thích dùng công cụ?

Đại tôn chủ này đúng là nghiệp chướng, cho ta hỏi lại một câu:

“Diễm Tửu thật sự xấu?”

Bạch Linh nhìn nhìn ta, nghĩ nghĩ, một lúc lâu mới chần chờ nói: “Không có khó coi như trong tin vệt.”

Thì ra là vậy.

“Đúng rồi, chuyện hôm nay, người không cần nổi giận.” Bạch Linh nói.

“Ta giận cái gì?”

“Ở dục đường (phòng tắm)”

Ta nhìn y, có chút không hiểu.

“Quên đi.”

Ta vỗ vai y: “Đừng keo kiệt, nói nghe chút đi.”

Ai ngờ, y còn đặc biệt miễn cảm, còn rút lại ngay sau đó. Cánh tay kia của ta buông thõng xuống, thật không khỏi xấu hổ vạn phần. Bạch Linh đứng lên, nói: “Ta sẽ đi nói rõ, các nàng ấy sẽ không đụng tới người nữa đâu. Nhớ phải tới Thiếu Thất sơn.”

Bạch Linh đi rồi. Kết quả ngày hôm sau đã xảy ra chuyện lớn.

Đỗ Viêm vội vàng chạy lại nói với ta, Quỷ Mẫu bảo ta đi gặp. Nguyên nhân không cần hỏi, bà ta biết ta là Lâm Vũ Hoàng. Ta hỏi hắn là vì sao, hắn nói không biết. Chỉ là Quỷ Mẫu bảo ta đi.

Ta ngay lập tức thu dọn hành lý chuẩn bị kim thiền thoát xác, mới vừa oán trách ra ngoài, đã thấy ngay Quỷ Mẫu đứng trước mặt.

“Người là người của Trọng Liên?”

“Không phải.”

“Thật sự không phải?”

Nghe giọng điệu này của nàng, không giống như đã biết điều gì.

“Con nếu phải, chỉ bằng võ công mèo ba chân của con, sao có thể lẫn lộn trong này?”

“Ta hỏi người một lần cuối cùng, người không phải là người của Trọng Liên?”

“Không phải.”

“Nếu đúng thì sao?”

Ta cười hắc hắc: “Mặc mẹ nuôi xử trí.”

“Nếu người không phải người bên cạnh hắc, đây là cái gì?” Bà ta cầm lên một phong thư. Thư còn chưa mở ra, trên lưng ta đã vô cùng lạnh lẽo.

Đó là thứ báo ta gửi cho Trọng Liên.

Xem ra Vũ Văn trưởng lão đã không có việc gì. Thở hắt ra một hơi, lại đồng thời làm bộ không rõ mở phong thư.

Thư còn chưa lấy ra, đã trúng một cái tát thật mạnh.

Ta ôm mặt. Nhưng chẳng bao lâu, nửa bên mặt đã bắt đầu nóng lên. Thực nhìn không ra Quỷ Mẫu tàn tạt mà mạnh bạo như thế, liên tục tát ta bao nhiêu bạt tai. Mà ta đây vốn luôn ăn miếng trả miếng vậy mà không thể đánh trả.

Không phải do võ công của nàng cao cỡ nào, cũng không phải do thân pháp ta không đủ nhanh. Ta đã thông báo Trọng Liên, người bà ấy phái đi giết Vũ Văn trưởng lão khẳng định an tâm làm thần tiên rồi. Tâm địa của ta tuy tính xấu xa hơn bao người, vẫn biết có chút áy náy. Nghĩ lại bà ấy tin ta như vậy, lương tâm cũng có chút lạnh lạnh. Dù sao da ta cũng cứng, năng lực khôi phục mạnh, chỉ cần bà ấy không lấy cái mạng nhỏ của ta, bị đánh chút cũng không sao.

“Người nói đi, người là người nào?”

Hai bên mặt ta đều bị đánh sưng lên, lại tỏ ra gan dạ, ôm lấy hai má liếc mắt nhìn Quỷ Mẫu.

Thế là Quỷ Mẫu dứt khoát đẩy ta xuống đất, dùng gậy đánh.

“Bác gái, ngài dùng gậy đánh thì không sao, đừng dùng đao chém, mất mạng con ngài đừng hối hận.”

“Lão nương đời này giết vô số người, chưa từng hối hận!”

Ta cũng không trả lời, để bà ấy đánh cho lăn qua lăn lại. Rốt cuộc chịu không nổi, dứt khoát đứng dậy lao ra ngoài. Kết quả còn chưa tới cửa, Quỷ Mẫu đi lao tới, dứt khoát kéo ta xuống đất, lôi trở lại.

Lúc này lòng tự trọng của ta thực sự bị sỉ nhục. Nói gì thì nói ta cũng là nam nhân trưởng thành, thế mà lại bị một người đẹp hết thời kéo lê trên mặt đất?

Cánh tay của bà ấy rốt cuộc có sức gì vậy?

Người có võ công một khi đánh người tuyệt không lưu tình. Khi Quỷ Mẫu rời đi, ta toàn thân máu ứ đọng, máu chảy cũng không ít, toàn bộ xương cốt như nát hết, nằm im tại chỗ không nhúc nhích.

Bầu trời tối đen, Quỷ Mẫu lại tới, ta vẫn bất động chỗ này. Có mấy người trên đường không hiểu nhìn ta, đều cho rằng ta đã bị tổn thương *** thân. Thực tế là ta bị đánh cho tới toàn thân bất động, cộng thêm vết thương cũ do đao gây ra trên bụng, thế là cứ nằm ngay thẳng đơ.

“Ta không thể giết người, người đi đi.”

Quỷ Mẫu đứng trước phòng, mệt mỏi tựa vào thành cửa.

“Bác gái... Ngài cứ thế để ta đi?” Ta vốn muốn rống lên khí thế một chút, nhưng vừa thấy máu trên mặt đất tựa như Trường Giang Hoàng Hà tứ phương thông nhau, ta liền choáng váng. Vì thế, nói chuyện cũng mềm nhũn theo:

“Trọng Liên là ân nhân cứu mạng của ta. Hắn tuy đuổi ta đi, nhưng người không thể vong ân bội nghĩa, lúc này báo ân, lương tâm ta cũng yên ổn. Ta tuy không thích việc ở Hoa Mãn lâu, nhưng mẹ nuôi tốt như vậy, ta cũng luyến tiếc. Vì thế, ta nhất định sẽ không nói ra chuyện của Thiên Sơn, được không?”

May mà bà ấy còn chưa biết ta là Lâm Vũ Hoàng, bằng không ta không chết cũng phải chết.

“Nếu đổi lại là người khác, ta đã sớm đem hắc ném vào đồng bọ cạp rồi.” Nàng ngồi xuống, chân gia rất không tác dụng mà co lại. “Hay là nói, người muốn giống như ‘người khác’?”

“Ta ngày mai đi.”

Khoảng canh ba, phòng ta đã xảy ra chuyện vô cùng kỳ quái.

Có người vụng trộm tới đắp chăn cho ta, vừa che vừa nín thở. Ta qua khe mắt mà quan sát, thấy một người bịt mắt. Nhưng mắt người nọ vừa to vừa sáng, khỏe mắt có hơi nhàn nhêo, còn tóc trong tối thì đều đen như nhau, thật sự khó nhận ra.

Bác gái hành sự thật thiếu cân nhắc, cũng không nghĩ xem nàng đánh ta thành như vậy, còn bảo ta rút đi, ta có thể ngủ sao?

Sau khi đắp chăn xong, nước mắt của bà ấy cũng lã chã rơi xuống. Nghĩ thì cũng không dễ dàng gì, nữ nhân tuổi này người nào mà không sống vì chồng con, bà ấy thì cả hai đều không còn. Bây giờ vất vả lắm mới xuất hiện một đứa con nuôi, còn bán đứng mình. Có đôi khi ta đúng là con mẹ nó không phải người.

Trọng Liên, cái tên yêu *** chết giẫm kia, hồng nhan họa thủy. Ta cùng hắc sớm không còn gì, hắc vẫn cứ vươn bạch cốt trảo tới hại ta.

Sáng sớm hôm sau, ta mang theo đáng kể ngân phiếu rời đi. Nhưng thật sự đi không được, ở trong một tiệm cơm nhỏ ăn một chút. Ta bảo tiểu nhị mang bánh bao, tiểu nhị nói trong miệng người không phải đang ngậm hai cái sao. Ta suýt nữa gây ra tai nạn chết người.

Nghỉ ngơi không bao lâu, nghe được chút tin tức, Trọng Liên sung ái Bộ Sơ vô cùng, phiền toái rất cuộc tìm tới Bộ Sơ.

Bây giờ Bộ Sơ là bia ngắm của Thiên Sơn và toàn võ lâm.

Nhưng ta đoán nàng có khi còn rất cao hứng. Dù sao kẻ địch càng nhiều, người đáng để nàng yêu càng nhiều. Nàng cũng không cần vì tuyệt thế mỹ mạo của chính mình mà cảm thấy sức sống trống rỗng.

Sau đó, ta lại biết không ngờ ta cũng có vận may vậy. Bàn bên cạnh có hai người đánh cờ, nói Trọng Liên của Hoa Mãn lâu tuyệt đối là cực phẩm, người đi tìm hắc đi.

Ta đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ bản thân mình tiếp một vị khách kỳ lạ. Vừa vào cửa gã đã muốn phi lên, bị ta đá bay ụ hiếp. Gã bỗng nhiên thốt lên một câu: “Lão tử bị trúng kế của bọn sâu bọ Trương Bạo rồi!” Sau đó chạy mất dạng

Sau đó, thường xuyên sẽ có loại khách nhân không hiểu gì chạy tới. Mỗi lần tựa hồ đều là ái mộ danh tiếng mà tới, lại tuyệt không thất vọng mà đi. Không mất bao lâu ta tự thành danh. Danh quan Hoa Mãn lâu — Trọng Liên.

quan: ở đây là tiểu quan.

“Trọng Liên, người Quỷ Mẫu quan đều đang tìm Trọng Liên! Trọng Liên của Hoa Mãn lâu chạy trốn!”

Tin tức này vừa truyền ra, ta lập tức ngắt đầu.

“Nghe nói khi Quỷ Mẫu tìm hắc mặt mũi trắng bệch, lời nói không rõ, hình như là do hắc bán đi cơ mật trọng yếu của Thiên Sơn, các người nhanh đi tìm hắc, giải thưởng một vạn lượng đó!”

Chẳng lẽ bác gái hối hận? Giờ muốn giết người diệt khẩu?

May mà người ta đều tìm mĩ nam Trọng Liên, không phải tên mặt biển dạng Lâm Vũ Hoàng. Ta tiếp tục ngồi tại chỗ gặm bánh bao, nhìn mọi người toàn thành lao ra khỏi cửa thành.

Đợi sóng người này ra ngoài, ta mới qua đường nhỏ chuồn ra khỏi Lạc Dương, hướng tới Thiếu Thất Sơn.

55. Chương 55

Thiếu Lâm tự cùng Trọng Hỏa cung đối ngược nhau, tọa lạc ở bờ Hà Bắc Thiếu Khê Đăng Phong, tự viện hùng vĩ.

Thiền tông tổ đình, thiên hạ đệ nhất danh sát. Nói đúng ra là Thiếu Lâm.

Bên Thiếu Thất sơn có nhiều đường lát gạch, bên đường bi thạch như rừng. Chân núi có một dịch trạm, một chuồng ngựa, hai tiệm cơm, một khách ***.

Còn mười ngày nữa là tới ngày hẹn gặp Bạch Linh. Ta ở lại khách ***, cầm bao nhiêu bạc trong tay mà không biết xài thế nào. Đặt kế hoạch sau khi gặp Bạch Linh sẽ đi tìm hiểu tin tức Thiên Sơn, đến trạm dịch viết một phong thư cho Khuyết Hữu Nhân, hẹn hán mười lăm ngày sau gặp mặt ở Trường An. Lúc trở về, khách *** có thêm không ít người.

Những người đó thống nhất mặc bạch y, đeo đai lưng đen.

Ta vội vội vàng vàng lui lại mấy bước, chạy đến hậu viện, nhảy lên mái hiên, đảo quả kim lâu, nhìn xuống dưới.

đảo quả kim lâu: 1 trong 72 thức Thiếu Lâm — có thể gặp trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung — dùng để treo ngược mình lên cao.

“Xuân Hoán.”

“Có.”

“Hồng Thúy.”

“Có.”

“Cầm Phượng.”

“Có.”

“Khí Vũ.”

“Có.”

“Ô Nha.”

“Có.”

Tất cả đều là tên loài chim.

Phong Tước Quan?

Dưới lầu có hai người chăn ngựa đang nói chuyện. Ta nháy mắt mấy cái, nghiêng tai lắng nghe:

“Phong Tước Bách Linh, tái sinh cứu mình. Ta thấy, là Phong Tử Bách Linh, tái sinh diêm minh mới đúng.” Trong đó có một người vừa cho ngựa ăn, vừa thấp giọng nói. “Người nhìn thấy không, vừa rồi Bách Linh gọi bọn họ mang một đồng bao tải ra ngoài.”

phong tử: kẻ diên.

“Có thấy, trong bao là gì thế?”

“Người chết. Đều chết dưới tay y.”

“Những người này làm gì để y giết?”

“Đều là người Trọng Hỏa cung.”

Ta hơi hơi sững sốt, càng thêm chú ý.

“Nhìn không ra đó, Bạch Linh mang bộ mặt công tử, ăn nói cử chỉ cũng đủ danh giá, sao có thể ra tay ác như vậy?”

“Ta phi, lão bà ta hôm nay vừa nhìn thấy y, lập tức bị cặp mắt đào hoa của y câu đi. Ta nói với nàng đó là ma quỷ giết người, nàng càng cảm thấy y có mị lực. Mai sau dứt khoát hưu nàng ta luôn.”

“Người ấy, thôi đi, có khi nào người hung ác với lão bà nhà mình?”

“Người đúng là chưa từng thấy bộ dáng Bạch Linh khi giết người, rất kinh khủng, quả thực không phải người. Ta đã thấy không ít kẻ giết người, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua ai như y. Cứ như mỗi người đều là kẻ thù giết cha y vậy. Người ta đã tắt thở rồi, y còn vẽ thêm mấy cái lỗ hồng trên người họ.”

“Có vài người nói y là kỹ nữ Diễm Sầu dưỡng, xem ra là thật.”

“Ha ha ha ha, đúng vậy, bình thường thì khi dễ người, giờ lại tới nơi này tỏ vẻ.” (chém!)

Ta nuốt nước miếng, đã nhìn hai người kia trong nháy mắt ngã ra đất.

Ta quả thực không thể tin được, có người đến mà ta không phát hiện.

Nhưng càng khiến kẻ khác kinh ngạc chính là người phía sau bọn họ — nói đúng hơn, là kiếm trong tay y.

Đó là một thanh kiếm dài mảnh mà nhẹ nhàng linh hoạt. Mũi kiếm bách luyện cương, chuôi kiếm làm từ hoàng kim. Trên chuôi kiếm đón gió lắc lư, là một lông vũ trắng như tuyết đầu mùa.

bách luyện cương: thiết *** luyện.

Huyết châu từ mũi kiếm nhỏ giọt xuống.

Người nọ cúi mình, dùng y phục của người chết lau thân kiếm.

Kiểm vào vỏ. Y quay đầu lại rời đi.

Trước khi thân ảnh y bị chuồng ngựa ngăn trở, đã quay người lại, tóc tơ không thất, cứ từng đợt từng đợt bay múa. Y mặc y phục của Phong Tước Quan. Nhưng vì nhìn đằng sau, ta không nhìn được vết thêu trên đùi y.

Ta quả thực không thể tin được chuyện trước mắt.

Dụi dụi mắt, y đã biến mất không thấy.

Phượng Linh kiếm hẳn là đang ở Trọng Hỏa cung, thanh này hẳn là đồ giả.

Nhưng bóng dáng ngày, tư thế này... Quá giống. Thật sự quá giống. Trên thế giới này sao có thể có hai người tương tự như thế?

Nhất định là nghĩ đến nhiều quá, sinh ra ảo giác.

Lúc hoàn hồn lại được, nhóm chim chóc trong khách *** đã rời đi rồi.

Bảy ngày sau, ta đứng cạnh cửa sổ lầu hai ngóng ra ngoài. Bạch Linh mang theo một đoàn Phong Tước Quan tới tìm nơi ngủ trọ. Nhìn thế này, dường như là chuẩn bị oanh oanh liệt liệt náo loạn Thiết Thất sơn.

Ta lớn tiếng gọi xuống phía dưới:

“Bạch Linh đại tôn chủ!”

Những người khác đều ngẩng đầu nhìn ta. Bạch Linh vẫn đeo khăn che mặt, dừng lại, không ngẩng đầu. Đứng bất động tại chỗ.

Ta nhảy xuống cửa sổ, đứng trước mặt y:

“Đại tôn chủ vậy mà tới đây trước.”

“Người không vừa lòng sao.”

“Ta đương nhiên vừa lòng, còn thực sự vô cùng vinh hạnh. Nhưng mà nếu đại tôn chủ có việc, cũng đừng ở trong này. Đưa giải được cho ta là tốt rồi.”

“Sao, chê ta phiền toái?”

“Phong tước Bách Linh là người bận rộn, ai cũng đều nói, ta cũng sẽ không giải thích nhiều.”

“Ta nếu không đưa người, người cũng không có cách nào lấy.”

Bách Linh đứng là đồ cực đoan đến phát cuồng. Nói chuyện vĩnh viễn dùng giọng điệu. “Ta cứ như thế nhìn xem người làm thế nào”. Vấn đề người hết lần này đến lần khác nhờ y, thật sự làm cho người ta mất kiên nhẫn.

Vì thế, sờ sờ trong áo, lấy ra một tiểu khóa, đưa vào tay Bạch Linh.

“Đây là vật ta chạy hẩn tới Đông hải mua đó, vốn định sau khi bái sư học nghệ thì đưa cho sư phụ làm lễ vật. Giờ tặng đại tôn chủ, biểu thị lòng biết ơn.” Cuối cùng, lại bổ sung một câu. “Rất quý đó, phải một ngàn lượng.”

Bách Linh cầm tiểu khóa, xem xét kỹ lưỡng. Tiểu khóa mạ một tầng vàng, trên có khắc hai con chim nhỏ, đặc biệt *** xảo.

“Một ngàn lượng thứ này? Rất quý đó, người xác định cho ta.”

Ta vỗ vỗ vai y. “Tuy rằng quý, nhưng ta cũng không thiếu một ngàn lượng.”

“Lâm Vũ Hoàng, không biết có người nói với người không?”

“Cái gì?”

“Ổ khóa này là sản xuất ở Lạc Dương. Ba mươi lượng một cái.”

Ta hóa gỗ.

“Làm sao người biết?”

Y lật tiểu khóa qua, phía dưới khắc bốn chữ nhỏ nhỏ:

Lạc Dương chế tạo.

“A, ta bị lừa.” Ta vỗ vỗ đầu. “Khả năng là do thương nhân Lạc Dương chuyển tới Đông hải rồi. Tiếc thật.”

Bách Linh cười khê: “Ta nói cho người một chuyện nữa.”

“Hả?”

Trên lưng dựng hết lông mao.

“Uyên Ương Khóa này còn có tên là Tình Khóa, là vật đính ước mà Lạc Dương nam tử chuyên đưa cho ái thiê. Ý là uyên ương tương tỏa, bất ly bất khí.”

“Đại tôn chủ, ta đột nhiên nhớ ra, hôm qua ta ở ngoài Thiếu Thất sơn gặp phải sơn tặc, bị đoạt hết, giờ rất thiếu tiền.”

Ta vừa định cướp khó về, Bạch Linh đã nhét nó vào trong áo.

“Người vừa mới nói gì?”

Ta rút cuộc ngậm vận nội lực, bức ra mấy giọt mồ hôi: “Ta...”

“Sao thế?” Bạch Linh bỗng nhiên tiến lên mấy bước. “Sao sắc mặt trắng vậy? Có chỗ nào không thoải mái?”

“Ta... Cổ kia hình như có hại với cơ thể ta. Đại tôn chủ, cả người ta đều rất đau.”

“Không thể nào. Quỷ Mấu nói ta biết, loại cổ này là vô hại. Sao ngươi không thoải mái?”

“Ta không biết, không biết. Thật là khó chịu.”

“Ngươi chờ chút, chờ chút đi.” Y vội vàng đỡ lấy vai ta, lấy từ trong lòng ra một bình thuốc nhỏ, vội vàng vàng giữ ra mấy viên thuốc. “Sau khi ăn xong, cổ trong năm ngày là có thể giải. Nhưng ta không biết chuyện gì xảy ra trên người ngươi, bây giờ còn đau không?”

“Ta, ta có thể sắp chết.” Ta nắm lấy vật áo y, cổ hết sức nói. “Nói ta biết, Phong Tước Quan có hay không, có một người tên Lâm Hiên Phương...”

“Không có.” Y vội la lên. “Đến lúc nào rồi còn hỏi chuyện này? Giờ ngươi thấy thế nào?”

“Không đau. Uống thuốc sẽ không đau.” Ta đứng thẳng dậy, vỗ vỗ quần áo, chấp tay với y, cười đến vô cùng sáng lạng. “Đa tạ Bạch Linh đại tôn chủ ban thuốc. Vậy xin cáo từ.”

Bạch Linh sửng sốt.

“Lâm Vũ Hoàng, ngươi ——”

Tiểu tử Bạch Linh này khẳng định coi trọng ta. Phần lớn những người coi trọng ta đều biến thái, ngày nào đó không cẩn thận bị y dùng lý do yêu ta mà diệt ta, đó mới tính không ra. Với người như thế, tẩu vi thượng sách.

Vì thế ta chạy.

Trở lại khách *** thu dọn đồ đạc như bay, nhận được bồ câu đưa tin của Khuyết Hữu Nhân. Lập tức dời người chạy tới Trường An, gặp Khuyết lão đệ.

Trường An cách Thiếu Thất sơn không xa, trời vừa chẩm tối, ta đã ở lại khách *** của Trường An rồi. Kể có tiền đúng là tốt, phòng khách *** tùy ngươi chọn lựa. Song vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn nên tiết kiệm. Chọn một phòng đẳng cấp, xuống lầu yêu cầu chút rượu thịt, nhưng phát hiện ngoài cửa đặc biệt ồn ào.

Đèn rực rỡ treo lên, cảnh xuân quê vua.

Ngoài cửa người đến người đi, gió mát khói ẩm.

Một nhóm hồng y nam tử cười tuần mã, cầm roi chạy vào kinh sư, phá tan yên tĩnh, lớn tiếng hét to nói:

“Đệ nhất hôn sự vô lâm Trung Nguyên!”

“Đệ nhất hôn sự vô lâm Trung Nguyên!”

“Vô bá thiên hạ! Song Thành Bộ Sơ!”

“Bình Hồ Xuân Viên chủ sự đệ nhất hôn sự vô lâm Trung Nguyên!”

“Bốn tháng sau, Bình Hồ Xuân viên, hoan nghênh tất cả mọi người tới tham gia!”

“Đệ nhất hôn sự vô lâm Trung Nguyên! Trọng Liên, Bộ Sơ!”

56. Chương 56

Bình Hồ Xuân Viên ở phía đông Tế Nam, Lâm Hải, ngược hướng Đông Doanh. Nước sông in bóng liễu, liễu rủ lá lướt, đẹp không sao tả xiết. Chọn nơi này để thành thân, quả thật là phong tình nguyệt dạ, vô hạn tiêu dao.

Nhưng mà, như thế nào cũng không thể nghĩ được, tân lang là Trọng Liên.

Cho dù đã ở chung với hắn lâu rồi, nhưng vẫn cảm thấy hắn là tiên làm lạc phàm trần, hoặc là Tu La nơi luyện ngục. Hỉ sự hoa đường, đồng lao chi lễ, dường như chẳng thể liên hệ với hắn.

Tân lang là Trọng Liên. Tân nương là Bộ Sơ.

Hai người kiêu ngạo nhất, có thể sống cô độc suốt quãng đời còn lại nhất, cũng được người người hướng về nhất trên thế gian này, vậy mà sắp thành phu thê.

Nói tiếp lại có chút buồn cười, cũng có chút đáng buồn.

Chuyện của Trọng Hỏa cung ta ít nhúng vào vào, nhưng tối thiểu cũng biết hẩn thành thân lần này tất có mục đích, cũng rõ ràng tình cảm của hẩn với Bộ Sơ cũng không sâu sắc gì. Lâm nhị thiếu gia ta chạy đi chạy lại trên tiểu giang hồ này đã nhiều năm, biết rõ tình yêu nam nữ này có một định lý bất thành văn: phạm nhân cùng phạm nhân, sừ nam cùng sừ nữ đều có thể thành một đôi. Nhưng biến thái cùng biến thái, nhất định không thể thành.

Hẩn phóng tin tức, không chỉ vì chuyện của Trọng Hỏa cung. Chắc cũng có nguyên do giận ta. Nhưng mà Trọng Liên một khi lâm vào vòng tình thì đúng là ên ngốc. Vô công của ta không ro được với hẩn, nhưng đối với hành vi gây thơ kia, nhị thiếu gia ta một đôi pháp nhãn, nháy mắt là nhìn thấu rồi.

Hẩn muốn chơi thì cho hẩn chơi. Ta tiếp tục lo chuyện của ta.

Đi tìm Tư Đồ Tuyết Thiên trước, sau đó gặp Khuyết Hữu Nhân.

Nhưng mà dọc đường đi nghe được nhiều tin tức, chút tí nữa thì nôn ra máu.

“Bộ Sơ tự cho mình siêu phạm, thanh cao đến tức chết. Quả nhiên nhìn thấy Trọng Liên vẫn đồ.”

“Nữ nhân ghê tởm như Bộ Sơ, Trọng Liên cũng muốn thú?”

“Trọng Liên bắt nam bắt nữ, muốn xứng Song Thành Bộ Sơ, phải chăng có chút cóc ghẻ ăn thịt thiên nga? Ha ha, ta dám cược, hai tháng sau, Bộ Sơ đảm bảo hưu hẩn — hẩn không có lão đệ, làm sao thú được nữ nhân?”

“Kỳ thật bọn họ cũng xứng.”

“Thế mới nói, Trọng Liên thật đúng là không có lương tâm. Lâm Vũ Hoàng vừa chết, mới được mấy tháng đã thay đổi rồi.”

“Lâm Vũ Hoàng đã chết?”

“Trọng Liên đúng là nữ nhân, thủy tính dương hoa.”

Thủy tính dương hoa: lăng lơ, chỉ những phụ nữ bắt cá hai, ba tay.

“Ta vốn còn nghe nói, Bộ Sơ rất xinh đẹp, cho nên không tin chân ái. Nàng cho rằng nam nhân yêu thương nàng đều chỉ thích vẻ mỹ mạo. Cho nên, chỉ có người không yêu nàng mới đáng để nàng yêu. Xem ra đều là một mớ chó má, nữ nhân ấy à, gặp phải ái tình thì như gốc hết với nhau, cũng không nghĩ xem người ta có phải đang lợi dụng nàng không.”

“Nhân lực của Bộ Sơ quả nhiên cũng con mẹ nó kỳ quái, thiên hạ này nam nhân chiếm hơn một nửa, ban đầu thì tìm kẻ xấu nhất, giờ thì tìm một kẻ không phải nam nhân. Nhưng mà cũng tốt, Bộ Sơ là tâm can của Diêm Tửu. Trọng Hỏa cung cùng Thiên Sơn đánh nhau, có trò hay xem rồi.”

Ta đặc biệt muốn đi đào mộ phần tổ tiên của những người này lên. Lại đặc biệt muốn ra rống lên: người ta thành thân liên quan gì tới các người? Trọng Liên không phải nam nhân cũng không phải nữ nhân, là tiên nhân! Cậu nam cậu nữ các người, có thể đồng thời là vô công đệ nhất dung mạo đệ nhất và sinh hài tử không?

Nhắc tới hài tử, bắt đầu thông cảm Bộ Sơ.

Tuyết Chi chán ghét hết thấy tất cả nữ nhân tiếp xúc với phụ thân. Ngay cả ta mới gần Huyết Phượng Hoàng thôi cũng giận thành như vậy, nếu là Trọng Liên, liệu nó có chém một chưởng giết luôn Bộ Sơ không?

Đúng rồi, Huyết Phượng Hoàng?

Tin tức về Huyết Phượng Hoàng cơ hồ là từ sau khi Thiên Sơn nổi lên liền biến mất, hay nàng là người Thiên Sơn?

Nữ nhân Thiên Sơn mà ta biết, chỉ có Bộ Sơ, Bàn Tư Tư, Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu đi lại không tiện, loại trừ. Bàn Tư Tư thì mặt đã nát bấy, nát đến nỗi không thể dịch dung, loại trừ.

Huyết Phượng Hoàng là Bộ Sơ?

Giả sử là Bộ Sơ. Khi ta ở trong phòng tối ở Phúc Thọ khách *** nhìn thấy ba người. Một nam tử áo lam, một nam tử hồng y, một nữ tử bạch y. Nếu nói bạch y nữ tử là Bộ Sơ, vậy hai người khác là ai.

(Aki: Hừ, là Ân Tứ và Diễm Tửu!!! Đoán thế... Trời, mình thật thông minh.)

Đến Tử Đường sơn trang, Tư Đồ Tuyết Thiên có vẻ đặc biệt nhiệt tình chạy ra tiếp ta:

“Bình dấm chua đã đổ được hay chưa?”

Chỉ biết chó vẫn không đổi được phải ăn phân. Hắn không biết khi nào đổi tốt với người, nhất định là đang muốn chế giễu người.

“Đổ cái gì, hai người bọn họ là lợi dụng lẫn nhau, đến cuối cùng nhất định sẽ có một người ngã xuống, người đó khẳng định là Bộ Sơ, ta có cái gì phải ăn dấm chua. Nên cao hứng thay Trọng Liên mới đúng, nhặt được nữ nhân dễ lừa nhất để hoàn thành nghiệp lớn tiêu diệt Thiên Sơn.”

“Vũ Hoàng ca, trọng nam khinh nữ là không được đâu. Ai nói Bộ Sơ dễ đối phó như vậy? Huống hồ, chỗ dựa của nàng ta, mới là người khó đối phó nhất.”

“Trọng Liên nhất định sẽ thắng bọn họ.”

“Huynh là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Kỳ thật trong lòng vẫn có chút lo lắng. Một là không rõ bối cảnh của Diễm Tửu lắm, hai là... Bộ Sơ thật sự rất đẹp.

“Bọn họ đúng là đang ngầm phân cao thấp, nhưng mà cũng tiếc đối thủ thông minh, nhất là đối với nữ nhân thích hành hạn như Bộ Sơ. Ta có thể nói, chỉ cần Trọng Liên còn chút đặc thù của nam nhân, tuyệt đối chịu không nổi sự hấp dẫn của nàng.”

“Không liên quan, mỹ nhân cùng mỹ nhân, nhất định không thành đôi. Nhìn ta cùng Trọng Liên, ta cùng Lâm Hiên Phượng, ai. Nghiệp chướng, lần sau phải tìm một người bình thường thôi.”

“Vũ Hoàng ca, huynh đối bụng chưa, chúng ta đi ăn gì đi.”

Trường An Xuân tiệm cơm.

Trên đầu chữ sắc có một cây đao, trong vạn ác *** cầm đầu. Tin tức hồng phần, không khí sinh động, *** thần quần chúng hưng phấn, sao ngôn ngữ có thể miêu tả được.

Thành thạo trông cửa nói, người thường thích náo nhiệt. Vừa thấy biểu tình của họ không biết trọng điểm là hôn lễ hay là hai phái giao đấu.

Bỗng nhiên có đại hán hung hăng đập bàn nói:

“Được rồi được rồi! Mặc kệ là Trọng Liên lợi dụng Diễm Tửu, hay là Diễm Tửu lợi dụng Bộ Sơ, vẫn là Bộ Sơ lợi dụng hai người. Xú tiểu tử Trọng Liên này vận khí cũng giữ hết cho mình rồi. Bạc hấn lấy, võ bá cũng hấn lắm, Bộ Sơ cũng bị hấn nắm! Mặc kệ kết quả như thế nào, một nam nhân sống trong tình cảnh như hấn thì còn cần theo đuổi gì?” Đại hán hơi dừng một chút. “Có đúng không, tiểu Hoàng đế?”

Ta vẫn chưa phản ứng, hấn đã đi qua đây, kéo ta tới cạnh bàn hấn:

“Đứng hết lên cho ta!”

Người Nam Khách Lữ chính tề xoát xoát đứng lên, âm thanh vũ khí bình rượu đập nhau lách cách lách cách.

“Đây là lão đệ ta, họ Lâm, biết chưa hả?”

“Lâm đại ca!”

Ta chấp tay cười gượng: “Không dám không dám.”

Trong những người này có cả lão nhân đầu hoa râm tóc trắng, gọi ta như thế thật già.

Khuyết Hữu Nhân kéo ta ngồi xuống, những người đó cũng ngồi xuống theo.

“Các người nghe rõ đây, về sau chuyện của Lâm đại ca chính là chuyện của ta, mệnh lệnh của hắn là mệnh lệnh của ta. Về sau nếu hắn gặp chuyện khó khăn, nếu các người không giúp, ta chặt hết cổ cả đám!”

“Vâng, bang chủ!”

Ta lau mồ hôi, phát tay với Tuyết Thiên. Hắn đi tới, ta nói với Khuyết Hữu Nhân đó là bằng hữu của ta. Khuyết Hữu Nhân nhìn ta từ đầu tới chân.

“Bằng hữu của người sao đều là tiểu bạch kiếm, hay và vật hợp theo loài?”

“Khuyết đại gia, người là tiểu bạch kiếm sao?”

“Là Khúc đại gia!” Khuyết Hữu Nhân đập thật mạnh lên vai ta, nhét chén rượu vào trong tay ta. “Nhưng mà ta thích lời này của người, uống!”

Ta cùng hắn cạn chén, lau lau miệng, lau lau áo. Khuyết Hữu Nhân lại mời Tuyết Thiên ngồi xuống. Tuyết Thiên khẽ nói bên tai ta:

“Nhìn không ra huynh cũng uống rượu.”

“Người biết uống rượu nhất định phải là kẻ bụng to râu rậm sao?”

“Không, ta nghĩ người có thể uống rượu, thì tính cách thường dũng cảm hoặc trầm ổn.” Tuyết Thiên dừng một chút, cười nói. “Tửu lượng của Liên cung chủ hắn không tồi.”

“Hắn?” Ta ha ha cười rộ lên, đung đưa đầu ngón tay út.

“Không phải sao?”

“Ta cũng bị lừa này. Ban đầu ta nghĩ hắn có thể uống, sau lại phát hiện một ly là có thể đầy ngã hắn. Hắn chưa bao giờ uống rượu, ta bức cũng vô dụng. Lúc hắn còn thần trí không rõ có uống rượu, sau đó say khướt, ngốc tới nỗi muốn nhảy vào trong ao sen hái sao, vẫn là ta lôi hắn về.”

Kỳ thật trước kia đã từng hỏi qua Trọng Liên chuyện này. Ta nói người là cung chủ của Trọng Hỏa cung, rượu kiếm làm bạn là chuyện tiêu sái nhường nào. Võ công Hoa Di Kiếm không bằng người, nhưng khi người ta uống rượu thật có tác phong đại hiệp. Đáng vẻ không giống người, bình thường vô cùng suất, đến khi uống rượu lại nhần nhí tựa cô nương.

Hắn chỉ cười, không trả lời.

Nữ nhân là làm từ nước, tửu lượng thường thường mạnh hơn nam nhân. Trọng Liên mà muốn đi luyện, tuyệt đối lợi hại hơn nam nhân tầm thường.

Bây giờ đại khái hiểu một chút. Người càng trải qua nhiều mưa gió, càng dễ nghiện rượu.

Nam nhi có lệ không dễ rơi. Rượu có thể đem nước mắt hóa thành liệt hỏa trong bụng, khiến người ta ngốc đi, làm người ta say mê. Luôn nói đi qua dừng dừng, thực tế vẫn sẽ say. Muốn không say, chỉ có không uống.

Nhưng người chân chính không thể uống rượu, ít lại càng ít. Trọng Liên là một trong số đó.

Hắn không phải là khô khan khuyết thiếu nhân tình, nhưng lý trí của hắn khiến người khác không thể tin được.

Hắn không uống rượu, có lẽ là muốn bản thân mình vĩnh viễn thanh tỉnh.

Vẫn cảm thấy một khi hắn say, sẽ suy sụp mất.

Lần đó Trọng Liên nói muốn hái sao, ta ôm ngang người hắn, hắn còn không ngừng giãy giụa, nói vài lời chẳng ai hiểu nổi. Đầu tiên là nói, cha, cứu khuyển nhất ngao. Con là ngôi sao sáng nhất, đúng không, đúng không?

Hỏi liên tiếp mấy chục lần đúng không, hắn bỗng nhiên nói, Hoàng nhi, vì ngươi, ta ngay cả sao trên trời cũng nguyện hái. Sau đó lặp đi lặp lại bao lần, ta phải giúp người hái sao.

Ta dùng sức lắc lắc đầu, đứng lên rót rượu. “Đừng nói chuyện của hắn. Đến đến, Khuyết đại ca, ta kính người!”

57. Chương 57

Ta trăm triệu không dự đoán được, Trọng Liên không uống được rượu thì thôi, Khuyết Hữu Nhân vậy mà cũng chỉ là bình nước. Hai ba vò rượu, hắn đã bắt đầu trái xoay phải nằm, nói năng bậy bạ:

“Đời này chuyện lão tử thấy ghê tởm nhất, chính là bị người đưa vào hố phân ngồi ba canh giờ. Lúc đi lên, lão tử cảm thấy như được đầu thai lần nữa.”

“Chuyện dọa người nhất mà lão tử cảm thấy trên đời, chính là lão lừa ngọc Thích Viêm kia đuổi ta xuống Thiếu Thất sơn, nhiều dê tử như vậy, lão lột áo cà sa của ta, còn cạo đi giới sọc trên đầu ta...”

Thủ hạ của hắn chỉ nhìn hắn, không phản bác được.

May mà đêm đã khuya, người ở lại khách *** cũng không còn mấy.

Ta cùng Tư Đồ Tuyết Thiên liếc mắt nhìn nhau.

“Chuyện ấy náy nhất đuối lý nhất mà lão tử cảm thấy đời này...” Hắn bỗng nhiên hạ giọng, con mắt phải trở mình. “Chính là cường gian Bàn Tư Tư.”

Ta không kịp phản ứng.

“Lúc trước thích nàng, nàng lại thích tiểu tử Trọng Liên kia. Có người nói nàng tự sát là do ta, ta thật sự lương tâm không yên.”

“Cái gì?”

“Cho nên, ta lại thích Lâu Tần Kha, Lâu Tần Kha lại thích Lâm Hiên Phượng, ta cũng không so đo. Lâm Hiên Phượng đã chết thì đừng nói, nếu còn sống, ta cũng chẳng tranh giành — trong đầu nữ nhân đều chỉ có ý niệm là thích tiểu bạch kiểm. Nhưng mà, ta còn thích nàng.”

“Vừa rồi ngươi nói cái gì?”

“Ta đã nói gì?” Hắn nhìn xung quanh, đẩy đẩy lưỡi. “Ta cái gì cũng chưa nói.”

“Lâm đại ca, bang chủ chỉ say là thích nói lung tung, ngài đừng để ý. Chúng ta tiến ngài về.”

“Không cần, tự chúng ta có thể về. Buổi sáng ngày mai ta lại tới.”

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Buổi sáng sợ ta không bồi huynh được, Hoa đại ca buổi sáng chảy mồ hôi, ta phải nhờ người hầu hạ huynh ấy.”

“Vậy thì giữa trưa lại tới.”

Sáng sớm hôm sau, lưng ta đau không chịu nổi. Mới vừa theo Tư Đồ Tuyết Thiên đi thăm Hoa Di Kiếm, chợt nghe có Khúc Du Duyên tới bái phỏng. Tuyết Thiên mời hắn vào, hắn sải bước tiến vào bậc cửa:

“Vũ Hoàng, không phải ngươi muốn đi Thiên Sơn sao?”

“Đúng vậy, sau này tất xuất phát. Nhưng mà, ta vẫn không nắm rõ người Thiên Sơn, vẫn nên dò xét lại trước đã.”

“Không thành vấn đề, nhưng người ở trong này coi người chết làm gì?” Khuyết Hữu Nhân tới gần giường, bỗng nhiên hít một hơi. “Đây là Hoa Di Kiếm.”

“Từ khi bị Bạch Linh đánh bại ở đại hội anh hùng, vẫn hôn mê đến bây giờ.”

“Lão tử không tin Bạch Linh mạnh như vậy. Xem đây.” Hắc đi đến cạnh giường, bắt mạch cho Hoa Di Kiếm.

“Khuyết đại ca cũng biết y thuật.”

“Hừ, đừng làm ồn.”

Ta và Tuyết Thiên liếc mắt nhìn nhau, không khỏi lắc đầu.

“Cái thứ phá hư gì đây, không phải là Thần Tước Lạc Nhật chưởng sao? Võ công Bạch Linh tự nghĩ ra, vô hình đã thương người, phạm trúng chiêu, nhất định hôn mê bất tỉnh.”

“Sao ngươi biết?”

Khuyết Hữu Nhân kéo y phục Hoa Di Kiếm xuống, trên bụng có một hồng ấn hình hồ điệp.

“Có một tiểu tử họ Bạch nói ta biết, còn nói cả cách giải.”

Họ Bạch là tiểu hài tử? Bạch Quỳnh Ẩn ít nhất mười tám. Nhưng mà nhất định là tên đó rồi.

Như thế nào... ta thỉnh hắc giúp, hắc thấy chết mà không cứu. Khuyết Hữu Nhân chưa bao giờ làm việc cứu người, hắc lại nói cho. Cái này rõ ràng là đùa người mà.

Ta nói:

“Ngươi có thể giải?”

“Không phải đều nói người Thiên Sơn sợ võ công Thiếu lâm sao? Tập qua Dịch Cân kinh cộng thêm Thái Tổ trường, ngược lại sử dụng điểm huyết bí pháp, lấy được cái danh Diệu Thủ Kim Cương. Nhưng mà, sử dụng chiêu này cần phải dùng đồ.”

“Cái gì?”

“Cổ.”

“Cái này dễ, hiệu thuốc nào cũng có bán.”

“Không, cổ này nhất định phải là cổ trên núi Thiên Sơn. Vị trí địa lý của Thiên Sơn đặc biệt, trùng nơi đó nhỏ hơn cổ bình thường rất nhiều, sống lâu, thường có màu đỏ. Phải mài cổ này thành phấn cho vào cơ thể y, đồng thời tiến hành giải huyết ngược, bảo đảm không thành vấn đề. Chúng ta đi Thiên Sơn một chuyến, khẳng định có thể làm ra. Nhưng thật ra tiểu Hoàng diệu à, sao ngươi cứ ần lợm thế?”

“Hình như có cổ sẽ chui ra từ lưng ta, nhưng nhất định không phải sống, cũng không phải của Thiên Sơn.”

Khuyết Hữu Nhân nhú mày, đứng lên vỗ vỗ lưng ta. “Để ta xem.”

Có gì đó rơi trên mặt đất, đau đớn từ từ biến mất.

Ta không tự chủ được mở to hai mắt.

Khuyết Hữu Nhân nhặt nó lên, là một tiểu trùng khô quắt màu đỏ.

“Tiểu Hoàng diệu, ngươi biết ảo thuật hả?” Hắc kinh hỉ nói. “Ta bảo ngươi là ngươi tìm tới luôn.”

“Tối ta về.”

Ném những lợi này, ta bỏ chạy.

Ta nhảy lên nóc nhà, chạy hướng ngoài thành Trường An.

Rõ ràng là mùa xuân, gió lạnh lại quét đau tận xương. Mắt nhìn mười dặm hồng lâu trong thành hóa thành chấm đỏ, Lục Giang không đáy chảy xuôi hai bờ sông, tiếng côn trùng kêu vang trong rừng cây, khói bay cũng xanh.

Ta chưa từng chạy dài như vậy trong thời gian ngắn như thế.

Khi đã đứng ngoài Phượng Hoàng trúc lâm, ta đã mệt tới không thể đứng thẳng. Chân giống như không còn là của mình, ta lấy trúc làm gậy, lấy tay áo lau mồ hôi, tập tễnh đi vào bên trong.

Cổ đã giải, thứ tạm quên cũng đã nhớ ra rồi.

Thanh âm người ta nói ta nhớ không hẳn rõ, nhưng ngữ khí thì không thay đổi. Trong phòng tối kia, người mặc hồng y có nói một câu:

“Chuyện Thiếu Thất sơn tiếp theo, Hiên Phượng cũng đi đi.”

Những cây trúc mới đột ngột từ mặt đất mọc yên, xanh um tươi tốt, khói lạnh thanh u. (đẹp mà yên lặng.)

Nhà gỗ nhỏ sớm đã biến thành một đồng cháy xém.

Ta lao qua, quỳ trên mặt đất, dọc theo nền trúc, dùng sức mà đào.

Không nghi ngờ gì, người mặc hồng y là Diễm Tửu

Còn người mặc lam y kia, hơn phân nửa là Ân Tứ.

Bùn đất vấy bẩn ngón tay, móng tay bị đá trong bùn làm gãy. Từng giọt mồ hôi ta rơi xuống đất.

Ta rút ra một cây trúc bị đốt trụi.

Đốt trúc bị đoạn, lấy dây thừng nối.

Nói cách khách, phương hướng mở cửa kia không phải trùng hợp. Nơi này đã tua sửa. Phần đất này vô cùng cứng rắn, nếu muốn rút nền móng ra, nhất định phải phá đất, trong thời gian ngắn tất nhiên không nhìn ra được. Cho nên chém đứt bộ phận phía trên, rồi làm mới.

Nếu Lâm Hiên Phượng còn sống, kia nhất định là y.

Lâm Hiên Phượng không có chết.

Lâm Hiên Phượng còn sống.

“Hiên Phượng ca.” Ta đứng bật dậy, tay vì kích động mà run rẩy vô cùng. “Hiên... Hiên Phượng ca.”

“Thật cao hứng khi người phát hiện bí mật này. Hoàng nhi trở nên thông minh.” Phía sau, có một giọng nói vang lên. “Nhưng mà, người không có cơ hội gặp lại y đâu.”

“Nhất định là y!” Ta ngay cả giai đoạn kinh ngạc cũng giảm đi, trực tiếp quay đầu nói. “Ta, ta mới nói qua với y! Y còn sống! Ta quả thực không thể tin được, ta...”

Lá trúc tam xuân (ba tháng mùa xuân), tuần mã tóc đen.

Bình tĩnh đại mộng, Trọng Liên một mình cười ngựa, thân ảnh loáng thoáng trong rừng trúc.

“Lời Bộ Sơ, Diễm Tửu không thể không nghe. Mà lời của ta, Bộ Sơ không thể không nghe.”

“Người nói cái gì?”

Trọng Liên thản nhiên cười nói: “Người nói xem.”

“Ta sẽ đi tìm y.”

“Tự người xử lý đi.” Hắn hơi nhắc dây cương, quay đầu rời đi.

“Khoan đã.”

Tiếng vó ngựa dừng lại.

Gió mát đung đưa phiến lá như phỉ thủy.

Ta suy tư thật lâu, chạy tới, nắm lấy chân Trọng Liên, lắc lắc: “Liên, ta chỉ là muốn gặp lại y. Chỉ gặp một lần. Cho dù không thể cùng y một chỗ cũng được, ta chỉ muốn xác định y còn sống.”

Trọng Liên nhìn ra xa, tóc dài như nước dừng ở thắt lưng. Từ dưới nhìn lên, xương hàm dưới càng thấy rõ.

“Ta biết người ở cùng chỗ Bộ Sơ là vì giận ta, ngoan ngoãn xuống dưới, để ta ôm một cái nào.” Ta thậm chí dỗ lừa để hắn xuống. “Ta cam đoan gặp xong y sẽ về cạnh người, mỗi ngày ở trong Trọng Hỏa cung chiếu cố hai tiểu nha đầu, gì cũng không đi.”

“Chỉ đáng giá bấy nhiêu thôi?”

“Ta cùng y không có gì đáng nói, chỉ là muốn xác định y còn sống là được rồi. Thấy mặt là tốt rồi.”

“Tuyệt Chi, Phụng Tử... Cũng chỉ đáng giá một lần gặp mặt y?”

Ta sững sờ, vội nói: “Người đừng như vậy, người xem người tìm nữ nhân bên ngoài ta cũng không để ý, người sao lại...”

“Khi y cùng Tiết Hồng ở cùng nhau, người phản ứng thế nào?”

“Không có không có, sao người cứ xuyên tạc ý tứ của ta —“

“Ta thì coi là gì?”

Ta nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

“Người nói, ta thì coi là gì?”

“Ta sẽ quay lại tìm người.” Ta bắt lấy tay hắn, hôn một cái, hướng trở về.

“Lâm Vũ Hoàng.” Hắn ở phía sau nhẹ nhàng gọi.

Ta quay đầu lại.

Bởi vì sau mưa xuân ướt át, trong rừng trúc khói sóng mờ mịt.

Mắt Trọng Liên màu tím đậm. Hắn vẫn giống như nhiều năm về trước. Vẫn là thiếu niên đứng trong rừng trúc, vụng trộm ngó nhìn người khác.

Hắn nhìn ta.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

Hắn khẽ nâng cương ngựa, chợt như biến trở lại thiếu cung chủ Trọng Hỏa cung hăng hái tiểu ngạo giang hồ nhiều năm trước.

“Lâm công tử, bảo trọng.”

58. Chương 58

Khi trở lại Tử Đường sơn trang, lại mới chỉ là hoàng hôn, vốn muốn thu dọn đồ đạc, nhưng vẫn tâm thần bất ổn.

Lời vừa rồi của Trọng Liên là ý gì?

Hắn muốn buông tha cho ta?

Không thể nào. Vô luận ta làm gì, hắn cũng sẽ không buông tha đâu.

Ta vỗ vỗ đầu, trước cứ đi tìm Tư Đồ Tuyết Thiên. Nhưng đi ngang qua phòng Hoa Di Kiếm, nghe được bên trong có tiếng đánh nhau.

“Hoa Di Kiếm, lão tử mặc ngươi là đại hiệp loại gì, chỉ biết ngươi là huynh đệ của tiểu Hoàng diệu, nhường ngươi thôi, ngươi cho là ta sợ ngươi à?”

Không nghe Hoa Di Kiếm trả lời. Nhưng thanh âm vũ khí va chạm vẫn kịch liệt như cũ.

Ta phá cửa lao vào.

Khuyết Hữu Nhân cầm Đại Thiết Luân, đang chống đỡ công kích của Hoa Di Kiếm. Thấy ta vào, lập tức lớn tiếng nói:

“Tiểu Hoàng điều, mau tới đây, bằng hữu của ngươi nổi điên!”

“Ta phải đi ra ngoài.” Trong đạo quang kiếm ảnh, thanh âm Hoa Di Kiếm trầm thấp đến quỷ dị.

“Hoa đại ca, huynh muốn đi Thiên Sơn đúng không. Vậy thì chúng ta cũng đi, cùng nhau đi.”

Quả nhiên Hoa Di Kiếm ngừng tấn công, kiếm quang xanh biếc chợt lóe, giây lát đã vào vỏ:

“Lâm Hiên Phượng còn sống.”

“Ta biết.”

“Bạch Linh chính là Lâm Hiên Phượng.”

“Thật là Bạch Linh?”

“Đúng, đại hội anh hùng ta đã nhìn thấy mặt y.”

“Được, không thành vấn đề, thu dọn bây giờ đi, ngày mai đi Thiên Sơn.”

Lúc rời đi ngày hôm sau, dường như Hoa Di Kiếm không hề có biểu hiện gì đổi ý. Ta bây giờ bắt đầu suy đoán vị đại hiệp này mới là đại hiệp chân chính. Không suy nghĩ nhiều mà có thể lẫn lộn trên giang hồ lâu như vậy, võ công kia tuyệt đối là thiết đả.

thiết đả: làm bằng sắt (ví với sự kiên cố hoặc kiên cường)

Huynh ấy đi Thiên Sơn tìm Bạch Linh. Cũng không hề hỏi Bạch Linh có ở Thiên Sơn hay không.

Vấn đề này ta đã cùng Tuyết Thiên lén thảo luận qua. Hắn nói, mỗi khi Bạch Linh hoàn thành nhiệm vụ đều sẽ về Thiên Sơn đưa tin. Ý kiến của ta là ở Thiên Sơn chờ y, dù sao mục đích của ta cũng không đơn giản là nhìn Bạch Linh một cái. Nhưng mà để Hoa Di Kiếm biết, khẳng định trực tiếp đi tìm y.

Mặt khác, di thư của Lâm Hiên Phượng cũng có vấn đề.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhà gỗ nhỏ đã được trùng tu, nhưng nếu đã trùng tu, sao Trọng Liên lại không phát hiện được di thư bên trong.

Hơn nữa, chuyện trùng tu Đản lão đệ cũng không nói cho ta biết.

Kỳ quái nhất chính là, nếu Hoa Di Kiếm từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra đó là Lâm Hiên Phượng, điều này chứng minh mặt y không có vấn đề. Vậy vì cái gì không muốn ta biết y còn sống.

Nếu Diêm Tửu là nguyên nhân, ta tự nói là mình vì Bạch Linh mà tới Thiên Sơn, thì chỉ có đường chết.

Nhưng dựa và cổ trên người ta thì có thể thấy, Diêm Tửu cũng không có ý định muốn lấy mạng ta. Chẳng lẽ hắn và Lâm Hiên Phượng có thỏa thuận?

Còn có, cổ là của Thiên Sơn. Ân Tứ có lẽ cũng ở Thiên Sơn.

Thiên Sơn ở phương bắc đảo Kim Môn. Khoảng cách từ Lạc Dương đến Thiên Sơn chỉ có một tháng cước trình (đi bộ). Ba người chúng ta đi, khoảng chừng bảy ngày. Sau khi nói lời tạm biệt Tư Đồ Tuyết Thiên, chúng ta đi theo hướng tây bắc.

Bên ngoài mỗi môn phái đều có mê trận. Dọc đường đi thương lượng với Hoa Di Kiếm và Khuyết Hữu Nhân, làm sao mới có thể phá giải trận pháp của Thiên Sơn. Nhưng đối với trận pháp của Thiên Sơn, truyền lưu trên giang hồ ít nhất mười lăm loại. Chúng ta tham khảo qua từng loại, đều có sơ hở.

Khi chúng ta nói chân núi Thiên Sơn đã là ban đêm.

Từ dưới nhìn lên, trong núi trùng điệp những ngọc lâu kim cung ngọc điện khác nhau, hiên son ngói xanh. Trong lầu hoa đăng *** thải (hình sao) phong phú như tranh, giống như cửu hoa loạn vũ, xanh đỏ đan xen.

Đếm kỹ, sẽ thấy lầu phía ngoài có hai mươi tám cái, ở giữa, có năm đại lầu, phía trên bị mây mù che lấp, thấy không rõ.

Ở chính giữa, có một cửa đá, một cầu đá dẫn thẳng lên, giống như đi thẳng tới quỳnh lâu tiên giới.

quỳnh: ngọc.

“Giờ làm gì đây?” Khuyết Hữu Nhân nói.

“Đi lên thôi.”

“Đi như thế nào?”

“Đường lớn như vậy người không nhìn thấy sao.”

“Thật sự đi từ nơi này sao?”

“Nơi này là nơi cơ quan không thể xuất hiện nhất. Nếu người tới thì giết, bọn họ cũng chẳng nhận người.”

Hoa Di Kiếm hơi hơi sững sốt: “Ý của người là.....”

“Đúng vậy. Đi thôi đi thôi.”

Dọc theo thềm đá đi lên, gió hè trăng lạnh. Đi qua từng tòa lâu, quả nhiên không có nguy hiểm.

Đã đi qua hai mươi tám tòa lâu, nhìn thấy năm cổng lớn. Sau năm cổng lớn có năm tòa lâu, chỉ có một là còn sáng. Chỉ chốc lát sau, ngay cả tòa cuối cùng cũng tắt.

Chúng ta đang do dự xem có tiếp tục đi hay không, một đám người từ trong lâu bay ra, phi như bay xuống núi.

Người đi đầu là Cơ Khang. Hắn quay đầu liếc chúng ta một cái, vậy mà không hành động gì, tiếp tục dẫn người lao xuống.

Khuyết Hữu Nhân nói: “Hay cơ quan ở phía trên? Bọn họ cũng không động thủ, cơ quan này linh hoạt như vậy sao?”

Ta khoát tay: “Xem ra Thiên Sơn là như vậy, mọi nhánh không can thiệp chuyện của nhau, chỉ quan tâm nhiệm vụ của chính mình.”

“Phi phi, nếu người nói vậy, người có quyền ngoại trừ Diêm Tửu, thì là tiểu tử Lâm Hiên Phượng chết cũng không xong kia?”

“Khuyết lão đệ, người muốn chết sao.”

Ta vừa mới dứt lời. Kiếm của Hoa Di Kiếm liền ‘khanh’ một tiếng, rời vỏ.

“Đi thôi đi thôi, dù sao cũng chết, để hai tiểu tử người chết, không bằng để người Thiên Sơn chết, ít nhất còn có chút thể diện.”

Ta tiếp tục đi lên trên.

Dường như là xuyên qua mây mù, chúng ta mới nhìn thấy ba tòa lộng lẫy.

Lúc này, trong ba cái vẫn chỉ có tòa bên trái là sáng như cũ.

Đi tiếp thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chúng ta đi đến cửa trước của tòa lộng lẫy kia. Bảng hiệu màu đỏ, chữ đen như mực, viết rõ ràng:

Ta vỗ vỗ Khuyết Hữu Nhân: “Hai người có thể đi, ta không được.”

“Ta hiểu, người với Trọng Liên.”

Ta tìm được một ghế đá ngồi xuống, ngồi còn chưa ấm, hai người kia đã ra rồi.

“Thế nào?”

Hoa Di Kiếm nói: “Các nàng bảo cứ trực tiếp đi lên.”

“Lão đại của lục môn thì có ba người ở, những người khác đều là tiểu nha đầu. Điều tung xúc xác đánh bạc, áp chú mỹ thiếu niên hai mươi người, tơ lụa hai mươi rương, trà cài hai trăm cái, chơi khá vui vẻ, cũng không có thời gian lo chúng ta.”

Một chỗ thần kỳ làm sao.

Đi lên tiếp sẽ là thần điện, kia chẳng phải cùng trực tiếp đối mặt Diễm Tử sao?

Nhưng mà ta đoán sai rồi.

Phía trên không phải thần điện, mà là tòa thành.

Một tòa thành lớn tới nỗi không giống thành mọc rễ trên đỉnh núi.

Một dòng sông nhỏ chảy quanh thành, tiếng nước tàu đi, yên ảnh phong thanh.

Sao sáng ánh trắng, nhuộm từng con sóng, đèn sáng vạn nhà. Trong thành là sương khói quanh năm không tan.

Giữa thành, một tòa cung điện lơ lửng tọa lạc trên không trung, chậm rãi xoay tròn, như quan sát vạn vật dưới đại địa.

Ba người chúng ta hai mặt nhìn nhau, đang chần chờ chưa quyết, một cô nương như mây khói từ không trung đáp xuống, đứng trước mặt chúng ta:

“Xin hỏi, ba vị tới Thiên Sơn, để gặp cung chủ sao?”

Đối phó với trường hợp này, Hoa Di Kiếm lợi hại nhất. Ta đẩy đẩy cánh tay của huynh ấy. Quả nhiên huynh ấy cầm kiếm chấp tay, hạo nhiên chính khí.

“Đúng vậy.”

“Xin đi theo ta.”

Chúng ta đi theo lên phía trước một đoạn, rốt cuộc phát hiện, ra trong sương khói còn có cầu. Dài mà hoa mỹ, nối thẳng tới thần điện Thiên Hồ.

Một đường hướng lên trên, giống như đi tới Nguyệt cung. Lại cúi đầu nhìn thành trì dày đặc bên dưới, thiên nhai phồn hoa, sóng nước mênh mông.

Chúng ta đi vào Thiên Hồ cung dưới đêm trăng.

Phóng mắt nhìn ra, nữ tử trong điện cầm đèn lưu ly, tựa như minh châu hải thần.

Trong bóng đêm, kính san hô và đèn tỏa ánh sáng trong điển, hoa sen mọc, chạm tới vạt áo la quần của nữ tử, cành hoa đen nhạt, hoa sen dưới trăng như thạch anh.

Mảnh châu rủ xuống dừng trên bậc thang, bình phong khổng tước.

Bóng người sau bình phong không rõ ràng, chỉ thấy hấn mặc hồng y, thân khoác áo choàng lông màu trắng, lông tơ xoay tròn trên đất, rơi xuống trên bậc thang thành đuôi.

Bên người hấn có một nữ tử.

Nàng bắt quạ vừa qua nhi lập, trong tóc đen cài một cây trâm vàng, búi tóc buông xuống như dương liễu, tay cầm quạt tròn, một thân tuyết trắng, tuyết cũng hơn người. (cái này chém! Bản gốc là:)

Là đá ngọc thuần khiết, vật chẳng cần trang điểm. Nàng cứ đứng chỗ đó, đã thể hiện nhân tài kiệt xuất.

Mà nhân tài kiệt xuất ấy lúc này, tuyệt đối là một đóa hoa trên tường.

Hấn ngồi, nàng cũng chỉ dám đứng.

Ta chưa bao giờ thấy qua bộ dáng nàng nhã nhặn lịch sự ôn nhu như thế.

“Hoan nghênh ba vị khách nhân đường xa mà tới.” Tiếng của hồng y nhân kia thật êm tai, uyển chuyển mê người.

Chẳng bao lâu, bình phong chậm rãi đẩy ra.

Trước kia khi nhìn Trọng Liên, cảm thấy thế giới thật không công bằng. Dựa vào cái gì mà hắn lớn lên suýt như vậy bóng dáng cao như vậy võ công tốt như vậy còn có tiền nam nữ ăn sạch, bao nhiêu ưu điểm của nam nhân đều bị hắn chiếm đi, những người chúng ta biết sống thế nào.

Nhưng bây giờ nhìn Diễm Tửu, mới chính thức hiểu được cái gì gọi là thế giới không công bằng.

Y phục trên người hắn toàn bộ là tơ tằm thủ công. Vô luận là hàng cắt hay hàng khâu, đều cầu kỳ tới chết.

Bên người hắn toàn nữ nhân, là nhóm nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời này. Mà người xinh đẹp nhất trong nhóm này, lại quyết một lòng với hắn.

Nam nhân tầm thường nếu dám liếc Bộ Sơ nhiều hơn một cái, sợ ngay sau đó sẽ mất mắt luôn.

Lúc này, nàng ở trước mặt hắn lộ bộ ngực sữa, tư thái vô cùng quyến rũ.

Hắn mang vẻ mặt khinh thị tập mãi thành quen.

Mà bộ dáng của hắn khi trưởng thành này, thực không bạc đãi tiếng tăm vang lừng lan truyền trên giang hồ.

59. Chương 59

Toàn điện như phủ trùm mây mù tiên giới.

Linh quang trầm bóng, bạc đồ đan xen.

Đỉnh tam túc bằng ngọc tỏa khói trắng bốn phía, chậm rãi mê ly, nhẹ nhẹ phù du, cũng không có vị son hương phấn.

Thiên Hồ cung tám trăm người đẹp.

Bình phong bằng gốm, một con khổng tước vàng cong cánh lả lướt, xinh đẹp ngọt ngào. Bên người nó là các thị nữ la quần đai ngọc, nơi tay vẩy quạt.

Dáng người cửu vĩ đường cong tuyệt diệu.

Hồng y quạt trắng, tóc dài mắt đen.

Lời đồn từ trước tới nay luôn nghe sai đồn sai, ta vẫn thường nghĩ, hắn sẽ không như biệt danh của mình.

Ít nhất hắn sẽ không xấu.

Yên Ảnh thần điện, vị trí tối cao. Người có thể ngồi trên vị trí này, cho dù có xấu, cũng không quá xấu.

Cho dù có bao tô vẽ lộng lẫy, vẫn không thể che dấu sự tồn tại của sự thật.

Bộ Sơ đứng dựa vào hắn như vậy, quả thực là con vịt xộp mềm cùng bộ hung.

Hắn ngồi trên một cái ghế nệm vàng thêu ngọc. Phía trên đắp áo lông hồ thật dày, dừng ở cửu vĩ hỏa hồ trên ống quần.

Cũng thế, vẫn là ghế dựa hoa mỹ, cũng vô pháp che giấu một sự thật:

Đây là đem xe lẫn.

Khó trách Quỷ Mẫu lại nói với ta, Diễm Tửu không có năng lực, liếc mắt một cái là nhìn ra.

Nguyên lai, Diễm Tửu không chỉ xấu, mà còn tàn.

Người như vậy đúng là nên trở thành một truyền kỳ. Y phục dáng người tốt như vậy, xứng với hai chân như vậy. Hương rượu mỹ nữ đẹp như vậy, xứng với khuôn mặt kia. Hắn đang cười, ngay cả khi tươi cười cũng đáng khinh. Biểu tình đáng khinh như vậy, nhưng phù hợp với thân phận địa vị.

Hắn không trở thành truyền kỳ, ai có thể?

“Ba vị vì sao giạt mình như thế? Có việc gì xin cứ nói.”

Ra là người giật mình không chỉ có một mình ta. Hoa Di Kiếm và Khuyết Hữu Nhân cũng ngốc luôn.

Ta tiến lên từng bước, cười cười: “Là Diễm Tử cung chủ sao?”

“Đúng vậy.” Diễm Tử mở quạt trắng ra, lắc lắc, anh tuấn kiệt xuất tới rồi *** rồi mù. Nếu che khuất mặt hẳn, động tác này không chừng là mê đảo trăm ngàn nữ tử.

“Là thế này, ba người chúng ta muốn nhập Thiên Sơn, không biết cung chủ có đồng ý hay không?”

“Lâm công tử có tiếng thông minh hơn người, không nghĩ tới chúng ta mới nói hai câu, công tử đã muốn cho ta rơi bẫy.”

Một đợt âm hàn. Người ta rõ ràng nói ta không chỉ khuếch đại điểm nhỏ thành châu báu, vậy mà bị hẳn công kích.

Ta cười:

“Tiểu nhân không minh bạch ý của cung chủ.”

“Ta đợi ở tiểu lâu này cũng lâu rồi, nghĩ mãi không ra. Vậy đi, các người nói lý do.”

Ta chỉ chỉ Hoa Di Kiếm: “Vị này chính là Hoa Di Kiếm, cung chủ hẳn là nghe qua. Ái thê của huynh ấy Hoa Ngọc Diệp chết dưới tay Trọng Liên, nhưng Trọng Liên âm hiểm giả dối, tà công kinh người, đến giờ huynh ấy vẫn không có biện pháp báo thù.”

“Ừ.”

“Vị này chính là Khúc Du Duyên, ngoại hiệu Khuyết Hữu Nhân. Hẳn cùng ta là bằng hữu thân thiết, đến đây trợ giúp ta một tay.”

“Hm.”

“Về phần ta, cung chủ hẳn đã biết.”

“Việc này ta không biết.”

“Trọng Liên không phải muốn thành thân với vị cô nương này sao.” Ta hất cằm về phía Bộ Sơ. “Nhưng ta hận Trọng Liên không hận nàng.”

“Lâm công tử, ngươi là nam nhân.”

Ta nhếch miệng cười: “Ta là nam sủng, không phải nam nhân.”

“Ta cảm thấy giữa ngươi và Trọng Liên, hẳn mới giống nam sủng.”

“Đó là cung chủ nhìn nhầm.”

“Cho dù thế nào, ba người đều là võ lâm danh sĩ, nguyện ý ở Thiên Sơn, ta tự nhiên vui. Nhưng mà, Lâm công tử, ngươi vừa nói, muốn nhập Thiên Sơn. Ta chỉ là muốn xác nhận lại một chút, công tử muốn ‘nhập’ Thiên Sơn, hay là ‘gia nhập’ Thiên Sơn?”

Diễm Tử ung dung tự đắc, ta lại bị hẳn đẩy vào tiến thoái lưỡng nan.

“Bất kể mục đích thực sự hay lý do ba vị là gì, đều có thể ở lại.” Hẳn cười đến hết sức mãn ý rộng lượng. “Giờ nói ta nghe, các người muốn vào quan nào, môn nào, hay là lâu nào?” Còn chưa chờ ta nói chuyện, hẳn gấp quạt, chỉ Khuyết Hữu Nhân. “Quý Mẫu.”

Lại chỉ hướng Hoa Di Kiếm: “Phong Tước.”

Rồi chỉ hướng ta: “Phong Tước.”

Nhất cử nhất động của tiểu hài tử, trong mắt ngươi có phải đặc biệt gây thơ buồn cười? Ngươi liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu chúng. Nhưng ngươi sẽ không so đo với chúng, vì chúng với ngươi mà nói, không hề có uy hiếp.

Mà Diễm Tử là một người như thế. Hẳn nhìn ngươi, giống như đang nhìn hài đồng.

Hành vi lúc này của hắn, giống như dung túng người, để người làm chuyện người muốn làm, đợi đến lúc người nghĩ là đắc thủ mới biết được, bản thân mình bất quả chỉ đang ngã nhào trong lòng bàn tay hắn.

“Không không.” Ta tiến lên vài bước. “Ta muốn ở lại Thiên Hồ cung.”

“Thiên Hồ cung không phải cho người ngoài tiến vào.”

Ta chỉ chỉ Bộ Sơ: “Vị cô nương này ba tháng nữa thì cũng là người ngoài, không phải cung chủ vẫn cho nàng ở sao?”

Bộ Sơ trở lại Thiên Sơn, ta đã nghe qua. Nhưng ta không biết nàng vậy mà có thể ở chung với Diễm Tửu tốt như vậy, cứ như người sắp phải gả đi không phải là nàng.

“Được rồi, vậy người lưu lại. Khuê nữ, dẫn bọn họ đi đi.”

Bộ Sơ vô cùng cung kính lui đi.

Hoa Di Kiếm cùng Khuyết Hữu Nhân trao đổi ánh mắt với ta, cùng nàng rời đi.

Vài nữ tử cầm theo ngọn đèn, ngọn lửa rung động điên loạn, ánh sáng lúc cao lúc thấp, từng tòa, từng dãy, loáng thoáng nhìn thấy.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa, ta chợt nghe đến tiếng cười to của Khuyết Hữu Nhân từ ngoài cửa.

“Co mẹ nó, lão tử vẫn cho rằng bộ dáng bản thân mình không ra sao, không nghĩ tới có khối người còn xấu hơn, ha ha ha.”

Ta lo lắng nhìn sang Diễm Tửu

Diễm Tửu hoàn toàn không phản ứng, như thể Khuyết Hữu Nhân không có nói hắn.

Nhưng mà, tất cả thuận lợi đến đáng sợ. Từng bước đi tới nơi này, ta thậm chí không biết nên làm như thế nào.

Có thể vào sáng sớm ngày mai, ba chúng ta đều sẽ chết.

“Lâm công tử, ký lai chi, tắc an chi (đã đến rồi thì nên ở yên – mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên). Ta không dễ dàng thương người.” Hắn vẫn ung dung mỉm cười như cũ. “Ta đầu óc vốn không được tốt, cho nên sống nhiều năm vậy rồi, vẫn chưa từng xem thường một hài đồng ba tuổi.”

“Ta chỉ là cảm thấy tiến vào quá thuận lợi, có chút không quen.”

Hắn sang sảng cười hai tiếng. “Đó là người khác không biết mà thôi, không ít người đã tới Thiên Sơn, nhưng không ai dám đi lên. Bọn họ đều nghĩ nơi này có trận pháp cơ quan vô cùng đáng sợ, lại như thế nào cũng không thể phát hiện dấu vết, vì thế suy nghĩ lung tung. Lâu này, truyền ra cũng thật ly kỳ. Thực tế, trên Thiên Sơn không có cơ quan. Một cái cũng không.”

“Thì ra là thế.”

Tình tình Diễm Tửu quả thực kém xa vạn dặm so với suy nghĩ của ta. Hắn tựa hồ đúng như lời Quỷ Mẫu nói, không có cừu hận bi thương, nhìn cái gì cũng hết sức thông suốt.

Một khi đã vậy, vì sao hắn muốn giết Trọng Liên?

Nhưng vấn đề này không dám hỏi. Nếu hỏi, không phải nhận được đáp án ‘Vì thú vị’ thì cũng bị hắn đánh chết.

“Nhìn người cũng mệt mỏi, trước cứ lui xuống gấp bằng hữu của mình đi, sau đó quay lại, ta sẽ sai người đưa người tới phòng.”

Hắn đây rõ ràng đang nói: “Đi thương lượng đối sách thật tốt với bằng hữu của người rồi tới.”

Ta nói:

“Không được, có việc ngày mai nói, hôm nay nghỉ ngơi trước. Cung chủ không nghỉ ngơi sao?”

“Ta đang đợi người.”

“A. Vậy phiền cung chủ bảo người dẫn ta đi.”

“Đợi chút.”

Vừa dứt lời, một thân ảnh xinh đẹp cao lớn hiện ra trước cửa điện.

Người nọ đạp ánh trăng, cười lên mây khói, chậm rãi đi tới, chân sau quỳ trên mặt đất:

“Cung chủ.”

Y thậm chí không liếc ta một cái, tim ta bắt đầu nhảy loạn.

“Người lại đây.”

Bạch Linh đứng lên, đi đến trước mặt hắn.

Diễm Tửu vỗ vỗ chân của mình.

Bạch Linh thành thành thật thật ngồi trên đùi hắn. Sau đó, Diễm Tửu kéo xuống đầu lạp quanh năm trên đầu y, đưa lưng về phía ta. Phượng Linh kiếm bên hông lấp lánh sáng lên.

Y cúi đầu hôn Diễm Tửu.

Lúc này ta ngay cả khí lực ghen cũng chẳng có, chỉ cảm thấy da gà tập thể nổi lên.

Lâm Hiên Phượng đồ đầu heo này, với khuôn mặt như thế, hôn kiểu gì không biết?

Ai ngờ vừa hôn đấy, y lại có chút hưng phấn, một tay bưng lấy mặt Diễm Tửu, một tay bắt đầu cởi y phục. Khi quần áo kéo đến ngực rồi, y thấp giọng nói một câu, ta nghe không có rõ.

“Càng hận lại càng yêu, không phải sao.” Diễm Tửu cười nói. “Nhưng hôm nay có khách quý, người cũng nên yên ổn dừng lại, tiếp đón Lâm công tử đi.”

Bạch Linh đột nhiên bắt động.

60. Chương 60

Lão yêu quái Diễm Tửu này quả thực động tâm tư với y, chuyện không ra sao thế mà cũng làm được.

Phản ứng của Bạch Linh lại bình tĩnh khó đoán. Y đưa lưng về phía ta, đội lại đầu lạp, không nhanh không chậm đi xuống, chấp tay nói:

“Lâm công tử.”

Ta cười như tắm gió xuân:

“Gặp qua Đại tôn chủ. Đại ca ta Hoa Di Kiếm hôm nay vào môn hạ Phong Tước Quan, từ nay về sau theo ngài lẫn lộn rồi.”

“Nếu là Hoa đại hiệp, mỗ xấu hổ không dám nhận.”

“Đại tôn chủ cái thế vô song, không cần khiêm tốn.”

“Xin nhận khách lệ. Lâm công tử mới là võ nghệ siêu quần.”

Khen đến khen đi, ta vẫn lưu tâm ngữ khí nói chuyện và thói quen dùng từ của y, càng cảm thấy càng ngày càng giống. Nếu không phải có lão yêu quái ngồi trên đỉnh đầu, không chừng ta sẽ hóa thành sài lang ác hổ.

Lâm Hiên Phượng không hy vọng ta biết y còn sống, tám chín phần mười là bởi vì chuyện hư hỏng giữa y và Diễm Tửu

Tên Diễm Tửu này, ta thật sự không biết dùng từ gì để hình dung hắn. Hắn chẳng lẽ chưa bao giờ soi gương sao, lớn lên có bộ dạng như thế, còn bảo mỹ nhân cỡ Lâm Hiên Phượng Bộ Sơ hầu hạ hắn. Ta sống hai mươi năm, lần đầu tiên biết ý nghĩa đích thực của bốn chữ vô liêm sỉ này. Nếu ta là hắn, trước sẽ đâm đầu xuống Thiên Sơn, kiếp sau đầu thai thành một người bình thường mới dám nghĩ tới những mỹ nhân này.

Nhưng mà lại bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Trong khoảng thời gian này chỉ lo hưng phấn, đã quên đi Hoa Di Kiếm từng nói với ta, tro cốt của Lâm Hiên Phượng vấy vào trong Phượng Hoàng trúc lâm.

Không ổn rồi, người nên hoài nghi còn thêm Hoa Di Kiếm.

Nếu huynh ấy biết nhiều như vậy, vậy hành động lúc ở Phượng Hoàng trúc lâm thực sự không khỏi quá tốt. Nhưng mà, nếu ngày ngốc chạy tới hỏi, tất sẽ đả thảo kinh xà, vẫn nên án binh bất động trước.

Chuyện sau đó, Diễm Tửu sai người dẫn ta tới hậu viện Thiên Hồ cung, tạm ở lại Thu Mãn Gian.

Ta đây không giống nhập Thiên Sơn, mà là khách quý nào đó của Thiên Sơn. Chỉ sợ ta ở trong này tốt vô cùng, Diễm Tửu lại mang danh nghĩa của ta đi uy hiếp Trọng Liên, ta thật sự là tiền mất tật mang.

Ngày kế, bởi vì Bạch Linh trở về, cho nên Hoa Di Kiếm phải đi Phong Tước quan nghe quy định gì đó lấy y phục gì đó. Mà Quỷ Mẫu thì không ở, Diễm Tửu lại không chịu gặp người. Vì thế, ta đi theo Khuyết Hữu Nhân đạo Yên Ảnh thành.

Đứng ở trước cửa điện khói nhẹ rải rác, phóng mắt là nhìn thấy toàn cảnh.

Một nha hoàn đi ra, chỉ tòa kiến trúc dưới chân chúng ta giới thiệu:

“Khi mặt trời lên lên, phía bắc cửa chính Thần cung, phía tây bắc là Hôn sở, Hạc Cầm Tự, phía nam một chút, là Loan Phượng tiêu cực lớn nhất Yên Ảnh thành, ở giữa là quảng trường Kim Cốc, những tiểu lâu san sát phía đông bắc kia đều là nhà ở.”

Ta chỉ hướng đông bắc: “Người nói nơi đó?”

“Đúng, con đường lớn nhất chính giữa chia nơi đó thành hai phần, phía đông đường là tiểu cửa hàng và tiệm tạp hóa, cửa đông có thể xuống núi, đi thông Đôn Hoàng, phía tây đường có kho hàng, hiệu cầm đồ, chỗ bán châu báu, cửa tây thông với Cửu Thiên Hàn Bích cốc. Chợ tây có võ đài, tửu quán, hiệu thuốc, trạm dịch, bệnh phường... Chợ đông có quán trà thú, lò binh khí, thương hội, xem quẻ, nơi bán trang sức, quán y, quán bạc... Những tiểu *** khác mấy người tự đi coi.”

“Cửu Thiên Hàn Bích cốc là cái gì?”

Nha hoàn nghĩ nghĩ nói. “Chỉ là một cái cốc bình thường.”

Khuyết Hữu Nhân nói: “Có nơi đánh bạc không?”

“Này..... Không có.”

Khuyết Hữu Nhân nói: “Có kỹ viện không?”

“Cũng không có.”

“Ngay cả cái kỹ nữ cũng không có?”

“Trong tửu quán, chắc là có chút...”

Vì thế, Khuyết Hữu Nhân đi chợ, ta đi chợ đông.

Đạo một vòng trong quán bán vật phẩm trang sức, mua một khối ngọc bội Thái Phượng, mất ba trăm lượng, đau lòng. Lúc trước muốn kiếm chừng này tiền, chỉ cần uy hiếp vài câu rồi tung một cước, bây giờ phải tiết kiệm thôi. Vừa mới vào y quán, chợt nghe tiếng của đại mỹ nữ:

“Ta đây muốn thành thân, dùng cái này sao ta thành thân?”

“Đại, Đại tiểu thư, đây là thứ tốt nhất chỗ chúng ta đó.”

Sau đó ta nghe được thanh âm vấp vác bay loạn. Bộ Sơ mang một nhóm người đi ra, mắt nhìn ra xa, không có thấy ta. Nàng vừa đi nhanh ra đườn, vừa nói. “Quên đi, vẫn là đi tìm quan nhân nhà ta giúp thôi. Đan Hà, chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta phải đi Trường An.”

Mấy đại thúc đại thẩm bên trong ngồi xổm nhặt lại y phục, run rẩy tới đáng thương. Ta chạy vội vào giúp bọn họ nhặt, hỏi: “Xin hỏi Bộ Sơ vừa chọn gì thế?”

“Vị tiểu công tử này, chẳng lẽ người không biết nàng sắp gả cho Trọng Liên?”

“Biết, nhưng không phải người ta vẫn nói tuyết tầm Thiên Sơn là tốt nhất sao, nàng không mua ở đây còn mua được ở đâu?”

“Đúng vậy, một mảnh lụa gấm này đem bán ở Trường An, có thể bán được năm ngàn lượng. Ta thấy là nàng, đem giá giảm tới năm trăm, nàng vẫn cảm thấy thế thật tiện nghi, không xứng với nàng.”

“Năm ngàn?” Ta hít một hơi thật lớn. “Lụa gấm ở đây giá cả bao nhiêu?”

“Một ngàn.”

“Được rồi, lão bán một vạn lượng cho ta.”

“Tiểu công tử, người đừng có lãng phí tiền. Một vạn lượng, đủ để thành thân đó.”

“Ta đây chính là lấy để thành thân đó.”

Mấy quán xung quanh đều dạo tới mấy lần, tuy rằng đồ vật đều đắt hơn thị trường nhiều, nhưng quả thật rất nhiều người đổ mồ hôi. Ngẫm lại, Trọng Liên có thể rất giận, vậy mà thực sự tính thành thân với Bộ Sơ. Một khi đã vậy, ta lại đi một chuyến tới quán bán đồ trang sức, chọn kỹ lựa khéo, mua một cây trâm vàng đính hoa sen hồng năm trăm lượng.

Ra khỏi quán, đang nghĩ muốn đi tới đường tây dạo chút, lại nhìn thấy một thân ảnh cao gầy từ quán trước mặt đi ra. Tiểu tâm can của ta lập tức nhảy lên tới cổ họng.

Đi theo người nọ một đoạn, phát hiện rất nhiều người trên đường nhìn y, nhưng không ai bắt chuyện với y. Y dùng chuôi kiếm đẩy ra rèm cửa lò rèn, nhấc vạt áo mà bước vào cửa.

Ta đứng ở cửa, trộm đẩy rèm che, nhìn y ôm chân ngồi trên ghế cạnh thợ rèn.

Thợ rèn vừa gõ Phụng Linh kiếm, vừa nói.

“Ta nói Đại tôn chủ, dù cho thanh kiếm này thế nào, để ngài dùng vậy, có ngày bị phá hủy. Đây quả là kiếm tốt, nhưng chỉ là kiếm tốt thôi. Dưới trời có bao nhiêu bí tàng bảo kiếm, hiếm thấy cũng được, bằng thực lực của người, đoạt một hai cái không phải dễ dàng sao?”

Bạch Linh nói:

“Không cần nói nhiều.”

Thợ rèn lắc đầu, tiếp tục cố sức sửa kiếm.

Ta lùi lại vài bước, hô lớn trên đường cái. “Khuyết lão đệ, người đi đâu vậy? Ta mua ngọc bội cho đại tôn chủ, người tốt xấu gì cũng phải dẫn ta đi gặp chứ!”

Một lát sau, nhảy vào cửa hàng, còn cố ý để dây thừng trên mảnh cuốn vào tóc. Mất một lúc gỡ ra, mới đi vào.

Bạch Linh đã đứng lên. Phụng Linh kiếm không biết ở chỗ nào.

“Đại tôn chủ?” Ta nháy mắt mấy cái. “Sao người ở chỗ này?”

“Ta...” Bạch Linh do dự. “Ta chỉ tùy tiện đi một chút.”

“Hoa đại ca đâu?”

“Ở Phong Tước quan.”

“A. Vậy ta đi.” Đi hai bước lại quay lại. “Ta có đồ cho người.”

“Cái gì?”

Ta lấy ra ngọc bội chim loan, lắc lắc trước mặt y.

Bạch Linh nhận lấy, nắm trong tay mà vuốt nhẹ hồi lâu, thấp giọng nói: “Sao lại tặng ta mấy thứ này?”

“Không rõ.” Ta nhìn y, cân nhắc hồi lâu. “Chẳng lẽ nói... Là để thể hiện tấm lòng?”

Bạch Linh chần chờ, gật gật đầu.

“Không sao, người biết không có ý tứ kia là được rồi.” Ta vỗ vỗ vai y, nhìn về mặt y muốn nói lại thôi, vừa cười hì hì vừa nói. “Hay là nói, người hy vọng ta có?”

“Không có..... Ta.....”

“Lúc nào ta tặng người cũng không được rồi.” Ta nhìn tiểu khóa bên hông y. “Người cũng phải tặng lại ta vài thứ mới đúng.”

“Người muốn cái gì?”

“Muốn xem mặt của người.”

“Không được.” Hắn quả quyết nói, “..... Trừ chuyện này.”

“Đã như vậy, người lại đây.”

Ta kéo y ra khỏi quán, tiến vào một chỗ rẽ của một ngõ nhỏ. Phía ngoài ồn ào, bên trong trống vắng.

Không khí có chút ẩm ướt, từ nơi này nhìn lên, không thấy Thần cung.

Ta cởi đai lưng của mình, Bạch Linh lập tức nhảy cảm lùi lại vài bước. “Người muốn là gì?”

Ta kéo y lại, dùng đai lưng che mắt, buộc lại phía sau đầu. Phản ứng của Bạch Linh thế nào ta không biết. Nhưng sau khi ánh mắt mờ hồ rồi, hô hấp của y có thể nghe rõ ràng.

“Ta cũng không muốn nhìn người, bởi vì ta chỉ thích cảm giác người cho ta.” Trước mắt ta một mảnh tối đen. “Người khiến ta nghĩ tới một người từ bé cùng ta lớn lên, nhưng đã qua đời. Ta rất nhớ huynh ấy, nhưng huynh ấy, ngay cả trong mơ cũng không chịu xuất hiện.”

Bạch Linh không nói gì.

Ta chậm rãi tháo xuống đầu lạp của y, y cũng không có phản kháng.

“Ta làm nhiều chuyện có lỗi, cho nên người đó không muốn gặp ta. Nhưng mà vẫn luôn nghĩ muốn, bộ dáng khi ta kéo tay y từ trong thôn chạy ra ngoài, biểu tình y nhìn ta rất lo lắng, cũng rất vui vẻ.”

Ta chạm lên mặt y, sờ xuống dọc theo hai gò má, đè lại môi y.

Ta mỉm cười: “Ta chỉ muốn gặp huynh ấy một lần, nhưng huynh ấy không cho ta cơ hội.”

Khi ta hôn y, có lệ nóng rơi trên tay ta.

61. Chương 61

Chuyện thành thân, cũng không phải chưa từng gặp qua. Chuyện Lâm Hiên Phượng khóc, cũng thường xuyên nhìn thấy. Kỳ thật, cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, chính là bây giờ nhớ tới trước kia, vẫn có chút không thoải mái.

Có một lần, trong thôn có một đại thúc hung dữ cùng một cô con gái xinh đẹp. Nữ nhi của lão tuổi không sai biệt lắm so với ta, mới ngày đầu tiên đã nhìn trúng Phượng ca ca. Vừa đúng lúc chuyện giữa ta và Phượng ca ca bị mấy sư phụ phát hiện, ý của Hồng Đình thúc thúc là để cho Lâm Hiên Phượng nhanh chóng lấy nàng, chia rẽ phượng hoàng.

Ban đầu Lâm Hiên Phượng thẳng thừng cự tuyệt, kết quả không quá hai ngày tiểu cô nương xinh đẹp kia liền gửi thư tình cho y, sau khi y đọc xong thì chạy về hỏi ta có muốn biết bên trong viết gì hay không, còn về mặt tươi cười quỷ dị. Ta nhìn thành y đọc xong thư tình vui quá, có chút không ăn nổi bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, một mực chắc chắn ta không muốn xem. Y lại làm nũng với ta, ta nhìn lên trời quyết tâm không để ý. Sau đó không lâu, ta nghe chuyện y cùng tiểu cô nương xinh đẹp kia hẹn ước sau hoàng hôn. Ta rốt cuộc bạo phát. Tên tiểu tử Lâm Hiên Phượng kia không phải sinh ra cái mặt hoa đào mắt hoa đào mà cô nương thích sao, y chẳng thể hiểu nổi đạo lý nam nhân không xấu nữ nhân không yêu. Không tới

thời gian ba ngày, ta cướp tiểu nha đầu tới tay. Mới đầu còn nghĩ Lâm Hiên Phượng sẽ chạy tới làm nũng, nhưng y vậy mà hờn dỗi. Ta tìm y nói chuyện, y như tâm lý bất bình, rất kỳ quái. Sau đó, ta nổi giận, nói muốn thú cô nương kia. Lâm Hiên Phượng cứ nhiên vẫn nói mấy câu tức chết người. Khi đó vẫn là tiểu hài tử, một chút xúc động liền nói với sư phụ phải thay Lâm Hiên Phượng thành thân. Mục đích chính của nhóm sư phụ là chia rẽ chúng ta, ai lấy cũng không quan trọng, dễ dàng đáp ứng. Việc này truyền vô cùng huyền ảo, nhưng khi nhìn thấy Lâm Hiên Phượng, y vẫn còn bộ dáng oán hận người chết đi.

Ta thề sống thề chết muốn y nói xin lỗi ta.

Kết quả là trước hôn lễ một ngày, y vẫn không có tới tìm ta. Đến cuối cùng thành ta tìm y. Phát hiện y ngồi trong căn nhà nhỏ ở Phượng Hoàng trúc lâm, mắt sưng như quả đào mật. Khi đó đau lòng vô cùng, nghĩ thầm dù có dè y lên giường cũng cho y thượng, chuyện nhỏ này mà cũng còn y so đo. Thầm nghĩ thôi, chứ nói không ra khỏi miệng, đành phải mất thăng bằng nói một câu: Chỉ cần huynh nói một câu, thân này không thành cũng được. Lâm Hiên Phượng đứng lên, ôm ta mà hôn, nước mắt rơi một giọt là tim ta nhảy một tiếng.

Ngày thành thân ta đào hôn, lúc trở về phát hiện chuyện không hề oanh động.

Bởi vì tân nương tử bị người giết.

Lúc ấy không hiểu tại sao lại thế, chỉ nói cô nương kia cùng phụ thân mình bị kẻ thù đuổi giết. Nhưng bây giờ nghĩ lại rồi cuộc cũng hiểu.

Người như ta dễ dàng ngứa da. (ko hiểu đoạn này lắm.) Lúc ấy ném qua giáo huấn, vậy mà nhanh như vậy đã quên sạch sẽ. Lâm Hiên Phượng và Trọng Liên tính cách đều ôn nhu như nhau, nhưng Trọng Liên khi cố chấp ương ngạnh lên thì không phải người. Mà tính tình cầu huyết của Lâm Hiên Phượng kia chính là gặp được việc nhỏ thì tìm mọi cách nhường nhịn, đại sự thì càng giận càng ghen lại.

Ta ôm y, y không có đáp lại, chỉ có tiếng hít thở, áp lực thật sự rất nhỏ rất cạn.

Khi y không nói lời nào, hẳn rất khổ sở.

Y không giải thích với ta, hẳn có nguyên nhân.

Chờ lúc ta lấy lại *** thân, y đã đi rồi. Mắt của ta vẫn còn đai lưng.

Đi khắp cả Yên Ảnh thành, có chút kinh ngạc. Thành chủ nơi này không thể nghi ngờ chính là Diễm Tửu, ngoại trừ số người ít hơn, nhưng mức độ giàu có không khác mấy Trường An Lạc Dương. Mà người nơi này, ít nhiều gì cũng biết võ công.

Thế lực của Thiên Sơn khổng lồ hơn suy nghĩ của ta rất nhiều. Như vậy, quả thật lúc này không thể cùng Trọng Liên giáp mặt giảng hòa.

Diễm Tửu quả nhiên là nhân vật thần bí, trong hai ngày chỉ ở trong Thần cung, cũng không thấy phản ứng gì với ta. Nhưng thật ra Bạch Linh được hẳn gọi tới vài lần.

Ngày thứ ba, ta đi Thần cung xin hẳn cho phép, nói ta muốn đi Trường An, hẳn rồi cuộc cũng lộ ra bộ mặt xấu, khê cười với ta:

“Không có gì. Đừng về quá muộn là tốt rồi.”

Ta đã chuẩn bị sẵn một đồng lú do, vậy mà hẳn phê chuẩn dễ vô cùng. Xem ra tám chín phần mười là hẳn tính phái người theo dõi ta, xem ta có liên hệ gì với Trọng Liên không. Chỉ sợ hẳn phải thất vọng.

Ta một thân một mình cũng phải chạy đi chạy lại nhiều lắm, non nửa trong số đó cũng phải là chuyện mất vài ngày.

Trở lại Trường An, hồng lâu tử các, bích điện cấm phòng, khí chất vương giả ở khắp nơi. Cây xanh thành đỏ, gió xuân khê thổi.

Chợ mới Kỳ Đình, kinh báo đăng cả hoàng giáp. Cộng thêm hôn sự lớn nhất võ lâm chuẩn bị vô cùng huyền ảo, thịnh huồng chưa bao giờ có.

Chân trước đi tới Trường An, sau lưng Bộ Sơ đuổi kịp.

Khó trách người ta nói nam nhân xài rất ít tiền mua đồ, nữ nhân thì xài một đồng tiền mua thứ không nghĩ cần thiết.

Bộ Sơ đại tiểu thư bắt đầu mua gấm vóc. Chỉ chọn đắt tiền, không chọn đúng. Hỏi giá tiền trước rồi nhìn chất lượng, huy động lượng lớn xe ngựa cùng tùy tùng, đi từ chợ tây Trường An sang chợ Đông vài vòng liền, vẫn không chọn được cái đáng giá.

Ta canh chừng ở lầu hai Trường An Xuân tiệm cơm, cầm một bầu rượu, mấy cái đĩa thức ăn, chậm như rùa dựa lên ghế, chờ cá cắn câu.

Không ngoài dự đoán, lúc trời gần tối, nhìn Bộ Sơ xuống xe ngựa trước cửa tiệm cơm.

Trong lầu đèn ***g màu vàng màu đỏ, cây đỏ hoa ngọc, đèn đuốc sáng trưng chiếu sang cả con đường.

Trên đường đầu người lui tới, âm thanh rao hàng không dứt.

Lúc Bộ Sơ xuống dưới, cả một phố dài đều im lặng.

Mọi người nhìn nàng tung hoa phát liễu đi vào khách ***, dần dần khôi phục vẻ ồn ào, tiện thể còn có vẻ nhộn nhịp hơn.

Chẳng bao lâu, người ngồi cùng tầng ta bắt cũng im lặng.

Ta biết Bộ Sơ tiến vào, vì thế bắt đầu ra vẻ thâm trầm, chuẩn bị nhặt lại vốn ban đầu của mình.

Nhưng nghe tiếng bước chân, ta rút cuộc nhin không được quay đầu lại.

Vị công tử đi đầu đám người bước đi nhẹ như gió. Bộ Sơ đi theo sau hần, cũng là hoa phi điệp vũ.

Vì lẽ gì dùng hai chữ khiếp sợ để hình dung cảm thụ của ta?

Bọn họ ngồi cách ta hai bàn về phía tây.

Hần tựa bên cửa sổ, dùng tư thế vô cùng tao nhã tựa lưng vào ghế ngồi, Hồng Liên điểm lệ nơi cần cổ lộ ra. Bộ Sơ ngồi đối diện hần, nhẹ nhàng chống cằm, nhả nhặn lịch sự thật giống Cửu Thiên Huyền Nữ tái thế.

Xung quanh họ là một vòng người, phần lớn là của Trọng Hỏa cung.

Hần dường như không nhìn thấy ta.

Ta bắt đầu do dự, có nên tiến hành như cũ hay không.

Quay đầu nhìn họ, thì sợ bị phát hiện, đành lén lút. Nhưng sự thật chứng minh ta lo lắng quá nhiều, đôi phu thê mỹ nhân siêu cấp xứng đôi này, ánh mắt bây giờ đều tập trung vào đường chân trời, trong mắt không có người.

Phát hiện họ không hề để ý ta, ta cũng không trốn, ôm mười cuốn vải vóc, tùy thời chuẩn bị đi tới.

Nhưng công tác chuẩn bị này vòng vo nửa canh giờ.

Món ăn họ chọn hơn phân nửa là xa xỉ, hiếm lạ. Trọng Liên đã tự tay gấp rau cho Bộ Sơ, ta vẫn ngồi tại chỗ bất động.

Bọn họ kỳ thật cũng không có động tác gì thân mật, nhưng càng làm cho người ta cảm thấy tình cảm đặc biệt tốt. Nhìn đến Trọng Liên mang bộ dáng tiểu tử nhìn thấy mỹ nữ là chạy theo kia, thật khiến người ta muốn đánh! Nghĩ muốn đánh! Còn có Bộ Sơ, dám đối với lão bà nhà ta liếc mắt đưa tình, thật sự đáng giận! Đáng giận!

Vải vóc oanh một tiếng nện từ khoảng không xuống mặt ghế.

Mở đầu làm không tốt, sinh ý mất đi ba thành.

Hai người bọn họ ngẩng đầu nhìn ta.

“Đã sớm nghe nói Song Thành Bộ Sơ muốn mua lụa gấm tốt nhất làm giá y (y phục xuất giá), không biết yêu cầu cao cỡ nào?”

Ngữ khí vô cùng ác liệt, sinh ý mất đi năm phần.

“Tìm được nàng rồi.” Trọng Liên cười cười với Bộ Sơ, cúi đầu lấy ra thịt trong sò biển, bỏ vào bát của nàng.

Ta thiếu chút nữa bỏ một chương lên đầu hấn.

“Vải tốt nhất của ngươi mất bao nhiêu?” Bộ Sơ trông mặt mà bắt hình dong, nhìn ta không giống kẻ có tiền, nói chuyện so với trước đây càng thêm láo xược, láo xược!

“Một vạn một, có mười cuộn, muốn mua hay không, tùy ngươi.”

Thái độ có vấn đề, thất bại chín phần chín.

Bộ Sơ nhìn nhìn ta, cách ăn mặc vẫn đơn giản như cũ, nhưng mắt hạnh mày liễu, môi đỏ da trắng, nhìn đến cơn giận của ta bay đi tám phần.

“Mua.”

Ta đang chuẩn bị nói. “Chỉ biết ngươi mua không nổi, hai kẻ nghèo kiết xác,” nàng lại dứt khoát như thế.

“Ngươi nên hỏi trước phu quân tương lai đi. Hấn chắc gì đã nhận.”

“Không có gì, nàng muốn mua bao nhiêu ta mua bấy nhiêu.” Trọng Liên cũng không ngắc đầu, tùy tiện rút ra một tệp ngân phiếu, đặt trên bàn. “Đồ thì lưu lại, ở đây không còn chuyện của ngươi.”

Ta giật mình minh bạch một vài thứ.

Nhưng mà, nếu phản ứng không nhanh, thì không là Lâm Nhị thiếu gia.

“Đa tạ Liên cung chủ ban cho.” Ta cười hắc hắc, nhặt lên tệp ngân phiếu — đồng thời hấn rất nhanh ngắc đầu, liếc ta một cái, lại tiếp tục nhìn về nơi khác.

Ta đếm đếm, kiểm kiểm ngân phiếu.

“Cáo từ.”

Sau khi ra khỏi cửa, Trường An vẫn sênh ca huyền ảo. Nhưng dường như không có náo nhiệt như vừa rồi.

Còn có, thời tiết trở lạnh rồi.

Trọng Liên tới kinh sư rất nhiều lần, mỗi lần đều bị sờ túi không nói, lúc này lại thay đổi choáng ngợp thành kẻ có khả năng vui nhất. Đếm lại chín lần, chưa từng lần nào lừa tốt như vậy. (ý Hoàng là đếm tiền lại chín lần, chưa lần nào lừa được nhiều tiền như lần này.)

Ta mua hai phong thư, để ngân phiếu vào trong, chạy vội tới trạm dịch.

Trạm dịch đã sắp đóng cửa rồi, ta xin xỏ nửa ngày mới có thể phát bức thư cuối cùng.

Trọng Liên người này thật là. Lúc trước ta náo loạn rời nhà trốn đi, cũng đâu có nói không quay về. Người đã hai mươi bảy tuổi rồi, làm việc còn không hiểu thế nào là chừa lại đường lui. Bây giờ cả giang hồ đều nói hấn muốn thành thân với Bộ Sơ, về sau ta và hấn, sợ rằng sau này chẳng thể ngóng trông.

Hoặc là nói, hấn căn bản không hề tính quay đầu lại.

Lúc trước hấn bệnh ngặt thành như vậy, nhị thiếu gia ta ở Trọng Hỏa cung dứt từng ngụm nước từng ngụm canh cho hấn, chưa từng ghét hấn. Thế mà giờ hấn lại ghét ta.

Như vậy cũng tốt. Thiên hạ rộng lớn, tử mạch hồng trần, tứ hải là nhà, Nói ai rời ai đi là không thể sống, nhất định là nói dối. Những người từng trải thích nhất một câu địa phương, bây giờ ngẫm lại, thật đúng là lời lẽ chí lý — Cùng nhau vượt qua cơn hoạn nạn, không bằng khi thoát khỏi hoạn nạn liền quên nhau. ()

tử mạch hồng trần: Ấm chỉ con đường náo nhiệt nơi thành đô, ảm ý vinh hoa huyễn hoặc.

Ta đặt trăm vàng đính hoa sen bằng hồng ngọc vào phong thư, dùng vải bọc lại thật tốt, trên viết một hàng chữ:

Trường An, Phi Hồng phố, nơi Cầu Hoàng, Hàn Đạm Y xin nhận.

()

Nguyên gốc: Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.

Trích trong Trang tử, Thiên vận:

Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.

Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dài làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Chú:

Điển cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế...”Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

(Chú điển cố và lời bình tìm thấy trong Tiên sử)

62. Chương 62

Rời xa Trung Nguyên, vốn là còn muốn ở lại kinh thành thêm Thiên Sơn mấy ngày, nhưng Thiên Sơn có quy định, mỗi lần đổi mùa, tất cả thành viên Thiên Sơn đều phải trở lại Yên Ảnh thành tiến hành nghị hội.

Lúc ta rời đi đã là buổi chiều.

Trọng Liên với Bộ Sơ ở chỗ nào, dân toàn thành nhất định có thể biết trong thời gian ngắn nhất. Ta nghe nói Trọng Liên và Bộ Sơ từ Chu Tước Môn rời đi, nhưng ta không có đi nhìn hấn.

Bên cạnh quan đạo, cỏ thơm um tùm, đồi cây bạc phơ. Một đường quay lại Thiên Sơn, một đường nước phủ suối hoa.

Nhưng hình như ta trở về có hơi sớm. Mấy ngày sau khi ta đến Thiên Sơn, trong thành Yên Ảnh vẫn không có nhiều động tĩnh. Đại khái là sau hội nghị sẽ nhận nhiệm vụ mới, tất cả mọi người đi ra ngoài tìm vốn một mùa, một lần tiêu dao.

Yên Ảnh thành có tứ phương đại môn. Cửa đông nổi thẳng tới lăng Kiếm Thần, cửa nam là nơi nhập khẩu chính, nổi thẳng với đảo Kim Môn, cửa tây dẫn tới đường tắt đi tới Tam quan, còn cửa bắc lại không hề nói là dẫn tới địa phương nào.

Ngựa của Thiên Sơn nhìn qua không lớn, thực tế tốc độ chạy nhanh vô cùng. Không tới nửa canh giờ, xe phu đã đưa ta tới cửa bắc. Diêm Tửu dù ngồi, nhưng chân rất dài, không giống người nhỏ bé. Mà hấn hằng năm đều ở Thiên Sơn, tất nhiên phải có chỗ nào nhỏ bé. Suy nghĩ cẩn thận, tất cả đều sáng tỏ.

“Công tử, đã tới Cửu Thiên Hàn Bích cốc rồi.”

Ta thanh toán tiền, chăm chú nhìn cửa bắc.

Phía sau cửa là toàn một màu hồng phấn — một loạt những đào núi như sóng lớn, như cầu vồng.

Quang cảnh nhìn từ nơi này đẹp không sao tả xiết, không biết bên trong là cảnh sắc thế nào?

Ta đi ra cửa bắc, thành linh phát hiện trước mắt là rừng đào vô biên vô hạn, rừng cây hơi nghiêng nghiêng, dường như quả thật là một cốc. Nhưng đáy cốc là gì, thì đã sớm bị màu hồng phấn bao phủ.

Trước mặt có hai con đường.

Ta chọn bừa một cái.

Đi được một đoạn, phát hiện cảnh sắc chung quanh cơ bản không khác nhau, lại xuất hiện chỗ rẽ.

Lần này là ba đường.

Ta lại chọn lấy một đường.

Xuống tiếp, đường thành bốn ngã rẽ.

Vì thế, ta dẹp đường hồi phủ. Ngồi ở cửa vào, nhìn rừng đào rậm rạp trước mắt.

Lúc trước nha đầu kia còn nói với ta đây là một cốc bình thường. Hóa ra rừng đào bình thường có thể sánh hơn cả rừng cây thiên hạ, còn có nhiều con đường kỳ quái như vậy. Quả nhiên, nói thứ gì bình thường thì sẽ không bình thường.

Ngồi không được bao lâu, ta đứng lên, không nhìn đường, thẳng tắp tiến lên giẫm lên hoa đào rơi trên đất.

Càng vào sâu, đường bên trong càng rắc rối phức tạp. Đôi khi thậm chí có thể thấy sáu đường giao nhau. Kỳ quái nhất chính là, đường này thiết kế xiêu xiêu vẹo vẹo, lại khiến người ta càng nhìn càng muốn đi. Đến cuối cùng, chỉ còn lại đường, đào cũng mảng lớn chồng chất.

Ta ngẩng đầu thật cao, để mình không để ý những ngã rẽ kia.

Ta cơ hồ quên mất mình đi mất bao lâu, rốt cuộc nhìn được chỗ đào giảm bớt, pha lẫn hoa dương liễu. Sau đó, ao to ao nhỏ xuất hiện. Dương hoa tán loạn, ngàn cây gặp nước.

Hơi nước bàng bạc, hoa rơi tán tán. Ôn tuyền tỏa ra nhiệt khí, cánh hoa trôi nổi hững hờ.

Nhiệt khí?

Ta chưa bao giờ biết, thực vật có thể ngâm mình trong nước ấm mà không thành canh. Có lẽ lại là đặc thù của Thiên Sơn.

“Thân thể này của ngươi còn dùng được sao? Chắc chắc.”

Bỗng nhiên có người nói chuyện, dọa ta chết khiếp.

Nhưng mà, người nọ là Ân Hành Xuyên?

Chỗ ở của đại tiên nhân hóa ra là Cửu Thiên Hàn Bích cốc. Quả thế.

Ta nhẹ nhàng đi lên, lại gần một chút.

Cửu Thiên Hàn Bích cốc? Ta thấy như Đào Sắc Đông Cung cốc.

Đào sắc: màu hoa đào, còn chỉ quan hệ bất chính. Còn Đông cung.... là Đông cung đồ.

Phía trước là cái ao lớn nhất, xung quanh ao có vô số nữ tử.

Có người đang tắm trong ao, thanh âm vẫn như cũ, không nhanh không chậm vừa ý thông dong:

“Ngươi đã từng nghe qua bí cực thái lai chưa? Nếu đã phá hư thành thể này, không cần có ý vân hồi, nói không chừng ta không bệnh cũng bị ngươi biến thành một thân bệnh.”

Đúng là Diễm Tửu.

Hắn ở trong này làm cái gì?

Hắn nghiêng nửa mặt, hai tay thích ý mà đặt trên tảng đá cạnh ao, cánh tay gầy mà rắn chắc, bọt nước tích tích rơi xuống. Ánh mắt rời chiếu xuyên thấu qua rừng cây, tóc dài của hắn trải dài trên đá, kéo dài trên mặt cỏ, đen tối có chút chói mắt.

Nói thật ra, nếu như hấn ngồi xe lăn, ta sẽ không cảm thấy hấn thấp bé như thế.

Ánh mắt của những nha hoàn xung quanh nhìn hấn, không giống đang nhìn một người tàn tật.

Ánh mắt càng nòng ở trên thân thể hấn, không đi vào trong nước. Cơ hồ trên người hấn cũng phải hình thành hơn trăm cái động.

Nếu một nam nhân không thể làm cho nữ nhân thỏa mãn, các nàng tuyệt không dùng loại ánh mắt này nhìn hấn.

Mà hấn lưỡi biếng dựa vào bên bờ, nhặt một quả nho ném vào miệng, hết sức tự tin để cho người khác thưởng thức, giống như người xấu vô cùng này không phải hấn.

Cũng bởi vì thế, vốn ngũ quan hấn siêu cấp không hợp kia cũng thành không quan trọng.

Nam tử này nắm trong tay sức mạnh xoay chuyển càn khôn. Đây là suy nghĩ đầu tiên khi ta nhìn hấn lúc này.

Ân Tứ ngồi một bên, nghiêng chân bắt chéo, nghiền thuốc. Gió mát phiêu y, nước lam khê rơi, trên vai trên tóc, khuôn mặt kia quả là vô cùng đối lập với Diễm Tửu.

“Người cũng lắm chuyện thật.” Khẩu khí y nghe không tốt, nhưng phục vụ vô cùng chu đáo. Chỉ chốc lát lại vẽ loạn trên Diễm Tửu gì gì đó, lại lấy ngân châm cắm vào. “Bảo những người này tới làm gì, mệt.”

“Hừ.....” Ngón trỏ của Diễm Tửu khê gấp khúc, đầu ngón tay lộ ra xinh đẹp như khắc ngọc mà thành.

Ông trời đúng là công bằng. Cho hấn khuôn mặt xấu, lại để mọi chỗ của hấn trừ cái mặt ra đều đẹp.

Ân Tứ bỗng nhiên bất động, cùng hấn trao đổi ánh mắt, bỗng nhiên đứng lên nói:

“Người nào?”

“Ta.”

Ta lập tức đứng ra. Sớm không mong đợi bọn họ không phát hiện ra.

“Ra là Hành Xuyên tiên nhân biết võ công, thất kính thất kính.”

“Người tới làm gì?”

Ta vẫn chưa có nói gì, Diễm Tửu đã quay đầu cười với ta: “Hành Xuyên không biết võ công, tuyệt đối không. Nhưng trên thế giới này người có nội lực có thể hơn y,” hấn vươn mười đầu ngón tay. “Không có vượt qua con số này.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới hai người Tư Đồ Tuyết Thiên đề cập qua.

Diễm Tửu nói:

“Nội lực của Hành Xuyên không thể khai phá, ngược lại ngưng tụ trên dược vật cùng cổ vật, cho nên những đồ chơi đó của y đều khá lợi hại đó.”

cổ vật ở đây là cổ trùng, không phải đồ cổ.

Ân Tứ không để ý lời của Diễm Tửu, nói: “Người vào bằng cách nào.”

Ta nói: “Đi thẳng vào.”

“Ai nói cho người cách phá giải?”

“Không ai nói ta biết. Nơi này cần phá giải sao?”

“Vì sao?”

“Nếu nơi này gọi là Cửu Thiên Hàn Bích cốc, thì khẳng định là một sơn cốc, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nếu là sơn cốc, thì phải xuống núi. Ta chỉ cần tiện đường đi thẳng, không phải là được sao? Vì sao phải để ý đường nhỏ?”

Ân Tứ để ta nói tới im bật.

Mà người cười lại là Diễm Tửu.

“Ta thật không biết Lâm công tử là rất thông minh hay rất ngu ngốc.”

“Ta đương nhiên là rất ngu ngốc.”

“Tại sao lại nói thế.”

“Sống hơn hai mươi năm, trừ bỏ công phu mèo ba chân chỉ có thể làm đối thủ của hài đồng, lại không *** thông gì. Cung chủ học rộng tài cao dĩ nhiên không biết, sống đến cảnh giới này, cũng là một bản lĩnh.”

Diễm Tửu lại cười ha hả:

“Miệng lưỡi Lâm công tử thật lợi hại. Người có thể thuận lợi đi thẳng tới nơi này, người là người thứ hai. Cho dù ngu ngốc hay thông minh, đều rất lợi hại.”

“Đó là?”

“Bạch Linh.”

“A. Thứ ta nói thẳng, đại tôn chủ thật sự rất đơn thuần. Ta không biết vì sao cung chủ lại để một người đơn thuần như vậy ở bên cạnh.”

Ân Tứ nói: “Lâm công tử, đơn thuần và đơn giản là hai việc khác nhau. Bạch Linh tuyệt đối không ngu.”

Diễm Tửu lắc lắc tay, ngắt lời y: “Bạch Linh thực rất đơn thuần.”

63. Chương 63

Một tay của Ân Tứ chụp lên vai Diễm Tửu: “Trước phải chữa khỏi cái thân tán xương cốt này cho người đã.”

Diễm Tửu tựa như đã quen quá rồi, cũng không phản ứng quá nhiều.

Không quá bao lâu, Diễm Tửu nói: “Đi thôi.”

Thế là hắn đưa tay qua viên đá sau đầu chuyển một vòng. Hắn bỗng nhiên từ mặt nước đứng lên. Không quá bao lâu, ta thấy dưới chân hắn có phiến đá — hắn đứng là ngồi trên xe lăn tắm rửa, hơn nữa phía dưới còn quần áo. Nhưng mà, phác họa rất rõ dáng người.

Ta nhìn mệnh căn của hắn, cũng không khác gì lắm so với nam nhân bình thường, chân cũng thẳng tắp thon dài, tỉ lệ dáng người vô cùng cân xứng.

Các thị nữ lấy ra trường bào đồ tươi, cẩn thận khoác lên cho hắn.

Nữ tử thay hắn thắt vạt áo sắc mặt ửng hồng, tầm mắt như có như không mà hướng xuống hạ thân hắn.

Khó trách trên giang hồ truyền nhau nam nhân mà nữ nhân muốn đều xấu hoặc già, hoặc là cường tráng tới khó coi. Lớn lên với khuôn mặt xấu xí, vậy ưu tiên chú ý của nữ nhân, tự nhiên sẽ là thân thể hắn liệu có năng lực khiến các nàng dục tiên dục tứ (cực khoái) hay không.

Diễm Tửu nhìn phía xa xa, không có biểu tình gì, nhưng mà nam căn chậm rãi ngẩng lên.

Sắc mặt nữ tử kia càng đỏ, thân thể đã bắt giác mềm xuống.

(Aki: Edit đoạn này quá ư hại não mà cười dê)

Ta nhìn nhìn Ân Tứ, Ân Tứ mang biểu tình “Người còn ở đây làm gì”, hất hất cằm dương dương tự đắc về phía rừng đào.

“Diễm Sầu Diễm Sầu, quả nhiên danh bất hư truyền, vừa đẹp vừa xấu.” Đang hoàng hôn, ta nằm trên giường Hoa Di Kiếm, đem đệm chăn chỉnh tề như khối sắt của huynh ấy xáo tung lên. “Các người tưởng tượng nổi không, trong Thiên Hồ cung nhiều mỹ nữ như vậy, mỗi người đều là bạn giường của hần.”

“Dù sao, tiểu Hoàng điểm người ghen tị cái gì?” Khuyết Hữu Nhân ngồi một bên lau vũ khí, không hiểu tại sao mà bay ra câu thế.

“Ta không có hứng thú với nữ nhân.”

“Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

“Cảm giác ta muốn làm với nữ nhân, giống như người muốn làm với nam nhân vậy.”

“Lâm Vũ Hoàng, người thật mẹ nó ghê tởm.” Khuyết Hữu Nhân nhăn cả mặt mày, suy nghĩ một lúc, lại càng nhăn thêm. “Ta bây giờ giống như ăn phải giòi vậy.”

“Ghê tởm tới vậy sao.”

“Ghê tởm.” Hần dừng lại một chút, giữa lông mi giãn ra. “Kỳ thật nếu là Trọng Liên như thế, cũng không quá ghê tởm.”

Ta tùy tay ném gối của Hoa Di Kiếm ra ngoài: “Cấm loạn nghĩ muốn lão bà nhà ta! Không thì Lâm thiếu gia sẽ cho người biết nổi là làm bằng sắt!”

“Chắc chắc, nghĩ cũng không được? Cũng đâu có làm.”

“Nghĩ cũng không được!”

Nam nhân không muốn để nữ nhân của mình xuất đầu lộ diện, cũng không phải không có lý do. Tư tưởng của nam nhân vĩnh viễn xấu xa hơn so với dự đoán của nữ nhân. Một nữ nhân sau khi nhìn thấy cơ ngực của nam nhân, có lẽ sẽ đỏ mặt tím đập, thậm chí còn khiển trách bản thân mình thật háo sắc. Nhưng nam nhân cho dù nhìn thấy một mỹ nữ ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề, cũng sẽ không biết đang nghĩ những thứ vô liêm sỉ gì có thể hù chết nữ nhân.

Ta đột nhiên nhớ tới Trọng Liên.

Người như hần tình tình ôn nhu, nhưng làm việc vô cùng nghiêm túc. Ngay cả khi làm chuyện đó cũng vô cùng nghiêm túc. Nếu ta may mắn thượng hần, mất nửa híp vào, đôi khi thậm chí sẽ hơi hơi liếm môi trên, bộ dáng vô cùng khát khao, quyến rũ đến nổi xương ta cũng mềm. Còn nếu là hần thượng ta, thì sẽ có tình huống gì?

Vô luận ta nói gì, hần một câu cũng không nói, hết sức chuyên chú mà dồn *** lực vào cương vị ở trên, hai tay khổng chế thất lưng của ta, chỉ sợ đi vào không đủ sâu. Đến khi xong việc hần mới có thể ngã trên người ta, khê thở, điều hòa tình.

Trọng Liên lúc ở trên người khác tuyệt đối sẽ không phát huy đặc thù lưỡng tính của hần, còn nam nhân hơn nam nhân bình thường. Cho nên, khi hần nghĩ gì đó cũng vô cùng xấu xa.

Nhưng mà tưởng tượng đến khi hần muốn làm với Bộ Sơ cũng nảy sinh ý xấu xa, ta lại càng thấy không thể chịu được.

“Hoa đại ca, trong thời gian này huynh có phát hiện mới không?”

“Không có.”

“Đúng rồi Hoa đại ca, lúc trước không phải huynh nói tro cốt Lâm Hiên Phượng ở Phượng Hoàng trúc lâm sao?”

“Lúc trước trong thân có người đưa tro cốt của y cho ta, bảo ta rải vào rừng Phượng Hoàng.”

“Người nào?”

“Một lão nhân, ta không biết.”

“Có phải chỗ này dán cao da chó không?” Ta chỉ chỉ má phải.

“Đúng, vóc dáng còn thấp lùn.”

Vậy thì đúng là Đản lão đệ. Nói như vậy, Đản lão đệ cùng Lâm Hiên Phượng hai người này sớm đã lập kế. Nói như vậy, di thư phía sau cũng là y để ra.

Giọng hát của y ách như vậy, hẳn là do ho khan. Nhìn y bệnh cũng không nhẹ, ho lao cũng không phải giả. Nhưng mục đích của di thư kia hẳn là muốn tách ta và Trọng Liên ra.

Y đã làm như vậy, vì sao không dùng gương mặt thật gặp ta?

Khuyết Hữu Nhân ném vũ khí lên bàn: “Được rồi, đi thôi.”

Ta nhảy đến bên cửa sổ.

Hoa Di Kiếm chọn phòng thật tốt. Nhìn từ nơi này, có thể nhìn thấy hơn phân nửa Thiên Sơn, còn có bậc thang dài vô hạn kia. Trên bậc thang trắng như tuyết đầy người, sánh vai trùng điệp thành bè thành hội đi lên trên.

Thiên Sơn, Thiên Sơn. Gió mạnh ngàn dặm, ánh chiều nghiêng xuống, Yên Ảnh thành giữa biển mây mênh mông, Thiên Hồ cung trong rượu say khói vãn, giống như tiên điện nơi thiên giới, ngọc lâu chuyển động không trung.

Ba người chúng ta đi ra ngoài, chen chúc đi lên.

Người khắp nhất cung tam quan ngũ môn nhị thập bát lâu đều tụ hội ở Yên Ảnh thành, đường cái vắng lặng trở nên rộn ràng nhộn nhạo.

Nghe đầu lần này Diêm Tửu công bố Kính độ tâm pháp, chuyên dùng phá giải Linh Không kiếm pháp của Linh Kiếm sơn trang.

Tất cả người của tam quan đều có thể tiến vào, chúng ta cùng nhau đi vào Thiên Hồ cung.

Rèm xanh trùng điệp, ánh mặt trời ấm áp. Cốc lưu ly sáng rực, trăng chiếu thanh bàn long.

bàn long: là kiểu điêu khắc hình rồng cuộn tròn.

Say trong hương trời, cuối cung điện, thân ảnh sau bình phong khổng tước thanh tao lịch sự ung dung.

Ta nói:

“Người này nếu không phải đến hiểm thấy, thật đúng rất xứng Thiên Hồ cung này.”

Không ai trả lời ta.

Ta quay đầu lại nhìn, Hoa Di Kiếm đứng phía sau ta.

“Khuyết Hữu Nhân đâu?”

“Vừa có người gọi hẳn có việc, hẳn nói một lát sẽ quay về.”

Ta gật gật đầu.

Trên bình phong là một khổng tước sáu đuôi, lông chim đều từ lông vũ thật mà khảm thành. Mắt màu phi thủy, chân khắc hổ phách, trên móng là vàng, trong suốt rực rỡ. Diêm Tửu chậm rãi ngồi xuống, khẽ lay quạt trắng:

“Ba vị quan chủ thỉnh lên phía trước.”

Bạch Linh và Quỷ Mẫu đi tới, cũng không thấy Hồng Thường.

“Hồng Thường đâu.”

Quỷ Mẫu nói: “Nàng ta đang có chút việc, khoảng một lát nữa sẽ trở về.”

Ta vội quay đầu lại: “Người gọi Khuyết Hữu Nhân đi là Hồng Thường?”

“Trên người nàng có lục vĩ hỏa hồ, hẳn là vậy.”

Nhất thời da đầu ta run lên, Khuyết Hữu Nhân đại gia không muốn sống rồi, vậy mà chạy trốn với Bàn Tư Tư.

“Bọn họ đi nơi nào?”

“Hình như ngay thành tây.”

“Đệ đi lát rồi về.” Ta xoay người bước đi.

“Vũ Hoàng.”

“Một lát nhất định sẽ về.”

Diễm Tửu nói: “Quý Mẫu, bà lên trước đi.”

Quý Mẫu nói: “Phiền cung chủ về sau gọi tên ta.”

Ta dùng tốc độ nhanh nhất lao ra cửa, lại nghe trong đại điện giọng Diễm Tửu mang theo tiếng cười, chậm rãi nói:

“Thất lễ, Hách Liên phu nhân.”

Đợi đến khi ta bắt đầu nhớ lại họ của Quý Mẫu, người đã tới cuối đường tây.

Trước cửa hàng bán châu báu có một nhà đóng cửa, Bàn Tư Tư và Khuyết Hữu Nhân đang đứng sóng đôi cách đó mấy thước.

Bàn Tư Tư vẫn mặc y phục rất đẹp, trong áo, bộ ngực sữa trắng như tuyết — xa biết không phải tuyết, chỉ có ám hương tới.

“Năm nay Trọng Liên thành thân với Bộ Sơ, hai người đó chỉ làm mỗi giá y cũng mua mười vạn lượng.” Giọng nàng khi nói chuyện nhỏ nhẹ vô cùng, nhưng tay cầm kiếm thì lại hiện gân xanh.

“Đại gia biết. Không biết Hồng Thường muội muội tìm ta có chuyện gì?”

“Hắn thích Bộ Sơ, tất nhiên bởi vì Bộ Sơ không phải kỹ nữ.” Tay Bàn Tư Tư hơi run rẩy. “Lúc trước nếu ta không phải bị người làm ra chuyện như vậy, ta cũng sẽ không làm kỹ nữ. Lại càng không để người khác cảm thấy, ta làm kỹ nữ còn lập đền thờ, tự xưng thanh cao.”

“Sao có thể? Trong mắt nam nhân, nữ nhân có mị lực nhất, một là kỹ nữ giống thiên kim, hai là thiên kim giống kỹ nữ. Huống hồ Hồng Thường muội muội bây giờ không bán thân, còn sợ người khác nói ra nói vào?”

Bình thường không nhìn ra đấy, vị đại thúc này còn biết cố gắng làm nữ nhân vui.

Tâm tư của ta luôn ở Thiên Hồ cung.

Quý Mẫu họ Hách Liên?

Liệu có phải hay không...

“Là một nữ nhân, cả đời chỉ theo đuổi điều đơn giản là được nam nhân yêu thương âu yếm. Nhưng mà, Trọng Liên muốn thành thân.” Bàn Tư Tư càng nói càng tức giận, tay càng ngày càng run kịch liệt. “Hắn thành thân với nữ nhân xấu xa nhất trên đời, người biết không?”

“Xấu xa? Nàng nói Bộ Sơ? Một mỹ nữ như vậy, gả cho Trọng Liên cũng tiếc.”

Khuyết Hữu Nhân tên ngu ngốc kia, dám ở trước một nữ nhân nói tình địch của nàng là mỹ nữ. Hơn nữa, mặt của Bàn Tư Tư cũng bị Bộ Sơ hủy đi.

Nhìn Bàn Tư Tư phản ứng ngày càng kịch liệt, Khuyết Hữu Nhân bỗng nhiên lộ ra thần sắc chán chừ: “Chẳng lẽ nàng là —”

Lời còn chưa dứt, Bàn Tư Tư đã lao lên phía trước.

Ta vội vàng đuổi qua, đẩy Khuyết Hữu Nhân thật mạnh.

Hách Liên phu nhân?

Quý Mẫu đã từng nói với ta, Trọng Liên giết con mình.

Người trên giang hồ biết tới Liên Dực, đều dễ dàng nhầm lẫn giữa Liên Thần Cửu Thức cùng Phù Dung tâm kinh, cho nên, lời đồn Trọng Liên giết ta đã sớm có. Cộng thêm gần như toàn bộ người giang hồ đều cho rằng ta đã chết... Người họ Hách Liên vốn đã ít rồi.

Ta nghĩ Bàn Tư Tư sẽ đuổi giết Khuyết Hữu Nhân, liền vội vàng lao qua đỡ hấn.

Nhưng Bàn Tư Tư đã chế trụ cổ ta. Ta mới vừa quay đầu nghĩ muốn phản kháng, nàng đã lấy tay giữ kiếm, đầy tay là máu, đâm mũi kiếm về phía mắt phải của ta.

Ta dùng sức lui lại, nhưng vô ích.

Kiếm đã đi vào trong mắt.

64. Chương 64

Dường như không cách nào hình dung mình đã gào thét tê tâm liệt phế như thế nào, nghe được tiếng kêu phát cuồng của Khuyết Hữu Nhân, còn có nữ nhân tập tễnh chạy tới hướng ta, chực ngã.

Ta ngã trên mặt đất, toàn thân co giật đến vặn vẹo.

Lượng máu lớn từ mắt phải trào ra, đỏ tươi, nóng bỏng, theo mũi, chảy ngang sang mắt trái.

Cho nên, vạn vật trên mặt đất đều bị một tầng đỏ đậm bịt kín.

Thân thể co quắp. Quý Mẫu quỳ ‘bịch’ một tiếng trên mặt đất, ôm lấy đầu của ta.

“Hoàng nhi, con đợi chút, rất nhanh sẽ ổn thôi, không đau, không đau đâu.”

Ta nhìn bà ấy khóc, nhưng khi nước mắt dừng trên mặt ta, ta đã không còn cảm giác. Ta muốn nắm lấy tay bà, nhưng mấy lần đều thất bại.

Bà ấy khóc tới rồi *** rồi mù, gào thét tứ phía:

“Mau... Mau gọi Ân Tứ tới đây, các người đứng đó làm cái gì?”

“Mẹ.”

Bà ấy cúi đầu nhìn ta, nước mắt tuôn rơi đi xuống. “Mẹ đây, mẹ đây. Hoàng nhi ngoan, nhịn một chút là được rồi. Mẹ ở đây.”

Ta rút cuộc chạm tới đầu ngón tay của bà, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy. Tay kia của bà đặt trên trán ta, vừa run rẩy, vừa vuốt ve tóc ta, như đang trấn an một tiểu hài tử ba tuổi.

Hóa ra, tay của mẫu thân ấm áp như thế.

Bao nhiêu đau đớn và vết thương, dường như dưới ngón tay mềm mại, nháy mắt biến đâu không thấy.

Từ nhỏ lớn lên với Hiên Phượng ca, vẫn là tiểu bá vương trong thôn vô lận người ta làm cái gì đều phải quẩn, vô luận người ta tán gẫu cái gì đều phải xen miệng vào, thật sự vô cùng hoang đường. Nhưng khi mọi người nói tới cha mẹ, chúng ta sẽ luôn im lặng. Không phải không muốn, cũng không phải tự ti, chỉ là không biết nên nói gì.

Bọn họ thường xuyên mang về mặt thống khổ nói lão cha nhiều lời lão mẫu đánh đòn, hoặc là cười hì hì nói lão cha tặng đồ chơi mới, lão mẫu làm cháo gạo hương thơm ngào ngạt. Ngay cả đứa đầu ngốc Tiểu Hoa Thái cũng thường xuyên nói, mì trong tiệm làm thật không ngon, chỉ có mẹ ta nấu là ngon. Ta biết trù gia kia là từ kinh thành tới, biết làm rất nhiều món, nhưng trên thực tế nương ta nói ta biết, cơm không có tâm mà làm, tuyệt đối sẽ không ngon bằng dụng tâm. Mẹ ta thích nhất ta, cho nên mì cũng rất ngon.

Tiểu Hiên Phượng từng chống cằm nói, thật muốn ăn cơm mẹ làm. Ta một quyền đánh lên đầu huynh ấy, nói huynh đúng là không có tiền đồ, mẹ có ích lợi gì? Chúng ta là nam tử hán, không cần mẹ!

Nhưng sau khi nghe lời Tiểu Hoa Thái nói xong, ta mỗi lần đến tiệm cơm ăn thì càng ngày càng thấy khó ăn. Khi đi qua nhà tên đó, cũng thường xuyên nhìn hắt trong sân quần lấy mẫu thân. Sau khi hắt bị ta đánh đều sẽ nghiêng rằng nghiêng lợi nói người chờ đó, nhưng khi về nhà, thấy mẹ, sẽ khóc đến nước mắt giàn giụa. Ta cùng tiểu Hiên Phượng có một lần nhìn lên bọn họ, không biết là hắt chuột rút chỗ nào, khóc tới lệ rơi đầy mặt. Ta lại một lần nữa cảm khái, có mẫu thân không tốt, sẽ chỉ làm người thêm khóc nhè thôi.

Đáng tiếc trong mắt ta không có nước mắt, chỉ có máu.

“Mẹ.”

Bà vẫn gập đầu, chậm rãi vuốt tóc ta.

Ân Tứ cùng Bạch Linh rất nhanh đã tới. Ân Tứ điểm huyết đạo của ta, đau đớn biến mất, ta rất nhanh đã thấy muốn hôn mê. Nhưng một khắc trước khi hôn mê, ta nhìn thấy Bạch Linh. Y vừa mới rút kiếm, ta lại nhìn thấy một người đang đứng cực xa xa.

Là Trọng Liên.

Ta nghĩ vươn tay tới chỗ hắt, nhưng không có khí lực. Thân ảnh của hắt hư ảo như cảnh mộng. Hắt chỉ đứng bất động nơi đó.

Sau đó vô tri vô giác, mơ rất nhiều thứ. Tựa như chuyện cũ một màn tái diễn, bọn họ lần lượt xuất hiện trước mặt ta.

Thời thơ ấu náo nhiệt nơi quê cũ, thiếu niên thơm mùi nắng. Nhóm sư phụ đã qua đời, ngu ngốc mới ra giang hồ, Hiên Phượng ca trở về sau lần đầu lưu lạc giang hồ, đứng dưới ánh mặt trời nhợt nhạt cười với ta. Còn có dưới mưa bụi gió mát, dưới tán trúc, Trọng Liên nhìn ta, ánh mắt kiên định mà ưu thương.

Mơ thấy Trọng Liên rất nhiều lần, nhiều đến ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng tự hỏi: ta đang mơ thật sao?

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, khi ta tỉnh lại, liền bắt đầu tự hỏi tự đáp: ta đúng đang nằm mơ.

Cảm thấy có chút nực cười, lại cười không được.

Mắt bị băng vải, rất đau, lại không dám sờ. Nhưng có thể cảm nhận ánh sáng, chỉ có mắt trái.

Xem ra mắt phải bị phế rồi.

Bàn Tư Tư kia đúng là tâm ngoan thủ lạt, vậy mà thẳng tay đâm ta, nữ nhân điên cuồng lên quả thực không muốn sống. Ngày nào đó ta sẽ đào ánh mắt ả ta ra, để vào trong hốc mắt của mình, ít nhất có cái trang sức.

“Tỉnh rồi?”

Ta lập tức ngồi dậy: “Hoa đại ca?”

“Ừ.”

“Đệ ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn mười này.” Hoa Di Kiếm dừng một chút, nói. “Bây giờ vẫn chưa thể đỡ xuống, cũng không được sờ vào, tránh để vết thương nặng thêm.”

“Sao lại lâu vậy?”

“Người cho là chỉ bị xước hắt?”

Ta cười cười, lại nói: “Khuyết Hữu Nhân đâu?”

“Lão tử đây.”

“Nữ nhân kia sau đó không ra tay với người chứ?”

“Không có.”

“May đây. Nếu bị đâm, người liền khuyết toàn bộ.” Ta tựa lên tường, huyết sáo. “Ha ha, bây giờ lão tử mới là Khuyết Hữu Nhân. Về sau chúng ta ra ngoài, người liếc mắt sẽ biết chúng ta là chí hảo bằng hữu. Người là Đại Khuyết, ta là Nhị Khuyết, hợp xưng Bá Vương Song Khuyết.”

Khuyết Hữu Nhân hắc giọng một cái. Sau đó là tiếng bước chân, tiếng đóng cửa.

Ta nói: “Làm sao vậy?”

“Vũ Hoàng, đừng nói nữa. Nhìn một đại hán tử chảy nước mắt, thật sự có chút khó chịu.”

“Ta đâu có trách hân.”

“Khúc đại ca vẫn mãi tìm đại phu chữa bệnh cho huynh, nhưng đều nói bất lực. Huynh ấy rất tự trách.”

“Có gì đâu, chỉ là một con mắt, lại không mù.” Ta bỗng nhiên nói. “Tuyệt Thiên? Sao đệ lại ở đây?”

“Hiên Phượng ca nhà huynh bảo đệ tới.”

Ta ngẩn người, thấp giọng nói: “Hoa đại ca, Hiên Phượng ca còn chưa có thừa nhận mình là ai à?”

“Rồi. Trong khoảng thời gian này y cùng mẹ người vẫn chiếu cố người.”

“Mẹ đệ đâu?”

Nói ra những lời này, không hiểu sao lại thấy ảm áp.

“Bà ấy ở hình thất (phòng hành hình).” Tư Đồ Tuyệt Thiên thở dài. “Bàn Tư Tư thiếu chút nữa đã bị Hiên Phượng ca nhà huynh xé thành hai nửa, mỗi ngày gặp phải hình phạt biến thái nhất, thậm chí còn bị độc trùng của mẹ huynh gặm — mẹ huynh ấy, mỗi ngày đúng giờ tới hình thất đưa tin. Bọn họ đều đi thăm, ta thì không dám đi.”

“Không cần phải làm thế, dù sao cũng do Khuyết Hữu Nhân không đúng.”

“Huynh cho rằng nàng ta đâm lầm sao? Nàng sớm muốn giết huynh.”

Ta nghĩ đến chuyện bị phá hỏng giữa nàng và Trọng Liên, khoát tay: “Được rồi được rồi, không nói chuyện này, Hiên Phượng ca đâu?”

“Ta đây.” Bỗng nhiên có người cầm tay của ta.

Tim dường như nhảy lên cổ họng, ta thoát khỏi tay y, hướng tới phương hướng thanh âm mà cười:

“Vụng trộm không nói lời nào, khi dễ người mù?”

“Đệ không bảo ta.”

Hoa Di Kiếm nói: “Lâm công tử, giờ Vũ Hoàng cũng tỉnh rồi, có thể nói cho chúng ta biết lý do của người không.”

“Không sao.” Ta sờ soạng, vỗ vỗ lưng Lâm Hiên Phượng. “Hiên Phượng ca trở về là tốt rồi, huynh ấy không muốn nói, hẳn là có lý do của chính mình. Chúng ta sẽ không hỏi nhiều.”

“Vũ Hoàng, lúc đó ta quả thật sinh bệnh rất nặng, nếu không phải được Hành Xuyên tiên nhân giúp đỡ chữa trị, ta chỉ sợ đã chết rồi.”

“Thân thể huynh bây giờ vẫn chưa tốt lắm, đệ biết.”

“Lúc ấy Hoa đại hiệp vẫn luôn chiếu cố ta, nhưng có người đến tìm ta.”

“Đệ cũng biết.”

“Sau khi Trọng Liên đi rồi, ta vì bảo vệ tính mạng, thường xuyên bảo Hoa đại ca đi mua vài thứ đồ, rồi bảo Đản thúc thúc giả chuẩn bị tro cốt, nói ta không thuốc nào cứu được. Sau đó lại bảo người ta đốt nhà trúc, khiến người nọ cho rằng ta đã chết.”

“Ừ.”

“Di thư là ta bảo Đản thúc thúc đưa ra, bởi vì ta không biết có sống được hay không. Ta vẫn đợi khi nào khỏe thì đi lấy nó, nào biết đệ tìm tới trước rồi.”

“Ừ, đệ đại khái đoán được.”

Có người ra khỏi cửa.

Ta đưa mặt về phía cửa, lại có người ra ngoài.

Ta nói: “Trong phòng còn có những người khác sao?”

“Không còn.”

“Không có gì muốn nói với đệ sao?”

Y không nói chuyện.

Bởi vì tạm mất đi thị lực, các giác quan khác đều trở nên vô cùng mẫn tuệ. Ta có thể rõ ràng cảm thấy gió thổi chim kêu, hương hoa làm cho say.

Ta nhẹ nhàng đẩy ra bằng vải trước mắt trái.

Mặc dù là ánh mặt trời sáng sớm, vẫn có chút không thích ứng.

Cho tới bây giờ chưa từng phát hiện, thế gian sáng ngời như thế.

Lâm Hiên Phượng ngồi trước mặt ta, trừ bỏ trong ánh mắt có hơn vài phần từng trải, vẻ mặt hơi có vẻ lạnh lùng, còn lại tất cả không thay đổi.

Mà điểm hồng nơi mi tâm, càng phá lệ xinh đẹp.

Lúc này là sáng sớm. Giống hệt những gì chúng ta từng vượt qua, vô số sáng sớm đầu hạ.

Ta chớp chớp con mắt duy nhất, nén xuống nỗi đau kịch liệt bên phải: “Hiên Phượng ca, không có gì muốn nói với đệ sao? Một chút cũng không có?”

Ánh mắt của y có chút ướn át, nhưng y chưa bao giờ sợ hãi rơi lệ trước mặt ta.

“...Ta không biết nói gì.” Y khẽ ho hai tiếng, che miệng lại.

“Hiên Phượng ca chẳng thay đổi, vẫn là mỹ nam tử tiêu chuẩn. Nhưng giọng thì khàn khàn, thân thể khỏe không?”

“Những gì đệ muốn nói chỉ có thể thôi sao.”

“Đệ cũng không biết phải nói gì cho phải. Có thể nói được đã rất giỏi rồi.”

Ta vẫn nghĩ khi gặp lại Lâm Hiên Phượng sẽ kinh thiên động địa, quỷ khóc quạ bay. Kết quả không ngờ là nói chuyện thế này.

Chuyện kịch liệt nhất, cùng lắm là y đẩy ta lên tường, bắt đầu hôn môi thật dài.

Cứ như thế, y khiến cả thế giới sáng rực hẳn lên. Ngay cả không khí, cũng tràn ngập hương thơm.

65. Chương 65

“Cái gì?! Ho lao là bệnh truyền nhiễm?”

Ta gào gào đứng dậy, lại bị Hách Liên Kinh Hồng ấn xuống: “Yên tâm đi, Ân Tứ đã cho y thuốc rồi. Nếu thật có thể nhiễm bệnh, Diễm Tửu là người chết đầu tiên.”

Ta khoác một tay lên vai Lâm Hiên Phượng: “Hoàn hảo.”

Lâm Hiên Phượng nâng cằm ta lên, quan sát thật kỹ: “Vũ Hoàng, mắt đệ sao rồi?”

“Không có gì, không động tới nó thì nó không đâu.” Ta quay đầu lại tiếp tục nhíu mày nhìn lão mẫu của mình: “Bác gái, có thật ngài là mẹ ta. Ta nghi ngài nhận sai người. Ngài cùng ta đâu có điểm nào giống nhau?”

Bà ấy vừa mới khoát tay, ta lập tức nói: “Nhân vật liễu thánh hoa thần như ngài đây, sao lại mẹ của tiểu tử hồn lảo ta đây.”

“Ít lời vô nghĩa, đợi mắt tốt rồi nói.” Nói là nói như vậy, nhưng bà ấy cười tới ánh mắt khép lại, vẫn có chút vừa hồng vừa sưng.

“Mẹ à, tên con là mẹ đặt?”

“Đúng.”

“Vậy mẹ hẳn là sớm nhận ra con rồi.”

“Lúc con ở trên giang hồ nổi danh, ta vẫn một mực đi tìm. Sau người của Thái Liên Phong nói cho ta biết, con bị Trọng Liên giết.”

“Người của Thái Liên Phong nói mà mẹ cũng nghe? Lão đại của họ bị Trọng Liên giết.”

“Sao có thể? Tiết Hồng là mẫu thân của Trọng Liên.”

“Vị mẫu thân từ nhỏ đã vứt bỏ hài tử còn xoay tay lẫn lộn với một đồng tiểu bạch kiếm sao.”

Lâm Hiên Phượng biến sắc: “Vũ Hoàng, đệ...”

Mẹ nói: “Con đang trách ta vứt bỏ con?”

“Không giống nhau. Mẹ là bất đắc dĩ, Tiết Hồng là cố ý như vậy. Nhưng con vẫn không rõ, vì sao mẹ đặt cho con cái tên khó nghe như vậy? Lâm Vũ Chi còn dễ nghe hơn.”

(Aki: Đây ko phải là tên giả của Trọng Tuyết Chi sao?)

Mặt của mẹ nhăn tới khó coi, Lâm Hiên Phượng rất ân cần thay ta bổ sung: “Hồi đệ ấy còn nhỏ sùng bái Hoàn Vũ Chi.”

Mẹ nói: “Hoàn Vũ Chi là cái gì? Tí xú vô công cũng không biết, chỉ có cái danh Vương gia bày ra, cuối cùng còn chết tạo nghiệt như vậy.”

“Tốt hơn Vũ Hoàng.”

“Biết sao được, ban đầu ta nghĩ con là nữ nhi, cho nên mới gọi là Vũ Hoàng. Mưa hạnh hoa mùa xuân.”

(Aki: Thực ra Hoa Dung Thiên Hạ vốn là BG, tên Phượng Hoàng Vũ chuyển Hàn Đạm Hồng, nhưng Chỉ đại thần đã drop để viết thành BL!!!)

“Mẹ sữa không cần thận tí nào.”

“Lúc đó mạng ta có khi còn không giữ được, ai còn quản tên con có sữa dễ nghe không?”

“Cũng đúng, mẹ đối đãi con cũng không tệ, về sau con nuôi mẹ.”

“Sách! Ai muốn con nuôi? Bà mẹ già của con còn nhiều tiền hơn con mười lần!”

“Vâng vâng vâng ạ.”

Lâm Hiên Phượng nói: “Đệ vậy mà đòi là mưa hạnh hoa xuân? Ta thấy là mưa gây họa thì có.”

Ta quay đầu lại, híp mắt cười *** đang, nhỏ giọng nói: “Là mưa sơn mây mưa.”

“Hai đứa các người, lén lút nói gì đó?”

“Con đang tò mò xem mẫu thân ngài lúc trước sao có thể phát hiện ra ta gửi mật báo cho Trọng Hỏa cung.”

“Bộ Sơ nói.”

“Không phải lúc đó Bộ Sơ đi cùng Trọng Liên rồi sao?”

“Trên giang hồ nàng có hai thân phận. Một là Song Thành Bộ Sơ, một là —“

Chúng ta đồng thời thốt lên. “Huyết Phượng Hoàng.”

Mẹ hiện vẻ kinh ngạc: “Con cũng biết.”

Ta chỉ chỉ Lâm Hiên Phượng: “Mẹ nghĩ con và y không có đầu óc sao.”

Lâm Hiên Phượng dứt khoát không trả lời ta.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý mà nói chỉ cần võ công chúng ta nghe qua, ngoại trừ hai bản Liên Dực bí kíp, Bộ Sơ đều học qua, vì nàng không có nội lực, sẽ không khiến chân khí phản phệ. Võ công của nàng bình thường chỉ như bình hoa, nhưng đôi khi lại cao tới đáng sợ.”

Ta không quan tâm võ công của Bộ Sơ. Ta chỉ hiểu kỳ làm sao nàng biết ta báo tin cho Trọng Hỏa cung. May mà Bộ Sơ nói cho Quỷ Mẫu, nếu nàng nói cho Bàn Tư Tư, ta có khả năng không chỉ mất đi một mắt.

— Trọng Liên cái đồ dê bị cắn sừng, vừa nhìn thấy cô nương xinh đẹp chút xíu là đã không có tiền đồ như vậy, còn gì để nói không đây?

“Mẹ, mẹ nói mẹ chặt chân là vì có người đuổi giết. Những người đó là lão cha mẹ phái à?”

“Cái gì lão cha hay không lão cha, đó là ngoại công con.”

“Oa, ông ta muốn giết mẹ, mẹ còn bắt con gọi ngoại công.”

“Nói ông ấy bức tử ta, đều là lời đồn trên giang hồ — tám chín phần mười là do Trọng Hỏa cung thả ra. Con nghĩ đi, nếu con có con gái, phạm sai lầm lươn, cùng lắm thì sẽ nổi giận đuổi nàng ra ngoài, hay sẽ động thủ giết người?”

“Tất cả đều do Trọng Hỏa cung bịa đặt? Vì sao bọn họ phải làm như vậy?”

“Vì Trọng Liên không phải con của Trọng Chân. Mà cha ta biết rõ phụ thân của Trọng Liên là ai.”

“Vậy là ai?”

“Kỳ thật ta cũng không rõ, chỉ biết là phó chương môn của một đại phái nào đó.”

“Vậy thì ngoại công ra sao?”

“Đã chết.”

“Ai hạ thủ?”

“Ngoại trừ Trọng Chân còn có ai?”

“Vậy, cha con ông ấy...”

“Trước khi ta sinh con ra, bởi vì nghe nói người Trọng Hỏa cung đuổi đến, cha con chống đỡ.”

“Ông ấy không vứt bỏ mẹ?”

“Không phải.” Mẹ thản nhiên cười nói. “Sau đó ta đắp một phần mộ bên ngoài Loạn Táng thôn, chôn một nữ thi ta tùy tiện tìm thấy ngoài thôn. Không bao lâu, cha người đi đào lên, đào ra thì thi thể đã thối rữa, chàng còn ôm thi thể, ngồi ở chỗ đó mấy ngày mấy đêm. Ta lúc đó nhìn thấy, nhưng không có cơ hội. Dù sao lúc ấy con cũng có người chiếu cố, cái mạng rẻ của ta cũng không cần lưu luyến, nhưng nếu ta và chàng gặp mặt, chàng sẽ chết, cho nên vẫn chịu đựng. Nhưng không nghĩ rằng chàng lại chẳng sống tới khi bạc tóc, chết an lành trên giường. Nguyên nhân cái chết của cha con, ta đã không còn muốn truy cứu. Lúc ấy mới biết hối hận, đã không thể vãn hồi thứ đã mất.”

Sắc mặt Lâm Hiên Phượng trắng bệch. Ta cũng dần dần nghe không vào.

“Lúc cha con chết ta đang luyện Ngũ Độc thảo, bế quan rất lâu, cũng không biết. Sau khi biết cha con chết ở Loạn Táng thôn, lúc ấy chuyện ta muốn làm nhất chính là san bằng địa phương rách nát kia. Nhưng võ công ta không đủ, hơn nữa con ta đang ở bên trong.”

“Ta ra ngoài một lát.” Lâm Hiên Phượng vội vã đứng lên, ra ngoài.

Ta nhất thời khó chịu tới run rẩy, ngón tay lạnh lẽo, không thể cầm được mà phát run.

“Mẹ, bây giờ mẹ vẫn muốn báo thù Trọng Hỏa cung sao?”

“Không có bọn họ, chúng ta sẽ không trở thành cái dạng này.”

“Nhưng Trọng Chân đã chết, Trọng Liên cũng không phải con ông ta.”

“Tuy nói Trọng Liên chỗ nào cũng không thể bắt bẻ, nhưng hắn không có tâm.”

“Ai nói? Hắn có, chỉ là rất đen.”

“Con nhìn hắn đối xử Bàn Tư Tư, Vũ Văn công tử, thậm chí là Trọng Chân như thế nào? Đó đều là người hắn lưu tâm. Nếu là người hắn không lưu tâm, chỉ sợ hắn mất cũng không thèm chớp đã giết rồi. Giết người như vậy cũng thật tiếc, dù sao mấy trăm năm nay võ lâm Trung Nguyên không xuất hiện nhân vật như vậy. Nhưng hắn chết, vẫn tốt hơn là sống. Nhưng bây giờ không phải lúc, hắn lập tức muốn thành thân, Thiên Sơn còn phải đi chúc mừng.”

“Chủ ý của Diễm Tử?”

“Đúng vậy. Trong hôn lễ của hắn, người muốn giết hắn nhất định không ít. Nói là chúc mừng, thực chất đi nhận người.”

“Diễm Tử đến tốt cùng muốn làm gì?”

“Hắn? Không ai biết. Ta cảm thấy hắn chẳng quan tâm đến ai, trừ Hiên Phượng ca ca của con.” Mẹ cười cười, tựa lưng vào ghế. “Hắn không tàn nhẫn được với Hiên Phượng ca ca của con — nhưng điều này không thể nói cho Hiên Phượng ca ca con nghe.”

Mặt ta nhăn nhúm lại. “Buồn nôn, ‘Hiên Phượng ca ca’?”

“Chuyện con và y ta đã sớm biết, ta cũng biết các con nhiều năm không gặp, là bị Trọng Liên phá bĩnh. Cho nên, vì nhi tử bảo bối của ta, Trọng Liên không thể không chết.” Mẹ đứng lên, vỗ vỗ vai ta. “Ta đi gọi Hiên Phượng ca ca của con vào.”

“Mẹ.” Ta bắt lấy tay bà.

“Có chuyện gì?”

Ta chỉ chỉ mắt phải: “Chuyện này, đừng truyền ra. Hơn nữa đừng cho Trọng Liên biết.”

“Vì sao?”

“Được rồi, mẹ có thể ra ngoài.”

Mẹ mang vẻ mặt không hiểu đi ra.

Ta quay đầu nhìn bốn phía, mặt bàn u ám, ngọn nến *** xảo. Thiếu một con mắt, khả năng nhìn, khả năng chạm đến thế giới tựa hồ cũng ít một nửa.

Đúng như mẹ nói, hối hận không thể vẫn hồi thứ đã mất. Ta nghĩ ta có thể chậm rãi thích ứng.

Nếu Trọng Liên hận ta, biết ta mù, hắn nhất định vô cùng vui vẻ, ước gì cũng có thể đâm luôn con mắt còn lại của ta. Ta đây trăm triệu không thể cho hắn biết.

Nếu hắn vẫn giống như trước đây, lại càng không thể.

Cho dù muốn cái mạng nhỏ của ta, cũng không muốn nhìn hắn khổ sở.

66. Chương 66

Diễm Tử rất nhanh đã phái Lâm Hiên Phượng đi làm nhiệm vụ. Ta vốn tưởng là sẽ sắp xếp huynh ấy đi sắp xếp sinh lễ cho hôn lễ của Trọng Liên, kết quả là bảo đi giết người. Ai bị giết ta không biết, nhưng nghe nói ở phía nam, khoảng cách với Thiên Sơn và Bình Hồ Xuân viện đều rất xa.

Sau khi ta nghe được tin này, đứng ngoài thần cung chờ Lâm Hiên Phượng đi ra.

Vàng trắng cao cao treo ở trời cao.

Lâm Hiên Phượng đi từ bậc thang xuống. Sao sáng ánh trắng, như phủ lên y một thân ngân bạch. Thân kiếm bên hông, lông vũ như cánh, trong gió mát vô thanh vô tức, khẽ đong đưa.

Không ít lần hình ảnh y xuất hiện trong mộng. Sau lưng y vĩnh viễn là hồng hoa nước biếc, núi xanh mây trắng. Y vẫn là bộ dáng chẳng hề lớn lên, trên mặt vĩnh viễn là nụ cười.

Lại cũng không phải như bây giờ.

Trong ánh khói bằng bạc, một đôi chim trắng phá không lao lên, lại công không mà đi.

Y đứng trên bậc thang, cách ta một đoạn, nhẹ nhàng nói.

“Ngày mai ta đi rồi.”

Vốn muốn hỏi y ai tham gia hôn lễ của Trọng Liên, nhưng nhẹn xuống. Lại muốn hỏi quan hệ giữa Diễm Tữu và y, vẫn nhẹn xuống.

Bây giờ, ta cùng y không còn độ tuổi có thể không chỗ nào không nói cho nhau nghe.

Đi trong giang hồ hồng trần, không ai có thể hoàn toàn ỷ lại ai, ai cũng không thể hoàn toàn tin tưởng ai.

Đây vốn là quy tắc của thế gian, định luật không thể thay đổi. Nhưng thời thơ ấu thật đẹp, thật tốt, tốt đẹp đến khiến người ta sẵn sàng trả giá để đổi lấy, không hề giữ lại. Vì thế, khi chính bản thân mình thực sự đối mặt, thực sự có chút không thích ứng.

Ta rất muốn thăng thấn với y giống như trước, nhưng đột nhiên phát hiện, đã không còn biện pháp nào hoàn toàn tin tưởng một người. Cho dù là Hiên Phượng ca như hình với bóng.

Ta tiến lên, một tay ôm lấy má y, môi chạm nhẹ lên môi y.

“Hôm nay có tính toán gì.”

Lâm Hiên Phượng mỉm cười, dẫn ta đi xuống bậc thang, ra ngoài Yên Ảnh thành.

Nguyệt cầu của Thần cung thẳng tắp thẳng tắp, giống như chực hướng về phía cuối trời. Ta theo y đi xuống, giống như người đang đi trên đường nhỏ giữa ruộng.

Khi còn bé, Hiên Phượng ca cứ đi hai bước lại quay đầu nhìn ta một cái, mỹ nhân chí chột lóe chột lóe dưới ánh mặt trời.

Nụ cười của y thường khiến người ta nhớ tới chuyện hạnh phúc nhất.

Nhưng buổi tối này, y không hề quay đầu lại nhìn ta. Bóng dáng của y không còn là cây thanh tùng cao ngất cảnh lá sum xuê. Y chậm rãi đi lên phía trước, đi trong khinh vân mờ mịt mơ ảo, giống như một cái bóng cô tịch.

Ta đi theo y tiến vào lầu cao nhất của Phong Tước quan, phòng y. Y bảo tất cả nha hoàn tiểu tư ra ngoài, mới quay đầu nhìn ta.

Y phục bằng tơ tằm, thùy liêm xa hoa, trải dài bình phong là bách điều triều phụng đồ. Khắp nơi vàng bạc ngọc thạch, thủy *** mã não, san hô trầm đàn, lê hoa ô mộc... Ngay cả sách vở bày trên bàn cũng là giấy mạ vàng.

Cũng không biết là phòng lớn hay do thời gian trôi quá chậm, ta cùng y đi tới bên giường, giống như trôi mất mấy canh giờ.

Sau đó, hai người vậy mà giống như lần đầu thân mật, xấu hổ đến nỗi không biết tiến hành bước tiếp theo như thế nào. Ta ngẩng đầu nhìn y, y lại nhìn ta, tránh mắt nhau, không khí cứ ngắc đến có chút thái quá.

Một hồi lâu sau, Lâm Hiên Phượng đột nhiên nói:

“Hôn lễ của người đi, đệ sẽ đi sao?”

“Đi.”

Lâm Hiên Phượng hồi lâu không nói gì, chỉ yên lặng bày đệm chăn.

“Lần trước không có nói rõ với hấn, hấn đã cho ta một cơ hội để trở về.”

Lâm Hiên Phượng liếc ta một cái, ngồi trên giường, vẫn không nói gì.

“Kỳ thật ở chung với hấn một thời gian, phát hiện bản thân mình vẫn không thích hợp với hấn. Bộ Sơ và hấn rất xứng đôi, bất kể phương diện nào.” Ta nhảy lên giường, ngồi xổm bên cạnh y, đắp lên vẻ mặt tươi cười. “Lúc này phải gặp hấn nói cho rõ ràng, thuận tiện chúc mừng.”

“Không khó chịu sao?”

“Không khó chịu.”

“Nhìn thấy hấn thành thân, không khó chịu sao.”

“Không khó chịu.” Ta nấn nấn mặt y. “Có thể sẽ có chút mất hứng, có biết vì sao không?”

Mặt Lâm Hiên Phượng quả nhiên anh tuấn kiệt xuất, rất được người thích. Y lắc lắc đầu.

“Nam nhân ấy à, chỉ cần người hấn để ý, hấn đều hy vọng thuộc về mình mình. Cho dù người kia không hề yêu hấn, hấn vẫn hy vọng đối phương thuộc về mình. Cho nên Hiên Phượng ca này, nam nhân đều không phải thứ tốt.”

Lâm Hiên Phượng nhăn mặt: “Đệ nói như thế ta không phải nam nhân.”

“Chỉ cần huynh không biến mất lần nữa là tốt rồi.” Ta ôm vai y, vuốt ve tóc y, nhỏ giọng nói: “Đừng bức đệ quên huynh, cũng không cần ra đi... Đúng rồi, còn có chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Đệ cứng.”

Lâm Hiên Phượng cứng ngắc một lát: “Đệ có thể đừng sát phong cảnh như thế được không.”

Ta đẩy cả người y xuống giường, hạ thân chạm y, sau đó nằm phía dưới của y, cười như phát hiện bảo bối: “Huynh còn dám nói?”

Lâm Hiên Phượng dùng mu bàn tay lau mặt, như muốn lau hết màu đỏ ửng trên mặt đi. Nhưng từng lớp y phục rơi xuống mặt đất, mặt y càng ngày càng hồng.

Ta nói: “Huynh đã không chủ động lại còn e lệ, muốn đệ thương huynh?”

“Tắt đèn đi.” Y vùng một chương, đèn tắt. Sau đó y buông trường liêm bốn phía, liền trở thành hoàn toàn tối đen.

Thật sự có rất nhiều lời không thể nói cho Hiên Phượng ca.

Ta tìm hấn, không phải để chúc mừng.

Mà hy vọng nhìn thấy hấn, nói lời từ biệt.

Tuy nói về sau không phải không thể gặp lại — tứ hải thì lớn, giang hồ thì rộng, nhất định sẽ có ngày gặp lại. Nhưng, ta cần cơ hội này.

Không tận mắt thấy hấn thành thân, tâm ta sẽ không chết đi.

Tiếng kèn sáo trường ca trong túy dạ, núi sông *** hà.

Hoan ái cùng Lâm Hiên Phượng như gió xuân mềm mại, như tiếng kêu của chim sơn cả, tiếng chim oanh hót. Không có nhiều lần xâm nhập, yêu diễm mê hoặc, hay là đụng chạm run rẩy của kẻ khách. Cho dù mồ hôi có chảy, cũng là gió êm ngày ấm, ôn nhu.

Ôn nhu như vậy, đủ cho ta lưu luyến cả đời.

Dù là Trọng Liên, hay là ta, bây giờ đều thật sự không tồi.

Đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp hắc trù tại Dao Tuyết trì. Hắc trù đứng dưới ánh trăng, thần thái và phong vận, quả là chân chân chính chính phong hoa tuyết đại.

Trong nháy mắt, bảy năm qua đi.

Bảy năm cứ thế mơ hồ trôi qua.

Tựa như một giấc mộng đẹp dễ rồi đau lòng, trong mộng ta giống như có được cả thế gian. Nhưng khi ngủ cái gì cũng không mang tới, tỉnh, thì cái gì cũng không mang đi.

Cũng đến lúc nói lời từ biệt.

Ta đi theo người Thiên Sơn, nửa tháng sau tới Tế Nam, một tháng sau đến Bình Hồ Xuân viện. Bình Hồ Xuân viện bên hồ Đông Bình, ba phía núi vây, mưa thuận gió hòa, còn có danh xưng "Tiểu Động Đình."

Thuyền gia lấy dây kéo thuyền vào hồ Đông Bình, gió nhẹ khẽ gợn mặt nước, mây trắng mờ mờ, cạnh bờ một vách đá dựng đứng, trước mắt là dấu vết của năm tháng.

Một dãy nhà bên bờ bị phủ gầm đỏ vô cùng chắc chắn, tại nơi im lặng này có vẻ đặc biệt gây chú ý.

Ta theo bản năng chỉnh lại bị mắt, hôm nay mang thứ này đi chơi quả thật rất nóng.

"Mẹ, sao mẹ không mua cái dễ nhìn chút? Cái màu lam nhạt này trông thật giống thổ phỉ."

"Lần trước ta bảo các cô nương làm cho con thì con lại không chịu."

"Ai muốn thêu thủy tiên trên mặt? Nhìn qua thật đoạn tụ."

"Con vốn đoạn tụ."

"Cho dù đoạn tụ cũng đoạn có đẳng cấp. Mẹ về cho con chọn mấy cái hoa văn hình rồng, ném cái thêu hình gà con đi."

"Đó không phải gà con, đó là tên mẹ thêu cho con."

Khuyết Hữu Nhân ở sau rèm uy vũ hô:

"Đúng mà, ta cảm thấy con tiểu hoàng đế kia thêu thật sinh động."

Ta nháy mắt nhìn thấy trán mẹ nổi gân xanh. Bác gái này nha, tuổi bao nhiêu rồi, còn không có chút ổn trọng.

Phía xa xa, ta nhìn thấy một đám tiểu hài tử bên bờ sông đùa giỡn. Trong đó có một thân hình nho nhỏ ngã vào lũ hài tử, co lại thành một khối, bị nhóm tiểu bằng hữu chạy qua chạy lại đá vài cái.

Ta dụi mắt, xác định mình không có nhìn lầm, lập tức từ đầu thuyền nhảy xuống, đáp xuống cạnh lũ trẻ, ôm lấy Phụng Tử.

Phụng Tử mở mắt thật to nhìn ta, nghe được tiểu hài tử xung quanh cười vang, thậm chí còn có Tuyết Chi. Ta ôm chặt Phụng Tử, quay đầu lại nói:

"Tuyết Chi, con không thấy muội muội bị ngã."

Tuyết Chi quơ kiếm gỗ, cười đến vô cùng hung hăng ngang ngược: "Tên mù thối nhà người. Phụng Tử không phải muội muội ta. Người nhìn bộ dáng nó khổ sở như vậy, sao giống hai vị phụ thân xuất sắc của ta?"

Phụng Tử miệng run run, nước mắt như lũ tuôn ra. "Nhị phụ thân ——"

Sau đó nó bỏ nhào vào lòng ta, ngực một lát đã ướt.

Ta nổi giận: "Tuyết Chi, con lại đây cho ta!"

Tuyết Chi trợn mắt há mồm, một lúc sau mới chậm rãi đi tới: "Hoàng... Hoàng nhi? Mắt, mắt người làm sao vậy?"

“Con không cần lo cho mắt ta, về sau không được khi dễ muội muội, có biết không?”

“Con không khi dễ nó. Người ta thật sự nói thế, nói nó không phải con gái người.”

“Đừng nghe người ta nói bừa, nhanh xin lỗi Tiểu Tử.”

Tuyết Chi không nói gì.

Ta quay đầu nhìn nó. Nó mang vẻ mặt hung thần nhìn ta. Ta đang muốn hỏi, nó bỗng nhiên nói:

“Người lâu thế không thèm về, vừa về đã hung hăng với con! Bộ a di đối xử với chúng con còn tốt hơn người! Người có tư cách gì mắc con? Người sao giống cha con! Cha con sẽ không đối xử với con như vậy!”

Ta nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Phụng Tử trong lòng ta càng khóc lớn hơn.

“Chi nhi, lại không hiểu chuyện.”

Lúc giọng nói này vang lên, ta cơ hồ không thể ngẩng đầu. Cảm thấy, cảm thấy nếu dùng đôi mắt đã mù mắt một nhìn hấn, sẽ trời long đất lở.

Tuyết Chi chạy nhanh đến bên người kia.

Dư quang nơi khóe mắt nhìn hấn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng chỉnh lại xiêm y Tuyết Chi:

“Lâm công tử là bằng hữu của phụ thân, bằng hữu của phụ thân, con lại không thích sao?”

67. Chương 67

“Không thích! Con ghét Hoàng nhi!”

“Nha đầu không lễ phép.” Hấn cười cười, nắn nắn mũi Tuyết Chi. “Phải gọi thúc thúc, biết không.”

Trong nháy mắt thực sự thấy tức giận. Trọng Liên tên này lên tiếng, rất tổn thương người khác.

Ta nhin thật lâu, không nói gì, tiếp tục vỗ bả vai nho nhỏ của Phụng Tử. Phụng Tử tựa vào ngực ta khóc to, môi trên cao cao nhếch lên, khóc mà như cười toe toét.

Ta sờ sờ mặt nó, đau lòng đến lục phủ ngũ tạng loạn đảo:

“Tiểu Tử, ai khi dễ con? Nhị phụ thân giúp con đánh lại.”

Phụng Tử khóc đến nói cũng không được, môi run run rẩy rẩy, bàn tay nhỏ bé run rẩy chỉ hướng Tuyết Chi.

“Tuyết Chi?”

Tuyết Chi quát: “Con không đánh nó!”

“Tuyết Chi, con không được nói dối!” Có lẽ là bị lời của Tuyết Chi chọc giận, khẩu khí vang lên đặc biệt dữ tợn. Tuyết Chi không những không bị ta làm cho khóc, còn thêm hung thần ác sát nhìn ta.

“Không phải tỷ...” Phụng Tử khịt khịt, tiếp tục chôn mặt trong lòng ta nức nở.

“Đó là ai?”

Phụng Tử không nói lời nào. Ta vỗ vỗ nó, vừa định hỏi lại, thanh âm Trọng Liên lại vang lên.

“Ta.”

Phụng Tử như là bị ủy khuất bằng trời, khóc tới cơ hồ không thể thở.

Nhất thời không thể suy nghĩ gì, ta ngẩng đầu nói: “Vì sao?”

“Thực có lỗi, Lâm công tử. Đây là chuyện nhà ta.” Hấn vừa mới nói xong, bỗng nhiên bất động, nhìn chăm chăm mắt ta.

“Cho dù ta và người thế nào, nó cũng là con gái ta.”

“Nó không phải.”

“Người có phủ nhận thế nào, thì vẫn vậy.”

Trọng Liên quay đầu đi, thản nhiên cười nói: “Dựa vào cái gì hài tử của ta nhất định là của người?”

Ta thiếu chút nữa thì lao lên tát hắn, nhin một hồi lâu mới nói: “Ta không nghe lời vô nghĩa củ người. Cho dù thế nào, người là cha nó, đánh nó là không tốt. Người nhìn mặt của Tiểu Tử!”

Ta xoa xoa mặt của Phụng Tử. Trọng Liên không hề phản ứng.

“Trọng Liên, rốt cuộc người có thể làm phụ thân không?”

“Vậy thỉnh giáo Lâm công tử, một phụ thân đủ tư cách là như thế nào?”

Ta phát hiện hỏi chuyện này tương đương không hỏi. Sự biến thái thuần túy của Trọng Liên là do cha hắn cùng hoàn cảnh quỷ dị của Trọng Hỏa cung tạo nên, nói chuyện có lòng với hắn, không bằng đi nghiên cứu con chim sẻ.

Trọng Liên phát tay với Phụng Tử: “Được rồi, Tiểu Tử, lại đây.”

Phụng Tử ở trong lòng ta cọ cọ vài cái, không ngừng run rẩy, “Nhị phụ thân.....”

“Tiểu Tử.”

Phụng Tử run rẩy buông tay, từng bước từng bước đi tới chỗ Trọng Liên.

Ta nói: “Người có thể trách ta, nhưng không thể ngược đãi hai nha đầu như vậy.”

“Lâm công tử quá lời.”

“Người nếu còn đối xử với chúng như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Vậy thì rất hợp ý ta, về phương diện võ học, ta có thể luận bàn với các hạ một chút.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi rất muốn xử lý hắn tại trận. đành chịu vô công của ta không cao bằng hắn, lại còn không thể phá phách, thật sự là đáng giận, đáng giận!

“Chi nhi, Tiểu Tử, chào tạm biệt Lâm thúc thúc.”

Phụng Tử cong đôi môi sưng đỏ, cúi đầu rút cổ. Trọng Liên vỗ vỗ Tuyết Chi.

Tuyết Chi nhanh như cắt quay mặt sang một bên: “Con không nói.”

Trọng Liên đứng lên, vỗ vỗ vai Tuyết Chi: “Chi nhi, đưa Tiểu Tử đi chơi, phụ thân có việc nói với Lâm thúc thúc.”

Ta cả giận nói: “Trọng Liên, người đừng có quá phận —“

Tuyết Chi kéo Phụng Tử đi. Phụng Tử dụi mắt, bên hông còn đeo một búp bê vải bị xé mất nửa.

Ta gọi: “Chi nhi, quay lại.”

“Con ghét người!” Tuyết Chi dừng lại, thanh âm đã run rẩy. “Hoàng nhi chết tiết, người sẽ hối hận! Con ghét nhất người! Ghét nhất!”

Đến cuối cùng, vẫn khóc to thành tiếng.

Tuyết Chi cùng Phụng Tử đi xa, đúng lúc người Thiên Sơn cũng xuống thuyền. Người bên phía Trọng Liên rất phối hợp mà từ trong phòng đi ra.

Hai hàng khói liễu, một hồ xuân thủy.

Trọng Liên anh tư nhanh nhẹn, tiêu sái xuất trần, hướng chúng ta cười nói:

“Hoan nghênh hào kiệt Thiên Sơn tham gia hôn lễ của tại hạ.”

Mẹ tiến lên đáp lại. “Thật có lỗi, con ta vừa rồi đắc tội cung chủ. Đã khiến cung chủ giạt mình.”

“Không sao. Mời Hách Liên phu nhân đi theo ta.”

Trọng Liên dẫn chúng ta vào Bình Hồ Xuân viện.

Hồ nước mật mờ, kênh dẫn vào đình núi nam núi bắc, nửa đê hoa vũ.

Lâm viên cạnh hồ, hành lang dài bao quanh.

Trọng Liên đi phía trước, chúng ta theo sau.

Thiên Hồng đình, Cư Lâm hồ, ba phía là ao hồ, nước nhạt trời rộng. Hoa cỏ trùng điệp, sắc phấn hồng mềm mại. Lá sen xanh xanh bóng bẩy, đung đưa trong làn sương.

Hắn đeo giày màu lam thủy, đi trên hành lang uốn khúc cổ hương cổ sắc.

Ít khi lưu ý bóng lưng của hắn, giờ này khắc này nhìn thế lại có chút xa lạ. Luôn nói rằng hắn là thiên tiên, dung mạo nữ tử còn kém hơn cả hắn, ở cùng chỗ với hắn, đều tự cho mình là tướng công. Nhưng bây giờ nhìn lại, phát hiện hóa ra tức phụ Trọng Liên của ta là nam tử.

Dưới xà nhà chạm trổ, trong hương sơn, nam tử anh tử phong lưu.

Người trong thiên hạ đều e ngại hắn, mà ta lại từng có lần cảm thấy người dễ đối phó nhất trên thế gian này là hắn.

Bây giờ không còn cảm thấy vậy rồi. Từ từ lưu ý đến ánh mắt người xung quanh nhìn hắn. Cho dù Thiên Sơn có Diễm Tử là thân vật thần bí cỡ nào, mặc kệ người khác nói hay không nói Trọng Hỏa cung hồng tử đoạt chu, phong độ của Trọng Liên vẫn còn, uy tín vẫn còn.

hồng tử đoạt chu: hồng và tím phối hợp sẽ át màu đỏ, ý nói đoạt chính không hợp lẽ.

Cũng giật mình phát hiện, trước kia cảm thấy hắn dễ đối phó, là vì hắn thích ta.

Trọng Liên dừng lại ở trong Thiên Hồng đình. “Bình Hồ Xuân viện rất lớn, chư vị nếu là lần đầu tới, sợ sẽ lạc đường. Trên tường có bản đồ.” Hắn chỉ chỉ bản đồ bằng gỗ, vừa cười nói: “Tại hạ đã sai người pha trà, các vị có thể nghỉ ngơi.”

Mẹ để những người khác ở ngoài, mang ta theo.

Đi lên đình, cảnh hồ ở trước mắt.

Trọng Liên tỏ ý mời chúng ta ngồi, bản thân cũng ngồi theo. Thị nữ bưng trà cụ (bộ đồ pha trà) lên, đặt trên bàn gỗ lim. Làm ấm bình, đổ trà, làm ấm chén, cao trùng, thấp ngâm, phân trà, từ từ hoàn thành, Trọng Liên vừa làm vừa hàn huyên.

cao trùng: hình như là cho lá trà vào nước, khiến sôi cuộn cuộn... erm...

Thị nữ dâng trà, ta nhận đĩa, học mẹ ngửi mùi hương. Ta không đặc biệt thích uống trà, vì cảm thấy đây là hứng thú của người lớn tuổi. Nhưng Trọng Liên quả thực là chuyên gia pha trà.

Hắn bây giờ lên mặt được rồi, cứ ngồi nơi đó mỉm cười, trước kia thì mỗi ngày theo ta nhắc đi nhắc lại uống trà tốt cho sức khỏe, chẳng ai bắt cũng bưng trà đưa nước cho ta.

Đáng tiếc khi đó ta không cần, còn nói người tự đi mà uống.

Trọng Liên còn thích trà cụ. Hắn có bộ chén bằng tử sa tốt nhất — không biết là từ triều đại nào truyền xuống, quả thực là bảo bối của hắn. Hóa ra lúc ta ở Trọng Hỏa cung làm ký sinh trùng, thỉnh thoảng vẫn có người đến thăm. Nhưng cho dù là hai hộ pháp của Minh Thần giáo tới, hắn cũng không chịu đem bảo bối ra tiếp khách, chỉ lén lút trốn tránh tự mình pha trà tận hưởng. Ta lúc ấy nói hắn keo kiệt, hắn nói không thích người khác đụng vào đồ của mình. Ta nói ý của người là ta không thể đụng vào sao. Hắn lúc ấy không nói gì, chỉ cười đến khiến ta nổi da gà. Sau đó có một lần hắn tính cách đột biến, ta lại phi thường không may đang chơi chén trà của hắn. Ta vội vội vàng vàng xin lỗi xin lỗi đụng vào bảo bối của người, hắn kêu ọ ọ mà nói bản thân người còn là đồ của ta, ta sao phải để ý, lại đây, để bản cung sung hạnh. Đó là lần đầu tiên ta mạo phạm nhân cách biến thái của hắn, thiếu chút nữa bị mồm miệng hắn xé rách.

“Thái Cực thúy loa.” Lão mẫu đột nhiên một câu, làm ta sợ nhảy dựng.

“Ra Hách Liên phu nhân cũng là người thích trà. Tiên Phong các ở tây viên có không ít trà ngon. Nga Mi Châu trà, Động Đình Bích Loa xuân, Nam Phổ nhị, Quân Sơn Bạch hào, còn có trà Long Tĩnh tốt nhất, nếu thích, phu nhân có thể mang về.”

Khách sáo xong rồi, hần đứng lên, cười với ta: “Lâm công tử nếu có hứng thú, cũng có thể đi dạo trong này.”

“Liên cung chủ khách sáo, khách sáo.”

Trọng Liên đã đi ra ngoài, hơn nữa cũng không quay đầu lại.

Rất ít lưu ý thần thái và bộ dáng hần trước mặt người khác, lần đầu tiên chăm chú nhìn hần như vậy, cũng là lần đầu tiên để ý Trọng Liên phía trước kia là như thế nào cao cao tại thượng, ý khí phong phát. (hăng hái.)

Hần đã đi rất xa.

Người đi trà lạnh.

Tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ, khi Tuyết Chi vừa có thể nói, hai chữ đầu tiên chính là ‘phụ thân’. Trọng Liên ngốc vô cùng — chí ít là ngốc hơn bây giờ nhiều, còn chuyên chú dạy nó gọi ta là nhị phụ thân. Khi đó nó rất không thích ta, vì thế Trọng Liên hỏi nó, con có thích nhị phụ thân không. Nó nói không thích. Lại hỏi nó có thích phụ thân không, nó nói thích. Vì thế, Trọng Liên nói với nó một câu, rất giống câu “Lâm công tử là bằng hữu của phụ thân, bằng hữu của phụ thân, con không thích sao?”

Lúc ấy, Trọng Liên ôm nó, phía sau hần là mưa bụi mềm nhẹ của Phụng Thiên. Mất hần cong cong, lông mi thật dài, thanh âm thật ôn nhu.

Hần nói với con gái chúng ta.

Chi nhi, người phụ thân thích, con có thể thích không?

68. Chương 68

Đi theo người Thiên Sơn qua hành lang gấp khúc, bỗng nhiên nghe được tiếng cười. Một nữ tử ngồi trước ban công, kim trâm sáng ngời. Nhìn thân ảnh kia thấy quen mắt, rồi nghe được Khuyết đại gia phía sau thở dốc vì kinh ngạc, liền hiểu được cô gái này là ai.

Trọng Liên tên này cử hành hôn lễ cũng thật hoang đường. Không chỉ mời Thiên Sơn, ngay cả người Linh Kiếm sơn trang cũng gọi tới.

Cạnh bình phong, trong bách hoa, Lâu Tàn Kha tay cầm quạt nhỏ, cùng tán gẫu với nha hoàn đến không thể tin nổi. Mất cong cong, hạnh môi đỏ mọng, quả không phụ cái danh mỹ nữ.

Chỉ là sau khi thấy Bộ Sơ, dù nữ tử đẹp đến đâu cũng chỉ mức này.

Tuy nói Hồng Thường Quan là kỹ viện, nhưng không mấy ai sẽ lấy người nơi đó, ngoại trừ Trọng Liên, nhưng hần cũng không được coi là bình thường. Nhưng Bình Hồ Xuân viện khác hần, nữ nhân ở đây tuyệt đối ôn nhu hiền lành tam tông tứ đức, không ít nam tử tới nơi này chủ yếu là để kết thân.

Trong viện người đến người đi, đèn ***g cùng hỉ lam xếp thành dãy đỏ thẫm. Chẳng cần đi lâu, đã thấy không ít nam nam nữ nữ đình đầu hồng loan, *** thần tươi sáng.

Lễ nạp thái và nạp tế đã sớm hoàn thành, hai ngày sau là đại hôn.

Người Thiên Sơn độc chiếm một viện. Phía nam Hồng lâu là nước, phía bắc gấp núi, trồng tiểu viện hòn giả sơn suối nhỏ, tiếng ngọc róc rách, trời chiều dưới mưa rả rích, tẩy sạch trời thu xanh.

Bách hoa thông cảnh bình cao quả, Lâu Tàn Kha cầm trong tay xảo phiến, cùng một cái nha hoàn tán gẫu đắc bất diệc nhạc hồ. Kia loan loan đích mắt hạnh môi đỏ mọng, quả thật không phụ mỹ nữ nổi danh. Đẩy ra cành lá trong viện, là sen hồng hồ xanh mênh mông vô bờ.

Ở trong viện.

Ngày kế, thị nữ của Bộ Sơ ở Thiên Sơn đi tới phố tân phòng (nơi bán đồ cho phòng tân hôn), từng đồng rương hòm thật lớn khuôn qua vác lại. Cả Bình Hồ Xuân viện sôi sục mấy ngày liền.

Khuyết Hữu Nhân chạy đi tìm Lâu Tần Kha, ta ở trong hiên đình từng bước thông thả, khó có khi được yên tĩnh.

Uyên ương song song mặt sóng. Hương sen tỏa khắp viện.

Mấy đại hán chuyển một rương gỗ lim trông thật giống quan tài vào lễ đường, ta đang nhìn đến xuất thần, bỗng nhiên nghe được thanh âm hưng phấn của nữ tử:

“Cung chủ ở Đông viện luyện kiếm!”

“A, thật sao?” Một nữ tử lau lau tay lên người, buông chén trà trong tay. “Mau mau mau.”

Sau đó một đồng tiểu cô nương nghĩa vô phản cổ (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) đi về phía Đông viện.

Nữ tử mê luyện Trọng Liên không ít, ta sớm đã tập mãi thành thói quen. Nhưng lúc này lại trái với lẽ thường — chân ta không nghe lệnh, liền đi theo.

Chim bay phá không, tiếng kiếm leng keng.

Từ trước đã luôn như vậy, khi Trọng Liên luyện võ liền không ít người vây xem. Trong muôn hồng ngàn tím của Bình Hồ Xuân viện, hần một thân bạch y, như thẩm ánh trăng, động tác linh hoạt ngắn gọn, lại nhanh nhẹn thích hợp.

Các cô nương then thùng, không vài người da mặt dày như ta trước đây, dứt khoát đứng đó, không hề cố kỵ nhìn hần. Các nàng trốn tránh, lơ đãng, cẩn thận quay đầu liếc hần, sợ hần nhìn thấy mình, lại kỳ vọng đôi mắt tím xinh đẹp mị nhân kia nhìn tới.

Chỉ là Trọng Liên khi làm chuyện gì cũng rất chuyên chú.

Trong mắt hần chỉ có kiếm.

Trên phương diện võ học, hần là thiên tài, nhưng thiên tài vì ngày này luôn trả giá kinh người.

Trước kia nhìn hần luyện võ chăm chỉ như vậy, ta đã luôn suy nghĩ, mỗi kiếm của hần đều thật hoàn mị, nhưng cùng một chiêu thức hần có thể múa tới trên dưới năm trăm lần, mà ta để ý cả năm trăm lần, sững sốt, chẳng thấy gì khác biệt.

Trước kia ta không biết hần làm vậy có ý nghĩa gì, còn hỏi qua hần.

Hần vẽ một đường kiếm, kiếm nhanh gọn vào vỏ. Hần đem kiếm ném từ tay trái sang tay phải, nhẹ nhàng cầm lấy, nhưng nhìn có chút khấn trương. Hần nói:

Vì bảo vệ một người, ta nhất định phải bắt bại.

Ta nói, người lại tìm cớ vì mình giết người lung tung.

Hần nói, nếu hần không cho phép ta giết người lung tung, kiếm của ta vì một mình hần mà xuất vỏ.

Khi đó tim ta đập mạnh tới nỗi như sắp nhảy ra khỏi ngực, hần nhìn lại có chút mất tự nhiên. Hần cũng không phải loại người am hiểu lời ngon tiếng ngọt. Vì thế, ta đành phải giả bộ hồ đồ, nói, luyện kiếm nhiều vậy, thật nhàm chán. Nhìn thân thể người trong khoảng thời gian này không tốt lắm, cẩn thận chết sớm.

Hần mỉm cười nói, người đang lo lắng cho ta sao?

Ta nói, không có.

Hần nói, người vì sao lo lắng cho ta?

Ta nói, ta khi nào đã nói ta lo cho người?”

Hần nói, Hoàng nhi, người là người nhất gan, người không dám đối mặt chính mình.

Ta nói, được được được, ta lo cho người.

Hắn vẻ mặt mãn nguyện, cười gian: người nói đi, vì sao lo cho ta.

Thanh âm của hắn thật miễn cưỡng, âm điệu dài thật dài, nghe đến cả người ta đều mềm oặt.

Hắn luôn thích dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta, ta cảm thấy được hắn cố ý câu dẫn người khác.

Lúc ấy hắn dựa vào đình đài, tóc dài đổ xuống, quần quít lấy xiêm y màu nhạt, thật đen thật bóng. Khi hắn nhìn ta, ánh mắt đặc biệt sáng.

Ta ôm lấy thắt lưng hắn, nhẹ nhàng mà hôn hắn.

Khi đó, thế giới của ta dường như chỉ có hắn.

Giờ này khắc này, người Trọng Hỏa cung đã sớm bày biện một bàn.

Trong lơ đãng, Trọng Liên sớm thu kiếm, dựa một bên uống trà. Khóe mắt hắn liếc hướng ta một chút, ta lập tức lảng tránh khỏi tầm mắt, tựa vào cột hành lang.

Vừa định rời đi, hắn đi nhanh tới bên cạnh ta.

Các cô nương tán thưởng cũng không sai lắm.

Ánh chiều vô hạn, kim quang vạn trượng. Bình Hồ Xuân viện bị nhuộm một màu hồng diễm nhiên.

Trên lông mi của Trọng Liên nhiễm vàng sáng màu vàng, xinh đẹp cực kỳ.

Ánh mắt hắn nhìn ta lại không như trước đây.

Hắn đứng thẳng tắp một chỗ, ta tựa trên tường. Hắn cao hơn ta nhiều.

“Lâm công tử tới đây có gì chỉ giáo?”

Ta đẩy đẩy bật mắt, thanh thanh cổ họng: “Chỉ là đi dạo, nhìn hoa ngắm cỏ, nhìn cô nương xinh đẹp — đương nhiên, còn có kiếm pháp anh tuấn tiêu sái của Liên cung chủ.”

“Hm.”

Hắn không nói lời nào, vì thế ta cũng trầm mặc.

Hắn đang hít thở, ta nghe. Ngay cả tiếng hắn hít thở ta cũng có thể nhận ra.

“Ngày mai cung chủ đại hôn, hôm nay cần gì phải mệt như vậy?”

Hắn rất lâu không trả lời. Ta cảm thấy thời gian ở chỗ này trôi qua quá chậm quá chậm, thật sự khó coi. Không bằng cáo từ sớm một chút, lưu lại ấn tượng tốt cho nhau.

(Aki: Lão phu lão phu với nhau cả rồi, còn ấn tượng tốt cái gì?)

Nhưng giống như mọc rễ, một bước cũng không nhấc nổi.

Lạnh nhạt lâu rồi, khiến ta dường như quên mất trước đây mê luyện hắn thế nào.

Nhưng chỉ cần hắn ở đây, chỉ cần hắn nhìn ta, ta sẽ trở nên hoàn toàn không phải chính mình.

Rốt cục hắn đã mở miệng:

“Vì sao nói chuyện này?”

“Cái gì vì sao? Điều này còn có lý do sao?”

“Lâm Vũ Hoàng, người rốt cuộc không rõ chính mình, hay không dám đối mặt với chính mình?”

“Liên cung chủ, ngài suy nghĩ nhiều quá, hay là quá đa sầu đa cảm?”

“Người lo cho ta.”

“Ta đây lương tâm tốt lắm, trên đường dù chết một con chuột, ta cũng sẽ quan tâm một chút.”

Trọng Liên không nói. Hắn quay mặt đi, ta lại nhìn thấy sườn mặt quen thuộc nhất, hoàn mỹ nhất.

Không phải không muốn vẫn hồi, không phải không có cơ hội vẫn hồi. Chỉ là đã chậm, lại một lần nữa bỏ qua.

Hiên Phượng ca còn sống, ta nhận ra lời hứa trước kia quả thật không thể thực hiện được. Hiên Phượng ca còn sống, ta không thể buông y mặc kệ. Mà Trọng Liên vĩnh viễn không thể chấp nhận người khác xen vào giữa chúng ta. Hắn cũng muốn thành thân rồi.

“Lâm Vũ Hoàng, ta nhìn lầm người rồi, người không phải kẻ nhất gan.” Trọng Liên nghiêng mặt, thản nhiên nở nụ cười. “Người là kẻ lừa đảo.”

“Đâu dám, đâu dám, cung chủ cứ quá lời.”

Trọng Liên rời đi.

Ta ngồi trong hành lang uốn khúc, nửa cánh tay đã lạnh. Hoa sen nở rộ khắp hồ, giống như máu tan lửa cháy.

Mười dặm sen hồng trong gió, mười dặm sen hồng tỏa hương.

Một giọng nói vang lên phía sau: “Nếu là người khác, đã sớm mất mạng.”

“Hải Đường tỷ tỷ.” Ta quay đầu lại hi hi cười. “Hóa ra tỷ cũng có thói quen nghe lén người khác nói chuyện.”

“Cung chủ biết ta ở đây.” Hải Đường trong tóc cài mã não, mắt như mã não. “Nhưng nếu không phải ở đây có người ngài lưu luyến, ngài không còn ở đây lâu rồi.”

“A. Hóa ra Hải Đường tỷ tỷ cũng hiểu mấy thứ này, nếu không phải tỷ trời sinh mỹ mạo, ta thấy tỷ mỗi ngày ăn chạy niệm phật tâm địa sáng ngời lại không động phạm tình, nhất định sẽ nghĩ tỷ là ni cô.”

“Ta đúng là hoàn tục mà đến.”

“Hả? Thật hay giả.”

“Nếu không phải có người đáng để ta hoàn tục, ta cũng sẽ không rời chùa miếu nửa bước. Chỉ cần ta theo người đó, người đó bảo ta giết người, thì ta mắt cũng sẽ không chớp.”

“Tỷ tỷ đừng uy hiếp ta, hần mà hận ta như vậy, một chưởng xé nát ta rồi.”

“Người sẽ không chết. Ngài vĩnh viễn không giết người.” Nàng dừng một chút. “Nhưng tương lai người sẽ hối hận. Người buông điều gì, hần là rõ ràng hơn so với bất cứ ai. Mà người, cũng chỉ vì một mộng cảnh sớm đã không thể trở lại.”

“Tỷ đã tới đây bao giờ chưa? Cảnh sắc nơi này thật đẹp.”

“Người lừa ta gạt với cung chủ cũng nhiều, chuyện lừa gạt với ngài mà nói tập mãi thành thói quen, nhưng cung chủ như thế tin tưởng...”

“Hải Đường tỷ tỷ, ta đói rồi, đi ăn cơm đây.”

Ta xoay người nhảy lên mái hiên, bỏ trốn mất dạng. Lướt qua mấy nóc nhà, nhìn thấy Tuyết Chi cầm một đồng bùa chạy như điên. Mà người phía trước nó đang trốn đông chạy tây, chính là Bộ Sơ sắc mặt trắng bệch — cho dù nàng là quốc sắc thiên hương tiên nữ hạ phàm, rốt cuộc vẫn là nữ nhân.

Ta chưa bao giờ sợ sâu róm, Tuyết Chi nghịch ta cũng mất cả hứng, lần này lại đùa tới không thể tin được.

Trọng Liên đi tới, che trước mặt Bộ Sơ, vuốt ve tay Tuyết Chi. Tuyết Chi nổi giận, Bộ Sơ lại an ủi. Cuối cùng trở thành Bộ Sơ đỡ Tuyết Chi vào phòng, Trọng Liên ở phía sau lắc đầu, cười đi vào.

Ta đặc biệt muốn lấy tay chọc chọc mắt, cho rớt mấy giọt nước mắt để trông bi đát. Nhưng như thế nào cũng không khóc được.

Một đêm qua đi, là tới hôn lễ của Trọng Liên.

Mà ta vẫn còn nhớ rõ, những ngày ta cùng hần mới quen, những ngày còn tính khí con nít. Mới ra giang hồ, ta thanh niên sức lớn, trong biển người rộn ràng nhốn nháo nơi Trường An, nhìn hần đi xa.

Khoảng thời gian giản đơn mà thuần túy.

Ở kinh sư, ở Trường An, quãng thời gian tươi đẹp trong gió hạ êm ái.

69. Chương 69

Hoàng hôn ngày hôm sau, ta cùng người Thiên Sơn đứng trong lễ đường. Ngoài cửa ánh chiều cùng sen hồng toàn viện như đọng lại một chỗ, hồng trang thúy tú, hoa lá phân minh.

Trọng Liên đứng giữa biển người, trấn định thông dong. Đây là lần đầu tiên ta nhìn hấn mặc y phục đỏ, cũng là lần đầu tiên thấy hấn cài tóc trong ngọc quan. Vẫn nghĩ người như hấn sẽ không thích hợp với màu sắc thế thường này, nhưng dường như ta lầm rồi. Tóc giấu trong ngọc quan, khuôn mặt hoàn toàn lộ ra.

Cái gì là tuyệt diệu, giờ khắc này ta mới được lĩnh ngộ.

Không chỉ có ta, dường như tất cả mọi người không có tâm tình chờ tân nương, ánh mắt đều đảo trên mặt hấn.

Mẹ nhìn Trọng Liên một lượt từ đầu đến chân, chắc lưỡi: “Trọng Liên tiểu tử này bộ dáng thật đẹp, khó trách nhiều nữ nhân điên vì hấn như vậy. Sau ngày hôm này, Bộ Sớ sẽ không dễ chịu lắm.” Dứt lời lại nhìn một lần. “Thật sự rất đẹp, nếu con là khuê nữ, ta nhất định bắt hấn lấy con.”

“Mẹ, ngài nên nói là, nếu hấn là khuê nữ, nhất định phải cho con thú hấn vào cửa.”

“Con thấp như vậy, có thể lấy hấn sao?”

“Người xem nơi này mấy người cao được như con?”

“Con nếu có bản lĩnh so chiều cao với tiểu lão đầu, cho bằng so với ta đây này. Có người nào luyện võ lại thấp như con không? Con xem Tuyết Thiên người ta còn cao hơn con.”

“Mẹ có thể bỏ cái chữ kia được không?” Ta kéo Tuyết Thiên sang, so chiều cao. “Mẹ xem, rõ ràng là con cao hơn.”

“Ta không muốn nói lý với con, ta sớm nói với con ta nghĩ con là con gái. Nếu không phải con lớn rồi, ta nhất định thiên con bắt con giả cô nương.”

Người xung quanh đều che miệng nhin cười. Ta nhìn nhìn Tư Đồ Tuyết Thiên, dứt khoát giữ im lặng.

Tư Đồ Tuyết Thiên lắc lắc quạt trong tay, nhỏ giọng nói: “Chắc chắc, bộ dáng ai mặc lễ phục dưới gầm trời này ta đều nghĩ tới rồi, lại không nghĩ tới bộ dáng Liên cung chủ. Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy, thật sự không tồi. Nhưng càng kỳ lạ hơn, Trọng Liên thành thân, một nửa khác lại không phải Lâm nhị công tử của chúng ta.”

Ta đánh mắt về phía hấn, đề phòng mẹ già nghe được.

Khuyết Hữu Nhân nói: “Lão tử thật sự không nghĩ tới, y phục này những mười vạn!”

Ta cười hắc hắc.

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Vũ Hoàng ca, khai thật đi, số bạc kia huynh giấu đâu.”

Ta nói: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

“Lựa gấm trên người Trọng Liên, ta dùng mũi ngửi cũng biết là đồ Thiên Sơn. Ta vừa nghe cái giá là biết liền. Lúc người ta thành thân lợi dụng sơ hở lừa tiền, trừ loại thiếu đạo đức người ra, không ai làm được.”

“Ta vẫn không hiểu người đang nói gì.”

“Huynh đang giấu giếm ta?”

“Cho dù là ta làm, người cũng không được chia tới nửa lượng bạc. Người thiếu thì đem bộ sớ hắc thương của lão cha người cho ta.”

“Ai nói với huynh ta đòi tiền? Ta tốt lắm rồi thì cần gì huynh.”

“Người lại đây ta nói cho người.”

Hắn tới gần.

“Kỳ thật, bạc này.... Người đến gần chút.”

“Oa ————!”

Tư Đồ Tuyết Thiên che lỗ tai, ngồi vụt xuống đất. Lập tức lỗ tai ta bị người kéo, mẹ ta nói: “Tân nương tư đến rồi, các người còn náo loạn?”

Bốn người nâng kiệu lắc lắc lắc lắc đến đây, hai bên tiếng chiêng đánh, hai thị nữ cầm đèn đi trước kiệu, sau kiệu có hai thị nữ quạt lông chim, bốn vị chấp sự cầm quạt tròn màu đỏ vàng, hai vị chấp sự cầm tán ô.

Sư tử múa lân quanh kiệu, khói pháo tụy bay.

Không ít người một đường đi theo tới đây, cho tới khi cỗ kiệu dừng trước lễ đường.

Ta che mắt. Không biết có phải do không thích ứng khí hậu nơi này không, mắt đau.

Mẹ hỏi: “Làm sao thế?”

“Không biết.”

“Con cẩn thận đừng dính nước, bằng không sẽ rất đau.”

“Không sao đâu, thuyền cũng chìm rồi, giấy giụa làm gì.”

Trọng Liên quay đầu nhìn ta một cái. Ta tránh tầm mắt, cười nói: “Xem ra tiểu Hoàng diệu mẹ già thù vô dụng rồi, không cát tường.”

“Vũ Hoàng, đó là tên con!”

Khuyết Hữu Nhân nói: “Tên của hắn không phải tiểu Hoàng diệu sao.”

Ta liều mạng muốn dời mắt đi, nhưng sau khi Bộ Sơ được đỡ xuống dưới, ta vẫn nhìn không được ngẩn ra.

Khói chiều bàng bạc.

Nàng một thân áo lớn tay áo rộng, điệp quân la đỏ thẫm, giày xanh đậm cùng khăn quàng vai, mũ phương trên đầu lấp la lấp lánh.

Bước qua chậu, người múa lân chặn đường. Bộ Sơ lấy ra tiền thưởng, đồng thời Lưu Ly bắn ra ba mũi tên, một mũi chỉ thiên, khấn cầu trời cao chúc phúc một mũi chỉ đất, thể hiện thiên trường địa cửu của một mũi chỉ phương xa, khấn cầu cuộc sống tương lai mỹ mãn hạnh phúc.

Bộ Sơ thướt tha đi tới.

Nàng một bức rèm châu, cùng Trọng Liên nhìn nhau.

Cho dù là tới đây với mục đích gì, rất nhiều người ở đây đối với cảnh tượng này, cũng không nhìn được nở nụ cười.

Nền đỏ sáng rực.

Nàng đứng trước mặt hắn, đôi mắt trong veo như nước như ẩn như hiện. Trong mắt hai người dường như không thể có thêm thứ gì khác nữa.

“Tân lang tân nương bá thiên địa!”

“Khom người chào!”

“Hai cúi đầu!”

“Ba cúi đầu!”

Lúc này không chỉ có mắt phải là mất đi ánh sáng, mắt trái cũng giống như người mù. Ta chỉ có thể nghe được tiếng của người chủ trì.

“Nước có nguồn, cây có rễ, nữ nhân hôm nay kết hôn thành gia, tôn lão kính hiền song thân, kế tiếp là nhị báí cao đường, nguyện Trọng Chân lão cung chủ cùng các vị lão nhân gia trên trời linh thiêng phù hộ nhị vị cả đời bình an, bạch đầu giai lão!”

“Khom người chào!”

“Hai cúi đầu!”

“Ba cúi đầu!”

Trọng Liên và Bộ Sơ cúi đầu với mấy linh bài.

“Tiếp theo là phu thê giao báí, nhị vị tân nhân hướng trái hướng phải...”

Bọn họ quay đầu, đối mặt lẫn nhau. Nhất thời giống như mất tâm, ta nắm chặt chuôi đao, đi lên phía trước mấy bước.

Tư Đồ Tuyết Thiên lập tức kéo tay ta.

“Cúi đầu, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu —— khom người chào!”

Trọng Liên và Bộ Sơ cúi đầu với nhau. Ta lúc này mới để ý đến phía sau bọn họ, Phụng Tử vẻ mặt ngây thơ còn có Tuyết Chi biểu tình cực kỳ ủy khuất.

Tuyết Chi không có nhìn họ. Nó nhìn ta.

Lúc ta đối diện nó, nó lập tức dời đi tầm mắt, lại liếc ta một cái, nước mắt bỗng nhiên tràn từ khóe mi.

“Nhị báí phu thê ân ái, đồng hội đồng thuyền — lại cúi đầu!”

Họ lại cúi đầu.

Rõ ràng là động tác giống nhau, lại đặc biệt nặng nề. Tuyết Chi nắm lấy tiểu tay áo của Phụng Tử, lau nước mắt lên người nàng. Tuy rằng tiểu nha đầu này thật sự đáng ghét, ta cũng thật muốn lao ra mà ôm nó, dỗ dành nó.

Không phải chỉ là lão cha tái giá sao, có cần thương tâm như vậy không?

“Tam báí vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử — cúi đầu!”

Nói là nói vậy, nghe câu đó, ta rốt cuộc xông lên.

Bọn họ còn chưa kịp cúi đầu, đã có người quát trước.

“Trọng Liên tên tử cầu nhà ngươi, năm đó giết lang quân của ta, ngươi cũng đừng hòng thành thân.”

Trọng Liên không quay đầu lại, chỉ là từng bước từng bước đi lên, tới gần Bộ Sơ.

Một thân ảnh nhỏ gầy nhảy ra.

Hoàng hôn chớp nhoáng vào mắt rồi biến mất, đêm tối đột ngột nuốt hết tất cả.

Thân ảnh kia còn chưa tới gần Trọng Liên, Trọng Liên đã tháo xuống phượng trâm trên đầu Bộ Sơ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Một ánh bạc nhá lên.

Nàng kia ngã xuống đất, thống khổ quay cuồng.

Lúc này mới nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt thanh tú sạch sẽ kia, đúng là Hậu Trì. Nàng mồ hôi ướt đầm, một chút cũng không nhìn ra bộ dáng thuần khiết hay hung thần lúc trước.

Phượng trâm đâm vào chỗ nào người khác không nhất thiết phải biết, nhưng không ai biết, Trọng Liên cũng không hạ sát thủ.

Lúc này tầm nhìn mới rõ một chút, cuối cùng biết được người kích động không phải chỉ mình ta. Ví dụ như Sở Vi Lan phía sau Trọng Liên, biểu tình thật sự khó coi.

“Hôn lễ của ta cũng đến lượt người giường oai?” Bộ Sơ ngẩng đầu, mặc dù cách khăn che, cũng biểu biểu tình nàng không hề thẹn thùng. “Cho phu quân của người? Người vì cái gì ta lại không biết? Cút cho ta, bằng không đừng trách ta ném người ra ngoài!”

Hốc mắt Hậu Trì đỏ lên. Nếu có chút khí lực, đảm bảo nàng phải đâm Bộ Sơ mấy trăm động.

Sở Vi Lan cũng dần dần phần hận. Nàng ta vung tay, một thanh kiếm trong tay áo bay ra.

Thân hình Bộ Sơ chợt lóe, tránh thoát. Nàng rút ra ám khí bên hông, nháy mắt đâm vào hai má Sở Vi Lan.

Trên mặt Sở Vi Lan lập tức trào ra rất nhiều máu tươi, khuôn mặt xinh đẹp bị phế đi. Nàng tê tâm liệt phế kêu thảm thiết.

Bộ Sơ thản nhiên cười nói: “Nếu không phải nhìn người xấu như vậy đáng thương như vậy, ta nhất định sẽ không nương tay.”

Sở Vi Lan vừa gào khóc, vừa nhìn Trọng Liên. Trong mắt Trọng Liên giống như chẳng có kẻ nào.

Rất nhiều nữ tử trong biển người đều điên cuồng. Các nàng nhìn Bộ Sơ, hận không thể chặt thây vạn đoạn người kia. Nhưng không ai dám ra tay.

May mà ta không có ra tay, bằng không cho dù ta đánh Bộ Sơ, Trọng Liên cũng sẽ giúp nàng xử lý ta.

Trọng Liên không lấy sai người, ngày tháng của Bộ Sơ cũng sẽ không khổ sở.

Nàng đã đủ xinh đẹp, đủ mạnh mẽ.

70. Chương 70

Một nhóm người tiến vào, kéo người bị thương đi. Bộ Sơ gảy trâm hoa, cười duyên thản nhiên.

Tất cả trong nháy mắt khôi phục nguyên dạng.

Trọng Liên cầm lấy cán cân, nhẹ nhàng đẩy ra khăn che của Bộ Sơ.

Ánh nền hoa ảnh, gió mát hương bay.

Bộ Sơ ngẩng đầu mỉm cười với hắn. Nàng là tân nương của Trọng Liên, cũng không cười với ta, trong nháy mắt tim ta có chút mất đi sức đập.

Trọng Liên nghiêng nửa mặt, cảm xúc giấu rất kín.

Long diên hương, giao tiêu gấm, hai chén rượu chạm vàng được đưa đến trước mặt bọn họ. Bọn họ cầm lấy, nâng chén đối nhau, giao bôi.

Xót xa rét lạnh, trên họa lâu tiếng tiêu nổi bốn phía.

Chủ nhân của lụa gấm đỏ thắm, nhưng lại thấy có vài phần cô đơn.

Rượu trong, rượu thơm, rượu ngon dứt ruột. Thế gian đã không còn âm thanh nào khác.

Hôn lễ như vậy, được chúc phúc như vậy, cũng chỉ có thể diễn ra trên người kim đồng ngọc nữ.

Ban đêm ở Bình Hồ Xuân viện càng thêm trêu người. Bọn họ chọn một nơi phi thường xinh đẹp. Chỉ là tại đây, trong tình cảnh này, ta đã không còn cảm thấy hương vị của Trọng Liên.

Lúc *** thần hẩn thất thường, thường thường ngồi trong tiểu viên của Trọng Hỏa cung, ngơ ngác ngắm nhìn hoa hoa cỏ cỏ. Ta không dám tới gần, thậm chí không dám dùng sức thở. Sợ rằng chỉ sơ sẩy chút thôi, hương vị của hắn liền biến mất. Ngồi rất xa, nhìn thấy hắn, thừa dịp hắn ngủ lấy quần áo khoác lên, thật cẩn thận vuốt ve hai má hắn, kỳ thật đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Nhưng bây giờ, hắn đứng ở nơi ta với không tới rồi.

Tân lang tân nương hướng tân khách kính rượu.

Bộ Sơ trời sinh tính cao ngạo. Cho dù người khác rót rượu, nàng cũng chỉ uống xoàng một ngụm, thậm chí chỉ là làm động tác, miệng cũng không chạm tới miệng chén.

Ta nghĩ Trọng Liên cũng là người như vậy, nhưng ta đoán lầm rồi.

Hắn kính một nhóm người, mỗi lần đều rót rượu rất đầy, cơ hồ tràn cả chén. Mỗi lần, hắn đều không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Trong đám người có người không ngừng ồn ào, cười lớn nói Liên cung chủ tử lượng thật tốt.

Cuối cùng hắn đứng trước mặt ta.

Trước kia cho dù uống một ngụm, hắn cũng sẽ gục bàn mà ngủ. Lúc này, hắn ít nhất uống hết một cân nữ nhi hồng lâu năm, cử chỉ lại vô cùng bình thường.

Nếu không nhìn mắt hắn, ta sẽ nghĩ hắn đúng là có tử lượng cao.

Ta biết hắn say. Bởi vì hắn nhìn ta thật lâu, vẫn không nâng chén. Lại rất đơn giản mà nhớ tới những gì đã qua.

Dưới ánh đèn dầu phóng đăng tiêu diêu, tháng năm trăng khời.

Rõ ràng là kí ức mờ mịt bữa bộn, lại vô cùng đau đớn trầm trọng.

Hắn rót cuộc nâng chén.

Tất cả mọi người nhìn thấy chúng ta, nên làm hay không nên làm. Nhấn nhẹn đi qua cửa này, sau đó sẽ là một cuộc sống mới.

Ta tiếp nhận chén rượu của hắn, vô cùng cẩn thận tránh đi tay hắn, cười nói: “Kẻ hèn này tử lượng kém cỏi, uống chẳng được bao. Cung chủ phân cho ta một chút là tốt rồi, có chút không ra thể thống gì, mong được thứ lỗi.”

Ta cân nhắc, đem toàn bộ rượu rót vào chén ta, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Ta lau lau miệng, hắn vẫn đang nhìn ta. Ta chớp chớp con mắt duy nhất, hắn mới có chút trì hoãn làm động tác giả.

Sau đó hắn không nhìn ta, xoay người rời khỏi.

Đêm này đặc biệt dài.

Tân khách quan trọng hắn đều kính xong rồi, cuối cùng người ta ngay cả lời tán thưởng cũng nói không được. Hắn nhìn không chút ưu thương, mỉm cười kính rượu người, không giống đang tự mình hại mình. Cho nên, không ai cho rằng hắn say. Mọi người chỉ mở to hai mắt, á khẩu không nói được gì.

Phỏng chừng không quá vài ngày, trên giang hồ lại có lời đồn kinh thiên động địa về tử lượng của Trọng Liên.

Kính người cuối cùng xong, Bộ Sơ đưa Trọng Liên đi động phòng.

Hắn lại lần nữa đi qua trước mặt ta, nhưng không có nhìn ta.

Thân ảnh hai người càng lúc càng xa. Cuối cùng biến mất sau hành lang uốn khúc, dưới lớp vải đỏ thắm.

Ta tận lực làm bản thân không cần suy nghĩ nhiều. Nhưng mà ta biết hắn đã thành thân.

Một đêm này qua đi, hắn đã là trượng phu của người khác, hắn sẽ cùng người khác bạch đầu giai lão.

Sau nửa canh giờ, đám người đã say vô cùng. Mấy tửu quỷ ở nơi nào lắm bầm:

“Một núi không thể có hai hổ, trừ khi một đực một cái. Trọng Liên mới hai mấy tuổi đã cưới nữ nhân xinh đẹp nhất, ta nói, nữ nhân chỉ cần nhìn bề ngoài cũng được. Nhìn ta, trừ bỏ mắt hơi nhỏ mũi hơi to mặt hơi lớn đầu hơi thiếu tóc, hình như cũng không có khuyết điểm gì.”

Khuyết Hữu Nhân ngồi xuống bên cạnh hắn:

“Ta đây và Lâm nhị thiếu gia chẳng phải thiếu mất sao?”

“Lâm nhị thiếu gia người ta thiếu mất thì gọi là tà khí, người gọi là biệt khí (nín thở, nghẹn, ầm ứ, nghĩa nào cũng được). Còn hấn dù cho hai mắt đều thiếu cũng có nữ nhân vây quanh.”

“Huynh đệ là tay chân, nữ nhân là quần áo. Nữ nhân thì sao chứ?”

“Phiền kêu ta là Thiên Thủ Quan Âm lửa thể vài thập niên.” (chém đó.)

Ta ngồi cạnh họ cùng loạn cười tới âm dương quái khí, phát hiện mẹ già lâu thể vẫn chưa tới kéo tai ta, cảm thấy có chút kỳ quái, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn hướng cửa.

Mọi người giật mình, cũng không phải bởi vì người chết sống lại. Mà là vì lục vĩ hỏa hồ trên chân người kia.

Lục vĩ hỏa hồ chỉ có ba người. Hai trong ba lại là nữ nhân.

Tất cả mọi người còn trong trạng thái ngây ra, Lâm Hiên Phượng đã chấp tay với họ:

“Tại hạ đến trễ, xin lỗi các vị anh hùng.”

Y vẫn tự tại tao nhã đến cạnh chúng ta. Nằm trong dự kiến, ta nghe được tiếng Lâu Tần Kha làm vỡ chén rượu.

Mặt Khuyết Hữu Nhân nhăn nhúm lại.

Lâm Hiên Phượng ngồi xuống bên người ta, hoàn toàn không chú ý cái nhìn chăm chăm của người khác, nháy mắt với ta mấy cái: “Tốc độ ta nhanh chứ?”

“Huynh bay hả?”

“Tất cả tùy tùng đều tổn hại, tốc độ đương nhiên nhanh.”

“Sao vậy? Nhiệm vụ hoàn thành sao?”

“Hoàn thành. Không nói đến chuyện này. Đệ có biết chuyện Kiếm Thần lăng?”

Ánh mắt của người khác dường như chọc mấy trăm cái động trên người y, ta cảm thấy không được tự nhiên, y vậy mà chẳng có phản ứng.

“Nói là có bảo kiếm gì gì đó, đệ không có hứng thú.”

“Đệ không nghĩ sao?” Lâm Hiên Phượng lại chớp chớp mắt, một bàn tay luồn dưới bàn, cầm chặt chỗ đỡ của ta. Ta nhất thời *** thần chấn hưng tới run cả người, vuốt vuốt tay y: “Này này, có rất nhiều người.”

“Có tìm được kiếm hay không cũng chẳng sao, chúng ta có thể dọc đường đi làm chuyện vui.”

“Tốt.” Ta hướng y cười cười.

“Cười thật giả tạo.” Lâm Hiên Phượng nheo mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Hoàng đệ, đệ không được muốn người khác.”

Ta bị y sờ đến cả người run rẩy. Khuyết Hữu Nhân bên cạnh cũng nhin không được chữ con mẹ nó.

Lâm Hiên Phượng lấy tay chống cằm, tươi cười ôn nhu, ánh mắt cũng vô cùng mị nhân. Nhưng mà, *** thần ta hoàn toàn không thể tập trung.

Ta đứng lên, vỗ vỗ quần:

“Đệ đi mao xí, một lát sẽ về.”

Trắng sáng sao thưa, một mảnh Bình Hồ Xuân viện sáng trong. Vòng mấy vòng, tiến vào mao xí, cởi bỏ dây lưng, lại đụng đến một mảnh ướt át trên quần.

Ta cảm giác mình tới kỳ động dục mất rồi, lại ngửi thấy mùi.

Không phải mùi tanh này.

Ta vội vàng đi ra, dưới ánh trăng nhìn thấy quần.

— một mảnh đồ tươi.

Ta luống cuống, vội vàng chạy về. Lại nghe trong bụi hoa có người nhẹ ho khan. Ta đẩy đẩy bụi hoa, nhìn thấy Lâm Hiên Phượng theo đuôi mà đến, trong miệng đầy máu.

Ta ôm lấy vai y, vội la lên: “Sao lại thế này? Ai đã hạ thủ?”

“Không sao, không sao.” Y sờ sờ đầu ta, nhẹ nhàng ôm ta. “Chúng ta ở cùng một chỗ rất tốt.”

“Là ai? Nói cho đệ biết.”

“Không nên hỏi, đây không trọng yếu.” Thanh âm của hắn càng ngày càng mỏng manh. “Vài năm này, ta không có một ngày không nghĩ tới đệ. Đệ xem xem, chúng ta tách ra nhiều năm như vậy, còn chưa từng thân mật như bây giờ. Nếu đệ thích Trọng Liên, ta cũng không sao cả. Chỉ cần hắn lưu lại cho ta chút không gian cùng đệ một chỗ, ta cũng rất vui rồi.”

Tim của ta nhất thời lạnh đi.

“..... Là hắn?”

“Đừng hỏi, ngoan.” Y vỗ vỗ của đầu ta. “Đi nói với hắn, ta cũng không ngại đệ cùng hắn một chỗ. Nam nhân có tam thê tứ thiếp, không sao cả. Cùng hắn thương lượng chút, hắn làm đại, ta làm tiểu...”

Ta che miệng y, ảo não nói: “Hắn đã thương huynh, đúng không? Gật đầu hoặc lắc đầu.”

Ánh mắt của Lâm Hiên Phượng thật ôn nhu, y cũng không phản ứng gì.

“Được rồi, bây giờ huynh một câu cũng không muốn nói, nghỉ ngơi cho tốt vào.”

Y gật gật đầu, một bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Ta đưa Lâm Hiên Phượng về phòng khách, thay y tẩy vết máu, thay y phục bắt uống thuốc, bắt đi ngủ.

Cho đến rạng sáng, ta mới đi ra ngoài.

Ngày mới tảng sáng.

Sen hồng trong Bình Hồ Xuân viện nở rộ, giống như y phục nữ nhân phiêu tán trong đêm đen cô tịch, xinh đẹp mà mang điềm xấu.

Nhất định phải cùng Trọng Liên mặt đối mặt. Bằng không tính mạng Lâm Hiên Phượng có thể gặp nguy hiểm. Nhưng mà nói như thế nào, ta căn bản không biết. Chỉ biết một đường nhắm tới hậu viện của hắn mà đi, tính toán canh giữ ở cửa chờ hắn đi ra.

Nhưng mới đi được một nửa, ta đã dừng cước bộ.

Trong tiểu đình giữa hồ, một thân ảnh hồng sắc.

Trang phục tân lang của Trọng Liên nửa cởi, lộ ra áo trong màu trắng. Hồng sam thật dài rơi trên mặt đất, theo tóc dài tản ra, dường như là một vớ thể giới sen hồng.

Hắn im lặng ngồi trong tình, tay cầm bình rượu, dưới chân lấn đầy bình rượu. Tay kia hắn cầm một cây trầm, nhẹ nhàng vuốt ve.

Một cây trầm vàng, trên khắc một đóa sen bằng hồng ngọc.

Chuyện muốn làm ban đầu không cách nào hoàn thành. Ta căn bản không thể đi tới.

Ta nghĩ rời đi, nhưng mà, không thể không nhìn hắn.

Bình rượu dưới chân hắn nhẹ nhàng lấn lộn, thanh âm va chạm leng keng, tiếng tiêu trên họa lâu phụ họa. Nhẹ nhàng mà xa xôi, khiến ta nghĩ tới một thanh âm quen thuộc.

Như là khi ta cùng hắn dựa sát vào nhau, tiếng hắn gọi bên tai ta.

Giống như đêm kia, hắn ở dưới sao trăng rung rung một cành cây nho nhỏ, nhẹ nhàng mà nói: “Hoàng nhi, đây là lá trúc của phượng hoàng trúc.”

Mà đêm đã dứt rồi.

Thật sự là một đêm dài đằng dặc.

Dài mà lại khó khăn. Giống như một người từ khi sinh ra, đến lúc chết già.

71. Chương 71

Ngày hôm sau là tất cả các nghi thức lớn nhỏ, mẹ già thay mặt Thiên Sơn nhận không ít khách sáo từ Trọng Hỏa cung.

Trọng Liên đứng ngoài Thiên Hồng Đình, thấy *** thần phần chấn, quần áo đồ thảm còn chưa được cởi ra.

Một lát sau Tuyết Chi và Phụng Tử lao ra khỏi phòng, Tuyết Chi đuổi Phụng Tử chạy. Phụng Tử chân ngắn, mới vừa nắm lấy ống quần Trọng Liên đã bị tỷ tỷ nhéo. Còn không kịp nói gì, Tuyết Chi liền quát:

“Yêu nghiệt, xem quyền!”

Quyền còn chưa hạ, ta đã lao tới ngăn tay nó. Phụng Tử ngược lại lại vùi đầu vào ngực ta, ủy khuất run rẩy. Ta vừa ngẩng đầu nhìn Tuyết Chi, Tuyết Chi liền ôm chân Trọng Liên bất động. Thanh âm lạnh lạnh của Trọng Liên thổi qua trên đỉnh đầu ta:

“Người ở trong đây làm gì?”

Ta lập tức cảm giác một trận rét lạnh sau lưng.”

“Ta tới tìm này.” Vì thế chỉ chỉ mẹ.

“‘Này’?” Mẹ già quay đầu liếc ta một cái, ta biết rằng mình trong vòng một chén trà sau nhất định sẽ rất lừng lẫy.

“Tìm mẹ. Chắc chắn.” Trọng Liên đẩy tay Tuyết Chi. Tuyết Chi đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó lúng túng, rồi làm bộ ngạo khí đứng một bên. Trọng Liên lại nói: “Hoàng nhi, không có gì muốn cùng bản cung nói sao?”

Cả người ta đều lạnh.

Ta cơ hồ có thể nhìn thấy lỗ tai mẹ già dựng thẳng lên.

“Hoàng nhi?”

“Ta còn có việc, đi về trước. Các người chậm rãi nói chuyện.” Ta cười hắc hắc, tính toán đi ra.

“Trở về làm gì? Tìm Lâm Hiên Phụng?”

Ánh mắt của mẹ già ngày càng kỳ quái.

Ta ngồi xổm xuống, đỡ Phụng Tử ra, xoay người bỏ chạy. Còn đi chưa được hai bước, Trọng Liên đã dừng trước mặt ta.

“Bản cung dù đã thú thê, nhưng cũng không thể bạc đãi người. Làm ái thiếp của bản cung thì thế nào?”

“Ý kiến hay, ta đi chuẩn bị.” Ta vượt qua hần tiếp tục đi.

Một bàn tay hần ngăn trước mặt ta, cánh tay thon dài thẳng tắp, ngón tay đẹp đến không thể tin được. Ta nhất thời có chút hoảng hốt, hần lại sát vào:

“Ngày hôm qua hần người rất khổ sở.”

Ta nhỏ giọng nói: “Người có thể không cần biến tính hay không?”

“Hôm qua bản cung cùng nương tử tiêu dao, người hần rất khổ sở?”

“Đúng đúng đúng, vô cùng khổ sở, để cho ta đi.”

“Người cho là người có thể chạy trốn đi đâu?”

“Ai, đại cung chủ của ta, ta chỉ là về thu thập này nọ, nào có nói chạy?”

“Nói cho người, chỉ cần là người của Trọng Liên ta, sẽ không thể đi tìm những người khác. Chỉ có ta bỏ người, không có phần người bỏ ta. Nếu người dám quay lại tìm Lâm Hiên Phượng, người sẽ thấy hai người chết như thế nào.”

Mẹ già đã không thể nói lời nào, vẻ mặt khá là vi diệu. Ta mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ vào Tuyết Chi nói:

“Xem, Chi nhi khóc.”

Vẻ mặt tươi cười của Trọng Liên quyến rũ đặc ý. Gió thổi khiến tóc hất hơi bay lên:

“Người mà đi, ta sẽ khiến chúng không bao giờ có thể khóc nữa.”

“Con gái người người không đau lòng, còn trông cậy vào người không quan hệ thậm chí người phụ chúng đau lòng sao?”

“Người cũng biết người phụ chúng?” Trọng Liên nắm hai má ta, ta biết miệng ta giu lên giống y miệng con heo. “Lúc trước khi người hồ đồ làm chuyện này, có nghĩ tới hôm nay sẽ có nhiều trách nhiệm vậy?”

“Khi đó ta nào biết đâu người có thể...”

Chữ “sinh” chưa nói ra, ta lập tức cảm miệng, chuyển miệng nói: “Một khi đã như vậy, vất vả người chiếu cố khuê nữ nhà ta, ta đưa chúng đi.”

“Không có cửa đâu.”

Thanh âm Trọng Liên lạnh như băng, nụ hôn đặt trên môi ta cũng lạnh thấu xương.

Nếu không có mẹ già ở trong này, ta thật sự cũng không đoán được mình sẽ làm cái gì. Nhưng bà ấy ở đây, thì không thể rồi.

Ta đẩy hất, đẩy bất động quay đầu, hất nắm chặt gáy ta mạnh mẽ quay đầu, hất cũng dứt khoát làm theo, tiếp tục hôn.

Nói ngắn gọn, ta như ý nguyện được nhìn thấy biểu tình kinh khủng của mẹ già. Lão nhân gia cũng không dễ dàng gì, sinh con ra là đoạn tụ không nói, lại còn thấy đứa con bị kẻ thù hôn tới hôn lui.

Cuối cùng ta làm một chuyện so ra vô cùng dễ tiện.

Nhìn bộ dáng Trọng Liên muốn ngồi xổm lại không thể ngồi xổm, lương tâm ta có chút không yên. Nhưng vẫn kéo theo mẹ già chạy, mẹ già lại không đi:

“Xú tiểu tử, hôm nay con giải thích mọi chuyện cho rõ ràng.”

Ta nhỏ giọng bên tai bà ấy: “Trọng Liên luyện Liên Thần Cửu Thức luyện thành bệnh thần kinh, sau khi con biết hất cũng mới biết. Gần đây lúc hất thần kinh ngày càng nhiều, nói chuyện không thể hoàn toàn tin.”

“Con cùng hất xảy ra chuyện gì?”

“Hất thích hôn người, chỉ cần phát bệnh thì gặp người liền hôn, con bị hất hôn mấy trăm lần.”

“Thật?”

“Thật.”

“Con đúng là có lỗi với Tiểu Hiên Phượng.”

“Con biết... nhưng con đánh không lại hất thì biết làm sao.”

“Tiểu tử Trọng Liên vừa rồi nói chuyện thật ngạo mạn vô lễ, ta còn cho là ảo giác, hóa ra thật sự có vấn đề.”

Vừa nói, vừa lôi kéo mẹ già rời đi. Cho tới khi bà ta hoàn toàn tin tưởng, ta mới chạy tới một chỗ không có ai lén lau mồ hôi. Lau được một nữa, mấp máy môi, có chút không được tự nhiên.

Chỉ nhớ rõ bên môi hất có rượu vị nồng đậm.

Những thứ khác, đều không nhớ được.

Nhưng vừa định rời đi, ta lại nghe có người đang nói chuyện.

“Hắn đi nơi nào?”

Thanh âm thực thô, nhất thời nghe không ra nam nữ. Nếu giọng này là của nam nhân, miễn cưỡng có thể xem như một thiếu niên nữ tính. Nếu đặc trên người nữ nhân — nữ nhân bình thường có giọng nói này, không biết là kỳ tích hay là bi kịch.

“Tiểu nữ nhìn thấy cung chủ uống rượu ở sau hoa viên, chỉ thế thôi. Tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều.”

Thanh âm này ta nhận ra, là nha hoàn của Bộ Sơ. Nhưng giọng nói thô ráp kia hoàn toàn không giống Bộ Sơ quốc sắc thiên hương.

“Thôi. Ai để ý? Ta đi thôi.” Giọng thô ráp nói.

Ta lập tức nhảy lên nóc nhà.

Nhưng qua một lúc lâu, một chút động tĩnh cũng không có.

Lại một lúc sau, nha hoàn của Bộ Sơ đi ra, chậm chậm rời đi.

Ta tiếp tục chờ đợi.

Một loạt người Thiên Sơn cầm theo hành lý đi ra, lúc này ta mới ý thức được có lẽ chẳng còn ai trong phòng. Đang chuẩn bị rời đi, lại nhìn đến một thân ảnh cao gầy quen thuộc, một nữ tử gầy yếu đi theo phía sau.

Trâm bạc hình loan nguyệt trên đầu nữ tử lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt.

“Phượng ca ca, đợi muội với.”

Vừa nghe thấy thanh âm tê dại đến tận xương, ta chỉ biết Lâm Hiên Phượng lại phóng mị lực lung tung rồi.

Lâm Hiên Phượng dừng bước, nhưng không có quay đầu lại:

“Ra muội còn nhớ rõ ta.”

“Phượng ca ca, thực xin lỗi.” Lâu Tần Kha khóc nức nở, “Nhưng mà muội vẫn đang đợi huynh, muội vẫn biết rằng huynh còn sống, sao lại không đến tìm huynh cơ chứ?”

“Nhưng mà ta và muội không thể ở cùng nhau.”

“Vì sao? Vì sao?” Nàng đi lên, nắm lấy tay y. “Vì sao chứ?”

“Trọng Liên muốn mạng ta, ta chỉ có thể tìm Diễm Tửu nương tựa. Nhưng Diễm Tửu vẫn hạn chế tự do của ta. Hôm nay hắn muốn ta chết, ta không thể sống đến ngày mai.”

“Muội sẽ rời cha muội, đến Thiên Sơn.”

“Muội không biết võ công, sao có thể đến.”

“Nhưng mà, muội, muội... Muội phải làm gì mới giúp được huynh?”

“Muội không giúp được ta, chỉ có ta mới có thể giúp chính mình.” Lâm Hiên Phượng xoay người, âm thầm cười với nàng, mê người đến ta cũng nhận không được phát run. “Ta sẽ mạnh hơn. Lần này ta sẽ đi Kiếm Thần lăng, tuy rằng khả năng tìm được bảo vật rất nhỏ, nhưng vẫn phải thử một lần.”

Ta biết phản ứng kế tiếp của Lâu Tần Kha nhất định vô cùng thú vị. Nhưng vẫn không thể không thấy ngượng lạnh trong lòng.”

“Cha muội biết ở chỗ nào, Linh Kiếm sơn trang đã sớm biết. Muội đi hỏi phụ thân!”

“Cô bé ngốc, ta sớm bị trục xuất khỏi sơn trang, phụ thân muội sẽ ngăn chúng ta tiếp tục gặp mặt.” Đầu ngón tay của y quấn quanh tóc nàng, dùng thanh âm cực kỳ mê hoặc nói, “Ta thà rằng cái gì cũng không có... cũng không muốn mất đi muội.”

Đầu ngón tay y xoay một vòng, tóc nàng cũng di chuyển theo. Từng vòng từng vòng, khiến nữ tử cô đơn mất đi lý trí, ngoan ngoãn theo chân y, vào phòng.

Lúc sau hương khói lượn lờ, không thể thấy rõ.

Hai canh giờ sau, ta ở thuyền chờ Lâm Hiên Phượng khoan thai đến chậm.

Y vừa lên thuyền đã cầm tay ta: “Chúng ta đi Kiếm Thần lăng.”

“Được, huynh có chuẩn bị chưa.”

“Ta chưa xác định, đi rồi nói sau.” Đôi mắt y sáng ngời, vẻ mặt ôn hòa. “Thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Danh.”

“Nổi danh cũng được, Vô Danh cũng thế, đệ nghĩ nên nói cho huynh, đệ và Trọng Liên đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.”

“Vì sao đột nhiên nói chuyện này?”

“Đệ bỏ qua tín nghĩa của nam nhân, thậm chí hai nữ nhi, để đổi lại được quay về với Hiên Phượng ca.”

“Cho dù thế nào, không nên thay đổi vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Lâm Hiên Phượng cười nói, “Nhưng có một người kể ta nghe một câu chuyện xưa, ta cảm thấy rất có đạo lý.”

Đại khái sau một canh giờ chúng ta đều ở trên thuyền. Ta nghĩ đến câu chuyện xưa mà Lâm Hiên Phượng kể:

Có một bầy sói tràn ra từ thôn trang, có một vị lão nhân đưa tới một con chó mẹ đang mang thai, nói cho người trong thôn, chó con sau khi sinh, không cần cho ăn, đặt cùng một chỗ, con sót lại cuối cùng có thể diệt sói. Chó mẹ sinh hạ chín con chó con, người trong thôn bắt chúng để trong một sơn động bị phong bế. Mấy ngày qua đi, trong sơn động chỉ còn lại một chó con, nó đã ăn đã ăn tất cả các con chó con khác, ương ngạnh mà sống sót, cuối cùng tiêu diệt tất cả sói.

Mọi người đều xưng mãnh khuyến vi ngao. Cửu khuyến nhất ngao.

(Chó mạnh là chó ngao, chín chó có một chó ngao.)

72. Chương 72

Không ngoài sở liệu của ta, chỉ trong vòng vài ngày, chuyện Bạch Linh là Lâm Hiên Phượng đã truyền đặc biệt huyền ảo trong chốn giang hồ. Nghe nói Linh Kiếm sơn trang vô cùng tức giận với chuyện này. Thanh danh của Thiên Sơn ban đầu không thú lắm, nhưng mà giờ đã có danh hào Bạch Linh, mới dần dần mang cái danh “Tàn nhẫn.”

Nhớ rõ có một lần, ba vị sư phụ bảo ta và Lâm Hiên Phượng tới sài phòng (phòng để củi) làm thịt ba con thỏ để ăn. Ta ngại phiền toái bảo Lâm Hiên Phượng cho lũ thỏ uống ba bình rượu, nhìn con thỏ nửa tỉnh nửa say, trong tay cầm gậy lại bất động nửa ngày. Ta đợi tới mất kiên nhẫn, đến đoạt lấy cây gậy trong tay y, mới vừa nhắc tay, y đã bắt tay ta lại. Ta liếc y, y buông tay. Ta một côn đánh chết con thỏ, sau đó nhân lúc còn nóng cầm dao lột da, một phát lưu loát, quả thực giống là trời sinh ra mình làm việc này. Ngày đó chúng ta ăn thịt thỏ thơm ngào ngạt, Lâm Hiên Phượng không biết lui đi phiền muộn chỗ nào. Hình tượng tình nhân hoàn mỹ của ta dường như suy giảm cực đại trong lòng y, vài ngày sau y nhìn ta cũng không thèm nói chuyện. Hơn nữa từ đó về sau, khi hắn chơi cùng thỏ, vừa thấy ta đến, sẽ im lặng ôm chúng tránh xa, khiến ta trông giống một con sói già màu xám.

Điểm này y đặc biệt giống nữ nhân, trước khi ra giang hồ vẫn không bỏ được, ta cũng không nói ra ngoài, để tránh làm mất mặt một trong tứ đại mỹ nam tử.

Cũng không biết từ khi nào, bây giờ Lâm Hiên Phượng giết người còn nhanh hơn ta đập muỗi.

Từ Bình Hồ Xuân Viên đi về phía Tây Bắc, qua Ngọc Phiêu Môn và Nhạn Bắc chính là Kiếm Thần lăng. Mà tốc độ làm việc của chính phái nhân sĩ chốn võ lâm luôn đặc biệt chậm, mẹ mang những người khác về Thiên Sơn, ta cùng Lâm Hiên Phượng tới nơi, những người đó phỏng chừng vẫn đang Ngạo Thiên Trang vẽ bản đồ.

Lâm Hiên Phượng cầm bản đồ, rất nhanh tìm tới cửa vào. Cảm giác phương hướng của y vẫn luôn tốt — nghe nói Trọng Liên trước kia cũng có cảm giác phương hướng kinh vi thiên nhân, nhưng mà sau khi luyện Liên Thần Cửu Thức thì càng ngày càng kém, bây giờ đi kinh thành cũng phải có người dẫn đường.

Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

(Aki: Vậy là luyện LTCT sẽ bị mù đường...)

Lối vào đi qua một cửa đá, nổi thẳng xuống phía dưới. Trên cửa gập ghềnh, chỗ nổi đường còn có một đĩa bán quai to bằng bàn tay.

Lâm Hiên Phượng để kiếm xuống đất, nói: “Vũ Hoàng, cái này cần hai chúng ta cùng nhau mở. Vận đĩa bát quai sang trái nửa vòng, ta vận khí cho đệ.”

Ta gật gật đầu, cầm lấy đĩa bát quai. Hai tay Lâm Hiên Phượng đánh lên lưng ta, chân khí cường đại liên tục tràn vào huyết dịch, cuốn ở hai tay. Ta dùng sức vận nó, vậy mà không chút sốt mẻ. Lâm Hiên Phượng lại đưa vào một cổ chân khí, chúng ta dường như dán lên cả cửa đá, cái thứ hư kia mới vòng được đại khái một khoảng bằng sợi tóc tơ.

Cụ thể mở ra thế nào ta không muốn nhớ lại, dù sao chờ cửa đá mở ra, chúng ta đi và, ta trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất, thở dốc.

Lâm Hiên Phượng cũng có chút mệt, đốt lửa, đóng cửa tựa trên tường, không nói câu nào.

Nghỉ ngơi một lát, y lau mồ hôi, ngồi xổm trước mặt ta: “Cửa này bình thường hẳn phải cả một môn phái mở ra, chỉ có hai người khẳng định sẽ tổn hại chân khí. Đệ cảm thấy thế nào rồi?”

Ta gật gật đầu, lại lắc lắc đầu. Ngẩng đầu nhìn y. Phía sau y là một mảnh tối đen, lại thêm ánh sáng mờ mịt của lửa chiếu lên mặt, nhìn có vài phần dọa người. Ta lấy đóm lửa sang, chiếu lên mặt mình, lên giọng xem thường y: “Phiền huynh có thể hay không đừng nhìn người như thế?”

Lâm Hiên Phượng ngẩn người, ha ha cười rộ lên, tiện tay vỗ ta một cái. Tay ta run lên, lửa rơi xuống mặt đất.

“Tối tối, mau tới đốt... ưm... lửa.”

Y khẽ hôn ta một cái, nhanh tới nỗi ta không kịp phản ứng.

Không quá bao lâu, ánh lửa nhẹ nhàng cháy lên.

Ta ôm thất lưng y: “Hình như đệ nhìn trên tường có chậu than, chúng ta đốt chúng thấp sáng đi, bằng không...” Nói xong cắn lên miệng y một cái, liếm liếm môi. “Không có cách nào đi đường.”

Lâm Hiên Phượng quay đầu đi chỗ khác, làm bộ quan sát xung quanh.

Ta nói: “Cười cái gì đấy?”

Y quay đầu lại, có chút kinh ngạc: “Sao đệ biết ta đang cười.”

“Cùng đệ một chỗ, huynh đương nhiên là cười.”

Tên ngu ngốc này. Sau tai cơ cổ kéo mạnh như vậy, không phải đang cười thì làm cái gì.

Lâm Hiên Phượng lắc lắc đầu, làm bộ bất đắc dĩ xoay người, cười càng vui hơn.

Y dùng giấu đốt lửa, đặt lên chậu than trên tường, từng đóm lửa hiện lên, một hành lang dần dần sáng lên.

Ngay tại phía sau, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ta cùng Lâm Hiên Phượng hai mặt nhìn nhau.

Có nữ tử nói: “Cung chủ, chúng ta hẳn là người đầu tiên đi?”

Thanh âm này Lâm Hiên Phượng không chắc nhận ra, nhưng ta vừa nghe là biết. N

ghe tiếng bước chân, dường như không ít người.

Ta dùng khẩu hình nói với Lâm Hiên Phượng: Trọng Liên.

Lâm Hiên Phượng không nói chuyện.

Trọng Liên nhất định là vì Vô Danh kiếm mà tới. Cùng hấn đối đầu, khẳng định không có gì tốt.

Ta chỉ chỉ bên trong, hỏi y muốn trốn hay không. Lâm Hiên Phượng lắc đầu, dùng khẩu hình nói: không kịp.

Sao lại không kịp? Chúng ta mở cửa này phải mất thời gian một chén trà. Trọng Liên hẳn là sẽ nhanh hơn chút, nhưng cũng nên đủ cho chúng ta trốn đi.

Ta mới vừa túm tay y, chợt nghe Trọng Liên bên ngoài cửa nói:

“Bên trong có người.”

Một khi đã như vậy, càng phải chạy.

Kế tiếp, xoạt xoạt hai tiếng, thanh âm cửa đá chạm tay cực nhanh, cũng tương đối chói tai.

Ta mới đi hai bước, cửa đã bị đẩy ra.

Cái này.... Cũng quá nhanh rồi?

Trọng Liên đứng ở cửa, phía sau là rất nhiều người của Trọng Hỏa cung.

Hắn kinh ngạc nhìn chúng ta.

Khiến kẻ khác không nói nên lời nhất chính là, cửa chỉ đẩy ra một chút. Hắn đứng chắn nơi đó, Chu Sa phía sau không nhìn được bên trong. Nàng đột nhiên nhảy lên, lại hạ xuống, nhảy dựng lên, hạ xuống, lại nhảy dựng lên, lại hạ xuống. Cuối cùng nàng không nhảy nữa, từ sau bả vai Trọng Liên mà tròn xoe mắt nhìn.

Sau một hồi lâu, hắn mới hoàn toàn đẩy cửa ra, cặp tay với chúng ta, cười thật anh tuấn phấn chấn: “Ra hai vị Lâm công tử đều tới đây.”

“Liên cung chủ.” Lâm Hiên Phượng cầm kiếm chấp tay.

Ta cũng học theo bộ dáng hai người họ, chấp tay. “Đều tốt, đều tốt.”

Trọng Liên nói: “Nhị vị chính là tới tìm Vô Danh kiếm?”

Ta nói: “Đúng”

Lâm Hiên Phượng nói: “Chỉ là nhất thời hưng phấn, lên đến giúp vui, vẫn xin cung chủ không cần so đo.”

Trọng Liên không đáp, chỉ buông tay gần quá mức quy định: “Mời.”

Ta bị hai tên này làm cho sắp tắt thở, chỉ chọc Lâm Hiên Phượng rồi làm bộ dáng xun xoe chạy vào trong.

Tiếng bước chân của Trọng Liên cách chúng ta càng ngày càng xa. Một con mắt của ta nhìn đường không rõ lắm, đường từ một lối thành hai lối, hai lối biến thành vô số lối. Ta đi theo Lâm Hiên Phượng, vẫn mang vẻ hoảng hốt, cho đến khi nghe thấy tiếng ho khan rất nhỏ, mới phát hiện độ ẩm càng ngày càng thấp, thân thể y có lẽ không chịu nổi. Ta cởi áo ngoài cho y, sau đó ôm y mà đi.

Nét mặt y ta nhìn không rõ lắm, nhưng tiếng nói thực ôn nhu:

“Nếu cả đời đều giống như bây giờ thì tốt rồi.”

“Buồn nôn muốn chết.”

“Đệ cho tới bây giờ vẫn không hiểu phong tình như vậy.” Y đang cười, cười rồi lại thở dài.

Lâm Hiên Phượng cầm bản đồ, cùng ta từng tầng từng tầng đi xuống.

Không khí ngày càng âm lãnh. Lăng mộ này lớn như một cái thành, không chắc là khi chính phái tới nơi này chúng ta có còn đi dạo bên trong được không.

Bắt đầu hơi ngửi thôi là có thể cảm nhận hương vị ẩm ướt, sau đó che mũi cũng không át được vị thối. Ta đoán chừng chờ lúc chúng ta ra ngoài, đừng nói Lâm Hiên Phượng ho lao càng nặng, ta cũng bị phong thấp mất thôi.

Cũng không biết cái nơi này có bảo kiếm gì, đại khái cầm lên chắc cũng thành đồng sắt vụn.

Không đi bao lâu, ta cứ nhiên sinh ra ảo giác.

Một thanh âm già nua từ bóng đêm vang lên:

“Lão thái bà, người nói người muốn Vô Danh kiếm, ta sẽ nghĩ cách cho người. Chỉ cần nguoi muốn, ta sẽ tận lực đáp ứng. Ha ha...”

Ta nghe mà rùng hết cả mình, Lâm Hiên Phượng lại nói: “Vệ lão, sao ông lại lẩn bám ở nơi này?”

Tiếng bước chân từ từ tới gần, khuôn mặt Vệ Lưu Không cũng dần hiện ra trước mặt chúng ta:

“Hóa ra đại tôn chủ cũng ở đây. Là mệnh lệnh của cung chủ sao?”

“Phải”

“Có phải cung chủ ra lệnh hay không, trong lòng lão hủ hiểu rõ.”

“Không liên quan tới ta, ông cũng biết ta xưa nay chưa từng bao che cho mình.”

“Ha hã, ta lại chưa từng trông cậy đại tôn chủ sẽ nương tay.”

Lâm Hiên Phượng không nói gì, túm tay ta kéo vào trong.

“Hiên Phượng ca, Vệ Lưu Không trước đây rất thuận theo huynh.”

“Ông ta đúng là rất thuận theo, trừ khi gặp phải chuyện của lão bà.”

“Lão bà ông ta là ai?”

“Không biết, tro cốt tìm khắp nơi không thấy.”

“Là Trọng Liên giết sao?”

Lâm Hiên Phượng không có trả lời. Ta cũng hiểu được chính mình đang hỏi vấn đề có đáp án rõ ràng, có chút ngu ngốc.

Lại đi được một đoạn, dần dần ấm lên. Trong mơ hồ nghe được không ít tiếng người nói chuyện.

Lâm Hiên Phượng nhìn bản đồ, phòng tối lớn nhất là chính giữa Kiếm Thần lăng, ngay tại ngã rẽ phía trước.

Chúng ta nhìn nhau, tăng tốc đi lên phía trước. Đến cửa phòng tối, thăm dò nhìn vào.

Người của các đại môn phái vậy mà đã tụ tập không ít, từng môn phái đều khe khẽ thì thầm.

Bọn họ mặt đối mặt với bức tường cao. Trên tường có tám bát quái đồ thật lớn, đường vân bên trong bát quái đồ đều rỗng ruột. Trên mặt đất xếp đầy một đồng gạch.

Đương nhiên, người của Linh Kiếm sơn trang cũng đã tới. Lâu Tồn Kha nhất nhất nhìn xung quanh, rất nhanh tầm mắt nàng đã gặp Lâm Hiên Phượng.

Ta lập tức nhìn sang chỗ khác, làm bộ không yên lòng. Không lâu sau, Lâm Hiên Phượng nói: “Ta đi bên kia nhìn chút, đợi chờ ta.”

Ta ừ một tiếng, lại nhìn hoa văn trên tường.

Lâm Hiên Phượng hôn nhẹ ta một cái, rời đi.

Y đi rồi, ta tính đi theo xem.

Theo bản năng quay đầu lại, rồi quay đầu lên trước. Sau đó, cứng ngắc.

“Lâm công tử bây giờ nhất định tâm tình đang rất tốt, phải không?” Tiếng Trọng Liên vang lên sau người ta.

73. Chương 73

“Đâu có đâu có, chỉ là có chút khẩn trương.”

“Nói cũng phải, ta biết thân thể của Bạch Linh đại tôn chủ không tốt, tại nơi thế này, sợ là bàn tay sẽ bị đông lạnh phá hư.”

“Nói đi đâu vậy, ta đang khẩn trương muốn biết bảo kiếm về tay ai, ha.”

Dường như có chút chững đờ không xong.

Từ khi rời khỏi Trọng Liên, mỗi lần nhìn thấy hắn, đều cảm thấy hắn nói nhiều thêm câu nữa ta sẽ không không chế được. Về phần sẽ làm cái gì, trời mới biết.

Đôi mắt ta đã mù mất một, con mắt duy nhất còn lại lúc nào cũng chua chua.

Trọng Liên tuy võ công cao, nhưng ta còn có thể đối chọi hai chiêu. Bây giờ hắn tùy tiện nói một câu, là có thể giết ta tới diện mục toàn phi (mặt cũng đổi luôn.)

“Ta thấy quan hệ của hai người tốt thật.” Nói tới đây, hắn dừng dừng, như là hài đồng không biết nói gì, đang tận lực tìm kiếm từ thích hợp để biểu đạt. Kết quả sau một lúc lâu, hắn mới chỉ cười cười: “Người đối với y rất tốt.”

Thấy hắn phong hoa tuyết đại đã quen, cười khó coi như vậy, thật sự là có cảm thụ khó có thể thành lời.

“Người chưa từng đối với người nào tốt như vậy.” Hắn mặc kệ ta có trả lời hay không, chỉ lo tự mình nói. “Tốt đến ngay cả ta cũng cảm thấy cứ tiếp tục cũng chẳng sai.”

Hắn ôm đầu, trên trán nhìn thấy gân xanh.

Ta vội vã xua tay nói:

“Này này, Liên cung chủ của ta, người nói gì cũng được, thấy ta không vừa mắt, cho ta một cái bạt tai cũng được. Người đừng có rơi, rơi nước mắt. Nam tử hán, khóc là không, không tốt.”

“Ta rốt cuộc sao không bằng y? Người lại đối với ta như vậy.”

Ta hoàn toàn ngây ra.

“Ta rốt cuộc sao không bằng y, người nói đi. Người đối xử với ta như vậy. Không, còn có Chi Nhi và Tiểu Tử, đều không so được với y. Y tốt chỗ nào?”

“Người bình tĩnh chút, ta...”

“Y cho tới bây giờ chưa từng coi người là đệ nhất. Y vì sợ Diễm Tửu, ngay cả ở cùng chỗ với người cũng không dám. Nhưng cho dù người khắp thiên hạ đều muốn giết người, ta cũng sẽ không rời đi. Nhưng mà người lại... chọn y.”

“A a a, rồi rồi rồi rồi rồi.” Ta dùng hai tay che tai.

Thật hy vọng nhìn thấy bộ dáng Trọng Liên gặp ta là muốn đánh, tấn ta vài phát, hoặc là trực tiếp diệt ta cũng được.

Nhưng hắn chỉ nhìn ta như vậy, không nói thêm gì nữa.

Sau đó có người vỗ vỗ vai ta. Ta quay đầu, Lâm Hiên Phượng phát phát trang giấy trong tay: “Phương pháp phá giải.”

Phía trên viết:

Thiên địa thần lắng, vô danh vô cực.

Ta ngơ ngác nhìn tám chữ này: “Cứ thế?”

Kỳ thật tâm tư hoàn toàn không ở đây.

Khóe mắt nhìn thấy Trọng Liên đang nhìn mình, nhưng không dám quay đầu lại.

“Cứ vậy.” Lâm Hiên Phượng chỉ vào tám bát quái đồ bên trong. “Bát quái càn, khôn, chấn, tốn,坎, đoái, khảm, ly, đều do ký hiệu ba đầu liên tiếp kết nối hoặc ngăn ra tạo thành, nhìn đồng gạch trên mặt đất đi, đem gạch tương ứng để vào bát quái đồ rồng ruột, đặt đúng chỗ, cơ quan sẽ mở. Vô Danh kiếm ở bên trong.”

“Mật ngữ này có ai biết?”

“Là Lâu Tần Kha cho ta. Theo lý mà nói, ở đây chỉ có Linh Kiếm sơn trang biết.”

“Bọn họ sao lại biết?”

Vấn đề ta hỏi càng ngày càng không ý nghĩa, nhưng Trọng Liên đang ở nơi này, ta căn bản không thể suy nghĩ.

Lâm Hiên Phượng không trả lời ta, chỉ ngẩng đầu nhìn Trọng Liên.

Trọng Liên không bao lâu liền rời đi.

Lâm Hiên Phượng thấp giọng nói: “Nghe nói Tiết Hồng trước kia đã tới nơi này, ẩn dấu tình nhân bí mật của mình ở đây, nhưng bị Lâu Thất Chỉ tới. Người này tựa hồ là nhân vật quan trọng của Vũ Đường. Tiết Hồng vì bảo vệ bí mật mình, liền đưa ám hiệu phá giải cho Lâu Thất Chỉ. Nhưng ám hiệu này cũng chỉ là bà ta nghe nói, không cớ bở, nên chuyện này vẫn cất giấu. Hằng năm Linh Kiếm sơn trang vẫn đưa người tới nơi này một lần, nhưng không ai có thể mở được cửa.”

“Trực tiếp đánh vỡ nó không phải được sao?”

“Cửa này là trụ cột của lăng mộ, một khi bị đánh vỡ, bảo vật tới tay, tính mạng bù trừ.”

“Đây cũng là vấn đề.”

Ta đi vào phòng tối, tất cả mọi người quay đầu liếc ta, không có phản ứng gì quá mức, tiếp tục nghiên cứu phương pháp phá giải cao thâm. Ta thậm chí thấy có người lấy ra la bàn tính, không khí hết sức ngưng trọng.

Ta nói: “Phương hướng của Khôn là gì?”

“Tây nam.”

“Ký hiệu kia đâu?”

Lâm Hiên Phượng vẽ lên ba gạch ngang.

“Huynh đem tất cả bát quái đồ hướng tây nam đặt ở đây đi.”

Lâm Hiên Phượng nhìn bốn phía: “Có rất nhiều người ở đây.”

Tên này còn sợ mất mặt.

Dù sao da mặt ta vẫn luôn luôn dày, nghĩ lắm rồi, người ta cùng lắm thì bảo ta đùa giỡn. Ta quay đầu lại nói: “Có phải người mở ra thì báu vật sẽ là của người đó?”

“Ừ, nói là vậy.”

Ta đi qua đi, nhặt mấy viên gạch lên, hướng phía trống bát quái tây nam đặt xuống thành ba hào (cách gọi những nét gạch đứt trong bát quái.) Ban đầu ánh mắt mọi người đều dõi theo ta, nhưng nhìn ta đặt tới ba hào giống nhau xong, đều chuyển đi chỗ khác, nghĩ là ta đang thử vận khí.

Kỳ thật càn khôn thần lăng (càn khôn cũng có nghĩa là thiên địa), hẳn là chỉ phần giữa giữa càn khôn, chỗ khôn. Mà Vô Danh ở chỗ vô cực, hẳn là chỉ không cực hạn, vô hạn duyên thân.

Không biết ta có hiểu sai hay không.

đoạn càn với chĩa khôn kia Aki cũng không hiểu lắm.

Khi ta đặt xong tới bát quái đồ thứ bốn, chuẩn bị đặt cái thứ năm, nhìn thấy một bàn tay khác đang đặt ra cái thứ năm. Ta quay đầu, nhìn Hải Đường mặt không đổi sắc bày ra bát quái đồ giống hệt ta.

Ta nói: “Lưu Ly đại ca, sao chép người khác là không tốt.”

Lưu Ly nói: “Đây là cung chủ chúng ta bảo đây, liên quan gì tới người.”

“Không có nói bày ra phá giải sao?”

“Ai nói phá giải? Cung chủ biết trận này bày thế nào.”

“Đại ca, nói chuyện phải giảng thực tế mới tốt.”

Lưu Ly quay đầu thản nhiên nhìn ta: “Ta hỏi người, Kiếm Thần lăng là lăng của ai.”

“Đương nhiên của Kiếm Thần.”

“Kiếm Thần là ai?”

“Ta sao biết được.”

Lưu Ly khẽ thở hắt ra một hơi, tiếp tục bày: “Bảo vật này người không thể tranh. Nếu là đồ vật cha người để lại cho người bị người ta lấy đi, có lẽ người cũng không vui về gì đâu.”

“Là ý gì?”

“Kiếm Thần Hồng Ngọc người sao có thể chưa từng nghe qua?”

Hồng Ngọc? Tên này thật là quen tai.

Hồng Ngọc cung chủ?

.....

“Ha ha, hóa ra Kiếm Thần là phụ thân của Liên.” Chuyện cười này tuyệt không buồn cười.

“Người biết là được rồi.”

Lưu Ly đặt viên gạch cuối cùng vào bát quái đồ, đại môn ầm ầm ầm mở ra.

Kế tiếp xảy ra chuyện thần kỳ.

Hai thân ảnh đồng thời lao vào sau cửa lớn. Người trước là đứng cách ta không xa Lâm Hiên Phượng, người sau là Trọng Liên đứng xa hơn. Theo lý mà nói không ai có thể vượt Trọng Liên, nhưng khinh công của Lâm Hiên Phượng tuyệt đối là xuất thần nhập hóa, hai người vậy mà tương xứng.

Chỉ nghe thấy bên trong có tiếng ma sát của vải dệt và gỗ, ta vội vàng đi vào cứu trợ.

“Trọng Liên người hạ thủ lưu tình, ta sẽ đưa y đi!” Ta còn chưa có vào đã kêu to. Nhưng người đi vào, Trọng Liên vừa vịn một chướng vào ngực Lâm Hiên Phượng.

Lâm Hiên Phượng lao mạnh về phía sau, đập thật mạnh lên tường, tro bụi tuôn rơi, y liên tục ho khan.

Ta ngay cả kêu cũng không kịp, vội chạy qua đỡ y.

Lâm Hiên Phượng đè lại ngực, cố gắng nuốt máu ngược trở lại.

Ta không dám nhìn Trọng Liên, công Lâm Hiên Phượng, nhanh chóng đi ra khỏi phòng tối.

Ta chỉ thoáng nhìn Trọng Liên nắm trong tay nhìn không chớp mắt.

Hồi lâu, chúng ta mới ra khỏi Kiếm Thần lăng.

Lâm Hiên Phượng nghẹn lời nói: “Vũ Hoàng... Vô Danh Kiếm rất quan trọng.”

“Đệ biết, nhưng đây là đồ Trọng Chân cung chủ lưu lại cho Trọng Liên, chúng ta lấy không tốt.”

Lâm Hiên Phượng còn chưa tiếp lời, đã có lão nhân lạnh lùng nói:

“Nếu Trọng Chân biết Trọng Liên là chủng của Vệ Lưu Không, hẳn cũng muốn người khác có được nó.”

“Cái gì?” Ta đột ngột xoay người, “Vọng môn chủ?”

Đứng sau chúng ta là Vọng Thực. Trong tay ông ta quay quay thứ gì đó nhanh như gió, vì tốc độ quá nhanh nên nhìn không rõ.

“Hôm nay nhìn Vệ Lưu Không đi ra, ta đại khái là biết ông ta tới xem hài tử.” Vọng Thực ngoài cười nhưng trong không cười. “Có lẽ Trọng Liên bây giờ cũng nên biết xuất thân thực sự của mình. Nhưng mà, đợi hẳn nhìn thấy thứ này xong, sẽ nghĩ thế nào?”

Lão bỗng nhiên ném đồ trong tay ra, vút bay về phía cửa Kiếm Thần lăng.

Đó là một đầu người.

Gương mặt đã bị tóc trắng bạc phủ hơn phân nửa, nhưng khi keo gắn nếp nhăn trên mặt dần rơi xuống, để lộ ra, khuôn mặt của một người trung niên anh tuấn.

Lộ ra một gương mặt cực kỳ giống Trọng Liên.

74. Chương 74

Từng cơn gió lạnh thổi trước Kiếm Thần Lăng.

Mà cho dù người nọ có giống Trọng Liên hay không, ít nhất ông ta cũng có quan hệ với Trọng Liên. Nếu chúng ta tiếp tục ở trong này, nhất định không thoát khỏi can hệ. Nhưng nếu chúng ta đi, không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Ta công Lâm Hiên Phượng, tiến thoái lưỡng nan.

“Này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lâm Hiên Phượng sững sờ nhìn đầu của Vệ Lưu Không, lại nhìn Vọng Thực. “Ông ta là ai?”

Vong Thực nói: “Biết chương môn tiền nhiệm của Vũ Đương là ai không?”

Lâm Hiên Phượng nói: “Tu Mi.”

(Aki: Đọc Quỳnh Thương để biết thêm chi tiết)

“Đúng vậy. Biết Vũ Đương sao lại để tên phế vật Tu Mi đó kế nhiệm không? Là bởi vì chương môn tiền nhiệm đột nhiên mất tích. Nếu hôm nay không ở nơi này phát hiện ông ta, ta thế nào cũng không thể liên hệ ông ta với vị chương môn kia.”

“Ông đang nói... Thái Hoa chương môn?”

“Được lịch sử gọi là tuổi trẻ anh tuấn nhất. Ông ta cất giấu nội tình cũng thật sâu.”

Ta nói: “Ta không hiểu lắm ý tứ ông. Thiên Sơn và Vũ Đương không thù, không phải sao?”

“Chỉ cần là người có quan hệ với Trọng Liên, đều đáng chết. Càng đừng nói là người cha sinh ra nghiệt chủng hắn.”

Ta nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

Không thể nói chuyện. Nếu bây giờ ta gây chuyện, sẽ chỉ mang lại phiền toái cho Lâm Hiên Phượng.

Lâm Hiên Phượng ngạc nhiên: “Người này thật sự là phụ thân của Trọng Liên?”

“Người còn sợ ta giết sai sao?”

Lâm Hiên Phượng muốn nói lại thôi, dùng sức giữ cổ tay ta. Nhưng y còn không giữ ổn, ta đã một quyền đánh lên mặt Vọng Thực.

Vọng Thực dáng người thấp bé, không tránh được, ngã trên mặt đất.

“Người cút cho ta! Cấm nói thêm câu nào vô nghĩa, bằng không ta giết người!”

Nếu Vệ Lưu Không thật sự là cha Trọng Liên, vậy lý do ông ta đến Thiên Sơn tám chín phần mười vì để bảo vệ hần. Trọng Liên sớm đã quen với thân tình lạnh nhạt, nếu biết có một phụ thân một mực yên lặng quan tâm hần, mà khi hần biết, người đã không còn...

Vọng Thực đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người: “Người không nói ta cũng sẽ đi. Nhưng mà Lâm Vũ Hoàng, làm người tốt nhất đừng làm kẻ có lỗi hai mặt.”

Ông ta biết mất rất nhanh, nói vậy Trọng Liên cũng sắp ra rồi.

Đầu Vệ Lưu Không vẫn còn ở trước cửa Kiếm Thần lăng, đang đưa trên đá.

“Vũ Hoàng, chúng ta đi thôi.”

“À, được.”

Ta vẫn đứng một lúc, không cách nào rời đi. Cho tới khi nhìn thấy Trọng Liên vội vàng vàng lao tới.

Khi hần dừng lại trước cửa, tà dương trùng hợp tô đỏ hơn phân nửa chân trời. Giống như hỏa hoa nở rộ, ngọn lửa bất diệt, chiếu lại đám mây trên không trung.

Trong thôn trang không xa có tiếng chuông vang lên.

Trọc ưng cong vuốt tung cánh lớn, bay vòng trên khoảng không. (trọc ưng: kền kền)

Hần nhìn đầu người dưới đất.

Hần đứng trong cảnh kinh hồng tuyệt diễm.

Cảnh sắc như vậy không thể nói thành lời, giống như trên thế gian này luôn khuyết thiếu lời an ủi người khác.

Ta muốn nói gì đó, muốn hần đừng khổ sở. Nhưng mà bây giờ ta mới phát hiện, tâm tình hần lúc này, ta căn bản không thể lý giải.

Trọng Liên chậm rãi đi tới trước đầu người kia, ngồi xổm xuống, cầm nó lên ôm lấy.

Tro bụi cũng vết máu nhuộm bẩn áo trắng như tuyết của hần.

Trong rừng cây phương xa, gió thổi cành rung, nước chảy hương hoa.

Mà lăng mộ này sừng sững trong trời chiều, cổ đại khói sương mờ mịt, giống như thành lũy bị bỏ rơi mấy năm, trần trụi thô lương.

Động tác hần rất chậm, hần chậm rãi xoay người. Hần như một vị tiên y phục như nước chảy tóc như mây trời trong tranh thủy mặc. Hần tựa hồ chưa bao giờ thuộc về trần thế, hần dường như sắp trở về.

Ta nói:

“Liên..... Trọng Liên.”

Hần thoáng dừng chân.

“Người muốn đi đâu?”

Hần không trả lời. Hần chỉ tiếp tục đi lên phía trước.

Ta vô luận lời gọi nào cũng không dùng, nghĩ muốn đi theo, nhưng nghe thấy tiếng Lâm Hiên Phượng đề lại ngực cổ sức hô hấp, vẫn là cố nén xuống.

Cho dù nói thế nào, trước vẫn phải đưa Lâm Hiên Phượng trở về.

Trọc ưng từ tưng trong hoàng hôn, như là vĩnh viễn tìm không thấy chỗ về, tìm không được lối đi.

Những người khác của Phong Tước Quan đều chờ ngoài khách ***. Đi xe ba ngày ba đêm, chúng ta quay về Thiên Sơn.

Mới vừa vào đại môn của Thiên Sơn, Khuyết Hữu Nhân liền lao tới: “Tiểu hoàng đế, người rốt cục đã trở lại!”

“Người một mực chờ nơi này?”

“Đúng vậy, có bảo vật trong tay, không dám chậm trễ.” Hấn nhét đồ vào tay ta. “Sáng nay có người tới đưa thứ này, nói rất quan trọng, muốn ta giao cho người. Ta hỏi bọn họ là gì thì bọn họ không nói, chỉ nói người nhất định sẽ biết ai đưa tới.”

Ta liếc cây trâm trong tay, sửa sang lại bịt mắt: “Người thích ta nhiều như vậy, ta sao nhớ rõ là ai?”

Khuyết Hữu Nhân đập đầu ta: “Thôi đi, lão tử biết tiểu tử ngươi được hoan nghênh. Người nhìn Phượng ca ca của người bệnh thành như vậy, mau đưa tới chỗ Hành Xuyên tiên nhân xem xem.”

Ta gật gật đầu, quay lại nhìn Lâm Hiên Phượng đang từ xe ngựa chuyển sang kiệu. Vỗ vai Khuyết Hữu Nhân: “Nhanh như vậy đã quen tại tiên nhân?”

“Tiên nhân cái gì? Đó chỉ là để lại thể diện cho y thôi. Tên đó đúng là thân kinh, nói chuyện như tên du thủ du thực, còn tương tự nữ nhân đến bệnh. Không tiền đồ.”

“Người còn không xấu hổ nói người khác. Cũng không biết là ai ngày nào cũng Lâu muội muội dài Lâu muội muội ngắn.”

“Ít nhất ta còn rõ mình thích ai, đúng không?”

“Trời hôm nay không tốt lắm, hình như sắp mưa rồi.”

Bố trí cho Lâm Hiên Phượng xong, tới chỗ mẹ già lấy được một con dao nhỏ trên bàn. Sau đó quay lại phòng mình, thu dọn một chút y phục.

Báo tin cho Hoa Di Kiếm và mẹ già, lập tức đi tìm Khuyết Hữu Nhân, hỏi rõ những người này ở khách *** Đôn Hoàng. May mà không phải quá xa.

Lại đi tìm Lâm Hiên Phượng.

Trong phòng Lâm Hiên Phượng nồng đậm mùi thuốc, y đang uống thang thuốc Ân Tứ đưa cho. Từ nhỏ ta uống thuốc giống như tự sát, ngửi mùi vị cũng chẳng biết là gì, sư phụ lại thường nói được ba phần độc, vì thể trở thành cái cơ cho ta dù bệnh nặng cũng không uống thuốc. Nhưng cơ thể ta so với Lâm Hiên Phượng nhược liễu phù phong thì tốt hơn nhiều. Cũng tốt hơn vị cung chủ nào đó luyện tà công khiến thân thể và xương cốt bị hủy đến không ra dạng.

Nghĩ vậy, trong lòng có tư vị đặc biệt có lỗi, vì thể nhanh chóng ngồi cạnh Lâm Hiên Phượng.

“Hiên Phượng ca, đệ có việc ra ngoài một chuyến, đại khái hai ba ngày sẽ trở về.”

“Ừ.”

“Huynh không hỏi đệ đi đâu à?”

Lâm Hiên Phượng cười híp mắt, lắc đầu: “Ta chờ đệ.”

Ta hôn y một cái, kết quả miệng đầy thuốc, phi phi ói ra mấy ngụm, chỉnh lại chăn y rồi về lấy hành lý.

Mới vừa trở lại phòng, nhin không được lấy cây trâm ra xem.

Quả thật là trâm vàng kia. Nhưng bộ dáng kém hơn lúc trước nhiều.

Ta nhớ rõ khi mới mua cây trâm này, phía trên có một đóa hồng liên đóa hoa cánh hoa rõ ràng, vì tận lực làm giống thật mà mãi đến sáng bóng, chợt nhìn thấy đúng là có một đóa hoa nhỏ. Nhưng mà đóa hồng liên này bị mài phẳng, ngọc thạch vẫn sáng sáng trong trong.

Cây trâm này mới gửi đi không tới nửa năm.

Khí trời thật là hại người, đen sì ép người không cho thở, cái mũi đau ê ẩm, chuyện quái gì thế này?

Ta đóng cửa sổ thật chặt, mặc thêm áo khoác, đeo hành lý lên lưng, đi xuống dưới chân núi.

Đi đến giữa sườn núi, đột ngột nhớ tới Thiên Quỷ Thần đạo của ta vẫn còn ở trong phòng Lâm Hiên Phượng, vì vậy đi nhanh như bay quay lại lấy.

Lúc trở về Phong Tước Quan, thấy người bên trong đi ra, hỏi họ chuyện gì xảy ra, họ liếc mắt nhìn nhau rồi nói đại tôn chủ đang ngủ. Ta gật gật đầu, cũng không kêu người gọi y dậy, dứt khoát vòng lại đi sau rừng cây mà vào.

Khó khăn mà chen đến cạnh cửa sổ, lại nghe thấy bên trong có người nói chuyện.

“Hoa Di Kiếm cũng biết rồi, người cùng hấn lên giường?”

Thanh âm này là của Diễm Tửu.

“Sao có thể?” Lâm Hiên Phượng khẽ ho khan hai tiếng, nhưng ngữ khí vẫn rất khinh thường. “Cùng hấn lên, hấn sẽ không nghe lợi như vậy.”

“Hiên Phượng, người trở nên quá đáng hơn nhiều.”

“Nhận được cung chủ chỉ điểm.”

Diễm Tửu khẽ cười hai tiếng, đã có chút không vui: “Nếu Hoàng đệ của người biết người giả bị thương lừa hấn, hấn sẽ rất thương tâm.”

“Lần này ta không giả, Trọng Liên xuống tay không nhẹ.”

“Hoàng đệ của người vì người, thật đúng là dù chết cũng cúc cung tận tụy.”

“Tình cảm của ta và đệ ấy, loại người không tim không máu vĩnh viễn không hiểu.”

“Chúng ta không phải vẫn da thịt thân cận sao? Sao phải khách khí như thế?”

“Không phải người ép ta tới trọng thương?” Lâm Hiên Phượng hại khụ hai tiếng, sau đó là tiếng động xoay người. “Cung chủ chẳng lẽ chưa từng nghĩ ôn nhu một chút?”

Diễm Tửu không trả lời.

“Người thần thần bí bí cũng không phải một ngày hai ngày, ta và người chỉ nói giỡn thôi.”

“Lâm Hiên Phượng, tất cả mọi việc người làm là để báo thù sao?”

“Báo thù? Báo thù có ý nghĩa gì?” Tiếng cười của Lâm Hiên Phượng thật suy yếu. “Không, ta nên hỏi, làm chuyện mới có ý nghĩa? Sau khi chết một lần rồi mới cảm thấy, nhân sinh đi đi lại lại cũng chỉ vài thập niên, nhiều vài năm ít vài năm đều giống nhau.”

Tiếng cười của Diễm Tửu thật dễ nghe.

“Đúng vậy. Đến cuối cùng vẫn phải xa nhau, chi bằng không cần quen biết.”

75. Chương 75

Trên dương quan cổ đạo dẫn tới Đôn Hoàng, cát vàng bao phủ bốn phía, tiếng gió trầm thấp, trời lại đặc biệt xanh.

Một tòa cổ thành, trải qua thử thách lịch sử, ít nhiều cũng sẽ có chút tang thương cô tịch.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân trời lạnh hay không, người trên đường cũng không nhiều.

Xa xa trong một khách ***, một ngọn đèn xanh đang lượn lờ thiêu đốt.

Ta đẩy nhanh cước bộ chạy tới.

Nhớ tới khi ta rời đi đã không cẩn thận đụng vào nhánh cây ngoài cửa sổ, hai người Lâm Hiên Phượng và Diễm Tửu không chừng đã phát hiện ra ta rồi. Ta cũng không nhớ mình muốn làm gì, chỉ vội vàng chạy đi. Dao cũng quên lấy.

Chân trước vừa mới bước vào, tiểu nhị bên trong phát tay nói hôm nay đóng cửa. Sau đó đuổi người.

“Tiểu nhị ca, khách nhân hôm nay có nam tử nào vóc dáng cao cao không? Hấn mang theo một nhóm người, bộ dáng cũng rất dễ coi —”

“Người không thấy ta đang đóng cửa sao?”

“Không thể nào, thủ hạ của hần nói hần ở đây mà.”

“Đã nói không có người này! Người không ở phải không? Không ở cút ngay!”

Ta ném một thỏi bạc vào tay gã: “Nhìn ngài cũng vất vả, ta chỉ hỏi thăm một chút là đi.”

“Ôi, gia của ta, thực sự không có người này. Lão bản chúng ta hôm nay đóng cửa sớm cũng là vì không buôn bán được, cũng cuối năm rồi, người Trung Nguyên đều ở trong nhà. Đừng nói tới nam nhân cao cao nào đó, e rằng con muỗi cũng không tiến vào.”

Ta chỉ đành từ bỏ.

Sau khi ra khỏi khách ***, thuê một con ngựa, đi về phía đông bắc. Đôn Hoàng chỗ giao giữa Trung Nguyên và sa mạc, khó tránh khỏi khô ráo. Không mấy canh giờ, mưa đã tí tách rơi xuống. Mắt thấy mùa đông tới, nước bạc lạnh lạnh, như đâm vào cốt tủy thật đau. Ngay cả người bán đồ che mưa đều ngại lạnh mà lùi vào trong phòng mà sưởi ấm.

Mưa đầu tiên là dứt quãng, sau đó thành đợt, như bức rèm che làm mờ hồ tầm mắt.

Đôn Hoàng chỉ có một khách *** như vậy.

Trọng Liên căn bản không có tới.

Đi qua từng nhà trong thôn trang nhỏ hoang vắng, hỏi qua tất cả người tới khách ***, đều không có tung tích. Hần nhất định là về rồi.

Đi qua Trường An và Lạc Dương, tới Trọng Hỏa Cảnh.

Cho đến khi tới chân núi, đã là mấy ngày chưa ăn cơm, vừa đói vừa khát, dường như sắp ngất. Nhưng mà đã không còn khí lực đi ăn gì nữa, trực tiếp buộc ngựa vào thân cây, chạy bộ lên núi.

Trọng Hỏa Cảnh tất cả không có gì thay đổi, ta dứt khoát đi vào.

Nhưng mà đi rất lâu mới gặp người. Đại diện trống trải, chỉ có bài trí hoa mỹ.

Chỉ có hỏi người khác thôi.

“Cung chủ các ngươi đang ở đâu?”

“Cung chủ sau khi định hôn sự xong cơ bản không hề về. Tiểu nhân không biết.”

“Có nhìn thấy cung chủ không?”

“Thực xin lỗi, nô tỳ mới tới, không rõ chuyện cung chủ lắm.”

“Trọng Liên đâu?”

“Lâm công tử, cung chủ không phải từ trước tới nay luôn ở cùng ngài sao?”

“Trọng Liên đi đâu rồi? Những người khác đâu? Không thể ai cũng không biết được! Không được nói dối!”

“Lâm công tử, cung chủ dẫn theo hộ pháp và trưởng lão rời đi lâu rồi, tiểu nhân thật sự không biết...”

Nếu Trọng Liên không ở Trọng Hỏa cung, vậy thì ở đâu chứ?

Ta rời khỏi Trọng Hỏa cung, mưa đã rất nhiều ngày. Rời Đăng Phong, thúc ngựa trở lại Trường An, cuối cùng tới nơi ở cũ của Trọng Liên.

Nhưng mà, ngay cả nơi đó cũng trống rỗng.

Dưới cầu Phi Hồng, nước sông thông thả.

Bầu trời tối tăm mờ mịt, mưa bụi lác đác rơi xuống. Hạt mưa không ngừng lưu lại những vòng tròn trên mặt sông, chẳng chịt chẳng chịt.

Lúc này, trước mắt là vũ tĩnh yên yên.

vũ tĩnh yên viên: dùng để chỉ cảnh tượng hoang tàn vắng vẻ

Chợt nhớ tới nơi này nhiều năm trước.

Đường phố phồn hoa hưng thịnh.

Thanh ca lạc hoa, kinh hoa thiếu niên. (Nhạc sáng hoa rơi, thiếu niên rục rờ cả kinh thành => cái này tui giữ nguyên gốc, vì câu này của Diên đầy chất thơ.)

Sáng sớm một năm kia, ta đứng ở bờ sông chờ hân. Ánh nắng tươi sáng nhưng không chói mắt, xuyên thấu qua ánh sóng phản xạ lên mặt, ấm áp dào dạt tựa như đang cười khi hân cúi đầu.

Ngay lúc đó ta cũng rất mệt mỗi đỗi khát, nhưng nhìn thấy hân thì lập tức biến thành người thỏa mãn nhất trên đời.

Hân mi mục như họa, không trì hoãn mà khoác áo lông lên.

Tay đặt ở trên vai hân vô số lần, nhưng không có một lần dám nhấc lên. Mỗi lần nhìn hân lại muốn ôm, lại không có một lần buông tay được.

Trong nháy mắt đã nhiều năm như vậy qua đi.

Cầu giống vậy, sông như thế, biệt viện không đổi, người vẫn vậy chờ đợi. Song, đại môn đóng chặt.

Mưa đầu mộng cũ, lâu còn khoảng không.

Chưa từng có thời khắc nào giống bây giờ, hy vọng như thế, hết thấy đều trở về ban đầu. Như dừng tại thời khắc này.

Bạch mã yên vàng, dương hoa (hoa liễu) bay múa, thời khắc đó, hân dưới tia nắng ban mai nhẹ nhàng mỉm cười với ta.

Cũng không biết có phải mưa tấp vào mắt hay không, mắt phải sưng đau đến đáng sợ. Ta trốn mưa dưới cầu Phi Hồng.

Mới vừa dừng chân, không còn nơi đi, cả người bắt đầu phát run.

Đột nhiên nhớ tới một lời kinh điển mà Hồng Đình thúc thúc từng nói qua: “Từ khi ta biến thành cầu thú, không ai dám bước đi trên người ta.”

Bách thúc thúc lại nói: “Người phiêu bạt giang hồ, sao có thể không kẻ đao.”

Thất Sát bá bá còn nói: “Nhân sinh giống như một thanh kiếm. Hoặc là đâm bị thương người khác, hoặc là bị người khác đâm.”

Hiên Phượng ca nói: “Đệ nhìn kỹ đi, trên sông có ba con bướm đậu trên cùng con ếch. Đại ếch công tiểu ếch, tiểu ếch lại công tiểu tiểu ếch. Đại ếch là sư phụ, tiểu ếch là ta, vậy tiểu tiểu ếch kia là ai?”

Chà xát hai tay một hồi, trâm vàng hồng ngọc liên rơi xuống đất. Ta ngồi xổm xuống nhặt nó lên, rút cuộc ngồi không dậy nổi.

Thậm chí không biết mình vì sao mà khóc. Chỉ biết cố nén vô ích, khóc đến cả người run rẩy. Càng khóc mắt lại càng đau, nhưng không thể khống chế.

Cũng chỉ nhớ rõ cảnh lúc Tuyết Chi vừa mới lớn hơn chút xíu. Trọng Liên bắt cái miệng nhỏ của nó mở ra, nhìn ta cười cười, sau đó dỗ nó, gọi Chi Nhi.

Nhưng mà lần cuối cùng ta thấy Tuyết Chi, nó lại khóc rồi *** rồi mù.

Lần cuối cùng gặp Trọng Liên, hân dưới trời chiều ôm đầu của phụ thân mà đi, không quay đầu lại. Không bao giờ... quay đầu lại nữa.

Sau đó, thanh âm đã trở nên khàn khàn, ho khan không ngừng, tất cả mọi thứ dường như đều biến mất.

Chỉ thấy lờ mờ trong màn mưa, có người tới gần.

Cuối cùng, hắn đứng trước mặt ta, chìa ra một khăn tay. Ta có chút túng quẫn, lau lau hai má, lại nhìn thấy quạt trắng bên hông hắn.

Ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện người trước mắt là Diễm Tửu.

Hắn cúi đầu nhìn ta, mặt không biểu tình, dường như không xấu tới vậy, thậm chí còn rất thuận mắt.

Ta đứng lên, nói: “Người theo dõi ta?” Lời vừa ra khỏi miệng, nghe được thanh âm của mình giống như con vịt đang bị vạ cổ.

Hắn không nói lời nào.

Ta lại đột nhiên phát hiện hắn vậy mà cao hơn ta — hắn không ngồi xe lăn.

Ta chỉ chỉ chân hắn: “Người, người, chuyện gì xảy ra?”

Hắn vẫn như cũ không trả lời, dùng khăn tay lau mặt ta. Ta đẩy tay hắn ra: “Dù sao cũng ướt sũng rồi, lau hay không lau cũng không sao. Chân người sao lại thế này?”

Hắn khẽ cười nói: “Làm sao lại khóc?”

“Liên quan gì tới người?”

“Cũng không phải mấy đi tình nhân, có cần phải không tiền đồ như vậy không?”

“Người biết cái gì.”

Hắn không đáp lời, vẫn cố chấp lau mặt ta. Ta không kiên nhẫn, đẩy tay hắn thật mạnh. Hắn dồn ta đến tường đá, vùi đầu mà hôn xuống. Ta vẫn nghĩ hắn là lão yêu quái, đối với chuyện gì cũng ba phần tình cảm bảy phần tính toán, đã đạt tới trình độ vô tình vô dục. Nhưng khi hắn giữ lấy ta mà hôn, ta phát hiện người này không tang thương như trong suy nghĩ của mình. Lúc hắn cắn người, tình cảm mãnh liệt như một thiếu niên mới rơi vào tình yêu.

Chỉ là hắn rất nhanh đã bị ta đẩy ra.

Ta lau lau miệng, dùng sức lau: “Người có bệnh?”

“Cho dù là Lâm Hiên Phượng hay Trọng Liên, cũng đừng nghĩ tới.” Diễm Tửu hôn hôn trán ta. “Về sau theo ta đi, ta tuyệt đối không làm tổn thương người.”

“Chỉ cần nhìn thoáng mặt người thôi, ta đã cảm thấy mình bị thương nặng.”

“Ngủ cùng ta một lần rồi người sẽ không nghĩ thế.”

“Ghê tởm.”

“Ta sẽ không miễn cưỡng người, chờ tới khi người gật đầu.” Diễm Tửu quay đầu nhìn ra ngoài cửa. “Hết mưa rồi, về thôi. Hiên Phượng vẫn đang chờ người.”

Ta do dự một chút, vẫn theo hắn rời đi. Ban đầu ta còn tưởng mình gặp phải tên biến thái, kết quả trên đường hắn cực ít nói chuyện với ta, cho dù nói, cũng chỉ có một số nội dung bình thường.

Trở lại Thiên Sơn một vài này, Vọng Thực chết bất đắc kỳ tử.

Vết thương của Lâm Hiên Phượng đỡ hơn, bệnh tình lại nặng thêm. Lúc y ngủ, ta bỏ thêm mấy túi chườm nóng, xếp gối dịch chẩn, lại từ đầu đến cuối không có dũng khí nói chuyện với y.

76. Chương 76

Diễm Tửu sai người nói cho ta, bảo ta tới Cửu Thiên Hàn Bích cốc.

Hoa đào đã rụng, tuyết đầu mùa rơi trên cành cây. Để hài giẫm nhập vào tuyết, thanh âm vỡ vụn như gió thổi cánh hoa. Diễm Tửu vẫn như cũ ngồi trên ghế — mười phần mười vàng ròng, giống như trên áo hắn có thêu kim tuyến vậy.

Lúc này đây Ân Tứ vẫn nguyên tại chỗ cũ, chỉ có điều ngồi một bên nghiêng cứ ký hiệu. Ta đi, y ngay cả chút ý muốn quay đầu nhìn cũng không có.

Diễm Tử cũng không nói gì, ta nghĩ cả nửa ngày mới tìm được đề tài: “Hóa ra cung chủ và Hành Xuyên tiên nhân là chí giao.”

Ân Tứ thay đổi tư thế ngồi, cũng không ngẩng đầu: “Ta là đại phu, hắn là người bệnh, không hơn.”

Diễm Tử cười cười, không phủ nhận. Ngũ quan người này không thể nào coi được, nhưng khi cười lên, mị lực tăng thêm vài phần.

Ta nói: “Thì ra là thế. Nhưng mà ta thật tò mò người đặc biệt như cung chủ đây, kết giao bằng hữu như thế nào.”

“Ta không có bằng hữu.”

Không phải Trọng Liên không nhìn, tốc độ nói chuyện của người này ta đã nhanh chóng nắm chắc. Có trận tự, hơn nữa còn bình thản ổn trọng. Ngay cả khi nói ra những lời dọa chết người bình thường, cũng vẫn thông dong như vậy. Làm ta sinh ra một loại ảo giác: trên thế gian những người có bằng hữu đều không bình thường, không có bằng hữu mới đúng.

“Ngay cả hài đồng ba tuổi cũng có bằng hữu. Cung chủ đang nói đùa sao?”

Ân Tứ nói: “Người cũng biết hắn là người đặc biệt. Hắn cái gì cũng đủ, chỉ thiếu hai thứ: một là vẻ ngoài của người thường, hai là bằng hữu. Về trước hắn muốn thế nào cũng không đến, về sau thì đến hắn cũng không muốn.”

Diễm Tử vẫn cười.

Ta nhin không được nhìn xuống nửa người dưới của hắn.

Ở Trường An ta nhìn thấy hắn đi đường, không phải ảo giác. Ta nhớ rất kỹ ánh mắt nha hoàn nhìn hắn. Các nàng ở trước mặt hắn có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, cơ hồ sắp tới mức khom lưng uốn gối. Mà chinh phục đường nhiều nữ nhân như vậy, nam nhân tàn tật không thể làm được.

Nhưng mà, Bộ Sơ tuy tìm mọi cách lấy lòng Diễm Tử, cũng chưa từng để lộ xuân sắc như vậy?

Diễm Tử chưa từng động qua Bộ Sơ?

Ta từng hỏi qua Trọng Liên, nữ nhân bên người hắn đều rất được, vì sao hắn lại chưa từng mất cân nhắc đụng vào.

Trọng Liên nói hắn vốn không có tâm tư đó.

Ta cười nói, hay là người trời sinh đã đoạn tự? Hay là nói, người thích bốn thiếu gia sung hạnh người?

Trọng Liên nói, nữ nhân có khả năng ảnh hưởng tới người, tuyệt đối không thể động. Con thỏ ăn cỏ gần hang, hoặc là đã chết, hoặc là sắp chết.

Ta lại nhìn Diễm Tử.

“Ta rất hiếu kỳ, cái ghế này của cung chủ sao phải làm ra.”

Lời này nói không được tự nhiên. Nhưng dù sao có người bên ngoài ở đây, với Diễm Tử cũng không lạ lắm, lời khó tránh dẫn tới tai họa bất ngờ.

Ân Tứ liếc nhìn ta, giống như ta là kẻ ngốc.

Diễm Tử hiểu ý cười, đáp lại: “Dĩ nhiên là làm từ vàng.”

“Nếu chần hắn không tàn, đó là tai họa.” Ân Tứ thản nhiên nói: “Người nhìn ngón áp út và ngón trỏ của hắn.”

Ta tới gần để nhìn, Diễm Tử cũng không trốn. Ta nói: “Rất dễ nhìn.”

“Ai bảo người dễ nhìn hay không nhìn? Ta đang bảo người so sánh. Tay trái hẳn ngón áp út dài hơn ngón trở rất nhiều.”

Ta ngẩn người, theo bản năng nhìn lại mình: “Ngón áp út của ta cũng dài hơn ngón trở.”

“Đó là đương nhiên.”

“Ngón áp út càng dài hơn ngón trở, càng nam tính hóa. Ngược lại càng nữ tính hóa. Ngón áp út càng dài, chạy trốn càng nhanh, khinh công càng cao, đẳng cấp công phu kia càng tốt.”

Không biết có phải do ta cảm giác sai lầm không, khi Diễm Tử cười với ta, da đầu ta có chút run lên.

May mà hẳn đang giả bộ tàn phế, có chút bớt gây chú ý, bằng không phỏng chừng sẽ thành bộ phận sinh dục biết đi.

Ta nói: “Thật hay giả vậy? Ta chưa từng để ý.”

“Người đang hoài nghi lời của đại phu sao? Không tìn tụy tiện kéo một nữ nhân tới nhìn, nữ nhân càng quyến rũ, ngón trở càng dài hơn ngón áp út.”

“Bộ Sơ khăng định không có ngón áp út.”

Diễm Tử khẽ cười thành tiếng: “Tin rằng lần sau người nhìn thấy nàng, sẽ không nghĩ như vậy.” Ta đang cân nhắc trả lời, Diễm Tử lại nói. “Ta nghe nói người đang hỏi chuyện của Vệ Lưu Không.”

“Đúng.”

“Người muốn biết gì?”

“Gì cũng muốn biết.”

“Nhìn không ra người lại thích chuyện người.”

“Cung chủ không biết ta trước kia làm nghề này đấy — mật thám, năm mươi văn tiền việc nhỏ, hai trăm việc trung, năm trăm đại sự. Nếu có tin tức kinh người thì là một lượng.”

“Người bán tin tức cũng đủ lợi.”

“Đối với những kẻ giang hồ nhỏ bé lúc nào cũng xấu hổ vì túi mình như chúng ta mà nói, đó là nhiều tiền.”

Ta phát hiện cọ xát trên giang hồ, xát nhiều nhất một là da mặt hai là da trâu, nói sao như vậy, Ân Tứ bình thường vẫn giống thần tiên đã trợn mắt há mồm nhìn ta.

“Chuyện của Vệ Lưu Không không phải bí mật bình thường đâu, người cảm thấy trị giá bao nhiêu tiền.”

“Năm trăm lượng khả năng có người muốn.”

“Bán buôn bán tiền lời, năm năm hay bốn sáu?”

“Một chín.”

“Oa, lòng dạ hiểm độc như vậy? Ta đây chẳng phải chỉ có năm mươi lượng?”

“Không, là ta một người chín.”

Ta ghen lời, nhìn hẳn.

“Người vừa rồi không phải đã nói sao, túi người đáng xấu hổ, cho người năm mươi lượng không phải số nhỏ.”

Ta trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào. Nhưng dần dần, sau lưng bắt đầu phát lạnh.

Diễm Tử biết ta sẽ không bán tin tức này.

Nguyên nhân ta không bán tin tức này hẳn tất nhiên là biết.

Ta sớm biết rằng ở đây sớm hay muộn cũng bị hẳn tóm lấy đuôi nhỏ, nhưng không dự đoán sớm thế đã sa vào rồi.

Ta lau lau trán, nghĩ hẳn nhất định phải không cho ta vào mắt, thế mới không quá đề phòng ta.

Sau đó hắn lại nói chuyện phiếm, kể cho ta chuyện xưa, chân tướng không mấy phức tạp.

Đương nhiệm chủ môn của Vũ Đương là Đan Nguyên, trước ông ta là Tu Mi, trước nữa là Thái Hoa.

“Bắc tôn Thiếu Lâm, nam sùng Vũ Đương”, đây là khẳng định chính thức về địa vị của Vũ Đương/ Nhưng cách nói truyền nhiều nhất trong chốn giang hồ đương thời là: “Thiếu Lâm vô phát mạo mỹ, Vũ Đương phát mĩ vô mạo.”

(Thiếu Lâm không tóc nhưng đẹp, Vũ Đương tóc đẹp nhưng không có dung mạo.)

Gần đây đệ tử hoàn tục của Thiếu Lâm ngày càng nhiều, thực tế thì không phải không có quan hệ với cách nói này.

Kiểu tóc của đệ tử Vũ Đương thực xấu, nhưng mà mọi người biết, cây trâm kia nhẹ tháo xuống, tuyệt đối là thả ra một mái tóc đen như nước chảy như mây. Nhưng mà tóc dài tới đâu cũng không cách nào che giấu tướng mạo thực sự. Người nhìn vào lịch sử Vũ Đương là thấy, cũng chỉ có người sáng lập Lạp Thác chân nhân Trương Tam Phong. Từ đó về sau toàn là xú nam, đã trở thành một định luật bất thành văn.

Thái Hoa đạo trưởng thay đổi hình tượng của Vũ Đương. Từ lần đầu tiên y xuất hiện ở Ngạo Thiên trang, một thân trường bào trắng thuần, một hồng chí giữa trán, nữ đệ tử của núi Vũ Đương đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng mộng đẹp của các cô nương không bao lâu đã bị hoàn toàn dập nát — Thái Hoa năm hai mươi tuổi thành thân, hai năm sau có con.

Y có yêu thê tử của mình không thì không ai biết, cũng không quan trọng. Vì hôn sự đó là do sư thúc y định, sư thúc đó kỳ thực mới là lão đại chân chính của Vũ Đương.

Một đêm trăng, Thái Hoa ở ngoài Huyền Nhạc Môn gặp mặt một nữ nhân.

Có thể nói, nếu y biết tên nàng, sẽ không có Thiên Sơn ngày hôm nay.

Nữ nhân kia tên Tiết Hồng. Ngay cả lão hòa thượng bảy mươi cũng sẽ nảy sắc tâm với Tiết Hồng.

Tiết Hồng có danh là nữ đạo tặc.

Thái Hoa có danh là hồ lô khó chịu.

Nàng nở nụ cười với y, nghe nói y mang bộ mặt không biểu tình. Mục đích ban đầu của nàng không phải câu dẫn y, chỉ là thuận tay thò đồ của y. Nhưng sau khi nàng xuống núi cầm theo lệnh bài chủ môn của y, nàng đổi ý.

Nàng am hiểu nhất là thâm đồ, một là bảo vật, hai là nam nhân.

Nàng thâm được Thái Hoa chất phác nhất khó thâm nhất, cũng chỉ trong hai tháng ngắn ngủi.

Thái Hoa có bao nhiêu hối hận, người bình thường không thể tưởng tượng. Y một là hối hận mình bất trung với thê tử, hai là hối hận mình phạm vào giới luật, ba là hối hận không một đao giải quyết Tiết Hồng.

Chuyện của nàng ồn ào, núi Vũ Đương đều biết. Sau đó sư thúc Thái Hoa phạt y quỳ với lão bà mình mấy ngày mấy đêm, còn đưa Tiết Hồng tới, nói là đến giảng giải. Thái Hoa nhìn Tiết Hồng áy náy, Tiết Hồng lại cười viết: Nhân duyên mỏng manh, hà tất coi là thật.

Tiết Hồng đi rất bình thản, xử lý sự tình cũng rất bình thản.

Nửa năm sau nghe nói Tiết Hồng ở cùng Trọng Chân vài tháng.

Một năm rưỡi sau y nghe nói Tiết Hồng đã sinh cho y một hài tử. Là con trai, tên một chữ Liên.

Hai năm sau, Tiết Hồng rời Trọng Chân, bắt đầu cuộc sống nuôi dưỡng nam sủng. Nhưng từ đó về sau nàng không có con nữa.

Bảy năm sau, con gái duy nhất của Thái Hoa mắc bệnh thương hàn quy tiên. Y vì thế khóc thương thấu tâm, gặp mặt Tiết Hồng lần nữa. Tiết Hồng nói chuyện với y một buổi tối, không bao lâu y liền truyền ngôi cho đại đồ đệ Đan Nguyên.

Sau đó y vẫn ở Vũ Đương, nhưng tiên ít xuống núi.

Hơn hai mươi năm sau, Tiết Hồng đã chết. Vợ của Thái Hoa cũng không may mắn. Sau đó y cơ bản là mai danh ẩn tích.

Người cuối cùng nhìn thấy y, nói là bạc cả đầu.

Giang hồ đúng là nơi có thể khiến người chết đuối, tên tuổi cũng chẳng có mấy dễ nghe. Thái Hoa trà trộn vào Thiên Sơn bảo vệ con mình, đổi tên rồi dán lên mặt vài thứ, y liền hoàn toàn biến thành người khác.

Ta không biết vì sao ông ta không trực tiếp đi gặp Trọng Liên. Nghĩ nghĩ, có lẽ là sợ bị giết.

Nếu thật sự là vậy, ông ta nghĩ nhiều rồi. Tu luyện Liên Thần Cửu Thức, thực sự không phải cần giết thân nhân, mà là giết người có cảm giác của thân nhân. Trong thời đại tuyệt vọng vô số này, võ công biến thái này mới có thể xuất đầu.

Nhưng, ta rút cuộc cũng tìm được lý do nói chuyện với Lâm Hiên Phượng. Quay về Phong Tước Quan, ta cùng y hàn huyên tán gẫu về chuyện Tiết Hồng.

Lâm Hiên Phượng nói, Tiết Hồng cũng không phải nữ nhân thực sự thiên kiều bá mị. Nàng chỉ là âm tình bất định, duy độc vào đêm trăng sáng mới ôn hòa một chút. Nàng thích nương theo ánh trăng mà nhìn mặt y, vuốt ve trán y nói: chỗ đẹp nhất của người, chính là khóa chí này.

77. Chương 77

Một thời gian sau, ta vẫn tìm người hỗ trợ hỏi thăm tin tức của Trọng Liên, rảnh là ngồi nói chuyện phiếm với Diễm Tửu. Cũng không biết là do hần lòng dạ quá sâu hay là chỉ rảnh rồi không việc gì làm, ta liều mạng muốn nghe nguyên nhân hần đối nghịch Trọng Liên, luôn không công mà lui.

Mà chuyện thần kỳ nhất, chính là không có tin tức Trọng Hỏa cung.

Đệ tử của Trọng Hỏa cung hành động trên giang hồ đều là tiểu lâu la, Thiên Sơn tìm không thấy mục tiêu, cũng từ từ bắt đầu bế quan nghiên cứu phương pháp hủy đi chiêu của các môn phái.

Ta phải biểu hiện không có việc gì, nếu không sẽ là kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Nhưng mà nghĩ đến không có tin tức của Trọng Liên, mỗi ngày ngay cả ngủ cũng không an ổn, vài ngày tiếp theo *** thần hoảng hốt, bất cần một cái, đi hỏi Lâm Hiên Phượng một vấn đề không nên hỏi.

“Ai kể cho huynh nghe chuyện xưa về chín khuyển một ngao?” Y bưng cho ta một đồng hoa quả và nước uống, vừa đặt lên mặt bàn, ta liền hỏi một câu như vậy.

Lâm Hiên Phượng không chút suy nghĩ thuận đà nói: “Diễm Tửu.”

Sớm nên dự đoán được kết quả này. Ta cười nói:

“Huynh cũng chịu ảnh hưởng lớn của hần.”

“Gần mực thì đen.” Lâm Hiên Phượng kéo rèm, mở cửa sổ.

“Cũng càng ngày thông minh.” Ta dùng bàn tay chống sau đầu, lười biếng nói. “Đại tôn chủ thích cung chủ sao.”

Y mở hoàn toàn cửa sổ ra rồi lại đóng vào, đem rèm che tháo xuống. Rèm che bị gió đêm thổi gọn từng tầng từng tầng, trong sáng như nước, chiếu đầy lên người y.

Y thấp giọng nói:

“Không có cảm giác.”

“Vì sao? Hần rất xấu?”

Lâm Hiên Phượng đi tới trước mặt ta, cởi giày nhảy lên giường. Ta đang định hỏi y muốn làm gì, y lại một cước đá ta ngã lăn. Ta lắc lắc trên giường như con lật đật, lại ngồi xuống. Y lại một cước đá tới. Ta hoàn toàn bị hạ gục phải nằm sấp. Cuối cùng ta giãy giụa đứng lên, y đại phát Cáp Mô Công, bổ nhào lên người ta. Ta kêu gào một tiếng, toàn thân xụi lơ giả làm thi thể.

Cấp Mô Công: Vô con ếch mà Âu Dương Phong truyền cho Dương Quá. Đây là môn võ thiên về nội khí công, lấy tĩnh chế động. Tư thế vận kinh, phát chiêu dựa trên đặc điểm cấu tạo thân thể và hoạt động của loài cóc. Để luyện thành môn võ này, đòi hỏi phải là người có nội công thuộc hàng cao thủ tuyệt luân. Khi giao chiến, người sử dụng thường ngồi và phát ra tiếng kêu ồm ộp như con cóc.

Y nắm mặt của ta, kéo trái kéo phải:

“Lâm Vũ Hoàng, không biết có người nói cho đệ chưa, đệ mở miệng ra là nói toàn lời dè tiện?”

“Không nhớ rõ. Ai cũng nói đệ nói ngọt tới chết.”

“Có ai đã nói với đệ, cái mặt đệ khiến người ta nhìn là muốn đánh.”

(Aki: Tui đã bảo Tiểu Hoàng có cái mặt gọi đòn lăm mà.)

“Không nhớ rõ. Ai cũng nói mặt đệ người gặp người thích.” Ta ôm cổ y, cao cao mân mê miệng nói: “Hơn nữa còn Tiểu Phượng điệu, thích đến nỗi ta gặp nguy.”

Lâm Hiên Phượng cười đến mắt cũng cong lên, môi nhẹ nhàng mà áp lên. Ta rút cuộc phản công, cười ra tiếng, tay luồn vào xiêm áo y. Y thoáng run lên, ta thừa cơ lật y xuống, đè lên người y. Tóc dài óng ánh nguyệt quang, sáng ngời như vải lụa tốt nhất, tán loạn trên giường.

Ta hôn một cái giữa trán y.

Y chăm chú nhìn ta thật lâu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Vũ Hoàng..... Muốn tạo phản?” Ta đại phát thú tính ngay tại chỗ, thiếu chút nữa thì cưỡng bức y. Nhưng có người phi thường làm mất hứng gõ cửa:

“Đại tôn chủ, có người cầu kiến.”

“Ta bây giờ không rảnh.” Lâm Hiên Phượng thản nhiên nói một câu, hai chân ôm lấy thắt lưng ta, kéo cả người ta xuống, chậm rãi thổi một hơi bên tai ta, thanh âm dường như hòa tan: “Không cần lo cho bọn họ... Chúng ta tiếp tục...”

Ta cũng lười quản bọn họ. Nhưng người bên ngoài lại nói:

“Đại tôn chủ, cung chủ mời ngài đi gặp.”

Lâm Hiên Phượng nhướn mày, tạm dừng một lát: “Ta đã biết.”

Ta tự giác ngồi xuống, y cũng ngồi, thở hổn hển mấy hơi, hôn môi ta một lần nữa “Ta rất nhanh sẽ trở lại, chờ ta.”

Ta “a” một tiếng, nhìn y đi ra ngoài. Sau đó lăn qua lăn lại trên giường, ôm lấy chăn cọ cọ vài cái, đến mức sắp tắt thở ới nơi. Nếu không phải y nói y rất nhanh sẽ quay lại, ta nhất định tự mình động thủ côm no áo ấm một trăm lần.

Nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy y đâu.

Ta nhảy ra cửa sổ, chạy tới ngoài chủ lầu của Phong Tước Quan đợi y. Nhưng vẫn còn chưa nhìn vào trong, chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở của nữ tử:

“Lâm Hiên Phượng..... Huynh không thể làm như vậy, huynh không thể làm như vậy.....”

Lâm Hiên Phượng không kiên nhẫn nói: “Muội muốn ta nói bao nhiêu lần? Muội không làm được gì cả.”

“Huynh bảo muội đi tra Trọng Liên thân phân, muội tra rồi. Ngay cả việc bốn đứa con của Trọng Chân cũng bị giết, muội cũng tra ra, huynh còn cái gì không hài lòng?”

“A? Bốn đứa con của Trọng Chân bị giết?”

“Đúng vậy” Trong thanh âm của nữ tử có một tia mong đợi, một tia lấy lòng. “Trọng Chân vốn có hai đứa con, sau đó lại cùng nữ nhân khác sinh ra hai đứa nữa, những người này lúc còn nhỏ đều bị Trọng Liên giết.”

Ta ngăn người. Đây là chuyện xưa gì vậy?”

“Trọng Liên vì sao giết họ?”

“Là Trọng Chân bảo.”

“Ta đã hiểu. Cám ơn.”

“Chuyện muối vốn nên làm.”

Rốt cuộc cũng biết lời nói bậy của Trọng Liên khi uống rượu là từ đâu mà tới.

Thế gian này đúng là châm chọc. Nếu Trọng Chân biết việc này, nhất định sẽ ôm hận mà chết. Ông ta hy sinh những đứa con khác của chính mình, đơn giản vì muốn chọn kỹ lựa khéo ra một thiếu cung chủ cực phẩm, nhưng mà người cực mạnh mà ông ta thích nhất, thế mà không phải là hài tử thân sinh của mình.

Trọng Liên chắc hẳn đã sớm biết việc này, cho nên mới mâu thuẫn như vậy.

Trọng Liên... Ai, chỉ nghĩ tới hai chữ trời đánh này, lục phủ ngũ tạng dường như bị cắn nát vậy.

“Phiền muối rồi.” Lâm Hiên Phượng lớn tiếng nói, “Người đâu, đem rượu bạc trong phòng ta cho Lâu Đại tiểu thư.”

“Hiên Phượng ca ca, huynh đang nói gì thế.”

“À, thời gian cũng không còn sớm, ta bảo người tiễn muối về.”

“Huynh... Huynh đang đùa gì thế.”

“Ta không nói giỡn.” Lâm Hiên Phượng ở trong lầu đi từng bước lên phía trước, xoay người nói một câu.

“Huynh thích... Huynh không thích nữ nhân, vì sao còn muốn...” Nói đến đây, nàng không tiếp tục. Nhưng ta biết nàng muốn nói gì.

“Được rồi. Lễ vật đã tới. Tiễn khách.”

Lâu Tần Kha mới vừa bị người đuổi tới cửa, liền quay lại khóc lớn. Nàng có thể khóc to thành tiếng mà đơn giản buông ra câu oán hận khi bị trượng phu ruồng bỏ truyền thống nhất, trước kia nghe được lời này thực buồn cười, giống như câu “Người là đồ thay lòng đổi dạ,” lúc này nghe được trong lòng ta thật lạnh.

Lâm Hiên Phượng đứng kia, mặc nàng đánh, sau đó không nóng không lạnh nói: “Tính tình đại tiểu thư phát tác xong, xin mời đi cho.”

“Oán hận người đối với cha ta, sao có thể trút lên người ta? Huynh thật quá đáng...” Nàng gào khóc, cuối cùng bị người kéo đi.

Đúng lúc này, Lâm Hiên Phượng bỗng nhiên va thật mạnh vào cửa sổ. Ta vội lui ra sau một chút. Y dùng tay lau lau môi, lại đứng thẳng.

“Con mẹ nó Lâm Hiên Phượng người dựa vào cái mặt kia, có tư cách gì đứng ở chỗ này? Người xách giày cho nàng cũng không xứng!”

Đúng là Khuyết Hữu Nhân.

Lâm Hiên Phượng hừ cười một tiếng, đi ra khỏi cửa. Trong nháy mắt y lại bị đánh trúng, đập mạnh lên bàn. Khay trà rào rào đổ xuống, vỡ vụn trên mặt đất.

“Người còn cảm thấy mình đúng hay sao? Việc này người dám nói cho Lâm Vũ Hoàng sao?”

“Nếu người nói cho đệ ấy, người sẽ biết ta làm gì.”

“Người nhìn mặt nàng thử xem!”

“Người nói cho đệ ấy thử xem.”

“Không cần nói cho, ta đều nghe được.”

Câu cuối cùng kia đương nhiên là ta nói.

Hai người bọn họ kinh ngạc quay đầu.

“Vũ Hoàng, ta.....”

“Đừng nói dối, giữa huynh và Lâu cô nương xảy ra chuyện gì đệ đều biết.” Ta nhảy vào cửa sổ, người trong phòng đều nhìn ta. Ta giữ chặt tay Lâm Hiên Phượng, chỉ chỉ Lâu Tần Kha.

“Cười nàng đi.”

Mới đầu Lâm Hiên Phượng còn lộ vẻ kinh ngạc, rất nhanh đã cười thành tiếng:

“Ta chỉ biết đệ sẽ nói vậy.”

“Đệ cũng biết huynh muốn nói cái gì?” Ta híp mắt cười với y, chắc hẳn cười cũng không đẹp mấy. “Bây giờ, ngay cả hái hoa tặc đều quang minh lỗi lạc hơn huynh nhiều lắm. Hiên Phượng ca, cho dù huynh đã trải qua chuyện gì, huynh có thể ích kỷ, nhưng không thể đòi bại.”

Lâm Hiên Phượng buông tay ta ra, cười nói.

“Được rồi. Ta thú.”

“Nhưng ta không muốn lấy người.” Lâu Tần Kha từng bước đi lên trước, bắt lấy tay Khuyết Hữu Nhân. “Ta gả cho hần.”

78. Chương 78

Cứ như vậy, Khuyết Hữu Nhân có lão bà.

Lâu Tần Kha dường như cố ý giận dữ, tổ chức hôn lễ đặc biệt long trọng. Cả võ lâm đều đang nghị luận về đôi phu thê không xứng nhất này.

Cho tới một tháng qua đi, ta vẫn còn nhớ rõ bộ dáng Khuyết đại ca lúc rời đi Thiên Sơn.

Khuyết Hữu Nhân bình thường tốt xấu gì cũng có tự tin bước trên giang hồ, nhưng khi gặp được nữ nhân âu yếm, cũng mất khí lực. Hần khúm núm theo sát phía sau Lâu Tần Kha, tựa như ước gì ông trời ban cho hần một cái đuôi, để hần dùng lực vẫy vài cái. Lâu Tần Kha đi cực nhanh, liếc hần cũng ngại nhiều. Hần chỉ cần mở miệng nói chuyện, nàng sẽ không kiên nhẫn ngắt lời, sau đó hung hăng quay đầu đi chỗ khác.

Nhờ rõ là ai nói với ta, nữ nhân nhìn nam nhân chỉ nhìn bạc không nhìn mặt. Lâm Hiên Phượng bây giờ thật tốt rồi, nổi danh tiêu tiền, nhưng mê luyện của nàng với y, bắt đầu từ khi y không có xu nào.

Khuyết Hữu Nhân vẫn ngại bạc không có chỗ tìm, nhưng lại là người từng trải. Khách quan nói, Lâm Hiên Phượng trừ bỏ suất hơn một tỷ, tuổi trẻ hơn, còn lớn lên với cái miệng ngọt dỗ nữ nhân, cơ bản không thể so với hần. Sao nàng đối đãi hai người khác biệt lớn như vậy?

Ta dám cam đoan, chỉ cần Lâm Hiên Phượng có hơi chút ý đồ thay đổi chủ ý, nàng dù đã thành thân, cũng sẽ vội chạy trở về.

Thẩm mỹ của nữ nhân có bao nhiêu vấn đề.

Thẩm mỹ của ta cũng có vấn đề lớn.

Cho dù y làm việc này, nhưng ta vẫn như cũ không nhìn đến, cũng không biết những ngày thế này phải kéo dài bao lâu.

Nhưng mà, không quá nửa tháng, trong chốn giang hồ lại nổi lên *** phong huyết vũ.

Liên tiếp ba ngày, ba người quan trọng bị giết.

Vũ Dương đại đệ tử Đàm Dịch, Linh Kiếm sơn trang Vô Cầm Ti, Thiếu Lâm cao tăng Thích Viêm.

Tâm trí của người võ lâm hoảng sợ.

Đáng sợ cũng không phải có người bị giết, mà là giết cả ba người, là cùng một người. Hơn nữa, là bị giết trong cùng thời gian trong ba ngày.

Từ Thiếu Thất sơn tới Vũ Dương, để một cao tăng Thiếu Lâm chạy suốt đêm, ước chừng một ngày có thể tới.

Để cao tăng này từ hai nơi này đến Linh Kiếm sơn trang, bỏ qua thể lực hao tổn, lần lượt phải năm này, ba ngày.

Mà trình tự giết người là Đàm Dịch, Vô Cầm Ti, Thích Viêm.

Tức là: Vũ Dương, Linh Kiếm, Thiếu Lâm.

Dù là người nội công thâm hậu tới đâu, cũng không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn vậy còn có khí lực giết người đứng giờ, không lưu manh mỗi.

Người này tận lực đường vòng giết người, còn để lại dấu vết — miệng vết thương người chết ở cổ, hơn nữa thực rõ ràng là bị đâm cài giết chết.

Huyết Phượng Hoàng lại xuất hiện.

Nhưng ta cũng không thể khẳng định Huyết Phượng Hoàng là Bộ Sơ.

Người này vô cùng có thể là mượn danh nghĩa Huyết Phượng Hoàng giết người. Bởi vì nội lực của Bộ Sơ hơn một nửa Thiên Sơn đều biết rồi, tuyệt đối không thể đạt tới cảnh giới này.

Người duy nhất có thể đạt tới trình độ này, ta chỉ có thể nghĩ đến Trọng Liên. Nhưng không thể là hắn. Những ngày này với hắn không thù không oán, hắn không có lý do đi giết người. Bí ẩn thực sự có nhiều, ta chỉ không ngừng tới chỗ Diễm Tử. Hắn cho ta cảm giác trí lực nắm rõ trong tay, là bản lĩnh cao nhân cái gì cũng không nói, cái gì cũng chờ người khác làm. Vốn chờ mong hắn có thể cao tới đâu sâu tới đâu, kết quả khi ta tới Thiên Hồ cung, phát hiện trong đại điện vô cùng hỗn loạn. Diễm Tử vẫn như cũ mặc trường bào màu đỏ thủ công *** xảo, nữ tử bên người hắn vẫn quốc sắc thiên hương như cũ. Nhưng những nữ tử này đều đang chạy trốn chết, mà Diễm Tử đang đứng ở trên xe lăn vàng, quơ quạt trắng, toàn bộ hình tượng mất hết. Ta bị một nữ tử lao tới đụng vào, nàng liên tục xin lỗi, chạy như bay ra ngoài. Chẳng được bao lâu, một nữ tử khác lại đụng vào ta.

Ta đỡ lấy nàng, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết tiểu nha đầu từ nơi nào tới trộm mang vào một hòm gián, đổ vào đại điện, thật nhiều gián, nhiều lắm, thật ác tâm.”

Sau đó nàng chạy.

Ta kinh ngạc nhìn vào trong, ánh mắt Diễm Tử hoảng sợ trợn to, thật sự vô cùng đáng sợ.

Cảnh tượng này giống như đã thấy rồi, ta nhất thời không nhớ rõ thấy qua chỗ nào. Nhưng thật sự nhìn không ra người lớn như Diễm Tử đây, lớn lên xấu như vậy còn sợ gián.

Mọi người trốn gần hết, ta đi vào đại điện.

Đèn Lưu Ly trong suốt sáng lên. Xung quanh mặt đất đều là con gián sáng bóng đỏ thẫm.

Hắn đứng ở trên ghế, lưng túng đối diện với ta.

Ta cười cười, đi qua, đưa chân ——

“Từ từ ——”

Chân ta lơ lửng trên không trung.

“Không được dùng chân giẫm.”

Ta “à” một tiếng, ngồi xổm xuống, lấy ngón tay cái, ấn chết một con tại trận. Sau đó, ta lập tức nghe thấy Diễm Tử phát ra thanh âm run rẩy từ trong ngực.

“Người sao có thể buồn nôn như thế hả?” Hắn dùng sức vung quạt, kéo tấm vải từ bình phong khổng tước, ném cho ta. “Dùng cái này bọc vào, ném ra là được.”

“Đây là tơ dó, quá lãng phí. Người đừng nhìn là được.”

Ta vừa muốn xuống tay, hắn lại nói:

“Không được lấy tay ăn! Đây là mệnh lệnh!”

“Người còn hung hăng với ta, ta ăn chết hết chúng rồi bắt người ăn.”

Diễm Tử quả nhiên ngậm miệng.

Xem ra chứng khiết phích này không phải chỉ một chút.

Nhớ năm đó ta ở Loạn Táng thôn, còn trùng nào mà chưa từng thấy qua, trùng gì mà chưa từng không đùa, kể cả con trùng xanh xám mà Hồng Đình thúc thúc thích gọi là Trư Nhi trùng, ta cũng thường xuyên chà đạp. Bắt lấy thân thể phì nộn xanh mướt của nó, cái râu mềm mại màu đỏ thịt, còn thích hơn bất cần vuốt phải ngực cô nương hàng xóm. Ta còn thích chà xát chúng, bởi vì thịt chúng nó mập mạp, vô cùng đáng yêu. Chà xát lại chà xát nhìn nó sống không bằng chết, ta sẽ cảm thấy thật hưng phấn. Nhưng có đôi khi bất cần chà xát nó chết mất, ta sẽ đau lòng, dù sao mỗi lần bắt loại sâu này đều trả giá là một vườn rau bị hủy, chuyện phá hư vườn rau vô cùng tổn hại hình tượng Lâm nhị thiếu gia ta. Cho nên, ta đều đặc biệt quý trọng chúng, nướng chúng cho Tiểu Hoa Thái ăn. Mà mỗi lần ta làm chuyện này, phản ứng của Lâm Hiên Phượng tuy không khoa trương bằng Diễm Tử, nhưng y nhất định tránh rất xa, khinh bỉ nhìn ta, giống như đang nhìn một tên biến thái.

Biết được ta làm loại việc con con đi nhặt gián này, truyền ra người cười chết.

Nhưng nếu cung chủ sợ hãi như thế, ta cũng chỉ đành đại tài tiểu dụng một lần.

Đại tài tiểu dụng: giết gà dùng dao mổ trâu.

Dọn dẹp sạch gián xong, ta đi tới, chuẩn bị đỡ Diễm Tử xuống. Ai ngờ hắn dùng quạt đánh một cái lên đầu ta, đặc biệt chân thành nói: “Tránh xa ta một chút, đừng đụng vào ta. Đi rửa tay.”

“Được rồi, nhưng mà sao chỗ người nhiều gián như vậy?”

“Một thị nữ đùa giỡn thôi.”

Chắc chắn, nói dối được đấy, cũng không cần soạn ra trước.

Ta cũng không có hứng thú với con gái sinh tư của hắn, đi rửa tay.

Ai ngờ vừa đi tới cửa, nhìn thấy Xa Cừ vọt vào đây.

“Cung chủ, ta thực sự không đối phó nổi Tuyết Chi, chỉ có —“

Nói tới đây, bỗng nhiên sững sốt.

Ta dụi dụi mắt.

Đúng vậy, người trước mắt là Xa Cừ.

Người hắn ôm trong lòng là Phụng Tử.

Phụng Tử nhìn ta, hắn cũng nhìn ta.

Ta quay đầu lại, nhìn Diễm Tử.

Nhất thời cả đại điện đều yên tĩnh.

Tình cảnh này quỷ dị cỡ nào.

Ta cần một chút thời gian rõ ràng ý nghĩ của mình: đầu tiên, Xa Cừ biến mất sau khi nhận lệnh tự sát của Trọng Liên, hiện tại hắn ở Thiên Sơn. Tiếp theo, hắn ở Trọng Hỏa cung chưa từng ôm hai đứa con gái của ta, bởi vì hắn sẽ không chiếu cố tiểu hài tử. Chúc năng của hắn là thay Trọng Liên bắt người giết người. Hắn ôm Phụng Tử, nói cách khác hắn cướp Phụng Tử tới đây rồi. Hơn nữa hắn vừa nhắc tới Tuyết Chi, nói cách khác, cả Tuyết Chi cũng bị tóm. Cuối cùng, quan hệ của Trọng Hỏa cung và Thiên Sơn là đối lập. Xa Cừ phản bội Trọng Hỏa cung, làm việc cho Diễm Tử.

Nói cách khác, hai nữ nhu bảo bối của ta, đều ở trong tay Diễm Tử.

Ta không đi rửa tay.

Ta xoay người, chạy vội đến trước mặt Diễm Tửu, dùng cái tay vẫn còn dính dịch của con gián quay sang hắt:

“Trả nữ nhi lại cho ta.”

Diễm Tửu vội la lên: “Lâm Vũ Hoàng, người bình tĩnh chút, ta đâu có làm gì chúng.”

“Người bây giờ còn muốn lừa ai.”

“Ta đang nói thật, không tin người hỏi Phụng Tử.”

“Nữ nhi của ta đơn thuần đáng yêu, người muốn lừa chúng còn không dễ sao? Thả người cho ta!”

“Nhị phụ thân ——”

Phụng Tử phía sau gọi ta, ta vừa nghe tiếng nó thần kinh liền vỡ vụn. Ta mới vừa quay đầu, huyết đạo đã bị Diễm Tửu điểm.

Diễm Tửu dùng sức phẩy quạt, chỉ ra ngoài cửa. “Nâng ra ngoài nâng ra ngoài, mau nâng ra ngoài!” Ta bị người ném thật, tay còn chỉ trên không trung, bị nâng ra ngoài.

79. Chương 79

Mới vừa được người đặt xuống, trong đầu ta nhanh chóng xuất hiện một cảnh tượng — ta rốt cuộc đã biết vì sao tư thế của Diễm Tửu lại nhìn quen mắt như vậy.

Nhớ rõ thật lâu trước kia, cũng đã quên làm sao, Trọng Liên từng đứng ở trên giường, dùng ánh mắt hoảng sợ tương tự nhìn mặt đất. Lúc ấy hình như là có việc gấp, ta chưa kịp đi vào, việc này sau đó cũng không nhắc tới. Nhưng bây giờ ngẫm lại, với tính cách siêu cấp thanh cao của đại mỹ nhân, thật sự rất có thể sợ gián.

Hóa ra cao nhân cũng sợ sâu.

Ta cười hắc hắc hai tiếng, trong suy nghĩ hiện lên một tướng tượng, càng cười lưng càng lạnh.

Nếu như, ta nói là nếu như — Diễm Tửu và Trọng Liên là cùng một người, thì sẽ như thế nào.

Ta mọi cách thuyết phục chính mình Trọng Liên không thể nào khéo léo già dặn đưa đẩy như thế, nhưng mà vẫn nhịn không được lặp đi lặp lại nghĩ tới, hắc biến mất càng nhiều, Thiên Sơn hoạt động các nhiều. Còn có, sau khi Vọng Thực giết Vệ Lưu Không vẫn đợi ở Thiên Sơn, nếu Trọng Liên có thể dễ dàng giết chết ông ta như vậy, Thiên Sơn sớm đã bị san bằng.

Người của tam quan không dễ gì giết người một nhà. Như vậy chỉ có một khả năng: Vọng Thực do Diễm Tửu giết.

Hơn nữa khi Trọng Liên thành thân, đó là lần đầu tiên gặp hắc sau khi ta mù. Nhưng hắc cũng không kinh ngạc.

Nhưng căn cứ để phủ định chuyện này chính xác cũng có quá nhiều.

Tỷ như, Trọng Liên và Diễm Tửu từng đồng thời xuất hiện ở Lạc Dương.

Không, không đúng. Bọn họ đồng thời xuất hiện, nhưng chưa có nói chuyện qua.

Nếu Trọng Liên là Diễm Tửu, hành vi của ta đây có thể nói hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắc. Hơn nữa, tiền hắc cho Bộ Sơ, Bộ Sơ đều cho Diễm Tửu. Tiền hắc đưa Bạch Linh, Bạch Linh đều cho Hồng Thường Quý Mẫu. Đến cuối cùng, tiền của Hồng Thường Quý Mẫu đều về tay Diễm Tửu.

Chỉ cần tiền, mà không hề hạn chế người Thiên Sơn, tự nhiên hấp dẫn không ít danh môn nhân sĩ đi tới. Bọn họ có thể thu lợi từ bên trong, lại không biết nhà cái lớn nhất, chính là hắc.

Nhưng đây mới chỉ là chỗ tốt.

Nếu bọn họ là cùng một người, Trọng Hỏa Thiên Sơn tàn sát lẫn nhau, mắt thấy người một tay mình đào tạo vì hấn mà chết, hấn thờ ơ.

Phía sau màn thao túng càn khôn, bên ngoài lại là người bị hại, Liên cung chủ trọng tình trọng nghĩa, điều này không khỏi... có chút làm người ta sợ hãi.

Mà khiến cho người không thể tưởng tượng chính là, quan hệ giữa Diễm Tử và Lâm Hiên Phượng.

Nhìn thấy người Thiên Sơn đi ra ngoài, ta lắc lắc đầu, vùi vào ổ chăn. Việc này ta nghĩ gì cũng đều chứng minh là đúng, nhưng bây giờ chỉ còn thiếu cách thức.

Hai canh giờ sau, trời gần đen.

Một ánh vàng giữa đám mây như ẩn như hiện, Yên Ảnh thành trong sương mù cao quý như Nguyệt cung.

Ta tới Thiên Hồ cung tìm Diễm Tử, hấn không ở đó. Ta lại rời khỏi Thiên cầu, đi tới Cửu Thiên Hàn Bích cốc.

Theo ánh trăng, tìm đường cũ, rất nhanh đã tới gần ôn tuyền.

Ánh nước gió nhẹ, gió ánh sanh tiêu. Diễm Tử một thân trường bào đỏ thắm trải trên mặt đất, diễm lệ như ánh nắng chiều nơi chân trời, hạnh hoa trong sương dày.

Cảnh này khiến ta nhớ tới hôn lễ trong Bình Hồ Xuân viện, tân lang uống rượu một mình trong tiểu đình sau hôn lễ.

Ta đi tới phía sau hấn, hấn không quay đầu lại.

Ngũ quan của Diễm Tử cực kỳ không cân đối, dường như là hoàn toàn tương phản với Trọng Liên. Mặt Diễm Tử rất lớn, xương gò má rất cao, đôi mắt rất nhỏ, miệng mỏng như giấy, mũi cũng rộng đến lạ thường. Nhưng mà, mũi cũng tương đối cao. Đây có thể nói là ưu điểm duy nhất trên mặt hấn, song ưu điểm này rất dễ sẽ bị khuyết điểm bao trùm.

Nhưng hấn là Trọng Liên, hấn có thể không ngừng cho thêm mấy thứ lên mặt, giảm không ít đi vài thứ.

Ta híp mắt, muốn cố gắng tìm kiếm sơ hở, nhưng mà không có.

“Hai nữ nhi của người đều có mặt trong Thiên Hồ cung, nếu người muốn gặp chúng, xin cứ tự nhiên.”

“Thực ra ta không lo lắng cho chúng, ta đang lo lắng cho người.”

“A?” Khóe miệng hấn khẽ nhếch. “Lo gì cho ta?”

“Kỳ thật hôm nay, ta thừa lúc người không chú ý, thả một thứ vào trong tay áo người, không biết người đã bắt nó ra chưa?”

Đôi mắt nhỏ của Diễm Tử bỗng trợn to, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn ta: “Cái gì?”

“Người hấn là biết rồi.”

Hấn không nói lời nào, thậm chí không dám động.

“Ta sợ nhắc tới hai chữ kia, người sẽ phát run.”

Hấn lập tức đứng lên, cúi trường bào, ném xuống đất.

Ta đi tới, bắt lấy tay phải hấn, cúi bỏ vãi trên cổ tay áo: “Ta giúp người tìm.”

Hấn bỗng nhiên nở nụ cười: “Người đang nói giỡn với ta hay sao?”

“Ta để thứ gì vào trong tay áo người, người sẽ không biết sao. Kỳ thật ta mượn cơ hội tới gần người.”

Diễm Tử không thu tay lại, ngược lại nâng mặt của ta lên, nhẹ nhàng nói:

“Nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Đúng.” Cái mặt kia thực sự khó coi, nhưng không đáng ghét, miễn cưỡng có thể chấp nhận. Ta cười cười: “Lâm Hiên Phượng và Trọng Liên, tất cả đều khiến ta quá mệt mỏi. Người xinh đẹp trên thế gian này nhiều

lắm, chắc gì có ai thích hợp với ta. Người đẹp nhất ta tìm rồi, giờ tìm người xấu nhất, có lẽ còn có thể bạch đầu giai lão.”

Diễm Tử ngăn người, chậm rãi buông tay.

Ta bắt lấy tay hắn: “Huống hồ, ngươi còn có một đôi tay rất đẹp.”

Ta không nhìn lắm, ngón áp úp tay phải của hắn ngắn hơn ngón trỏ. Mà ta đã xem qua tay trái.

Diễm Tử cười nói: “Kể từ đó, ngươi đã quên hai người bạn họ?”

“Hiên Phượng ca thì chưa hẳn, nhưng Liên, ta nghĩ chắc không thể nhớ quá đâu.” Ta nhìn hắn hắn. “Tuy rằng, ta thường xuyên nhớ tới hắn.”

“Thật không?”

“Ừ, ta là nhớ bộ dáng trên giường của hắn. Hắn có khuôn mặt và thân thể xinh đẹp nhất thế gian này, cảm giác tiến vào hắn cũng là tuyệt nhất trên thế gian.”

“Ừ.”

“Ta thích ngậm hắn, ngậm đến khi hắn kêu lên, sau đó tiến vào hắn.”

Nhất thời khắp nơi chỉ còn tiếng hít thở của chúng ta.

“Khi hắn ở dưới thân ta nhẹ nhàng giãy giụa, ngẫu nhiên sẽ liếm môi trên, cảm giác một khắc đó, chính là muốn hung tợn phá hư hắn. Thanh âm hắn gọi cũng rất êm tai, ta liền ôm hắn, ôm hắn cao trào.”

“Thực nhìn không ra ngươi nói chuyện hạ lưu như vậy.”

“Nói này đâu hạ lưu? Chỉ là ta rất ít nói. Nếu hắn ở đây, ta nhất định sẽ nói cho hắn nghe. Sau đó cùng hắn triển miên suốt đêm.”

Diễm Tử khẽ thở, tiến lên từng bước ôm thắt lưng của ta.

“Sao, đại cung chủ của ta, kích động?”

Hắn cười cười, thổi bên tai ta một hơi. “Cho ta ôm một cái.”

“Ôm thế nào?”

“Ngươi có biết.”

“Được rồi, nhưng ta có điều kiện.”

“Gì?”

“Trong vòng hai tháng không được đụng tới Trọng Liên.”

“Được.”

“Ba tháng.”

“Được.”

“Bốn tháng.”

“Lâm Vũ Hoàng, đừng có một tắc lại tiến một thước.”

“Chỉ cần ngươi đáp ứng nửa năm, tối nay ngươi muốn làm gì thì làm.”

“Được.”

Ta đẩy hắn ra: “Vậy ngươi chờ ta một chút, ta về lấy thuốc.”

“Không cần dùng thuốc.”

“Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Ta chạy như bay đi ra, thở không ra hơi. Nhìn mặt Trọng Liên quen rồi, lại nhìn thấy khuôn mặt đối lập tới cực đoan như thế, thực sự là ác mộng. Ta hy vọng phỏng đoán của mình đều đúng, nếu không để quỷ xấu siêu cấp này thượng, thực sự là vô cùng xin lỗi mình, vô cùng xin lỗi đại mỹ nhân.

Ta chạy vài dặm bên ngoài, rồi lặng lẽ chạy trở lại.

Dưới ánh trăng, Diễm Tử khẽ tựa vào dưới gốc đào tàn lụi, ánh bạc tán ra trên tóc hắc.

Ta đặc biệt đi rất nhẹ.

Nếu hắc có thể phát hiện ra ta, khả năng hắc là Trọng Liên tăng thêm một thành.

Thời gian một chén trà trôi qua.

Hắc thay đổi tư thế tựa trên cây.

Thời gian hai chén trà trôi qua.

Hắc đi qua đi lại hai bước, vẫn không có làm gì.

Nửa canh giờ trôi qua.

Ta rõ ràng thấy hắc đã không kiên nhẫn. Nhưng hắc vẫn chờ chỗ này. Ta một mực chờ hắc làm chuyện gì có ý nghĩa, tỷ như hóa trang thêm hay cái gì đó.

Chẳng lẽ khuôn mặt xấu kia của hắc là thật?

Một canh giờ trôi qua.

Hắc gầy gầy tóc, lại ngồi trên ghế.

Xem ra ta đã đoán sai, giấc ngủ này xem ra không được rồi. Ta nên kim thiền thoát xác thôi.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, hắc bỗng nhiên thấp giọng nói: “Còn định ở đó đợi tới bao giờ?”

Toàn thân ta run lên.

Thanh âm này, thanh âm này...

Là Trọng Liên.

“Người xuống đây đi.”

Ta bất động, còn muốn xác nhận lại một chút. Ai ngờ người phía dưới bỗng nhiên ngẩng đầu, xuyên qua cành cây trùng điệp nhìn thẳng ta.

“Hoàng nhi, người xuống đây đi. Trèo lên đó rất thú vị sao?”

Ta thò đầu ra, giọng nói có chút bất ổn:

“Người vì sao dễ dàng tiết lộ như vậy hả?”

“Giờ không tiết lộ, khi làm việc cũng sẽ lộ.”

Ta cứng ngắc cả người, từ từ đi xuống, từ từ đi tới trước mặt hắc. Hắc kéo sau gáy, nhẹ nhàng kéo xuống, thứ gì đó mềm nhũn liền rơi xuống dưới.

“Ta thấy người tìm sơ hở trên mặt ta. Đáng tiếc đó là hóa trang, người dựa vào nữa cũng nhìn không ra.”

Nguyên gốc là đầu sáo , nghĩa đen là tóc giả, khăn trùm đầu, là đồ mà diễn viên đeo trên đầu, sử dụng hình và kiểu tóc phù hợp để hóa trang. Dễ tưởng tượng hơn một chút là khăn bịt của kẻ cướp nhà băng... Cái mũ của Batman là ví dụ điển hình.

“À.”

Hắc ném áo choàng và lớp hóa trang sang một bên, không khí nhất thời vô cùng ngược ngùng. Ta rõ ràng là có một đồng chuyện muốn hỏi, nhưng một chữ cũng không nói nên lời. Mới vừa ngẩng đầu, hắc đã ôm lấy ta, dứt khoát hôn tới.

80. Chương 80

Sương mù ẩm ướt hơi hơi nhuộm, cây đào trùng điệp xếp tầng không.

Mất đi liên hệ, trầm mặc hồi lâu, kết quả lại không ngờ, không biết dùng ngôn ngữ nào hình dung.

Dưới chân núi là Yên Ảnh thành, rõ ràng chớp chớp trong Yên Ảnh thành, là từng chiếc từng chiếc lan đăng (đèn hoa lan) thiêu đốt bầu trời đêm. Ánh đèn càng chiếu rọi, bóng tối và mơ hồ lại càng thêm tươi sáng thấu xương.

Trọng Liên thân mật cùng người, vẫn có phương thức của chính mình. Ta thích phương thức của hắn, không phải bởi vì lợi hại tiêu hồn như thế nào, mà bởi vì chúng thuộc về hắn.

Hắn không phải loại người thô lỗ, hắn vẫn thích hôn môi như gần như xa. Mà lúc này đây hắn lại gắt gao quần quít lấy ta. Mặc dù là lập tức cởi quần áo, cũng giống như đã để cho hắn đợi vạ năm.

Hắn ôm ta chậm rãi đi xuống ôn tuyền.

Vòng vo dưới ánh trăng, mềm giọng ướt át, hai thân hình trong tình yêu cuồng nhiệt, trong sương mù trùng điệp.

Ta cảm nhận rõ ràng tiếp xúc của hắn. Cho dù chỉ đơn giản là cầm tay, cũng khác với người khác.

Thân thể ướt đầm, nóng bỏng, làm người ta không phân rõ là nhiệt độ của cơ thể ta, hay là ôn tuyền, hay là của hắn.

Tóc trên trán ta dính nước. Hắn thay ta đẩy đi, lộ ra trán ta, nhìn ta thật lâu.

Đôi mắt màu tím trong suốt mà sáng người, nhưng tầm mắt lại dừng trên mắt phải ta.

Ta ôm thắt lưng hắn, cười nói: “Hôm nay ai thượng ai?”

Hắn hôn lên mắt ta, môi ấm áp, cho dù cách vài cũng có thể cảm nhận được. Ta có chút không quen mà quay đầu, hắn lại quay đầu ta lại:

“Người có nhớ ta không?”

“Ai thượng ai?”

“Hoàng nhi, ta đang hỏi người.”

“Ta đã hỏi người rồi.”

Hắn nhìn ta một lát, bàn tay trong nước đã lặng lẽ chuyển tới, cởi khố ta ra.

Hắn đã có câu trả lời.

Trong nước hoạt động tương đối dễ dàng, chỉ cần duỗi chân một chút, cả người đều phủ lên thân thể hắn.

“Đại mỹ nhân, nhìn người gần đây đùa chơi với nha hoàn rất vui vẻ, kỹ thuật tăng thêm không ít nhỉ?”

“Người sẽ biết.”

“Cũng đâu phải tiểu tử trẻ tuổi, sao *** lực còn tràn đầy như vậy? Có cảm giác như suốt ngày đều làm.”

“Đương nhiên không lợi hại như Hoàng nhi, Hoàng nhi vừa trẻ vừa đẹp, các cô nương của Hồng Thường quan đều mê mết.” Hắn vừa nói, vừa dùng đầu ngón tay thăm dò. Ta run rẩy đến dường như không nói nên lời. Nhưng mà xem ra đại mỹ nhân đã bắt đầu để ý tuổi mình, trước kia hay nói giỡn tuổi hắn lớn rồi, hắn căn bản không thèm tính toán. Hai ba năm nữa thì hắn cũng ba mươi rồi, người giống như hắn, chỉ sợ là còn sợ già hơn người bình thường.

Nhưng hắn sẽ không già, sao lại phải sợ?

Gương mặt của hắn vẫn đẹp đẽ tuấn tú như khi mới quen.

“Đại mỹ nhân, người có nếp nhăn.”

Trọng Liên liếc ta một cái, rút ngón tay ra, dứt khoát không trả lời.

“Đại mỹ nhân, người nhìn nếp nhăn nơi khóe mắt đều đi ra —“

Chữ “rời” còn chưa nói đã toàn thân co rút, tiếng nói sau đó hoàn toàn chìm ngập trong cổ họng. Hấn tiến vào đặc biệt nhanh, rõ ràng muốn đoạt đi hô hấp của người khác.

“Đại mỹ nhân, không xong rồi.” Ta cười cười. “Hoàn toàn không có cảm giác.”

Hấn căn bản không trả lời ta, thắt lưng nghiêng chút, càng tiến vào sâu. Ta bám chặt lấy hấn, trái tim cơ hồ cũng co rút đau đớn: “Người đều mềm oặt còn động cái gì?”

Trọng Liên dường như cũng không nổi giận, đẩy ta đến bên bờ, nâng thắt lưng, bắt đầu luật động.

“Không cảm giác không cảm giác, hoàn toàn không cảm giác.” Khó thở đến hít không thông, ta đè lại ngực. “Người không xong rồi...”

Đau đớn xen với cực lạc, từng đợt sóng tràn lan trên thân thể. Đến cuối cùng ta đã không thể mở miệng, lại nghe hấn nói bên tai:

“Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Làm với nhiều người rồi, vậy mà càng ngày càng vô dụng.”

Trọng Liên nắm cầm của ta, thản nhiên nói:

“Cho dù như thế nào, ta đều mạnh hơn người.”

“Ta biết.” Ta dừng một chút, không nhìn mắt hấn. “Cho nên nhìn người thượng người khác, ta cũng chỉ có thể làm như không biết.”

Hấn đột nhiên dừng lại trong cơ thể ta.

“Người cảm thấy người có tư cách nói thế sao?”

“Không có.”

“Người rốt cuộc thấy ta thế nào?”

“Ta không biết.”

“Hoàng nhi.” Hấn ôm cả người ta vào ngực. “Lúc không có ta, người có cảm thấy cô đơn không?”

Ta không nói lời nào.

Hấn đợi thật lâu không có trả lời, cũng không hỏi nhiều, lại bắt đầu chậm rãi ra vào, không còn kịch liệt chỉ còn lại mềm yếu chua xót tê dại cả người.

Thật lâu thật lâu sau, ta mới nghe được tiếng của mình rất nhỏ, từ trong cổ họng phát ra:

“Sẽ.”

Trọng Liên ngừng nghỉ một chút, đè lại hông ta, tiến vào càng sâu. Ta ôm cổ hấn, đầu ngón tay khẽ khàng chạm vào đóa hồng liên nở rộ, sau đó hôn môi hấn.

Nhớ rõ khi mới ra giang hồ luôn bày ra tư thế lão tử thiên hạ đệ nhất, nhìn xung quanh toàn lão giang hồ nhìn thật ngu ngốc đi qua đi lại, sau đó rất có cảm giác bản thân mình như một lần sóng sau xô lần sóng trước, mọi người đều suy duy độc ta tính. Ta tự cho là biết người càng sống lâu càng thanh tỉnh.

Nhưng mà, ta cũng chưa từng đoán được, theo thời gian trôi qua, càng có khát vọng mình biết càng ít chuyện càng tốt.

Bây giờ thường xuyên một mình trong căn phòng nhỏ, nghe kể một ít chuyện xưa cổ quái ly kì, luôn hù dọa người khác, trong góc phòng nào đó sẽ xuất hiện một con quỷ.

Dù vậy, ta biết nó sẽ không xuất hiện.

Bây giờ, ta đang lừa gạt chính mình, thế gian không có quỷ. Kỳ thật trong lòng rất rõ ràng, nó ngay tại phía sau ta, một ngày nào đó nó sẽ tới. Hơn nữa, chiến thắng một lần, còn có thể có con kế tiếp, lại kế tiếp — tới khi ta chết.

Trong đám sương, Yên Ảnh thành lan ra tới chân trời, như là không giới hạn.

Lan đang lay động, giống như đèn kịch chiếu lên bóng người tịch mịch.

Lúc trở lại Yên Ảnh thành, Trọng Liên lại mặc lên vỏ bọc Diễm Tửu. Hai người còn chưa kịp dính thành một khối, đã tâm sự nặng nề mà vội chuyện khác. Ta nói với hã ngày hôm sau gặp lại, sau đó một mình tới Phong Tước Quan.

Lâm Hiên Phượng tựa vào đầu giường, trong tay cầm một chén thuốc. Thấy ta đi tới, y ngẩng đầu cười nói: “Vũ Hoàng.”

“Làm sao vậy, thân thể vẫn không thoải mái sao?” Ta ngồi xuống cạnh y, dùng tay thử trán y. “May mà không phát sốt, cảm thấy không thoải mái chút thôi là phải nói với đệ, biết chưa?”

“Đệ đi nơi nào sẵn sàng đấy hã?”

“Cái gì?”

“Khi đệ làm chuyện trái với lương tâm, luôn đối xử đặc biệt tốt với ta.”

“Đương nhiên là tới Thiên Hồ cung rồi, nhiều mỹ nữ như vậy, tùy tiện chọn một còn đẹp hơn huynh.”

“Hoàng đệ lại không cần ta.” Lâm Hiên Phượng ban đầu là làm bộ nhu nhược ‘hừ’ một tiếng, lại cầm bát uống sạch thuốc. Y phục hơi dài, hơn nửa mu bàn tay, ngón tay nhìn qua càng thêm tái nhợt mảnh dẻ.

Kỳ thật muốn hỏi thử y một câu “Huynh có từng có hứng thú với người khác chưa?”, nhưng suy nghĩ thật lâu, vẫn lại nhịn xuống.

Chuyện Trọng Liên là Diễm Tửu, cho dù ai biết đều sẽ kích động, đương nhiên ta cũng rất kích động. Nhưng ta tin rằng người không thể nghe bí mật này nhất, nhất định là Lâm Hiên Phượng.

“Vũ Hoàng?”

“Sao?”

“Lúc nào đó, chúng ta quay về thăm Loạn Táng thôn đi.”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Nơi đó cái gì cũng không có.”

“Ta biết, nhưng vẫn muốn đi.” Thân thể Lâm Hiên Phượng khẽ run, dường như đang cố nén ho khan. “Ít nhất, có thứ gì đó vẫn còn. Ít nhất, còn ở phía sau núi. Dòng suối nhỏ phía sau núi vẫn còn đó. Chúng ta có thể đi hái trái cây, vừa đi vừa ăn... còn có thể đưa tới Thiên Sơn.”

“Giờ là mùa đông đó, lấy đâu ra trái cây?”

“Vậy đợi tới mùa xuân rồi đi.”

“Được.”

Ngày hôm sau tới hậu viện Thiên Hồ cung tìm Trọng Liên, lại thấy trước hậu viện có hai tiểu cô nương.

“Muội cũng muốn một cái.”

“Không cho.”

“Nhưng muội muốn mà, một mình tỷ ăn hết chúng...”

“Muốn cũng được, trước gọi ta tỷ tỷ.”

“Gọi lại lần nữa.”

“Tỷ tỷ.”

“Gọi lại lần nữa.”

“Tỷ tỷ.”

“Người ta gọi nhiều lắm mà.”

“Gọi lần cuối cùng đi, ta cho người!”

“Ồ... Tỷ tỷ.”

“Được rồi, người lại đây.”

Tóc tỷ tỷ kia rất dài, cao tới đất phải buộc thành hai bím, một đôi mắt tiểu hồ ly nhìn không thật quen lắm, nhưng bộ dáng thì không sai vào đâu được.

Ta cơ hồ không kịp phản ứng rằng đó là bảo bối Tuyết Chi của ta.

Tốc độ lớn của nó thật quá kinh người.

Ta đang kinh ngạc nhìn nó, nó cũng ngẩng đầu nhìn ta. Nó nghiêng đầu nhìn ta một cái, bỗng nhiên cướp lại kẻo trước mặt Tiểu Phụng Tử, lui về sau hai bước: “Ta không cho người đâu!”

Phụng Tử vốn đã tủi thân lắm rồi, lần này nước mắt chút nữa chảy ra, lắc la lắc lư chạy tới nắm vạt áo Tuyết Chi:

“Tỷ tỷ.”

“Không cho, người đi mà tìm cha người.”

“Cái gì mà cha của muội chứ?”

“Ai biết cha người là ai?” Tuyết Chi liếc mắt nhìn ta. “Người tránh ra!”

Ta tiến lên từng bước: “Chi nhi, sao con lại bắt đầu bắt nạt muội muội thế?”

Phụng Tử quay đầu lại, lập tức bỏ nhào về phía ta. “Nhị phụ thân!”

Tuyết Chi đẩy nó sang một bên: “Người đừng có gọi bậy, đó không phải cha người!” Rồi quay sang nhìn ta: “Cũng không phải cha ta!”

Tuyết Chi chạy.

Ta vốn tính đuổi theo, nhưng nghĩ tới lời con bé vừa nói, thật sự có chút giận không được. Vì thế dứt khoát ôm lấy Phụng Tử, tiến vào hậu viện, đi vào căn phòng lớn nhất.

Trọng Liên đang lật lật muốn quyển sách, ta bước vào, hấn vẫn không dời mắt khỏi sách, nửa ngày mới chuyển lên người ta.

“Hoàng nhi, lại đây ngồi.”

Ta ngồi phía đối diện hấn, cách hấn một bàn. Hấn đứng lên, vươn người tới hôn ta.

Ta né ra. Hấn cười: “Người còn sợ Phụng Tử nhìn thấy?”

“Kẻ địch của người là ai?”

Trọng Liên buông quyển sách xuống. “Người cảm thấy là ai?”

“Sẽ không phải là Lâm Hiên Phượng.”

Trọng Liên vẫn giữ nụ cười, gầy gầy nấp chén trà, uống một ngụm: “Y có mấy trọng lượng, sao phải đem y đặt vào phạm vi lo lắng? Hoàng nhi ngốc mất rồi.”

81. Chương 81

“Ta biết người này không?”

“Đương nhiên là biết rồi?”

“Người có tin mình có thể đối phó hắn?”

Trọng Liên không đáp lại, đặt chén trà trên mặt bàn, ngồi dựa gần lưng ghế, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi. Dáng người hắn cao gầy, cốt cách thư thái, một người cùng hắn đi ra đều sẽ khom lưng còng lưng, nhìn cũng biết đó là hưởng thụ.

Nhưng mà, đã phản ứng như vậy, hắn đại khái là không muốn nói cho ta biết.

Một khi đã như vậy, ta chuyển đề tài. Ta nghiêng người hướng lên trước.

“Xem đầu óc ngu dốt của ta này, thất lễ thất lễ — đã lâu không gặp, không biết Liên cung chủ cảm thấy mạnh khỏe hơn chưa?”

“Đã được hơn phân nửa. Đa tạ Lâm công tử quan tâm.”

“Nói như vậy, vẫn có chút không khỏe?”

“Có danh y đi theo, hết thấy đều sẽ tốt lên.” Trọng Liên dừng một chút. “So với bệnh cũ lâu năm, đây chỉ là bệnh nhỏ thôi.”

Ta nhìn thẳng hắn.

“Tại hạ ngu dốt, mong được chỉ giáo.”

“Lâm công tử không cần khiêm tốn.”

“Hai người các ngươi có hết hay chưa hả?” Ta còn chưa nói gì, bên ngoài đã truyền tới thanh âm. Không bao lâu, Ân Tứ phá cửa mà vào. “Đêm trước mới ngủ qua, giờ công tử đã tới tìm cung chủ. Các ngươi tình cảm tốt không thành vấn đề, nhưng cũng nên biết lo lắng cho người khác đi. Lâm Vũ Hoàng, ta đây không có được liệu, người nhanh đi chuẩn bị. Vị kia ở Phong Tước Quan bệnh cũ tái phát, nếu không uống thuốc, đoán là bị gì rồi đấy.”

Ta lập tức đứng lên, vốn muốn hỏi một đồng vấn đề, quay đầu nhìn lại Trọng Liên, đứng ở tại chỗ quần bách.

Trọng Liên nói: “Không cần sốt ruột, không có nghiêm trọng như Ân Tứ nói đâu. Trước hoàng hôn, người đi khoảng một trăm dặm ngoài chân núi phía tây, có một dòng suối nhỏ hình người, bắt mấy con ếch rừng màu vàng chấm đen là được rồi.”

Ta lại nhìn hắn một lúc, cuối cùng rốt cuộc phun ra một câu:

“Ta bây giờ thật không biết chuyện gì diễn ra.”

Trọng Liên nhìn nhìn Ân Tứ.

Ân Tứ rất biết điều mà ra ngoài.

Cửa mới vừa đóng lại, Trọng Liên liền đứng lên, vỗ nhẹ bả vai ta, chăm chú nhìn ta.

“Hoàng nhi, ta muốn nói với ngươi một việc. Cho dù ngươi nghe xong sẽ nghĩ thế nào, vẫn xin đáp ứng ta một chuyện.”

“Được.”

“Ta tuy rằng vẫn thiên vị Tuyết Chi, nhưng Phụng Tử cũng là nữ nhi của ta.”

“Cho nên, cho dù nó không phải nữ nhi của ta, cũng hy vọng ta thích nó, đúng không?”

“Chỉ hy vọng ngươi đừng làm con bé khổ sở.”

Ta như thế nào cũng không dự đoán hần sẽ trả lời như vậy. Ta rất không thích cái cách mà hần nói, hần vĩnh viễn chỉ biết lảng tránh vấn đề mấu chốt. Bởi vì như thế, đôi khi rõ ràng đã biết đáp án của hần, nhưng vẫn nhịn không được phải hỏi lại.

“Nói cho ta biết.” Ta nhịn thật lâu mới nói. “Chuyện của người cùng y.”

Hần suy nghĩ thật lâu.

“Ta cũng không hiểu lắm.”

“Ta hiểu rồi.”

Ta đi qua đi lại vài bước, tránh nhìn thẳng hần.

Tâm giống như bị đá đè lên, không thể hô hấp.

Đáp án rõ ràng như vậy, ta cần gì phải hỏi lại. Đó là chuyện trước kia bao lâu rồi? Ta thế mà chưa từng hoài nghi qua. Ta không muốn hỏi nhiều hai người đó làm gì mà ở cùng một chỗ. Ta thậm chí sợ hãi nghe Trọng Liên nói ra đáp án không muốn nghe nhất.

“Muốn giết y như vậy, là vì Phụng Tử sao?”

“Hoàng nhi, thời gian không còn sớm, nên đi tìm nguyên liệu đi.”

Ta cười khan nói: “Hy vọng người đừng vì hận sinh yêu là tốt rồi. Ha ha.”

“Ta tiễn người ra ngoài.” Hần mở cửa giúp ta.

Vẫn là lúc chính ngọ (giữa trưa), nhưng bụi mờ mờ hồ hồ trùng trùng điệp điệp bao phủ đất trời.

“Xem ra có thể sẽ mưa.” Trọng Liên vươn tay, lúc thu lại thì đưa một cái ô cho ta. “Nếu mưa quá lớn, thì có thể về muộn chút, đừng bị cảm lạnh.”

“Được.”

Ta nhận ô, bước ra ngoài.

Người vừa bước tới dưới xà nhà, Trọng Liên đã theo kịp, bắt lấy tay ta. “Khoan đã.”

Ta hít sâu một hơi, quay đầu lại.

Hần lập tức hôn ta, sức lực mạnh tới nỗi làm ta lão đảo suýt ngã. Ta nghiêng đầu nhìn trời, nhắm chặt mắt: “Ta phải đi.”

Hần chậm rãi buông tay:

“Thật xin lỗi.”

“Không có gì.”

Ta cười cười với hần, nắm chặt cán ô, ra khỏi Thiên Hồ cung.

Ta không có quay đầu lại.

Cho dù hần còn đứng đó hay không, ta đều không thể chịu đựng được.

Cho dù không trung càng ngày càng đen lại, càng ngày càng nghiêm trọng, tầm nhìn một mảnh mơ hồ, ta cũng vẫn đi, không có quay đầu tìm đường đi ra.

Ra khỏi Yên Ảnh thành, quả nhiên mưa phùn lác đác bay nhảy trên không trung. Ta vốn chuẩn bị một đường đi thẳng tới chân núi, lại lơ đãng thoáng nhìn tòa lâu màu đỏ cao cao trong núi, còn có nhiều mảnh ngói trắng lấp lánh trong tòa lâu.

Vẫn quyết định đi nhìn xem.

Lúc này người trong Phong Tước Quan đặc biệt ít, đại khái là bởi vì vị tôn chủ cũng không có động tĩnh gì lớn. Cho nên khi ta đi trên cầu thang đặc biệt cẩn thận, sợ đánh thức người ngủ say.

Mới đi được nửa đường, ta đã nghe bên trong truyền ra tiếng ho khan khê khàng.

Trong phòng có một bình hoa cổ rất đẹp, trong bình cắm mấy cành mai. Nhìn qua những cánh hoa hồng bạch tương giao, ta nhìn đến nam tử sắc mặt tái nhợt trên giường.

Lâm Hiên Phượng tựa hồ rơi vào trạng thái nửa hôn mê. Y không hề kìm nén tiếng ho khan của mình như ngày thường, ngược lại nhìn thoải mái hơn rất nhiều.

Hoa Di Kiếm ngồi ở đầu giường, thi thoảng đứng lên, thay y chỉnh chăn, còn kéo cả chăn cho kín chân y.

Đôi mắt Lâm Hiên Phượng mệt tới e rằng không thể mở ra, khóe miệng lại khê nhếch lên, để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này thật vô cùng yên tĩnh hiền hòa. Giống như một người vẽ đi xem, thường thức một bức tranh, cũng không muốn tiến vào phá hoại vẻ đẹp của nó.

Ta chậm rãi đi xuống, cước bộ vẫn nhẹ nhàng như cũ, đến khi cành hoa dần dần che khuất mặt họ, đến khi cành hoa cũng đều biến mất không thấy.

Trời mưa cũng không lớn, nhưng mới đi ra ngoài không được lâu, phát hiện lông mi và làn da đều ẩm hết rồi. Lại sờ tóc, thấy nước. Ta lắc lắc đầu, mở ô ra, chậm rãi đi vài bước rồi tăng cước bộ. Nhưng phát hiện đi càng nhanh, mưa đều bay dưới ô, vẫn ướt hết đầu. Tâm tình bỗng nhiên bức bối không nói nên lời, dứt khoát ném luôn cái ô hoa văn thanh lịch kia, đội mưa mà đi.

Chạy một đoạn rồi lại chạy lại, nhặt ô lên, xoa xoa, thu lại, rồi tiếp tục chạy.

Ngoài trăm dặm thực sự không phải khoảng cách ngắn. Đợi ta chạy được nhanh như vậy rồi, mưa cũng ngừng, còn được một quần đầy bùn.

Vô cùng không may, ta hoàn toàn không tìm được cái gì gọi là dòng suối nhỏ có hình người, càng đừng nói tới con ếch có màu sắc kỳ quái.

Ta biết ếch rừng là thuốc hay để trị ho lao, nhưng Thiên Sơn lớn như vậy, nhiều người như vậy, Trọng Liên còn nói không cần phải gấp gáp, như thế nào lại bảo đúng ta đi.

Ta dạo bước trong rừng khô hoang vu thật lâu, càng nghĩ càng thấy tức.

Chuyện Trọng Liên thích nhất là bảo người khác đi để chính mình hành động.

Lúc ta chạy tới Thiên Sơn, quả nhiên tất cả đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trên bậc thang tuyết trắng dày đặc những người, còn có máu tươi chói mắt.

Hai bên chém giết lẫn nhau, đúng là Trọng Hỏa cung và Thiên Sơn.

Ta đang định tìm cách đi lên, phía sau có người vỗ ta thật mạnh.

“Tiểu Hoàng đế, ngươi rút cuộc đi đâu? Chuyện lớn xảy ra mà ngươi không ở đây!”

Ta quay đầu lại.

Trên người Khuyết Hữu Nhân đều là máu, cũng không phải của hắn.

Trong núi truyền tới tiếng binh khí va nhau.

Ta lớn tiếng nói: “Rút cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Ta cũng không biết, vừa rồi đột nhiên có lượng lớn người Trọng Hỏa cung giết lên, bên trong có gian tế.”

“Là ý gì?”

“Bộ Sơ đó, nàng ta vừa mới cho mọi người biết một chuyện kinh người — Huyết Phượng Hoàng có hai người, trong đó một là nàng, người kia là Trọng Liên.”

82. Chương 82

“Khuyết đại gia, người đang nói giỡn với ta đó à?”

“Thiên Sơn ngàn môn hạ vạn đệ tử, chỉ có mấy chục người gặp qua Diễm Tửu, người có nghĩ đây là chuyện quỷ dị cỡ nào không? Nữ nhân có quyền lên tiếng nhất của Thiên Sơn là Bộ Sơ, bây giờ việc này lộ ra, không phải đã rõ Bộ Sơ và Trọng Liên đã sớm thông đồng sao? Vốn rất nhiều người hoài nghi Diễm Tửu và Trọng Liên là một nhà, kết quả người Trọng Hỏa cung giết vào. Hỗn loạn a, thật sự rất mẹ nó hỗn loạn.”

Huyết Phượng Hoàng có hai thân phận, một là Trọng Liên?

Nói cách khác, trước kia ta nhìn Huyết Phượng Hoàng thấy tâm động không thôi, là bởi vì đó là Trọng Liên?

Huyết Phượng Hoàng trước kia xuất hiện ngoài Loạn Táng thôn, còn có cửa sổ xe ngựa, cảm giác khác rất nhiều, đó là Bộ Sơ?

Người đặt chuông cổ trên người ta, rất có thể là Trọng Liên?

“Chuyện khác không nói nhiều nữa, đi lên xem trước đã.”

“Đừng đi bên này, bằng không người giết đến sang năm cũng không hết.” Khuyết Hữu Nhân kéo tay áo ta, nhảy lên trên cây, phóng tới đỉnh núi.

Một đường chạy lên trên, một đường có kẻ lao tới giết người. Giết Khuyết Hữu Nhân là người của Trọng Hỏa cung, còn giết ta thì người nào cũng có.

Vùng lên đánh lại thì đơn giản, nhưng phải làm mà không dả thương người, thực sự quá khó khăn.

Tương đối gian khổ mà vượt đến giữa sườn núi, trời đã đen đặc. Ánh đao với ánh sao, giữa ban đêm hàn quang nổi lên bốn phía.

Mắt thấy ánh sáng của Yên Ảnh thành dần dần tăng lên, ta và Khuyết Hữu Nhân vội bay nhanh tiến lên, trước mắt lại bị một nhóm người ngăn chặn.

Ta còn chưa kịp lui ra sau, thân ảnh trong bóng cây đã xuất hiện nhanh như bay, Khuyết Hữu Nhân trầm thiết kêu một tiếng, rơi thẳng xuống.

Phía dưới núi người biển người, máu chảy thành sông.

Ta lao xuống, bắt được tay hắc giữa không trung.

Hắn che phía sau lưng, cả người không ngừng giật giật.

Ta mới vừa kéo hắn lên, một thanh kiếm đâm thẳng về hướng ta — ánh bạc sáng quắc, vũ khí sắc bén hướng lên mặt, ta ngã ra sau, vung đao ngăn lại.

Chủ nhân kiếm kia khí lực kinh người, ta suýt nữa không thể chống đỡ sức nặng lớn như vậy.

Sau một lát giằng co, phút chốc ngàn cân treo sợi tóc, hai người đồng thời lui về phía sau một thước.

“Không nghĩ tới tiểu tử mùa này khí lực lớn như vậy.” Người trước mắt hình như là tên Cơ Tế Yêu (tế yêu: eo nhỏ, tiểu Hoàng đế muốn nhấn mạnh sự nữ tính của bạn Cơ Khang.) “Tất cả mọi người lên, bắt sống tên đó, xem Trọng Liên còn dám không lên tiếng.”

Người bên người tên đó cười cười nói.

“Cũng không quan trọng. Bây giờ Trọng Liên đại thế đã mất, trực tiếp làm thịt tiểu tử này, treo đầu hắn dưới Thiên Sơn, để người khác biết được kết cục của tên thích xen vào việc người khác. Ha ha ha ha.”

Không nói khoa trương, sự xuất hiện của bọn họ không làm ta sợ, nhưng thật ra tiếng cười của cô nương kia rất làm người ta sợ hãi.

Tiếng cười thể hiện rõ tính cách như vậy, vừa nghe đã biết là Hậu Trì.

Thân ảnh gầy yếu, nhưng trong tay cầm móng vuốt sắc bén tới cực điểm — mặc dù đang buổi tối, cũng phát là ý lạnh âm lãnh.

Hậu Trì vừa dứt lời, trong rừng cây phía sau bọn họ, đột nhiên hơn trăm người lao ra.

Ta cùng Khuyết Hữu Nhân nhất thời im lặng.

Cơ Khang đứng trên thanh kiếm lơ lửng, dáng người thẳng tắp, thái độ bỗng nhiên thay đổi.

“Trì nhi, chơi cũng chơi đủ rồi, đừng quá nhập tâm.”

Thần thái này thật sự quen mắt. Không muốn quen mắt cũng khó. Khắp thiên hạ này có nhiều sát thủ, không thể tính toán, bọn họ có thể làm thì sẽ không quá kích động, hoặc chí ít cũng ngụy trang bình tĩnh. Nhưng cho dù như thế nào, người có thể nhìn mắt bọn họ mà thấy được sợ hãi, hoặc tuyệt vọng. Chỉ có một người khi giết người hoàn toàn không có phản ứng. Một chút cũng không có.

Người nọ chính là Trọng Liên.

Ta hoài nghi có đúng là tiểu tử Cơ Khang này hận Trọng Liên thấu xương hay không, thậm chí còn quay lại để hấn bức thành thần kinh. Có bao nhiêu người biết Trọng Liên, hấn cư nhiên còn có thể bắt chước được. Huống hồ, Trọng Liên không có phản ứng, là bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh kỳ lạ, cùng với Liên Thần Cửu Thức.

Ép buộc bắt chước một tên biến thái hoàn toàn biến thái, thật sự là vì chính mình.

Hai người bọn họ còn đang thể hiện trước khi giết hại, ta đã rút đao, vung hướng Cơ Khang.

Cơ Khang bất ngờ không kịp phòng bị, né tránh thất bại, phần eo trúng đao.

Tiếng kêu của hấn dĩ nhiên kinh người. Đao giống như mọc rễ trong thân thể hấn, nhập thẳng vào thân thể hấn.

Cũng chẳng bao lâu, ta nhìn eo nhỏ như cọc của hấn, tựa như sắp bị đao chém đứt, máu dồn dập chảy.

“Cơ Khang ca ca!” Hậu Trì lao qua, ôm lấy hấn. Cơ Khang dĩ nhiên nói năng lộn xộn. “Cho ta, cho ta thuốc...”

Hậu Trì run rẩy ra bình thuốc, vẩy lên miệng vết thương của Cơ Khang.

Thừa dịp bọn họ phân tâm, ta đánh mất với Khuyết Hữu Nhân, lại nhìn nhìn đỉnh núi. Hấn hiểu ý gật gật đầu, cùng ta lao ra.

Ta liều mạng đi về phía trước, nghe được tiếng đao kiếm va chạm phía sau, thỉnh thoảng còn có ám khí bay sát người. Nguy hiểm cận kề, cũng không ngoảnh lại nhìn người phía sau có đuổi theo không.

Cho đến khi lên tới đỉnh núi, mới nghe tiếng binh khí yếu dần, mới dám vội quay đầu lại nhìn một cái.

Mọi nơi không có gì ngoài rừng núi cùng thi thể, cũng không có vật gì khác.

“Khuyết đại ca.”

Ta nhìn khắp nơi xung quanh.

Trong rừng tiếng quạ đen rền rĩ.

“Khuyết đại ca, người đâu rồi.”

“... Khuyết đại ca?”

Ta bắt đầu sốt ruột, đi lên phía trước vài bước.

Không thấy người, lại dò xét đi lên phía trước vài bước.

“Khuyết đại ca?... Khuyết đại ca!” Ta có chút sốt ruột, trong lòng nhảy loạn, cũng không dám động nhiều.

Núi lạnh trống trải, quạ khóc vang trời.

Ta nắm chặt hai nắm đấm, lao xuống núi.

Ai ngờ mới đi hai bước, một giọng nói truyền tới:

“Tiểu hoàng đế, ngươi chạy đi đâu thế?”

Khuyết Hữu Nhân đi ra sau một tảng đá lớn, chậm chậm lảo đảo đến bên cạnh ta. Ta thở hắt một hơi, đi qua vổ vai hắn.

“Ta còn nghĩ ngươi đã xảy ra chuyện gì, dọa chết người. Đi thôi, mau mau đi.”

“Ta không đi nữa. Ta giúp ngươi trấn ở nơi này.”

“Sao lại không đi nữa, ngươi không muốn giúp huynh đệ?” Ta quay đầu lại nhìn nhìn đỉnh núi. “Lại nói, đợi ở đây, cũng không an toàn.”

“Khuyết Hữu Nhân chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn vô ích. Mau chạy đi chiếu cố tiểu Liên hoa nhà người, phỏng chừng hần lúc này chống đỡ không xong rồi.”

Ta ngẩn người: “Ta không hiểu ý ngươi.”

“Trọng Liên luyện công luyện tới tẩu hỏa nhập ma, khi nam khi nữ, vào kỳ âm nhu công lực không tới một thành, hành vi cử chỉ không giống thường nhân, *** thần hồn loạn cũng là bình thường. Cái sọt này bị đâm, xảy ra chuyện gì, ngươi nên rõ ràng hơn ta.”

“Ngươi vì sao lại biết?”

“Trọng Liên Diễm Tử, Diễm Tử Trọng Liên, ta đại khái cũng có đoán ra.”

Bỗng nhiên trong lòng bất an. Ta thấp giọng nói:

“Trừ ngươi ra còn có người nào biết?”

“Người nên biết đều đã biết.”

“..... Ai nói?”

“Ta.”

Trời đã sớm hết đen, sương sớm kết trên lá cây, trong rừng im lặng tới có chút làm người ta sợ hãi.

Ta đi từng bước lên phía trước, dùng sức nắm chặt thân cây, băng trắng lả tả rơi xuống.

“Vì sao?”

“Tiểu Hoàng đế thông minh hơn người, có chuyện trong lòng đã rõ, không cần ta nói rõ ràng.”

“Ngươi —“ Ta cao giọng, nhưng câu tiếp theo thật sự không thốt lên được.

Một đời người như bèo trôi, thái hoa thiên tâm, giang hồ vạn dặm (về câu thái hoa thiên tâm kia, Aki đã lên baidu tra, lúc thì nói là chỉ Hoa Sơn, lúc thì chỉ cảnh đẹp Lĩnh Nam), rốt cuộc vẫn là một cách sống. Khuyết Hữu Nhân từng đói tới nỗi phải chặt tay mà ăn. Người bình thường cũng sẽ nghĩ muốn tranh thủ lợi ích, hần sao có thể dễ dàng buông tha cho.

“Ta đã biết.” Ta đoán là mình cười còn khó coi hơn là khóc, dứt khoát xoay người bước đi.

“Lâm Vũ Hoàng,” Tiếng Khuyết Hữu Nhân khiến ta dừng chân. “Đây là câu trả lời của ngươi?”

“Mất cảnh giác với ngươi là lỗi của ta, không phải của ngươi.”

“Hảo tiểu tử, có ngươi.”

Ta làm sao còn thời gian nói chuyện với hắn, bước nhanh lên núi. Kết quả mới đi được nửa đường, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người ngã xuống đất. Ta dừng một chút, từ từ quay đầu lại nhìn.

Khuyết Hữu Nhân ngã trên mặt đất.

“Khúc bang chủ, lại có kẻ sách gì mới vậy.”

Ta thử hỏi một tiếng, không có trả lời.

Ta đi từng bước về phía hấn, bỗng nhiên trợn mắt há mồm.

Trên đường hấn đi tới, vẫn có vết máu đỏ tươi.

Trên lưng hấn có một miệng vết thương.

Kia không phải miệng vết thương bình thường — từ vai bả tới tận thắt lưng, máu thịt mở ra, lộ ra xương trắng còn máu, hoàn toàn không phải trọng thương mà người sống có thể chịu đựng.

Trong đầu ta trống rỗng, lao qua ôm lấy hấn, lật đầu hấn qua.

“Người đợi, ta công ngươi lên.”

Khuyết Hữu Nhân dùng tay trái duy nhất giữ lấy ta. “Kỳ thật lão tử lúc trước cố ý gạt ngươi. Lão tử lăn lộn bao năm trên giang hồ như vậy, chỉ phát hiện giữa người với người toàn lừa gạt. Người chí tình chỉ nghĩa thật sự quá ít.”

Máu hấn ngấm vào y phục ta. Ta che lại miệng hấn.

“Đứng nói nữa, Ân Tứ có thể trị cho ngươi.”

“Ta bán đứng Trọng Liên, hấn chỉ mong ta chết càng nhanh càng tốt.” Khuyết Hữu Nhân vỗ vỗ ta. “Tiểu Hoàng đế, trước đây ta thật không biết ngươi con mẹ nó lại yêu chết Trọng Liên, cũng thật không biết hai tiểu nha đầu là khuê nữ của ngươi... Ta..... Ta thật sự hối hận.”

“Ngươi cầm miệng cho ta, thiếu gia ta không có tâm tư nghe ngươi, cút đi trị liệu, khỏi nói nhảm.”

Ta vừa định nâng hấn dậy, hấn bỗng chết bất động.

“Không không, ngươi nghe ta nói đây, Khuyết Hữu Nhân ta thật sự coi ngươi là huynh đệ — mẹ nó, nếu lão tử không phải sắp chết... Nhất định đánh chết cũng không nói những lời này.”

Trên mặt hấn có máu. Khuôn mặt trải qua bao phong sương kia, cũng bắt đầu mờ nhạt.

“Với tính cách đề tiện của ngươi, không làm thịt ta đem chứng cách thủy đã đủ để ta thắp hương bái phật. Ngươi đừng nói những lời giả sử sau này không xảy ra.”

Không khí loãng, hô hấp của hấn càng yếu.

“Tiểu Hoàng đế à Tiểu Hoàng đế... Đường giang hồ, thực không dễ đi.”

Ta cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn không trung.

“Nhưng mà, đại ca vẫn hy vọng ngươi có thể bình an đi tiếp.” Nói xong, hấn vỗ vỗ cánh tay ta. Một cái, hai cái, ba cái.

Tới cái thứ ba, tay hấn dán trên cánh tay ta, bất động.

83. Chương 83

Trên trời vẫn còn tối đen, tòa thành trên không ẩn ẩn giữa mây khói.

Ta công Khuyết Hữu Nhân, đi ra ngoài thành, sau đó đặt hấn trong một bụi cỏ kín đáo, vội vàng chạy tới Yên Ảnh thành.

Thời tiết thật lạnh, lạnh tới thấu xương.

Sương kết càng ngày càng dày, toàn bộ Yên Ảnh thành như một mảnh trời băng đất tuyết. Thậm chí chất lỏng nóng bỏng trên mặt, cũng nhanh chóng biến thành một mảnh băng.

Trong Thiên Hồ cung một cảnh hỗn loạn.

Lụa mỏng bị xé thành mảnh vụn, rơi xuống cả điện. Bình phong khổng lồ đổ rạp, phía trên là mảnh nhỏ của bình hoa đã vỡ.

Trên lưng ta phát lạnh. Vừa mới chạy đến cửa hậu viện, một bóng người ngã ra.

Ta theo bản năng đưa tay đỡ lấy, người nọ dùng sức lực cực mạnh bám lấy cánh tay của ta.

Ta ngã ra sau hai bước, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của người bị thương.

“Hải Đường?” Ta cả kinh nói. “Xảy ra chuyện gì?”

“Lâm, Lâm công tử... Không cần lo cho ta, nhanh đi cứu cung chủ.”

“Được được. Tỷ ở đây nghỉ ngơi một chút.”

Ta lập tức chạy vội vào hậu viện.

Mới vừa đi vào, lập tức nhìn thấy Chu Sa đã ngã trên mặt đất.

Ta vừa mới định qua xem, lại thấy một người ngã xuống đất.

“Xa Cừ?! Chu Sa?!”

Chu Sa đè lại ngực, cố hết sức hô:

“Mau cứu cung chủ!! Không cần lo cho chúng ta!”

Phòng của Trọng Liên truyền tới tiếng nổ.

Ta lao thẳng tới.

Cánh cửa đã vỡ tan. Tất cả đồ cổ và châu báu đều vỡ rơi đầy đất.

Bên trong có hai thân ảnh một trắng một lục đang vừa bay vừa chạy.

Ta còn chưa thấy rõ ràng, người mặc bạch y vung tay, người mặc lục y đã rơi xuống đất một cái thật mạnh. Nhưng hắn lại lập tức đứng lên, ổn định cước bộ, thân kiếm vung lên, hướng thẳng tới người mặc bạch y.

Nhưng cũng chỉ nháy mắt, hắn lại ngã xuống đất.

Lần này hắn không đứng dậy nữa, ta mới nhìn rõ mặt hắn.

Quả nhiên là Lưu Ly.

Người mặc bạch y vỗ tay:

“Trọng Liên, ta nể mặt người mới không giết hết tiểu nhân này, người cũng nên thấy!”

Thanh âm này là của nam nhân, dáng người cũng của nam nhân. Nhưng gương mặt là của nữ nhân. Hơn nữa, ta còn biết nữ nhân này — Bộ Sơ?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Bộ Sơ sao lại thay đổi tính tình? Chẳng lẽ nàng cũng luyện Liên Thần Cửu Thức?

Không có người trả lời.

Bộ Sơ đi lên vài bước, một cước dẫm nát mọi ngõ ngách trong phòng.

Ta lập tức nhìn theo sau.

Trọng Liên nằm ở góc tường. Tóc hắn rối tung, quần áo không chỉnh, nhìn qua chật vật vô cùng, nhưng ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh. Giống như nơi này chỉ đang diễn trò, không có chút liên quan tới hắn.

“Giao bí kíp ra đây!” Bộ Sơ tát một cái trên mặt hắn. Công lực mười phần, làn da số một của Trọng Liên lập tức sưng lên.

Hắn vẫn như cũ không nói chuyện.

“Xem ra người rất không phục tùng.” Khóe miệng Bộ Sơ hơi hơi nhếch lên, rút ra một cái roi dài nhỏ, giơ tay vung về phía Trọng Liên.

Thân hình Trọng Liên nhoáng lên, lách mình tránh đi.

“A, còn có sức chạy trốn?” Mắt Bộ Sơ vốn đã khá lớn, lúc này lại trừng lên, có vài phần đáng sợ.

Phía sau truyền đến hô nhỏ:

“Vô Danh, đoạt Vô Danh.”

Ta quay đầu lại. Chu Sa đè ngực, nháy mắt với ta.

“Vô Danh kiếm, là thứ bên hông Bộ Sơ. Nó là khắc *** của Liên Thần Cửu Thức.”

Trên hông Bộ Sơ có hai thanh kiếm, một là bảo kiếm, một là kiếm đồng đã gỉ.

Trên bảo kiếm có khắc hình thú Thao Thiết (Thao Thiết là con thứ năm của Rồng, Linh vật có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ, có tính tham ăn vô độ nên được đúc trên các đồ dùng trong ăn uống như ngụ ý nhắc nhở người ăn đừng háo ăn mà trở nên bất lịch sự.), một viên ngọc bích thật lớn khảm ở chuôi kiếm, tua kiếm dài màu hoàng kim rũ xuống.

Bộ Sơ đi qua đi lại, tua kiếm đong đa đong đưa theo.

Bộ Sơ luyện Liên Thần Cửu Thức, đáp án này đã tương đối rõ ràng. Hơn nữa, nhìn bộ dạng bất nam bất nữ kia, chỉ sợ thực lực của ta kém năng tới không có đạo lý luôn.

Khoảng thời gian trước có nhiều người chết không rõ nguyên nhân như vậy, hóa ra là bởi vì Trọng Liên thứ hai đã xuất hiện. Hơn nữa ở Kiếm Thần lăng, Trọng Liên cố chấp muốn đoạt đi vô danh như thế, là bởi vì Vô Danh khắc Liên Thần Cửu Thức.

Nhưng mà thanh kiếm này sao lại ở trong tay nàng?

Sao Trọng Liên lại bại dưới tay nàng được?

Nếu hắn cũng không đánh lại được Bộ Sơ, ta nhất định không có đất diễn.

Giờ này khắc này, ta dùng cách nào cứu hắn?

Dương đông kích tây? Bộ Sơ đâu phải đồ ngốc.

Đao thật kiếm thật? Tự tìm đường chết.

Xảo ngôn lệnh sắc (nói khéo mặt hiền)? Đối phó với người điên, chiêu này làm được sao?

Bộ Sơ lại nói:

“Liên cung chủ, đưa ta phần còn lại của bí kíp, ngài đưa ta rồi, miễn cưỡng có thể là đệ nhị. Nhưng nếu không còn mạng, ngài cái gì cũng không phải. Tội gì tiếp tục ở chỗ này chịu khổ?”

Khóe miệng Trọng Liên khẽ nhếch lên, môi trắng bệch, bởi vậy thấy tương đối yếu ớt:

“Ta sở dĩ còn ngồi chỗ này, là vì không đưa bí kíp cho người. Đưa người rồi, sợ là ngay cả khổ cũng không được chịu.”

Bộ Sơ cũng cười, lấy ra một hộp gấm *** xảo, xem qua thì như đựng sơn phấn, hoặc là trâm hoa cài đầu.

Nàng vỗ vỗ hộp.

Trọng Liên nhú mày, quay đầu đi nhìn chỗ khác.

Bộ Sơ mở hộp gấm ra.

Một tia sáng từ trong hộp bắn ra, bên trong mảnh bạc phát sáng, hơi có vẻ chói mắt. Nhìn thật kỹ, mới phát hiện bên trong toàn là ngân châm thật thô thật dài — hoặc là nói, đinh dài, nhỏ.

Bộ Sơ rút ra một đinh bạc, dùng ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng cầm lấy một cái, bắn ra.

Ngân quang chột lóe, đã không còn trên tay nàng.

Lại nhìn sang Trọng Liên, ngoại trừ nhăn mặt nhiều hơn, hình như không có phản ứng khác.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, trên trán hắn đã chảy rất nhiều mồ hôi.

“Trọng Liên quả nhiên là Trọng Liên. Nếu người bình thường, chỉ cần một cái đã mất mạng rồi.” Bộ Sơ lặp lại động tác vừa rồi hai lần.

Trọng Liên thống khổ nhắm mắt lại.

Ta cắn răng một cái, vội vàng sờ soạng tìm đồ trong áo, rút ra một thứ đồ chơi màu hồng phấn — may mà cái bịt mắt màu hồng phấn do nha đầu của mẹ già may vẫn còn đây, nháy mắt đội lên.

Ta đứng lên, thở mạnh, hướng tới cửa, một bộ thở không ra hơi:

“Liên ca!”

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn ta.

Bên trong vậy mà đầy ắp người, nhưng vừa rồi bị cánh cửa che khuất, không có thấy. Hơn nữa hơn phân nửa người bên trong là của Quý Mẫu Quan. Đương nhiên, trong dự kiến mà ngoài ý muốn, mẹ già ngồi ở phía trước mắt.

Mẹ già nhìn thấy ta, đương nhiên cũng kinh ngạc, nhưng mà ta đã bỏ qua hết thấy: “Liên ca, Liên ca ca của ta, huynh gặp phải chuyện gì thế này?”

Lần đầu tiên trong đời, ta thấy vì mình quá mức buồn nôn mà rơi lệ.

Tất cả mọi người mở to mắt, kể cả Bộ Sơ.

Ta không có lập tức lao về phía Trọng Liên, ta muốn cho Bộ Sơ thời gian mà nghĩ. Bằng không năng ta sẽ theo phản xạ có điều kiện mà dùng đinh bạc chọc thủng ta, ta tự thấy không đáng.

Ta lắc mông, cứ đi ba bước lại lắc hướng tới chỗ Trọng Liên, lần đầu tiên phát hiện cột sống lưng của người từ nhỏ tập võ công ta đây cứng như thế. Nhưng tốt xấu gì cũng đi theo mấy vị công tử Đỗ Lang Tỏa Xuân Đạm Trang Tiêm Tiêm ở cùng dưới mái hiên, mưa thấm thấm đất, không thể nói *** thông, nhưng ít nhất cũng học được ba thành.

“Liên ca ca, bọn họ ăn hiếp huynh?” Ta chúi chúi mắt trái, lại sờ bịt mắt màu hồng nhạt — vừa rồi không nhìn cẩn thận, nhưng mặt trên hẳn là một đóa hoa mẫu đơn thật lớn.

Dưới cái nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bộ Sơ, ta đi rất chậm, rừng cũng chảy mồ hôi lạnh ướt một nửa.

Rốt cuộc năng ta vẫn không xuống tay, xem ra vẫn là người.

Người nhìn thấy thứ gì đó cực ghê tởm, tuy rằng sẽ phản cảm, nhưng luôn nhịn không được mà nhìn tiếp.

Cũng may mắn, năng không có thường xuyên hòa lẫn với đám người ở Hồng Thường Quan.

“Liên ca ca, đệ ta xem nào, cái cảm đầy đặn của huynh... Thật sự là càng ngày càng gầy.” Mới vừa nói xong câu đã đã muốn đập hai cái gối sắt lên đầu mình, lời trích kinh điển của Đỗ Lang nhiều vô số kể, sao ta chỉ nhớ rõ một câu này? Nhưng khi nói thành câu thì lại có vấn đề.

Trọng Liên ban đầu có chút kinh ngạc, rất nhanh đã thích ứng, thay ta chỉnh lại cái bịt mắt, còn ôn nhu đặt trên trán ta một nụ hôn rất quân tử:

“Nương tử, đã khiến ngươi lo lắng rồi.”

Hắn hỉ giận không biểu lộ thành thói quen, lời vốn buồn nôn tới khủng khiếp này, nghe hắn nói mà như hát.

“Để ta nhìn huynh...” Ta cởi áo Trọng Liên, tiếp tục diễn.

Trước ngực của hắn toàn là máu. Nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện máu từ đâu chảy ra. Nhưng nhìn thật sát, sẽ phát hiện rất nhiều chỗ có lỗ châm nho nhỏ: xương quai xanh, xương sườn, bên cạnh nách, trên cánh tay...

Trọng Liên muốn không coi là gì, cài lại y phục, nhưng ngay cả khí lực đưa tay cũng không có.

“Trời ạ, sao có thể như vậy?!” Ta cao giọng hét chói tai, nhưng mà tin tưởng biểu tình trên mặt nhất định thật sự thống khổ.

Vì Trọng Liên nhìn ta, ánh mắt hồng hồng.

Máu trên người hần chảy như sông. Nếu không phải có Liên Thần Cửu Thức bảo hộ, chỉ sợ hần đã sớm chết một trăm lần.

Đã không biết đây là lần thứ mấy, vì Liên Thần Cửu Thức, hần phải nhận lấy thống khổ mà người bình thường không thể chịu đựng. Muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Trời của ta ơi, ai làm huynh bị thương, trời của ta — “ Ta tiếp tục hô khan giọng, “Liên ca ca của ta —“

“Đủ rồi, câm miệng cho ta!” Rốt cuộc giọng nói không kiên nhẫn của Bộ Sơ vang lên phía sau.

Lập tức một đĩnh bạc bay tới.

Ta né tránh, lăn mình, lăn dưới chân nàng ta, rút ra bảo kiếm kia.

Trong lòng mừng rỡ, rút kiếm đâm về hướng Bộ Sơ.

Ai ngờ hai ngón tay Bộ Sơ kẹp lấy mũi kiếm, hơi dùng lực, đã thành hai đoạn.

Lúc bất ngờ không kịp đề phòng, Bộ Sơ một chưởng đánh lên ngực ta, ta đập thật mạnh vào góc tường.

Trọng Liên giật dữ nói:

“Hoàng nhi, Vô Danh kiếm là thanh khác kia.”

Hần còn chưa dứt lời. Hần vừa nói, ngực ta nghẹn lại, phun ra một miệng máu.

84. Chương 84

Trọng Liên kinh hãi, lập tức muốn đứng thẳng dậy, kết quả đụng tới miệng vết thương, máu tươi nhiễm vạt áo.

Ta cưỡng chế đè hần xuống.

“Đừng có cử động nữa!”

Ánh mắt Trọng Liên quá mức ưu thương:

“Người vì sao phải đi ra?”

“Này này này, ta ra cứu người, kết quả không phải là vì chúng ta cùng sống, hay cùng chết. Nếu ta không cứu người, kết cục nhất định là người chết trước ta chết sau. Cho nên, ta vì cứu chính mình. Ta cũng không tính chết cùng người. Đừng dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đó nhìn ta, đừng lại bắt đầu tự mình đa tình, đừng cho là ta đau lòng vì mấy thương thế của người... Này, đã bảo đừng có dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn ta!”

“Lâm Vũ Hoàng!”

Ta bị tiếng gọi quyết đoán này khiến cả kinh tới cả người run lên. Mẹ già dùng gậy đập mấy lần:

“Con rốt cuộc đang làm gì!”

“Con đang làm gì, con chưa rõ ràng sao?”

“Con —“

Ta le lưỡi với bà, nhìn nhìn Trọng Liên, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trọng Liên nói chuyện với thanh âm cực nhỏ:

“Liên Thần Cửu Thức vốn thích hợp tu luyện với người âm khí nặng, nữ tử tu luyện mạnh gấp mấy lần nam tử tu luyện. Đối với người không có nội lực mà nói, Liên Thần Cửu Thức là chỉ bảo luyện công.”

“Chuyện này trước đó người cũng biết?”

“Song đã nhìn lầm người, đi lầm đường.”

Ta không biết phải trả lời như thế nào.

Sự tồn tại của Thiên Sơn, vì muốn tập trung kẻ địch của hần, một lần diệt sạch. Bộ Sơ là một quân cờ của hần.

Hần để nàng ta tu luyện Liên Thần Cửu Thức, đại khái là vì muốn mượn đao giết người.

Nhưng nước có thể dâng thuyền cũng có thể lật thuyền, hần không ngờ đến thời khắc mấu chốt lại xuất hiện sự cố, toàn bộ đều thua.

“Hóa ra người cũng có chuyện không biết.” Ta giả bộ cười, vỗ vỗ chân hần “Ta còn tưởng rằng —— “

Lời còn chưa dứt, sau cổ chợt lạnh.

Ta biết chuyện này không tốt rồi. Mũi nhọn chỉ về hướng ta.

Quả nhiên ngẩng đầu, thấy mũi kiếm sắc bén chói mắt. Thanh âm của Bộ Sơ vang lên:

“Trọng Liên, giao bí kíp ra đây.”

Ta trợn to mắt.

Trọng Liên ngẩng đầu, tóc rơi tán loạn, che mất một mắt. Nhìn như vậy, hần dường như có vẻ tang thương. Hần không thể động. Bởi vì chỉ cần khẽ động, đỉnh trong cơ thể sẽ lấy mạng hần. Cho nên, khi hần di động tay, tương đối cẩn thận.

Hần cầm tay của ta, ngón tay khê khàng vuốt trên da ta, ngón tay thật dài thật gầy, mà đầu ngón tay lạnh như băng.

“Ta cảm thấy mình thật mâu thuẫn.” Hần nhìn ta, không cười, cũng không đau thương. “Vừa nãy khi nhìn người rời đi, ta một mặt hy vọng người có thể hiểu được ý ta ở lại. Một mặt hy vọng người nhanh chóng rời đi... Người biết ta muốn nói gì.”

“Đầu óc người cũng tốt dã man đấy, đừng làm chuyện khiến ăn đòn.”

“Lúc người không ở, ta dường như mỗi khắc đều nhớ tới ——“

Ta che miệng hần.

Hần nhìn ta, đôi mắt tím đậm. Một loại thần bí cùng xinh đẹp xuyên thấu lòng người.

Hần không nói nữa. Kiếm của Bộ Sơ lại vòng qua sau gáy ta, trên yết hầu ta vẽ một chút.

Không nặng, nhưng đau đớn, máu chảy không ngừng.

Thân hình Trọng Liên run lên. Ta nhanh chóng ẩn miệng hần lại.

“Bộ Sơ, người ——“ Mẹ đột nhiên đứng lên, lại bị người phía sau điểm huyệt.

“Bà đừng có vướng bận!” Bộ Sơ kéo ta thật mạnh, đặt kiếm lên yết hầu ta. “Trọng Liên, người còn muốn mạng hần không hả?”

“Người nói hần sẽ không chết.”

“Ta không làm việc vô ích.”

Ta kêu: “Trọng Liên người đừng nghe lời nàng ta, nàng ta sẽ không giết ta, sẽ giết người!”

“Sau cửa sổ thứ sáu, bên trái, tường phía đông.”

Bộ Sơ kéo ta, đi tới trước cửa sổ. Sờ soạn nửa ngày, cuối cùng ở vách cửa tìm được hồ phách ghi bí kíp.

Ta quay đầu lại hung tợn trừng mắt với Trọng Liên. Hần lảng tránh tầm mắt của ta.

Hần cứ thế mà giao ra Liên Thần Cửu Thức.

Bộ Sơ quay đầu lại nhìn hần. Hần nhìn kiếm trên cổ ta, nói:

“Hoàng nhi, người chưa từng làm sai chuyện gì. Bất luận thế nào, kết quả cũng sẽ không thay đổi.” Hấn lại nhìn về phía Bộ Sơ. “Tắm vào trong nước, vài canh giờ sẽ nổi lên mấy dòng chữ.”

“Nếu người nói dối, ta lập tức giết hấn.”

Ánh mắt mẹ nhìn Bộ Sơ, cứ như muốn thiên đao vạn quả nàng ta.

Ta cũng bị Bộ Sơ điểm huyết.

Trọng Liên tựa vào góc tường, tóc dài tán loạn. Hấn lúc này, vẫn xinh đẹp như trong quá khứ, vẻ mặt lại không hề phấn khởi.

Tinh quang tịch mịch đến có chút thê lương.

Bộ Sơ ném kiếm trong tay xuống, chậm rãi đi tới bên người Trọng Liên, rút ra Vô Danh kiếm.

Kiếm quang âm hàn, mũi kiếm cực mỏng, lại vô cùng sáng ngời. Người ngoài nghề nhìn cũng biết đó là cực phẩm.

Sương kết trên cửa sổ, một tầng thật dày, *** quang chiếu lên mặt Trọng Liên, giống như một tầng sương trắng mỏng manh.

Tim ta nháy mắt ngừng đập.

Bộ Sơ thế nhưng thật sự —

Trong nháy mắt nàng ta giương kiếm, ta vậy mà phá tan huyết đạo lao tới. Nhưng dĩ nhiên không kịp ngăn cản.

Nàng đâm một kiếm.

Một thân ảnh hồng nhạt thoáng hiện.

Trong phút chốc, toàn bộ trên giường trên tường đều toàn máu tươi.

Chờ tới lúc ta phục hồi *** thần, người trong lòng Trọng Liên đã bắt động.

Không có thanh âm thân thể bị xé rách, không có kêu la, thậm chí ngay cả tiếng rên rỉ cũng không có, người nọ đã tắt thở.

Trên mặt Trọng Liên toàn là máu.

Cổ người nọ bị đâm thủng, chết ngay tức thì, nhưng hai tay vẫn ôm chặt Trọng Liên, một chút khe hở cũng không có.

Ta đến gần nhìn, dường như không thể tin được chính là nàng.

Hậu Trì.

Mỗi lần nhắc tới nữ nhân này, ta vẫn sẽ không hiểu vì sao mà phát lạnh. Vì vô công nàng luyện khiến nàng mất nhân tính, giết người không chớp mắt, lãnh huyết vô tình.

Nàng muốn giết Trọng Liên, cũng vì sư huynh của Trọng Liên giết nam nhân của nàng. Ta cảm thấy lỗi suy nghĩ của nàng khác người bình thường, vô cùng đáng sợ.

Trong hôn lễ của Trọng Liên, nàng là người đầu tiên gây sự. Nàng còn hận Bộ Sơ thấu xương.

Giờ khắc này, nhưng lại bình tĩnh đại ngộ.

Bởi vì hiểu rất rõ cảm giác này. Tên khốn Trọng Liên này để sống thật quá nguy hiểm, người tiếp cận hấn, nếu không muốn hấn chết, thì chính là nguyện vì hấn mà chết, còn nếu không, chính là vì muốn hấn chết mà chết.

Trọng Liên hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ một lát. Hấn đẩy Hậu Trì ra, hơi hơi nhú mảy.

Hóa ra người máu lạnh không phải Hậu Trì, mà là Trọng Liên.

Ta đi tới, che trước mặt Trọng Liên, không nói câu nào.

“Hoàng nhi, tránh ra.” Ngừ khí của Trọng Liên vậy mà có vài phần tức giận.

“Không tránh.”

Hắn nâng cao âm lượng: “Tránh ra!”

Ta cố chấp nhìn về phía trước.

“Người đi ra ngoài cho ta, nghe thấy không? Người không đi, ta mà sống sót, chuyện đầu tiên chính là giết Lâm Hiên Phượng, còn cả Hách Liên Kinh Hồng!”

“Người — Ta xoay người, túm lấy áo hắn, tức giận đến cả người run rẩy. “Người... Đừng có mà uy hiếp ta.”

“Đây không phải là uy hiếp. Người chết, bọn họ cũng sẽ chôn cùng.”

“Tên điên nhà người!”

“Nói lần cuối cùng, tránh ra.”

Thái độ của hắn tương đối kịch liệt. Ngay sau đó, hai phiến môi lại mềm mại hôn tới.

Hắn chỉ chạm trong nháy mắt, lập tức dán lên môi ta, nhẹ nhàng nói:

“Hoàng nhi.”

Như là chưa thỏa mãn, hắn lại hôn ta mấy lần, mỗi lần giống như đều gần ta mấy phần, mỗi lần cầm tay ta, cũng đã dùng sức mấy phần.

“Không có ta, người còn có thể sống. Nhưng nếu không có người, ta không thể. Người hiểu ý ta không?”

Ta nói không nên lời.

“Ta không muốn làm chuyện gì thẹn với người nữa.”

“Cho dù người nói gì, ta cũng không nghe.”

“Hoàng nhi, nghe lời, tránh ra.” Hắn sờ sờ má ta, muốn đẩy ta ra.

Ta rất kiên quyết, chống cự lại hắn, phía sau truyền đến một giọng nói:

“Thời khắc này rồi, còn giả bộ anh hùng làm gì?”

Nhìn lại, người đứng ở cửa đúng là Lâm Hiên Phượng.

Y mặc y phục Phong Tước Quan, dùng mảnh vải trắng chà lau Phượng Linh Kiếm. Y áo trắng hơn tuyết, trên thân kiếm đã có điểm đỏ tươi.

“Đại tin tức nha — hóa ra, thân phận thực sự của cung chủ khiến người ta kinh ngạc như vậy.” Y đi qua cánh cửa, cười nói: “Cung chủ hận ta như thế, tìm mọi cách ngược đãi, ra là vì cung chủ coi trọng người của ta. Hơn nữa, ta còn khiến cung chủ hoài thai, sinh ra một nha đầu.”

Trọng Liên nhìn chăm chăm mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Ta nắm chặt hai nắm đấm, giả bộ trấn định: “Hiên Phượng ca.”

“Ta trong khoảng thời gian này, vẫn không quên sủng hạnh của cung chủ.” Lâm Hiên Phượng đi tới cạnh Bộ Sơ, ngoắc ngoắc ngón tay với nàng. “Bộ cô nương, có thể mượn Vô Danh kiếm chút không?”

Bộ Sơ nhìn y một lát, cười lạnh nói: “Người cũng là người đáng thương.” Dứt lời đem kiếm đặt trên tay y.

Lâm Hiên Phượng tới gần Trọng Liên, đặt kiếm lên vai Trọng Liên. Tốc độ nhanh tới nỗi ta không kịp cúi đầu.

Thân thể Trọng Liên run rẩy, nắm chặt tay ta.

Lâm Hiên Phượng dùng lưỡi liếm đi vết máu trên thân kiếm, ôn nhu cười với Trọng Liên:

“Ta nằm mơ đều muốn uống máu người, ăn thịt người.”

85. Chương 85

Trên lưng lạnh lẽo không rõ lý do, ta ôm chặt Trọng Liên, cúi đầu nói.

“Hiên Phượng ca, buông tha hân.”

“Lâm Vũ Hoàng, nơi này không còn phần nói chuyện của đệ rồi.” Y vừa đi vừa thông thả nói, vừa dùng kiếm khoa tay múa chân trên người Trọng Liên: “Đệ nói xem, hôm nay ta nên xuống tay như thế nào.”

Vết thương trên vai Trọng Liên như là không ngừng ăn sâu, máu cũng không ngừng chảy.

Rất nhanh mặt của hân hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Đêm tối trống vắng.

Mỹ nhân chỉ trên trán Lâm Hiên Phượng giống như cánh hoa đào đỏ thắm.

Y chậm rãi giơ kiếm, khẽ cười nói:

“Cung chủ, người cứ an tâm mà đi, sau khi người chết, giang hồ sẽ trở nên tương đối tươi đẹp.”

“Không ổn!” Lúc này một thanh âm từ cửa vang vào, “Không ổn! Đại tôn chủ vừa rồi —— “

Nói tới đây, người nó đã ngậm miệng. Vì gã trông thấy Lâm Hiên Phượng.

Bộ Sơ híp mắt nhìn thoáng qua Lâm Hiên Phượng, lại quay đầu hỏi người nọ:

“Người nói tiếp.”

“Y, y ——“

“Người nọ run rẩy đến nói không nên lời.

“Y làm sao?” Bộ Sơ ban đầu là nghi vấn, chợt phát hiện bóng đêm chậm rãi hiện lên dưới ánh trăng, đột ngột quay đầu lại.

“Y, giết hơn phân nửa Thiên Sơn đệ ——“ Câu phía sau, dĩ nhiên không thể nói ra.

Đầu của Bộ Sơ bay mạnh ra, máu tươi thuận thế phun ra. Đầu của nàng ta va chạm trên tường, lăn mấy vòng, cuối cùng dừng bên cạnh ta.

Để lộ khuôn mặt xinh đẹp mà dữ tợn.

Lâm Hiên Phượng nắm lấy mũi kiếm của Vô Danh Kiếm, máu tươi nhiễm đỏ tay áo y.

Ngay sau đó, chuôi kiếm đã chặt bỏ đầu của đệ nhất mỹ nữ này, liền thành hai khúc.

“Chuôi kiếm có thể giết chết Trọng Liên, hóa ra với người bình thường yếu ớt như vậy. Đúng là hiếm thấy.” Y cười cười, đi tới chỗ mẹ, cởi bỏ huyết đạo của bà ấy.

“Lâm Vũ Hoàng.” Mẹ không đứng lên, chỉ lẳng lặng ngồi ở đầu phòng bên kia, giọng nói tương đối mệt mỏi. “Con có biết, người con đang ôm, giết cha của con?”

Ta hơi hơi sững sốt, nói:

“Không, người giết ông ấy không phải Trọng Liên ——“ nói tới đây, nhìn nhìn Lâm Hiên Phượng, nói không ra lời.

“Hoàng nhi.” Trọng Liên đẩy ta ra, nhợt nhạt cười nói: “Sự thật là thế, cần gì phủ nhận.”

“Nhưng mà ——“

“Hách Liên phu nhân, bây giờ Trọng Liên chỉ là một kẻ sắp chết.” Khi hân nói chuyện thì lời lẽ rõ ràng, nhưng mà tương đối vô lực. “Dĩ nhiên muốn làm gì cũng được.”

Mẹ nhìn đầu của Bộ Sơ, lại nhìn Trọng Liên, nghiêng đầu, khoát tay:

“Thôi, giết người cũng không có ích gì. Huống hồ Hoàng nhi thích người như vậy.”

Một con mắt của ta đột nhiên lóe sáng:

“Mẹ, ngài có cháu gái, ngài biết chứ?”

“Biết, con nói Trọng Tuyết Chi.”

“Hóa ra mẹ cũng biết.”

“Toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, ta lại không biết sao?” Mẹ sờ sờ ngọc ban chỉ (nhẫn đeo trên ngón cái), khóe miệng khê nhếch. “Tính cách nha đầu kia táo bạo như vậy, cực kỳ giống ta khi còn trẻ.”

“Mẹ nghĩ tính cách bây giờ của mẹ tốt lắm sao?”

“Lâm Vũ Hoàng!”

“Tính cách của mẹ bây giờ rất tốt.”

Mẹ đập gậy chống, từ từ đứng lên, đi tới chỗ chúng ta. Tốc độ đi rất chậm, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc, chân giả đập đất thùng thùng rung động.

Cuối cùng bà dừng lại trước mặt Trọng Liên, đúng lúc đưa lưng về phía ánh sáng, chỉ nhìn thấy một nửa bên mặt của bà ấy, bị ánh bạc chiếu lên có chút khiến người ta sợ hãi.

“Nhưng mà, con trai, con muốn mẹ tiếp nhận người này như thế nào.”

Ta hơi hơi sững sốt, biết sắc mặt mình nhất định rất khó coi. Ta lập tức nói:

“Ưu điểm của hắn so với khuyết điểm thì nhiều hơn nhiều hơn đó.”

“Vậy sao?” Mẹ hạ giọng nói. “Hắn là nam nhân hay là nữ nhân, ta còn không biết.”

“Hắn là người đối đãi với con tốt nhất trên thế gian này.”

“Chuyện của con ta khjoong muốn quản. Dù sao mẹ cũng nợ con.” Bà ấy dừng một chút, nhìn về Lâm Hiên Phượng vẫn còn đang trầm mặc. “Nhưng mà, những người khác giờ phải làm sao?”

Ta quay đầu lại nhìn Lâm Hiên Phượng, rồi vội tránh mắt đi.

Lâm Hiên Phượng vỗ vỗ tay, cười cười với mẹ ta.

“Trọng Liên.”

Mẹ vừa gọi tiếng này, Trọng Liên đột nhiên ngẩng đầu.

Mẹ bỗng dưng rút ra một châm nhỏ màu đen, đâm vào người Trọng Liên. Tốc độ nhanh tới nỗi ta hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Lập tức đem toàn bộ nội lực của ngươi chuyển sang Lâm Hiên Phượng! Ngay bây giờ!”

Trọng Liên mở lớn hai mắt.

Ta vội la lên:

“Không được đâu! Nếu nghe theo, thân thể hắn sẽ căn bản không chống đỡ nổi phản phệ của Liên Thần Cửu Thủ! Hắn chẳng những sẽ già rất nhanh, mà còn sống không được lâu!”

“Nếu hắn không chuyển nội lực cho Lâm Hiên Phượng, hắn cũng chỉ có thể sống nhiều nhất thời gian một nén hương.”

“Hiên Phượng cần công lực, con có thể cho.” Ta vội vàng đứng dậy, quỳ gối thật mạnh trước mặt bà: “Mẹ!”

Lâm Hiên Phượng khê cười nói:

“Đệ luyện tiếc hắn.”

Mẹ lạnh lùng nói: “Con cho là bây giờ hắn biến thành cái dạng nỳ, còn có thể sống được bao lâu?”

Ta đập đầu mấy cái vang ‘đông đông’:

“Ít nhất còn khỏe hơn so với mất đi công lực! Mẹ, cho hần giải được, con cho Hiên Phượng ca —“

Tiếng Trọng Liên vang lên phía sau:

“Lâm công tử, mời người tới đây một chút.”

Lâm Hiên Phượng thoáng dừng lại một chút, đi đến trước mặt hần, ngồi xổm xuống:

“Nghĩ thông suốt?”

“Đúng vậy.”

“Người nên biết, bệnh của ta không phải chỉ có phương pháp này có thể trị.”

“Đúng vậy.”

“Vẫn kiên trì sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Hiên Phượng cười cười. “Người chưa bao giờ giải thích.”

Trọng Liên không nói gì.

“Vô công người lại cho ta, truyền kỳ tiếp theo cũng chỉ có ta.”

Trọng Liên coi như việc đã rồi im lặng.

“Ta đương nhiên là rất muốn.” Lâm Hiên Phượng vươn tay, tay cứng lại trên không trung một lát, mới chậm rãi sờ sờ lên mặt hần. “Nhưng mà, khuôn mặt này phải mấy trăm năm mới có thể xuất hiện, không thích hợp có nếp nhăn. Còn mái tóc này, chắc chắn, trắng nhiều sẽ khó coi.” Dứt lời, y quay lại nhìn mẹ. “Bá mẫu, hiện giờ Vũ Hoàng với con đã hoàn toàn không còn tình cảm gì, cần gì chia rẽ vợ chồng son nhà người ta.”

“Lâm Hiên Phượng, chuyện này là một mũi tên trúng hai con chim, người lại không làm? Ta cảm thấy con đâu phải đồ ngốc.”

“Người xấu xa như vậy, con không muốn nhìn thấy nữa.” Y vỗ vỗ ngực Trọng Liên. “Người biến ta thành đồ ngốc là người. Liên đại cung chủ, kỳ thật ta đã sớm biết.”

Y đứng lên, xoay người muốn đi, lại quay đầu nhìn ta:

“Đệ...”

Ta ngẩng đầu nhìn y.

Y vốn nên trở thành người ta không nhận ra được.

Nhưng mà, nhiều năm như vậy, y dường như một chút cũng không thay đổi. Lúc này y đứng trước mặt ta, đôi mắt vẫn sáng như vậy, chỉ cần nháy mắt, sẽ còn linh hoạt đáng yêu hơn cả một hài đồng.

Y vẫn là tiểu nam hài trong sương dày đường lạnh, đôi chân trần đi trên đường nhỏ của tiểu thôn. Vẫn là thiếu niên trong xuân sắc ngập tràn, cười ngựa lưu luyến khóm hoa.

Y nở nụ cười.

Nụ cười của y vĩnh viễn gọi người khác nhớ tới hoa đào dưới gió thổi tháng ba.

“Mùa xuân sẽ nhanh tới, trong thôn nhất định rất đẹp.” Y nhẹ nhàng nói. “Nhưng mà, chúng ta ai cũng không nhìn thấy.”

Y đi thật lâu rồi, ta vẫn chưa lấy lại *** thần.

Cuối cùng ép mình quay lại với sự thật, lại tiếp tục cầu xin mẹ. Mẹ nhìn Lâm Hiên Phượng rời đi, lại nhìn Trọng Liên, nói với ta: “Mẹ con là người thẳng thắn, ta thích nam tử hần như cha con, không thích loại nam nhân còn đẹp hơn cả nữ nhân.”

“Mẹ, con không nói gì với người đâu, hấn tốt với con hay tốt với mẹ đây? Mẹ thay con ghét hấn thì có ích gì. Con giờ nghĩ thông rồi, nếu hấn chết, con liền tự vẫn.”

“Hoàng nhi —“

“Hoàng nhi!”

Câu trước là Trọng Liên, câu sau là mẹ. Ta che tai, nhắm mắt, thè lưỡi, nói năng lộn xộn:

“Con không nói đùa đâu, đưa thuốc giải ra đi, bằng không con chết.”

Quả nhiên, người dễ đối phó nhất trên thế gian này chỉ có hai, một là mẹ già, hai là Trọng Liên.

“Rút châm rồi uống thuốc!” Lão nương ném một túi thuốc ra. “Ta không có đứa con trai này!”

Bà ấy nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, ta vừa nhanh chóng giải quyết độc châm cho Trọng Liên, vừa lớn tiếng gọi theo:

“Mẹ! Giúp con đuổi người bên ngoài đi! Chờ đợi mỹ nhân nhà con hết bệnh rồi, con sẽ đưa Chi Nhi đến Quỷ Mẫu Quan thăm mẹ!”

Chân của mẹ đi không nhanh, lời này không muốn nghe cũng không được, ta nghe bên ngoài bình bình bàng bàng một hồi, rồi hoàn toàn im lặng.

Người Thiên Sơn mất đi lão Đại, nhất thời mờ mịt, cũng không dám tiến lên, đành phải thương lượng để rời đi.

Chỉ chốc lát sau, người của Trọng Hỏa cung đã vào.

Ta ngồi xổm trước mặt Trọng Liên, sờ sờ cằm:

“Người như vậy, thật không biết làm sao bây giờ.”

Trọng Liên nhìn ta, bất động.

Ta nghiêng cứu miệng vết thương của hấn từ trên xuống dưới: “Ai, sao lại bị thương thành như vậy. Khó coi chết đi được.”

“Hoàng nhi.”

“Gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cười vô cùng ám muội. Trong lòng ta rùng mình, nhất thời vô cùng lúng túng:

“A, ta biết rồi, người muốn bọn họ đi chuẩn bị.”

Ta vừa định chạy, hấn bắt lấy tay của ta:

“Mấy lời ngươi vừa nói, ta cũng nghe được.”

“Ai nha, người nghĩ rằng ta nói thay người đó à? Ta chỉ muốn dọa mẹ ta thôi. Bà ấy nhất định sợ ta chết. Cho dù bà ấy bắt cần bẻ người rằng rắc, ta ngay cả nước mắt cũng không rơi.”

Tóc trên trán Trọng Liên rũ xuống, hấn khẽ ngẩng đầu, đôi mắt loàn loàn nhìn ta.

Yêu nghiệt này!

Ta dùng sức quạt mình:

“Chuyện ta ghét nhất trên đời chính là nuôi tiểu hài tử, muốn ta nuôi tiểu hài tử, ta sống không bằng chết. Người biết đó.”

Môi hấn mím thành một đường, nhếch lên thành hình dạng thật dễ coi.

“Buông tay, nhiệt đã chết. Người có biết phiền không, suốt ngày dán lấy ta.”

Hấn vẫn cười.

“Ta thừa nhận, ta có một chút lo lắng, chỉ một chút mà thôi — ai nha, ta thật sự phải đi — buông tay, buông tay! Người đừng có nhìn ta như vậy —”

“Hoàng nhi.”

“Cái gì?”

“Ta rất muốn ôm người một cái.”

Ta ngồi xổm, quay đầu lại, nhìn xung quanh, tứ đại hộ pháp đều ở đây, xấu hổ.

Ta có loại cảm giác sượng mặt của kẻ trộm thuyền.

Rốt cuộc vẫn cố mà làm, nhẹ nhàng ôm hân.

Ta nghe tiếng cười của hân bên tai, có cảm giác choáng váng. Cuối cùng thật sự không chế không được, nhẹ giọng nói: “Người nhiều quá.” Sau đó nhìn trái nhìn phải, giống như tiểu hài tử mắc lỗi: “Ta không biết, cũng không thể được...”

Nói chưa dứt lời, thấy hân đang mỉm cười, sau đó mang theo tiếng tim đập, thật ôn nhu mà ngậm lấy cánh môi hân.

86. Chương 86

Thứ gì đó trong cơ thể Trọng Liên vẫn còn tương đối khó giải quyết, sẽ không thể không suy nghĩ chuyện dưới chân núi. Ta mới vừa công Trọng Liên rồi đi, đã thấy đám người tụ tập như kiến dưới chân núi, đám người ùn ùn kéo lên núi.

Ta híp mắt nhìn xuống, giây lát nhân tiện nói: “Ta nhìn những người đó chỗ nào cũng thấy đầu bóng lưng là sao?”

Trọng Liên khẽ cười một tiếng: “Đệ tử Thiếu Lâm thì sao có thể không đầu bóng lưng chứ.”

“Thiếu Lâm?” Trước mắt ta sáng ngời, quay đầu lại cười nói: “Bọn họ là Thiếu Lâm? Bọn họ tới đối kháng Thiên Sơn.”

“Lý nên như thế. Trước hết chúng ta cứ xuống xem.”

Ta gật gật đầu, mới vừa tiến lên hai bước, đã nhìn thấy một người lại đây.

“Thiếu Lâm đích?” Ta trước mắt sáng ngời, quay đầu lại cười nói, “Bọn họ là Thiếu Lâm đích? Bọn họ là tới đối kháng Thiên Sơn đích?”

Ta cảnh giác lui về phía sau hai bước.

Người kia ẩn bụng, trong tay kéo cái gì đó, tư thế bước đi cực kỳ quỷ dị. Cho tới khi hân tới gần, ta mới phát hiện người nọ là Cơ Khang.

Tóc rối tung, vẻ mặt đầy máu, chặt vật tới nỗi không thể dùng lời hình dung sự khác nhau so với quá khứ.

Ta nhìn nhìn phía sau, một tay ôm chặt Trọng Liên, một tay nắm chặt Thiên Quỷ Thần đao.

Lúc này mới thấy rõ thứ hân kéo theo trong tay, là tóc người.

Cổ người kia bị bẻ sang một bên, thân thể mềm oặt suy sụp suy sụp bị kéo đi, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, chảy thành một mảnh sông hồng.

Cơ Khang cúi đầu, tóc dài che khuất mặt.

Hân chậm rãi đến gần ta.

Ngay khi hân sắp tới gần ta, ta đột nhiên rút đao.

Hân ngừng đầu, mở to hai mắt mà cười, trong mắt dày đặc tơ máu.

“Người có biết vì sao chúng ta sẽ sống không?”

Ta không nói gì, chỉ đề phòng quan sát hẩn.

“Bởi vì chúng ta muốn chết thật lâu.” Khóe miệng, trong miệng hẩn toàn là máu, sau đó rất chậm rãi mà kéo thi thể đi.

Không bao lâu, ta chợt nghe hẩn ở phía sau khê hừ, cười rộ lên.

Ta lập tức xoay người đối mặt.

Người chết hẩn kéo đi, quả nhiên là Bách Lý Tú.

Trọng Liên nói: “Không cần lo lắng.”

Tiếng cười của Cơ Khang càng lúc càng lớn, đặc biệt khiến người khác sờn tóc gáy.

Ta nói: “Hẩn điên rồi?”

“Có lẽ đúng, có lẽ không phải.” Trọng Liên dừng một chút. “Chúng ta xuống núi đi. Khi người Thiếu Lâm đánh lên đây, người Thiên Sơn hẩn là không thể phân tâm đối phó chúng ta.”

Ta gật gật đầu, một đường đi xuống. Đi được một đoạn, bỗng nhiên nói:

“Vì sao võ công Thiên Sơn chỉ sợ duy nhất Thiếu Lâm?”

“Bởi vì Thiếu Lâm là môn phái không xen vào chuyện của người khác nhất.”

“Bây giờ không phải họ đang xen vào chuyện của người khác sao?”

“Đó là bởi vì có người tìm bọn họ.”

Ta bất đắc dĩ cười nói: “Đây cũng là người tính toán sao.”

Trọng Liên không có trả lời.

Chim hót hương hoa trong núi. Mây mù của Yên Ảnh thành cách chúng ta càng ngày càng xa.

Cách thật lâu, Trọng Liên nói:

“Hoàng nhi, người biết không? Ta từng có huynh đệ.”

“Ta biết.”

“Bởi vì do phụ... dưỡng phụ ta, ta gần như giết toàn bộ bọn họ.”

“Ta biết... Khoan đã, gần như?”

“Phải, ta có hai ca ca, hai đệ đệ. Bọn họ đều là con của dưỡng phụ. Kỳ thật, ta còn có một muội muội. Khi đó nó còn rất nhỏ, với lại còn là con gái, tránh được một kiếp.”

“Vậy nàng ấy ở đâu?”

“Bọn họ đưa con bé tới một trấn nhỏ rất xa rất xa, để một trang chủ thu dưỡng.”

“Giang hồ vô tình. Nữ nhân chỉ nên để yêu thương, không thích hợp sống trong *** phong huyết vũ. Như vậy tốt rồi, các người cuối cùng cũng làm chuyện đúng đắn.”

“Ừ.”

“Ta còn chưa thấy qua bộ dáng người chăm sóc nữ hài. Người là ta rõ nhất, với người mình coi trọng, dung túng tới không còn thiên lý.”

“Ừ.”

“Nhưng mà, nếu là muội muội của người, hẩn là rất được.”

“Ừ... Trước đây cũng rất xinh đẹp rồi. Ta nghe Nam Cung trưởng lão nói qua, có lần con bé sinh bệnh, uống nhầm thuốc, vừa nôn vừa phát sốt. Dưỡng phụ ta mời đại phu tới xem bệnh, thầy thuốc nói phải cầm tám châm. Kết quả họ để lộ tay nó ra, đại phu không xuống tay được.” Hẩn nở nụ cười. “Bởi vì da con bé quá trắng quá non, thầy thuốc sợ châm một cái sẽ bị hủy.”

“Xinh đẹp như vậy? Nếu nàng ở cạnh người, người nhất định sẽ rất sủng nàng. Bây giờ nàng sao rồi?”

“Hắn là đã thành thân.” Thanh âm Trọng Liên ôn hòa mà lãnh đạm, nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai ta. “Gả cho một nam tử trẻ tuổi đầy hứa hẹn, trải qua cuộc sống bình thản yên lặng.”

Ta bước vài bước, hít hít mũi, lấy tay sau lưng xoa xoa lưng Trọng Liên, thấp giọng nói: “Liên, không cần kể ta nghe chuyện của người nữa. Ta chịu không nổi.”

Trọng Liên bỗng nhiên vui đầu vào cổ ta.

Ta quay đầu nhìn hắn. Hắn hơi hơi híp mắt, thần sắc tương đối tái nhợt.

“Nhân sinh trong thiên địa, bỗng nhiên đi như viễn khách.”

Lúc sau, chúng ta không nói lời nào nữa.

Cho tới khi nhìn thấy Hoa Di Kiếm, ta mới hiểu được lời của Trọng Liên. Hóa ra người Thiếu Lâm là do huynh ấy gọi tới. Nhưng cũng không phải do Trọng Liên bảo.

Huynh ấy đi đến trước mặt ta, thả một thứ vào lòng bàn tay ta.

“Y bảo ta đưa cho người.”

Đó là một cái khóa vàng. Uyên ương khoa màu vàng, tên khác là tình khóa.

Uyên ương cùng khó, không rời không bỏ.

Nhắc tới uyên ương, ta bỗng nhớ tới chuyện trước đây.

Khi đó vẫn còn giữa mùa đông, ta và Lâm Hiên Phượng đi nhầm vào mật thất của Bách thúc thúc. Kỳ thật nói là mật thất, nhưng cùng lắm chỉ là một kho hàng đặc biệt cung cấp xuân dược. Đối với chúng ta mà nói thì không là gì, nhưng với Bách thúc thúc mà nói, đó là mệnh. Rất bất hạnh chính là, ta còn không cẩn thận làm rơi mấy cái mệnh của thúc. Không được bao lâu ta bị ném vào phòng củi, còn liên lụy tới người tương đối vô tội là Lâm Hiên Phượng. Cửa phòng khóa, hai đứa ngồi bên trong, chán muốn chết mà nhìn trời đen. Mùa đông của Loạn Táng thôn, cái nơi tuyệt đối là muốn mạng người, đêm khuya chúng ta có chút ngồi không yên. Lâm Hiên Phượng vươn tay ôm lấy ta, nói như vậy sẽ không lạnh. Y khi đó đang tuổi thanh xuân, anh tuấn vô cùng, một khi tới gần ta ta còn có cảm giác toàn bộ đất trời chuyển động. Ta xấu hổ mà phá cửa. Nhưng khóa này vô cùng bền chắc, vô ích. Sau đó ta nhanh trí hơn người, nghĩ cửa này là gỗ mà, không bằng nhóm lửa đốt cuuwar. Sau đó ta bắt đầu làm chuyện thực ngu xuẩn — nhóm lửa. Thời gian một chén trà nhỏ, cổng tre không đốt, phòng củi ta đốt. Ta cùng Lâm Hiên Phượng gào thét bên trong liệt hỏa, binh binh bang bang phá cửa. Lúc ấy, Lâm Hiên Phượng vô cùng ghê tởm mà ôm lấy thắt lưng ta, nói, Hoàng đệ, thế này thì chúng ta chính là một đôi đồng mệnh uyên ương. Ta kêu thảm vùng vẫy khỏi y, nói ai muốn làm một đôi uyên ương nướng với huynh? Lâm Hiên Phượng liếc mắt nhìn ta, không biết từ nơi nào lấy ra một cái thanh sắt nhỏ, đập đập vài cái lên cửa, cửa liền bị phá.

Sau đó khi chúng ta lấy nước dập lửa, ta vỗ vỗ tay y nói huynh thật lợi hại. Lâm Hiên Phượng nổi nóng, thần nhiên nói, ta không muốn giải quyết khó khăn, là vì ta muốn ở cùng đệ. Nếu ngày nào đó ta thực sự bị đệ bỏ, ta sẽ giống hôm nay, nhanh chóng cứu đệ, để đệ rời đi.

Lúc sau chúng ta bố trí xong xuôi ở một khách *** gần đó. Ân Tứ ở trong phòng trị liệu cho Trọng Liên. Khi ta canh giữ chờ đợi ngoài cửa, ta nghĩ lại lời của Lâm Hiên Phượng.

Ta nghĩ tính cách y vẫn chẳng hề đổi. Bây giờ y nói được thì làm được.

Một lúc lâu sau, Ân Tứ đi ra, nói:

“Cung chủ luyện qua Liên Thần Cửu Thức, những vết thương đó không tính là gì.”

Ta thở hắt một hơi dài, lập tức muốn đi vào nhìn hắn.

Ân Tứ ngăn ta lại: “Khoan đã.”

“Cái gì?”

“Người cũng biết hấn tâm tình lên xuống bất định, lúc nam lúc nữ, hơn nữa võ công khi tốt khi tệ... Bởi vì trước đây chưa từng ai luyện Liên Thần Cửu Thức tới ảnh giới này, cho nên không ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, theo phỏng đoán của ta, chỉ sợ...”

“Hành Xuyên tiên nhân, tích chút khẩu đức đi.” Một thanh âm phía sau vang lên.

Chúng ta cùng quay đầu lại nhìn.

Một bạch y thiếu niên dựa lên cột ở hành lang, có chút nữ khí đùa bỡn tóc của mình:

“Có những chuyện không nói thì tốt hơn. Dù sao người cũng không thể xác định, không phải sao?”

“Bạch công tử?” Ta ngẩn người, lập tức chấp tay nói. “Ta biết y thuật của người và Hành Xuyên tiên nhân cao minh như nhau, phiền chỉ giáo.”

Bạch Quỳnh Ẩn che miệng cười nói: “Ta cũng không phải là đại phu gì tốt, chỉ là ta và Hoàn công tử gặp Hoa đại hiệp, nói Liên cung chủ ở đây, tiện đường nhìn qua thôi.” Nói xong hấn chọc một lỗ trên cửa sổ, híp mắt nhìn bên trong. “Liên cung chủ phong hoa tuyết đại, phàm nhân không thể sánh.”

“Bạch công tử.” Ta tiến lên từng bước, vương góc cúi đầu.

“Được, ta cho người một chút nhắc nhở: hấn âm tình bất định là tật xấu về sau không thể sửa. Việc người phải làm bây giờ, là đi vào, ôm chặt, đừng để hấn thương tâm thêm nữa. Bằng không hấn nhất định chết.”

“Được.” Ta lập tức đi vào trong.

Ân Tứ muốn nói lại thôi.

Mấy ngày qua đi, ta an táng Khuyết Hữu Nhân, lại quay về khách ***.

Đèn tàn nguyệt cô, rèm lụa nửa rủ.

Trọng Liên tựa vào đầu giường, một tay chống đầu, nói năng không rõ vài câu.

Ta đi qua, ngồi xuống bên người hấn, nhẹ nhàng ôm hấn, không nhìn lông tơ đang dựng đứng cả người, ôn nhu nói: “Liên, thân thể người có ổn không? Muốn ăn cái gì, ta làm cho người ăn.”

Trọng Liên bất động.

Hấn vẫn bất động.

Ta đẩy hấn ra, nghiêm túc nhìn hấn. Vốn muốn nói thêm vài câu buồn nôn khác, nhưng vừa đối diện với đôi mắt tím kia, tâm liền áy náy đôi chút. Ta lại gần, nghĩ muốn hôn hấn.

Kết quả còn chưa đụng tới môi hấn, hấn giơ tay, một cái quạt lớn đập lên mặt ta.

Ta suýt thì bị hấn đập bay ra ngoài, đầu văng mắt hoa, lắc lắc đầu: “Trời ạ.”

“Bản cung nói muốn canh quế viên ngân nhĩ, người không nghe thấy sao?”

Ta bùm mặt, run giọng nói: “Người..... Căn bản không có nói.”

Hấn lại dùng quạt đập một cái lên bên kia mặt ta: “Bảo người làm thì làm, còn nói nhiều.”

Ta ôm hai gò má nóng lên, xuống trù phòng tìm người nấu canh cho hấn, còn mình đứng bên cạnh nhìn lửa.

Không quá bao lâu, Tuyết Chi nhảy thùm thùm vào đây. Ta vuốt vuốt đầu nó, bảo nó ra ngoài chơi. Nó căn bản không thèm cho vào ta, còn ở trù phòng làm càn.

Canh nấu cũng sắp xong rồi, ta rút cuộc nhịn không được.

Vừa định đưa nó ra, nó bỗng thốt lên một câu.

“Hoàng nhi, con nhớ Tiểu Tử.”

“VẬY ĐI TÌM NÓ CHƠI.”

“Nhưng con tận mắt thấy Tư Đồ thúc thúc đưa nó đi rồi. Chu Sa tỷ tỷ nói, nó sẽ tới một môn phái rất lợi hại học võ công, tạm thời không trở lại.”

Ta nghĩ nghĩ, đơm canh lên, nắm tay nó nói: “Đi theo ta.”

Vừa tới cửa phòng khách, ta đặt canh lên tay Tuyết Chi: “Mang vào cho phụ thân con.”

Nó gật gật đầu, đưa vào cho Trọng Liên. Ta ở cửa đi qua đi lại, liền nghe được tiếng Trọng Liên: “Hoàng nhi, đi vào cho ta.”

Ta thành thật đi vào.

“Vì sao đứng ở ngoài cửa?”

Hai hàng lông mày thon dài, khóe mắt cong lên, bộ dáng cúi đầu thối cảnh thật sự là dễ coi.

“Nói đi.”

Ta vội nói: “A, ta nghĩ người không muốn gặp ta.”

Hắn liếc ta một cái. “Ngồi xuống.”

Ta lập tức ngồi xuống.

Hắn cầm bát đặt vào tay ta, ta lập tức hiểu ý, múc canh cho hắn thổi. Hắn chụp mạnh tay ta. Ta mất thăng bằng, suýt nữa ném bát đi.

“Người dùng miệng thổi thế nào?”

Ta thở dài, đặc biệt muốn tấn hắn một trận. Nhưng hắn thân thể suy yếu, võ công vẫn còn, lỗ khó chịu một chút mà vận nội lực, ta một tháng khổ cần xuống giường.

Ta múc canh, lắc lắc thìa, chờ bớt nóng.

Trọng Liên nói: “Người ném thử.”

Ta lấy môi uống uống canh, tận lực không đụng tới thìa. Kết quả hắn bỗng chốc đẩy cánh tay ta. Một thìa canh đều vào miệng ta. Ta vẫn còn chưa phản ứng xong, bát trong tay đã bị hắn cướp đi.

Hắn một tay vững vàng giữ bát, vừa dán tới, bát đầu hút đi canh trong miệng ta. Hút được một nửa, thì vươn đầu lưỡi, trên lưỡi ta nhẹ nhàng khiêu khích.

Ta thở gấp một tiếng, ôm lấy thắt lưng hắn, bắt đầu hôn sâu.

Cứ như vậy để hắn từng chút nhen nhóm.

Hắn liếc Tuyết Chi một cái. Tuyết Chi chạy vội ra ngoài, khóa cửa.

Chuyện thần kỳ nhất trên thế gian này, không gì qua được việc khi Trọng Liên tính cách đột biến mà làm chuyện đó.

Hắn đè lại đầu của ta, bắt buộc ta khẩu giao. Yết hầu của ta cơ hồ sắp bị hắn chọc thủng, còn phải chú ý không thể đụng vào miệng vết thương của hắn. Kết quả, hắn thở gấp nửa đường, tiếng thở bỗng nhiên trở nên thông thả mà ôn nhu, thân thể cũng mềm đi không ít. Không quá bao lâu, tay hắn đặt sau đầu ta cũng từ từ buông ra.

“Hoàng nhi, đứng lên một chút.”

Ta lau lau khóe miệng, hữu khí vô lực ngã sang một bên: “Đại mỹ nhân, người đang muốn đùa chết ta.”

Hắn ngồi xuống, hai chân buông xuống bên giường. Ánh trăng xuyên thấu qua cảnh quế, lượn lờ tưới lên cửa sổ, tản thành bóng trên mặt đất.

Hai gò má hắn giống như mĩ ngọc, đường cong thân thể giống như đi ra từ bức tranh.

“Lại đây, ngồi trên đùi ta.”

Ta vuốt vuốt tóc bay rồi, đứng lên, đặt mông ngồi trên người hắn. Hắn cười cười, vỗ vỗ mông của ta. “Không phải như vậy. Tách chân ra.” Hắn tách chân ta ra, bắt ta đối mặt hắn, hai chân khoác lên hai bên sườn eo, ngồi trên đùi hắn.

Ta ngẩn ngơ: “Này, người không phải muốn dùng tư thế này chứ, ta không làm.”

Ta vừa định chạy, hắn bỗng nhiên nắm chặt tay ta: “Sẽ rất thoải mái, thử xem đi.”

“Đi, người ngồi trên người ta thì ta sẽ thử.”

“Hoàng nhi... Đừng như vậy.” Hắn dùng giọng nói cực kỳ kích tình, còn liếm vành tai ta. “Để ta hoàn toàn khai phá người.”

Tiểu đệ của ta nháy mắt ngẩng đầu.

Ta biết tư thế này sẽ tiến vào rất sâu, nhưng mà ta không biết tác dụng lại kinh người như vậy.

Ta mới vừa ngồi xuống trong chớp mắt, phản ứng đầu tiên là hắn đã động tới cổ họng ta. Tim đập gia tốc tới ngay cả hô hấp cũng khó khăn, ta muốn thử rút ra một chút, hắn đè lại vai ta, để ta cố định trên người hắn.

Ta động thất lưng, hai người đều hoàn toàn không thể nhúc nhích. Hắn không nói chuyện, chỉ nắn đầu dùng đôi mắt thật ám muội nhìn ta.

Ta theo bản năng nhắm mắt lại, thả lỏng một chút, hai chân vòng bên thất lưng hắn, ôm lấy cổ hắn, rồi buộc chính mình nhìn lại vào mắt hắn. Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt cũng không thấy rõ ràng. Nhưng ta xác định hắn dùng trên người ta.

Có chút sợ hãi, có chút khẩn trương, thậm chí ngay cả hô hấp cũng chóng quên. Từ khi biết hắn tới giờ, loại cảm giác này vẫn không hề tiêu tán.

Nụ cười xấu xa của hắn cũng dần biến mất, hắn chỉ là nhìn ta, ôm lấy gáy ta: “Chỉ trông mong khi tuổi già ngày nào cũng được thế này...”

“Ít nói những lời buồn nôn, Lâm nhị thiếu gia ta không thích.”

Trọng Liên xụ mặt: “Người quả nhiên là người không hiểu phong tình nhất mà ta từng gặp qua.”

“Có nói cũng đừng nói thì tốt hơn, ta nghe xong xấu hổ.”

Trọng Liên ngẩn người, bỗng dưng cười thành tiếng, dùng sức ở bụng và thất lưng, rất nhanh đã đẩy ta vài cái.

Ta nhanh chóng cảm thấy hai má nóng lên, nhẹn không được dán mặt lên vai hắn, dùng sức thở.

Trọng Liên nói: “Người rất thích như vậy?”

Ta dùng sức gật đầu: “Ừm, ừm.”

Hắn nâng ta lay động.

Nhưng không bao lâu đã có mồ hôi chảy xuống, cũng không biết là của ta, hay của hắn.

Rèm lụa trong gió đong đưa, giống như mây khó mờ mịt.

Ánh trăng như ngọc, ngọc điểm đầu cành. Thế lộ vinh khô (sự vinh quang và suy tàn trên đường đời) dưới sự dẫn dắt của hắn biến mất trong trầm luân.

Lại là một đêm tiêu hồn.

Sau khi chúng ta làm xong, dựa vào nhau nói chuyện phiếm, nhắc tới rất nhiều chuyện. Chúng ta tính đi thấp nén hương cho Nguyệt Hữu Nhân, sau đó giải quyết vài chuyện trong cung, rồi đi thăm Tư Đồ Tuyết Thiên, Hoa Di Kiếm và mẹ già. Người trước thì chúng ta có thể cùng đi, nhưng mà hai người sau, đại khái hắn phải tránh một chút.

Đương nhiên, chúng ta cũng nhắc tới hai nha đầu.

Hắn nói, Trọng Hỏa cung không phải nơi an toàn. Phụng Tử tuổi quá nhỏ, thân thể cũng không tốt, không thích hợp đi theo chúng ta, cho nên hắn đưa con bé tới nơi khác tập võ. Về phần là nơi nào, hắn cũng không nói rõ, ta cũng không hỏi, chỉ biết là một chính phái vô cùng nổi danh. Chủ đề hết sức căng thẳng, chúng ta đều có ý thức lảng tránh.

Tán gẫu xong, chúng ta lại làm lần nữa. Ta có chút mệt mỏi, lấy tay thay hắn giải quyết một lần, hai người mới tựa vào nhau, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà lúc mới hừng đông rạng sáng, Trọng Liên tỉnh, hôn ta thật mạnh, khiến ta toàn thân không còn cảm giác buồn ngủ, bị bắt thức dậy làm thêm một lần.

Đến khi thái dương treo cao, một bàn tay từ sau lưng vượt qua thắt lưng ta, bắt đầu sờ ngực, chỉ chốc lát đã thêm lực đạo, ôm sát ta. Ta khốn khổ đến muốn chết, dứt khoát không để ý tới hắn, giả bộ ngủ. Hắn tiếp tục sờ, ta vẫn không thêm để ý. Không được bao lâu, hắn đụng tới phía dưới. Ta đè lại tay hắn. Hắn ngồi xuống, gục đầu hôn ta.

Ta rút cuộc không còn kiên nhẫn, đánh một cái gối xuống. “Tuổi người cũng không còn nhỏ, *** thần sao còn tốt vậy? Đừng tưởng người bị thương là ta phải nghe người, mau mau để cho ta thương, bằng không không bàn nữa.”

Khóe mắt hắn cong lên, dưới ánh mặt trời lông mi hơi tỏa sáng. Sau đó ngoan ngoãn xoay người, nằm sấp trên giường.

Lúc sau quay lại Trọng Hỏa cung, nha đầu Trọng Tuyết Chi kia không ngừng hỏi ta, nhị phụ thân, mắt khác của người mù luôn à.? Ta bảo không phải. Nó hỏi vì sao phải đeo hai cái bịt mắt. Ta nói đây không phải bịt mắt, nhị phụ thân ngủ không ngon. Tuyết Chi nói, chẳng lẽ là vì phụ thân thích trò kỳ mã hơn?

Ta nhìn nó, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ là do nó quá ngây thơ hay ta quá hạ lưu.

Liên tục hai ba tháng, ta cùng hắn đều rơi vào trạng thái sa đọa cực độ. Ta nhớ rõ thật lâu trước kia từng nghe qua, tu luyện Liên Thần Cửu Thức phải cấm dục. Nhưng mà hắn còn chăm chỉ hơn người bình thường nhiều lắm.

Nhiều năm sau ta đã biết nguyên nhân, cũng bắt đầu nhớ lại những lời Trọng Liên nói trước kia, rút cuộc cũng hiểu được ý hắn, nhưng cái này nói sau.

Khi ta phát hiện mình có nếp nhăn đầu tiên, người thứ nhất ta nghĩ tới là Trọng Liên. Bởi vì ta từng nói với hắn, người vĩnh viễn không già, chờ ta già đi, hai chúng ta nhìn sẽ rất không xứng. Hắn nói, như vậy cũng tốt, khi đó người sẽ không còn khí lực trên đùa các tiểu cô nương trẻ tuổi. Ta nói, dù cho ta biến thành lão nhân nhiều nếp nhăn, đều có một đồng người thích. Hắn nói, ta thật hy vọng có thể nhìn thấy bộ dáng người đầy nếp nhăn. Ta đang định nổi bão, hắn lại nói, nếu có thể thật sự nhìn thấy nếp nhăn của người, điều đó chứng minh chúng ta sẽ ở cùng nhau thật lâu thật lâu.

Khi ta phát hiện ra sợi tóc bạc đầu tiên, người nghĩ tới vẫn là hắn. Bởi vì tính cách hắn bình tĩnh ổn trọng, hiếm khi có tính trẻ con. Lần để lại ấn tượng sâu sắc nhất chính là, một ngày hắn nằm lý trên giường giày vò đầu tóc, nói tóc hắn quá trơn không buộc được, nghĩ muốn cắt đi. Ta lúc ấy lập tức lao tới ngăn lại, nói tóc hắn vừa đen vừa bóng, người khác hâm mộ còn không hâm mộ nổi. Hắn nói, nghe nói người tóc quá đen sẽ bạc đầu rất sớm. Ta nói, vậy tóc người chẳng phải bốn lắm bốn sáu tuổi đã trắng sáng à. Hắn cười nói, có thể tóc ta cả đời cũng sẽ không trắng. Ta nói, lại là thứ tà môn Liên Thần Cửu Thức của người.

Ta tuy mù một mắt, nhưng là mệnh tốt vô cùng, còn đặc biệt rộng mở. Ta mọc tóc bạc, liền chạy tới nói với Lâm Hiên Phượng, Lâm Hiên Phượng nói ta thực phục độ lắm rồi, chẳng lẽ đệ không thể biểu hiện thương cảm một chút sao. Ta nói, người đều sẽ chết, vì sao phải thương cảm. Lâm Hiên Phượng nói, mỗi ngày đều ở cùng tôn tử tôn nữ, cũng sắp biến thành tiểu hài tử rồi. Ta sợ hãi than tại trận, xong rồi, Chi Nhi bảo đệ phải mang nó đi nơi đó, đệ quên mất. Lâm Hiên Phượng cười nói, đệ vẫn sợ con bé nhất. Ta nói, tính cách nó như thế đều là do được đại phụ thân quá sủng. Lâm Hiên Phượng bảo, ta thấy tính cách con bé giống đệ đó, Liên chưa bao giờ sủng hài tử. Ta nói, lời hắn nói đệ chưa từng quên câu nào, nhất là sủng tiểu hài tử, hắn lặp đi lặp lại trăm ngàn lần.

Lúc ta mười mấy tuổi, hần đã từng nói qua: Hoàng nhi, người không cần đối mặt khó khăn, cũng không cần phải trưởng thành, cứ thế này là tốt rồi. Ta thích nhìn người tùy hứng làm cần.

Thoảng như hôm qua, lại là chuyện hơn mười năm rồi.

Nhân sinh trong trời đất, thực như thời gian qua nhanh, bỗng nhiên mà thôi.

Nhưng mà, Lâm Vũ Hoàng sống lâu một đời, lại có thể nhớ kỹ từng lời từng câu Trọng Liên từng nói.

Nhiều năm sau, Thiên Sơn biến mất. Giống như sự xuống dốc của một anh hùng, giống như lá mùa thu, như là không có.

Nhưng không bao lâu sau đại chiến của Trọng Hỏa cung và Thiên Sơn, có một câu ở trên giang hồ lưu truyền thật lâu, sau khi ta nghe xong, hần không thể vung mũi lên trời: Trọng Liên thích Lâm Vũ Hoàng, là sự thật mà nước trên giang hồ chìm cũng không chìm.

Khi đó một năm mới qua, đầu xuân hừng sáng. Ta cùng Trọng Liên một mình hai người đi khỏi nhà. Chúng ta ngồi trong tiệm cơm Trường An Xuân, đã uống một bình Thiêu Dao Tử, hai cân thịt bò, một ít lạc, vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm.

Sau đó ta lần đầu nghe thấy có người nói câu kia, đặc ý lại hưng phấn, dùng sức kéo tay áo Trọng Liên. Trọng Liên chỉ chăm chăm gấp rau cho ta, không quản ta nói cái gì. Nhưng mà không được bao lâu, hần bị ta dồn ép quá chừng, rốt cuộc không nhịn không nhạt thốt lên một câu: “Ta chính miệng nói với người bao lần, chưa từng thấy người cao hứng như vậy.”

Ta sờ sờ mặt hần: “Đừng như vậy mà Đại mỹ nhân.”

Trọng Liên đặt đũa xuống. “Hoàng nhi.”

“A, ta ăn cơm.”

Thành thành thật thật mà ăn xong cơm, ta cùng hần ra ngoài, dắt ngựa.

Vốn ta và hần mỗi người một ngựa mà đi, nhưng mà không biết vì sao, lúc sắp đến kinh sư, hần bỗng nhiên nhún chân, nhảy ra phía sau ta mà ngồi. Lúc sau liền thành hai người một con, con kia vác hành lý.

Vì thế lúc sau hần tự giác ngồi trên ngựa của ta.

Hai người một ngựa tốc độ tuyệt đối chậm, ta hoài nghi đi đường dài đại khái sẽ nhanh hơn chút. Song không ai thúc giục, chúng ta cũng không vội, chỉ chậm chạp từ từ tới Loạn Táng thôn.

Lúc này trở về, là muốn xây một phòng nhỏ, dựng linh bài cho các thức thức bá bá.

Xuyên qua tầng tầng rừng rợp, đường đá nhỏ, con đường quen thuộc dần dần hiện rõ.

Ta dùng hết sức khống chế bản thân không được nghĩ nhiều. Nhưng khoảnh khắc nghe tới thanh âm xa xa của nước suối, đầu óc lại chiếm toàn ký ức.

Hơn mười năm trước, trên con đường trống rỗng này không ít người đi, còn có hai tiểu nam hài cầm nhánh cây chạy loạn khắp nơi: một thì cột nhả, một thì điềm tinh ôn hòa một thì mất hoa đào ôn nhu.

Đẩy ra nhánh cây cuối cùng, ta quả thực không thể tin được hai mắt của mình ——

Rừng Phượng Hoàng sống lại.

Có lẽ là mưa xuân vài ngày trước đã làm dịu chúng, có lẽ... nhưng mà, kể cả căn nhà trúc kia cũng được xây lại rồi.

Ta nhảy xuống ngựa, vốn định tiến lên, nhưng lại không xác định nhìn sang Trọng Liên.

Trọng Liên cũng xuống ngựa, ôm lấy thất lưng ta, hôn ta một cái: “Đi thôi.”

Ta giống như là nhảy thẳng vào căn nhà trúc.

Vừa sờ đồ bên trong đã biết giống hệt trước kia: góc tường cũng có một đồng bí kíp cổ quái hoặc bắt lưu, nghiên mực cũ nát và kiếm gỗ, giường trắng như tuyết, còn có trên gối đầu có hai cái lỗ...

Diễm duy nhất không giống là, đối diện giường vốn là vách tường, nay lại là cửa.

Trọng Liên đi tới, dựa trên cửa nghe gì đó, đẩy ra.

Cửa trúc nổi thẳng tới hành lang quanh co bằng trúc, ánh sáng mặt trời mùa xuân xuyên thấu qua khe hở, tạo thành vài vết lốm đốm trên hành lang gấp khúc.

Hắn kéo tay ta, theo hành lang gấp khúc mà đi.

Hoa thù dương khắp tay áo, chim én năm mới song phi.

Quành mấy vòng, đi tới một con đường thẳng tắp, phía cuối là rèm che màu xanh nhạt.

Ta đẩy rèm che, cảnh sắc trước mặt chắc đã làm ta giật mình một lúc lâu.

Dương hoa mãn tay áo, tân yến song phi.

Một mảnh lửa đỏ.

Hoa sen đỏ như lửa, từng đóa từng đóa, từng cụm từng cụm, nở rộ trên lục bình, dưới ánh xuân, dài thật dài chiếm cứ tầm mắt chúng ta.

Sương mỏng ngưng đọng trên mặt hồ, hỏa thủy tương xứng, ao hoa sáng bừng, xinh đẹp như đi trong tiên mộng.

Giữa hồ có một tòa nhỏ.

Trên tòa bày một bình vàng, một bình rượu.

Ta quay đầu lại nhìn Trọng Liên.

“Xem ra có người tới trước chúng ta.”

“Chủ nhân nơi này cũng thực kiên nhẫn, hoa sen nơi này còn nhiều hơn Bình Hồ Xuân viện.” Ta nhìn nhìn sen hồng bốn phía. “Nhưng mà chỗ chúng ta đi cũng quá nhiều, nghỉ ngơi trong này một chút cũng không có gì không tốt.”

“Đúng vậy.” Trọng Liên mỉm cười, đảo mắt nhìn ta. “Xuân về hoa nở, thưởng liên phẩm rượu, sao không phải chuyện vui nhất một đời người.”

Ta đẩy đẩy bật mắt, thanh thanh yết hầu: “Liên cung chủ, bổn thiếu gia là người thanh chính liêm khiết.”

Trọng Liên vẫn không đáp lời, nhưng ý cười càng đậm. Trên áo hắn, trên mặt hắn, ần ần ánh dương màu vàng. Tại thời khắc này, cho dù đôi mắt tím đậm, cũng có vẻ nhàn nhạt nhu hòa.

Bên tai vang lên tiếng sáo từ trên cao bay tới.

Đôi mắt của hắn, giống như bao trùm giang hồ, khắp cả thiên hạ.

Ta nghĩ, chớp mắt ngẩn ngủ ngày, là họa quyền xinh đẹp nhất mà ta gặp qua trong đời.

Phượng Hoàng trúc lâm, chim én nhẹ bay.

Thập lý Hồng Liên, nhất tôn Diễm Tửu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-ly-hong-lien-diem-tuu>